

MÃN NGHÊ

Editor: Tịnh Yên

Cô vợ
lén có thai
của tổng
giám đốc bá đạo

cover by cungquanghang

Truyện được sưu tầm tại diễn đàn Cung Quảng Hàng

CÔ VỢ LÉN CÓ THAI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC BÁ ĐẠO

Tác giả: **Mẫn Nghê**

Độ dài: **3 quyển (262 chương)**

Convert: **ngocquynh520**

Edit: **Tịnh Yên + Dê Núi**

Beta: **Dê Núi**

Truyện được chia sẻ miễn phí tại diendanlequydon.com

Giới thiệu

Cô may mắn khi rút trúng chuyến du lịch một ngày trên du thuyền xa hoa, may mắn khi tham dự lễ cầu hôn của Đơn Triết Hạo – người đàn ông giàu có nhất thế giới. Đi nhầm phòng, và trở thành món ăn của anh!

Nếu lần đầu tiên tính là sai lầm thì lần thứ hai phải xem là cái gì? Từ từ bị anh dụ dỗ và ép buộc trở thành người phụ nữ của anh, cùng anh đấu võ mồm, cùng anh ngủ, cùng anh hôn mê... Trở thành bạn gái của anh, còn cái gì mà không làm được!

Gặp phải sát thủ, bị rơi xuống vách núi đá... Gặp đủ loại khó khăn, thử thách tình yêu của hai người, giúp cho họ hiểu được lòng đối phương.

Bạn gái cũ của Đơn Triết Hạo xuất hiện, đưa tới một trận gió lớn, Đơn Triết Hạo cố gắng giữ chân người con gái anh yêu nhưng còn lại gì khi mọi chuyện đã kết thúc?

Lời của editor: Di theo bộ truyện sẽ sẽ cảm nhận được thế nào gọi là chân tình, qua đủ mọi cảm xúc của hai nhân vật chính, những đoạn thật vui khi họ bên nhau, những đoạn đẫm nước mắt trước bão thử thách và cả những cảm nhận sâu sắc khi họ đã bước qua tâm bão.

Mục lục

Quyển 1

[001](#) [002](#) [003](#) [004](#) [005](#) [006](#) [007](#) [008](#) [009](#) [010](#)

[011](#) [012](#) [013](#) [014](#) [015](#) [016](#) [017](#) [018](#) [019](#) [020](#)

[021](#) [022](#) [023](#) [024](#) [025](#) [026](#) [027](#) [028](#) [029](#) [030](#)

[031](#) [032](#) [033](#) [034](#) [035](#) [036](#) [037](#) [038](#) [039](#) [040](#)

[041](#) [042](#) [043](#) [044](#) [045](#) [046](#) [047](#) [048](#) [049](#) [050](#)

[051](#) [052](#) [053](#) [054](#) [055](#) [056](#) [057](#) [058](#) [059](#) [060](#)

[061](#) [062](#) [063](#) [064](#) [065](#) [066](#) [067](#) [068](#) [069](#) [070](#)

[071](#) [072](#) [073](#) [074](#) [075](#) [076](#) [077](#) [078](#) [079](#) [080](#)

[081](#) [082](#) [083](#) [084](#) [085](#) [086](#) [087](#) [088](#) [089](#) [090](#)

[091](#) [092](#) [093](#) [094](#) [095](#) [096](#) [097](#) [098](#) [099](#) [100](#)

[101](#) [102](#) [103](#) [104](#) [105](#) [106](#) [107](#) [108](#) [109](#) [110](#)

[111](#) [112](#) [113](#) [114](#) [115](#) [116](#) [117](#) [118](#) [119](#) [120](#)

[121](#) [122](#) [123](#) [124](#) [125](#) [126](#) [127](#) [128](#) [129](#) [130](#) [131](#)

[132](#) [133](#) [134](#) [135](#) [136](#) [137](#) [138](#) [139](#) [140](#) [141](#) [142](#)

Quyển 2

[001](#) [002](#) [003](#) [004](#) [005](#) [006](#) [007](#) [008](#) [009](#) [010](#)

[011](#) [012](#) [013](#) [014](#) [015](#) [016](#) [017](#) [018](#) [019](#) [020](#)

[021](#) [022](#) [023](#) [024](#) [025](#) [026](#) [027](#) [028](#) [029](#) [030](#)

[031](#) [032](#) [033](#) [034](#) [035](#) [036](#) [037](#) [038](#) [039](#) [040](#)

[041](#) [042](#) [043](#) [044](#) [045](#) [046](#) [047](#) [048](#) [049](#) [050](#)

[051](#) [052](#) [053](#) [054](#) [055](#) [056](#) [057](#) [058](#) [059](#) [060](#)

[061](#) [062](#) [063](#) [064](#) [065](#) [066](#) [067](#) [068](#) [069](#) [070](#)

[071](#) [072](#) [073](#) [074](#) [075](#) [076](#) [077](#) [078](#) [079](#) [080](#)

[081](#) [082](#) [083](#) [084](#) [085](#) [086](#) [087](#) [088](#) [089](#) [090](#)

Quyển 3

[001](#) [002](#) [003](#) [004](#) [005](#) [006](#) [007](#) [008](#) [009](#) [010](#)

[011](#) [012](#) [013](#) [014](#) [015](#) [016](#) [017](#) [018](#) [019](#) [020](#)

[021](#) [022](#) [023](#) [024](#) [025](#) [026](#) [027](#) [028](#) [029](#) [030](#)

Quyển 1

Chương 1

BỮA TIỆC HỒN LOẠN

Đại dương bát ngát bao la, sóng biển rì rào..

Một chiếc du thuyền to lớn bồng bềnh trên sóng nước, vũng vàng rẽ sóng đi về phía trước, tiếng sóng nước không ngừng vỗ àm àm bên boong tàu giống như một đứa bé bướng bỉnh.

Trên chiếc du thuyền xa hoa đang chuẩn bị tiến hành một buổi tiệc cầu hôn. Trong đại sảnh tráng lệ, hàng trăm ánh đèn sáng lấp lánh, một sự kết hợp tuyệt vời giữa phong cách trang trí Châu Âu và những bản nhạc cổ điển. Không khí cực kỳ lãng mạn, vui vẻ.

Mọi người đến đây đều mặc những bộ trang phục lộng lẫy, sang trọng. Phụ nữ mặc những bộ váy dạ hội đẹp nhất của mình, còn đàn ông cũng khoác lên mình những bộ âu phục cao cấp. Cả du thuyền say sưa trong điệu nhạc khúc hát, hương thơm lan tràn khắp biển rộng.

Trên cầu thang có một bóng người cao lớn và uy dũng đưa ánh mắt đầy lo lắng nhìn một lượt tất cả khách mời.

Đây chính là người có thể khiến cho tất cả các cô gái phải ngả nghiêng. Từ hai bàn tay trắng chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, đã đưa

Tập đoàn của mình đứng vào hàng ngũ những tập đoàn mạnh nhất thế giới, người trong giới thương gia gọi anh là Hắc Mã.

Tập đoàn của anh đều có mặt ở hầu hết ngành hàng từ sản xuất rượu, đến dược phẩm, dầu khí... tất cả đều có vị thế dẫn đầu. Chính anh sẽ là người tiến hành buổi tiệc cầu hôn lãng mạn ngày hôm nay.

Gương mặt Đơn Triết Hạo cố nén tức giận, đôi môi hấp dẫn như điêu khắc nở nụ cười lạnh lùng, hai mắt bắn ra khí lạnh bức người. Đây không phải là vẻ mặt của một người chuẩn bị cầu hôn nên có.

Người thư ký mặc một bộ đồ trắng, run rẩy, cung kính ghé vào bên tai Đơn Triết Hạo, nhỏ giọng trình báo vài câu, sắc mặt Đơn Triết Hạo giống như sấp nỗi bão lớn, âm trầm đe dọa người.

Anh đẩy người thư ký ra, lạnh lùng nói: “Cút.”

Thư ký thấy Đơn Triết Hạo muôn rời đi, vội kéo lại: “Tổng giám đốc! Nếu cô ấy đã nhẫn tâm bỏ rơi anh trong buổi lễ cầu hôn thì cô ấy không xứng đáng để trở thành vợ của anh. Tại sao anh phải đau lòng vì cô ấy?”

“Không được nói xấu Tình Tình, có thể cô ấy gấp chuyện gì cấp bách nên mới rời đi, tôi phải đi tìm cô ấy. Y Thiếu Thiên, tốt nhất cậu nên cút xa tôi một chút. Đừng quấy rầy tôi.” Đơn Triết Hạo tràn đầy tức giận, trái tim anh đang tan vỡ.

Cố nén tức giận giống như núi lửa đang chờ bộc phát, không người nào được trách cứ chuyện Lạc Tình Tình rời đi, bởi vì chỉ có anh mới có quyền quở trách cô.

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo đang tức giận đến run rẩy chân tay cũng không màng đến sống chết vẫn đứng can ngăn trước mặt Đơn Triết Hạo.

“Tổng giám đốc! Tôi – Y Thiếu Thiên không muốn nhìn Tổng giám đốc nhảy vào hố lửa.”

Người ta thường nói: Người ngoài cuộc sáng suốt, người trong cuộc u mê. Lạc Tình Tình là cô gái dối trá ham tiền, cẩn bản không xứng đáng để tổng giám đốc yêu thương, lo lắng.

Cầu thang lớn yên tĩnh, nhóm khách khứa ở dưới tò mò ngẩng đầu nhìn lên liền thấy vẻ mặt khủng bố của Đơn Triết Hạo và vẻ uất ức của Y Thiếu Thiên. Mọi người nhìn vào hai người, tò mò suy đoán, ai cũng hiếu kỳ chờ xem chuyện tiếp theo.

“Y Thiếu Thiên, tôi cảnh cáo cậu, đây là chuyện của tôi và Lạc Tình Tình, tốt nhất cậu đừng xen vào.” Đơn Triết Hạo dứt khoát xoay người rời đi, vừa đi chưa được mấy bước thì chuông điện thoại di động reo lên, nhìn cái tên quen thuộc xuất hiện trên màn hình điện thoại, khuôn mặt đang tức giận bỗng trở nên dịu dàng và còn khẽ mỉm cười.

Y Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo, sau đó lại thấy anh tức giận vứt điện thoại di động xuống, nghiến răng trừng mắt khiến người ta run sợ.

Hai tay Đơn Triết Hạo nắm chặt thành hai quả đấm, tùng thó gân xanh nổi lên, cố gắng hít thở để khắc chế lửa giận trong lòng. Lạc Tình Tình khá lăm, anh đã nhượng bộ để cho cô có cơ hội cứu vãn nhưng cô ta lại dám bỏ trốn, anh nổi giận vì người ta đã bóp chết trái tim mình.

Y Thiếu Thiên im lặng chờ Đơn Triết Hạo tự điều chỉnh tâm trạng của mình để tránh tai bay vạ gió, làm người tốt lại bị người mắng.

©DDLQĐ

“Đan Tinh, ha ha... nước uống ngon thật nha!” Hai mắt Giản Nhụy Ái khép hờ thưởng thức ly nước của mình, nhịn không được khẽ nấc cục một tiếng, gương mặt trắng nõn giờ đỏ ửng đến mê người.

Giản Nhụy Ái tham gia buổi lễ rút thăm trúng thưởng của tập đoàn Đơn thị, ông trời ưu ái cho cô trúng thưởng chuyến đi ngàn năm có một này, chuyến du lịch trên du thuyền sang trọng, hơn nữa còn có thể tham gia vào buổi tiệc cầu hôn của Đơn Triết Hạo.

Buổi lễ sẽ diễn ra trong đại sảnh lớn, các ngôi sao, diễn viên, những người thuộc tầng lớp quyền quý cũng không hề liên quan đến cô, cái cô quan tâm nhất là bàn thức ăn hoành tráng trước mắt.

Dĩ nhiên mọi người trong bữa tiệc chẳng ai thèm chú ý đến Giản Nhụy Ái, cô chỉ là một cô gái bình thường chẳng có gì nổi bật để thu hút người khác, thấy cô mặc bộ đồ rẻ tiền thì mọi người càng cố gắng tránh né, tránh để thân thể mình rớt xuống cùng hàng với cô.

Giản Nhụy Ái nhìn một bàn thức ăn ngon thì cũng chẳng thèm quan tâm đến thái độ của mọi người xung quanh nhìn mình, nhìn một góc bàn khác còn có rất nhiều loại nước uống khác nhau khiến cô phải nuốt nước miếng liên tục, không hề nghĩ đến việc gì khác mà chỉ muốn nhanh chóng được thưởng thức các loại đồ ăn kia.

Trác Đan Tinh nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Giản Nhụy Ái lại trông thấy những cái ly không trên bàn thì biết Giản Nhụy Ái lại làm sai nữa rồi.

“Giản Nhụy Ái, làm sao cậu lại uống nhiều rượu như vậy?” Trác Đan Tinh thở dài một tiếng, làm sao cô lại không biết tần suất lượng của bạn mình. Cô vội vàng đi đến đoạt lấy ly rượu trong tay Giản Nhụy Ái: “Bà cô à! đây là rượu chứ không phải nước trái cây đâu”

Giản Nhụy Ái không để ý tới lời Trác Đan Tinh, hơn nữa cô cũng đang rất vui thì nghe những lời cằn nhằn kia để làm gì chứ? Tiện tay cầm một ly nước lên, tu một hơi cạn sạch, sau đó còn không để ý đến hình tượng lầy mu bàn tay lên lau miệng, lầm bầm nói: “Nước uống ngon, nước uống ngon thật!”

Trác Đan Tinh kêu lên: “Bà cô, chúng ta đang tham gia một bữa tiệc của giới thượng lưu đây, cậu đang muốn gây sự chú ý à? Cậu nhìn những cô gái ở đây xem, tất cả đều muốn giữ mình trong hình tượng hoàn mỹ nhất, chẳng lẽ cậu không muốn tìm một bạch mã hoàng tử sao? Nhìn cậu nhếch nhác như thế này, nếu thật sự có bạch mã hoàng tử cũng bị cậu hù dọa mà chạy mất.”

“...”

Giản Nhụy Ái hoàn toàn không để ý tới lời của Trác Đan Tinh, lại càng không để ý đến sắc mặt tức giận của Trác Đan Tinh, đưa tay phải với lấy một ly nước khác, dù sao trên bàn cũng nhiều đồ uống như vậy, Trác Đan Tinh cướp đi một ly, cô cũng có thể lấy một ly khác, cũng không quan tâm xem đó là đồ uống gì.

“Tôi đã nói nửa ngày rồi mà cậu chẳng nghe lọt câu nào à?”
Trác Đan Tinh vô cùng tức giận vì rèn thép không thành: “Thôi thì cậu cứ giống như cô chủ đi, cứ ngồi đây... tôi sẽ đi xung quanh xem tình hình, tốt nhất cậu đừng có uống rượu nữa.”

Chương 2

LỐI VÀO NHÀM PHÒNG

Giản Nhụy Ái nhìn theo bóng dáng của Trác Đan Tinh nhưng cũng chẳng mấy bận tâm, cô cũng muốn về phòng để yên tĩnh nghỉ ngơi.

Cô tiếp tục lấy một ly nước đủ màu sắc uống ừng ực, rồi hào phóng uống thêm vài ly nữa, mắt không ngừng lấp lánh, không ngờ đồ uống trong bữa tiệc này lại ngon đến vậy.

Du thuyền miễn phí, thức ăn ngon miễn phí, cô như người nhặt được tiện nghi, ánh mắt long lanh đầy vẻ mê hoặc, càng có tinh thần để thưởng thức đồ uống.

Tập đoàn Đơn thị quả là một tập đoàn giàu có, phục vụ thức ăn và đồ uống cho khách vô cùng phong phú và chu đáo.

Cô uống thêm vài ly nữa thì đầu óc trở nên mờ màng, ánh mắt mờ mịt, xem ra cô đã bị say, đầu óc căng thẳng đau nhức.

Giản Nhụy Ái hoa mắt nhìn một người thành nhiều người, không khỏi nắc cục một vài tiếng, thấy ánh mắt xem thường của mọi người xung quanh, đôi mắt cô thức thời cùp xuống. Cô cũng cảm thấy mình đã uống quá nhiều, xem ra nên về phòng nghỉ ngơi, ánh mắt nhìn khắp phòng tiệc lớn tìm kiếm nhưng chẳng thấy Trác Đan Tinh đâu.

Cô hít sâu một cái cầm lấy thẻ mở cửa phòng, da đầu như muối nứt ra, quyết định trở về phòng đi ngủ là tốt nhất.

Tác dụng rượu cồn càng ngày càng lớn, cảm giác đầu óc nặng như búa tạ, mí mắt càng ngày càng nhíu nặng xuống, bước chân liêu xiêu, lảo đảo đi về khu phòng nghỉ.

Du thuyền sang trọng rộng lớn cũng chẳng giống bình thường, phòng giải trí và phòng nghỉ ngơi cách nhau khá xa.

Cô cúi đầu, chậm chạp bước đi, không chú ý người phía trước, ‘phanh’ hai người cùng ngã lăn ra mặt đất.

Thẻ mở cửa phòng trong tay Giản Nhụy Ái rót xuống sàn nhà, đau đớn như búa bổ, ngược mắt lên nhìn đối phương, thấy người kia vội vàng hấp tấp đứng dậy nhặt thẻ phòng rồi vội vã rời đi.

Cô bức mình hét toáng lên: “Này, ê... đúng là người không lễ phép mà, đụng vào người ta rồi mà không biết nói tiếng xin lỗi hả?”

Người va đụng với Giản Nhụy Ái hình như không nghe thấy hét bất mãn của cô, không hề ngoảnh đầu lại, nhanh chóng biến mất trước mắt Giản Nhụy Ái.

Trong lòng Giản Nhụy Ái không ngừng nguyên rủa người không biết lễ nghĩa kia, mệt mỏi đứng lên, nhặt thẻ phòng rơi trên sàn rồi tiếp tục liêu xiêu tìm phòng.

Chuyện xảy ra sau đó sẽ khiến cô hối hận; chỉ vì không chú ý mà thẻ phòng của hai người đã bị thay đổi lúc va chạm.

Giản Nhụy Ái đẩy mạnh cửa phòng bước vào, trong không khí phảng phất mùi hoa nhẹ nhẹ, thấm vào ruột gan, căn phòng này được thiết kế rất tỉ mỉ; không ngờ phòng khách trên du thuyền cũng đẹp như thế.

Cô đưa mắt nhìn chiếc giường lớn kiểu dáng Châu Âu, không chần chờ liền nhào lên nằm lăn ở trên giường. Oa! Chăn bông tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, lại rất mềm mại, khiến cô cảm thấy như đang được nằm trên các đám mây, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoái mái chưa từng có.

Không gian yên tĩnh, mí mắt cô nặng nề khép chặt, miệng nở một nụ cười đầy hạnh phúc.

Y Thiếu Thiên vội vã chạy tới bên cạnh Đơn Triết Hạo chỉ thấy vẻ mặt lạnh khốc vô tình muôn người ta tránh xa mình ngàn dặm. Đi theo Đơn Triết Hạo nhiều năm, nên anh biết trong cuộc đời anh ấy chỉ quan tâm hai người phụ nữ là bà nội và người bạn thanh mai trúc mã Lạc Tình Tình.

Trên thương trường Đơn Triết Hạo là một nhân vật hung ác máu lạnh vô tình, có thể bất chấp mọi thủ đoạn, không tha cho kẻ nào phản bội mình. Bỗng nhiên bị người mình tin tưởng và quan tâm nhất phản bội thì tâm tình của anh làm sao không khinh khủng cho được.

Y Thiếu Thiên muốn nói gì đó nhưng có chút chần chờ, sợ tự gây lửa giết mình: “Tổng giám đốc Đơn, tôi đã tìm được cô ấy, Lạc

Tình Tình đã ngồi lên một chiếc ca-nô rời khỏi đây”

“Biết.” Đôi tay Đơn Triết Hạo giữ chặt lan can, không nói thêm bất cứ lời nào, ánh mắt nhìn ra xa xăm càng gây thêm nhiều áp lực cho người đứng bên cạnh.

Y Thiếu Thiên muốn thà Đơn Triết hao cú bùng phát tức giận còn hơn cú an tĩnh như hiện tại lại giống như sắp đòi mạng anh. Lo sợ càng lúc càng tăng lên, lòng bàn tay Y Thiếu Thiên cũng bắt đầu chảy mồ hôi lạnh rồi.

Đơn Triết Hạo uống không ít rượu, bước chân không vững, đầu óc cũng bắt đầu mơ màng, ba chữ Lạc Tình Tình càng ngày càng hiện lên rõ ràng trong tâm trí, hai mắt nhắm chặt để che giấu và kìm nén lửa giận đang bùng bùng trong lòng.

Chưa bao giờ Đơn Triết Hạo nhếch nhác như bây giờ, anh không tiếc tiền chuẩn bị bữa tiệc cầu hôn nhưng nhân vật nữ chính lại bỏ trốn. Đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn Đơn thị mà lại bị phụ nữ từ chối khiến anh mất hết mặt mũi, con giận của anh đã lên tới cực điểm.

Anh cầm chìa khóa về phòng, ‘tách’ một tiếng cửa phòng mở ra.

Đơn Triết Hạo cau mày, đi thẳng vào phòng tắm. Sau khi tắm xong, đầu óc anh đã tĩnh táo và bình tĩnh không ít.

Anh lười biếng lấy khăn bông lau mái tóc còn ướt, nước từ trên trán rơi xuống lồng ngực, vóc dáng quyến rũ có thể khiến cho tất cả

các cô gái điên cuồng hiện ra trong bóng tối.

‘Tách’ căn phòng đang chìm trong bóng tối bỗng sáng chung.

Anh muôn đến giường nghỉ ngơi một chút, lại thấy một cô gái đang nằm ngủ trên đó, mái tóc dài đen nhánh xõa trên bờ vai, thân thể được che đậy bằng chiếc chăn ấm áp mềm mại như đang gói ghém mùi vị phong tình.

Lạc Tình Tình biết anh thích các cô gái có mái tóc dài thẳng, nên vẫn thường hay để tóc dài. Trái tim Đơn Triết Hạo loạn nhịp, không ngờ Lạc Tình Tình chơi trò trốn tìm với anh, lại còn trốn ở trong phòng này ngủ ngon lành.

Chuyện ngày hôm nay quá si nhục tôn nghiêm của anh rồi, cũng không thèm suy nghĩ thêm, giật mạnh chăn ra, túm lấy thân thể của cô gái đang ngủ kéo ngồi dậy, quát lớn: “Lạc Tình Tình, tốt nhất em nên giải thích rõ ràng mọi chuyện với anh.”

Đang buồn ngủ lại bị đánh thức dậy, Giản Nhụy Ái nhăn mặt lại, dường như có ai đó đang đứng trước mặt, toàn thân toát ra khí lạnh bức người. Lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì người kia đã đưa mặt tới sát gần cô, trợn mắt há mồm hét to: “A!”

Giản Nhụy Ái cũng bừng tỉnh, cấp tốc đẩy tay người kia ra, hoảng hốt trốn vào trong chăn, dùng chăn bông bao quanh mình thật chặt, gương mặt ửng hồng và lo sợ.

Mới vừa rồi đi vào phòng, vì quá nóng nên cô đã cởi quần áo ra, lúc bị người đàn ông kia kéo ngồi dậy, toàn bộ thân thể cô đều

bị anh thấy hết.

Cô cẩn thận quan sát gương mặt của người đàn ông kia, ngũ quan anh tuấn, đôi mắt lạnh lùng, không phải là Đơn Triết Hạo - chủ nhân du thuyền đó chứ? Anh là người nổi danh trong giới thương lưu, là chủ nhân của buổi tiệc trên du thuyền tối nay.

Tại sao anh ta lại vào được phòng của cô? Hơn nữa sự trong sạch của cô bị mất sạch trong mắt anh, cô không phải là phụ nữ phong kiến, nhưng không thể vô duyên vô cớ cho người ta xem thân thể được.

Đơn Triết Hạo ngẩn người một lúc, cô gái trên giường anh là ai vậy, còn trần trụi không mặc quần áo lộ ra vóc người nóng bỏng, da dẻ trắng nõn, đôi gò ngực như hai quả anh đào như đang cõi dụ dỗ người khác, cổ họng anh khô rát, rất khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Ông trời ơi! Giản Nhụy Ái hi vọng mình đang nằm mơ a!

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, ai cho anh ta tùy tiện đi vào phòng người khác, còn nhìn thấy thân thể của cô. Giản Nhụy Ái tức giận chẳng quan tâm anh ta là ai, cũng không chịu nín nhịn, dù rất xấu hổ nhưng vẫn quát lớn: “Sắc lang, biến thái, khốn kiếp... Đi ra ngoài cho tôi, cút ra khỏi đây.”

Tâm tình Đơn Triết Hạo đang cực kém, tức giận lại bùng lên, nắm tay thật chặt như đang muốn đánh người.

Thật là một cô gái không biết phân biệt đúng sai, anh tức giận trợn mắt nhìn cô gái trước mặt, lạnh lùng hầm hừ: “Cô nói ai đi ra ngoài? Đây là phòng của tôi, tại sao tôi phải đi ra ngoài? Tôi còn muốn hỏi cô, cô vào phòng tôi làm gì? Còn cởi hết quần áo ra nữa, tính dù dỗ tôi sao?” Anh.

Giản Nhụy Ái sợ hãi nhìn ánh mắt tức giận của anh, muốn thét cũng chẳng biết thét thế nào, vẻ mặt ngơ ngác.

Sao lại là phòng của anh ta? cô nhớ rõ ràng mình tìm phòng theo số của thẻ phòng cầm trong tay nên tuyệt đối sẽ không đi nhầm phòng. Nếu có đi nhầm thì cũng sẽ không vào được phòng nên cô càng khẳng định đây là phòng của mình.

Đơn Triết Hạo cao cao tại thượng, là người đàn ông với tài bạc vạn, tự nhiên bị người ta chơi xỏ.

Chương 3

KHÔNG HIỂU NÊN THẤT THÂN (1)

Mặc dù cô chỉ là một cô gái bình thường, nhưng bình thường cũng có tôn nghiêm của bình thường, tay nắm chặt chẽ bông, hét lên: “Anh đừng ở đó mà nói bậy? Tự dung anh xông vào phòng tôi, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh.”

“Được! Cô báo cảnh sát đi. Xem cảnh sát đứng về phía cô hay sẽ đứng về phía tôi! Có muốn tôi cho cô mượn di động không?, muốn tôi ngã vào người cô ư?, muốn dùng thủ đoạn rẻ tiền này để dụ dỗ tôi ư? Xem ra hôm nay cô không thành công rồi. Chắc cũng chẳng có tiền mua điện thoại chứ gì?”. Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói với cô.

Giản Nhụy Ái bị lời nói kích của anh làm cho đầu bốc khói, bình thường rất ít gây sự với ai nên bây giờ đầu óc trống rỗng, không có biết phải phản bác như thế nào.

Cô thật hối hận vì đã không học mấy câu mắng người nên chỉ lắp bắp nói: “Anh... Anh... người đàn ông xấu xa, cút ra ngoài, cút...”

Đơn Triết Hạo lấy thẻ mở cửa phòng ra, ném tới trước mặt Giản Nhụy Ái: “Thấy rõ chưa, 0210, đây là số phòng của tôi, nữ vú lớn.”

‘Nữ vú lớn’ mặt Giản Nhụy Ái đỏ đến mang tai, uất ức muốn khóc nhưng cũng không thể khóc, bao nhiêu năm qua giữ gìn thân

thể trong sạch mà hôm nay vô duyên vô cớ bị người nhìn sạch bách, còn nói lời xỉ nhục cô không thương tiếc khiến cô bị tổn thương vô cùng, tội anh ta đáng chết vạn lần.

Giản Nhụy Ái giận điên lên nhưng vẫn cầm thẻ phòng của mình lên nhìn, cũng là 0210. Kỳ quái, cô nhớ rõ ràng số phòng của mình là 1201 nhưng làm sao bây giờ lại biến thành 0210? Mờ mịt ngược mắt hỏi “Căn phòng này số bao nhiêu?”

Đơn Triết Hạo cau mày trả lời: “0210.” Rồi cũng không khách khí đoạt lấy tấm thẻ phòng trong tay của cô, không ngờ thẻ phòng trong tay của cô cũng lại là 0210. Anh nhớ thẻ phòng này có hai chiếc, anh đã đưa cho Lạc Tình Tình một chiếc, không hiểu vì sao vô duyên vô cớ thẻ phòng này lại ở trong tay của cô gái này.

Đơn Triết Hạo nắm chặt tay thành nắm đấm, tức giận nhìn chằm chằm vào Giản Nhụy Ái giống như muốn nhìn thấu tất cả con người cô.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuống, đưa tay lên bóp chặt cổ Giản Nhụy Ái: “Nói, Lạc Tình Tình ở đâu?”

Đột nhiên bị bóp cổ, Giản Nhụy Ái mở to mắt nhìn sự lạnh lùng tức giận của anh, cả người run lên, ảo não nhìn chiếc chăn bông đang rơi xuống để thân thể trần trụi của cô trưng bày hoàn toàn trước mặt Đơn Triết Hạo.

Cô muốn kéo chăn bông lên che người nhưng không được, vội vàng hét lên: “Người đàn ông biến thái, anh thả tôi xuống.”

Nhưng dường như tay người đàn ông kia không hề động đậy, cô hoảng hốt thấy anh chẳng có nửa điểm để ý tới mình.

Đơn Triết Hạo mặc kệ ai khóc lóc cầu xin; anh là người rất cố chấp và máu lạnh mặc kệ sự chết sống của người khác.

“Nói, Lạc Tình Tình ở nơi nào? Tại sao cô có cái thẻ phòng này?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi không biết anh đang nói cái gì? Người đàn ông biến thái nhanh thả tôi ra, tôi không thở được.” Cỗ của cô bị nắm chặt, hô hấp càng ngày càng khó khăn, sắc mặt đã chuyển sang tái mét.

Đơn Triết Hạo mặc kệ cô gái trước mặt có bao nhiêu khó chịu, sức lực trong tay mỗi lúc một tăng, Lạc Tình Tình bỏ đi không nói lời nào lại còn giao thẻ phòng của anh cho cô gái khác, mục đích của cô ấy là gì? Lạc Tình Tình thật sự xem anh là cái gì?

Tự nhiên bị một cô gái đùa giỡn, làm sao anh lại không giận dữ cơ chứ! Nhìn chằm chằm thân thể của cô gái này lại khiến cỗ họng anh trở nên khô khốc.

Giản Nhụy Ái cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, cô biết ánh mắt kia đang muốn cái gì, hoảng hốt cầu xin: “Đừng, cầu xin anh tha cho tôi!”

“Tự nhiên cô đến chỗ tôi nên tôi cũng chẳng từ chối, đây là lựa chọn của cô, cô đừng hối hận.” Anh kéo cô áp sát mình, môi mỏng phun ra lời nói lạnh lẽo.

Giản Nhụy Ái hoang mang, cảm nhận nguy hiểm càng ngày càng đến gần, cô hốt hoảng giãy giụa, muốn tránh khỏi vòng tay của anh.

Người đàn ông cao một mét tám, vạm vỡ rắn rỏi còn cô thì gầy yếu chỉ cao một mét sáu, cô đâu phải là đối thủ của anh, chẳng lẽ phải để sự trong sạch của mình chôn vùi trong tay người đàn ông thô bạo này?, thật không thể!

“Cô không phải là cô gái do Lạc Tình Tình đưa tới ư? Còn giả bộ thuần khiết làm gì?”

Đơn Triết Hạo dùng sức lực khống chế lửa giận trong mình, cảm nhận mùi thơm thoang thoảng trên người cô, vẻ mặt hoảng hốt giống như chú thỏ nhỏ, vẻ mặt ngây thơ thuần khiết khiến người khác yêu thương làm cho anh không kèm chế được ham muốn của mình.

Từ trước đến giờ Đơn Triết Hạo luôn xử lý mọi chuyện đúng chừng mực, năng lực kiềm chế của anh cũng rất mạnh. Nhưng không hiểu vì sao cô gái này dễ khơi mào dục vọng của anh như thế, anh muốn có cô, muốn chứng tỏ năng lực bản thân với cô.

Lạc Tình Tình chạy trốn nhưng còn giúp anh an bài một vật báu mỹ lệ như thế, anh cũng chẳng cự tuyệt làm gì thậm chí còn cảm thấy hài lòng về cô gái này. Chắc cô ta muốn chuộc tội cho hành động của mình nên anh cũng chẳng thể phụ sự an bài của cô ta.

Anh cúi người hôn lên môi cô, không ngờ đôi môi cô lại mềm mại như thế khiến cho anh không nhịn được muốn tiến sâu hơn để

có thể cảm nhận hương thơm của cô, chiếc lưỡi của anh xảo luyện đưa đầy trên môi cô, khiến cả người cô khẽ run rẩy, nhạy cảm như Tiểu Bạch Thủ.

Cô muốn kháng cự anh, anh lại càng muốn có được cô, tựa như đứa trẻ ba tuổi không được ăn đường lại càng muốn ăn nó xem nó có ngọt không.

Giản Nhụy Ái liều mạng giãy giụa, nhưng môi cô đã bị che kín rồi, không thể nói lên bất kỳ lời nào, cô chỉ có thể áp úng: “Ồ... ồ...”

Nước mắt lo lắng tràn ra ngoài, trong lòng kinh sợ.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn không để ý đến điều đó, anh bị mùi thơm trên người cô hấp dẫn, đè cô xuống giường không ngừng hôn cô, chớp mũi, đôi môi, xương quai xanh, cho đến bờ ngực trắng nõn, da thịt mềm mại của cô đã khiến cho thần kinh anh tan thành nước, ham muốn cuồn cuộn như nước lũ dâng trào.

Giản Nhụy Ái ra sức chống cự, nhưng tay chân yếu ớt của cô cùng lấm gióng như giúp anh gãi ngứa, tảng đá lớn vẫn không hề nhúc nhích.

Cô hoảng hốt giãy giụa: “Buông tôi ra!”

“A!” Giản Nhụy Ái vừa dứt lời, bắp đùi như bị ai đó nhanh chóng tách ra hai bên.

Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi tìm kiếm một vị trí tốt, không chuẩn bị trước liền đi vào nơi sâu nhất, hơi thở nóng rực như được giải thoát, không ngừng thở hổn hển.

Sau đó anh đên cuồng mãnh liệt cướp lấy, không hề tiết chế, không hề thương tiếc... Giống như chẳng có ngày mai, hôm nay anh phải đoạt lấy tất cả.

“A!” Giản Nhụy Ái không chuẩn bị trước, lại bị anh bá đạo đòi lấy, khiến cơ thể hít thở không thông, không nhịn được thét chói tai.

Loại đau đớn này xuyên thấu tim khiến cô sắp tắt thở, nắm lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, móng tay bấu chặt vào bắp thịt của anh, khiến cho nơi đó rót máu.

Đơn Triết Hạo thoảng một chút nghi ngờ, đưa mắt nhìn xuống cô gái phía dưới đang khổ sở kêu gào, không ngờ cô gái này không phóng đãng, cởi mở, giống như tưởng tượng của anh. Hình như cô như gặp trực trặc gì đó, lúc tiến vào thân thể cô, một tầng khít khao bao phủ vật phái nam của anh, loại cảm giác này cực tốt...

Giản Nhụy Ái bị động tác dừng lại của anh làm cho có chút đau, không đau lại trên đòn ông phía trên, cô đành buông xuôi từ từ nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống một hàng nước mắt, vô lực xui lơ dưới cơ thể anh, mặc cho anh xâm phạm.

Chương 4

KHÔNG HIỂU NÊN THẤT THÂN (2)

Hai mắt cô ảm đạm vô hồn, hai gò má dính đầy nước mắt, giống như một thi thể, không hề đáp lại nụ hôn mãnh liệt và nóng bỏng của anh.

Nội tâm tràn đầy sỉ nhục, nước mắt rơi đầy mặt, đã từng ngưỡng mộ Đơn Triết Hạo rất nhiều nhưng hôm nay lại bị anh làm chuyện tàn nhẫn như thế khiến trong lòng cô chỉ còn căm hận muốn băm vằm anh thành vạn mảnh.

Cô biết mình bị làm nhục rồi, còn là một người tài cao đức trọng làm nhục, cô không quyền không thể, muốn đi kiện anh, cũng là tự chuốc thêm khổ vào thân.

Giản Nhụy Ái hối hận vì mình ham một món lời nhỏ, hối hận mình không biết rõ thân phận, cứ ngỡ là Chim sẻ sẽ biến thành Phượng Hoàng khi đi lên du thuyền này, cũng hối hận vì chuyện mình tham ăn uống để rồi đi nhầm phòng.

“Khóc cái gì? Lạc Tình Tình đưa cô tới đây nên tôi tưởng cô có kinh nghiệm đầy đủ! Cô đã ở với bao nhiêu người đàn ông rồi hả, đều dùng chiêu này sao, hừ... phụ nữ đều đê tiện!”

Đơn Triết Hạo chẳng bao giờ thương hại những cô gái tự động đi tới giường của mình. Trong mắt anh những cô gái như thế đồng nghĩa với những con đĩ.

Giản Nhụy Ái bị sỉ nhục, cắn môi, chịu đựng sự đau đớn do anh mang lại, nhỏ giọng lầm bẩm nói: “Tôi không biết anh nói gì? Tôi không phải là cô gái như vậy...”

“Cô không phải là cô gái như thế, vậy cô là loại gái như thế nào? Nói cho cô biết, phụ nữ của Đơn Triết Hạo này sẽ chẳng khóc thút thít, đợi chút nữa xem tôi thuần phục cô như thế nào, phải để cho cô cầu xin tôi tha thứ!” Đơn Triết Hạo vẫn rất tự tin về bản thân mình.

Công phu chinh phục phụ nữ trên giường của anh nhiều không đếm hết, có lẽ chính anh cũng chẳng quan tâm người kia là người đã kết hôn mà không được thỏa mãn, nữ minh tinh, người mẫu hay những cô gái giả bộ trong sạch, tất cả đều phải quỳ dưới chân anh cầu xin anh nương tay.

Cô gái nằm dưới thân thể anh, lại có thể khít khao như thế, một đoàn nóng rực bao quanh thân thể anh, loại cảm giác tựa như hoang mạc tìm được ốc đảo, anh không thể dễ dàng bỏ qua cho cô như thế, anh muốn chinh phục hoang mạc này.

Giản Nhụy Ái đau lòng nghe những câu nói xỉ nhục của anh, cô không biết Lạc Tình Tình là ai, quan trọng với anh như thế nào mà để cho anh nổi giận như thế, nước mắt tủi thân cứ tuôn trào không dứt, chẳng còn sức để trả lời anh.

Đơn Triết Hạo ra sức vận động, cô gái nằm phía chỉ gắt gao cắn lấy môi mình. Được! Anh muốn xem cô kìm né được bao lâu, ra sức xông vào bên trong, chiếc giường kiên cố phát ra âm thanh kọt kẹt.

Mồ hôi đầy trán Giản Nhụy Ái, cảm giác chung đụng mãnh liệt, khiến cô không nhịn được phát ra tiếng thét chói tai: “A!” Thân thể của anh đậm thật sâu vào cơ thể của cô, giống như muốn xuyên rách thân thể của cô, nứa người dưới truyền đến đau đớn kịch liệt, đau đớn khiến cô sống không bằng chết, cô không chịu đựng được nữa mà ngất đi.

Cả đời cô gái chỉ để một người đàn ông làm cho đau đớn, cô đau lòng vì không cảm nhận được chuyện đó như thế nào, quá trình từ một cô gái biến thành người phụ nữ là một quá trình đau đớn nhưng cô cơ hồ cảm thấy mùi vị hoan ái.

Giản Nhụy Ái căm ghét người đang ra vào cơ thể mình.

Cô hận anh nhưng cô càng hận chính mình, không biết vì sao cô không thể khống chế được thân thể mình, từ từ trầm luân cùng anh, hưởng thụ những khoái cảm do anh mang lại.

Lần thứ nhất, hai lần, ba lượt... Cô đã không đếm được bao nhiêu lần? Cả đêm hoan ái không gián đoạn... Cả gian phòng cũng tràn ngập mùi vị hoan ái, dễ dàng nghe thấy tiếng thở dốc của đàn ông và phụ nữ.

Lúc ban đầu chống cự mãnh liệt rồi từ từ dung nhập dưới sự cường thế của anh, cùng anh phối hợp không chê vào đâu được, khi anh di chuyển phía dưới cô mất hồn rên rỉ, để cho mình cùng anh lên cao trào.

Đơn Triết Hạo không thể không thừa nhận, làm chuyện đó cùng cô gái này rất hứng thú, thiếu chút nữa cô đã ép khô anh rồi, chẳng ngừng nghỉ giây phút nào, sống lâu như vậy nhưng đây là cô

gái đâu tiên mang đến cho anh cảm giác kích thích khiến cho anh chẳng thể dừng lại, liên tục tận hưởng đến khi mệt mỏi thì bò xuống bên cạnh cô, ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, mặt trời chiếu khắp mọi nơi, xuyên thấu cửa sổ chiếu vào bên trong căn phòng.

Ánh sáng khiến mắt Giản Nhụy Ái dao động, mê man mở mắt lại thấy bên cạnh có một người đàn ông. Gắng gượng ngồi dậy nhìn rõ gương mặt người đang nằm bên cạnh sống mũi thẳng, lông mày dày và đen như mực, vầng trán thông minh cao ngạo.

Cho dù anh ta rất đẹp trai nhưng cũng không thể hấp dẫn cô, cô không thích kẻ đã làm hại cô.

Cô khinh thường nhếch mép, muốn cầm một cây đao đâm vào ngực anh ta một nhát để báo thù cho chính mình, nhưng cô biết mình sẽ không làm như thế, bởi vì cô không đánh lại anh được mà cô cũng không muốn phải ngồi tù vì một người đàn ông.

Cô chỉ biết mím chặt môi kìm nép tức giận trong lòng, hình ảnh điên cuồng của đêm qua cứ lớn vởn trong đầu, cả cơ thể mệt mỏi như bị xe cán qua khiến nó nát bét.

Lỗi là do cô đi nhầm phòng khiến anh ta ngộ nhận cô là Lạc Tình Tình. Đại não không ngừng quay cuồng nhớ lại chuyện ngày hôm qua, chắc chắn thẻ phòng của cô bị đổi do va chạm với cô gái không lẽ phép đó, cô hối hận vì lúc ấy không nhìn cho rõ ràng, nếu thế sẽ chẳng xảy ra bi kịch như bây giờ.

Từ nhỏ Giản Nhụy Ái đã là kẻ không cha không mẹ, nhưng cô biết trinh tiết của một cô gái quý báu đến thế nào, hôm nay say rượu đi nhầm phòng sẽ khiến cho cô đau lòng và hối tiếc không thôi. Có gắng chịu đựng sự khó chịu, cẩn răng nghiên lợi đứng dậy mặc quần áo.

Cô không muốn ở lại bên cạnh người đàn ông này thêm nữa, không muốn để cho mình thêm lúng túng, dù sao cũng do mình cởi hết quần áo nằm trên giường người ta, mặc cho bào chữa thế nào, có trăm miệng cũng không thể bào chữa được.

Cô chỉ muốn mau chạy khỏi nơi này, người ta đường đường là chủ tịch một tập đoàn lớn, còn cô chỉ là một người bình thường nên rất khó chạm mặt nói chuyện. Hai người ở hai thế giới khác nhau, chỉ gặp nhau một lần này thôi, về sau rất khó gặp lại.

Chuyện đã thành như thế nên cô chỉ biết tự an ủi mình như vậy, cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

Trong thời đại này chẳng còn mấy cô gái thủ trinh tiết, họ thường hay điên cuồng cùng người đàn ông trong chuỗi tình một đêm, tự cho mình một lần mạo hiểm trong đời!

Chương 5

NGƯỢC TRONG NƯỚC MẮT

Giản Nhụy Ái cố gắng quên đi câu chuyện sỉ nhục này, mong muốn đầu mình chẳng nhớ gì về nó.

Mặc kệ cô cố gắng bao nhiêu, những hình ảnh kia vẫn bám lấy cô, khiến tâm tình cô buồn buồn rất khó chịu, hốc mắt tràn ngập nước mắt, cắn môi, chàm chàm bước đi. Nhìn lại căn phòng lộn xộn, cô ngồi vào bàn, cầm bút viết vài dòng chữ nhẫn lại còn cố ý đặt ly rượu lên một góc của lá thư để nó không bị gió biển thổi đi, rồi mới chán nản bước ra khỏi phòng.

Đơn Triết Hạo tỉnh lại, mở mắt thấy chặng còn ai ở bên cạnh, không ngờ hiệu suất làm việc của cô gái kia nhanh đến thế, còn dám nói không phải là người Lạc Tình Tình an bài.

Trong đầu thoáng qua hình ảnh thân thể mềm mại của cô gái đêm qua khiến anh mỉm cười hài lòng.

Anh đứng dậy mặc quần áo, ánh mắt tùy ý liếc qua ga giường lại nhìn thấy một vệt máu đỏ tươi, trong phút chốc khiến anh chấn động, ngây ngẩn như người bị đánh mất lý trí.

Đêm qua thật sự là đêm đầu tiên của cô gái kia, không trách được cô lại khít khao như thế, loại khít khao giống như vừa mới bị phá vỡ.

Nhưng như vậy là thế nào, dấu vết kia biểu thị rằng cô là một cô gái thuần khiết sao? Không phải loại phụ nữ tùy ý để cho đàn ông nằm trên người của mình, cũng không phải là một cô gái háo sắc.

Anh cầm điện thoại di động bên cạnh lên: “Y Thiếu Thiên, chuẩn bị trở về.”

Nghe xong mệnh lệnh kia khiến Y Thiếu Thiên vội vàng cúp máy ngay, chẳng dám tiếp tục ôm mĩ nữ nữa, nhanh chóng bò ra khỏi giường dù trong lòng đang nguyễn rủa mười tám đời tổ tông nhà Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đi tới bên cạnh bàn lấy nước uống, lại nhìn thấy tờ giấy màu vàng đặt cẩn thận dưới ly rượu, cầm tờ giấy lên mở ra nhìn thấy những dòng chữ mềm mại, nhất định là của cô gái ngày hôm qua để lại.

Đoạn chữ ở giữa đang nói đến chuyện kỳ quặc gì thế? Cô ấy và Lạc Tình Tình va chạm vào nhau, làm cho thẻ phòng bị thay đổi, khiến cô ấy vào nhầm phòng, mọi chuyện là do anh hiểu lầm cô.

Càng đọc xuống phía dưới càng khiến anh trợn mắt há mồm, cô gái này vô cùng thú vị nha, yêu cầu anh tha thứ cô, coi chuyện tối qua như một giấc mộng, tỉnh lại sẽ chẳng có gì cả.

Đơn Triết Hạo cảm thấy cô thật sự là một đóa hoa tuyệt thế, là một người khác biệt hoàn toàn với những cô gái anh đã từng gặp, dường như tờ giấy này hơi ướt át, có lẽ cô dùng hết tâm tình của mình để viết nó?

Nhưng anh không muốn biến nó trở thành một giấc mộng. Trong cuộc đời này vất vả lắm mới tìm được một cô gái thú vị như thế, có thể bản thân cô không muốn ở bên cạnh anh, nhưng tiếc là anh không muốn đánh mất một người thú vị như thế.

Nếu như cô nguyện ý làm người yêu của anh thì anh tin rằng đó là chuyện quý giá nhất của cuộc đời này!

Mỉm cười thú vị hả hê, chuyện Lạc Tình Tình bỏ đi đã bị quên lãng ngoài chín tầng mây.

Giản Nhụy Ái đứng ở trên đầu thuyền, để gió biển thổi vào mặt.

Kể từ khi trốn ra khỏi căn phòng đó, cô vẫn đứng ở chỗ không có người này, tận tình hưởng thụ cảm giác gió biển cào cấu trái tim mình, khóc mi cay xè, nước mắt chua chát không ngừng tuôn trào.

“A! Đơn Triết Hạo, khốn kiếp, trả lại sự trong trắng cho tôi, tôi hận anh.” Giản Nhụy Ái hướng về phía biển rộng mênh mông mà thét lớn.

Cô nghĩ rằng đây là nơi vắng người nhất trên chiếc du thuyền này, nên cô mới muốn dùng nơi đây để trút bỏ những oán hận của mình... Mong làm như thế sẽ khiến lòng cô thoái mái hơn, không hè uất úc, khổ sở nữa.

“Mắng như thế sẽ thoái mái hơn sao?” Bát ngò ở mũi du thuyền vang lên một giọng nói trầm ấm.

Giản Nhụy Ái ngắn người, nghiêng đầu nhìn chung quanh nhưng không nhìn thấy ai cả, chẳng lẽ vì quá đau lòng nên sinh ra ảo giác.

Tò mò thấp thỏm, tập tành đi về phía trước, đến khúc quanh nhìn thấy một người đàn ông vô cùng anh tuấn, mặc một bộ đồ trắng, đang đứng dựa vào tường, mắt nửa nhắm nửa mở, vẻ mặt bình thản như một thiên sứ vừa giáng trần.

Cô yên lặng không biết phải nói gì chỉ nhìn chăm chăm người đó, cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào có nước da trắng nõn nà, ngũ quan còn xinh đẹp hơn cả con gái như thế.

Giản Nhụy Ái giơ tay chỉ vào mặt mình khẽ hỏi: “Anh đang nói chuyện với tôi sao?”.

Cụ Duệ Tường lười biếng liếc nhìn Giản Nhụy Ái, thấy ánh lửa phùng phùng và có chút mệt mỏi trong mắt cô, vốn không muốn trả lời nhưng vẫn mở miệng đáp một tiếng: “Đúng!”

“Ồ!” Giản Nhụy Ái nhìn anh, không biết nên nói gì, đang muốn xoay người rời đi, thì thấy anh đứng ngay ngắn dậy.

“Nếu như muốn khóc thì cứ khóc đi, nước mắt đang muốn chạy ra ngoài, vì sao lại không cho nó chảy.”

Giản Nhụy Ái ngẫm nghĩ lời nói của anh, mới biết anh ta đang an ủi mình, vừa định nói cảm ơn lại thấy người ta muốn rời đi, liền thét lớn: “Này, tôi đến đây quấy rầy anh sao?”

Cụ Duệ Tường xỏ tay trong túi quần, xoay người lại đối diện với Giản Nhụy Ái, ánh mắt lạnh lùng vô cảm như một khối băng dưới ba mươi độ C: “Tôi không thích ở nơi này có thêm người khác.”

Giản Nhụy Ái mím môi, buồn bã lên tiếng: “Vậy thì tôi đi! Trả lại chỗ này cho anh.”

“Không cần.” Cụ Duệ Tường có cảm giác hình như cô không hiểu được lời nói của mình nên nói tiếp: “Tôi có chuyện đi trước.”

“Ồ! Vậy tôi có thể biết tên của anh không...” Cô còn chưa nói hết lời, người kia đã rời đi, nhìn theo bóng lưng của anh, anh có lẽ là người dễ tiếp xúc, nhìn cử chỉ và lời nói của anh thì đoán rằng anh là một người đàn ông trong nóng ngoài lạnh.

Ánh mắt Giản Nhụy Ái nhìn biển bao la, nước biển màu xanh dịu dàng, không khí có một vị mặn dễ chịu.

“Nhụy Ái, cô là cô gái không có lương tâm, tại sao lại biến mất cả đêm, có biết có rất nhiều người lo lắng cho cô không?”

Trác Đan Tinh nhìn chầm chằm thân thể mỏng manh kia, rốt cuộc đã tìm được Giản Nhụy Ái rồi, Trác Đan Tinh đã mất cả đêm vô cùng lo lắng đi tìm chỉ còn thiếu việc lật tung du thuyền lên rồi.

Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm vào vẻ mặt lo lắng của Trác Đan Tinh, tự nhiên cô quên mất Trác Đan Tinh, tối ngày hôm qua cô biến mất nhất định khiến cho cô ấy vô cùng lo lắng.

Thấy đôi mắt thâm quầng của bạn mình, Giản Nhụy Ái càng thêm áy náy, nhìn thấy người quen thì mọi uất ức giống như sóng lớn cuồn cuộn ập tới.

Ban đầu Trác Đan Tinh vô cùng tức giận, rất muốn mắng cô một trận, nhưng cuối cùng vẫn chỉ quan tâm: “Giản Nhụy Ái, rốt cuộc cậu đã ở đâu? Ngày hôm qua thiếu chút nữa tớ đã báo cảnh sát rồi. Cậu biết cậu đã khiến mình sợ chết kiếp không? mình cho là cậu... cậu rơi xuống biển, còn bảo người lặn xuống biển tìm cậu, cậu biết trái tim mình rất yếu đuối thế mà bị cậu hù dọa...”

Cả đêm qua Trác Đan Tinh đã phải cố gắng vượt qua sự sợ hãi trong lòng, từ nhỏ hai người bọn họ đã sống nương tựa lẫn nhau, hai người thân thiết giống như người thân trong nhà. Trong cô nhi viện hai người luôn giúp đỡ nhau, sẽ chẳng chịu nổi nếu ai đó gặp điều bất trắc.

Giản Nhụy Ái thấy Trác Đan Tinh gào khóc, cũng cố không để mình chảy nước mắt nữa, nhìn Trác Đan Tinh khóc lớn giống như đã thay cô trút hết uất ức trong lòng: “Đan Tinh, thật xin lỗi đã để cho cậu phải lo lắng, mình cũng không nghĩ tới, nhưng...”

Trác Đan Tinh phát hiện có chuyện gì đó không đúng vội lau nước mắt trên mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Giản Ngụy Ái: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì? Cậu đừng khóc, cậu làm mình sợ muốn chết đây này!”

“Ồ ồ... Đan Tinh, đã xảy ra chuyện rồi...” Cô vừa khóc thút thít vừa kể lại tất cả những chuyện ngày hôm qua, nước mắt đầy mặt, tay nắm chặt lấy tay Trác Đan Tinh đang kích động. “Đan Tinh, cậu đừng kích động!”

“Đơn Triết Hạo giàu có thì sao, cũng là hạng đam mê nũ sắc, cậu đừng ngăn mình... nhất định mình phải tìm lại công bằng cho cậu.” Trác Đan Tinh mặt mày trắng bệch, nước mắt trên gò má vẫn chưa khô.

“Không nên, là do tớ sai, tớ cởi quần áo nằm trên giường của anh ấy, không liên quan đến anh ấy, tớ không muốn đến đó để chịu thêm sỉ nhục.” Giản Nhụy Ái không còn khóc nữa, đứng ôm chặt Trác Đan Tinh, uất ức trong lòng đã rơi đi rất nhiều.

Trác Đan Tinh bất đắc dĩ vỗ lưng Giản Nhụy Ái: “Nhụy Ái, đừng khóc nữa, chuyện cũng đã qua rồi, tới và anh Quyền Hàn ủng hộ cậu, đừng khóc.”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn người bạn thân thiết, nghẹn ngào nói trong tiếng nấc: “Đan Tinh...”

Hai cô gái mỏng manh ôm nhau khóc thút thít, không cần biết thời gian trôi qua bao lâu..

Chương 6

MỘT NHÀ BA NGƯỜI

Bên tàu.

Giản Nhụy Ái cùng Trác Đan Tinh xuống khỏi du thuyền, nhìn mọi người tấp nập ra vào, vô số người trao cho nhau những vòng tay ấm áp, mỉm cười hạnh phúc khi được gặp lại nhau.

Quyền Hàn đứng ở bên cạnh con tàu lớn nhìn hai cô bước ra, Quyền Hàn hơn các cô ba tuổi, từ nhỏ đã đảm đương vai trò là ba, là mẹ của hai cô, bảo vệ chăm sóc cô và Trác Đan Tinh, cố gắng cho bọn họ cuộc sống tốt nhất.

“Anh Quyền Hàn.” Giản Nhụy Ái tươi cười nhào vào lồng ngực của Quyền Hàn, ở trước mặt Quyền Hàn cô chỉ là một đứa bé, có thể làm nũng, có thể sống thực là mình...

Nhớ lại năm ấy khi Giản Nhụy Ái năm tuổi, Quyền Hàn tám tuổi.

Quyền Hàn chào đời trong cô nhi viện, còn Giản Nhụy Ái năm tuổi mới bước vào đó, cô nhanh chóng gia nhập vào vòng tay ấm áp của mọi người, nhưng trong lòng luôn cô độc, cô được Quyền Hàn hết lòng quan tâm chăm sóc.

Mười lăm năm qua, từ một người sống kép mình trong nỗi cô đơn, cuộc sống của cô dần trở nên muôn màu hơn với sự chăm sóc và bảo vệ của Quyền Hàn. Anh cố gắng che chở và bảo vệ cô trong

phạm vi của mình, hết sức thương yêu cô, cơ hồ không để cô trải qua bất kỳ chuyện buồn nào nữa.

Ở trước mặt Quyền Hàn, Giản Nhụy Ái chính là công chúa nhỏ, cuộc sống của cô không buồn lo, không mệt mỏi, càng không có lừa gạt và tổn thương.

“Cẩn thận một chút, cẩn thận ngã bây giờ!” Quyền Hàn dịu dàng mỉm cười cưng chiều cô, anh là một người có học thức, có chừng mực với tất cả mọi người, nhưng lại đặc biệt dịu dàng với Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái cười nghịch ngợm làm nũng vừa ôm cổ Quyền Hàn vừa đưa tay ngắt gò má của anh: “Anh Quyền Hàn, em và Đan Tinh đi lâu như thế, anh có nhớ chúng em không?”

Trác Đan Tinh không vui nhìn Giản Nhụy Ái đang làm nũng, quét mồm, dùng sức kéo tay Giản Nhụy Ái: “Nhụy Ái, chúng ta về nhanh thôi!”

Trác Đan Tinh không thích thấy hai người vui vẻ và thân mật như thế, cô rất khó chịu, cũng rất ghen tỵ, cô và Giản Nhụy Ái đều là cô nhi mà Quyền Hàn lại thiên vị đối với Giản Nhụy Ái tốt hơn cô, cũng chỉ bởi vì bọn họ gặp nhau muộn hơn thôi sao?

Giản Nhụy Ái le lưỡi một cái, cảm thấy mùi dấm chua bốc qua gò má của Trác Đan Tinh nhưng không hiểu chuyện gì nữa.

Ba người ngồi lên tǎc-xi, trở lại ngôi nhà Nhân Ái.

Ngôi nhà Nhân Ái là một quán cà phê cũng là nhà của ba người.

Giản Nhụy Ái trở về ngôi nhà quen thuộc, cuộc sống trên du thuyền, tựa như một giấc mộng, mộng đã tỉnh thì xem như chuyện đã qua, chuyện gì cũng không có? Nên lần nữa tự mình đứng lên.

Thỉnh thoảng, nhớ lại chuyện thất thân khiến cô có chút ảo não! Nhưng ván đã đóng thuyền, có đau khổ cũng vô ích.

Quyền Hàn nhìn hai người có vẻ vô cùng mệt mỏi, mang một chén canh mình đã chuẩn bị từ sớm ra, mỉm cười: “Ngồi du thuyền đi chơi đã khiến hai em mệt rồi, anh có hầm một chút canh này, hai em uống đi.”

“Cám ơn anh Quyền Hàn!” Giản Nhụy Ái cười đáng yêu, cầm chén canh lên uống ‘ừng ực, ừng ực’.

Trác Đan Tinh mang theo ánh mắt không rõ cảm xúc nhìn Quyền Hàn cười cười, sau đó cũng bắt đầu uống canh.

Ăn uống no đủ tâm tình càng vui vẻ, nhưng mí mắt càng ngày càng nặng, có lẽ đúng như Trác Đan Tinh so sánh, Giản Nhụy Ái là Tru Bát Giới đầu thai, ăn no rồi đi ngủ, quả thật rất giống heo.

Cô cũng không ngại, heo thì càng đáng yêu! Không phải La Chí Tường được gọi là Tiểu Tru sao?!

Giản Nhụy Ái xách theo túi hành lý của mình về phòng, mệt mỏi nằm ở trên giường. Dưới lâu vẫn vọng lên tiếng nói chuyện

nho nhỏ của Trác Đan Tinh và Quyền Hàn, nghe Trác Đan Tinh cười nói vui vẻ khiến cô không khỏi cười nhàn nhạt.

Cô nhắm mắt lại định ngủ nhưng bỗng dung đầu óc lại thoảng qua gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo. Cô cũng không biết mình ăn trúng cái gì rồi mà mỗi khi nhớ tới chuyện xảy ra với anh ta ngày đó lại tự dung đỏ mặt tía tai.

Những hình ảnh kia lưu lại trong tâm trí cô, mỗi khi nhớ tới là đau lại đau như búa bổ, sau đó lại cảm thấy hưởng thụ, cô chẳng biết vì sao mình lại sinh ra cảm giác phức tạp như thế?

Giản Nhụy Ái lắc lắc đầu muốn xua đi ý nghĩ lung tung trong đầu, cô phải đi tắm một cái mới được. Cô muốn rửa sạch toàn bộ hồi ức trong đầu.

Không muốn suy nghĩ tới thì thôi, từ từ chìm vào giấc ngủ.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

“Y Thiếu Thiên, đem danh sách những người tham gia bữa tiệc trên du thuyền đến đây?” Đơn Triết Hạo ngồi ở phòng làm việc, tay cầm bút máy không ngừng phê duyệt tài liệu.

Y Thiếu Thiên cầm danh sách đã chuẩn bị trước đưa cho Đơn Triết Hạo, dù không biết anh cần nó để làm gì?

Dù sao Đơn Triết Hạo cũng là ông chủ lớn, đã nói thì phải làm, nếu như không muốn tìm Lạc Tình Tình thì đã chẳng nghiên cứu danh sách kia làm gì.

“Tổng giám đốc Đơn, có phải anh nghĩ trong số người trên du thuyền sẽ có người có liên quan đến Lạc Tình Tình không a.”

Đơn Triết Hạo lạnh lùng trừng mắt nhìn Y Thiếu Thiên, cầm lấy danh sách nhưng không nói lời nào chỉ đưa mắt nhìn khắp một lượt bản danh sách.

Kể từ sau đêm hôm đó, trong đầu anh chỉ xuất hiện bóng dáng của cô gái ấy, cô trẻ trung, thận thùng nhưng lại khiến trái tim anh dao động.

Rốt cuộc cô gái kia là ai mà lại để cho anh ăn sạch sẽ, rồi viết thư để lại bảo anh tha thứ cho cô, sao lại cư xử như một cô gái ngoan hiền như thế?

Đơn Triết Hạo đảo mắt xem hết tên của những cô gái tham gia trong buổi tối ấy, nhưng tại sao không có tên cô? Vì sao muốn tìm tên cô cũng khó đến thế?

Anh suy nghĩ không ra tại sao trong danh sách khách mời tham gia buổi tiệc lại không có tên cô gái mà anh muốn tìm, ngay cả tên Lạc Tình Tình cũng có mà lại không có tên của cô gái kia.

“Xác định những người trên du thuyền tối hôm đó đều có tên trong danh sách này sao.”

Y Thiếu Thiên nhìn một lượt hết bảng danh sách, lại nhìn đôi mắt đầy nghi vấn của Đơn Triết Hạo thầm thắc mắc không biết Đơn Triết Hạo muốn làm cái gì nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Xác định!”

Đơn Triết Hạo biết năng lực làm việc của Y Thiếu Thiên nhưng cô gái kia làm sao lại biết mất không có chút dấu vết như thế, chẳng lẽ đêm đó chỉ là mộng?

Không thể nào, anh vẫn cảm nhận được cảm giác khít khao kia! Dù rất muốn tìm ra cô nhưng chưa biết làm thế nào, phải coi như không có gì mặc dù trái tim có cảm giác mất mát.

Chương 7

GẶP NHAU TẠI KTV

KTV.

Giản Nhụy Ái và Quyền Hàn cùng đi ăn mừng sinh nhật Trác Đan Tinh, trong lúc vui vẻ, bọn họ quyết định bao trọn căn phòng sang trọng nhất của KTV.

Họ đã quy định sinh nhật ai trong ba người thì họ đều phải ở cùng nhau và phải tổ chức vô cùng hoành tráng.

Trong căn phòng lớn được kết đèn đủ sắc màu, chùm đèn xoay tròn trên trần chiếu sáng mọi góc phòng bên dưới.

Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, trên chiếc ti vi LCD là ca sĩ La Chí Tường đang hát ‘có ta ở đây’, bài hát mang hơi thở Rock and roll, làm không khí trong phòng càng nóng hơn.

Ba người đã uống không ít rượu, Trác Đan Tinh đã ngà ngà say, cầm rượu lên, hướng về phía Quyền Hàn hét lên: “anh Quyền Hàn, uống tiếp, em mà phải sợ anh sao?”

Quyền Hàn thấy Trác Đan Tinh kích thích mình, cầm ly rượu trên bàn lên hướng về phía Trác Đan Tinh, nhíu mày: “Ai sợ ai nào!” Nói xong cũng phóng khoáng uống sạch cả ly rượu.

Giản Nhụy Ái chưa uống ly nào cùng bọn họ, chỉ nháp môi cho vui, ánh mắt mê ly nhìn hai người ngơ ngác cười.

Cô cầm chai bia lên uống một ngụm, lấy điều khiển hướng về màn hình lớn nhấn chọn bài sau đó cầm Microphone lên hát một bài coi như quà chúc mừng, đó cũng là bài hát mà cô thích nhất.

Khi cô hát xong một ca khúc rồi nghiêng đầu nhìn thấy hai người đã mệt mỏi gục xuống bàn để ngủ, cũng phải thôi ba người náo suốt đêm rồi kia mà.

Giản Nhụy Ái vỗ vỗ bả vai Trác Đan Tinh: “Này,... cùng tớ đi tiểu đi, nhanh lên một chút.”

Trác Đan Tinh vô lực phất phất tay: “Không đi, cậu tự mình đi đi!”

“Nha đầu không có lương tâm!” Giản Nhụy Ái thấy nói với hai người cũng vô ích, thôi thì ai ngủ thì ngủ đi, cô cần đi giải quyết gấp, bỏ mặc bọn họ chạy vội ra ngoài.

Thật là không nhịn được, nếu không sẽ rách bàng quang, không thể sinh con.

Sau khi Giản Nhụy Ái đi tiểu xong, chạy ra thì phát hiện mình bị lạc không tìm được phòng của mình, cô ảo não phát hiện tất cả các phòng trong KTV đều giống nhau như đúc, đường đi cũng không sai biệt lắm, tha cho cô đi, cô hoa hết cả mắt cứ loanh quanh không phân biệt rõ Đông Nam Tây Bắc.

Muốn tìm một nhân viên phục vụ để hỏi nhưng lại không gặp người nào cả, cô khẽ loạng choạng dựa vào vách tường, hoang

mang không biết mình nên đi đường nào.

Trong lúc cô hoa mắt chẳng biết tính sao thì cách đó không xa có vài người đang đi tới, bọn họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, cũng không phát hiện ra Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái cảm giác có người đi qua, đang vui mừng định hỏi thăm thì chợt trái tim của cô nhảy dựng cảnh giác. Người đó không phải là Đơn Triết Hạo sao?

Cô hoảng hốt đưa mắt tìm xung quanh xem có nơi nào cho cô trốn tạm không nhưng đáng chết là không có chỗ nào để tránh.

Giản Nhụy Ái lo lắng, trán đổ đầy mồ hôi lạnh thấy bọn họ cách mình càng ngày càng gần.

Giản Nhụy Ái nhanh chóng trốn vào một căn phòng, trên ti vi sang trọng có chiếu hình ảnh nhưng không có âm thanh.

Cả căn phòng lớn gấp ba căn phòng bọn cô đang thuê, nghe bước chân càng ngày càng gần.

Cô ngừng thở yên lặng cầu nguyện bọn họ sẽ không đi vào căn phòng này.

“Ông chủ Trần, hôm nay anh em chúng ta gặp nhau chỉ nói chuyện tình cảm, không nói chuyện làm ăn buôn bán.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo không nôn nóng mà có lực xuyên thấu, mỗi câu nói vang lên vừa đủ nghe.

Giản Nhụy Ái đứng cạnh cửa thủy tinh trong suốt, hoảng loạn như gặp ma nhìn cánh cửa được đẩy ra, quả thật bọn họ muốn vào đây, phải nhanh chóng trốn đi nơi khác mới được, hay là cô nên nhảy xuống dưới.

Thiết bị trong phòng đều là loại cao cấp nhất, nhưng lúc này cô không có ý định thưởng thức nó.

Cô núp ở đây, nhìn ghế sô pha rất lớn, đành phải trốn vào sau ghế sô pha vậy.

Giản Nhụy Ái không dám thở mạnh, cô rất sợ Đơn Triết Hạo sẽ nghe thấy.

Oan gia ngõ hẹp, mới mấy ngày mà đã lại gặp nhau.

Đơn Triết Hạo không kiêu ngạo cũng không tiết kiệm khi chiêu đãi khách, buôn bán tất nhiên phải làm rồi, nhưng vẫn phải có tôn nghiêm.

Ông chủ Trần là người Hoa kiều ở Mĩ vừa là ông chủ lớn trên thương trường vừa là một trong những người đứng đầu trong giới xã hội đen.

Đơn Triết Hạo muốn mở rộng sang thị trường ở Mĩ, không thể không dựa vào thế lực của ông ta, như thế mới nhanh chóng phát triển sự nghiệp tại đó.

Chuyện buôn bán của anh rất ít khi phải nhờ người khác giúp đỡ nhưng hôm nay phải để sĩ diện xuống, uất ức cầu cạnh ông ta.

Hai chân ông ta tréo nguầy, trong tay kẹp một điếu thuốc lá, ưu nhã hít một hơi, sau đó thả vào không trung những vòng tròn thuốc lá.

Nếu là người khác đã sớm bị mùi thuốc làm cho ho sặc sụa nhưng Đơn Triết Hạo không như thế, anh vẫn hít thở bình thường như không có gì, thản nhiên nhìn người ngồi trước mắt mình, ở phía sau ông ta còn có vài vệ sĩ mặt như hung thần đứng bảo vệ.

Anh cũng không yêu, những người đứng bên cạnh anh cũng đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, bản lĩnh hơn người.

“Ông chủ Trần, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau, Tập đoàn Đơn thị muốn tiến vào khu người Hoa ở Mỹ nên rất cần sự giúp đỡ của ông rồi, mong ông chủ Trần nể tình giúp đỡ cho đàn em.”

Tay Đơn Triết Hạo khẽ vuốt vuốt, người bên cạnh lập tức hiểu chuyện liền móc từ trong túi ra một tấm chi phiếu, cung kính đưa cho anh. Anh cầm lấy đem chi phiếu đặt lên bàn.

“Tổng giám đốc Đơn không hồ là anh hùng của Châu Á, rất hào phóng. Lão tử cả đời lăn lộn giang hồ, rất thích làm ăn với người thông minh hiểu chuyện.”

Ông chủ Trần đưa tay cầm lấy chi phiếu, mắt thoảng nhìn dãy số không viết trên chi phiếu, hài lòng gật đầu.

Tiền không phải vạn năng nhưng không có tiền thì tuyệt đối không thể làm gì, Đơn Triết Hạo thuộc lòng đạo lý này.

Lăn lộn trên thương trường nhiều năm, từ kẻ trắng tay trở thành người có gia tài bạc tỉ, cũng không phải đơn giản chỉ dựa vào nước bọt mà còn phải có mưu kế, còn phải có chi phiếu...

Trên phương diện làm ăn chạy theo lợi ích, chỉ có thể làm cho người ta thỏa mãn lợi ích của họ rồi họ mới làm cho mình có được lợi ích mình muốn, là thương nhân hay xã hội đen cũng đều giống nhau.

Khi bọn họ đang nói chuyện rôm rả bỗng trong phòng xuất hiện tiếng ngáy ngủ.

Giản Nhụy Ái vừa uống rượu nên đầu óc mệt mỏi lại thấy bọn họ nói chuyện phiếm mãi cũng không hết, dần dần buông lỏng cảnh giác, chẳng còn ý thức canh chừng xung quanh, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sắc mặt ông chủ Trần không vui, nhíu mày lại: “Xem xem là ai vậy?”

Vệ sĩ Thiên Phương đi một vòng đến nơi phát ra tiếng ngáy rồi bẩm báo: “Đã bẩm lão đại, là một phụ nữ!”

“Dám nghe lén người khác nói chuyện, diệt khẩu!”

Xã Hội Đen là nơi có kỷ luật nhất, Đơn Triết Hạo cũng không quan tâm nhiều, anh chẳng muốn quan tâm nhiều chuyện như thế.

Chương 8

EM YÊU, MỆT MỎI THÌ LÊN GIƯỜNG NGỦ

Anh tùy ý nhìn qua người đang nằm trong phòng liền thở dốc vì kinh ngạc, thậm chí còn hoài nghi mình nhìn lầm rồi, cái bóng đáng người kia không phải là cô gái anh đang tìm kiếm chứ.

Đơn Triết Hạo thấy cô biến thành con ốc sên nhỏ, gác đầu lên khuỷu tay của mình, ngủ an ổn, còn khẽ ngáy một tiếng, có thể cô đã ngủ sâu rồi.

Cô gái đáng chết! Sao lại ngủ ở đây, lại còn ngủ ngon như vậy, không sợ xảy ra chuyện gì sao? Cô là quái vật sao? Mỗi lần xuất hiện đều khiến người ta kinh người.

“Đợi chút...” Anh bước lên ngăn cản người vệ sĩ của ông chủ Trần, bước lên một bước đi đến bên cạnh Giản Nhụy Ái lay lay thân thể cô đang ngủ say: “Này, tỉnh...”

Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể bị ai đó lay, hơi hé mắt nhìn chằm chằm người trước mắt, ánh mắt đang mơ màng chợt mở to vì kinh ngạc.

Đôi mắt vốn đã to còn trùng lớn, có găng nhìn gương mặt anh tuấn kia, anh ta đã phát hiện ra cô rồi, anh còn ngồi gần cô thế là ý muốn làm gì? Cô không ngừng lui về phía sau, giống như con thỏ nhỏ bị giật mình, cả người mê man và luống cuống.

Đơn Triết Hạo nhìn gương mặt liên tục thay đổi biểu cảm của Giản Nhụy Ái, vẻ mặt này vô cùng hấp dẫn người khác, mới có mấy ngày không gặp thế mà vừa nhìn thấy vài động tác nhỏ của cô đã đủ dây lên hỏa dục trong anh.

“Em yêu, anh đã nói nếu em mệt mỏi thì lên giường ngủ, làm sao lại ngủ dưới sàn nhà? Sàn nhà rất lạnh, nằm ngủ như thế này rất dễ bị cảm!”

Giản Nhụy Ái trợn mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt biến hóa khôn lường của Đơn Triết Hạo, không biết anh ta định làm gì tiếp theo?

Cái gì mà ‘em yêu’? Nghe mà sờn gai ốc lại thấy mắt anh không ngừng chớp chớp, cô nhìn thoáng qua mọi người đứng xung quanh, thấy mấy người sau lưng anh đều trưng ra vẻ mặt của ác ma, có ngu đi nữa cũng biết là ai đang cứu mình.

“Em chờ anh lâu quá không cần thận ngủ quên, gây ôn ào cho các anh sao.”

Một câu vừa nói ra Giản Nhụy Ái cũng tự bội phục tài diễn xuất của mình, diễn mà giống y như thật vậy, ‘Hollywood’ không mời cô là tổn thất lớn của bọn họ.

“Nếu không để anh gọi người đưa em về, không cần chờ anh.” Đơn Triết Hạo nhìn qua cô gái đơn thuần trước mặt, phản ứng không tệ, có thể theo kịp bước chân anh.

“Được... vậy đi!” Diễn quá tốt, nhưng gương mặt mẩy người trước mặt vẫn như hung thần đã dọa cho cô sợ mất mật, trái tim nhảy bùm bùm.

“Đợi đã nào...!” Ông chủ Trần hoài nghi nhìn cô gái bình thường trước mặt: “Tổng giám đốc Đơn, cô gái này là ai vậy?”

Đơn Triết Hạo bình tĩnh liếc Giản Nhụy Ái đang bị hù sợ đến phát run, bây giờ mới biết sợ, mới vừa rồi sao lại dám vào phòng này?

Anh lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, nắm lấy tay của cô: “Ông chủ Trần, cảm ơn ông đã quan tâm, cô ấy là bạn gái của tôi, tên cô ấy là Thiên Phương.”

Ông chủ Trần chưa tin lời Đơn Triết Hạo nói, nghiêng đầu cợt nhả nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái hỏi: “Cô gái nhỏ, nói cho tôi biết cô tên là gì?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn người đàn ông trung niên tóc bạc trắng, đầu hói bóng như tráng dầu mỡ khiến cô buồn nôn, sợ đến không thể nói được gì.

Ông chủ Trần được coi như nhân vật lớn nhất ở phố người Hoa, nước Mĩ; là người có thể hô phong hoán vũ, thế nhưng lại bị một cô gái khinh thường, ông hỏi mà cô không trả lời, ông túm lấy bả vai cô muốn tách cô ra khỏi Đơn Triết Hạo, dường như muốn bóp nát bả vai mềm mại của cô.

“Nha đâu chết tiệt chán sống rồi hả, cô dám không nhìn tôi lão tử tôi sao, cẩn thận lão tử giết cô bây giờ.”

Đơn Triết Hạo thấy cô bị tóm vai, liền vung tay xuất một chiêu tàn nhẫn, đấm vào cổ tay ông chủ Trần, một tay còn lại đưa đến sau lưng Giản Nhụy Ái vững vàng ôm lấy cô.

Trong nháy mắt đó, ông chủ Trần vốn luôn được tôn vinh bị đẩy ra xa mấy mét, mánh khoé ‘khắc’ một tiếng, nhíu chặt lông mà gióng như xương cốt lệch khỏi vị trí.

Ông chủ Trần tin tưởng Đơn Triết Hạo mới chỉ dùng ba phần sức lực, suýt chút nữa đã đánh gãy tay ông rồi.

Đám vệ sĩ phía sau, mặt đầy sát khí, ‘xoạt’ một tiếng, đã cầm súng lục chĩa vào đầu Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái núp trong ngực Đơn Triết Hạo, dần dần bình tĩnh lại, thấy hình ảnh này thật giống trong phim Young and Dangerous của Hồng Kông đã được xem trong ti vi hôm nay lại xuất hiện vô cùng chân thực trước mắt cô, cô không ngùng sợ hãi, tay chân mềm nhũn ra.

Căn phòng trở nên lạnh lẽo, âm trầm, không ai nói chuyện, không ai động đậy, không khí trong nháy mắt như ngưng đọng lại.

Giản Nhụy Ái không có tâm lý ổn định như bọn họ, thấy mọi người im lặng như tượng sáp không nhúc nhích, nhưng đây không phải là thời điểm chơi trò đứng làm tượng sáp.

Thời gian chầm chầm trôi qua từng giây từng phút, hai bên vẫn không có động tĩnh, tính nhẫn耐 của Giản Nhụy Ái cũng không tốt cho lắm, sợ hãi nói: “Các người tiếp tục chơi đi nhé, tôi đi trước đây, tất cả coi như không nhìn thấy gì”

Vừa muốn nhắc chân rời đi, liền bị vệ sĩ túm lại.

“Buông tôi ra, buông tôi ra...”

Đôi mắt Đơn Triết Hạo lạnh lẽo, thoảng qua một tia bất đắc dĩ, tiến lên kéo Giản Nhụy Ái vào lòng, để cho cô ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, trong lòng thầm mắng cô gái ngốc, không biết nhìn tình thế gì hết.

“Ông chủ Trần, xem ra hôm nay nói chuyện không đúng lúc rồi, chúng ta không cùng chung tiếng nói thì phải.”

“Tổng giám đốc Đơn.” Ông chủ Trần ngăn cản nói: “Tôi đã phải vượt ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ muốn bàn chuyện làm ăn với cậu nhưng không ngờ thái độ của cậu làm cho tôi rất thất vọng. Chúng ta không có tiếng nói chung cũng chẳng sao? Nhưng tôi không thể bỏ qua cho cô gái kia, cậu cũng biết qua câu nói này chứ: Người không vì mình trời trù đất diệt.”

Tay Đơn Triết Hạo đang ôm eo Giản Nhụy Ái không khỏi siết chặt, ông chủ Trần là người xã hội đen, hành động ác độc là chuyện đương nhiên, Giản Nhụy Ái không tiếp nhận được là chuyện bình thường.

Ông chủ Trần thấy Đơn Triết Hạo không có động tĩnh gì, tiến lên vỗ vỗ vào bả vai của anh: “Tổng giám đốc Đơn, cậu là ông chủ lớn của Đơn thị, bên cạnh không thiếu những cô gái xinh đẹp, tôi nghĩ cậu không cần phải phá hư quy củ như thế, hãy giao cô gái này cho tôi, tôi sẽ ủng hộ chuyện cậu mở rộng thị trường sang Mỹ”.

Giản Nhụy Ái nghe ông ta nói, thân thể không khỏi run rẩy, siết chặt quần áo Đơn Triết Hạo, tay không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Đơn Triết Hạo không nói gì, tầm mắt từ từ chuyển qua bả vai, nhìn cánh tay rộng lớn của ông chủ Trần, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, vuơ tay đem ngón tay ông chủ Trần đẩy ra.

“Ông chủ Trần, có lẽ chúng ta không thể nói chuyện cùng nhau nữa. Tôi phải dẫn cô gái này đi, ai cũng không thể cản trở được, đừng quên ông chủ Trần đang đứng ở đâu nhé?”

Anh cũng không biết tại sao lại không làm chuyện buôn bán đạt lợi nhuận ngàn vạn lần mà lại đi cứu giúp cô gái này? Nhưng việc anh đã quyết định anh chưa bao giờ hối hận.

Việc làm của Đơn Triết Hạo khiến ông chủ Trần tức gần chết, mà quả thật ông không đủ năng lực để đau lại anh. “Được, Đơn Triết Hạo, chuyện hôm nay tôi chưa bù qua đâu, tôi sẽ trả lại tính sổ với cậu.”

Bọn họ nổi giận đùng đùng rời đi, trong lòng ông chủ Trần vẫn còn nhiều tức giận, cánh cửa bị đóng lại rầm một tiếng thật lớn.

Chương 9

CÔNG CHÚA VÀ HOÀNG TỬ

Giản Nhụy Ái mở to đôi mắt mờ mịt, si ngốc nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình vào lòng, anh thật cao lớn! Ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đàn ông với gương mặt lạnh lẽo, nhưng hoạt cảnh này lại giống như hoàng tử đang ra tay cứu công chúa Bạch Tuyết, giọng nói của anh giống như hoàng tử, trầm trồ nhưng dồi dào cảm xúc.

Tròng mắt Đơn Triết Hạo cố chống lại ánh mắt mê ly quyến rũ của cô, đôi mắt anh ẩn chứa một tầng tình cảm cao chót vót, chuyện đêm đó giống như một bộ phim truyền hình đang phát lại.

Anh trùng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ nâng cằm của cô lên, cúi đầu ngâm lấy đôi môi mềm mại mà bao đêm qua anh đều nhớ nhung, thu hết tất cả mật ngọt vào miệng.

“Ừ...” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, cồn rượu vẫn phát tác, giật mình một cái, thân thể cứng ngắc, không dám nhúc nhích, một cảm giác mất hồn xông vào não, dường như anh đang cố nuốt lấy miệng cô.

Đơn Triết Hạo nắm chặt cầm Giản Nhụy Ái, vốn chẳng bao giờ nghĩ đến hai chữ ‘tương tư’, nụ hôn càng lúc càng sâu, càng hôn càng nghiện, những vệ sĩ bên cạnh thức thời lùi ra ngoài.

Đầu lưỡi anh nhát thời khuấy động khoang miệng tinh xảo của Giản Nhụy Ái, khẽ liếm môi của cô, khiến cả người cô khẽ run rẩy,

cô gái này luôn khiến anh trở nên nhạy cảm và trở nên điên cuồng.

Đơn Triết Hạo buông Giản Nhụy Ái ra, Giản Nhụy Ái đang chìm trong hỗn loạn, mê man tựa sát vào lòng ngực Đơn Triết Hạo, hơi thở cô dồn dập, gương mặt ửng hồng, nhìn dáng dấp của cô hiện tại rất giống như vừa chạy marathon vài cây số.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, thấy bộ quần áo đơn giản quần jean và áo thun ngắn tay, tóc kep thật cao, đơn thuần nhưng rất đáng yêu, khác hẳn những cô gái khác luôn trang điểm một lớp rất đậm khi ra ngoài.

Hơn nữa khuôn mặt cô đang đỏ ửng, đôi môi hồng mềm mại, cơ thể trắng như tuyết, chân tay có hơi ngắn, cũng không cản trở vẻ dụ hoặc của cô.

Đơn Triết Hạo không nhẫn nại cũng không hy vọng cô sẽ chủ động, chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân đang tràn lên đỉnh đầu, anh điên cuồng muốn có trọn vẹn thân thể của Giản Nhụy Ái.

Đôi mắt Giản Nhụy Ái tròn lớn, vừa trải qua khoảnh khắc sống động trong câu chuyện tình yêu Young and Dangerous, còn có nụ hôn vừa rồi, cô vô lực phản kháng, thân thể bồng bềnh như bay lên trời, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông đang ôm mình.

Cô biết anh muốn cái gì? Muốn phản đối nhưng khi đôi tay vừa chạm vào lòng ngực nóng bỏng của anh lại chẳng thể nói được gì, cứ như bị cuốn vào vòng xoáy của anh.

Đơn Triết Hạo ôm cô đặt lên giường, hình ảnh đên cuồng ngày đó rõ mồn một trước mắt anh, anh vuốt ve gương mặt của cô giống như sợi lông vũ êm ái.

Trên người Giản Nhụy Ái có mùi rượu nhàn nhạt cùng mùi sữa tươi, không làm cho người ta cảm thấy ghê tởm mà còn mang đến một cảm xúc ngọt ngào.

Anh cúi người hôn nhẹ lên khẽ mặt cô, thưởng thức bộ ngực vươn cao của cô.

“Không... đừng... Buông tôi ra.” Giản Nhụy Ái giãy giụa khi anh đang đi xuống dưới, lần đầu tiên đi nhầm gian phòng nên thất thân, còn hôm nay nên giải thích thế nào?

Cô không thể ở chỗ này tiếp tục trầm luân với người đàn ông kia, cô đã cố gắng hết sức nhưng cũng không thể đẩy anh ra khỏi cơ thể cô, cồn rượu đã ngâm sâu, hơi thở trở nên nặng nề.

Đơn Triết Hạo cảm giác thân thể rạo rực xôn xao, không còn quản được Giản Nhụy Ái có muốn hay không muốn chuyện này.

Cô càng cố đẩy anh ra, anh càng muốn tiện nghi của cô. Trong từ điển của anh chỉ cần anh muốn điều gì thì sẽ không màng đến chuyện người ta đó có đồng ý hay không.

Trên người Giản Nhụy Ái tựa như có ma lực thiêu đốt tâm trí của anh, môi của cô vô cùng mềm mại, ướt át, cúi người hôn liền cảm thấy ham muốn không ngừng lại được.

Bàn tay to lớn chạm vào da thịt mềm mại, vân vê nhẹ nhè, sau đó không ngừng ma sát, khiến Giản Nhụy Ái run rẩy. Hôn không thể giải quyết được nhu cầu của anh, cần một tầng bối khuyết nữa mới có thể lấp đầy nhu cầu của anh. Anh đên cuồng muôn đem cô cắn nuốt, anh cởi hết quần áo trên người cô xuống, chỉ mấy giây sau, cả hai người đều chẳng còn bất cứ thứ gì che chắn.

Giản Nhụy Ái cũng không khống chế được ham muốn đang bốc cháy trong cơ thể, hơi thở nóng rực không có cách nào khống chế nên chỉ có thể đên cuồng cùng anh.

Đơn Triết Hạo đên cuồng mãnh liệt chiếm đoạt, cả hai đều kích thích hưng phấn không ngừng, trán Giản Nhụy Ái rỉ đầy mồ hôi, thân thể rên lên một tiếng, mặt cô đỏ hồng. Cô chưa bao giờ phát ra âm thanh thô tục như thế, nên nó làm cô ngượng ngùng.

“Nói cho tôi biết, em tên gì?” Đơn Triết Hạo dùng sức ôm chặt lấy cô, liếm láp da thịt tinh tế của cô.

Giản Nhụy Ái bị dục vọng lấp đầy, không dám nói lời nào, e sợ mình mở miệng lại sẽ phát ra âm thanh kỳ quái như vừa rồi.

Đơn Triết Hạo trùng mắt nhìn cô, tiếp tục hôn thật sâu rồi hôn dọc đường đi xuống, bàn tay vuốt ve động mật rậm rạp của cô, đùa bỡn trên hai cánh hoa của cô, cảm giác ướt át đó khiến anh chẳng thể kìm né nỗi.

Giản Nhụy Ái khẽ run rẩy, cửa mình bị người kia đùa bỡn như thế khiến cô ngượng ngùng chỉ muốn chết cho xong, đầu óc trống rỗng, muốn để cho người ta lấp đầy.

Cô không khống chế được tâm tình của mình, phát ra một tiếng “um...”, giọng nói yếu ớt: “Tôi... Tôi tên Giản Nhụy Ái.”

‘Giản Nhụy Ái’ Đơn Triết Hạo ghi nhớ ba chữ này, mỉm cười hài lòng, nâng vật tượng trưng cho phái nam đưa vào nơi nóng rực của cô, tận hưởng sự bao quanh khít khao rồi lại đi ra, không tiếc ché như thể cố lấy mạng người...

Một mảnh kiều diễm...

Chương 10

LÀM NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI

Hôm sau, đầu Giản Nhụy Ái đau như búa bổ, xương cốt cả người tựa như bị ai đó đánh, mệt mỏi vô cùng, giống như chỉ cần động một cái sẽ bể thành trăm mảnh.

Tất cả những chuyện ngày hôm qua hiện rõ mồn trước mắt cô, lại một lần nữa cô bị thắt thân sao? Tai ù đi như bị ai đó hét lớn vào, bật ngồi dậy, cố nén sự khó chịu của thân thể, nghiêng đầu quan sát khắp căn phòng nhưng không thấy bóng dáng của Đơn Triết Hạo đâu.

Phòng tắm vang lên tiếng mở cửa, ngay sau đó liền thấy vóc dáng cao lớn uy mãnh, hơi thở bá đạo cùng vẻ nam tính khó người có được, cơ ngực cường tráng, cơ bụng sáu múi rõ ràng.

Giản Nhụy Ái mở tròng hai mắt, nuốt một ngụm nước bọt, đỏ mắt, vội vàng nghiêng đầu quay tầm mắt đi nơi khác. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông chẳng biết xấu hổ, trên người chỉ quần một cái khăn tắm mỏng che nửa người dưới.

Thật lâu không thấy động tĩnh gì, tính tò mò thắng sự ngượng ngùng, Giản Nhụy Ái nghiêng đầu lại nhìn thấy anh đã mặc quần áo chỉnh tề đang nhìn cô chằm chằm.

Ánh mắt nóng rực của anh càng khiến gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng.

Cô gái ngượng ngùng như thế thật sự khiến đàn ông bị mê hoặc. Sự mê hoặc vô cùng nguy hiểm, có thể gây chết người, nếu như buổi sáng không có một hội nghị quan trọng thì anh nhất định sẽ không khống chế mà đoạt mạng cô ngay.

“Không nên dùng ánh mắt kia nhìn tôi, nếu không tôi sẽ cho là em đang mời gọi tôi”

Giản Nhụy Ái mê man nhìn Đơn Triết Hạo, hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì?

Đơn Triết Hạo khẽ cười, ngồi xuống bên giường, hơi ngả về phía trước, trong lúc bất chợt tiếp xúc khoảng cách gần khiến Giản Nhụy Ái hoảng sợ, vô thức lùi lại phía sau.

“Thế nào? Nhiệt tình ngày hôm qua bay đi đâu hết rồi?” Anh vươn tay ra trước vòng qua đầu cô, trêu chọc cô.

Đơn Triết Hạo làm như vậy chỉ làm Giản Nhụy Ái không ngừng lo lắng, giương mắt nhìn anh, lắc đầu muốn từ chối sự vuốt ve của anh.

“Em có biết hôm qua vì cứu em, tôi đã tổn thất một vụ làm ăn vô cùng lớn, em nói xem nên làm gì đây?”

Đơn Triết Hạo nhìn vào đôi mắt ngây ngốc của cô, đột nhiên muốn trêu chọc cô một chút, đối với anh mà nói vụ buôn bán kia có hay không cũng không quan trọng, anh cũng không quan tâm. Nhưng giọng nói của anh lại không lộ ra sự thầm bí ấy, khiến cho không khí giữa hai người càng thêm kỳ quái.

“Đừng... Không dậy nổi.” Giản Nhụy Ái che thân thể của mình lại, lo lắng nghĩ tới chuyện hôm qua, cô cũng tò mò hỏi “Anh bị tổn thất bao nhiêu tiền?”

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo vì cứu mình mà mất một hợp đồng buôn bán, cô thừa nhận mình có lỗi, nếu đó là vấn đề tiền bạc cô có thể cố gắng đưa anh một chút để chia sẻ giảm thiểu tổn thất của anh.

“Một tỷ.” Hai chữ nhảy ra khỏi môi anh nhẹ nhàng như sợi tơ nhưng đối với Giản Nhụy Ái thì nó nặng như núi Thái Sơn.

Đơn Triết Hạo yên lặng cười trộm, không ngờ cô gái này lại đơn giản như thế, đây không đơn giản là một cuộc buôn bán ngàn vạn mà thôi.

Anh thấy vui vui khi thấy sắc mặt cô gái bị dọa sợ đến tái mét, thú vị nói tiếp: “Tổn thất một tỷ, em bồi thường đi!”

‘Một tỷ’, cô làm nhân viên phục vụ cả đời đến mười vạn cũng không có nổi chứ đừng bảo là một tỷ, không phải anh đang lừa gạt người chứ?

“Tôi không có nhiều tiền như thế.” Cô đưa tay cầm lấy quần áo của mình, nghiêm túc móc tiền từ trong ví ra.

Đơn Triết Hạo thú vị nhìn cô, thấy cô nghiêm túc móc túi ra một xấp tiền loại hai mươi ngàn đưa cho anh: “Tôi chỉ có chút tiền này chứ không có một tỷ, nếu không anh giết tôi cho xong!”

Anh buồn cười nhận lấy xấp tiền của cô, anh chưa bao giờ cầm tiền mặt như thế này, cần gì anh đều quẹt thẻ tín dụng: “Cô gái! Hai mươi ngàn chênh lệch bao nhiêu so với một tỷ? Chẳng lẽ em không biết sao?”

“Tôi... Tôi không có tiền, tôi cũng chẳng còn gì có thể bán, anh nói xem tôi phải làm thế nào đây?”

“Nếu không... làm người phụ nữ của tôi đi.” Cá đã mắc câu, trong lòng anh vô cùng vui vẻ nhưng không biểu hiện ra mà giọng nói còn tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ.

“Không thể nào.” Coi như cô đã thắt thân với anh hai lần, nhưng cô vẫn không muốn dùng thân để báo đáp. Hơn nữa người làm ăn là người gian xảo, chẳng lẽ anh thấy cô đơn thuần nên muốn lừa gạt cô, cô tuyệt đối không thể đồng ý.

“Được! Em sẽ phải trở lại tìm tôi.” Đơn Triết Hạo cầm lấy điện thoại di động bên cạnh cô, nhấn vài số, chuông điện thoại di động lập tức vang lên.

Giản Nhụy Ái thấy điện thoại anh nhấp nháy sáng, sau đó anh đưa điện thoại cho cô: “Hãy lưu số di động của tôi, có chuyện gì hãy gọi cho tôi.”

“Tiền tôi sẽ nghĩ biện pháp để đưa cho anh nhưng tôi không muốn làm người phụ nữ của anh” cô hầm hừ nhìn theo bóng lưng anh, nhưng tâm trạng có chút thấp thỏm lo lắng, dù sao một tỷ là một số tiền lớn mà cả đời người bình thường chưa chắc dám nghĩ tới.

Anh lại khẳng định cô sẽ tới tìm anh, như thể biết trước tương lai chứ không hề bắt buộc hay dụ dỗ cô.

Giản Nhụy Ái cầm điện thoại di động lên, giật mình thấy thời gian đã muộn như thế, những cuộc gọi nhỡ đầy trong máy biểu hiện sự lo lắng của Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, có lẽ Quyền Hàn và Trác Đan Tinh rất sợ hãi khi cô biến mất cả đêm.

Cô vội mặc quần áo chỉnh tề, rồi vội vã gọi một chiếc taxi về nhà, vừa xuống xe nhìn thấy cửa quán Nhân Ái bị đập tung, bàn ghế lộn xộn.

Cô khiếp sợ chạy vào lại nhìn thấy Quyền Hàn đang lặng thinh ở một góc phòng còn Trác Đan Tinh đang khóc bên cạnh quầy phục vụ.

Chuyện gì xảy ra thế? Sao bộ dạng của họ lại như vậy. Đã có chuyện gì mà ghê gớm thế, cô quỳ gối bên cạnh Quyền Hàn: “Anh Quyền Hàn, xảy ra chuyện gì vậy?”

Quyền Hàn ngược mắt nhìn cô, ánh mắt luống cuống và kinh ngạc: “Nhụy Ái, tối hôm qua em ở đâu vậy? Bọn anh tìm em cả đêm cũng không thấy em.”

“Thật xin lỗi... em... ngày hôm qua em đi nhầm phòng, vì bị say rượu nên em ngủ quên luôn, em không sao cả, quán Nhân Ái xảy ra chuyện gì vậy?”

Giản Nhụy Ái không muốn lừa gạt Quyền Hàn, nhưng cô không còn cách nào khác, hiện tại tâm tình cô chỉ để ở quán Nhân

Ái. Vì sao sau một đêm mà ngôi nhà Nhân Ái lại trở nên như lộn xộn như thế này.

Quán Nhân Ái là nhà của ba người bạn họ, họ ở nơi này sống nương tựa lẫn nhau, cô nhớ Quyền Hàn là người hiền lành, không có gây thù kết oán với ai, làm ăn đều rất lành mạnh kia mà.

Chương 11

KÉN SINH SÔI NẤY NỞ THÀNH BUỒM BUỒM

Giản Nhụy Ái đau lòng nhìn quán Nhân Ái trở nên xôc xêch lộn xộn.

Trác Đan Tinh khóc thút thít nói: “Ô ô... Nhụy Ái, nhà chúng ta sắp bị mất rồi, làm thế nào đây? Lúc nãy có tập đoàn Đơn thị đã đến thu mua chỗ này, bọn họ muốn chúng ta lập tức dời đi, Nhụy Ái, cậu nói xem chúng mình nên làm gì bây giờ?”

“Cái gì? Anh ta hành động nhanh như vậy sao?” Giản Nhụy Ái bật thốt lên, nhìn ánh mắt ngạc nhiên của hai người mới biết mình lỡ miệng, vội sửa lời nói: “Tập đoàn Đơn thị thật quá đáng.”

Cô cố gắng che giấu lời nói dối của mình không phải cô không muốn nói thật, mà cô không muốn làm cho họ lo lắng thêm, Giản Nhụy Ái đã hiểu tại sao Đơn Triết Hạo khẳng định cô sẽ đi tìm anh ta rồi.

Chỉ vì muốn ép cô trở thành người phụ nữ của mình mà anh ta không tiếc tài lực của tập đoàn để bức cô quay về với anh, bất quá với gia tài bạc vạn của anh, số tiền này cũng chỉ là phần nhỏ trong chín trâu hai hổ mà thôi.

Giản Nhụy Ái không dám nhìn thẳng ánh mắt hồ nghi của Quyền Hàn, sợ lời nói dối của mình bị vạch trần: “Anh Quyền Hàn, đừng lo lắng, trời không tuyệt đường người, nhất định chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết”

“Không có chuyện gì, mọi người không cần lo lắng! Cùng lầm thì chúng ta đi tìm một nơi ở khác, nơi này không lưu giữ chúng ta cũng sẽ có nơi khác cần chúng ta, không có gì đáng lo lắng cả!”

Giản Nhụy Ái thở dài một hơi, cô hiểu tâm tư Quyền Hàn đang muốn động viên mọi người nhưng anh không có biện pháp nếu như dọn đi cũng khó tìm được nơi nào tốt hơn nơi này.

Quán Nhân Ái tọa lạc ngay tại trung tâm thành phố, giao thông dễ dàng, lượng người qua lại rất nhiều. Ngôi nhà này là do ba người cùng cố gắng gầy dựng, nó là ước mơ của cả ba người, bọn họ đã cùng nhau vượt qua nhiều khó khăn và rất gắn bó với nơi đây.

Giản Nhụy Ái vô cùng phiền não quét mắt nhìn ngôi nhà Nhân Ái, nhìn Quyền Hàn sút đầu bể trán, Trác Đan Tinh đau lòng, những nhân viên phục vụ quán Nhân Ái lo lắng. Từ nhỏ đến lớn đều là Quyền Hàn chăm sóc cô, cô cũng phải trưởng thành, cũng phải hiểu được bảo vệ người nhà là như thế nào, có lẽ cô không đấu lại Đơn Triết Hạo, chẳng lẽ cô nên lựa chọn thỏa hiệp sao?!?!

Giản Nhụy Ái đỏ đầy mồ hôi hột, tay nắm chặt điện thoại di động, xoay người rời đi, không để ý đến những người phía sau đang gọi mình.

Cầm điện thoại di động lên tìm đến ba chữ ‘Đơn Triết Hao’, chạm vào cái tên anh mà giống như dốc hết sức lực cơ thể, trái tim đập thình thịch.

“Như thế nào? Nghĩ kỹ rồi à? Muốn bồi thường hay muốn làm người phụ nữ của tôi.” Người đầu dây bên kia nói bằng giọng bình tĩnh cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, vật anh muốn nhất định sẽ phải có được.

“Làm... Làm người phụ nữ của anh.” Giản Nhụy Ái nhỏ giọng mà nói ra.

“Em nói cái gì? Tôi không nghe rõ.”

Trong loa điện thoại phát ra giọng nói của người đàn ông đáng đâm ngàn nhát, rõ ràng là đang trêu cợ, trong lòng Giản Nhụy Ái không ngừng chửi mắng Đơn Triết Hạo.

Cô định không trả lời, đợi đối phương quyết định.

“Em đang ở đâu?”

“Trên đường xxxx” Giản Nhụy Ái trả lời nhát gừng.

“Đứng yên đó, không được di chuyển, tôi sẽ bảo người đến đón em.”

Giản Nhụy Ái không biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì? Cũng không dám cãi ý anh, dù sao đứng đây cũng không chết được.

Chuông điện thoại di động lại vang lên, mở máy ra liền nghe giọng nói vui vẻ của Trác Đan Tinh: “Nhụy Ái, cậu là nha đầu không có lương tâm, chạy đi nơi nào rồi? Mới vừa rồi chỉ là sơ bóng sợ gió mà thôi, không ngờ đó là một tên côn đồ không có tính

người, giả mạo người của tập đoàn Đơn thị tới phá tiệm chúng ta, bây giờ bị cảnh sát bắt rồi, thật đáng chết! Cậu đang ở đâu?”

“Tớ...” Vòng vo một hồi mọi chuyện lại coi như trở về điểm ban đầu, Đơn Triết Hạo có năng lực mạnh có thể khống chế tất cả. Đầu cô không khỏi đỏ mồ hôi lạnh, mới biết cô không nên trêu chọc anh ta, căn bản cô không đấu lại anh ta: “Không có việc gì là tốt rồi. Thôi tớ có chút chuyện muôn làm. Tạm biệt! Tớ cúp máy đây.”

Giản Nhụy Ái vội vàng cúp điện thoại, mặc kệ đối phương muôn nói gì. Trong hốc mắt ngập tràn nước mắt vì cảm thấy uất ức tủi thân.

©DDLQĐ

Một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mắt cô, Y Thiếu Thiên mỉm cười bước xuống: “Giản tiểu thư, tôi là người được Tổng giám đốc Đơn phái tới đón cô, mời cô lên xe.”

Cô hoang mang nhìn người thanh niên trẻ tuổi kia, thấy dáng vẻ ôn hòa của anh khiến cô giảm bớt lo lắng, không ngờ mới vừa từ chối không lâu mà cô đã lập tức phải nhận lời làm phụ nữ của anh. Một chút thời gian giật sốc cũng không có.

Giản Nhụy Ái bị đưa đến một salon tạo mẫu chuyên nghiệp, người thợ trang điểm chính lập tức kéo cô ngồi vào bàn trang điểm, sau đó không ngừng giày vò đầu tóc và gương mặt cô. Sau mấy tiếng đồng hồ trôi qua, ông ta mới chịu tha cho cô.

Bình thường cô hay thắt bím đuôi ngựa, nhưng hôm nay một phần tóc dài được búi lên, nửa còn lại được buông tự do, có vài lọn tóc rơi trước xương quai xanh đầy khêu gợi, mái trước được cắt xéo cẩn thận che một bên mắt. Gương mặt được trang điểm đơn giản, đôi mắt to tròn giống như một con búp bê đáng yêu.

Khoác trên người bộ váy dạ hội, dường như cô đã biến thành một người khác giống như kén sinh sôi nảy nở thành bướm, đứng trước gương Giản Nhụy Ái, cũng không dám tin người trong gương là mình, thật sự xinh đẹp và đáng yêu giống như một tiên nữ.

Y Thiếu Thiên nhìn Giản Nhụy Ái thuần khiết xinh đẹp như vậy cảm thấy cô mới xứng với người cao quý như Đơn Triết Hao, anh trịnh trọng mở cửa xe cho cô, lái xe chở cô về tòa cao ốc lớn.

Chương 12

ĐỘC NHẤT VÔ NHỊ⁽¹⁾

(1) Có một không hai.

Tòa nhà lớn giống như trong những câu chuyện cổ tích, khỏi nhìn cũng biết là Đơn Triết Hạo chính là người có địa vị cao nhất tại đây.

Tòa nhà nằm ở ngoại ô này có diện tích vô cùng lớn, xuyên qua rừng có nhiều cây cao lại có một con sông chạy dài không dứt, ruộng lúa mạch trải dài. Phong cảnh đẹp tựa như bức tranh thần tiên, những cảnh đẹp này chẳng thể nào nhìn thấy được nếu ở trong thành phố, cảnh tượng xinh đẹp dọc đường đi làm cho người ta không thể suy đoán được đây là nơi thần bí nào, chỉ biết trông nó vô cùng uy nghiêm.

Qua mấy chuyện vừa qua rồi, cô cảm thấy tài lực của Đơn Triết Hạo không hề đơn giản.

Tòa nhà lớn từ từ xuất hiện trước mắt mọi người, một bản nhạc du dương đang được phát ra trong đại sảnh, tòa cao ốc có năm tầng lâu theo lối kiến trúc cổ điển, rất được coi trọng chăm chút vẻ đẹp bên ngoài.

Ánh sáng trong phòng chiếu ra khiến người ta chói mắt.

Hai đường dài phía trong tòa nhà đậu đầy Ferrari, Rolls-Royce... giá mỗi chiếc xe đều hơn trăm vạn. Khi xe dừng lại, đã có

một người tiến lên nghênh đón, từ trên xe bước xuống một đôi nam nữ, vừa nhìn qua liền biết là người có địa vị vô cùng sang trọng.

Có thể nói mọi người đến đây đều là những người giàu có và nổi tiếng, khiến Giản Nhụy Ái rất hồi hộp, nhưng nghĩ đến chuyện vừa xảy ra ở quán Nhân Ái cùng thông báo của Trác Đan Tinh thì cô lại có thêm dũng cảm để tiếp tục.

Giản Nhụy Ái đi vào trong tòa nhà, có rất nhiều người giàu có xinh đẹp trang sức phô trương xa hoa, cô sợ hãi nhìn quanh, hàng loạt ánh đèn đang phát sáng, trên ti vi cũng chưa từng thấy trường hợp như thế này mà hôm nay cô đang được trực tiếp tham dự lại khiến cô có cảm giác không chân thật.

Khoảnh khắc Giản Nhụy Ái đi vào cửa liền đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Đơn Triết Hạo, rất nhiều gương mặt quen thuộc cô đã thấy trên ti vi có lẽ đây là nơi tụ tập của những nhân vật lớn, những người nổi tiếng.

Dường như mọi người ở đây đều được huấn luyện qua, dáng vẻ ai cũng cao quý và sang trọng đều như đã quen biết nhau từ lâu, tay cầm ly rượu tươi cười chào hỏi và nói chuyện..

Nhưng Giản Nhụy Ái biết bọn họ đều là sói đội lốt cừu, không có mấy người là thẳng thắn, thành tâm.

Thời điểm Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái đi vào cửa, lại có chút khó chịu, anh không muốn cô chung diện như vậy, bộ dạng này rất quyến rũ, đôi mắt được tô vẽ đẹp đến chói mắt, không thể dùng từ quyến rũ là có thể diễn tả hết vẻ đẹp của cô.

“Anh bảo tôi đến đây làm gì?” Giản Nhụy Ái vừa thấy Đơn Triết Hạo liền hỏi, cô không thích những buổi tiệc như thế này, giống như nó không phải là nơi dành cho cô.

Cô chú ý tới cách ăn mặc của Đơn Triết Hạo, mặc dù anh mặc bộ vest màu trắng nhưng lại cho người ta cảm giác nó bất đồng với khí chất lạnh lùng tà ác của anh..

Loại khí chất này đánh bại tất cả những người đàn ông đang có mặt tại đây, đúng với danh hiệu các quý cô dành để gọi anh là người đàn ông độc thân hoàng kim.

Đơn Triết Hạo kéo tay Giản Nhụy Ái khoác lên tay mình: “Muốn làm người phụ nữ của tôi sao? Bắt đầu luôn từ bây giờ”

Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng đã bị anh lôi đi cùng anh xuyên qua đám người kia, chào hỏi với một người đang đến gần.

Không phải Giản Nhụy Ái không phát hiện ra có rất nhiều ánh mắt đó kỵ bắn thẳng đến mình giống như muốn đánh chết cô. Tiệc rượu lớn như thế nên chẳng thiếu những cô gái trẻ tuổi ăn mặc và trang điểm lộng lẫy, cô gắng sử dụng những tuyệt chiêu của mình không kiêng kỵ bất cứ biện pháp nào nhằm thu hút sự chú ý của những vị Tổng giám đốc độc thân như Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo là một quý ông độc thân hoàng kim chói mắt, đương nhiên trở thành mục tiêu lớn nhất của các cô gái. Bỗng dung lại có một cô gái được anh nắm tay đi cùng nên cô phải chịu đựng những ánh mắt ghen tỵ và những lời bàn tán công kích.

Hình như Đơn Triết Hạo không quan tâm những thứ đó, chỉ bước về phía một nhóm người đang đứng trò chuyện, thỉnh thoảng cười tưng tưng khiến người ta càng thêm chú ý.

“Chào Tống giám đốc Nam Cung, đã lâu không gặp!”

“Chào Tống giám đốc Đơn, đã lâu không gặp.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đàn ông khác cũng không giống những người đàn ông trong đây, vóc người cao gầy giống như Đơn Triết Hạo, gương mặt mê người, bên cạnh anh ta còn có một cô gái xinh đẹp và thuần khiết như công chúa Laury.

“Công chúa Laury” cười cười nhìn cô, Giản Nhụy Ái cũng lễ phép mỉm cười đáp lại. Tống giám đốc Nam Cung dịu dàng nhìn “công chúa Laury” đầy quan tâm: “Mệt mỏi rồi à, em ngồi nghỉ chút đi, có đợi mấy phút nữa rồi chúng ta về.”

“Không mệt đâu Thần, anh không cần lo lắng cho em đâu.” Nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái nói: “Xin chào, chúng ta cùng nhau trò chuyện đi! Những người đàn ông cần xã giao, chúng ta không giúp được gì cả.”

Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn “công chúa Laury”: lễ phục trang nhã, chiếc cổ trắng nõn được tô điểm bằng một sợi dây chuyền lung linh đặc biệt xinh đẹp, cử chỉ ưu nhã, hấp dẫn, nhưng không thiếu sự cao quý.

Cô đưa mắt cầu cứu Đơn Triết Hạo, hi vọng anh có thể cho cô một đáp án, không ngờ anh gật đầu, vui vẻ nói: “Được!”

Cô không thích đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo, bởi luôn cảm nhận khí lạnh bức ép người khác của anh.

Cô và “công chúa Laury” đi tới trước bàn ăn, từ tối qua đến giờ luôn lo lắng đối phó với Đơn Triết Hạo nên chưa ăn uống gì cả. Cô lập tức bị những món ăn tôm hùm, cua biển... trên bàn hấp dẫn. Cô cảm thấy rất đói, hận không được nhét tất cả vào trong miệng.

Giản Nhụy Ái biết người bên cạnh đang nhìn mình: “Không cần ý tứ làm gì, nãy giờ tôi thật vô lễ, cô tên gì vậy?”

“Tôi tên là Phương Vũ Hin, cậu có thể gọi mình là Vũ Hin.” Phương Vũ Hin nhìn miệng đầy đồ ăn của Giản Nhụy Ái liền yêu thích cô gái đơn thuần ấy, nhất định đây là một người lương thiện.

“Phương Vũ Hin...” Giản Nhụy Ái vừa ngậm đồ ăn vào trong miệng vừa lẩm bẩm: “Tôi tên là Giản Nhụy Ái, cô có thể gọi tôi là Nhụy Ái.”

“Oa! Sợi dây chuyền của cô đẹp quá.” Từ lúc nhìn Phương Vũ Hin, cô liền bị sợi dây chuyền trên cổ Vũ Hin hấp dẫn, một sợi dây chuyền rất đặc biệt.

Phương Vũ Hin nhìn sợi dây chuyền, không giấu được hạnh phúc: “Dây chuyền này do Thần đưa cho mình, là sợi dây độc nhất vô nhị, anh ấy nói đó là đại biểu cho tấm lòng độc nhất vô nhị của anh ấy. Rất buồn nôn có đúng không?!”

Độc nhất vô nhị, trong lòng Giản Nhụy Ái yên lặng nghĩ tới bốn chữ kia, bốn chữ đơn giản nhưng vô cùng xa xỉ với cô, trong thế giới của Đơn Triết Hạo cô không thể là độc nhất vô nhị được?

“Vũ Hình, cô thật là một cô gái hạnh phúc.”

“Hạnh phúc? Cậu cũng là một cô gái hạnh phúc mà.”

Giản Nhụy Ái không ngờ xã hội thượng lưu nhiều tranh đấu, lại xuất hiện một đóa hoa trong sáng thuần khiết như thế, cô rất thích Phương Vũ Hình. Được nói chuyện với cô ấy khiến Giản Nhụy Ái không thấy nhảm chán với buổi tiệc nữa.

Hai người rất vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm, Phương Vũ Hình và Giản Nhụy Ái tán gẫu về Nam Cung Thần, Giản Nhụy Ái chẳng muốn nói về Đơn Triết Hạo, bởi vì cô cảm thấy hai người chẳng có bất kỳ quan hệ nào cả.

Hai người hợp ý như thế nhưng phải sớm tách ra, Phương Vũ Hình phải về nhà chăm sóc em bé, không thể không về trước. Giản Nhụy Ái không thể làm gì khác, chỉ có thể đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Chương 13

ĐƠN TRIẾT HẠO TỨC ĐIỆN

Giản Nhụy Ái chỉ còn lại một thân một mình, lại nhảm chán quét mắt nhìn khắp nơi, thấy Đơn Triết Hạo đang đứng nói chuyện cách đó không xa nhưng cô không muốn đi lại bên cạnh anh. Dưa tay cầm lấy ly rượu đỏ lên uống một hơi cạn sạch, không ngờ rượu lại có nồng độ cao như thế, chỉ uống một ly đã cảm thấy toàn thân nóng ran.

Uống liền mấy ly, mùi rượu nồng đậm, giúp cô vứt bỏ những ưu phiền không thoái mái trong lòng. Một phút sau, toàn thân đã nóng như lửa đốt, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Cô khó chịu đi tới bên cạnh Đơn Triết Hạo: “Này, tôi... tôi rất khó chịu!”

Đơn Triết Hạo đang nói chuyện nghiêm đầu nhìn khuôn mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, bước chân lảo đảo, nhìn một lượt từ đầu xuống cuối liền biết được cô gái nhỏ đã uống rượu, anh liền hướng đến nhóm người đang đứng bên cạnh: “Thật xin lỗi vì tôi không tiếp mọi người được nữa rồi.”

Giản Nhụy Ái vô lực dựa vào người Đơn Triết Hạo, sắc mặt đỏ bừng, không ngờ rượu đỏ tác dụng chậm nhưng lại mạnh đến vậy, đôi mắt long lanh tròn to, xương quai xanh mềm mại, phải dựa vào lồng ngực Đơn Triết Hạo mới đứng được.

“Người xấu, anh nghĩ anh có tiền nên muốn buộc tôi làm người phụ nữ của anh! Anh chẳng có nửa điểm yêu tôi, thì tại sao anh lại muốn tôi làm người phụ nữ của anh?” Giản Nhụy Ái đang say rượu nên không e dè nói ra bất mãn của mình.

Đơn Triết Hạo cảm giác ánh mắt tò mò của đám đông đang nhìn mình, con ngươi âm trầm lạnh lẽo như muốn giết người, ôm Giản Nhụy Ái rời khỏi tiệc rượu, anh cũng chẳng quan tâm nhiều đến việc cô làm anh mất mặt.

Mưa xối xả như trút nước, cô gái trong ngực đang say khuốt, Đơn Triết Hạo cau mày, anh ghét phụ nữ uống rượu say khuốt. Đơn Triết Hạo nhăn mặt nhíu mày ném cô vào ghế phụ, ngồi lên xe chuẩn bị rời đi.

Cô gái nhỏ bị ném lên ghế phụ không an phận bật ngồi dậy: “Hãy nói cho tôi biết tại sao? Tại sao? Chẳng lẽ có tiền thì muốn làm gì cũng được sao? Tôi cho anh biết, tôi rất nghèo chả có cái gì hết, anh mau thả tôi đi!”

Sự nhẫn耐 của Đơn Triết Hạo bị bức đến cực hạn, xe lao vút trong mưa, hai cần gạt nước lắc lư qua lại, anh im lặng không muốn trả lời vấn đề của cô.

Trời mưa như trút nước, trên đường lại kẹt xe, Đơn Triết Hạo bức bối đợi chờ, nghiêng đầu nhìn cô gái say khuốt phía sau càng thêm phiền não, khó chịu.

Thời tiết mưa lớn phiền não, Giản Nhụy Ái không còn biết gì, dạ dày khó chịu cuộn trào: “Nôn” vừa nói ra một tiếng, thân thể lại

mềm nhũn, cái trán nhăn lại vô cùng khó chịu, cả người như không còn sức lực dựa vào ghế.

‘Râu rī...’ Đơn Triết Hạo phát điên, đi tiệc rượu bao nhiêu lần nhưng đây là lần đầu tiên anh phải chật vật rời đi như vậy. Tất cả đều do Giản Nhụy Ái ban tặng, vừa nghĩ tới lại khiến anh cắn răng nghiến lợi.

Dòng xe trước mặt vẫn không nhúc nhích chút nào, phiền toái cơ hồ đã được an bài, Đơn Triết Hạo nỗi điên vỗ vào chiếc lưng bên cạnh, hướng về phía Giản Nhụy Ái quát: “Giản Nhụy Ái, cô dám ói, thử nhìn một chút xem.”

Anh quát cả họ và tên của cô, tiệc rượu hôm nay long trọng nên anh dùng chiếc Rolls-Royce kiểu dáng thể thao số lượng có hạn mà anh thích nhất, Giản Nhụy Ái dám ói trên xe, anh sẽ giết cô thật.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, vừa thoát khỏi dòng xe bị kẹt, Đơn Triết Hạo nhấn ga lao như mũi tên về phía trước, queo cua gấp tốc, bỏ qua rất nhiều xe phía sau.

Dạ dày Giản Nhụy Ái như bị sóng lớn đánh, cú queo cua vội vã vừa rồi khiến thân thể cô không thể khống chế được mà khom xuống, đầu bị đập mạnh vào cửa thủy tinh, sự buồn nôn nửa cổ nhịn từ nãy giờ không thể cố thêm chút nào, nôn đầy xe.

Trong nháy mắt, sắc mặt Đơn Triết Hạo như Bao Công mặt đen, tròng mắt tức giận trợn trừng, xuất hiện ý muốn muốn giết người.

Chiếc xe sang trọng dừng lại ở ven đường, Đơn Triết Hạo đưa tay mở cửa phía Giản Nhụy Ái đang ngồi ra, anh tức giận quát: “Đồ dơ bẩn, xuống xe.”

Đầu Giản Nhụy Ái đang ong ong khó chịu, mê man nhìn Đơn Triết Hạo tức giận, ánh mắt nhìn cơn mưa xối xả như trút nước rồi nhìn ngón tay của anh: “Tôi... Đi xuống...”

“Không được dùng ngón tay chỉ tôi!” giọng nói Đơn Triết Hạo lạnh như băng, anh tức giận đẩy cô xuống xe, Giản Nhụy Ái bị đẩy xuống khỏi xe, nhéch nhác ngã ngồi xuống vệ đường đang mưa như trút nước, chẳng mấy chốc cả người cô ướt đẫm.

Đơn Triết Hạo nhìn cô nhéch nhác, anh biết mình quá đáng, có chút áy náy muốn bước xuống vươn tay ra dùi cô nhưng rồi lại thu tay về, cô đã làm bẩn chiếc xe thể thao của anh.

“Thật là mất hứng.”

Xe nghênh ngang rời đi, Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng, đến khi người trong xe ném điện thoại di động của cô ra trúng vào người khiến cô đau đớn, cô mới thật sự hoàn hồn lại.

Giản Nhụy Ái biết anh là một người đàn ông bá đạo, vô tình. Anh ném cô xuống xe, vì cô uống rượu trong bữa tiệc hại anh mất mặt, nhưng việc anh bỏ cô xuống giữa đêm tối, chả thèm quan tâm đến cô khiến cô tức giận lão đảo đứng lên.

Trang phục vốn bó sát cơ thể, gấp mưa khiến nó ướt đẫm, cả lẽ phục áp sát vào người, nổi bật vóc người yếu điệu hấp dẫn của cô.

Cô luống cuống nhìn màn đêm đen thui, chỉ có ánh đèn và vài chiếc xe lướt qua, nước mưa khiến cơ thể cô ướt đẫm, dù đang say khướt cũng phải tỉnh lại.

Giản Nhụy Ái cầm chiếc di động ướt đẫm, anh không để lại dù cho cô. Chỉ vì cô không nhịn được đã ói lên xe của anh mà anh nhẫn tâm đuổi cô xuống xe trong đêm mưa gió. Trong lòng ngập tràn uất ức, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Cô cố sức lê chân về phía trước, trên mặt không biết bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu nước mưa, cũng không biết cô đã đi bao lâu, đến nơi nào, thân thể mệt mỏi rã rời, đầu đau muốn vỡ ra rồi, mồ hôi đầy trán, hỗn hợp nước mắt và nước mưa làm cô càng khó chịu hơn.

Cô đau lòng tới cực điểm, cô mệt mỏi không muốn tiếp tục đi nữa, nhìn ven đường có một cây đại thụ lớn cách đó không xa, cô cố gắng đến gần vô lực dựa vào gốc cây, tay run rẩy móc điện thoại di động ra.

Chương 14

SỢ BỊ TIÊM

Trong đầu Giản Nhụy Ái thoảng nghĩ tới một người có thể cứu mình, người đó không ai khác chính là anh Quyền Hàn của cô, án phím điện thoại, nghe được có người tiếp máy, vội vã hỏi: “Nhụy Ái, em đang ở đâu vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Giản Nhụy Ái cố nén nước mắt, nói trong tiếng nấc: “anh Quyền Hàn, cứu em... em thật khó chịu...”

“Nhụy Ái, em đã xảy ra chuyện gì? Không cần sợ, em đang ở đâu? Anh lập tức đến đón em.” Ông nghe truyền đến một giọng nói vội vã.

“Em đang ở... phố xxx gần cây đại thụ, anh Quyền Hàn đến cứu em với.” Giản Nhụy Ái vô lực nói ra mấy chữ.

Quyền Hàn cúp điện thoại, trong lòng sờ tới cực điểm, bên tai vang vọng giọng nói yếu ớt vừa rồi của Giản Nhụy Ái, loại âm thanh này chỉ có ngày mất cha mẹ cô mới khóc như thế, anh nắm chặt chìa khóa trong tay định chạy đi ra ngoài.

Trong phút chốc, anh bị Trác Đan Tinh cản lại: “anh Quyền Hàn, em cũng muốn đi.”

Anh nhìn Trác Đan Tinh mấy lần, kiên định gật đầu một cái, để cô đi cùng cũng tốt, nếu như Giản Nhụy Ai xảy ra chuyện gì, cũng dễ dàng đối phó hơn.

Hai người nhanh chóng lên xe, vô cùng lo lắng cho Giản Nhụy Ái, Quyền Hàn muốn nhanh chóng tìm được Giản Nhụy Ái nên lái xe như bay, bọn họ quan sát tỉ mỉ ven đường, sợ không kịp thời gian, sợ mình bỏ lỡ Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm cẩn gạt nước, những hạt nước bị đánh qua lại tạo thành những hạt thủy tinh nhỏ, trong đầu thoáng qua vẻ nhè nhẹ của Giản Nhụy Ái, trong lòng xuất hiện chút lo lắng.

Anh cảm thấy hối hận khi ném Giản Nhụy Ái ở ven đường.

Trong đêm đen, một tiếng thăng xe chói tai, xe quay đầu, dùng tốc độ nhanh nhất để quay lại, nước văng lên khắp nơi, tốc độ xe cực nhanh chạy như bay trên đường vắng, các tài xế nhìn chiếc xe lao như điên lập tức tránh xa, sợ hãi nhìn tốc độ xe, cũng sợ xe mình va chạm với xe quý lại phải bồi thường số tiền lớn.

Quyền Hàn đã nhìn thấy một cô gái núp dưới gốc cây đại thụ, thăng xe gấp, không để ý đến chuyện che dù, chạy như bay xuống bên cạnh cô.

Giản Nhụy Ái núp ở dưới gốc đại thụ, mưa to tạt vào khiến cô bất tỉnh nhân sự, cô hoảng sợ tỉnh lại khi có người bế lên, mơ mơ màng màng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Quyền Hàn, mới nở một nụ cười yên tâm rồi lại từ từ nhắm mắt.

Đơn Triết Hạo im lìm nhìn cảnh tượng như thế, ánh mắt lạnh lẽo nhìn kỹ người đàn ông đang ôm cô gái, rồi nhấn ga rời đi.

Giản Nhụy Ái được Quyền Hàn đưa về nhà, Trác Đan Tinh giúp cô thay quần áo mà cô chẳng có chút phản ứng nào cả, mặc kệ cho người khác đang lo lắng sửa soạn cho cô. Hai người nhìn Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng, mặt đỏ bừng vì bị sốt, tình trạng sức khỏe không ổn.

Trác Đan Tinh đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái không rõ cô bị làm sao, nước mắt từ khéo mắt chảy ra.

Quyền Hàn nóng lòng như lửa đốt khi thấy Giản Nhụy Ái sốt cao tới ba mươi chín độ rưỡi.

Hai người lo lắng thấy cô không hạ sốt, gọi tên Giản Nhụy Ái nhưng cô chỉ hơi mở mắt nhìn, Quyền Hàn luống cuống và lo lắng vì chưa từng thấy Giản Nhụy Ái sốt cao như thế này nên quyết định đưa cô tới bệnh viện.

“Đan Tinh, chúng ta phải lập tức đưa Nhụy Ái đến bệnh viện, cô ấy bị sốt đến như thế này, phải tiêm thuốc mới giảm sốt được.”

Quyền Hàn thấy Trác Đan Tinh sợ đến phát khóc, anh biết mẹ Trác Đan Tinh qua đời vì ngã bệnh, trong lòng cô vĩnh viễn có nỗi ám ảnh lớn, anh an ủi cô, đồng thời cũng an ủi chính mình.

Trác Đan Tinh nghe Quyền Hàn nói như thế, vội vã lau nước mắt, gật đầu một cái, thu dọn đồ đạc cùng Quyền Hàn đưa Giản Nhụy Ái đến bệnh viện.

Giản Nhụy Ái sốt cao, toàn thân mềm nhũn, cổ họng khó chịu và đau rát, nhưng không phải đã mất đi ý thức, lúc Quyền Hàn gọi

tên cô, cô rất mệt mỏi nên lười trả lời mà thôi.

Cô nghe rõ đoạn đồi thoại của bọn họ, Quyền Hàn muốn dẫn cô đến bệnh viện, sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, từ nhỏ đến lớn cô sợ nhất là bị tiêm.

Cô gắng mở mắt, kéo cánh tay Quyền Hàn: “Anh Quyền Hàn, em không muốn đi bệnh viện.”

Quyền Hàn không muốn bỏ mặc Giản Nhụy Ái, phát sốt không phải là việc nhỏ, nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra một chút, nếu không sẽ chết: “Không được, Nhụy Ái, em ngã bệnh rồi, phải đi gặp bác sĩ, nếu không em sẽ rất khó chịu, đã lớn như thế rồi còn sợ bị tiêm là sao?”

“Em không đi, em không đi...” Giản Nhụy Ái không nghe lời khuyên của Quyền Hàn, giọng nói khàn khàn lẩm bẩm ba chữ, con ngươi càng ngày càng mơ hồ.

Trác Đan Tinh thấy Giản Nhụy Ái kiên trì như vậy, cũng biết Quyền Hàn hết cách với cô, tìm điện thoại di động, gọi tới số 120, đề nghị một bác sĩ trực tiếp đến nhà, không thể để Giản Nhụy Ái sốt cao kéo dài nữa.

Giản Nhụy Ái đang mơ màng nghe Trác Đan Tinh gọi bác sĩ, vẫn hoảng hốt ngồi dậy: “Em không muốn đi bệnh viện, em không muốn đi bệnh viện...”

Quyền Hàn thấy Giản Nhụy Ái kích động, sợ cô giãy giụa sẽ tự làm tổn thương mình, ra sức ôm thật chặt lấy cô, kèm chế cảm

xúc của cô, không để cho cô làm chuyện hại mình.

Giản Nhụy Ái không tránh thoát khỏi vòng tay Quyền Hàn, cô giãy giụa mệt mỏi mãi rồi mới từ từ an tĩnh lại, mơ mơ màng màng nằm trên bả vai Quyền Hàn, hô hấp mệt mỏi suy yếu.

Bọn họ không biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì với Giản Nhụy Ái? Tại sao một thân một mình ngồi dưới đại thụ?

Nhưng bọn họ biết từ nhỏ Giản Nhụy Ái sợ nhất là bị tiêm chích, mỗi lần ngã bệnh bị tiêm cũng tựa như lấy mạng cô, cô tự giày vò bản thân và cũng đem người khác giày vò đến chết.

Trác Đan Tinh thấy Giản Nhụy Ái đã bình tĩnh lại, an ủi: “Nhụy Ái, không cần phải sợ, cậu phát sốt, không nên kích động, tiêm thuốc không đau đâu.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy bị tiêm, thân thể không khỏi run rẩy, muốn giãy giụa, nhưng không còn hơi sức để phản đối, náo loạn một chút rồi mệt mỏi rũ xuống, chỉ có thể dựa lên vai Quyền Hàn.

Bác sĩ đến, kiểm tra một loạt cho Giản Nhụy Ái, nhiệt kế để đo nhiệt độ cơ thể cho cô cũng khiến cô run rẩy.

Quyền Hàn ôm cô vào trong ngực giống như ôm một đứa trẻ, trấn an cô: “Không cần phải sợ, bác sĩ muốn kiểm tra một chút thôi, không có việc gì đâu.”

“Đừng tiêm, đừng tiêm...” Giản Nhụy Ái yếu ớt nói, miệng không ngừng lẩm bẩm, cô sợ hãi co rúc trong ngực Quyền Hàn,

mặt tựa vào lồng ngực dịu dàng của anh.

Bác sĩ nhìn Giản Nhụy Ái một cái, sau một loạt kiểm tra, nói: “Mọi người yên tâm, chỉ là cô ấy vừa uống rượu lại mắc mưa nên bị cảm mà thôi, nếu như cô ấy sợ tiêm thuốc thì cũng không cần bắt buộc cô ấy, tôi sẽ kê cho cô ấy một ít thuốc, ăn rồi uống thuốc, quan sát một thời gian nếu thấy vẫn không giảm sốt thì nên đưa vào bệnh viện.”

Để Trác Đan Tinh ở lại chăm sóc Giản Nhụy Ái, Quyền Hàn đi tiễn bác sĩ, rồi tự mình đi nấu nước sôi, giúp Giản Nhụy Ái uống thuốc, lau mồ hôi và nước mắt trên gương mặt của cô, bị giày vò một thời gian rốt cuộc cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Trác Đan Tinh thấy Giản Nhụy Ái bình an vô sự, không khỏi thở dài một hơi, cô bị bạn tốt hù sợ chết đi được.

“Anh Quyền Hàn, anh cũng mệt rồi, đi nghỉ đi! Nhụy Ái để một mình em chăm sóc là được rồi.”

Quyền Hàn vắt khăn bông lau mặt cho Giản Nhụy Ái, không ngước mắt lên: “Không cần, Đan Tinh, em cũng mệt rồi nên đi nghỉ đi, anh có thể tự mình chăm sóc Nhụy Ái. Đi đi! Hiện tại không có chuyện gì!?”

“Em cũng không mệt vậy chúng ta cùng nhau chăm sóc bạn ấy vậy!”

Quyền Hàn không để ý tới Trác Đan Tinh, bóp khăn lông cho thật khô đặt lên trán Giản Nhụy Ái, đợi nhiệt độ cơ thể cô dần ổn

định lại.

Chương 15

NỘI ĐIỀN

Trên đường Đơn Triết Hạo trở về, vẫn đè nén cơn giận dữ.

Cô gái đáng chết dám ói cả lên xe anh, còn đáng chết hơn nữa chính là đã làm người phụ nữ của anh mà còn câu dẫn đàn ông sau lưng anh. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà lại bị hai cô gái đùa giỡn, tâm trạng anh đang muôn nỗi điên nghĩ đến chuyện giết người.

Cô gái ngu ngốc, anh được coi là người đàn ông ưu tú nhất thế giới, bao nhiêu cô gái quỳ gối dưới chân anh, muốn bò lên giường của anh.

Anh đấm mạnh một quả đấm xuống ghế, anh không muốn bị phụ nữ đùa giỡn, chắc chắn người có lỗi với anh sẽ chẳng thể nào sống dễ chịu, Giản Nhụy Ái, cô dám khiêu chiến với tôi.

Giản Nhụy Ái, cô sẽ phải hối hận!

Anh bức bối trở về phòng làm việc của mình. Không biết tại sao khi tâm tình không tốt, anh liền dùng núi công việc để ngăn chặn mình nỗi điên, bác sĩ nào đó đã từng khuyên cách tốt nhất để chữa tim là vùi đầu vào làm việc!

Nghĩ tới chuyện Giản Nhụy Ái phản bội, trên bàn làm việc bày đầy tài liệu cũng bị anh hất xuống hết xuống đất, trong đêm tối chỉ có tạp âm hỗn loạn vang khắp phòng làm việc.

Trước mắt anh lại thoảng qua hình ảnh người đàn ông đang ôm Giản Nhụy Ái, bọn họ có biết mình đang làm gì không? Bọn họ đang làm gì? Rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong mắt anh, anh sắp điên rồi.

Đột nhiên điện thoại di động vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh của đêm, âm thanh lạnh lẽo nói: “Người nào?”

“Hạo, là em! Hà Mẫn Nghê, không lẽ anh quên luôn người nhà rồi hả?!” Trong loa truyền đến tiếng nũng nịu của một cô gái.

Đơn Triết Hạo có chút ấn tượng với cô gái ở đầu dây bên kia điện thoại, cô là cô gái khôn khéo nhất từng làm ám giường cho anh, đối với anh cũng không mang tâm đùa bỡn, không đục nước đỗ thura, hiểu mình cần gì và anh cần gì cũng như hậu quả nếu không chịu rời đi, có lúc gần anh lúc xa anh, là một cô gái biết lùi biết tiến, anh nghĩ mình cũng cần một cô gái làm ám giường như thế.

Mấy năm qua, anh đã đổi không ít bạn gái nhưng duy chỉ có cô là chưa đổi, vóc người cô rất mê người, gương mặt cũng xinh đẹp có một không hai, là một tiểu thư vô địch về tiền bạc, hội tụ trên người những điều anh cần, còn biết cho anh chút mùi mẫn.

“Hạo, mấy tháng rồi chúng ta không gặp nhau, em nhớ anh lắm, em đến thăm anh được không?” Trong loa vang lên một giọng nói nhõng nhẽo quyến rũ, động lòng người dễ dàng khiến đàn ông mất hồn.

“Được! Phòng làm việc của Tống giám đốc tùy thời có thể nghênh đón em!” Đơn Triết Hạo nói.

Một chiếc áo đậm cực ngắn cỗ áo khoét sâu xuống, cộng thêm đôi chân thẳng tắp có một không hai, khối núi tuyết như ẩn như hiện, thân hình cân đối chỗ cần lồi thì lồi cần lõm thì lõm vô cùng diễm lệ, người đàn ông nào có thể cưỡng lại?

Cô chậm rãi đi vào phòng làm việc của anh, gắt giọng: “Hạo, sao anh nghiêm túc vậy?”

Đơn Triết Hạo quay mắt nhìn cô, đôi môi hơi vểnh, hờ lạnh mấy tiếng khinh thường, đứng dậy: “Mỹ nhân Hà, có chuyện gì tìm tôi?”

Hà Mẫn Nghê sải bước dài nhanh chóng đi lại bên cạnh anh, cô vô lực nằm trên người anh, hai đôi núi tuyết vê ép lồng ngực của anh, đôi tay thanh mảnh luôn vào bên trong cơ thể anh.

Bên tai anh truyền đến một hơi thở gấp gáp, đặt một nụ hôn sau ót anh, sử dụng tất cả vốn liếng của mình, kích thích dục vọng của Đơn Triết Hạo: “Nghĩ tới em sao?”

Đơn Triết Hạo kéo cô gần vào lồng ngực mình, để đôi núi tuyết dán chặt lên lồng ngực anh, còn cái mông của cô ngồi trên chân anh: “Tiểu yêu tinh mấy ngày không thấy, vẫn mê người như cũ.”

Môi anh không thể đợi chờ hôn lên núi tuyết của cô, dùng sức gặm cắn, hô hấp càng ngày càng gấp rút, bàn tay nóng rực vuốt ve

cơ thể cô, cố gắng không bỏ xót một tấc da thịt nào, nhưng cố gắng không chạm đến môi cô, bởi vì anh không thích hôn môi xa lạ.

Thế nhưng ngày đó anh lại hôn môi Giản Nhụy Ái, khi răng môi của hai giao thoa để lại trong anh rất nhiều tư vị, trước mắt lại thoáng qua hình ảnh Giản Nhụy Ái trẻ trung đáp lại anh, anh không nhịn được lắc đầu vài cái. Giản Nhụy Ái là một cô gái không biết xấu hổ, chẳng xứng để ở bên cạnh anh.

‘Rẹt’ quần áo trên người Hà Mẫn Nghê bị xé làm đôi, nhưng cô không sợ hãi, càng nhiệt tình ôm cổ của anh, cô thích anh lỗ mãng như thế mỗi khi yêu, cât tiếng rên rỉ nũng nịu, ngồi trên đùi Đơn Triết Hạo không ngừng giãy dụa.

Mặc kệ cô khóc, không làm bước dạo đầu mà trực tiếp đi vào, khiến cô đau đớn thét lên một tiếng, nhởm người lên thở ra một hơi, thân thể theo động tác của anh, không ngừng lắc lư: “Hạo, hôm nay anh hung mãnh quá!”

Đơn Triết Hạo không nói gì, anh vẫn dùng hành động để chứng minh, chỉ là động tác này bày tỏ rằng anh đang rất tức giận.

Giản Nhụy Ái đang mơ màng màng, đột nhiên tỉnh lại từ cơn ác mộng, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, không ngờ mặt trời lên cao như thế, duỗi người một cái, cô gắng gượng ngồi dậy, thân thể vẫn vô cùng đau nhức.

Cô vỗ mấy cái vào cái đầu đang ê buốt của mình, mở cửa đi ra ngoài, vừa lúc đi ngang phòng bếp, nhìn thấy Trác Đan Tinh như cơn nắng ấm vây quanh Quyền Hàn, đang cố gắng cùng nhau nấu

cơm, cảnh đẹp tựa như cặp vợ chồng mới cưới, cả phòng bếp trở nên ấm áp.

Cô nằm mơ bao giờ cũng mơ thấy cảnh sẽ cùng người mình yêu làm điểm tâm.

Nhìn trên bàn bày toàn thịt cá và dưa muối, vừa ngã bệnh đã có ngay ưu tiên, có thể ngủ nướng, lại có thể ăn bữa ăn sáng thơm ngon, rất không khách khí cầm một cái bánh tiêu lên: “Anh Quyền Hàn, bánh tiêu ăn ngon thật.”

Quyền Hàn cùng Trác Đan Tình không hẹn mà cùng quay lại, hướng về phía Giản Nhụy Ái đồng thanh nói: “Nhụy Ái, rửa tay xong mới được ăn.”

Cô cắn một miếng bánh tiêu đưa đôi mắt vô tội nhìn hai người bạn mình, còn chưa kịp phản ứng, bánh tiêu trên tay đã bị Quyền Hàn đoạt đi, gương mặt tội nghiệp nhìn miếng bánh tiêu, dịu dàng cầu xin.

“Anh Quyền Hàn, em đói bụng.” Giản Nhụy Ái chưa từ bỏ ý định làm nũng, bụng của cô không ngừng kêu ầm ầm, bất mãn quét mồm một cái, nhìn chiếc bánh tiêu vàng ươm trên bàn, bất đắc dĩ ngoan ngoãn chạy đến nhà vệ sinh rửa tay.

Dùng tốc độ nhanh nhất để rửa, nhưng khi nhìn những giọt nước chảy xuống tay, cũng giống như những giòng nước mưa lạnh lẽo đêm qua, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương, gương mặt cô tái nhợt như tàu lá chuối, đầu thoáng qua gương mặt Đơn Triết Hạo, trái tim đau đớn như bị ai đó đâm thủng, ánh mắt cô thoáng

qua chán ghét, anh ta không có lương tâm, cǎn bản không quan tâm đến cô.

Trác Đan Tinh nhìn bóng dáng Giản Nhụy Ái rời đi, mới đêm qua còn bệnh đến dọa người mà hôm nay lại xem như không có chuyện gì, gần đây rốt cuộc Giản Nhụy Ái đang làm gì? “Anh Quyền Hàn, đâu Nhụy Ái có vấn đề gì không a?”

“Không nên nói chuyện lung tung.” Quyền Hàn thích bộ dáng Giản Nhụy Ái như vậy, không có tim không có phổi, luôn cười vui vẻ. Đêm qua bị dáng vẻ của cô hù sợ, vốn cho là cô sẽ sa sút một thời gian, không ngờ trời vừa sớm cô lại cười nói vui vẻ.

Giản Nhụy Ái ngồi vào chỗ của mình bưng sữa đậu nành lên uống một ngụm, gấp một miệng đồ ăn, hài lòng cắn miếng bánh tiêu: “Hai người nấu đồ ăn ngon thật.”

“Nhụy Ái, rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì với cậu vậy? Tại sao mặc xinh đẹp như thế mà lại ngồi ở bên đường cái? Cậu cũng phải cho mình biết rõ cậu nhặt nó ở đâu nhé, thế giới này không có chuyện tốt lành đó, mấy phụ kiện trên đồ của cậu từ thấy nó trên mấy quyển tạp chí thời trang của Mĩ, toàn là bản số lượng có hạn của những nhà thiết kế nổi tiếng. Cả nước, à không phải, toàn thế giới chỉ có vài người mua nổi thôi?”

Toàn thế giới chỉ có một vài bộ, Giản Nhụy Ái nuốt một ngụm nước bọt, thiếu chút nữa bị sữa đậu nành làm cho sặc chết: “Khu khu...”

Quyền Hàn vỗ vỗ lưng giúp cô, trùng Trác Đan Tinh một cái, trách cô lầm mồm: “Đỡ hơn chưa?” Thấy cô không còn ho khan

nữa, Quyền Hàn mới yên tâm trở lại chỗ ngồi.

Giản Nhụy Ái không cách nào giải thích được, toàn thế giới chỉ có vài bộ lẽ phục giống thế này, nó cũng đồng nghĩa là cô đang mặc một bao tiền trên người?

Không được! Nếu như không trả quần áo lại, Đơn Triết Hao lại có lý do đòi nợ cô, vậy nên cô hỏi “Đan Tinh, quần áo, quần áo đó đang ở đâu?”

Trác Đan Tinh kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái đang kích động, thẩn thờ, chỉ ra trên ban công: “Hôm nay... tớ giặt nước lạnh xong đang phơi khô.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt...” tâm trạng Giản Nhụy Ái như đang treo ngược cành cây, nếu Trác Đan Tinh không biết lỡ đem quần áo xa xỉ ném loạn, sẽ không có tiền để trả lại cho Đơn Triết Hao.

Cô phản ứng kịp, chỉ thấy ánh mắt bọn họ nhìn cằm chằm vào mình: “Tớ... Hai người có thể đừng hỏi tớ xảy ra chuyện gì không? Hiện tại tớ không biết phải giải thích thế nào cả?”

Quyền Hàn không muốn làm khó Giản Nhụy Ái, anh sủng ái cô vô độ: “Nhụy Ái, không cần nói, tui anh cũng không hỏi. Nhanh lên ăn sáng đi, ngày hôm qua phát sốt, mấy ngày nay cũng không ăn uống được nhiều, phải tự chăm sóc tốt bản thân mình.”

“Vâng” Giản Nhụy Ái mỉm cười rực rỡ, nụ cười giống như sau cơn mưa trời lại sáng, hạnh phúc ăn những món ăn đơn giản.

Trác Đan Tinh chăm chú nhìn Giản Nhụy Ái, cảm giác trên người Giản Nhụy Ái có cái gì đó thay đổi, ngại vì có Quyền Hàn ở đây không tiện nói, cũng không thể nghiêm chỉnh đặt câu hỏi, chỉ có thể yên lặng ăn bữa sáng.

Chương 16

ĐIÊN CUỒNG

Mới vừa ăn xong, Giản Nhụy Ái vội đem quần áo xa xỉ cất vào một túi lớn, muôn đi trả lại cho Đơn Triết Hạo.

Cô thừa dịp Quyền Hàn và Trác Đan Tình đang bận rộn trông tiệm, chuồn êm ra ngoài, Giản Nhụy Ái không dám đi theo phụ giúp bọn họ, sợ bọn họ hỏi tới, cô không biết trả lời như thế nào?

Cô cưỡi xe chạy tới tập đoàn Đơn thị, trong lòng không ngừng lo lắng, dù đêm qua náo loạn như thế nhưng hiện tại cô không biết làm sao đối mặt với anh? Đơn Triết Hạo thấy cô nhất định sẽ la mắng.

Mặc kệ như thế nào nhưng phải đem quần áo trả lại cho anh ta mới là điều quan trọng nhất. Cô chỉ muốn nhanh chóng trả lại quần áo, cũng không nghĩ phải nói trước với Đơn Triết Hạo, tựa như đi ăn lẩu quên đặt bàn.

“Tiểu thư, làm ơn để cho tôi cầm quần áo trả lại cho Đơn Triết Hạo, tôi sẽ rời đi liền.”

“Thật xin lỗi, tiểu thư, nếu như cô không hẹn trước, cô không thể vào được.”

“Muốn hẹn trước thì phải làm sao? Tôi chỉ muốn cầm quần áo trả lại cho anh ta thôi, chỉ đơn giản như vậy, chỉ gấp một thời gian ngắn, xin cô giúp đỡ.”

“Thật xin lỗi, xin tiểu thư đừng làm khó cho chúng tôi, chuyện này chúng tôi phải làm theo quy định, thật sự không dám làm khác.”

Giản Nhụy Ái thấy thái độ nhân viên tiếp tân cứng rắn như thế, xem ra thật không đi vào được, nhìn quần áo trong tay một chút, không khỏi thở dài, muốn trả một bộ quần áo mà khó khăn quá.

“Vậy tôi đợi ở đây, cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí.”

Giản Nhụy Ái nhìn cô tiếp tân lịch sự với mình như thế, trong lòng buồn bã nhiều hơn, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, Đơn Triết Hạo sẽ không ra về sớm như thế, muốn chờ anh, nhất định phải chờ rất nhiều thời gian.

Giản Nhụy Ái dòm ngó tiệm trà sữa bên cạnh hồi lâu, thấy rất nhiều người đứng, muốn uống một ly trà sữa để giết thời gian.

Cô chen chúc theo dòng người xô đẩy, chờ mua trà sữa, thật vất vả mới đến lượt mình, cuối cùng cũng mua được trà sữa, mùi trà sữa thơm ngào ngạt thật thoái mái, không chần chờ uống một ngụm lớn, thật là thiên đường của nhân gian!

Cúi đầu bước đi nhưng không nhìn thấy trước mặt có nhiều người, trực tiếp dung vào một người cao lớn.

‘Rầm’ cô nắm chặt ly trà sữa trong tay, thiếu chút nữa rớt xuống sàn nhà, may nhờ cô cầm chắc: “A! Thiếu chút nữa đổ hết rồi”

Cô khẩn trương vỗ ngực mình, ngẩng đầu nhìn xem ai là người vừa va chạm với mình liền thấy gương mặt lạnh lùng, đầy tức giận và sát khí.

Giản Nhụy Ái mờ mắt nhìn anh, không thể tưởng tượng nổi, không phải anh đang ở trong phòng làm việc sao, thế nào lại xuất hiện ở cửa công ty?

“Đơn Triết Hạo, anh...” ‘xoạt’ đem túi ni-lon trong tay đưa đến trước mặt anh: “Trả lại quần áo cho anh.”

“Đơn Triết Hạo, anh không cần kéo tôi, buông tôi ra, tay tôi rất đau.” Tay Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo túm chặt lấy lôi vào trong công ty, ly trà sữa trong tay cô đã bị anh vứt vào sọt rác.

Cô cũng không có thời gian thương tiếc ly trà sữa, bởi vì tay cô đã bị Đơn Triết Hạo làm cho đau buốt, đau đến nước mắt sấp chạy ra, Đơn Triết Hạo như kẻ điên lại lớn sức nên chẳng ai đấu lại anh.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Đơn Triết Hạo không để ý đến việc Giản Nhụy Ái đang kêu gào, lôi cô đi vào phòng làm việc của mình, người thư ký ngoài phòng làm việc kinh ngạc nhìn Tổng giám đốc đang vô cùng tức giận mà tay lại đang lôi theo một cô gái, mọi người đều bị vẻ lạnh lùng của tổng giám đốc hù sơ, đều nháo nhào nhường đường.

‘Rầm’ cửa phòng Tổng giám đốc được đóng lại, tất cả nhân viên đều tò mò về cô gái đang ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc nhưng Đơn Triết Hạo không thèm quan tâm đến điều đó.

Anh hung hăng ném Giản Nhụy Ái lên ghế sa-lon, anh cũng cởi luôn áo khoác trên người mình xuống, bỏ ca-vạt ra, tức giận mở vài nút áo sơ-mi, ngực pháp phồng vì tức giận.

Mang theo lửa giận ngút trời nhìn chăm chăm cô gái nhỏ, Giản Nhụy Ái khá lăm, ngày hôm qua nhéch nhác bị đàn ông ôm đi, hôm nay còn vui vẻ đem quần áo trả lại cho anh, chẳng lẽ cứ như vậy không thể chờ đợi muôn phu i sạch quan hệ cùng anh, chạy đến ôm áp yêu thương trong ngực người đàn ông khác.

Không thể, anh sẽ không tha cho cô.

Anh không thể đợi chờ mà áp lên người cô, Giản Nhụy Ái vì phản ứng của anh làm hoảng loạn, anh đè ép môi cô sát môi anh, lửa nóng đầu lưỡi cạy miệng nhỏ nhắn của cô ra, không chút do dự đưa vào, bá đạo chiếm lĩnh cái lưỡi mềm mại.

Vừa hôn vừa bế ngang cơ thể cô, đi vào phòng nghỉ ngơi bên trong, ném cô lên giường lớn, thân thể cường tráng không hề thương tiếc nhào tới, đè cô lên người.

Đơn Triết Hạo cảm giác mình sắp bị đố kỵ trong lòng bức tối điên rồ, anh lần lượt lột sạch quần áo trên người cô, thân thể mềm mại trắng như tuyết lộ ra trước mắt anh, để cho anh càng thêm điên cuồng, nhanh chóng ngồi dậy, cởi hết quần áo của anh, lần nữa nằm trên người cô.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng mở to đôi mắt, nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, rồi từ từ phục hồi tinh thần lại. Dù khiếp sợ vẫn phản ứng chống lại thân thể người đàn ông đang đè lên người mình, anh ta muốn cái gì hả? Gương mặt khẽ ửng hồng.

Khi cô còn đang kinh ngạc, trên người truyền đến đau đớn kịch liệt, thân thể Giản Nhụy Ái loay hoay, muốn tránh thoát cái loại đau đớn đó.

Đơn Triết Hạo mãnh liệt chiếm lấy cô, bá đạo tuyên thê chủ quyền của mình, khí thế hung hăng bắt đầu khởi động, qua mấy lần, đã khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy mệt lả không còn sức chống cự.

Anh tìm một vị trí tốt, muốn dùng sức đi tới, điên cuồng mãnh liệt bắt đầu những động tác khởi động trên cơ thể cô.

Dịch ái chảy ra, khiến Giản Nhụy Ái ngượng ngùng muốn chép, căn bản lời nói chẳng thể ra khỏi miệng: “Anh...” cô biết mình giãy giụa cũng chẳng có tác dụng rồi.

Chương 17

ĐƠN TRIẾT HẠO GHEN

Mồ hôi chảy xuôi trên giường, ga giường màu trắng hiện ra vòng hoa nhàn nhạt, xinh đẹp như thế nhưng không ai biết nó được tạo thành từ đâu? Là do cô hay là do anh?

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo bị điên rồi, anh đang ra sức đòi mạng người, một lần lại một lần bức cô cùng anh lên đỉnh, cái loại cảm giác như bị xé nát, để cho cô hoảng hốt.

Đơn Triết Hạo điên cuồng gặm cắn xương quai xanh của cô, tất cả mọi nơi trên người cô. Cô giống như viên kẹo ngọt ngào, xinh đẹp khiến người ta cực kỳ muốn thưởng thức, cắn... Cho đến khi ăn sạch sành sanh mới thôi.

“Anh bị sao thế?” Giản Nhụy Ái mệt lả từ chối, cô cảm thấy mình như gánh quả tạ ngàn cân, tại sao như vậy? cứ tiếp tục nữa cô sẽ bị anh hại chết.

“Giả bộ cái gì? Ngày hôm qua được người đàn ông kia ôm đi, để cho người ta thưởng thức mì lực của cô, mới không thể đợi chờ nên phải gấp rút trả lại đồ cho tôi như vậy. Tôi sẽ để cho cô biết mì lực của đàn ông là như thế nào?” Anh vừa càu nhau vừa hôn ngấu nghiến.

Trong đầu anh thoảng qua hình ảnh người đàn ông ôm cô đi tối hôm qua. Bộ dáng của cô khi đó là thế nào? Cũng có vẻ rất thận thùng? Ý nghĩ như vậy khiến anh càng thêm điên cuồng!

Giản Nhụy Ái không biết anh đang nói cái gì? Có đôi lời khiến cô nghe chẳng vào, đêm qua anh máu lạnh vô tình đẩy cô xuống ngang đường trong mưa gió rồi bây giờ quay lại anh ghen tuông là thế nào.

Khóe miệng cô lộ ra nụ cười yếu ớt: “Đêm qua... Người đàn ông ôm tôi đi là anh trai của tôi.”

Giản Nhụy Ái không đỡ được đụng chạm của anh, liền ngất đi.

‘Anh trai?’ Động tác Đơn Triết Hạo chậm lại, dường như hiểu ra chuyện gì đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười, thở hổn hển, nằm xuống trên người cô.

Nhin cơ thể mềm mại bên dưới, muốn bao nhiêu cũng không đủ! Mới vừa rồi lỗ mang muốn cô hơn chục lần, bởi vì tức giận, ghen tỵ...

Không ngờ người đàn ông đêm qua chính là anh trai của cô, tức giận trong lòng cũng bởi vì tiếng “anh trai” mà biến mất.

Anh xoay người ôm cô vào trong ngực, dịu dàng giúp cô lau mồ hôi đang chảy dài trên trán Giản Nhụy Ái đang ngủ say, vuốt ve gương mặt tinh tế của cô.

Mỗi vị trí trên người cô đều làm anh nhớ nhung. Hiện tại anh không biết mình như thế nào? Khi nhìn cô bên cạnh người đàn ông khác, anh đánh mất lý trí, anh ghen tỵ, trong lòng sinh ra nóng giận...

Đây là một cảm giác chưa bao giờ có với Lạc Tình Tình, Đơn Triết Hạo cảm thấy bản thân mình đang dần đổi thay.

Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Đơn Triết Hạo vẫn ngủ an ổn bên cạnh, cô chịu đựng sự khó chịu, cô muốn bỏ chạy cách xa anh càng tốt.

Sau mỗi lần cô và Đơn Triết Hạo làm chuyện đó, không biết vì sao cô sẽ một mình chạy trốn? Có lẽ cô sợ gặp nhau khi tỉnh lại sẽ lúng túng!

Cô nhặt quần áo trên sàn lên, không nỡ nhìn thân thể thảm của mình, may là nó không rách quá nhiều, ít nhất có thể mặc tạm rồi.

Mặc quần áo tử tế, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo đang ngủ say, người đàn ông này luôn cường thế như vậy, hung hăng khiến cô khiếp sợ.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc, người trong phòng làm việc, đều tò mò chỉ trỏ sau lưng cô khiến cô kích động, muốn đánh người.

Giản Nhụy Ái ngượng ngùng hận không được tìm một lỗ nẻ chui xuống để khỏi mất mặt xấu hổ. Cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất đi ra khỏi văn phòng, liều mạng chạy ra khỏi tập đoàn Đơn thi, dừng lại một giây đồng hồ, cô thật sự đã bị nước miếng của nhóm người kia phun chết!

Còn trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Y Thiếu Thiên đứng một bên, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, nếu như không phải anh và Đơn Triết Hạo là bạn bè lâu năm, có sức đề kháng mạnh trước Đơn Triết Hạo thì đã bị Đơn Triết Hạo hù sợ đến chết khiếp rồi.

Vẻ mặt Đơn Triết Hạo mới vừa rồi còn muốn giết người nhưng bây giờ lại tẩm tẩm cười, càng khiến Y Thiếu Thiên kinh ngạc và e dè: “Tổng giám đốc Đơn, anh có chuyện gì cần giải quyết ạ? Cầu xin anh đừng dùng bộ dạng như thế, nếu muốn tôi chết thì cứ nói thẳng đi ạ, đừng làm bộ dạng như thế.”

Đơn Triết Hạo ngược mắt nhìn chằm chằm bộ dáng cợt nhả của Y Thiếu Thiên, tay cầm bút ném qua: “Đừng cười với tôi như thế, tôi không phải kẻ đồng tính luyến ái với cậu, đi điều tra toàn bộ thông tin về Giản Nhụy Ái cho tôi, tôi muốn có chúng trong thời gian sớm nhất, càng chi tiết càng tốt, nghe rõ chưa?”

“Dạ, tôi sẽ lập tức làm ngay, Tổng giám đốc cứ yên tâm, tôi sẽ lôi mười tám đời tổ tông nhà cô ấy ra để điều tra giúp anh.”

“Y Thiếu Thiên, cậu muốn chết sao?”

“Không muốn!” ‘phanh’ một quyển sách thật dày bay ra cửa, phát ra tiếng vọng thật to.

Y Thiếu Thiên vỗ ngực của mình, may nhờ mình nhanh nhẹn thoát ra nếu không đã bị thân tàn ma bại rồi, muốn chọc vào Đơn Triết Hạo phải có năng lực thích ứng siêu cường lăm mới có thể sống bên cạnh anh ta cho đến bây giờ.

Đơn Triết Hạo tính tình lạnh lẽo như thế mà có thể dung nạp Y Thiếu Thiên làm trợ lý thân cận kiêm bạn thân là có nguyên nhân.

Chị hai của Y Thiếu Thiên là thư ký của Đơn Triết Hạo. Khi bọn họ bị xã hội đen vây bắt, chị của Y Thiếu Thiên đã hi sinh thân mình để bảo vệ Đơn Triết Hạo mà không kịp cấp cứu ở bệnh viện.

Trước khi chết cô ấy chỉ cầu xin Đơn Triết Hạo đồng ý giúp cô ấy chăm sóc Y Thiếu Thiên, Đơn Triết Hạo lập tức đồng ý mà không cần suy nghĩ.

Tự tay Đơn Triết Hạo chăm sóc và bồi dưỡng Y Thiếu Thiên trở thành trợ thủ đắc lực của anh. Y Thiếu Thiên trời sinh vốn rất thông minh, đã ở bên cạnh giúp anh giải quyết không ít việc.

Không tới ba phút sau, Y Thiếu Thiên lại gõ cửa đi vào: “Tổng giám đốc Đơn, tôi đã điều tra rõ ràng gia thế của Giản Nhụy Ái.”

Đơn Triết Hạo nhận lấy tài liệu, anh tin tưởng Y Thiếu Thiên chỉ cần mấy phút có thể điều tra rõ ràng gia cảnh một người, bên trong có một tấm ảnh, hấp dẫn ánh mắt của anh, ánh mắt đang lạnh lùng trong nháy mắt đã trở nên dịu dàng.

Không ngờ số phận Giản Nhụy Ái khổ như thế, từ nhỏ đã phải một mình vượt qua bao sóng gió? Cha mẹ cô bị tai nạn xe ô tô đã qua đời từ năm cô mười tuổi; họ qua đời, nên từ nhỏ Giản Nhụy Ái đã phải sống và lớn lên ở cô nhi viện, cô với Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, ba người sống nương tựa lẫn nhau, coi nhau như anh chị em, nhưng cô lại được xem như bạn thanh mai trúc mã với Quyền Hàn.

Quyền Hàn là anh trai của cô nhưng cũng chẳng có quan hệ máu mủ, cô và người đàn ông không có tí quan hệ nào mà sinh hoạt chung một chỗ, Đơn Triết Hạo nghĩ tới chuyện này, trong lòng lại ghen tỵ đên cuồng, cảm giác ghen tỵ này đến bản thân anh cũng chẳng rõ nguyên nhân.

Chương 18

THƯỜNG CÙNG NHAU TẮM RỬA

Thời tiết mùa hè càng ngày càng nóng, quán cà phê buôn bán coi như tạm ổn, khách cũ ra khách mới vào, phục vụ trong quán thường xuyên bận rộn.

Giản Nhụy Ái ngủ đến trưa rồi mới tỉnh dậy đi xuống lại thấy Trác Đan Tinh rảnh rỗi nằm nhoài người trước quầy thu ngân: “Đan Tinh, anh Quyền Hàn đâu?”

“Anh ấy đi đưa bữa trưa...” Trác Đan Tinh không vui trả lời nhát gừng. Cửa chính có một người đang vào, người đàn ông kia chỉ gặp qua một lần liền khiến người khác ghi nhớ? Một người đàn ông có gương mặt anh tuấn làm cho đàn ông phải ganh tỵ phụ nữ phải ước ao.

“Quyền Hàn đi đưa cơm...” Giản Nhụy Ái muốn hỏi Quyền Hàn đi đưa cơm ở chỗ nào? Chợt nhìn thấy vị khách không mời mà đến, lập tức ngậm miệng.

Cô biết Đơn Triết Hạo tới tìm mình, là phúc hay họa muôn tránh cũng đã không kịp rồi. Đơn Triết Hạo xông tới đứng trước mặt Giản Nhụy Ái. Vẫn bộ áu phục quen thuộc, anh không giống như những vị Tổng giám đốc khác đi đâu cũng có vệ sĩ vây quanh, anh thích một mình, đi vào quán cà phê nhỏ này càng khiến anh trở thành viên kim cương chói mắt, gương mặt đẹp trai lại lạnh lùng không có một tia cảm xúc nào.

Đơn Triết Hạo không thèm nhìn đến mọi người xung quanh.

“Đi thôi! Giản Nhụy Ái.”

Giản Nhụy Ái ngơ ngác thấy Đơn Triết Hạo nắm lấy tay mình, không biết anh muốn làm gì? Có chút bất đắc dĩ và bế tắc, giọng nói nhỏ nhẹ: “Anh muốn tôi đi đâu?”

“Đi rồi sẽ biết.” Đơn Triết Hạo thâm ý nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái.

“Quan hệ của hai người là như thế nào?” Trác Đan Tinh tò mò nhìn hai người, cảm giác quan hệ bọn họ không đơn giản chút nào.

Giản Nhụy Ái thấy ánh mắt thắc mắc của Trác Đan Tinh cũng muốn giải thích một chút nhưng bị Đơn Triết Hạo lôi đi, chỉ có thể quay lại nhìn Trác Đan Tinh hô lớn: “Đan Tinh, không cần nói với anh Quyền Hàn, túc đi một chút sẽ về thôi.”

Lời của cô khiến Đơn Triết Hạo cau mày lại. Vì sao chuyện Giản Nhụy Ái đi ra ngoài cùng anh lại không thể nói với Quyền Hàn? Chẳng lẽ cô không muốn nhiều người biết chuyện cô và anh ở cùng một chỗ sao? Rồi còn làm gì mà đi chút rồi về, chẳng lẽ cô sợ ai đó đợi sao? Trong lòng Đơn Triết Hạo lại tức điên.

Ngồi trên xe, Giản Nhụy Ái vô cùng thấp thỏm, không biết Đơn Triết Hạo lại trúng gió gì và định làm gì nữa rồi. Thấy anh lái xe bằng vẻ mặt lạnh lùng như muốn người ngoài cách xa ngàn dặm, Giản Nhụy Ái cố tự hỏi bản thân mình một lúc lâu mà chẳng nhớ mình đã làm gì đắc tội với anh.

Có lẽ người đàn ông này đến từ sao Kim còn cô đến từ sao Hỏa, cô hoàn toàn không thể hiểu được đối phương.

Anh đưa cô tới biệt thự, biệt thự này không tính là lớn nhưng phong cách khá đặc biệt, vô cùng lãng mạn sân cỏ xanh tốt được chăm sóc tỉ mỉ, đài phun nước mềm mại, hồ nước trong suốt.

Cửa phòng đều là tự động cảm ứng. Nội thất bên trong làm cho người ta mở rộng tầm mắt, trang trí phòng ốc theo phong cách Châu Âu, dụng cụ bên trong đều tinh xảo phong cách hoàng gia, đèn chùm trang trí có giá trị liên thành.

Giản Nhụy Ái nhíu mày cảm giác rất kỳ quái. Anh mang cô đến đây để làm gì? Cô tự nhủ không phải anh thừa tốt bụng đưa cô đến đây tham quan, sau đó mua tặng cô căn biệt thự này.

“Phòng ốc không tệ chứ?” Đơn Triết Hạo tùy ý ngồi trên ghế sa lon, nhìn hai mắt Giản Nhụy Ái mở lớn vì tò mò đúng như anh dự đoán.

“Rốt cuộc anh đang có ý gì?” Giản Nhụy Ái không có tâm tình chơi trò mèo vờn chuột với anh, không nhịn được hỏi.

Đơn Triết Hạo đứng lên kéo Giản Nhụy Ái ngồi lên bộ sofa được công ty La Dịch ở nước ngoài thiết kế riêng cho anh, nhẹ nhàng kéo bả vai của cô để gương mặt mình cọ xát lên mặt của cô, một tay vuốt ve sống lưng: “Ở lại đây làm tròn trách nhiệm người phụ nữ của tôi.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc đứng phắt lên thoát khỏi lồng ngực Đơn Triết Hạo, chưa từng nghĩ đến chuyện này: “Ở nơi này? Không thể nào. Tôi không đồng ý.”

Cô cự tuyệt nhanh như vậy khiến Đơn Triết Hạo cực kỳ khó chịu, vẫn chưa có người nào dám trăng tron cự tuyệt anh như thế, tròng mắt lộ ra tín hiệu nguy hiểm, đưa tay vuốt gương mặt của cô, đôi môi khẽ nhéch lên cười nhưng khi nhìn khắp cơ thể Giản Nhụy Ái một vòng thì nụ cười dần biến mất giống như bị cô làm tổn thương.

Mỗi lần anh nghĩ đến Giản Nhụy Ái ở cùng người đàn ông khác đều khiến anh không thoái mái, mới mua biệt thự này để cô đến ở.

“Giản Nhụy Ái, đây là lời dễ nghe nhất mà tôi nói..., hãy ở nơi này.”

Giản Nhụy Ái rất thích căn biệt thự này nhưng để cô ở đây thì không thể, chuyện gì cũng có thể nghe lời Đơn Triết Hạo, duy chỉ có chuyện này không thể.

Cô lùi về sau mấy bước, ra sức vãy vùng thoát khỏi lồng ngực của Đơn Triết Hạo, run sợ nói: “Đơn Triết Hạo, tôi sẽ không ở đây, tiệm Nhân Ái là nhà của tôi, không thể từ nhà mình chuyển qua nhà khác.”

Đơn Triết Hạo không có tính nhẫn耐 cũng chẳng dịu dàng, trong người anh có một con quỷ đang hoạt động. Giản Nhụy Ái không quan tâm đến thái độ của anh mà thẳng thừng từ chối khiến khuôn mặt anh đanh lại vì tức giận, tay anh nắm cầm Giản Nhụy

Ái: “Giản Nhụy Ái, em đừng nói là em không biết xấu hổ nhé, để cho em ở nhà này đó là vinh hạnh lớn nhất của em rồi đó.”

Giản Nhụy Ái bị hù sợ nhưng vẫn giận dữ nhìn vào mắt Đơn Triết Hạo, giữ lập trường của mình: “Đơn Triết Hạo, tại sao anh bắt tôi ở nơi này? Tôi có nhà của mình.”

“Tôi không muốn cô và Quyền Hàn gì đó ở chung một chỗ, cô là người phụ nữ của tôi nên không thể cùng người đàn ông khác ở chung nhà.” Đơn Triết Hạo bá đạo tuyên bố.

“Đơn Triết Hạo, cầu xin anh đừng ngây thơ nữa được không? Anh Quyền Hàn không phải là người đàn ông khác, anh ấy là anh trai của tôi, hơn nữa tôi và anh ấy đã ở với nhau vài chục năm rồi, khi còn bé thường tắm rửa cùng nhau, cũng không có chuyện gì lạ.”

Giản Nhụy Ái bị sự ‘ngây thơ’ của anh hù sợ, chưa bao giờ biết người lạnh lùng như Đơn Triết Hạo cũng có mặt con nít như thế, càng không biết đầu óc anh lại tưởng tượng phong phú như thế.

“Tắm? Cô và Quyền Hàn tắm chung, vậy cô càng không thể tiếp tục ở đó, đừng quên quán Nhân Ái kia được xây dựng trên đất của tôi, tôi có thể biến nó thành phế thải ngay lập tức.”

Khi anh nghe thấy hai chữ ‘tắm rửa’ kia, trong lòng càng thêm tức giận cho dù khi ấy còn bé, dù thế nào đi nữa anh luôn là người không nói lý.

Giản Nhụy Ái không ngờ anh nỗi điên nhanh và vô lý như thế, đến loại trình độ này thì dường như không phải là một Đơn Triết Hạo được xưng tụng là người hùng nữa? Căn bản là một đứa trẻ tính khí thất thường mà thôi.

“Đơn Triết Hạo, anh đừng vô lý như thế? Dù sao tôi cũng không dọn đến đây đâu, chết cũng sẽ không dời khỏi nhà tôi đâu!”

“Vậy em xác định muốn phá hủy tiệm Nhân Ái?!”

“Anh uy hiếp tôi?” Giản Nhụy Ái cắn răng nghiến lợi hỏi.

“Đúng” Đơn Triết Hạo muốn đập nát cái tiệm Nhân Ái kia thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại mấy giây là xong chuyện. Trong tay anh có nhiều tiền, anh có thể thổi bay tất cả, khiến những thứ anh không thích biến mất không dấu vết.

Chương 19

TÌNH YÊU TỰA NHƯ BÓNG ĐÁ

Giản Nhụy Ái bĩu môi, quay đầu muôn rời khỏi đây. Cô sợ ở đây thêm một giây đồng hồ sẽ bị Đơn Triết Hạo làm cho tức chết.

Cô phải đi ra ngoài hóng mát một chút, đưa tay định mở cửa nhưng thật kỳ quái, làm thế nào cũng không thể mở cửa được. Cô cau mày lắc cửa vài cái, chẳng lẽ cửa nhà anh chỉ nghe lời chủ nhân thôi sao?

‘Cạnh’ một tiếng, cửa đột nhiên mở ra.

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên xoay người lại, thấy Đơn Triết Hạo đang cầm một hộp điều khiển từ xa, công nghệ cao đáng chết, thật khiến người ta phát điên mà, cô dùng đúng tức giận đi thật nhanh ra ngoài.

Giản Nhụy Ái rời đi, thời gian trong ngôi biệt thự như đọng lại, căn phòng đang mở máy điều hòa mười sáu độ C lại như cái lò lửa lớn làm cho người ta không thể đến gần.

Bóng dáng Đơn Triết Hạo cao lớn rắn rỏi, đứng chết trân không nhúc nhích, tay cầm hộp điều khiển từ xa, ánh mắt nhìn chằm chằm ra cửa, không ngờ cô gái nhỏ lại quyết định nhanh thế, chẳng thèm quay đầu lại nhìn anh một cái.

Ánh mắt của anh trở nên rét lạnh khác thường, máu toàn thân đều chuyển động sôi trào, tay cầm hộp điều khiển từ xa càng lúc

càng siết chặt.

‘Phanh’ hộp điều khiển từ xa bị ném vào tường, rớt lên sàn nhà, vỡ ra thành mảnh mảnh.

Đáng chết, Giản Nhụy Ái lựa chọn ở một chỗ cùng Quyền Hàn, sắc mặt Đơn Triết Hạo trở nên âm trầm.

Giản Nhụy Ái hồn nhiên không biết, cô đang chọc giận sư tử, ngoắc một chiếc taxi, ngồi trên taxi rồi đi mới nghĩ đến khả năng Đơn Triết Hạo đã tức giận. Cô không biết mình chọc giận Đơn Triết Hạo sẽ khiến mình nhận lấy hậu quả gì? Coi như Đơn Triết Hạo tức giận, cô cũng không muốn quay về biệt thự kia.

Taxi đưa cô trở về quán Nhân Ái, sau khi Giản Nhụy Ái trả tiền xe, liền bị Trác Đan Tinh hung hăng kéo đi.

“Giản Nhụy Ái, cậu nhanh giải thích rõ mọi chuyện cho tôi nghe, giữa cậu và Đơn Triết Hạo xảy ra chuyện gì?” Trác Đan Tinh không khách khí hỏi.

Nghe bạn hỏi mà Giản Nhụy Ái cảm giác rợn cả tóc gáy, vừa nghĩ tới Đơn Triết Hạo lập tức run lên vì tức giận. Mặc kệ Đơn Triết Hạo tức giận thế nào, cô cũng sẽ không quay về đó, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, đến đâu hay đến đó.

Chuyện giấu giếm không nổi nữa, xem ra giấy không gói được lửa, cô chỉ có thể thảng thắn, đem tất cả câu chuyện kể lại từ đầu tới đuôi nói lại một lần. Trác Đan Tinh mới đầu im lặng nghe, sau

đó há hốc mồm, cuối cùng chẳng tin nổi nó như thế đó là một chuyện cổ tích hoang đường.

“Cậu... Cậu... bây giờ là bạn gái của Đơn Triết Hạo?”

“Cũng không hẳn như thế. Mình chỉ là người phụ nữ của anh ấy thôi.”

‘Bạn gái’, Đơn Triết Hạo chưa từng nói cô là bạn gái của anh ta, anh chỉ bảo cô là người phụ nữ của anh ấy thôi.

“Ngu ngốc! Phụ nữ và bạn gái cũng cùng khái niệm mà thôi.”

“Cậu đừng có nói lung tung!” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng đầy Trác Đan Tinh ra, người phụ nữ của anh ta và bạn gái anh ta sao mà giống nhau được?

Trác Đan Tinh nhìn Giản Nhụy Ái, hâm mộ: “Cậu thật tốt số quá đi! Không biết lúc nào tớ mới có được tình yêu như thế? Có thể cả đời này tình yêu thật sự cũng chẳng đến với tớ nữa.”

“Cậu ngốc à! Mỗi cô gái đều sẽ tìm được một người mình yêu, tình yêu không là vấn đề thời gian mà là vấn đề duyên phận, tựa như mỗi người đều sẽ bị bóng đánh lên đầu, nhưng không ai biết được đó là bóng gì, có thể là bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, bóng bàn, bóng thủy tinh... Mỗi quả bóng bay với những tốc độ không giống nhau, cho nên tốc độ tình yêu tới với mỗi người cũng chẳng giống nhau.”

“Tình yêu của cậu, nhất định là bóng đá, đá vào tâm khảm.”

Hai cô gái ngồi dưới chiếc ô che nắng, dù ánh mặt trời nóng thế nào cũng không khiến câu chuyện họ dừng lại, họ trở thành đóa hoa xinh đẹp khi mỉm cười dưới ánh nắng.

...

Mùi vị hồn tạp trong quán rượu, nhiều nam nữ đang điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc.

Đơn Triết Hạo đi vào một căn phòng bao VIP đã thấy Cụ Duệ Tường ngồi trong đó, đùa bỡn với cây đàn violin. Anh đi tới ngồi xuống sofa, cầm chai rượu trên bàn lên, rót tràn ly, uống ừng ực, uống xong lại rót, không có ý định dừng lại.

Cụ Duệ Tường ngược đôi mắt đen như mực liếc anh một cái, khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng đàm bản nhạc còn dang dở: “Tâm tình không tốt à?”

“Tường, cậu lau rách cây violin rồi, đừng bảo như thế mới sạch nhé.” Đơn Triết Hạo tiện tay rót một ly rượu.

“Gần đây phải chú ý một chút, lão Trần vẫn chưa trở về Mĩ, dường như những ngày gần đây đều cố ý hỏi thăm tin tức của cậu, xem ra rất bất lợi cho cậu đó.” Cụ Duệ Tường nhắc nhở.

Vừa dứt lời, Đơn Triết Hạo khẽ mím môi, con ngươi thâm thúy lộ ra ánh mắt khinh thường, lão Trần có thể lực ở Mĩ chứ ở đây anh không cần quan tâm.

“Tường, cậu cảm thấy lão Trần có phải là đối thủ của tờ không?”

Cụ Duệ Tường không biết Đơn Triết Hạo xảy ra chuyện gì? Nhưng nhìn vẻ mặt biến đổi khác thường của anh, có chút buồn cười, anh hiểu Đơn Triết Hạo, người đàn ông bá đạo này có nội tâm cực kỳ trẻ con.

Trên gương mặt anh tuấn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hớp một ngụm rượu, không để ý tới Đơn Triết Hạo nữa.

Chương 20

NGƯỜI PHỤ NỮ MẶT ÁO REN

Mùa hè mặt trời nóng rực chiếu xuống mặt đất, nắng nóng khiến người ta bức bối.

Giản Nhụy Ái mang hai ly cà phê đi giao cho khách hàng ở một tòa nhà sang trọng, ánh mặt trời chiếu thẳng vào gương mặt trắng nõn của cô, mệt mỏi thở mạnh một hơi, lau mồ hôi đậm đà trên trán, áo sơ mi dính đầy mồ hôi.

Ánh mắt tỏa sáng ngạc nhiên nhìn toàn cảnh bên ngoài tòa nhà cao tầng, mỗi tầng mang một phong cách khác nhau, nhưng lại hài hòa tạo nên vẻ đẹp chung, nhất định người thiết kế và xây dựng đã phải hao tâm tổn sức rất nhiều.

Liếc nhìn vào địa chỉ ghi trong giấy, lâu mười lăm! Con số kinh người, thiếu chút làm cô sặc chết rồi, hít sâu một cái, xách theo túi đồ đi vào.

Loanh quanh tìm kiếm số nhà ghi trên giấy, đếm đi đếm lại ba lần rốt cuộc cũng tìm được số nhà cần tìm.

Giản Nhụy Ái nhìn cửa vàng ánh kim vô cùng tinh tế mà không biết có phải nó được dùng vàng để chế tạo hay không, khiến cô phải hụt hơi nuốt một ngụm nước bọt, tự động viên mình không cần ngưỡng mộ sự xa hoa của chủ nhân căn hộ, nhấn chuông cửa.

Không lâu, bên trong phòng có giọng nữ nũng nịu giống như Lâm Chí Linh: “Ai vậy?”

Dùng thái độ của người phục vụ, Giản Nhụy Ái chuyên nghiệp trả lời: “Xin chào, tôi là nhân viên của quán Nhân Ái, tôi đem thức ăn quý vị đã đặt đến giao.”

“Được, đợi chút...”

Cửa được mở ra, Giản Nhụy Ái liếc qua trang thiết bị trong phòng, mọi thứ vô cùng tráng lệ khiến hai mắt cô trợn to. Thật là một căn phòng hoàn mỹ! cô có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra căn nhà như thế này.

Càng làm cho cô trợn mắt há mồm chính là chủ nhân căn nhà, giữa trưa rồi mà chỉ mặc bộ đồ ngủ ren mỏng trong suốt có thể thấy rõ cảnh xuân bên trong, dáng vóc mỹ lệ, Giản Nhụy Ái muốn khen ngợi một câu.

Đầu tóc cô gái xốc xêch chưa chải, đôi mắt long lanh đầy mê ly, nhìn như vừa chui từ trong chăn đi ra.

“Xong chưa? Sao lại chậm như vậy?” Một giọng nói lười biếng cất lên phía trong phòng.

Giản Nhụy Ái nhận ra giọng nói quen thuộc đó, trong phút chốc người đàn ông đã xuất hiện trước cửa phòng, trên người chỉ quấn một tấm khăn trắng, lồng ngực vạm vỡ để trần. Cô kinh ngạc đến ngây người nhận ra đó là Đơn Triết Hạo.

Nhin người giao hàng, Đơn Triết Hạo cũng ngạc nhiên không kém nhưng lại che giấu rất nhanh, anh vẫn còn tức giận.

Ánh mắt thâm thúy nhìn gương mặt ửng hồng và đáng vẻ ngây như phỗng của cô, có chút chán ghét: “Làm sao cô lại ở đây?”

Giản Nhụy Ái trợn mắt hốc mồm nhìn thân thể nam tính hấp dẫn của anh, kẻ ngu cũng biết họ vừa làm gì? Tay cô siết chặt thành quả đấm, khắc chế ghê tởm trong lòng, không ngờ Đơn Triết Hạo là tên đàn ông ngựa giống dễ dàng lên giường với nhiều cô gái như thế.

Giản Nhụy Ái cúp mi mắt xuống, đôi môi mím chặt, đứng im tại cửa nhìn trân trối hai người trong phòng giống như vừa bắt quả tang sự phản bội.

Cô gái áo ren cũng kinh ngạc nhìn hai người, không ngờ Đơn Triết Hạo biết cô gái đưa cà phê, không hiểu giữa hai người có chuyện gì? Đơn Triết Hạo khó khăn lắm mới ở lại bên cô, cô không thể dễ dàng nhường cho người con gái khác. Hơn nữa cô gái này làm sao so được với cô: “Tiểu thư, cà phê của tôi phải không? Cô có thể đi rồi”

Giản Nhụy Ái ngược mắt lên nhìn cô gái áo ren mới nhớ tới nguyên nhân mình tới đây? Đem cà phê giao cho cô gái áo ren rồi nhanh chóng rời đi quên cả lấy tiền cà phê.

Đơn Triết Hạo lại không muốn để Giản Nhụy Ái đi dễ dàng như thế, túm lấy cánh tay của cô lôi cô lại gần bên cạnh mình, cơ hồ muốn đem cô dán lên cơ thể mình.

Giản Nhụy Ái không kịp phản kháng đã bị anh kéo ngã vào ngực anh, trong phút giây da dẻ tiếp xúc trực tiếp, cả cơ thể cô cứng ngắc như khúc gỗ, máu như ngừng lưu thông.

Cô có thể cảm nhận được anh vừa tắm xong, trên người thoang thoảng mùi xà bông, còn có tiếng tim đập mạnh mẽ, cô cố gắng vùng vằng: “Buông tôi ra, buông tôi ra...”

Anh lạnh lẽo nói: “Làm sao thế? Vừa nhìn thấy anh đã muốn bỏ đi, tiền cà phê cũng không cần lấy là sao.”

Chương 21

CÔ ĐÁNH ĐƠN TRIẾT HẠO

Giản Nhụy Ái bị ôm chặt cứng, không thể động đậy, tiếp xúc thân mật với anh như thế khiến cô khẩn trương nhắm chặt mắt lại, hô hấp gấp rút thậm chí quên mất tất cả.

Cô biết mình chán ghét không muốn lại gần với anh, cô cảm thấy anh rất dơ bẩn, đã ngủ cùng phụ nữ khác mà giờ lại còn ôm lấy cô.

Cô gái mặc áo ren ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt thoáng qua chán ghét, tức giận một cô gái giao cà-phê còn dám làm vỡ kế hoạch của cô ta, thật vất vả mới mời được Đơn Triết Hạo về nhà, cô cũng không muốn nhường cơ hội này cho cô gái khác: “Hạo, anh đang làm gì vậy? Anh đừng quên, anh đã đồng ý hôm nay sẽ ở bên cạnh em.”

Đơn Triết Hạo không nể nang quát: “Cút ngay cho tôi!”

Tiếng rống quát của anh khiến Giản Nhụy Ái hoảng hồn, cung rắn chống cự giãy giụa, dù cho cô biết rõ sức lực của mình không đấu lại anh, chỉ là châu chấu đá xe nhưng cô cũng muốn tránh thoát anh.

“Đơn Triết Hạo, anh buông tay ra! Tôi đến để đưa cà phê, không quấy rầy các người nữa.”

“Giản Nhụy Ái, em muốn tôi ở bên cạnh cô gái khác như vậy sao?”

Nghe cô không chút lưu tình đẩy anh vào vòng tay của người phụ nữ khác, Đơn Triết Hạo cảm giác mình thất bại nhục nhã, đưa tay nắm lấy cằm cô, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo nhưng cố chấp muốn tránh né của Giản Nhụy Ái, càng khiến cho anh tức giận.

Cảm nhận được anh đang tức giận, Giản Nhụy Ái biết mình đã chọc giận Đơn Triết Hạo, đôi mắt long lanh tràn nước mắt, gương mặt ửng hồng: “Không phải là anh và cô gái kia ở chung một chỗ từ trước sao?”

Đôi tay Đơn Triết Hạo siết chặt, hoảng hốt và lo lắng khi nhìn gương mặt lúng túng trong nước mắt của Giản Nhụy Ái.

Anh không muốn cho cô cơ hội mở nói thêm lời nào, nhanh nhẹn mà nhẹ nhàng dán môi hôn lên cánh môi mềm mại. Hành động của Đơn Triết Hạo quá đột ngột, quá bá đạo khiến Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng nhưng cảm nhận được dịu dàng của anh để cho cô mê ly, để cho cô điên cuồng.

Đang chìm đắm trong nụ hôn của anh đầu óc Giản Nhụy Ái chợt thoáng qua hình ảnh anh và cô gái áo ren hồng, có phải mấy phút trước bọn họ cũng triền miên như vậy không?

Đầu cô hỗn loạn, bừng tỉnh. Đơn Triết Hạo luôn xem cô là món đồ chơi của anh.

‘Bóp’ trên mặt Đơn Triết Hao in hàn dấu năm ngón tay, trong mắt anh thoảng qua một tia rét lạnh.

Giản Nhụy Ái cũng ngây người, tay run rẩy không ngừng, không ngờ mình sẽ nỗi điên đánh Đơn Triết Hao.

Cô gái mặc áo ren sơ đến há hốc mồm, toát mồ hôi lạnh không ngờ cô gái bán cà phê yếu đuối, lại dám đánh Đơn Triết Hao.

“Cút!” Đơn Triết Hao quay về phía cô gái mặc áo ren quát lớn.

“Em...” Cô gái mặc áo ren sơ hãi nhìn Đơn Triết Hao nỗi điên, biết rõ nếu cứ tiếp tục ở lại sẽ không có kết quả tốt, lặng lẽ bước ra ngoài.

Giản Nhụy Ái hoảng hốt hơn nữa khi nhìn thấy cô gái áo ren kia đẩy cửa đi ra ngoài, cũng muốn vội vã đi theo, lại bị Đơn Triết Hao kéo về, đóng cửa lại.

Giản Nhụy Ái lo lắng, hoảng sợ nhìn chằm chằm sắc mặt khó coi và ánh mắt như muốn giết người của Đơn Triết Hao, lắp bắp nói: “Đơn Triết Hao, em... không phải cố ý.”

“Em có biết không, chưa ai dám đánh tôi hết.” Đơn Triết Hao nói xong, choàng tay ôm lấy Giản Nhụy Ái, đi về phòng ngủ, hung hăng ném cô lên giường.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng bật người ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào anh: “Anh muốn làm gì? Đơn Triết Hao, anh buông tôi ra, tôi không muốn...”

“Em không muốn cái gì?”

“Tôi không muốn. Anh làm chuyện đó cùng cô gái khác, rồi lại làm như thế với tôi, tôi cảm thấy anh rất bẩn.”

Giản Nhụy Ái bộ dạng vô tội quyết tâm dù chết cũng không cúi đầu nói xong liền chờ đợi phản ứng tức giận của Đơn Triết Hạo nhưng chỉ có một bàn tay đưa tới nâng gương mặt cô lên.

“Em đang ghen à?”

“Tôi... Tôi không có.”

Đơn Triết Hạo vừa ngạc nhiên vừa thú vị nhìn cô gái trước mặt đang sợ hãi giống chú thỏ nhỏ, bộ dáng của cô vô tình nhưng kích thích anh như vậy, từng bước chậm rãi đi tới gần cô.

Giản Nhụy Ái sợ hãi lùi về sau, nhìn anh từng bước tiến đến gần, cả người cô run lên, nhắm mắt lại, một mực mím chặt môi, khiến cho Đơn Triết Hạo đang tức giận cũng bật cười, đưa tay cầm lấy quần áo bên cạnh đưa cho cô.

Giản Nhụy Ái đang nhắm chặt mắt lại chẳng thấy có động tĩnh gì, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Đơn Triết Hạo không hề kiêng kỵ đang thay quần áo trước mặt cô, ngượng ngùng vội nhắm mắt lại.

“Có muốn hay không?!” Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái đang nhắm tịt mắt không hề nhúc nhích, nhìn khuôn mặt bình thường không xinh đẹp bằng một phần mười Lạc Tình Tình

nhưng lại có thể hấp dẫn sự chú ý của anh, xem ra mắt anh có vấn đề, cần phải đi khám mắt!

Nghe Đơn Triết Hạo nói Giản Nhụy Ái vội vàng mở mắt, gương mặt càng thêm đỏ hồng. Anh đã mặc quần áo chỉnh chu đứng trước mặt cô, không ngờ anh dễ dàng bỏ qua cho mình như thế nhìn anh xoay người rời đi, nhìn bóng lưng cứng rắn, đầu óc cô vẫn chưa hết hoảng sợ và ngạc nhiên.

Giản Nhụy Ái cũng bật dậy sửa sang quần áo của mình, cố gắng để cho vẻ mặt mình không quá cứng ngắc, làm bộ như không có gì chạy theo phía sau Đơn Triết Hạo.

Vô ý liếc mắt một cái vẫn thấy cô gái mặc áo ren đang đứng gần cửa, ánh mắt đầy thù hận.

Cảm nhận được oán hận của cô ta, Giản Nhụy Ái không khỏi cắn chặt môi, cô đang muốn nói lời xin lỗi, lại nghe phía trước truyền đến một giọng phiền não: “Giản Nhụy Ái, em là con rùa sao? Nhanh lên một chút.”

Giản Nhụy Ái may mắn ngẩng đầu nhìn dáng người cao to của Đơn Triết Hạo, cũng như ánh mắt của cô gái mặc áo ren đang nhìn chằm chằm vào cô, khiến cả người cô run lên, thở dài quay về phía cô gái mặc áo ren gật đầu một cái, sau đó chạy theo Đơn Triết Hạo.

Cô gái mặc áo ren nhìn thấy Giản Nhụy Ái gật đầu lại càng thêm căm hận vì cảm thấy như cô đang cố ý khiêu khích cô ta, cô gái này... ánh mắt cô ta đầy căm tức.

Giản Nhụy Ái thật lòng muốn xin lỗi cô gái mặc áo ren, lúng túng ngồi lên xe Đơn Triết Hạo, thấy có gì đó không tương đồng, anh đổi xe đơn giản như đổi quần áo vậy.

©DDLQĐ

Ngồi lên xe Đơn Triết Hạo vẫn không nói một lời, Giản Nhụy Ái len lén nhìn người đàn ông kỳ quái tính tình thất thường, lo sợ không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Gương mặt anh lạnh lùng, tròng mắt chăm chú nhìn con đường phía trước, khi người đàn ông nghiêm túc sẽ có một lực hút nhất định, mà người đàn ông đó có vẻ mặt vô cùng anh tuấn sẽ hấp dẫn mọi cô gái không cách nào chống lại.

Không biết vì sao khi anh chuyên chú như thế lại khiến Giản Nhụy Ái lạc thần rất nhiều, thầm tự hỏi nếu như anh yêu một cô gái nào đó thì sẽ thế nào?

Trong đầu nhớ tới cô gái vô cùng xinh đẹp trên du thuyền, nhắc nhở cô trong lòng Đơn Triết Hạo đã có người thích, anh chỉ là có hứng thú nhất thời với cô mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô lại có một cảm giác mát mát, từ đâu sinh ra thứ cảm xúc này? Cô dùng sức lắc đầu một cái, không nên suy nghĩ viễn vông nữa.

“Cẩn thận, đừng yêu tôi đấy!” Bỗng nhiên Đơn Triết Hạo nhàn nhạt khạc ra mấy tiếng, làm cho Giản Nhụy Ái mất phương hướng, lúng túng không biết làm sao, lo sợ bị anh phát hiện suy nghĩ trong đầu.

Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn bộ dáng khẩn trương của Giản Nhụy Ái, khóc miệng khẽ nhéch thành nụ cười nhàn nhạt: “Trêu chọc cô thôi, xấu hổ cái gì?”

“Tôi xấu hổ khi nào? Anh đừng dát vàng lên người như thế!” Giản Nhụy Ái mạnh miệng trả lời nhưng vội vàng lúng túng quay mặt đi, nhìn chằm chằm phía trước không chớp mắt: “Bây giờ đang đi đâu thế? Tôi đến đó chỉ để đưa cà phê thôi mà.”

“A!” Giản Nhụy Ái nhớ tới chuyện quan trọng: “Dừng xe, dừng xe... Tôi chạy xe đạp điện đến tòa nhà ấy.”

Chương 22

THỊT BÒ BÍT TẾT VÀ RƯỢU ĐỎ

Đơn Triết Hạo không thèm nghe lời cô nói, tốc độ lái xe càng chạy càng nhanh, thân thể Giản Nhụy Ái ngả nghiêng, cảm giác tốc độ xe tăng nhanh, sợ xanh mặt, thét chói tai vội nắm chặt tay trên ghế phụ.

Đông – tây – nam – bắc trở nên mơ hồ, chỉ thấy trái tim pháp phòng muôn rơi ra, chắc chắn cái tên Đơn Triết Hạo này đang cố ý.

Lúc trái tim của cô sắp rơi ra, rốt cuộc xe cũng dừng lại trước một tòa nhà xa hoa.

Giản Nhụy Ái vội vàng xuống xe như thể đang chạy trốn, hướng về phía Đơn Triết Hạo đang cười hả hê, quát: “Đơn Triết Hạo, anh nổi điên cái gì vậy, anh không phải là một công dân tốt, phải biết tuân thủ quy tắc giao thông, anh chạy xe như tàu siêu tốc thế, sẽ bị tịch thu giấy phép đó!”

“Em đang quan tâm anh sao?” Đơn Triết Hạo cười tươi nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái lườm anh cả cây sô, lắp bắp nói: “Tôi mới không thèm!”

Đơn Triết Hạo vẫn cười thật tươi, dắt cô đi vào bên trong tòa nhà.

Điện thoại di động trong túi Giản Nhụy Ái vang lên, cô liếc nhìn Đơn Triết Hạo sau đó lén lút nhận điện thoại: “Alo, anh Quyền Hàn, thật xin lỗi, em có chút việc, tối em mới có thể về, không có chuyện gì, em không cần lo lắng. Được, em sẽ chú ý an toàn, có gì đợi em về rồi nói tiếp!”

Vừa cúp điện thoại, đã nhìn thấy ánh mắt âm trầm lạnh lùng của Đơn Triết Hạo, anh vô cùng khó chịu: “Em không thể rời xa anh Quyền Hàn gì đó sao?”

Đơn Triết Hạo hỏi những lời này xong lại hận không tự cắt đứt đầu lưỡi mình, điều đó chứng minh anh để ý chuyện Giản Nhụy Ái ở chung một chỗ với anh ta.

Giản Nhụy Ái ngẩn người, cô không biết Đơn Triết Hạo đang nghĩ gì? Cô sợ nếu mình giải thích không rõ ràng, anh sẽ càng ghét anh Quyền Hàn của cô nhiều hơn, tại sao mỗi khi nghe tới tên anh Quyền Hàn thì anh lại khó chịu như thế?

“Tôi không có, Quyền Hàn là anh tôi... Anh ấy quan tâm tôi... Tôi...” Cô áp úng.

Đơn Triết Hạo nghe cô giải thích đứt quãng, có chút phiền não ngắt lời cô: “Cô không cần giải thích, tôi không muốn nghe”

Anh sợ Giản Nhụy Ái cảm thấy anh quan tâm cô: “Tôi nghe giọng cô nói chuyện điện thoại vô cùng mập mờ, mới suy đoán lung tung, nhanh lên một chút, bụng của tôi đói sắp chết rồi.”

Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng anh rời đi, vội vàng đuổi theo, giọng nói của anh thay đổi liên tục, tâm tình của anh thật khó hiểu và khó đoán, tự dung dịu dàng tự dung nỗi giận, cẩn thận có ngày anh vỡ tim mà chết đó.

Chỉ chốc lát sau, thịt bò bít tết và rượu đỏ được đưa lên, cộng thêm tiếng đàn violin vô cùng tuyệt vời.

Nhưng Giản Nhụy Ái chỉ chú ý đến miếng thịt bò ngon lành trước mắt, không nhịn được liếm môi một cái, thức ăn ngon có thể làm cho người ta quên đi ưu phiền, sung sướng đến lạ!

“Cảm giác đồ ăn rất ngon, nếu ăn vào trong miệng thì không biết mùi vị như thế nào?” Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm miếng thịt bò bít tết, liếm môi một cái, hai mắt ngập tràn thỏa mãn, chẳng thèm quan tâm đến xung quanh.

Đơn Triết Hạo bị vẻ háu ăn của cô làm cho buồn cười, anh sống đến thời điểm này vẫn chưa từng gặp ai như cô, gặp đồ ăn như mèo gặp mỡ, không ngần ngại như người bị đói bụng lâu năm.

Nếu là Lạc Tình Tình, sẽ rất kén ăn nào là thức ăn nhiều mỡ, nào là không đẹp không muốn đựng tới, Đơn Triết Hạo lắc đầu một cái, ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt. Anh bất đắc dĩ lên tiếng: “Cứ ăn đi, ăn rồi sẽ biết? Hỏi nhảm làm gì?”

Giản Nhụy Ái không vui quét mồm, sự hưng phấn vì đồ ăn ngon đã bị Đơn Triết Hạo dội nước lã, nhưng như thế cũng không có chút ảnh hưởng để mỹ vị của cô, không chần chờ liền cầm dao đĩa lên bắt đầu thưởng thức, rượu đỏ ăn với thịt bò bít tết là món

ngon nhất thế gian, nụ cười rạng rỡ hạnh phúc tận hưởng món ngon chẳng để ý gì đến xung quanh.

Đơn Triết Hạo vẫn chưa động dao, nhìn Giản Nhụy Ái cắt miếng thịt bò ra ăn ngon lành không chút để ý gì đến vẻ thực nữ, đúng là khiến anh mở rộng tầm mắt.

Nói đi nói lại, bình thường khi Giản Nhụy Ái nói chuyện với chị em ở tiệm, cũng không có giữ hình tượng khép nép. Anh không còn biết mùi vị gì, để dao xuống, bưng ly rượu đỏ lên uống một ngụm.

Khi Giản Nhụy Ái ăn xong miếng thịt bò, ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo đang uống rượu, nhìn miếng thịt bò vẫn còn trong dĩa của anh dường như chưa sút mẻ chút nào, cô không ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại không ăn?”

“Thật là chưa từng thấy phụ nữ nào háu ăn như thế, chẳng có người phụ nữ nào chỉ vì miếng ăn mà đánh mất hình tượng của mình cả.” Đơn Triết Hạo nhìn miệng dính đầy nước thịt bò của cô, lảng lẽ thừa nhận mình là người thích sạch sẽ.

“Chỉ những người giàu có mới cố giữ hình tượng của mình, có nó để làm gì? Hình tượng có thể làm cơm ăn sao? Nếu như thế tôi tin mình đã chết đói mười tám lần rồi, quan tâm làm gì cái lễ nghi phiền phức đó. Với tôi thì hình tượng là phù du. Vậy nên với tôi đó là lý luận răm chó không kêu.” Giản Nhụy Ái cầm khăn giấy lên, lau miệng mình.

Đơn Triết Hạo cau mày nghe lý luận răm chó không kêu. Khi cô nói chuyện có chút kích động, nước miếng chung quanh phun

ra, khiến sắc mặt anh càng ngày càng khó coi, cô gái trước mắt không chỉ ngu ngốc mà thiếu giáo dục: “Tôi chưa đói bụng.”

Giản Nhụy Ái không tin vào lỗ tai, thịt bò bít tết ngon như thế, anh lại nói không đói bụng, người đeo vàng đội bạc với người bình thường thật khác nhau, quá phô trương, quá lãng phí, đưa tay cầm đĩa thịt bò bít tết trước mặt anh lên.

“Các anh đều là những người giàu có, không hiểu người đói khổ, thịt bò bít tết ngon như thế mà anh còn ghét bỏ, đừng ăn nữa, để tôi giúp anh ăn nó...”

Còn không đợi Giản Nhụy Ái nói hết lời, tay cô đã bị đánh một nhát, thịt bò bít tết rơi xuống trước mặt Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo cau mày nói: “Không có khẩu vị! Nhìn thấy cô ăn như hổ đói làm cho người ta ghê tởm, không còn cảm giác đói bụng, cầu xin cô sau này đừng ngồi ăn cơm gần tôi, giống như tám đời chưa được ăn thịt bò bít tết vậy!”

Nghe Đơn Triết Hạo nói thế, ánh mắt Giản Nhụy Ái không khỏi mờ đi, hạ mắt xuống, nhìn bàn ăn, nhỏ giọng lầm bẩm nói: “Khi tôi năm tuổi, cha mẹ đã qua đời, khi đó ở cô nhi viện, ba bữa cơm ám no cũng là hạnh phúc rồi, căn bản không có cơ hội ăn thịt bò bít tết. Lúc trưởng thành, không có trình độ học vấn, không có kinh nghiệm, không tìm được công việc tốt, liền ở lại tiệm của anh Quyền Hàn giúp một tay, anh Quyền Hàn, chăm sóc tôi từ nhỏ, quán cà phê buôn bán cũng không được khá lắm, căn bản cũng không có đủ tiền xoay vòng, làm gì có tiền đến những nơi xa xỉ như thế này để ăn cơm! Đến nơi này ăn một bữa, có thể sẽ phải nhịn một tháng.”

Đơn Triết Hạo lúng túng nhìn Giản Nhụy Ái, gọi nhân viên phục vụ nói: “Đem tất cả đồ ăn ngon của quán ra đây, mỗi thứ đều làm một phần.”

“Không cần...” Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ hành động như thế.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn bày đầy thức ăn, các món điểm tâm ngọt, trái cây, nhìn thức ăn ngon đầy bàn, làm cho mắt cô bừng sáng lên: “Những thứ này đều là cho tôi sao?”

Đơn Triết Hạo nhìn bộ mặt hưng phấn của Giản Nhụy Ái, chỉ là thức ăn đơn giản lại làm cô thỏa mãn như thế, ánh mắt long lanh sáng như sao đêm, mỉm cười hạnh phúc anh giống như thần tiên giúp cô thực hiện điều ước.

Nhưng vẫn thói quen cũng không nói lý như cũ, giọng nói cường tráng, cố giả bộ khinh bỉ nói: “Nếu như không muốn ăn, cũng có thể ném đi!”

“Không được, anh không biết như thế rất lãng phí sao? Người nông dân làm ruộng không dễ dàng gì.” Giản Nhụy Ái thiếu chút nữa đem thơ Đường ra giảng đạo rồi, chỉ sợ Đơn Triết Hạo đem thức ăn bỏ đi.

Cuối cùng đem toàn bộ thức ăn trên bàn tiêu diệt hết sạch, cô cảm giác mình sắp chết, bụng no hạnh phúc căng hết cỡ, lưỡi môi nhỏ hài lòng liếm một cái, vỗ vỗ bụng, cuối cùng đem ba bàn bánh

ngọt, nấm bàn trái cây tiêu diệt hết sạch, không nhịn được nấc cục
một cái, lấy mu bàn tay lau miệng, lộ ra nụ cười hài lòng.

Đơn Triết Hạo cau mày, lắc đầu một cái, cầm lấy khăn giấy
đưa cho cô, chưa từng gặp qua cô gái nào tham ăn lại mất vệ sinh
như thế: “Lau sạch sẽ đi, ăn xong thì đi thôi!”

Chương 23

BỌN HỌ CHƠI ĐÙA

Giản Nhụy Ái vội vàng rút mấy tờ khăn giấy ra lau miệng, dù trong lòng khó chịu vì câu nói của anh nhưng vẫn, lập tức đuổi theo sau anh ra ngoài, không ngờ anh dừng lại, theo quán tính cô lại va đụng vào bờ vai của anh: “A!” Vô tội sờ sờ trán mình, trong đầu oán giận.

Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm cô gái nhỏ đang bối rối, ngoài miệng vẫn dính treo đầy bơ sữa, lại bị sự ngọt ngào của cô hấp dẫn, không chớp mắt nhìn gương mặt trắng nõn của cô.

Nó giống như bị ma lực, khiến Đơn Triết Hạo không kiêng dè không đỡ được hấp dẫn, bá đạo đem cô kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên cánh môi đầy dụ hoặc của cô, liếm láp quanh bờ môi, trần trộc trở mình, bắt đầu gặm cắn.

Tay của anh ôm lấy đặt tại hông của cô, thửa dịp cô đang ngây người há mồm vì kinh ngạc đến ngây người, khẽ hé môi, đầu lưỡi không mang theo dấu vết lặng lẽ đi vào, đầu lưỡi bá đạo thăm dò khoang miệng mềm mại, chiếm đoạt lãnh địa của cô.

Giản Nhụy Ái giống như đang đứng trên cao nguyên thiêú dưỡng khí, đôi tay choàng qua ôm lấy cổ của anh, cả người tê liệt dán lên ngực của anh, mặc cho môi anh chà sát môi cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người vẫn dính như keo như sơn triền miên, cho đến khi hô hấp của cả hai đều rối loạn,

mới miễn cưỡng buông đối phương ra.

Tròng mắt Đơn Triết Hạo vô cùng thỏa mãn nhìn gò má đỏ bừng của cô, đôi môi mềm mại hơi sưng lên, trong lòng cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Đó là ân kỵ của anh, trước mặt mọi người, anh thật không khống chế được muôn cô, Giản Nhụy Ái giống như hạ độc được trên người anh, làm cho anh không cách nào khống chế được hành động của mình.

Giản Nhụy Ái bị hôn đến đầu óc choáng váng, khi cô mệt mỏi lấy lại tinh thần thì, đã ngồi trên xe anh, cô cảm thấy gương mặt của mình nóng rực đỏ hồng, hô hấp có chút khó khăn, may mà Đơn Triết Hạo kịp thời buông cô ra, nếu không cô thật sự đã quên thở luôn rồi.

“Chuyện chuyện nhà đã suy nghĩ kỹ càng chưa?” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo ra lệnh.

Câu hỏi của Đơn Triết Hạo lại nói ra lại giống như ra lệnh không cho cô có quyền lựa chọn. Một câu khẳng định!

Không muốn Đơn Triết Hạo nhớ chuyện này, nhưng anh quyết ép cô đồng ý mới thôi. Vậy nếu cô quyết không đi thì sao?

Cô dứt khoát kháng nghị nói: “Đã suy tính rất rõ ràng, tôi sẽ không dời.”

“Không dời đi!” mặt Đơn Triết Hạo không chút thay đổi đem cô cắt ra vài trăm mảnh, để cho cô không thể nhúc nhích: “Cô là phụ nữ của tôi, cô lại muốn ở chung với người đàn ông khác, có thấy chuyện đó không hợp lý không?”

Trời ạ! Cô là người phụ nữ của anh, rốt cuộc muốn anh nói bao nhiêu lần đây?

Làm người phụ nữ của anh cũng là do Đơn Triết Hạo ép, Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ mới đồng ý, ai bảo cô thiếu tiền anh. Nhưng cô vẫn sẽ kiên trì, cũng có lập trường của mình.

“Dù sao, tôi cũng không dời đi.”

“Tại sao cứ muốn khiêu khích tính nhẫn耐 của tôi?”

Đơn Triết Hạo lật người từ chỗ tài xế sang đến chỗ tay lái phụ, hai người chen chúc trên cùng một chiếc ghế, trùng mắt nhìn cô chăm chăm, nụ hôn mãnh liệt và nóng bỏng, rơi xuống đầu của cô, mặt, môi, sau đó một đường đi xuống.

“Đơn Triết Hạo, anh điên rồi, buông tay ra.” Cô phản đối, nhưng không có hơi sức để đau lại anh: “Anh làm gì đấy? Buông tôi ra?”

Anh dùng lực hôn cô, găm cắn, cho đến khi nơi đó xuất hiện dấu vết nhàn nhạt, mới bỏ qua, đi xuống thăm dò nơi khác...

“Không... Muốn...” Giản Nhụy Ái cảm thấy toàn thân nóng lên, trong người có một luồng khí nóng bộc phát, cô cũng không

thể giải thích được phản ứng của cơ thể mình, cơ thể chậm chạp có phản ứng, cũng chầm chậm không ghét bỏ sự gần gũi của anh, muốn cùng anh có thêm một điều gì đó.

“Đồng ý tôi, dọn nhà, tôi liền bỏ qua cho cô.” Đơn Triết Hạo uy hiếp cô, anh nắm giữ mỗi nhược điểm trên người cô, không tin cô sẽ kiên trì lâu hơn nữa, anh sẽ uy hiếp cô.

Đầu lưỡi của anh liếm một bên má cô, đôi tay bao trùm hai bầu ngực vươn cao của cô, vuốt ve, khiến chúng nó tạo ra nhiều hình dạng khác nhau.

Ánh mắt anh chưa bao giờ rời khỏi mặt ửng hồng của Giản Nhụy Ái, sắc mặt trở nên ửng hồng, hơi thở hồn hển của cô, rất có lực hút với anh.

“Không... Không muốn...” Cô không dám nói lời nào, nhiều lần nói ra chỉ là một âm thanh rên rỉ đầy ngại ngùng, chỉ có thể cắn răng năn năn ra lời nói.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo không chỉ có miệng ác độc, tâm tình cũng rất bá đạo, thật là một người có quyền lực và tiền bạc, đau với anh chỉ như là chậu chậu đá xe mà thôi.

Đơn Triết Hạo không ngờ Giản Nhụy Ái sẽ kiên trì như thế, anh nghĩ tới khả năng cô thích Quyền Hàn, mới không đồng ý yêu cầu của anh.

Anh chưa thấy qua phụ nữ nào quật cường như thế. Thật không biết nên làm sao với cô bây giờ? Đi đến bên cạnh cô để tắt

cả thấm vào ruột gan sao.

Đơn Triết Hạo hạ thấp tầm mắt nói: “Có phải vì người đàn ông kia, cô em không bỏ anh ta được à?”

“Đương nhiên, anh ấy là anh trai tôi mà.” Cô khẽ ngẩn người.

Cái loại ánh mắt vô tội đó, lông mi thanh tú cong vút, quệt mồm, anh cảm thấy từng động tác nhỏ của cô gái này rất có磁 lực, vì thế thu hút hết vào mắt.

“Cô nói rõ cho tôi biết lý do? Nếu như nó hợp lý tôi sẽ không miễn cưỡng cô nữa.”

“Bởi vì...” Đại não Giản Nhụy Ái cấp tốc vận động, làm thế nào để ứng phó với Đơn Triết Hạo, để không bị anh bắt dọn đến ở trong biệt thự nữa?

“Khi tôi năm tuổi, trong một cuộc tai nạn xe cộ xuất hiện, cha mẹ vì bảo vệ tôi, nên đã qua đời, tôi vẫn nhớ hình ảnh của cha mẹ trước lúc lâm chung.

Sau đó tôi bị đưa đến cô nhi viện, mỗi buổi tối đi ngủ đều gặp cơn ác mộng, tôi mơ thấy cha mẹ nằm trong vũng máu, đưa tay cầu cứu tôi, nhưng dù tôi cố gắng giãy giụa muốn cứu cha mẹ, cũng chẳng làm được gì.

Khi đó Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, luôn bên cạnh an ủi tôi, lâu dần tôi cũng không gặp lại cơn ác mộng ấy, từ đó về sau ba người chúng tôi cùng thề, đời này vĩnh viễn ở chung một chỗ...”

Đơn Triết Hạo thấy nước mắt rơi trên mặt cô càng lúc càng nhiều, không ngờ cô gái nhỏ này lại gặp chuyện bi thảm như thế.

Rút từ trong túi ra một miếng khăn giấy đưa cho Giản Nhụy Ái: “Được rồi, đừng khóc, về sau không ép cô dọn nhà nữa.”

Nói xong những lời này, anh cũng giật mình không biết mình đang nói gì, đây có phải là lời an ủi của anh dành cho cô hay không?, Đơn Triết Hạo không ngờ có một ngày anh lại đồng cảm với nỗi bi ai của người khác, còn ngồi xuống an ủi người ta.

“Cám ơn anh.”

“Tôi nhượng bộ như vậy, một câu cảm ơn thôi thì không thể nào có thành ý.”

Giản Nhụy Ái biết anh muốn làm cái gì? Nhưng mà chẳng lẽ làm luôn ở trên xe, đang bối rối chẳng biết nên như thế nào, đã bị cởi hai nút áo, anh thô tục bị kéo tất cả ra, áo t-shirt bị xé rách, lộ ra cảnh xuân.

Cô gấp gáp đưa tay muốn ngăn cản anh lại bị bàn tay anh nắm chặt, không chê đưa lên đỉnh đầu của cô, cái ghế đã bị anh kéo xuống cùng cô theo quán tính cô cũng ngã ra sau.

Đơn Triết Hạo như một con dã thú không thể không chê dục vọng của mình, anh mãi mãi thấy không đủ khi ở bên cạnh cô, vẫn duy trì sự nhớ nhung với cơ thể cô, thân thể của cô giống như có

ma lực, không chế suy nghĩ của anh, để cho anh điên cuồng muốn cô.

Chỉ với vài động tác, bộ quần áo trên người cô đã bị anh cởi xuống, thân thể trắng nõn lộ ra, hai chân thon dài càng kích thích Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái thất kinh, muốn dùng hai cánh tay ngăn cản anh, khiếp đảm nhìn vẻ hưng phấn cực điểm của Đơn Triết Hạo, anh giống như mãnh thú nhào tới. Cảm giác lần này của cô không giống như hai lần trước, không còn thấy xa lạ và bị cùng ép buộc, mà cũng dần bị anh kích tình, cô lo lắng cùng hoảng hốt, có gắt phối hợp với chống đỡ hành động tiếp theo của anh.

Đơn Triết Hạo điên cuồng kích động, chưa từng có khát vọng chiếm hữu như thế, người trước mắt như một báu vật, anh không muốn suy nghĩ gì hết. Hiện tại anh chỉ muốn đi vào cơ thể cô gái bên dưới.

Khi anh đụng vào da thịt mịn màng của cô, anh càng hưng phấn và nhiệt tình, Giản Nhụy Ái cầm cự không nổi, chỉ có thể mê man ngủ trên người anh.

Đơn Triết Hạo hài lòng nhìn dung nhan thuần khiết đến kinh người, gương mặt trắng nõn, bởi vì vận động quá sức mà chảy mồ hôi, dịch ái có chút ướt ướt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bị chính anh gặm cắn thô tục, nên có chút sưng vù, anh nhìn cơ thể nhέch nhác của cô rồi, dịu dàng hôn một cái lên trán cô.

Anh cầm khăn giấy lên, giúp cô lau thân thể, mặc quần áo tử tế giúp cô xong rồi cũng chỉnh trang lại quần áo của mình, hài lòng,

khóe miệng nhéch lên nụ cười hài lòng, đem ghế xe nâng lên đôi chút, sau đó lái xe rời đi.

Chương 24

GẶP PHẢI SÁT THỦ

“Ông chủ Trần, ảnh chụp theo dõi mấy ngày nay tôi đều gửi đến đầy đủ.” Người đàn ông đầu trọc bằng mặt không bằng lòng nói.

Hắn ta cầm vài tấm hình lên, đó phía trên đều hình ảnh thân thiết của Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái, hình bọn họ cãi vã, hôn nhau...

“Người trẻ tuổi, chính là tinh lực tràn đầy, đi đến đâu cũng có thể phát tiết?”

“Đúng vậy! Đơn Triết Hạo, thứ không biết chết sống...”

“Được rồi, bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Ông chủ Trần, tôi phái người theo dõi, sẽ chờ mệnh lệnh của ông.”

Ông chủ Trần nắm chặt một tấm ảnh, trên mặt lộ ra nụ cười gian trá đầy vẻ hài lòng.

Đơn Triết Hạo không hay không biết đã lái xe lên đỉnh núi, nhìn thời gian vẫn còn sớm, cởi áo khoác xuống, nhẹ nhàng đắp lên trên người Giản Nhụy Ái đang ngáy đều đều, người ngồi trên ghế phụ phát ra tiếng ngáy đều đều, rồi cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian từ từ trôi, ánh sáng chói mắt xuyên qua kính xe chiếu ánh sáng trên người Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo mở mắt lặng lẽ ngắm nhìn cô vẫn đang ngủ say, không nhịn được trùng mắt nhìn cô, mỉm cười vui vẻ, xoay người đánh thức Giản Nhụy Ái đang ngủ ngon lành: “Này, cô gái kia, tỉnh lại đi!”

Giản Nhụy Ái không nhịn được giật giật thân thể, cả người vẫn mỏi mệt và đau đớn thấu xương, khẽ run rẩy vài cái.

Cô vô tình không biết hành động như vậy thật mờ ám, Đơn Triết Hạo bị cô gái vừa tỉnh ngủ dụ hoặc, vật nam tính phía dưới từ từ thẳng đứng lên, cố gắng kìm né ham muốn đang bành trướng phía dưới, ho khan mấy tiếng.

Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể rã rời, đột nhiên nhớ tới chuyện mình đang ở chỗ xa lạ, hai mắt mở to nhìn cảnh vật trước mắt, thét to: “A!” Bật người ngồi dậy. Than ôi! Đầu đụng vào rầm xe, đau đến chảy nước mắt.

“Em là đứa ngốc sao? Rời giường là liền luyện Thiết Đầu Công.”

Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm người đang cười hả hê, không phải vì anh cô sẽ không chật vật như thế.

“Không cần nói dối, nhìn bên kia!” Vẻ mặt Đơn Triết Hạo tươi cười, nhìn Giản Nhụy Ái đang thật sự tức giận, lại còn trêu chọc cô.

Giản Nhụy Ái nhìn theo ngón tay của anh chỉ liền nhìn thấy cảnh tưởng thiên nhiên kỳ vĩ trước mắt, kinh ngạc há to mồm: “Thật là đẹp! Người ta đều nói mặt trời vừa mọc là đẹp nhất. Thật quá đẹp.”

Cô mỉm nụ cười hạnh phúc, ngửa mặt lên nhìn bầu trời màu hồng nhạt, trong nháy mắt cảm giác toàn thế giới cũng biến thành đỏ, thời khắc ám áp đẹp trong nháy mắt.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, cũng khẽ mỉm cười bởi vẻ vui tươi kia của cô. Cô dễ dàng thỏa mãn như thế, luôn cảm thấy hạnh phúc bởi những điều nhỏ nhoi, nụ cười của anh đến cả anh cũng chẳng thể phát hiện được, mặt trời dần đi lên, hai người không ai nói với ai tiếng nào.

“Từ nhỏ tôi đã sinh trưởng trong một gia đình bình thường, vì kế mưu sinh, tôi không mơ có một tình yêu của riêng mình, cũng không có thời gian để nghĩ về nó. Người khác phái duy nhất mà tôi biết chỉ là anh Quyền Hàn, anh Quyền Hàn chăm sóc tôi rất ân cần, nhưng anh ấy không phải là bạn trai của tôi, cũng chưa từng dẫn tôi đi xem mặt trời mọc.

Đã rất nhiều lần tôi ao ước được đứng ở đỉnh núi ngắm mặt trời mọc với người yêu, đứng ở đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, nhưng tôi biết đây là một ước mơ xa vời mà tôi nghĩ cuộc đời mình không thể có được.

Nhưng tôi vẫn thích mơ ước, bởi vì không có mơ ước thì cuộc sống của tôi sẽ không có hy vọng. Mỗi ngày chờ đợi đến ngày được thực hiện ước mơ, hôm nay mơ ước đã thành sự thật một

phần, cảm ơn anh!” Giản Nhụy Ái chân thành nói lời cảm ơn với Đơn Triết Hạo.

“Không có gì? Chỉ vì tôi nhảm chán mới chạy tới đây!” Đơn Triết Hạo nghiêm túc nghe lời cô nói..., không thể không thừa nhận mình bị lời của cô nói làm cho rối rắm, lâng bâng: “Binh minh rất đẹp.”

Anh rất thích bình minh, nguyên nhân lớn nhất bởi vì lúc anh phiền não nhất, Lạc Tình Tình đã dẫn anh tới đây, khi đó quan hệ bọn họ rất tốt, cô có sức lực hơn người, rất nhiều người đàn ông cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy cô, mà Đơn Triết Hạo lại được cô theo đuổi, có lẽ hai người quá mức hoàn mỹ, mới có thể ở bên cạnh nhau.

Nhớ tới Lạc Tình Tình, gương mặt anh lại lạnh lẽo như sương giá, nghe Giản Nhụy Ái kể chuyện xưa, khiến anh cũng chìm trong chuỗi ký ức của mình.

Cô không thích nhìn Đơn Triết Hạo bên cạnh cô lại nghĩ về người phụ nữ khác, cô đã phiền não nhiều rồi: “Tại sao anh lại rời khỏi Lạc Tình Tình.”

“Cô nói cái gì?” Đơn Triết Hạo trầm tư, lạnh lùng xoay người nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng đầy tà khí nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái cũng xanh mét, cắn môi, vẻ mặt hốt hoảng, cô có lỗi gì sao? Hận không thể tự cắn đứt lưỡi của mình: “Tôi...”

“Nói!” Ánh mắt Đơn Triết Hạo mang theo tà khí nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, ánh mắt lóe lên ngọn lửa tức giận, cũng cảm giác có chuyện gì đó không đúng, bắt lấy cổ tay của cô, hét lớn: “Cô vừa nói cái gì?”

“Tôi... Lời hữu ích không nói hai lần, tôi đã không muốn nhắc lại.” Giản Nhụy Ái hất tay Đơn Triết Hạo ra, chạy trối chết, nhảy xuống khỏi xe hơi, bỏ chạy trối chết.

Đơn Triết Hạo cũng không dễ dàng bỏ qua như thế, anh cũng xuống xe đuổi theo, bước nhanh tới gần tới trước mặt Giản Nhụy Ái, từng bước tiến tới gần, giọng nói âm trầm mang theo chút khủng bố: “Nói chuyện!”

Trong rừng cây thưa xuất hiện vài đôi mắt đen, đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Buổi sáng trên, đỉnh núi yên tĩnh lại, nghe một tiếng súng chát chúa, Đơn Triết Hạo ý thức được nguy hiểm, kéo Giản Nhụy Ái chạy như bay về núp phía sau xe.

Anh quan sát bốn phía, ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu, tay nhẹ nhè điều chỉnh gương về phía phát ra tiếng súng nổ, nhìn thấy rất nhiều người áo đen cầm súng đang ẩn nấp sau bụi cây., trong tay bọn họ mang theo súng.

Anh không ngờ lão Trần ra tay nhanh như thế, an bài tất cả chờ anh lọt lưới, anh bình thường rất nhanh nhẹn, tự nhiên một chút mất cảnh giác không chú ý đến lão liền biến thành bị động như thế

này. Ở cùng với Giản Nhụy Ái khiến lực chú ý của anh bị phân tán, nên mới để cho bọn họ mới có cơ hội ra tay.

‘Đoàng, đúng’ bên kia lại phát ra vài tiếng súng, Đơn Triết Hạo dùng tay giữ lấy gáy của Giản Nhụy Ái, ấn đem đầu cô cúi thấp xuống, không để cho cô bị đạn bắn.

Giản Nhụy Ái bị chấn động một chút rồi dần phục hồi, thân thể mềm yếu nằm sát vào lòng ngực của anh.

Mặt Đơn Triết Hạo trở nên cảnh giác và nghiêm túc, trái tim anh đập mạnh mẽ. Một hơi thở nguy hiểm nhanh giống như tia chớp hướng đến bọn họ.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái, rõ ràng cảm nhận rõ ràng giác hơi thở nguy hiểm đang đến gần, bọn họ không thể ngồi chờ chết: “Giản Nhụy Ái, chúng ta lập tức rời đi.”

Đơn Triết Hạo mở cửa xe, đôi mắt như chim ưng mang theo nhịp thở nguy hiểm, cảm giác một bóng đen nhanh như tia chớp xuất hiện, tốc độ khiến Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, đứng chết trân tại chỗ, nhìn bóng đen mà quên động đậy.

“Giản Nhụy Ái! Cẩn thận!”

Đơn Triết Hạo dùng chân đá một cú mạnh nhìn cái lưới 138 đang chụp xuống người Giản Nhụy Ái, ngăn cản ý đồ của người đang muốn làm tổn thương Giản Nhụy Ái dưới chân, đoạt lấy súng của đối thủ.

Chỉ một cước liền đá cho sát thủ ngất đi.

Khi Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, đã bị Đơn Triết Hạo kéo ra phía sau lưng.

“Đừng sợ, nắm chặt tay anh.” Đơn Triết Hạo cảnh giác ra lệnh, trên người anh phát ra một tia lạnh lẽo, đôi mắt đen như sương.

Đối phương không ngờ Đơn Triết Hạo bản lĩnh và, tuyệt độc như thế, bọn họ không để ý đến hậu quả, lên xe lái đi, sau đó còn có ý bắn vài phát súng về phía hai người.

Đơn Triết Hạo lôi Giản Nhụy Ái núp ở sau xe, đôi tay che lỗ tai Giản Nhụy Ái, cảm giác có người phía sau lưng, dường như còn trúng đạn, chiếc xe cũng bị trúng không ít đạn, anh thở hổn hển, quét nhìn chung quanh, bọn họ tiếp tục ẩn nấp không phải là biện pháp tốt.

Ánh mắt của anh liếc nhìn qua kính xe, nhanh chóng xoay người về phía bụi cỏ, nghe hai người áo đen cùng kêu lên hai tiếng thảm thiết và bị anh đoạt mất hai khẩu súng.

Hai mắt ngập tràn khí thế chết chóc, toàn thân tán phát vẻ hung ác nguyên sơ.

Bọn họ không phải sát thủ bình thường!

Chương 25

MỘT CHẾT HAI SỐNG (1)

Đơn Triết Hạo lợi hại nên chẳng cự được trong thời gian dài như thế, nhìn Giản Nhụy Ái đang ngồi xổm trên mặt đất, gương mặt bị dọa sợ đến chảng còn tí máu. Túm lấy Giản Nhụy Ái, khẽ nói: “Đi thôi!”

Bọn họ luôn ra phía sau cây cổ thụ, Giản Nhụy Ái bị hù dọa đến mặt mày trắng bệch rồi, lo sợ nhìn sắc mặt nặng nề của Đơn Triết Hạo, sợ hãi trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ôm thật chặt lồng ngực anh.

Cô nhìn vẻ mặt khác thường của anh, cô có thể thấy tính nghiêm trọng của nó.

Bọn họ dám nổ súng!

Trời ạ! Là tiếng súng thật!

Giản Nhụy Ái nằm mơ cũng không nghĩ tới cô sẽ tiếp xúc trực tiếp với súng đạn như thế: “Đơn Triết Hạo, tôi không muốn chết.”

“Sẽ không chết, không có chuyện gì, anh sẽ bảo vệ em.” Hai mắt Đơn Triết Hạo vẫn khát máu, nói an ủi người bên cạnh nhưng nghe giống như tư vị của kẻ sắp giết người.

Ông chủ Trần lại dám đuổi cùng giết tận anh trên địa bàn của anh.

Càng không ngờ có nghĩ tới ông chủ Trần, sẽ ra giá cao, mời sát thủ ra tay, cầm súng ống, nhìn khẩu súng trên tay súng có dấu hiệu riêng, dấu hiệu màu đỏ, Đơn Triết Hạo nhéch môi trên miệng vẻ ra nụ cười lạnh.

Ông chủ Trần có vẻ quá đế cao anh rồi.

Sát thủ chia làm cấp bốn: đỏ, đen, trắng, xanh lá; màu đỏ đại biểu là cấp cao nhất, màu trắng thuộc về sát thủ bình thường mới vào nghề.

Nhin cấp của khẩu súng chính là nhìn mệnh của mình!

Trước mắt Đơn Triết Hạo là một rừng cây, bọn họ phải trốn sau bụi cây, nhưng bên cạnh rừng cây là vách đá.

Khi gặp nguy anh tùy cơ ứng biến, cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần, nếu không núp phía sau đại thụ thì chỉ có một con đường chết.

Anh cúi người nhìn Giản Nhụy Ái, giọng nói trở nên mềm mại khác thường: “Giản Nhụy Ái, sợ sao?” Giọng điệu cưng chiều, giống như ma lực xông vào đầu Giản Nhụy Ái, cô lắc đầu một cái.

Hiện tại cô chỉ có thể lựa chọn cách tin tưởng anh, nếu như ở dưới cây đại thụ còn sát thủ đợi thì bọn họ hẳn phải chết.

“Ngoan!” Đơn Triết Hạo đau lòng cúi người hôn lên trán của cô, anh nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của Giản Nhụy Ái: “Nắm chặt

tay anh, hãy nhớ là anh sẽ bảo vệ em.”

Anh liều mạng là bởi vì sự an toàn của Giản Nhụy Ái, không để cho cô khẩn trương lo sợ.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái quả quyết gật đầu.

Cô cúi người xuống đi theo Đơn Triết Hạo, đi trên một con đường hẹp, không dám nhìn dưới đáy vách đá.

Đơn Triết Hạo cẩn thận dắt tay của cô, bọn họ phải lập tức rời đi, nếu không sẽ bị bọn họ bắt lại, khi đó nhất định chết chắc.

Cô nín thở đi theo anh, nhìn tấm lưng rộng rãi của anh... Trước kia không có phát hiện lưng anh rộng như thế, nó cho cô một cảm giác an toàn, cô từ từ thích nghi với cảm giác ấy, trong đầu thoáng qua những nhớ nhung, vô tình thế nhưng lại nhớ ra.

Trong lòng cô, thật sự đã thích anh.

Giản Nhụy Ái dựa vào anh, bùn đất khiến đường đi hơi trơn, “A!” Bùn đất chảy xuống, vốn là bắt được tay Đơn Triết Hạo, nhưng thân thể cô đột nhiên ngã nghiêng, tay bỗng buông lỏng ra.

“Giản Nhụy Ái!”

Sắc mặt Đơn Triết Hạo dữ tợn, đưa tay túm lấy Giản Nhụy Ái sấp té xuống: “Giản Nhụy Ái, nắm chặt, anh sẽ kéo em lên.”

Giản Nhụy Ái nắm chặt cánh tay Đơn Triết Hạo, một tay kia cào loạn trên không trung, cảm giác phía dưới chân mình trống rỗng, cô vô thức tự động nhìn xuống, nhìn vách đá sâu hun hút bên dưới, cả người đang lơ lửng giữa không trung.

Tay của cô nắm chặt bàn tay Đơn Triết Hạo, sợ hãi khóc lên, nhịp trái tim cũng nhảy chậm vài phút: “Đơn Triết Hạo, em không muốn chết, em không muốn chết...”

“Đừng Không nên nhìn phía dưới, dùng sức, anh sẽ kéo em lên.” Đơn Triết Hạo rống giận, tay anh càng thêm nắm chặt tay Giản Nhụy Ái, một tay kia chộp vào thân cây đại thụ bên cạnh, gân xanh nổi lên, bàn tay ma sát với cây nên chảy máu, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Cô kinh hoàng luống cuống, nước mắt chàm chậm chảy ra, nhìn cánh tay đầy máu của Đơn Triết Hạo, cô lẩm bẩm nói: “Đơn Triết Hạo...”

Trên trán Đơn Triết Hạo đầy mồ hôi lạnh, bàn tay to của anh nắm chặt tay Giản Nhụy Ái, gân xanh rõ ràng có thể thấy được, dịu dàng trấn an nói: “Giản Nhụy Ái, không cần phải sợ, anh sẽ cứu em.”

Giản Nhụy Ái trợn to hai mắt, nhìn Đơn Triết Hạo liều mạng muốn kéo mình, trong lòng rối bời không nói ra được tư vị gì, môi cắn chặt, ánh mắt của anh giống như thiêu đốt toàn bộ năng lượng của cô khiến cô chỉ còn biết gật đầu một cái.

Đơn Triết Hạo dẫm lên tảng đá, hung hăng đi về phía trước, thân thể Giản Nhụy Ái đột nhiên run lên, nhưng lập tức dừng lại,

cô hoảng sợ ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo, thấy tay anh nắm chặt thân cây, một tay kia vẫn gắt gao nắm chặt tay cô.

Cô nhìn cánh tay máu me be bét, máu đỏ tươi của anh hung hăng chạm vào đáy tim cô, vốn hốc mắt đã gương mặt tràn đầy nước mắt, không phải do cô sợ, mà là đau lòng thay cho Đơn Triết Hạo.

Đang lúc cô nản lòng thoái chí, phía sau Đơn Triết Hạo có thêm mấy người, hai mắt cô bỗng trợn to.

Đơn Triết Hạo một lòng muốn cứu Giản Nhụy Ái, hoàn toàn không chú ý đến đám người phía sau.

Khi anh giật mình nhìn lại, ông chủ Trần đã đứng ngay sau lưng anh, cầm cây súng hướng về phía cánh tay Đơn Triết Hạo, ‘pắc’

“A!” Giản Nhụy Ái thét một tiếng kinh hãi, không hề đề phòng nên Đơn Triết Hạo bị bắn trúng. Giản Nhụy Ái run rẩy vì hoảng sợ, khẩn trương lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo.

Chỉ thấy Đơn Triết Hạo ngã ở trên mặt đất, trán đầy mồ hôi, nhưng tay anh vẫn nắm chặt nhánh cây, một tay vẫn cố gắng kéo Giản Nhụy Ái.

“Không ngờ đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Đơn thị rất giỏi bắn súng lại còn rất nặng tình. Nếu như cậu thả cô gái kia, tôi sẽ tha cho cậu con đường sống.”

“Đơn Triết Hạo, anh buông tay em ra đi!”.

Giản Nhụy Ái nghe rõ lời ông chủ Trần nói, ánh mắt lóe sáng, cô muốn Đơn Triết Hạo nghe theo lời của lão Trần. Cô nhất định phải làm như vậy, chỉ có như vậy mới cứu được một mạng người, cô biết vách đá rất sâu, nếu như anh không buông tay cô ra..., cũng chính là tự đưa mình vào cửa tử.

Đơn Triết Hạo kiên định quát: “Giản Nhụy Ái, anh sẽ không bỏ em đâu.”

Thân thể cao lớn của anh bao phủ cô, mồ hôi trên trán anh rơi xuống gương mặt cô.

Giản Nhụy Ái thê lương cười một tiếng: “Đơn Triết Hạo, buông tay em ra!”

“A!” Âm thanh này không phải Giản Nhụy Ái phát ra, mà là tiếng thét của Đơn Triết Hạo, cô ngược mắt nhìn thấy ông chủ Trần đang dùng thân súng đập vào cánh tay đầy máu của Đơn Triết Hạo.

“Thật là một hình ảnh cảm động, nhưng đã là người của xã hội đen, sẽ không thể động lòng được, buông tay đi! Đơn Triết Hạo!”

“Không cần đánh, cầu xin ông đừng đánh...” Giản Nhụy Ái không nhịn được, nhìn máu đỏ tươi chói mắt, rồi vẻ mặt khát máu của ông chủ Trần, cô không ngừng đau lòng, gào khóc: “Đơn Triết Hạo, buông tay ra, nếu không anh sẽ chẳng bảo toàn được tính mạng của mình đâu.”

“Không biết, anh sẽ không buông tay em ra, em là người phụ nữ của anh, đời này anh sẽ không buông tay em ra.”

“Đơn Triết Hạo!”

Giản Nhụy Ái liên tục chảy nước mắt, gương mặt mờ mịt trong nước mắt, giọt nước mắt như những viên trân châu rơi xuống, nện vào không khí không tiếng động.

Máu chảy càng ngày càng nhiều, mùi máu tanh tỏa khắp không khí, đọng lại khiến người ta hít thở không thông: “Đơn Triết Hạo, anh nhanh buông tay em ra, không nghe lời em, em sẽ hận anh suốt đời.”

Giản Nhụy Ái, sắp phát điên, lần đầu tiên dám hầm hù với Đơn Triết Hạo, cô không dám có nhiều hành động, sợ Đơn Triết Hạo sẽ mất trọng tâm.

Chương 26

MỘT SỐNG HAI CHẾT (2)

Một tay Đơn Triết Hạo giữ chặt tay lấy cô, một tay kia bị ông chủ Trần đánh vô cùng đau đớn, đau đớn đến tê dại, từ khi nào Đơn Triết Hạo lại dễ dàng để cho người ta định đoạt mạng sống như thế?

Anh nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái: “Anh... anh sẽ không buông tay.”

“Đơn Triết Hạo, anh là kẻ ngốc sao? Chúng ta không có quan hệ, anh không yêu em, em cũng không thương anh, vì sao phải băng mọi giá cứu em chứ?”

Giản Nhụy Ái chán ghét nhìn vẻ mặt hả hê của ông chủ Trần, nhìn sắc mặt tái nhợt của Đơn Triết Hạo, cô chỉ có thể khích tướng để khiến Đơn Triết Hạo buông tay.

“Mặc kệ có yêu hay không, anh đều không buông tay...”

Đơn Triết Hạo không cảm thấy đau đớn nữa, cảm giác thân thể bị người ta hung hăng đập.

“Đơn Triết Hạo...”

Nước mắt Giản Nhụy Ái lưu lại như từng viên thủy tinh kéo dài trên gương mặt trắng nõn, liên tục nhỏ xuống, rơi xuống vách núi trước mặt.

Nếu như không có cô, Đơn Triết Hạo sẽ không bị vữ nhục như thế.

Cô ngửa đầu lên, xuyên qua những giọt nước mắt đau lòng, nhìn Đơn Triết Hạo không chớp mắt, cô không thể hại Đơn Triết Hạo, nhưng tuyệt đối không thể chết!

Lúc này đầu óc tâm Giản Nhụy Ái như bừng sáng, chưa bao giờ tỉnh táo như thế.

Cô khó khăn đưa một cái tay khác ra nắm lấy tay Đơn Triết Hạo, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt khổ sở nhưng vẫn đẹp trai của Đơn Triết Hạo.

“Tổng giám đốc tập đoàn Đơn thị, thật đúng là một người cứng đầu.” Ông chủ Trần không bị cảnh tượng kia làm cảm động, chặc chật mấy tiếng, tay càng dùng sức đánh mạnh tới.

“Hừ...” Đơn Triết Hạo hừ lạnh, thân thể không dám nhúc nhích, ngoài miệng nhέch vẻ châm chọc, ánh mắt giống như hàn băng, vẻ mặt như ở âm độ, vô cùng lạnh lẽo.

“Ông chủ Trần, thời gian không còn sớm, nên hành động.”

“Không cần... Đơn Triết Hạo, nhanh lên một chút buông tay em ra!” Giản Nhụy Ái kinh hoàng dùng sức đẩy tay Đơn Triết Hạo ra, nhưng tay của anh càng dùng sức nắm chặt hơn.

Đơn Triết Hạo nhìn ra suy tính trong lòng Giản Nhụy Ái, anh cũng biết người ở phía sau, không thể nào kéo dài thời gian: “Không...”

Anh cầm chặt tay Giản Nhụy Ái, tay bị ông chủ Trần hung hăng giẫm lên, tay bỗng buông lỏng.

“A!” Âm thanh thê lương của Giản Nhụy Ái xuyên qua không khí, xuyên thấu trái tim Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo không chút nghĩ ngợi nhảy xuống theo cô, ôm lấy Giản Nhụy Ái đang hoảng sợ.

“Ông chủ Trần, làm sao bây giờ?”

Ông chủ Trần nhìn xuống, vách đá sâu không thấy đáy, tỷ lệ sống rất mong manh: “Đi, đi về.”

“Vâng.”

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Giản Nhụy Ái có cảm giác rất rõ ràng rằng mình đang lơ lửng giữa không trung, trong nháy mắt đại não trở nên trống rỗng, cảm giác Đơn Triết Hạo dùng hết sức lực ôm lấy cô.

Tiếng hít thở của bọn họ dồn dập theo đà tiếp tục rơi xuống trong nước, ‘phanh’ Bùm’ một tiếng, triệu triệu bọt sóng khổng lồ văng lên.

Giản Nhụy Ái kinh hoảng, vừa rơi xuống cô bị sặc mẩy ngum nước, từ trong nước thức tỉnh liền khua khoắng tay chân lay động chân, muốn nhanh chóng đi lên bờ.

Tù nhở cô đã thích bơi lội, vận động tốt nhất của cô chính là bơi lội, đó là lời Trác Đan Tình nói, coi như ném cô giữa biển rộng, ba ngày ba đêm, cũng sẽ không chết chìm, khả năng bơi lội của cô cực kỳ tốt.

Giản Nhụy Ái nổi lên mặt nước rồi, sợ hãi cũng giảm bớt tập trung nghiêng đầu tìm kiếm Đơn Triết Hạo, lại phát hiện thân thể anh đang từ từ chìm xuống, cô tuyệt vọng thét chói tai: “Đơn Triết Hạo!”

Cô bất chấp tất cả ra sức bơi đến bên cạnh Đơn Triết Hạo, xung quanh anh là một mảng máu tươi thật to, nhìn như thể là ngâm anh trong máu, mau chảy ra rất nhiều, khiến cho Giản Nhụy Ái kinh sợ.

Cô cố sức lôi kéo Đơn Triết Hạo bơi đi, một màn kinh hồn vừa rồi rút hết sức lực của cô; bây giờ còn phải lôi kéo người đàn ông bất tỉnh khiến cô vô cùng mệt mỏi. Giản Nhụy Ái dùng hết phần sức lực còn lại mới kéo được Đơn Triết Hạo lên bờ, cô mệt mỏi thở hồng hộc.

Mặc kệ bản thân mình đang kiệt sức và mệt nhọc, đôi tay khẩn trương run rẩy đặt lên lồng ngực Đơn Triết Hạo, lay gọi anh nhưng cô có cố gắng gọi thế nào, Đơn Triết Hạo cũng không có động tĩnh gì.

Lúc này cô hốt hoảng và luống cuống thật rồi, không ngừng giúp Đơn Triết Hạo làm hô hấp nhân tạo, cô kiên trì làm một hồi lâu đến mức sắp ngừng thở mà Đơn Triết Hạo vẫn không có một chút biến chuyển khởi sắc nào.

Nước mắt cô lại không ngừng rơi xuống, tiếng khóc lóc phá vỡ không khí an tĩnh ở nơi đây, tuyệt vọng vỗ vào mặt Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái sợ hãi đến đỉnh điểm khi thấy Đơn Triết Hạo không nhúc nhích. Cô không muốn anh gặp chuyện không may, thấy Đơn Triết Hạo không nhúc nhích cô càng hoang mang, hoảng sợ.

Cha mẹ cô qua đời trong cùng một ngày, cô cũng không có hoảng hốt như thế, giống như toàn bộ thế giới đều sụp đổ.

“Đơn Triết Hạo, anh tỉnh lại đi, đừng làm em sợ! Em không muốn anh phải chết, anh có nghe thấy không, tỉnh lại đi!”

Tiếng khóc thê lương đau lòng vọng vọng khắp như thế, qua những rùng cây thưa vắng, cực kỳ vang dội và thê thảm.

“Khu khu...” Đơn Triết Hạo ho khan mấy tiếng, ‘vèo’ trong miệng phun ra mấy ngụm nước, mắt khẽ chớp rồi từ từ mở ra, giọng nói yếu ớt: “Giản Nhụy Ái, em đập chết anh rồi!”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, nhìn Đơn Triết Hạo khó khăn ngồi dậy liền vội vàng tới đỡ anh, đau lòng nhìn một cách tay của anh vẫn bị chảy máu.

Cô vui mừng vì anh đã tỉnh lại, nước mắt lại không ngừng rơi xuống, khóc nức nở thành tiếng, tròng mắt không dám nhìn đi nơi

khác, gắt gao nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, rất sợ mình hoa mắt.

Thân thể Đơn Triết Hạo đau đớn, hít một hơi thật sâu cỗ khí lạnh, lại không thể biểu hiện rõ ràng, bởi thế càng khiến Giản Nhụy Ái sợ đến tái mét mặt, anh biết rằng mình không thể hù dọa cô nữa.

Anh không ngờ phía dưới vách đá hai người nhảy xuống lại là dòng sông, từ nhỏ đã anh đã không gần nước, hơn nữa anh lại không biết bơi. Khi thân thể từ từ chìm xuống nước, Đơn Triết Hạo cho là mình sẽ phải chết.

Trong một khắc kia anh nghĩ tới Giản Nhụy Ái không biết cô có bình yên vô sự hay không? Đơn Triết Hạo cố gắng mở mắt lại không nhìn thấy Giản Nhụy Ái mà chỉ thấy những giọt nước li ti.

Anh không ngờ Giản Nhụy Ái biết bơi, hơn nữa còn cứu mạng mình.

“Anh không sao chứ!” Giản Nhụy Ái nhìn khắp anh một lượt rồi cẩn thận hỏi, trái tim đập mạnh liên hồi.

Tóc Đơn Triết Hạo ướt đẫm, gương mặt tái nhợt đến kinh người, nước từ tóc chảy xuống dọc theo vầng trán anh, đến đường cong gò má, tới cằm rơi vào ngực của anh, trước ngực có vài cái nút áo kim loại, vài giọt lại tiếp tục lăn, thấm ướt vào từng thớ thịt của anh.

Đơn Triết Hạo theo tầm mắt nhìn của cô nhìn về phía ngực mình, mặt anh không chút thay đổi, không thèm che ngực mình lại,

hở thở khá mệt mỏi nói: “Mặc dù anh bị thương, nhưng em không cần cưỡng bức anh!”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, gương mặt đỏ bừng: “Tôi... không có.”

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm về mặt hoang mang và sợ hãi của Giản Nhụy Ái, thoái mái cười thật lớn, bất luận ở thời điểm nào Giản Nhụy Ái đều đáng yêu như vậy, nói gì cô cũng tin là thật cả. Không biết tại sao nhìn về mặt hoang mang sợ hãi của cô lúc này lại khiến anh vô cùng vui vẻ.

“Anh chọc tôi à?” Giản Nhụy Ái biết mình lại bị Đơn Triết Hạo lừa, tức giận dùng sức nắm chặt bàn tay lại tạo thành một nắm đấm đấm lên ngực Đơn Triết Hạo, vô tình đụng vào vết thương của anh.

Cô nhìn ánh mắt đau đớn nặng nề của Đơn Triết Hạo, mới nhớ tới cánh tay đầy máu của anh.

Đau lòng thối vết thương, muốn giảm bớt cơn đau của anh, những vết thương này đều do cứu cô mà ra, không được vết thương phải xử lý kịp thời, nếu không sẽ để lại di chứng về sau.

Giản Nhụy Ái cởi áo khoác xuống, sau đó dùng sức cầm quần áo xé rách một góc, mặc dù xé nó thành mảnh hơi nhỏ, nhưng vẫn có thể dùng nó để băng bó vết thương.

“Đợi chút...”

Chương 27

LẤY ĐẠN RA

Đơn Triết Hạo tò mò nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Giản Nhụy Ái, anh không biết cô gái nhỏ muốn làm gì, chỉ thấy cô chạy đi lung tung một lúc, khi trở về trong tay còn cầm theo ít lá cây.

Anh buồn cười, không biết cô lấy những thứ cỏ dại kia làm gì, có thể dùng nó cầm máu sao?

Giản Nhụy Ái nghiêm túc cởi nút áo của Đơn Triết Hạo ra, nhìn thấy một vệt máu to, không chút do dự đem những lá cây trong tay vò nát, định đặt lên vết thương của anh nhưng bị anh cản lại.

“Không cần vội vàng đắp lá cây, trước hết em nên đi nhặt ít củi và mấy viên đá tới đây đã.”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo nhưng vẫn biết lúc này phải nghe lời Đơn Triết Hạo, chỉ một lát đã gom đủ những thứ anh yêu cầu.

Nhin Đơn Triết Hạo giống như người cổ đại đang cố lấy lửa, chốc lát sau lửa được phát sáng, cô ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh cầm dao găm lên khiến cô hoảng sợ không biết anh muốn làm gì?

“Yên tâm, anh không làm chuyện dại dột đó đâu?” Đơn Triết Hạo cười cười nhìn Giản Nhụy Ái đang ngây người, cầm dao trong

tay hờ lên đống lửa.

Ở nơi hẻo lánh lại trúng đạn, cũng không phải là lần một, lần hai, Đơn Triết Hạo cũng không để ý đến chuyện đó.

“Cái gì vậy?” Giản Nhụy Ái không phản ứng kịp đã thấy Đơn Triết Hạo dùng dao găm đâm vào tay mình, máu đỏ tươi từ tay anh chảy xuôi xuống. Anh chỉ im lặng tập trung tinh thần không đáp lại lời cô.

Cô vội vàng xoay người không dám nhìn nữa, vô cùng tàn nhẫn, Đơn Triết Hạo tìm được đầu đạn, máu thịt be bét xoáy thành một lỗ sâu, Giản Nhụy Ái vừa nghĩ tới đã muốn nôn.

“Hừ...” Đơn Triết Hạo hừ mạnh một tiếng, thân thể đau đớn kịch liệt, mồ hôi trên trán chảy ròng, nếu như không móc viên đạn ra, tay của anh nhất định sẽ phải phế bỏ.

Anh cảm giác hô hấp càng ngày càng gấp rút, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cuối cùng viên đạn cũng được lấy ra, hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh giống như đem toàn bộ đau đớn trút ra ngoài. Ngước mắt nhìn Giản Nhụy Ái, gọi: “Mau lại đây giúp anh băng bó.”

“Ô!” Giản Nhụy Ái đang ngây người dần hồi tỉnh, biết Đơn Triết Hạo đã lấy được viên đạn ra ngoài, run rẩy sợ hãi cầm áo khoác lau cánh tay đầy máu của anh, tỉ mỉ đắp cỏ lên vết thương, ngước mắt thấy hai gò má không còn chút sắc huyết của anh càng khiến cô sợ nhưng phải cố gắng bình tĩnh để tiếp tục giúp anh băng bó.

Tay hơi run rẩy, sợ lại đụng đến vết thương của anh nên cố gắng băng bó nhanh nhất có thể, xong xuôi Giản Nhụy Ái kiệt sức ngồi bệt ngay xuống đất, mồ hôi chảy đầy trán.

“Tới đây!”

“Cái gì!”

Đơn Triết Hạo vòng tay ôm cô vào trong lòng ngực mình, cảm nhận hơi thở mệt mỏi và kiệt sức của cô càng ôm cô chặt hơn.

Những hốt hoảng và luồng cuồng tan biến khiến trái tim đang loạn nhịp vững vàng hơn rất nhiều, Giản Nhụy Ái tham lam nằm trong vòng tay không bị thương của Đơn Triết Hạo, cô thích lòng ngực vững chắc của anh, nơi đó khiến cô vô cùng an tâm.

Vết khoét ở tay khiến Đơn Triết Hạo tiêu hao hầu hết năng lượng, cô gái nhỏ chọc cho ngực liên tục vặn vẹo, trong nháy mắt thân thể khẽ biến hóa, cổ họng khô đắng cố gắng khắc chế dục vọng của mình, âm thanh khàn khàn nói: “Em là bọ chó sao? Có thể nằm im một lúc không?”

Giản Nhụy Ái vô tội liếc người tự dung nỗi giận, không hiểu mình lại có lỗi gì? Hình ảnh ám áp như thế, lại khiến anh phát giận, dù trong lòng không thoái mái, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm đó, không dám nhích tới nhích lui.

Đàn ông và phụ nữ có sự khác biệt rất lớn! Sao Kim và sao Hỏa không thể ở chung một chỗ, mà Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo cũng giống như thế, ám áp mấy giây đã là xa xỉ.

Giản Nhụy Ái nhìn vách đá thật cao ở nơi hoang vu không người này, trong lòng không khỏi sợ hãi, đến thật gần Đơn Triết Hạo, muốn móc điện thoại di động ra, mới nhớ tới, túi của mình đặt ở trên xe rồi.

“Anh có mang điện thoại di động?”

“Không có!” Sắc mặt Đơn Triết Hạo vẫn tái nhợt, hô hấp đã dần bình ổn, vừa ôm Giản Nhụy Ái và tựa đầu vào tóc cô vừa lười biếng trả lời.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Thì sinh sống ở chỗ này chứ làm sao bây giờ? Nếu không, em chèn vào mình hai đôi cánh rồi bay lên.”

Cô không thể tin được lời Đơn Triết Hạo nói, nghiêng đầu nhìn anh, hi vọng đó là anh đang gạt mình, nhưng nhìn tròng mắt thâm thúy của anh Giản Nhụy Ái vĩnh viễn không biết anh đang suy nghĩ điều gì?

Đơn Triết Hạo sờ sờ đầu của cô: “Ngốc, nói một chút cũng tin, lừa gạt em thôi!”

Giản Nhụy Ái phản ứng chậm, biết anh đùa bỡn mình, vung một quả đấm nện vào ngực Đơn Triết Hạo: “A!” Thấy Đơn Triết Hạo che ngực, mặt cau mày có, cô biết mình xuống tay nặng, khẩn trương hít sâu một hơi hỏi “Thế nào? Em đánh anh đau ư?”

Đơn Triết Hạo xô Giản Nhụy Ái té nhào xuống đất, mặt đối mặt, hai mắt nhìn nhau, trái tim giống như cùng chung một nhịp.

Trong đầu anh quay về cảnh bọn họ cùng nhau nhảy xuống, Đơn Triết Hạo không biết vì sao một khắc nhìn thấy cô té xuống thì trái tim của anh giống như chết đi, quên mình mà nhảy xuống cùng cô.

Chẳng lẽ anh đã yêu cô gái đơn thuần này rồi, ngoài miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt, vì suy nghĩ của mình mà vui vẻ, bàn tay to của anh cứ vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô mà không nói lời nào.

Thân thể Giản Nhụy Ái cứng đờ, trợn mắt há mồm nhìn Đơn Triết Hạo, đại não một mảnh trống không, ý tưởng gì cũng không có! Nhìn mặt anh cách mình ngày càng gần, khẩn trương không cách nào hô hấp, vội nhắm mắt lại.

“Ha ha...” Đơn Triết Hạo ‘xì’ một tiếng bật cười, bàn tay cung chiều sờ sờ sống mũi cô, cảm thấy buồn cười vì ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu: “Được rồi, anh cũng chẳng thích một cuộc sống dã chiến, nên không có gì đâu?”

“Em... Em không có nghĩ như vậy...” Gương mặt Giản Nhụy Ái ửng hồng, liếc qua tròng mắt nóng hừng hực của Đơn Triết Hạo, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Thân thể cô mềm mại, khiến năng lực kiềm chế của Đơn Triết Hạo càng ngày càng kém, đối mặt với Giản Nhụy Ái, anh luôn như một con dã thú nhịn đói lâu năm.

Mà Giản Nhụy Ái vô tội mải theo dõi phản ứng của anh, tâm tư của cô gái nhỏ rất rõ ràng, rất đơn giản, và cô không biết, bộ dáng như vậy càng khiến cho người khác muốn phạm tội.

Chương 28

UYÊN ƯƠNG NGHỊCH NƯỚC

Bên kia sườn núi vừa xuất hiện vài chiếc máy bay tư nhân, Cụ Duệ Tường cùng phi cơ đang dò tìm tung tích Đơn Triết Hạo, bắt đầu tìm kiếm bên dưới vách núi.

Qua điện thoại của Đơn Triết Hạo dùng hệ thống định vị đã xác định được điểm cuối anh đến, đã tìm thấy chiếc xe trên đỉnh núi, trên vách đá Đơn Triết Hạo đã cố ý ném đồng hồ đeo tay lại, để cho bọn họ biết anh đã rơi xuống vách đá.

“Y Thiếu Thiên, bên cậu có phát hiện gì không?” Giọng nói của Cụ Duệ Tường truyền tới.

Mỗi khung máy bay của bọn họ đều có thiết bị định vị tiên tiến nhất thế giới, máy dò tìm tín hiệu bằng led, đèn laze cũng tham gia, tùy thời cho máy bay bay ở cự ly một trăm mét, tai nghe có thể ra lệnh trực tiếp với nhân viên.

Lúc Y Thiếu Thiên muốn trả lời, lại nhìn thấy màn hình quét qua một chỗ, loáng thoáng nhìn thấy bóng hai người: “Cụ Duệ Tường, tờ đã nhìn thấy bọn họ, cậu xem một chút đi.”

“Đáng chết, giờ mới xuất hiện, tốc độ thật là chậm.” Đơn Triết Hạo không ngẩng đầu lên, không thèm cảnh giác bởi anh sớm biết Cụ Duệ Tường và Y Thiếu Thiên đang đến, tốc độ bọn họ thật khiến Đơn Triết Hạo chán ghét.

Giản Nhụy Ái lại không hiểu ý tú trong lời nói của Đơn Triết Hạo là gì, thì đã nghe thấy tiếng huyên náo đên đỉnh đầu, một vài chiếc máy bay đang bay đến gần bọn họ, cô vội vàng nắm lấy tay Đơn Triết Hạo.

Cô sợ rằng đó là đám người mới tập kích bọn họ lại đến tìm bọn họ.

“Không sao, không cần phải sợ!” Đơn Triết Hạo khẽ ôm Giản Nhụy Ái, cung chiêu an ủi.

Y Thiếu Thiên cho máy quét thấp xuống nhìn thấy một đôi tình lữ đang ân ái ôm nhau phía dưới, trong mắt lóe lên hứng thú kèm nụ cười gian: “Cụ Duệ Tường, xem ra chúng ta tới không đúng lúc rồi, người ta là uyên ương nghịch nước, cần thời gian dài.”

Cụ Duệ Tường trùng mắt nhảy lên, đã xuống máy bay rồi, không nhận được lời nói của Y Thiếu Thiên.

Y Thiếu Thiên thức thời im lặng, đi theo xuống máy bay.

“Các người làm việc chậm như thế sao?” giọng nói Đơn Triết Hạo không mang theo một chút cảm xúc, tay lại không rời khỏi cơ thể Giản Nhụy Ái, giống như đó là chuyện đương nhiên.

“Hạo, tớ sẽ không để ông chủ Trần sống ra khỏi nước ta đâu.” Cụ Duệ Tường trịnh trọng nói khi nhìn thấy cơ thể đầy máu me của Đơn Triết Hạo, nhìn ra Đơn Triết Hạo bị thương không nhẹ.

Giản Nhụy Ái nghe đoạn đối thoại của bọn họ, thì ra là Đơn Triết Hạo đã sớm biết sẽ có người tới cứu bọn họ, mới vừa rồi là anh trêu chọc cô.

Cô gái nhỏ nhăn nhảy ra khỏi lòng ngực anh, đứng cách xa anh rồi chỉ trích: “Anh biết sẽ có người đến cứu chúng ta, vậy mà còn hù dọa khiến em sợ?”

“Thì anh bảo em ngốc đó thôi? Em chạy xa như thế làm cái gì? Tới đây.” Đơn Triết Hạo đưa tay ra phía trước và nhìn cô gái nhỏ đứng cách anh mấy bước, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không để cho người khác cự tuyệt.

“Mới không...” Giản Nhụy Ái không muốn dễ dàng tha thứ cho Đơn Triết Hạo như vậy nhưng vừa nói xong lại thấy đầu óc choáng váng, cả người cô chuẩn bị ngã xuống.

Đơn Triết Hạo bước nhanh đến dang tay ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực, nhìn thấy cái trán rịn đầy mồ hôi hột của Giản Nhụy Ái, nhíu chặt lông mày, vội vàng hỏi “Giản Nhụy Ái, em làm sao vậy?”

Giản Nhụy Ái muốn trả lời Đơn Triết Hạo, nhưng mí mắt vô cùng nặng cả người không còn chút hơi sức để mở miệng.

“Nhanh lên! Lập tức đi bệnh viện!” Đơn Triết Hạo ra lệnh.

Những người khác cũng không dám chậm trễ, Cụ Duệ Tường nhìn vết thương trên cánh tay Đơn Triết Hạo, liền đỡ lấy Giản

Nhụy Ái đã ngất xỉu ôm lên máy bay, ba người chen chúc trên máy bay.

Cụ Duệ Tường nhìn bộ mặt lo lắng của Đơn Triết Hạo, vẫn cật lực cảnh giác với xung quanh, tuy nhiên không phát hiện bất cứ động tĩnh gì, theo năng lực quan sát của anh sẽ không có khả năng có người mai phục xung quanh, duy nhất chỉ có cái gọi là tình yêu, tình yêu làm đầu người ta choáng váng.

“Xem ra trong lòng cậu đã tìm được người thay thế Lạc Tình Tình.”

“Bọn họ không giống nhau.” Đơn Triết Hạo không biết vì sao nhưng anh không thích ai so sánh hai người, nghe được ba chữ Lạc Tình Tình tròng mắt anh trở nên âm trầm, Lạc Tình Tình là điều si nhục của anh.

Giản Nhụy Ái vừa vào bệnh viện, liền được đưa vào phòng săn sóc đặc biệt, cô ngất xỉu chưa tỉnh, không có bất kỳ cảm giác nào.

Quyền Hàn và Trác Đan Tình nhận được tin tức Giản Nhụy Ái nằm viện, liền vội vã chạy tới, khuôn mặt Quyền Hàn đặc biệt xanh hơn cả tàu lá chuối. Bọn họ đến phòng bệnh của Giản Nhụy Ái, nhìn thấy cô nằm an tĩnh ở trên giường, bên cạnh còn có một bác sĩ đang giúp cô kiểm tra. Vị bác sĩ nhìn thấy họ đi vào, sợ ảnh hưởng đến Giản Nhụy Ái nghỉ ngơi.

“Bác sĩ, em gái tôi như thế nào?”

Bác sĩ biết Giản Nhụy Ái là do Đơn Triết Hạo đưa vào, ông cũng biết Đơn Triết Hạo là vị tổng giám đốc nổi tiếng, ông không dám chậm trễ, cung kính nói: “Chúc mừng, Giản tiểu thư đã mang thai!”

Bác sĩ nhìn Quyền Hàn lo lắng như thế, tưởng anh đã biết em gái của mình leo được lên lưng người giàu, lại đang mang thai con của anh ta, như thế sẽ biến thành Phượng Hoàng phát lên, còn có thể muôn giờ nữa sao? Ông ta nhìn chằm chằm con ngươi thâm thúy của Quyền Hàn, liền cho rằng anh đang vui sướng quá độ.

“Cái gì?” Quyền Hàn kinh ngạc như bị người ta đánh một cái, cảm giác lo lắng khiến đầu óc trống rỗng.

Trác Đan Tinh khiếp sợ, không ngờ Giản Nhụy Áo lại mang thai đứa bé của Đơn Triết Hạo, cô thở dài một tiếng, bật thốt lên: “Cô ấy đang mang thai thì vì sao lại nằm viện?”

“Là như thế này, hôm nay Tổng giám đốc Đơn Triết Hạo đã đưa cô ấy vào bệnh viện, cô ấy bị ngất xỉu bởi vì huyết áp cơ thể hạ thấp, gấp phải kinh sợ, mệt mỏi, có hiện tượng sinh non nên mới ngất như thế.”

“Cái gì?” Trác Đan Tinh cũng bất ngờ không kém, lẩm bẩm nói: “Thế Đơn Triết Hạo đâu?”

“ Tay anh ấy có một vết thương do bị đạn bắn, vết thương không được xử lý tốt, bây giờ đang làm phẫu thuật a.”

Bác sĩ thăm khám xong đã đi ra khỏi phòng bệnh.

“Trác Đan Tinh, em có gì để giải thích với anh không?” Tay Quyền Hàn nắm thành quả đấm, anh hoàn toàn không tin Giản Nhụy Ái có thai với người khác, trong lòng vẫn luôn ảo tưởng, anh muốn Trác Đan Tinh nói cho mình biết đó không phải sự thật chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

“Anh Quyền Hàn!” Trác Đan Tinh đau lòng nhìn sự đau đớn trong mắt Quyền Hàn, cũng không biết nên nói cái gì. Cô biết anh muốn cô nói cho anh biết, Giản Nhụy Ái không có đứa bé của người khác, nhưng cô không thể lừa gạt Quyền Hàn, cô muốn đem mọi chuyện nói rõ cho anh, để cho anh đừng tiếp tục sống trong mộng, cô muốn Quyền Hàn tỉnh táo lại.

Trác Đan Tinh đem đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện kể ra, chỉ thấy Quyền Hàn không chịu đựng được, lảo đảo mấy bước.

Trái tim Quyền Hàn bị đả kích nặng, anh không ngờ cô gái nhỏ mà anh đã bảo vệ hơn chục năm qua, bỗng dung trở thành người phụ nữ của người khác, anh cảm giác cả thế giới sụp đổ trước mặt anh. Anh không thể tiếp nhận sự thực này, bàn tay to của anh giữ chặt đôi vai gầy yếu của Trác Đan Tinh, giống như muốn bóp nát nó, quát: “Em lừa gạt anh phải không? Nói mau!”

“Anh Quyền Hàn, anh nên tỉnh táo lại, Nhụy Ái – cô ấy chỉ xem anh như người anh trai, người cô ấy yêu là Đơn Triết Hạo, anh nghe rõ chưa?” Trác Đan Tinh không muốn Quyền Hàn đau lòng, nhưng nếu cứ để cho Quyền Hàn sống trong mộng tưởng của mình mới làm tổn thương anh nhất.

“Nói bậy, Nhụy Ái, cô ấy là của anh, cô ấy là do một tay anh nuôi nấng.” Quyền Hàn không muốn tiếp nhận thực tế, gầm lên.

“Anh Quyền Hàn, anh không cần kích động, như thế sẽ khiến Giản Nhụy Ái kích động, Nhụy Ái đang bệnh, không thể bị kích thích, hơn nữa cô còn có một đứa bé trong người.”

Đau lòng! Quyền Hàn vô cùng đau lòng, trái tim vỡ vụn, màng nhĩ ‘rầm rầm’ vang dội chuỗi âm thanh vụn vỡ.

Mặc dù Giản Nhụy Ái được chính anh nuôi nấng, nhưng cô giống như một con thiên nga, ho dù anh có bao bọc như thế nào cũng vĩnh viễn không che nổi hào quang của cô.

Anh cho là chỉ cần mình im lặng ở bên cạnh cô, đợi đến khi cô lớn lên một chút, mới nói cho cô biết tình cảm của mình. Anh càng không muốn thiên nga do anh tự chăm sóc, lại nhào vào lòng ngực người khác, điều đó khiến trái tim anh đau xót, tựa như có ai đâm vào nó vậy.

Chương 29

HOÀI TÂM YÊU CHA ĐÚA TRẺ

Trong phòng bệnh, Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt ra, rõ ràng mới vừa rồi cô đang cãi nhau với Đơn Triết Hạo, thế nào đột nhiên bị ngất xỉu? Cô đã ngất bao lâu rồi?

Đây là đâu vậy?

Giản Nhụy Ái đưa tay xoa xoa huyệt thái dương của mình, cô phát hiện trên tay mình còn có một cây kim truyền dịch?

Nơi này là bệnh viện? Cô khẽ cau mày, nhớ ra Đơn Triết Hạo cũng bị thương, vừa định đứng dậy đi tìm Đơn Triết Hạo, đã nhìn thấy Quyền Hàn và Trác Đan Tinh đi vào cửa, sắc mặt hai người vô cùng kém.

“Nhụy Ái, đã tỉnh rồi sao? Thân thể có chỗ nào không thoái mái?”

Giản Nhụy Ái sững sờ, nhìn hai người “Hai người... Tại sao lại ở chỗ này?”

“Mới vừa rồi có người báo cho chúng tôi biết.” Trác Đan Tinh kéo Quyền Hàn, sợ anh không khống chế được cảm xúc chạy tới bên cạnh Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái mệt mỏi gật đầu một cái, nhìn chai nước biển trên tay mình, thản nhiên cười nói: “Bác sĩ nói thế nào ạ? Tại sao

em phải truyền nước?”

Quyền Hàn nhìn sắc mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái, tận lực che giấu đau xót của trái tim mình: “Nhụy Ái, em đang mang thai!”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái hoảng sợ ngồi dậy.

Quyền Hàn vội đi nhanh đến đỡ lấy thân thể cô, anh biết khi biết tin này cô sẽ hoảng sợ và không tin nổi: “Nhụy Ái, có phải là con của Đơn Triết Hạo hay không? Có phải anh ta ép buộc em không? Em nói cho anh Quyền Hàn biết, mặc kệ anh ta là kẻ giàu có và có thân phận thế nào anh cũng sẽ đòi lại công bằng cho em.”

“Anh Quyền Hàn, anh không cần kích động như thế, Nhụy Ái đang rất mệt mỏi, anh định lấy lại công đạo cho ai vậy?” Trác Đan Tính kéo Quyền Hàn đang kích động đi ra ngoài, tốt bụng nhắc nhở rằng chuyện này chỉ có Nhụy Ái mới có quyền lên tiếng.

Giản Nhụy Ái lấy tay che miệng, thoảng chút không dám tin, run rẩy hỏi khẽ: “Anh Quyền Hàn, em thật sự đã mang thai sao?”

Quyền Hàn nhìn thấy nụ cười kinh ngạc nhưng có chút vui mừng của Giản Nhụy Ái, trong lòng anh có chút hờn ghen nhưng Giản Nhụy Ái không phát hiện ra. Anh lắc đầu một cái, cười gượng: “Đúng, em đã làm mẹ, nếu như em...” anh muốn nói nếu như không muốn, có thể phá thai...

“Em đã mang thai!” Giản Nhụy Ái mở to hai mắt, hốc mắt dần dần ửng hồng, nước mắt tuôn tràn ra ngoài. Đây là sự thực? Cô sắp

làm mẹ sao? Cô cúi đầu vuốt ve chiếc bụng nhỏ của mình, thật không ngờ trong đây đang chứa đựng một sinh mệnh nhỏ.

Cô và Đơn Triết Hạo đều chưa có kinh nghiệm sống, qua trận tai nạn vừa rồi sẽ là khảo nghiệm chân chính nhất về cảm giác trong lòng mỗi người, lúc vừa mới hiểu lòng nhau lại xuất hiện một sinh mệnh nhỏ!

Cô không ngờ mình mang thai đứa bé của Đơn Triết Hạo!

Cô tự hỏi mình có thích đứa bé này không?!

Trời cao đưa cho bọn họ một đứa bé, là có ý gì? Chẳng lẽ ông trời cũng cảm thấy bọn họ nên ở bên nhau sao?

Hạnh phúc giống như cơn gió lớn tràn đến làm Giản Nhụy Ái vô cùng hạnh phúc.

Trên mặt cô là nụ cười hạnh phúc, làm sao Giản Nhụy Ái có thể nghi ngờ cái thai trong bụng mình không tồn tại? Lúc bọn họ làm chuyện kia Đơn Triết Hạo đều không dùng biện pháp ngừa thai nào, mà cô cũng không uống thuốc tránh thai, về phương diện này Đơn Triết Hạo rất mạnh mẽ, không muốn nghi ngờ gì nữa...

Đứa bé là kết tinh của cô và Đơn Triết Hạo, nhưng Đơn Triết Hạo có thích đứa bé này không?

Trong đầu thoáng qua hình ảnh lúc ở trên vách đá anh kiên định cứu cô, người đàn ông ấy không quản nguy hiểm của bản thân để cứu cô, có phải lúc đó trong lòng anh đã có cô không?

Nghĩ tới đây cô thở mạnh ra một tiếng, vì suy nghĩ lung tung của mình mà đỏ mặt, cô không thể đợi chờ muộn báo tin cho Đơn Triết Hạo ngay lập tức.

“Nhụy Ái, thế nào? Chẳng lẽ em không thích đứa bé này sao?” Quyền Hàn nhìn vẻ mặt phức tạp của Giản Nhụy Ái, hiểu làm tâm ý của cô nên có chút lo lắng.

“Không, em... em thật sự rất vui mừng, em nghĩ muốn đi nói cho Đơn Triết Hạo, anh Quyền Hàn, Đơn Triết Hạo đang ở đâu vậy?” Giản Nhụy Ái hỏi.

Quyền Hàn nhìn hai mắt tràn đầy hạnh phúc vì chuyện mình đã mang thai của cô, chút kiêu ngạo khi lên thiên chức làm mẹ của cô khiến tim anh đau nhói.

Anh nhìn hai mắt Giản Nhụy Ái long lanh mờ to như đang đợi chờ đáp án của anh, anh không thể tiêu hóa được chuyện Giản Nhụy Ái thích Đơn Triết Hạo nhưng cũng chẳng dám biểu lộ ra ngoài.

“Đơn Triết Hạo đang phẫu thuật.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái mãnh liệt đứng lên, ngực đau đớn kịch liệt, cô khổ sở dùng tay che ngực: “Đơn Triết Hạo, anh ấy như thế nào?”

Trác Đan Tinh vội vàng đỡ Giản Nhụy Ái trở lại giường, không dành lòng nhìn vẻ mặt đau đớn của Giản Nhụy Ái, nhưng

cũng không giấu giếm bệnh tình của Đơn Triết Hạo: “Đơn Triết Hạo,... cánh tay anh ta bị trúng đạn nhưng không được xử lý tốt, lại bị sốt cao kiệt sức, bây giờ đang cấp cứu.”

Thân thể Giản Nhụy Ái chấn động, khiếp sợ với chuỗi tin tức vừa nhận được, trái tim của cô như ngừng đập, bàn tay nắm chặt thành quả đầm, đang vui phút chốc biến thành ảm đạm.

“Đan Tinh, những điều cậu vừa nói là thật hả?” Cô vội vàng nắm lấy cánh tay Trác Đan Tinh.

Quyền Hàn thấy bộ dáng lo lắng của Giản Nhụy Ái, dù vô cùng đau lòng nhưng anh vẫn cố gắng mỉm cười, trấn an cô: “Nhụy Ái, em đừng vội vàng như thế, bác sĩ bảo đây chỉ là một cuộc phẫu thuật đơn giản, chờ giảm sốt Đơn Triết Hạo sẽ không có chuyện gì, Đơn Triết Hạo thân thể cường tráng, nghị lực kiên cường, sẽ không có chuyện gì.”

Giản Nhụy Ái mím môi nói: “Vậy cũng tốt.” Lo lắng trong lòng dần được thả lỏng nhưng vẫn không yên lòng về Đơn Triết Hạo: “Em nghĩ em nên đi thăm anh ấy một chút.”

Không biết Quyền Hàn làm thế nào mà tìm được chiếc xe lăn để Giản Nhụy Ái ngồi, tâm trạng Quyền Hàn mát mẻ không vui nhưng Giản Nhụy Ái đang mải lo lắng cho Đơn Triết Hạo nên không phát hiện ra, chỉ có Trác Đan Tinh vẫn nhìn chằm chằm Quyền Hàn, yên lặng than thở trong lòng.

“Lạc Tình Tình, không có sự đồng ý của Tổng giám đốc Đơn, cô không có quyền được thăm anh ấy.”

Từ khúc quanh Giản Nhụy Ái nghe được tiếng người đàn ông nói, giật mình quay lại nhìn người đàn ông và cô gái đứng bên cạnh cậu ta, họ đang mải nói chuyện nên không để ý đến cô.

“Y Thiếu Thiên, anh cho tôi đi gặp Tiếu Hạo đi, nhất định anh ấy sẽ đồng ý gặp tôi.”

“Lạc Tình Tình, chẳng lẽ cô chưa hiểu sao? Từ khi cô rời bỏ bữa tiệc cầu hôn, tình cảm của hai người đã hết, Tổng giám đốc Đơn đã tìm được tình yêu mới, hi vọng cô đã quyết định đi rồi thì đừng quay lại.”

“Y Thiếu Thiên, tại sao lại đối với tôi như thế? Trước kia chúng ta là bạn bè mà!”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái tái mét, cô biết Y Thiếu Thiên là thư ký đi bên cạnh Đơn Triết Hạo. Người đối diện với cậu ta lại khiến Giản Nhụy Ái khiếp sợ - Lạc Tình Tình!

Cái tên này lọt vào màng nhĩ của Giản Nhụy Ái khiến cô hít thở không thông.

Lạc Tình Tình chính là người đã khiến Đơn Triết Hạo đau đớn, anh làm bữa tiệc trên du thuyền chính là vì cô gái này.

Giản Nhụy Ái biết tâm ý của anh, nghe được ba chữ Lạc Tình Tình, nó giống như Bom Nguyên Tử khiến trái tim Giản Nhụy Ái nổ tung.

Cô nên làm như thế nào cho đúng đây? Giản Nhụy Ái biết Đơn
Triết Hạo một lòng yêu cô gái kia?

Chương 30

LẠC TÌNH TÌNH XUẤT HIỆN

Cô gái trước mắt vô cùng xinh đẹp, phải nói là một mỹ nhân khó gặp trên đời. Cô ấy chính là Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái giống như bị người ta dội cho một chậu nước lạnh, trái tim đang hồ hởi vui mừng lại trở thành đau đớn.

Cô gái kia quá xinh đẹp khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy tự ti, trái tim đau nhói như có ai đó đâm vào ngực. Cô không đủ tự tin để tiến lên phía trước, Giản Nhụy Ái biết mình mềm yếu và hèn nhát, cô sợ nghe thấy Đơn Triết Hạo nói lời yêu thương với Lạc Tình Tình.

Nếu như trước đây cô sẽ có lý do để cách xa Đơn Triết Hạo nhưng bây giờ cô đã cảm nhận được tình cảm của trái tim mình đập nhanh thế nào, cô không tiếp thu nổi, cô sẽ điên mất.

Giản Nhụy Ái đưa tay vuốt mặt mình.

“Nhụy Ái, em sao thế?” Giọng nói lo lắng của Quyền Hàn làm ngắt quãng đoạn对话 của Y Thiếu Thiên và Lạc Tình Tình.

Y Thiếu Thiên vừa nhìn thấy Giản Nhụy Ái lại như vớ được phao cứu sinh cố ý nói thật to: “Phu nhân Đơn, bà đi thăm Tổng giám đốc Đơn sao? vừa mới tách ra mấy giây đã nhớ Tổng giám đốc rồi, hai người thật là ân ái quá mức.”

“Tôi...” Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Y Thiếu Thiên, mắt Lạc Tình Tình rất đẹp, con ngươi ngân ngấn nước mắt, xem ra là người điềm đạm và đáng yêu, làm cho người khác đều không nhẫn tâm nhìn thấy cô ta tổn thương.

Lạc Tình Tình liếc Giản Nhụy Ái mấy lần, trong lòng hờ lạnh thấy vẻ bè ngoài vô cùng bình thường của Giản Nhụy Ái. Y Thiếu Thiên muốn tìm một cô gái để đuổi mình đi thì cũng phải tìm một phụ nữ đẹp hơn chứ. Cô gái bình thường như thế, căn bản cũng không phải là đối thủ của cô!

Lạc Tình Tình cảm thấy hao tâm tổn sức mãi không phải là biện pháp: “Y Thiếu Thiên, hôm nay không tiện, hôm nào đó tôi lại đến, phiền anh nhẫn lại với Hạo là tôi đã trở về.”

Phong cách đặc biệt tự tin và xinh đẹp của Lạc Tình Tình khiến Giản Nhụy Ái vô cùng ngưỡng mộ, không dám nhìn tiếp.

“Giản tiểu thư! Cô đừng để ý. Tổng giám đốc Đơn sẽ không quay lại với cô ta đâu. Cô yên tâm đi! Tôi đảm bảo trong lòng tổng giám đốc Đơn chỉ có mình cô thôi, nếu không anh ấy sẽ không vì cô mà ngay cả sinh mạng của mình cũng không quan tâm”

Y Thiếu Thiên không biết vì sao anh lại rất thích cô gái trước mắt này; có lẽ bởi sự đơn thuần, đáng yêu của cô, Giản Nhụy Ái là vợ Tổng giám đốc Đơn thì thích hợp nhất.

“Tôi... Tôi không biết, tôi đi trước!”

Quyền Hàn và Trác Đan Tinh cũng không rõ nguyên do, thấy Giản Nhụy Ái rời đi, chỉ có thể đi theo cô.

“Hai người hãy để cho tôi được yên tĩnh một mình.” Giản Nhụy Ái ngăn hai người ở cửa, hiện tại đầu óc cô rối loạn, cũng không muốn bọn họ cùng vào, cô chỉ muốn ở một mình để suy nghĩ mọi chuyện thật kỹ.

Lạc Tình Tình!

Lạc Tình Tình đã trở lại. Liệu Đơn Triết Hạo sẽ còn tình cảm và quay lại với Lạc Tình Tình không?

Giản Nhụy Ái không dám nghĩ tới, cũng không cảm tưởng tượng! Tại sao cô lại cảm giác đau và luống cuống như vậy?

Nếu như Đơn Triết Hạo đồng ý quay lại với Lạc Tình Tình, cô nên làm như thế nào?

Cô chưa là gì để đe dọa cô gái kia.

Hiện tại cô chỉ thầm ghen ty với Lạc Tình Tình, bởi vì cô ta đã từng là bạn gái bên cạnh, là người trong lòng Đơn Triết Hạo, còn cô chẳng qua chỉ là con rối trong tay anh, thậm chí chỉ là bạn trên giường.

Giản Nhụy Ái đau lòng che bụng của mình, chẳng lẽ đứa bé này không nén ra đời, hay chào đời mà chịu cảnh không có cha bên cạnh?

Không nên như vậy! Cô không nên suy nghĩ như thế!

“Anh Quyền Hàn, anh muốn làm gì?” Trác Đan Tinh cố gắng ngăn cản Quyền Hàn đang mắt khống chế, cô biết anh muốn làm gì nhưng cô không thể để cho anh làm chuyện ngu ngốc.

“Buông anh ra, anh muốn đi tìm Đơn Triết Hạo tính sổ, tại sao anh ta dám khi dễ Nhụy Ái?”

Quyền Hàn tức giận muốn nổ điên khi nhìn Giản Nhụy Ái thất vọng, kinh hoảng, tư thái nho nhã bình thường của anh đã vì Giản Nhụy Ái mà tan thành mây khói.

Anh muốn đi tìm Đơn Triết Hạo hỏi cho rõ!

“Anh Quyền Hàn, tính sổ cái gì? Anh biết hai người họ xảy ra chuyện gì không? Anh chẳng biết chuyện gì cả. Làm sao lại tìm anh ta tính sổ? Anh lỗ mãng liều lĩnh đi như thế càng làm Giản Nhụy Ái đau lòng hơn. Anh Quyền Hàn, anh bình tĩnh một chút, không cần tức giận để đầu óc không tinh táo, như vậy căn bản không giúp được Nhụy Ái, anh nghe rõ chưa?”

Quyền Hàn bỗng ngồi xuống, đưa tay vò tóc, khổ sở: “Đáng chết, đây không đúng, kia cũng không được làm, anh nên làm như thế nào mới giúp được cho Giản Nhụy Ái?”

“Chúng ta có thể giúp đỡ chính là cái gì cũng không cần hỏi? Hãy tin tưởng Nhụy Ái, yên lặng làm trụ cột cho cô ấy, chỉ cần làm như vậy.”

Khi gặp chuyện, Trác Đan Tinh luôn là người tinh táo nhất, tinh táo phân tích tình huống để tìm cách giải quyết.

Đơn Triết Hạo tỉnh lại, mở mắt nhìn tràn nhà màu trắng, mùi thuốc nồng nặc, trên tay còn có kim truyền dịch.

Đi vào bệnh viện, anh liền rơi vào trạng thái hôn mê. Không biết bấy giờ nha đầu kia như thế nào rồi?

Nhưng anh biết Giản Nhụy Ái bình an vô sự, nhớ tới lúc bọn họ cùng nhau trải nghiệm tất cả, không ngờ sinh mạng của mình còn phải dựa vào cô gái yếu đuối kia cứu giúp, trong lòng không khỏi buồn cười, đôi môi quyền rũ nở ra nụ cười bình thản.

Anh lắc đầu một cái, khó khăn ngòi dậy, nhìn hai người đàn ông đang đứng ở đầu giường, hỏi “Giản Nhụy Ái thế nào rồi?”

“Cô ấy không sao.” Y Thiếu Thiên trả lời.

Đơn Triết Hạo nhìn vẻ áp a áp úng của Y Thiếu Thiên, vốn là người không có tính nhẫn耐 lại mới vừa bị bệnh nên Đơn Triết Hạo càng thêm nóng nảy, gắt lên: “Có chuyện gì? Mau nói đi?”

“Lạc Tình Tình đã trở lại, Giản Nhụy Ái cũng nhìn thấy cô ấy.” Y Thiếu Thiên nhìn sắc mặt Đơn Triết Hạo. Anh biết Lạc Tình Tình có địa vị trong lòng Đơn Triết Hạo, nhưng không rõ sự quan tâm của Đơn Triết Hạo dành cho Giản Nhụy Ái đến đâu?

Anh liếc một cái có thể nhìn ra Giản Nhụy Ái đơn thuần và trong veo người ta nhìn qua liền thấy đáy lòng cô.

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn bốn phía sau đó ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Cảnh tượng cô vứt bỏ anh trên du thuyền ngày đó còn rõ mồn một trước mắt, anh chưa tìm cô tính sổ là tốt rồi, cô ta còn dám quay trở lại!

Đúng là cô gái đáng chết!

Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám làm anh mất mặt như thế, Đơn Triết Hạo nắm thật chặt quả đấm trong tay.

“Cô ta nói gì?”

“Tôi không để cho cô ta vào, cô ta nói sẽ quay lại tìm anh.”

“Giản Nhụy Ái thì sao?”

“Cô ấy ở phòng bệnh 210, cách phòng này ba phòng.”

Đơn Triết Hạo đưa tay nhỏ hết ống tiêm ra, không để ý đến Y Thiếu Thiên và Cụ Duệ Tường đang muốn ngăn lại, đứng dậy muốn đi tìm Giản Nhụy Ái.

Anh mở cửa phòng mới biết đã khuya, bệnh viện rất yên lặng, anh bước nhanh đi tới phòng của Giản Nhụy Ái.

Gian phòng vẫn sáng đèn, ngoài hành lang vắng có Quyền Hàn đang ngủ gục.

Anh đẩy cửa đi vào, lại phát hiện Giản Nhụy Ái ngồi trên giường ngủ thiếp đi, lông mi dài khép chặt.

Chương 31

MÊ LY (1)

Đột nhiên anh phát hiện dáng vẻ rất đỗi bình thường của cô lại khiến anh lưu luyến quên đường về, đôi mắt thâm thúy ngắm nhìn cô mải mê, trên môi là nụ cười cung chiều.

Nhin thấy cô bình an vô sự, lòng anh nhẹ nhõm rất nhiều, giống như bom trên người được tháo hủy đi. Có lẽ Cụ Duệ Tường nói rất đúng, cô gái nhỏ này đã vô hình đi vào trái tim anh.

Anh phát hiện mình chưa bao giờ có tâm tình như lúc này nhưng cũng không cảm thấy ghét bỏ và khó chịu về điều đó.

Mỉm cười hài lòng, nghiêng người đặt một nụ hôn lên má cô. Nghe nói cô đã gặp Lạc Tình Tình khiến Đơn Triết Hạo lo lắng muốn nhìn phản ứng của cô! Không thể không thừa nhận anh đang rất quan tâm đến cảm thụ của Giản Nhụy Ái!

Anh không biết tại sao mình phải làm như vậy? Ba giờ đêm không chịu ngủ lại chạy tới đây quan tâm cô như thế nào. Đây là chuyện từ trước đến nay anh chưa bao giờ làm, cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ làm nó. Thế nhưng hôm nay anh lại giống như một cậu nam sinh ngu ngơ. Liệu có phải Đơn Triết Hạo anh gấp vấn đề về cảm xúc hay không? Hay đây là chuyện ngoài ý muốn?!

“Ừ...” Giản Nhụy Ái duỗi ngón tay, lông mày nhíu thật chặt, vẻ mặt khó chịu, giống như nằm mơ thấy chuyện không vui: “Đừng...”

Vẻ mặt kinh hoàng và giọng nói run rẩy của cô làm cho Đơn Triết Hạo cực kỳ đau lòng.

Anh ngồi xuống ở đầu giường, vuốt ve mái tóc của cô, trấn an: “Không sợ, đừng sợ... anh ở bên cạnh em rồi!”

Giản Nhụy Ái hốt hoảng túm lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, mặt không ngừng dụi vào cánh tay anh, trong mơ mà cô cũng rất sợ hãi, giống như tìm được cọng cỏ cứu mạng, vẻ mặt hoang mang dần lấy lại bình tĩnh.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái ngủ mơ giống như chú mèo nhỏ bị hoảng sợ, từ từ khiến tâm tính nóng nảy của anh nguội lạnh.

Anh nắm lấy tay cô, mở chăn ra, cẩn thận nằm xuống chỉ sợ làm Giản Nhụy Ái giật mình.

Đơn Triết Hạo không biết mình cũng có lúc dịu dàng như thế! Nhẹ nhàng kéo Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực.

Giản Nhụy Ái đang sợ hãi như tìm được chỗ dựa an toàn, theo bản năng hướng về nơi áp.

‘Xoạt’ Đơn Triết Hạo căng thẳng, cả người cứng lại!

Ôm thân thể mềm mại thơm tho trong tay, cô gái nhỏ không hiểu chuyện cứ ngọ ngọ trong ngực khiến thân dưới của anh bắt đầu rực rịch phán chấn.

Giản Nhụy Ái đang ngủ lại như không biết chuyện gì xảy ra, thân thể giãy giụa, muốn tìm nơi ấm áp hơn, tựa như chim Yến trong mùa đông đang liều mạng tìm kiếm đất sống cho mình.

Hơi thở nhàn nhạt phun lên quần áo Đơn Triết Hạo, cô không ý thức được hành động của mình đã thành công trêu đùa tính nhẫn nại của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đã không nén được sự đòi hỏi của cơ thể mình, lật người đè lên cơ thể Giản Nhụy Ái, che môi của cô lại...

©DĐLQĐ

Giản Nhụy Ái đang mơ màng cảm giác được có người đang hôn mình nên thức tỉnh, nhìn thấy người đàn ông đang ôm áp hôn khấp người mình, mắt không khỏi trùng lợn!

Làm sao Đơn Triết Hạo lại xuất hiện ở phòng của cô? Từ trong đôi mắt anh cô có thể đoán ra ham muốn của anh, khiến Giản Nhụy Ái đỏ mặt.

“U...” Hai mắt cô nhìn cánh tay cường tráng của anh, muốn ngăn cản sự xâm phạm của anh.

“Không nên cử động!” Đơn Triết Hạo gầm gù.

Giọng nói như mệnh lệnh rất có lực, khiến Giản Nhụy Ái đang giãy giụa, lập tức dừng lại, bốn mắt nhìn nhau đăm đuối.

Đơn Triết Hạo cúi người ngậm môi của cô, mùi vị trên cơ thể cô vô cùng thơm mát, hương vị ngọt ngào hấp dẫn lòng người, anh

từ từ đẩy cánh môi của cô lên, cạy hàm răng của cô ra, hút dịch vị ngọt ngào của cô.

“Umh...” Giản Nhụy Ái không ngăn được mình há miệng ra, nụ hôn của anh khiến cô từ từ lạc mất chính mình.

Chiếc lưỡi nhàn nhạt từ từ kích thích khát vọng trong lòng Đơn Triết Hạo, nụ hôn đơn giản như thế này không thỏa mãn được dục vọng của anh, anh dùng lực hôn thật mạnh, hút chặt lấy, nhưng hút như thế nào cũng thỏa được ham muốn!

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt mê ly nhìn anh, nụ hôn của anh luôn bá đạo như thế, nhưng cũng dễ dàng khiến lửa tình dịu dàng trong cô bùng cháy.

Lòng cô đang hoảng loạn bỗng bình tâm lại rất nhiều bởi nụ hôn bá đạo của anh, nội tâm mỉm cười chế chỉ để mặc cho Đơn Triết Hạo trêu đùa.

Đơn Triết Hạo khẽ chạm cánh môi cô, hô hấp của hai người hòa làm một, Giản Nhụy Ái không nhịn được cổ họng tràn ra một tiếng rên rỉ.

Cô tham lam uống từng ngụm khí, bàn tay Đơn Triết Hạo xâm nhập vào cổ áo cô, cánh môi đầy đặn chạm lên môi cô, dùng lưỡi không ngừng trêu đùa cánh môi đỏ, dò xét trong khoang miệng.

Đơn Triết Hạo thiết tha muốn đoạt lấy, cắn nuốt vào khiến nó dần đau đớn, nụ hôn khiến cho thần hôn điên đảo, kích thích đến thần kinh của cô, đánh thức ham muốn trong con người cô.

Chương 32

MÊ LY (2)

Giản Nhụy Ái phát hiện mình đang mê loạn trong lòng của anh, gương mặt khẽ ửng hồng.

Trái tim cô run lên chợt nhớ tới trong bụng cô còn có một đứa bé, không thể làm chuyện ‘vợ chồng’, đặc biệt là ba tháng đầu!

“Hạo, dừng lại!”

“Tại sao?” Giọng nói của Đơn Triết Hạo khàn khàn, có chút bất mãn khi bị cô cự tuyệt, lồng ngực anh cường tráng pháp phồng không ngừng, phát ra hơi thở của bậc Đế Vương.

“Em...” Giản Nhụy Ái cà lăm không biết nên nói như thế nào, ánh mắt cô lóe lên: “Em... tới ngày chu kỳ rồi.”

Cô chưa biết làm thế nào để nói cho anh biết sự thật mình đang mang thai.

Lạc Tình Tình là cái gai trong lòng cô, cô thực sự muốn hỏi anh có còn tình cảm gì đối với Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái không dám hỏi, cô không có dũng khí! Cô sợ nghe được đáp án mình không mong muốn!

Đơn Triết Hạo nhìn gương mặt xấu hổ của Giản Nhụy Ái, tươi cười ôm cô vào ngực.

Ngay cả đang hưng phấn muôn cô, nhưng anh chọn cách sẽ phối hợp với cô. Tự dung anh muốn thuận theo cô, trở nên quan tâm cô như thế.

Ôm cô trong ngực, thân thể không xương mềm mại, mùi thơm ngọt ngào để trong lòng anh bình tĩnh hơn rất nhiều, khống chế vật đang giơ lên cao kháng nghị, nhịn được đòi hỏi ham muốn của bản thân.

Đáng chết! Đến lúc nào không đến mà lại đến vào lúc này, mấy ngày sẽ không được ‘tiếp đãi’, nên làm cái gì đây?

“Cám ơn...” Đơn Triết Hạo dịu dàng nói.

“A!” Giản Nhụy Ái bất ngờ khi nghe anh nói như thế, liền bị Đơn Triết Hạo búng mũi một cái, đau đến chảy nước mắt.

Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái dậy, hai người dựa vào thành giường, Giản Nhụy Ái rúc đầu vào lòng ngực của anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ khiến cô đau lòng.

Sau bao nhiêu biến cố bây giờ hai người đang hòa hợp, hai người giống như đã cố lặn lội đường xa đi lên đỉnh núi, nhưng chưa có cảm giác an ủi bởi họ đang gặp một cơn bão.

Giản Nhụy Ái không dám ngẩng đầu, cô sợ tất cả chỉ là do mình đang nằm mơ, cô không muốn tỉnh dậy, cô sợ sẽ không có gì!

“Vết thương trên người em còn đau không?” Anh ân cần hỏi.

“Em không sao!” Giọng nói mê man trả lời.

Đơn Triết Hạo thở nhẹ một hơi, cảm giác lo lắng được buông xuồng.

Sau khi cùng trải qua sinh tử, Đơn Triết Hạo đã dịu dàng đói dai với cô, đến nỗi mơ cô cũng chưa từng mơ đến, nhưng cô thích cảm giác này.

Thời gian dừng lại đi! Không cần đi tiếp nữa!

Lời nói của anh khi ở vách núi đó lần nữa quay về. Lần đầu tiên có người tuyên bố có chết cũng không buông tay, đây là điều khiến cô hạnh phúc và cảm động nhất trong cuộc đời mình.

Một giọt nước mắt rơi trên lồng ngực anh, nước mắt không kìm chế được mà chảy dài trên mặt, cô hiểu mình đã yêu người đàn ông cao cao tại thượng này. Lòng anh sâu không lường được, cô không đoán được anh đang nghĩ gì! Điểm này lại càng khiến cô bối rối!

Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn gương mặt nhè nhẹ của cô nhưng bộ dáng vẫn dịu dàng và đáng yêu càng làm anh thêm đau lòng.

Anh luống cuống không hiểu vì sao cô lại khóc, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên như đang nâng bảo vật trong tay, cẩn thận lau nước mắt cho cô: “Em khóc cái gì thế? Đừng khóc.”

Giản Nhụy Ái càng thút thít, đem gương mặt đẫm nước mắt vùi vào trong ngực Đơn Triết Hạo, không nói lên lời, áo anh ướt đẫm nước mắt nước mũi của cô.

“Đơn Triết Hạo, tại sao anh lại bỏ cả sinh mạng của mình để cứu em? Anh xem em giống như thú đồ chơi, thì cần gì phải hy sinh vậy, cũng không cần tốt với em như thế, đừng đối với em dịu dàng, em sẽ không chịu được sự hấp dẫn của anh”.

Giản Nhụy Ái sợ bị bỏ lại một mình, cô sợ Đơn Triết Hạo đối với cô dịu dàng, nhưng khi biết Lạc Tình Tình đã trở về thì tình cảm anh dành cho cô sẽ hết, tất cả sẽ chỉ là một giấc mơ.

Mấy ngày nay, cô đều giống như người sống trong mộng! Tất cả đều giống một câu chuyện hoang đường!

Đơn Triết Hạo nâng mặt của cô lên, dịu dàng hôn lên những nước mắt của cô, tay nhè nhẹ vuốt ve gương mặt tinh tế của cô, ngón tay từ từ chuyển qua bờ môi mềm mại, chăm chú ngắm nhìn nét xinh đẹp ấy.

“Nhìn vào mặt anh!” Anh cương quyết.

Giản Nhụy Ái bị buộc phải nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong mắt anh, giống như trong nháy mắt dung nhập vào thế giới của anh.

“Giản Nhụy Ái, hãy làm bạn gái của anh, anh sẽ yêu thương em, bảo vệ em được không?” Câu nói dịu dàng rất có lực, cũng là lời tâm huyết của Đơn Triết Hạo, không chút nào gọi là qua loa.

Giản Nhụy Ái không thể tin được, Đơn Triết Hạo đang thô lô với cô.

Cái người bá đạo từng chiếm đoạt cô, lại nói lời thề son sắt với cô gái từng bị anh ép buộc. Anh chưa từng dịu dàng như thế. Một người ngang tàng không chịu khuất phục lại sẵn sàng hy sinh tính mạng mình để cứu cô, thà chết cùng cô mà vẫn không chút hối hận.

Anh là truyền thuyết của thành phố A, còn cô là một đứa trẻ mồ côi chẳng có tiếng tăm gì, anh lại thô lô với một đứa trẻ mồ côi.

Tất cả... tất cả, có phải là sự thật không?

“Chẳng lẽ em không muốn...” Đơn Triết Hạo đợi thật lâu cũng không thấy Giản Nhụy Ái trả lời, anh chưa từng nói với cô gái nào những lời buồn nôn như thế, thế mà người trong cuộc lại không nói lời nào khiến anh có chút tức giận.

Sự xúc động mãnh liệt khắp cơ thể Giản Nhụy Ái, đôi tay trắng như tuyết của cô choàng qua ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo, gương mặt tinh tế áp sát vào vai anh.

“Em nguyện ý, em nguyện ý...” Cô hạnh phúc đến nghẹn ngào.

Chương 33

GIẢN NHỤY ÁI LÀ BẠN GÁI CỦA TÔI

Trái tim Giản Nhụy Ái thật lòng nguyện ý làm bạn gái Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo hài lòng ôm lấy cô, một bàn tay to lớn choàng qua hông cô, một bàn tay cô giúp cô lau nước mắt.

“Đừng khóc, nhìn thấy nước mắt của em, anh cảm thấy như ngày tận thế đang đến vậy, đừng khóc nữa, lòng của anh sẽ đau chết mất, sau này sẽ không để cho em khóc nữa, anh sẽ cố gắng khiến cho em hạnh phúc, để cho em trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới.”

“Đơn Triết Hạo!” trái tim Giản Nhụy Ái như nở hoa, rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

“Gọi anh là Hạo, anh gọi em Tiểu Nhụy, có nghe không, Tiểu Nhụy...”

“Hạo...” mặt Giản Nhụy Ái đã ửng hồng rồi, miệng cười thật tươi: “Hạo...”

“Bây giờ ngủ một giấc đi, hãy nghỉ ngơi thật tốt, thân thể mới nhanh hồi phục.” Đơn Triết Hạo nói xong, đứng lên muốn rời đi.

“Chờ một chút...” Giản Nhụy Ái không khỏi luồng cuồng.

Cô đưa mắt nhìn mặt của anh, muốn nói cho anh biết chuyện đứa nhỏ nhưng không biết nên bắt đầu nói như thế nào: “em...”

“Được rồi, em không rời xa anh được sao? Ngốc ạ, anh ở sát bên cạnh, sẽ không đi đâu cả? An tâm ngủ đi!”

Giản Nhụy Ái không thể làm gì khác hơn là mỉm cười nhắm mắt lại, cả người bị hơi thở ấm áp của anh xuyên qua, đây chính là cảm giác mà cô thích. Dù là anh không quan tâm cô nhiều, cô vẫn cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian.

Quyền Hàn ngồi ở ghế dài trước phòng bệnh, tức giận nhìn Đơn Triết Hạo. Là người lúc nào cũng ôn hòa và có chừng mực nhưng đối diện với Đơn Triết Hạo cũng mang vẻ tức giận, mắt đỏ hồng, râu ria lởm chởm, hiển nhiên do ngủ không được ngon giấc.

Đơn Triết Hạo đóng cửa lại thấy bóng Quyền Hàn nhưng vẫn xem như không thấy.

“Đơn Triết Hạo, rốt cuộc cậu muốn làm cái gì?”

Nếu như không phải vì anh ta mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra, Giản Nhụy Ái được anh bảo vệ nhiều năm thế mà lại rơi vào tay người khác, trái tim cảm thấy đau đớn và không đành lòng.

Đơn Triết Hạo quay lại nhìn chằm chằm vào Quyền Hàn, khinh miệt nói: “Tôi làm chuyện gì, không cần xin phép anh!”

“Đơn Triết Hạo, cậu đừng có mà không nhìn cao thấp nhé!” Quyền Hàn bị Đơn Triết Hạo chọc giận, rống to.

“Ai cao ai thấp?” Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, bĩu môi: “Tôi rất ghét ai dùng từ không cụ thể!”

“Đơn Triết Hạo, cậu không thích Giản Nhụy Ái thì rời xa cô ấy đi!”

“Tôi có thích hay không cũng không có quan hệ gì với anh, huống chi Giản Nhụy Ái yêu tôi, anh cảm thấy tôi có thể rời khỏi cô ấy sao? Anh thích Giản Nhụy Ái, anh muốn dùng thủ đoạn này để tôi rời đi?” Mi mắt Đơn Triết Hạo trở nên lạnh lẽo.

Lời nói của Đơn Triết Hạo giống như cây kim đâm vào dây thần kinh của Quyền Hàn. Tay nắm thành quả đấm, ánh mắt bừng bừng tức giận như sắp giết người, thở hổn hển, cắn răng nghiến lợi nói: “Tôi không cho phép cậu làm tổn thương cô ấy, nghe rõ chưa!”

“Vậy tôi nói cho anh biết, anh không có tư cách trông nom chuyện của tôi.” Đơn Triết Hạo cười lạnh, chằm chằm nhìn Quyền Hàn, trong mắt thoáng qua chút giễu cợt.

Quyền Hàn biết trên thương trường Đơn Triết Hạo nổi tiếng là người ngang ngược, không ai bì nổi, không ngờ khi gặp mặt anh ta cũng bá đạo, lạnh lùng khiến anh tức đến xanh mặt, đôi tay nắm thành quả đấm, nếu như không phải vì nghĩ cho Giản Nhụy Ái, anh thật muốn ra tay với anh ta.

“Tôi không quan tâm chuyện tình cảm của cậu, nhưng cậu làm tổn thương Nhụy Ái, tôi phải nhúng tay vào!”

Đơn Triết Hạo không nhẫn nhịn nữa dùng tay nắm lấy cổ áo của Quyền Hàn, không khách khí nói: “Giản Nhụy Ái là người phụ nữ của Đơn Triết Hạo tôi. Về sau anh không cần chú ý đến cô ấy, tốt nhất anh nên cút xa một chút cho tôi.”

Nói xong cũng buông tay, Quyền Hàn lảo đảo mấy bước, nhéch nhác giống như gà trống thua trận, vô lực ngã trên ghế. Anh biết Giản Nhụy Ái yêu Đơn Triết Hạo, còn anh luôn là người nằm ngoài cuộc tình của họ.

Đơn Triết Hạo lạnh lùng nhìn người ngồi trên ghế một lần nữa, sau đó xoay người rời đi.

...

Hôm sau, Giản Nhụy Ái xuất hiện tại phòng bệnh của Đơn Triết Hạo, cô ngồi ở đầu giường giúp Đơn Triết Hạo gọt táo.

Y Thiếu Thiên nhìn một màn ấm áp, đùa giỡn nói: “Không ngờ Giản Nhụy Ái đã chuẩn bị thành bà Đơn rồi à, chăm sóc Tổng giám đốc Đơn kỹ thế.”

Cụ Duệ Tường cũng phối hợp quăng ánh mắt mờ ám nhìn hai người.

Giản Nhụy Ái có chút thiện thùng suýt tự cắt vào tay mình, ‘a!’

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, trùng mắt nhìn Y Thiếu Thiên khiến Y Thiếu Thiên cũng không dám tiếp tục chọc nữa.

Kéo tay Giản Nhụy Ái, quan sát cẩn thận: “Như thế nào?”

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo đang quan tâm mình, trong lòng ‘hỏi hộp’ một phen, bốn con mắt đều nhìn cô, mặt khẽ ửng hồng, xấu hổ rút tay về: “Em... em không sao.”

Đơn Triết Hạo kéo Giản Nhụy Ái qua, đặt tay lên eo cô, làm hại Giản Nhụy Ái lảo đảo mấy bước, tựa vào người của Đơn Triết Hạo.

Anh hướng về phía hai người bạn mình, tuyên bố: “Tôi nói cho các người biết một chuyện?”

“Chuyện gì?” Y Thiếu Thiên nghi ngờ nhìn Đơn Triết Hạo.

Cụ Duệ Tường hứng thú nghiêng đầu nhìn bọn họ, đợi lời nói kế tiếp của Đơn Triết Hạo.

“Cô ấy.” Đơn Triết Hạo đem con dao và quả táo trên tay Giản Nhụy Ái đặt ở đầu giường, ôm lấy cô, câu nói kế tiếp của Đơn Triết Hạo càng làm cho người ta kinh ngạc đến ngây người.

“Từ nay về sau, cô ấy chính là bạn gái của tôi.” Anh chính thức tuyên thệ chủ quyền.

“Ô! Ô! Quá tuyệt vời!” Y Thiếu Thiên cười ha ha.

“Chúc mừng hai người!” Cụ Duệ Tường chân thành chúc mừng, từ khi Lạc Tình Tình rời đi, chẳng thấy Đơn Triết Hạo đối đãi với cô gái nào như thế.

Đến phiên Giản Nhụy Ái mờ mịt, thấy bọn họ mỉm cười, cô cảm thấy thật hạnh phúc muôn biếu đạt chút cảm xúc, trong phòng bệnh đột nhiên có một người bước vào.

“Hạo, em đã trở về.”

Chương 34

KHÔNG THỂ ĐUỖI CON ANH ĐI

Kết cả Đơn Triết Hạo cũng bất ngờ!

Chỉ thấy một cô gái vóc người cao gầy, mặc chiếc áo đầm màu lam nhạt, đi giày cao gót, mỗi bước đi uyển chuyển như người mẫu đang trình diễn thời trang, chiếc mắt kính to che mắt đôi mắt của cô ta nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của cô ấy, đôi môi vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, trên tay cầm một bó hoa tươi.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt nhìn về phía tiếng nói, cẩn thận dò xét cô gái kia, cô biết rõ người đó là ai, tâm tư choáng váng như bị sét đánh giữa trời quang.

Đơn Triết Hạo kinh ngạc nhìn ra cửa, ngay cả Giản Nhụy Ái khẽ kêu lên, anh cũng như không nhìn thấy, nhìn chằm chằm người ngoài cửa.

Lạc Tình Tình!

Thân thể to lớn của Đơn Triết Hạo cũng ngây ngốc chấn động, ánh mắt kinh ngạc, không ngờ cô ta biến mất lâu như thế lại có thể bình tĩnh đứng trước mặt anh như vậy.

Vẫn đáng vẻ dịu dàng nhưng gương mặt tái nhợt chứ không hồng hào như trước kia, cô ta cố trang điểm đậm để che giấu nhưng son phấn nhiều đến mấy cũng không che đậy được sự tiêu tụy.

Lạc Tình Tình tự nhiên đi vào, bỏ qua sự chú ý của tất cả mọi người, đi đến trước mặt Đơn Triết Hạo, tự nhiên đem hoa đặt bên cạnh Đơn Triết Hạo, rồi tự tìm bình cắm hoa vào, động tác thuần thục giống như cô mới chính là chủ nhân căn phòng này.

Cả căn phòng không tiếng động, lặng lẽ nhìn cô, suy đoán và chờ đợi hành động tiếp theo của cô ta.

Lạc Tình Tình chớp mắt, ngay sau đó gương mặt xinh đẹp đã có hai hàng nước mắt, nhỏ giọng nói: “Hạo, em đã trở về.”

Vẻ mặt đìem đậm và đáng yêu nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo lạnh lùng dò xét hành động của cô ta từ đầu đến giờ, cuối cùng đưa ánh mắt dừng lại trên người Giản Nhụy Ái lại bắt gặp một đôi mắt đầy ưu thương của cô.

Cô biết Lạc Tình Tình sao?

Khi anh nhìn thấy vẻ đau lòng của Giản Nhụy Ái, trong lòng anh có chút bứt rứt không nói lên lời.

Lạc Tình Tình biết ánh mắt Đơn Triết Hạo đang nhìn về phía Giản Nhụy Ái mỉm cười nói: “Cám ơn cô đã chăm sóc Hạo, về sau tôi sẽ gọt táo cho anh ấy!”

Lời của cô ta giống như một quả bom lợi hại đem đầu óc Giản Nhụy Ái nổ thành tro bụi trong nháy mắt. Trong giây lát đó, con dao trên tay cô đã rơi vào tay Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái đứng im, không biết phải làm sao? Linh hồn đã bị người ta lấy hết, cô vô thức nhìn Lạc Tình Tình, không biết cô ta đang tính làm gì?

Nhưng nhìn cô ta bình tĩnh tự cấp cho mình quyền gọt táo cho Đơn Triết Hạo ăn, hai người thoát nhìn vô cùng xứng đôi, ý nghĩ như vậy khiến Giản Nhụy Ái nổi điên, ghen tỵ, tâm tình thiện lương bị xé thành trăm mảnh!

Không chỉ có Giản Nhụy Ái mà ngay cả Y Thiếu Thiên và Cụ Duệ Tường đứng bên cạnh cũng kinh ngạc!

Đơn Triết Hạo đang nằm trên giường, trong lòng như bị rách ra mảnh lớn, sóng đánh àm àm, thân thể to lớn ngồi dậy, hung hăng đoạt lấy con dao trong tay Lạc Tình Tình, nhìn chằm chằm vào Lạc Tình Tình, giận dữ hét: “Lạc Tình Tình, cô đang muốn làm gì? Cô chạy trốn khỏi du thuyền tôi còn chưa tìm cô tính sổ, bây giờ cô còn đến đây làm gì?”

Nước mắt tuôn trào trên mặt Lạc Tình Tình, nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, giống như nó bao hàm quá nhiều đau thương về câu chuyện xưa.

“Hạo, em có nguyên nhân nên mới rời xa anh, nhưng anh phải tin tưởng em, em yêu anh, anh nhất định phải tin tưởng em.”

Nói dứt lời rồi, cô ta liều mình nhào vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, động tác thân mật như vậy, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đơn Triết Hạo dùng sức đẩy Lạc Tình Tình ra, quắc mắt trừng mi rống giận: “Lạc Tình Tình, tôi không đánh phụ nữ nhưng cô đừng có chọc giận tôi.”

“Hạo, làm sao anh có thể nói những lời làm người khác đau lòng như thế? Từ nhỏ đến lớn, anh không bao giờ lớn tiếng với em, sẽ không đánh em, hôm nay anh lại muốn đánh em, cũng bởi vì em đi không nói lời từ giã, anh muốn đánh em, em hiểu anh... Anh không muốn em rời khỏi anh phải không?”

Y Thiếu Thiên kéo Lạc Tình Tình ra: “Lạc Tình Tình, cô đừng không nói đạo lý quá đáng như thế, Tổng giám đốc Đơn đã có bạn gái khác mà cô còn ôm Tổng giám đốc Đơn như thế thì bạn gái anh ấy sẽ nghĩ như thế nào”

“Phụ nữ... bạn gái?” Lạc Tình Tình lườm Giản Nhụy Ái một cái, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo: “Anh... chúng ta chưa chia tay, làm sao anh lại tìm bạn gái khác? Anh thật quá đáng.”

“Trước đây vì cảm thấy cô hiểu tôi nên mới qua lại cùng cô; ngày đó cô lựa chọn rời đi thì cũng biết hậu quả thế nào, tôi không muốn làm khó cô... tốt nhất cô nên lập tức rời khỏi đây cho tôi.”

Đơn Triết Hạo giận dữ hầm hù, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Tình Tình một cái cũng cảm thấy phí sức.

Giản Nhụy Ái mím môi ngây người nhìn bọn họ, tay không tự chủ xoắn chặt với nhau giống như lòng của cô đang cố gắng níu thật chặt lấy đau thương.

“Y Thiếu Thiên, kéo cô ta ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy cô gái điên này ở trong phòng tôi nữa, lôi đi.” Tròng mắt Đơn Triết Hạo đầy tức giận, không nhịn được.

Y Thiếu Thiên nhận được mệnh lệnh, không chần chờ, lập tức mở cửa đuổi người: “Lạc Tình Tình, cô không cần nỗi điên, tổng giám đốc Đơn đã không còn thích cô, cô nên nhanh chóng rời đi, tránh cho mọi người lúng túng!”

“Tôi không đi. Hạo, em biết sai lầm của mình rồi, cầu xin anh đừng đuổi em đi, em không thể rời xa anh, cầu xin anh.”

“Y Thiếu Thiên, cậu ăn cơm chùa sao...”

Tù nhở hai người đã cùng lớn lên, ít nhiều Lạc Tình Tình cũng hiểu rõ tính tình của Đơn Triết Hạo thích mềm không thích cứng, người nào phản bội anh thì nhất định anh sẽ không tha thứ cho người đó. Tuy nhiên đó không phải là chuyện liên quan đến cô, cô nghĩ mình là ngoại lệ của anh, có được sự tha thứ của anh.

“Hạo, anh không thể vô tình như thế, anh có thể đuổi em đi, nhưng anh không thể đuổi con của mình đi...”

Lạc Tình Tình ngã quy bất tỉnh trong phòng bệnh, trước ánh mắt tròn tròn kinh ngạc của mọi người.

Chương 35

NGUYÊN NHÂN RỜI ĐI

Đơn Triết Hạo vội vàng ôm lấy Lạc Tình Tình, bế cô đi về phía giường lớn, hướng về phía Y Thiếu Thiên đang sưng sốt, quát: “Nhanh gọi bác sĩ!”

Giản Nhụy Ái kinh sợ, cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo bát chấp tất cả nhổ hết kim tiêm trên mình chạy đến ôm Lạc Tình Tình, nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt anh, lúc đó cô biết Lạc Tình Tình vẫn tồn tại trong lòng Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái cố gắng bình tĩnh, cố nén nước mắt để nó không chảy xuống.

Bác sĩ chạy tới, mọi người đều lo lắng nhìn bác sĩ đang nhíu chặt lông mày: “Tổng giám đốc Đơn, thân thể vị tiểu thư này rất yếu, đã bị bệnh nặng, nhưng là bệnh gì phải kiểm tra tổng quát mới rõ, nhưng chắc chắn có thể xác định chuyện vị tiểu thư này đã mang thai.”

Giản Nhụy Ái cảm thấy cơ thể mình rơi xuống một hố sâu vạn kiếp, bên trong không có ánh sáng, chỉ có bóng đen ngụ trị. Cô lảo đảo mấy bước dựa vào vách tường bên cạnh, cắn chặt cánh môi đang run rẩy.

Y Thiếu Thiên nhìn người trên giường bệnh: “Tổng giám đốc Đơn, không nên bị lừa, đây có khả năng là quý kệ của Lạc Tình Tình, đứa bé không nhất định là của anh.”

Đơn Triết Hạo không nói gì, quay nhìn về phía Giản Nhụy Ái, không biết nên giải thích như thế nào?

“Hạo, Hạo...” Lạc Tình Tình tinh lại liền nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

“Lạc Tình Tình, thế nào...” Đơn Triết Hạo bất ngờ, theo bản năng nhìn về phía sắc mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái hạ thấp tầm mắt, cố gắng không nhìn tới hình ảnh bọn họ yêu thương nhau, nó sẽ khiến tim cô đau nhói.

Đơn Triết Hạo rống răm, khẽ đẩy Lạc Tình Tình ra khỏi lồng ngực mình, chờ Lạc Tình Tình giải thích rõ.

“Hạo.” Giọng nói của Lạc Tình Tình hơi run rẩy, ánh mắt khóa chặt Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo nhìn Lạc Tình Tình đang đau đớn, tình cảm trong lòng trở nên phức tạp, muôn hỏi cô rốt cuộc mang theo bao nhiêu bí mật?

“Hạo, lúc anh vừa định cầu hôn với em là lúc em biết mình ngã bệnh, hơn nữa còn là bệnh không trị được, loại vi khuẩn có thể từ từ ăn mòn cơ thể em. Em không muốn liên lụy anh cho nên em lựa chọn rời đi.

Khi anh vui mừng tổ chức buổi tiệc cầu hôn long trọng cho em, nhưng bệnh tình của em tái phát, em tin tưởng ông trời nhắc

nhở em phải rời khỏi anh, không thể liên lụy anh.

Em lựa chọn đi Mĩ điều trị, nếu như chưa khỏi em lại trở về với anh, còn nếu không trị hết, em sẽ chết ở đất Mĩ.

Nhưng bác sĩ lại nói cho em biết, em đang mang thai, nghe được tin ấy em không biết làm sao, thân thể em, em còn lo không xong, bác sĩ đề nghị em phá hủy đứa bé đi. Nhưng đứa bé chính là máu mủ của em và anh, em không nhẫn tâm giết đứa bé? Sự tồn tại của đứa bé này anh cũng có quyền được quyết định, em trở về đây là muốn hỏi ý kiến của anh...”

Lạc Tình Tình nghẹn ngào nói không ra lời, nước mắt ướt nhẹp, gương mặt xinh đẹp và đáng yêu bỗng chốc trở thành thê lương.

“Cái gì, em nói cái gì? Em nói lại một lần nữa cho anh nghe.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo trở nên chấn động, bàn tay to của anh nắm lấy bả vai Lạc Tình Tình, trong mắt đều là lo sợ.

Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo đang kích động, nước mắt lại chảy xuống ướt cả ga giường trắng: “Hạo, anh hiểu em mà, em không lừa gạt anh, trước kia cũng như thế, chưa bao giờ em muốn nói dối anh, em hiểu rõ cuộc đời này anh ghét nhất là phản bội.”

Không, không thể nào! Đơn Triết Hạo không thể đứng vững, thân thể lảo đảo, chuyện biến thành như vậy, anh như trở thành một đứa con nít không biết phải làm thế nào?

Tay Đơn Triết Hạo bóp chặt vai Lạc Tình Tình, nếu cô phản bội anh có lẽ anh rất dễ tiếp nhận, nhưng sự việc như thế này khiến anh không thể chịu đựng nổi!

Con mắt lạnh lẽo nhìn chòng chọc vào Tình Tình, hình như muốn nhìn thấu cõi lòng cô, mi mắt nhíu chặt lại vì không thể thì thấy bất cứ gì bên trong!

Lạc Tình Tình ở bên cạnh Đơn triết Hạo nhiều năm, cũng biết tâm tư của anh, cô nhẹ nhàng rúc vào ngực của anh, nói: “Hạo, anh biết không? Mấy tháng qua, mỗi ngày em đều phải đấu tranh với bệnh tật, vừa bình phục liền vội vàng trở về bên cạnh anh. Thời gian chữa bệnh, trong lòng em chỉ nghĩ đến anh, vì muốn được sống bên cạnh anh mới tiếp thêm dũng khí cho em.”

Mỗi câu nói của cô ta đều như thanh kiếm sắc bén, đâm sâu vào trái tim Giản Nhụy Ái. Giản Nhụy Ái cố đè xuống những mắt mát và đau đớn trong lòng, nhẹ giọng nói: “Hạo, em... em đi trước.”

Cô không thể tiếp tục ở đây để nghe nữa, trước kia cho là Lạc Tình Tình vứt bỏ Đơn Triết Hạo, không ngờ cô ấy lại chịu đau thương như thế.

Giản Nhụy Ái không muốn thương tiếc cho cô ta, nhưng cô không khống chế được mình, nhìn chăm chằm vào cô gái đáng thương ấy.

Đơn Triết Hạo khẽ giật mình, nhìn Giản Nhụy Ái đang rời đi, vội vàng đứng lên túm chặt tay Giản Nhụy Ái: “Đừng đi.”

Anh xoay người nhìn cô, nhìn ánh mắt bi thương của cô, có thể hiểu lòng cô đang đau đớn. Giản Nhụy Ái thê lương cười một tiếng, hất tay Đơn Triết Hạo ra, nước mắt không che giấu được, giống như nước biển tràn ra, bỏ chạy đi ra ngoài.

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo bất chấp tất cả đuổi theo.

Chương 36

TÌNH CẢM TAN VỠ

Đơn Triết Hạo mặc kệ mọi chuyện, hiện tại anh biết rõ mình cần cái gì? Chuyện của Lạc Tình Tình nếu là đúng sự thật, ngay cả khi anh biết mình sai thì anh cũng không quan tâm, bởi anh không muốn buông tay Giản Nhụy Ái.

Trước kia anh chưa từng yêu Lạc Tình Tình, hiện tại càng không thể, trước đây chỉ là cảm thấy cô thích hợp làm vợ của anh, nhưng khi biết Giản Nhụy Ái thì anh đã hiểu được lòng mình.

Đêm hôm đó, anh đã xác minh được tình cảm của mình.

“Hạo, chẳng lẽ anh không yêu em sao? Chẳng lẽ trong lòng anh đã chứa một người phụ nữ khác?” Lạc Tình Tình xót xa nhìn Đơn Triết Hạo, cả khuôn mặt tái nhợt giống tờ giấy, cộng thêm bệnh tình nên cả người vô cùng tiêu tụy.

Đúng! Cô đang lợi dụng sự áy náy để giữ chân Đơn Triết Hạo! Cô rõ ràng biết Đơn Triết Hạo không còn thuộc về mình nhưng cô sẽ không buông tay anh dễ dàng như thế.

“Thật xin lỗi Tình Tình, anh hiểu anh đã phụ em, chờ đứa bé ra đời anh sẽ nhận trách nhiệm nuôi dạy con; nhưng giữa chúng ta đã trở thành quá khứ. Hiện tại Giản Nhụy Ái mới là bạn gái của anh, hi vọng em hiểu điều đó”. Đơn Triết Hạo nói xong, liền xoay người rời đi.

“Đơn Triết Hạo...” Lạc Tình Tình nhìn theo bóng lưng Đơn Triết Hạo rời đi, ánh mắt tối sầm lại, cả người ngã gục xuống.

Giản Nhụy Ái bỏ chạy về phòng mình, cũng không khống chế được tâm tình của mình, nằm ở trên giường khóc lớn, thân thể mềm mại run lên bần bật.

Lạc Tình Tình trở về, hơn nữa hiểu làm giữa bọn họ được giải quyết, bọn họ sẽ quay lại và càng yêu nhau hơn nữa, thì cô phải làm gì đây? Cô nên giải quyết con của mình như thế nào?

Có lẽ cô may mắn khi chưa nói chuyện mình có thai cho Đơn Triết Hạo nghe. Nếu không Đơn Triết Hạo sẽ nghĩ cô dùng đúra bé trói chân anh, như thế cô sẽ chẳng còn chút tôn nghiêm nào trước mặt Đơn Triết Hạo cả. Hơn nữa cô cũng không muốn gây khó cho Đơn Triết Hạo! Nhìn anh tìm được chân tình, cô cũng cảm thấy mình nên chúc phúc hai người.

Nhưng tại sao trái tim cô lại khó chịu như thế? Giống như sắp hít thở không thông vậy! Lông mày cô khẽ cau chặt, thân thể khó chịu: “Uhm...”

Cảm giác buồn nôn dâng trào trong cơ thể, Giản Nhụy Ái vội vàng chạy đến toilet, nôn ọe...

Cô không biết vì sao lại buồn nôn dữ dội như thế? Lục phủ ngũ tạng như trào ra ngoài, nước mắt cũng ướt đầy trên gò má, cô cũng hiểu phụ nữ có thai đều bị như thế!

Sau khi Giản Nhụy Ái cảm thấy thoải mái hơn, dùng nước lạnh vỗ vỗ lên gương mặt, nhìn chăm chăm người con gái thật nhếch nhác trong gương: “Bảo bảo, có lẽ ba con sẽ không trở lại tìm chúng ta? Có lẽ ba con đã tìm được chân tình của mình rồi?”

Nghĩ rồi lại nghĩ, nước mắt như nước mưa rơi tí tách trên mặt, trở về giường, vô lực ngồi ôm gói, chìm vào suy nghĩ mênh mông.

♥ Điễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Đột nhiên cửa mở ra, Đơn Triết Hạo xuất hiện, ánh mặt trời chiếu vào cơ thể cao ngạo, đem chiếc bóng của anh kéo dài ra.

“Tiểu Nhụy!” Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm mặt của cô, giọng điệu đầy lo âu.

Giản Nhụy Ái trợn mắt nhìn Đơn Triết Hạo, nước mắt trong hốc mắt càng trào ra nhiều hơn.

Đơn Triết Hạo đi mấy bước đến bên cạnh ôm chặt lấy cô, bởi vì anh biết Giản Nhụy Ái muốn chạy trốn khỏi anh, nhưng anh hiểu trong cuộc đời này anh không thể mất cô.

“Buông ra, buông em ra...” Giản Nhụy Ái đẩy mình ra khỏi lòng ngực anh, vì cô biết lòng ngực này không thuộc về riêng cô.

Món đồ đã không là của mình có cố níu giữ thì nó cũng không phải là của mình, nếu nhất định đã không thể, vậy thì không cần giữ lấy, vì như thế sẽ càng làm cô tổn thương thêm mà thôi!

“Không thả, anh không thả...” Đơn Triết Hạo ôm chặt Giản Nhụy Ái, muốn đem cô ôm chặt trước trái tim của mình.

Giản Nhụy Ái giãy giụa không có kết quả, hung hăng cắn bờ vai của anh.

Anh đang làm gì vậy? Người anh yêu đã trở về rồi mà, hay là anh nghi ngờ cô có đứa bé nên mới qua đây tìm cô?

“Buông ra, người anh yêu đã trở về, anh còn đến chỗ này làm cái gì? Anh nên về đó, ở bên cạnh cô ấy mới đúng?”

Trong nháy mắt, Đơn Triết Hạo cứng đờ người, khẽ đẩy Giản Nhụy Ái ra, trong lòng anh ngồn ngang rối rắm. Giản Nhụy Ái không cảm thông cho anh, mà cố tình gây sự là sao?

“Giản Nhụy Ái, em không cần càn quấy...” Đơn Triết Hạo rống to, sắc mặt bỗng thay đổi, tràn đầy tức giận đứng bên giường.

Trên người anh tản ra một luồng khí lạnh, thân thể Giản Nhụy Ái không khỏi run rẩy. Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tức giận của Đơn Triết Hạo, sự dịu dàng hôm qua đã bị Lạc Tình Tình đánh vỡ, người yêu của anh trở lại, Đơn Triết Hạo không cần cô nữa nên anh cũng chẳng cần dịu dàng để lấy lòng cô, đau lòng giống như xuyên qua trái tim: “Đơn Triết Hạo, em hiểu rõ người anh yêu là Lạc Tình Tình, cô ấy đã trở về, anh cũng nên buông tay em đúng không?”

Giọng Giản Nhụy Ái trở nên yếu ớt, giống như con mèo nhỏ bị rơi xuống nước, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa, lại khiến trái tim Đơn Triết Hạo đau đớn.

Đơn Triết Hạo biết mình quá nặng lời và hù dọa Giản Nhụy Ái, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhụy, anh và Lạc Tình Tình đã là chuyện quá khứ. Người bây giờ anh quan tâm là em, anh nói thích em, em là bạn gái của anh, anh tự nhiên có nghĩa vụ bảo vệ em.”

Đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, muốn truyền sự ấm áp cho cô khiến cô không thể rời đi.

Lần đầu tiên Đơn Triết Hạo dịu dàng như vậy, đây là cô gái đầu tiên trong cuộc đời này làm thay đổi tính cách của anh.

Giản Nhụy Ái thốn thức rúc vào trong ngực của anh, trái tim đau đớn được anh an ủi nhưng chưa vơi đi. Cô cũng phải tự nhủ với lòng không được tiếp tục yêu anh.

Quả nhiên, anh không yêu cô, anh chỉ nói rằng sẽ chịu trách nhiệm với cô mà thôi. Chẳng lẽ, anh thấy hối hận?

Chương 37

ĐỦ CHỨNG CÓ

Ghen ty và hâm mộ giống như một con hổ dữ lao tới xâm chiếm ý thức của cô.

Trong lòng Đơn Triết Hạo, Lạc Tình Tình có vị trí quan trọng, vị trí này mãi mãi không thuộc về cô.

Cô ghen!

Giản Nhụy Ái ngây thơ cho là kinh nghiệm của mình nhiều lăm. Cô nghĩ đến chuyện đêm hôm đó Đơn Triết Hạo dịu dàng với cô chính là vì yêu cô; có lẽ cô sai lầm rồi, sai rất nhiều, cô vĩnh viễn không quên vẻ mặt đau lòng của Đơn Triết Hạo khi nghe Lạc Tình Tình kể chuyện và bị ngắt.

Anh yêu Lạc Tình Tình, còn đói với cô anh chỉ có hứng thú mà thôi.

Trái tim cô bị đau thương bùa vây, cô có thể cảm nhận cõi lòng mình đang rỉ máu, một giọt... một giọt...

Sắc mặt cô tái nhợt, nhớ lại chuyện trên vách núi đá Đơn Triết Hạo đã không màng mọi chuyện mà cứu cô, còn nguyện ý cùng cô xuống địa ngục, cô ngây ngốc liền cho rằng Đơn Triết Hạo đã thật lòng với cô, ngu ngốc trao tim mình cho anh.

Làm sao Giản Nhụy Ái ngây thơ giao trái tim mình và dễ dàng tin tưởng anh như thế? Đơn Triết Hạo chẳng thể nào yêu cô; vậy mà cô vẫn cho là Đơn Triết Hạo yêu cô, nhưng anh không biểu đạt ra ngoài.

Nhưng hôm nay Lạc Tình Tình xuất hiện, khiến cho cô tinh mộng, Đơn Triết Hạo không thuộc về cô.

Đơn Triết Hạo không thể quên được Lạc Tình Tình, hiện tại Lạc Tình Tình đã vượt qua căn bệnh hiểm nghèo, lại còn mang thai đứa con của anh, cô ta dường như đã phải đánh đổi cả mạng của mình vì đứa con trong bụng!

Với một câu chuyện tình cảm động như thế, nhất định Đơn Triết Hạo sẽ trở về bên cạnh cô ta. Họ đã ở bên nhau một thời gian, cô biết Đơn Triết Hạo sẽ không vì cô mà từ bỏ máu mủ của mình.

Giản Nhụy Ái cảm giác ngực mình quặn thắt, cô đẩy Đơn Triết Hạo ra, tay nhỏ bé che ngực, buồn bực trở thành khó chịu khiến cô không thở nổi.

“Đơn Triết Hạo, anh quay về bên cạnh Lạc Tình Tình đi! Lời nói đêm hôm đó, em sẽ xem như chưa từng nghe thấy, em hiểu rõ tính sĩ diện của anh, nói ra thì nhất định sẽ làm cho bằng được, thật ra thì không cần, nếu anh đã chọn Lạc Tình Tình, thì anh hãy về bên cạnh cô ấy đi!”

Cô không chớp mắt, nhìn chăm chăm vẻ mặt biến hóa của Đơn Triết Hạo; từ nhỏ đến lớn, cô đã được giáo dục rằng nếu không

phải là đồ của mình mà cứ lấy, khi bị phát hiện sẽ bị viện trưởng đánh; Đơn Triết Hạo không phải là của cô, cô không giữ nổi.

Cô cũng sợ cảm giác bị mất đi, cảm giác đau lòng kia cô đã chịu quá nhiều rồi.

Đơn Triết Hạo không ngờ Lạc Tình Tình vừa xuất hiện thì Giản Nhụy Ái lập tức lùi bước, cô không tin tưởng vào tình yêu của bọn họ sao? Trái tim luống cuống, anh kích động đến muôn giết người, đôi tay nắm chặt.

Đối mặt với Giản Nhụy Ái đang muốn lùi bước, anh chẳng dám nhìn nữa, anh sợ mình không thể kiềm chế được cơn nóng giận của mình mà bóp chết cô.

Anh cố né sự tức giận trong lòng, kéo cửa phòng bước đi...

“Rầm...”

Tiếng đóng cửa thô lỗ, trái tim Giản Nhụy Ái vỡ vụn ra. Cô không đuổi theo anh, cũng không có dũng khí chạy ra bên ngoài, chỉ vô lực tựa vào thành giường, tay gắt gao ôm gối đầu, thân thể nhỏ nhặt run rẩy.

Lạnh quá, tại sao trời lại lạnh như thế? Vì sao ông trời cứ bắt cô chịu đựng đau đớn. Cô không có gì xứng đáng để được Đơn Triết Hạo yêu thương, hơn nữa còn là tình yêu sâu đậm, yêu là khổ sở như vậy sao?!

Bây giờ cô nên làm gì? Cô không có dũng khí để đối đầu với Lạc Tình Tình? Cô có thể đối đầu với người đang mang bệnh nặng như thế sao?

Hai mắt đỏ ửng nhìn vào vách tường màu trắng, nước mắt lăng lẽ chảy xuống.

Mặc dù Đơn Triết Hạo vẫn còn đang tức giận chuyện của Giản Nhụy Ái, nhưng hai hôm nay anh không làm việc khiến công việc của công ty úr đọng như núi khiến anh mệt mỏi, thân thể anh vẫn chưa hồi phục, không thể xuất viện, chỉ có thể bảo Y Thiếu Thiên mang công việc đến bệnh viện cho anh xử lý.

Anh nhường phòng bệnh của mình lại cho Lạc Tình Tình, chuyển qua căn phòng sát vách.

Đơn Triết Hạo vừa ký chữ ký cuối cùng trên chồng tài liệu thì Y Thiếu Thiên đến.

Khi Y Thiếu Thiên vào phòng, anh đã đem bút máy của mình ném lên bàn, sau đó cầm một điếu xì-gà thượng hạng lên. Anh rất ít hút thuốc, chỉ khi nào có chuyện phiền não, mới lấy ra dùng nó để hóa giải muộn phiền trong lòng.

Châm lửa thuốc xì-gà xong Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt sắc bén nhìn về phía Y Thiếu Thiên chờ đợi.

Y Thiếu Thiên nhìn điếu xì-gà trong tay Đơn Triết Hạo, biết tâm tình của anh không được tốt, cũng không dám khuyên, chỉ có thể đặt một số báo cáo lên bàn.

“Đây là tài liệu tôi thu thập được, phía trên là những hoạt động cụ thể của Tình Tình trong thời gian qua. Quả thật cô ấy đã đi Mĩ, cũng đến bệnh viện tại Mĩ khám chữa bệnh, hơn nữa vẫn luôn ở trong bệnh viện. Phía bệnh viện bên kia chứng thật Lạc Tình Tình có bệnh loạn thần kinh vận động mãn tính có thể gây ra bại liệt, cơ thể teo rút, từ chi cứng lại rất khó vận động, không nhanh nhẹn được như người bình thường.”

Tròng mắt Đơn Triết Hạo khẽ run, ngón tay thon dài giữ lấy tập tài liệu, chuyện này quá bất ngờ, anh đã bảo người tin tưởng nhất tìm chứng cứ, thế là những lời Lạc Tình Tình nói là thật sao, giờ thì anh phải làm gì? Lần đầu tiên trong đời Đơn Triết Hạo không dám tin vào sự thật.

Anh nhìn những bằng chứng trước mặt, vì sao anh lại sợ!.

Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy sợ hãi vì một điều gì đó!

“Tổng giám đốc Đơn, tổng giám đốc Đơn...” Y Thiếu Thiên vì vẻ mặt hoảng hốt của Đơn Triết Hạo, lo lắng gọi mấy tiếng.

“Tiếp tục, nói tiếp đi!”

Y Thiếu Thiên chăm chú nhìn Đơn Triết Hạo, cúi đầu nhìn tài liệu trên bàn, tiếp tục nói: “Bệnh viện cũng chứng thật Lạc Tình Tình đã có thai...”

Mấy giây sau, Đơn Triết Hạo đem tài liệu trong tay đóng lại, tay đè lên trán, con ngươi thâm thúy và đầy vẻ ảm đạm, hít sâu một

hơi: “Cậu ra ngoài trước, tôi muốn yên tĩnh.”. Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo, thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Đơn Triết Hạo nhìn tài liệu trên bàn, còn hình tấm ảnh của Lạc Tình Tình, ‘chứng thần kinh vận động’ cứ xoay quanh đầu anh.

Hai tay anh cầm sấp giấy lên, bóp nát tài liệu trong tay rồi quăng vào sọt rác. Đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, đôi mắt âm trầm giờ phút này như đang đóng băng.

Trong lúc vô tình, dưới chân anh đã có nhiều tàn thuốc, anh nhấc giày da của mình lên đè bẹp nó.

Chương 38

CHO EM NỤ HÔN LY BIỆT

Giữa đêm khuya, bệnh viện vắng lặng không hề có bất cứ người nào, chỉ có ánh trăng tỏa sáng mờ ảo.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, khiến Giản Nhụy Ái không ngủ được, thura dịp Quyền Hàn và Trác Đan Tình đã ngủ, lặng lẽ một mình ra ngoài.

Gió lạnh nhẹ thổi, thân thể nhỏ khẽ run, lông mi dài cong vút. Giản Nhụy Ái bước ra khỏi cửa không hề hay biết trên lầu có một đôi mắt âm trầm dõi theo.

Đơn Triết Hạo đứng ở ngoài cửa sổ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, nhíu mày, nhận điện thoại...

“A lô, Lạc Tình Tình?” Giọng nói của anh không mang cảm xúc nào.

“Hạo, em muốn nói chuyện với anh một chút, nói xong em sẽ không làm phiền anh nữa.” Trong loa truyền đến một giọng nói đầy thê lương, trong đầu Đơn Triết Hạo thoáng qua bệnh tình của cô ta, không dành lòng cự tuyệt lời yêu cầu của cô ta.

Trên sân thượng của bệnh viện, hương hoa nhẹ nhẹ bay trong gió, Lạc Tình Tình mặc một bộ quần áo mỏng manh, gương mặt xinh đẹp, thân thể mảnh khảnh, xem ra càng yếu đuối động lòng người.

“Lạc Tình Tình?” Giọng nói Đơn Triết Hạo lạnh lẽo đánh vỡ màn đêm yên tĩnh.

Ánh trăng chiếu lên vóc dáng hoàn hảo, thân thể to lớn của anh càng thêm quyến rũ. Anh nhìn thấy thân thể yêu ớt dường như không thể trụ vững trước gió lớn của Lạc Tình Tình.

Lạc Tình Tình đột nhiên xoay người, giọng nói của cô yếu đuối và run rẩy: “Hạo, anh đã đến rồi.”

Đơn Triết Hạo cho là mình quá lạnh lùng, không ngờ nhìn thấy Lạc Tình Tình tiêu tụy như thế, trong lòng anh sinh ra cảm giác áy náy, bởi vì anh đã phụ bạc cô.

Trước kia anh không chú ý đến thân thể Lạc Tình Tình, rồi để mặc cô phải đối mặt với căn bệnh quái ác, dẫu anh cũng biết thân thể của cô không thể tự mình đối kháng với bệnh tình.

“Hạo, tại sao trong thời gian ngắn ngủi mà anh lại thay đổi nhiều như thế? Em luôn tự hỏi nếu như em không rời đi, em nói sự thật với anh, có phải anh sẽ vẫn ở bên cạnh em không?”

Lạc Tình Tình đi tới trước mặt của anh, trong mắt đầy thâm tình, cô ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt óng ánh chảy dài trên gương mặt xinh đẹp.

Thân thể Đơn Triết Hạo cứng đờ, im lặng định thần trong vài giây, mới lên tiếng: “Thật xin lỗi, là anh đã phản bội em, anh nợ

em, anh sẽ bảo người tìm cho em đội bác sĩ tốt nhất thay anh chăm sóc em, em sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lạc Tình Tình không trả lời, thê lương nói: “Hạo, có phải anh cảm thấy em không có tiền chữa bệnh, cho nên mới cho tiền em chữa bệnh không? Trong lòng của anh, em rẽ mạt như thế sao?”

“Em hiểu làm rồi, anh không có ý như vậy, anh muốn cứu sống em, anh không có ý gì khác.” Đơn Triết Hạo giải thích rõ ràng vì không biết an ủi cô như thế nào? Dù sao anh cũng là người có lỗi với cô.

“Hạo, anh không cần phải giải thích, em hiểu tất cả mọi chuyện đều là lỗi của em, là em sai.” Lạc Tình Tình cười thê lương, đưa tay nắm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Là em tự ý bỏ đi, tất cả đều là lỗi làm của em, em không có quyền trách người khác, chỉ có thể trách số phận của mình, không được đi theo anh đến suốt cuộc đời.”

“Tình Tình!”

“Hạo, rất lâu không được nghe anh gọi như thế rồi? Anh còn nhớ lần đầu tiên anh gọi em như thế là khi nào không?”

“Về sau anh sẽ gọi em là Tình Tình, em đừng khóc, anh sẽ chăm sóc em cả đời.” Đơn Triết Hạo nhớ không sót một chữ.

Ngày bé, bọn họ vô cùng đơn thuần, không hiểu cái gì là cả đời, không hiểu lời cam kết đó nặng cỡ nào?

Lạc Tình Tình khẽ mím cười: “Không ngờ anh còn nhớ rõ.”

Từ nhỏ Đơn Triết Hạo đã mất cả cha lẫn mẹ, anh chỉ có bà nội nuôi dưỡng, một tay bà nội gầy dựng Đơn Thị, vì muốn cho Đơn Triết Hạo một cuộc sống tốt nhất.

Bà nội biết Đơn Triết Hạo cô đơn, khi đó nữ quản gia trong nhà cũng có một đứa cháu gái, chính là Lạc Tình Tình, nên bà bảo đứa bé đến chơi cùng Đơn Triết Hạo, từ đó bọn họ lớn lên cùng nhau.

Trong lòng Đơn Triết Hạo thoảng không đành lòng: “Nhớ, đó là phút giây vui vẻ nhất của chúng ta.”

Anh sẽ không quên khi còn bé, vì anh không có cha mẹ nên bị gọi là con hoang; lên tám tuổi Đơn Triết Hạo chỉ biết đánh nhau, khi có một đứa bé cầm ly rượu định đập vào đầu anh, chính Lạc Tình Tình đã chạy ra cản lại, cũng vì thế bây giờ trên vai cô còn một vết sẹo.

“Hạo, cảm ơn anh vẫn còn nhớ, như thế đã quá đủ rồi! Bây giờ trong lòng anh đã có cô gái khác, mặc dù em không cam tâm nhưng chỉ cần thấy anh hạnh phúc là em vui rồi, em sẽ không quấy rầy cuộc sống của anh nữa. Hôm nay, Giản tiểu thư đã hiểu lầm em, cho em gửi lời xin lỗi đến cô ấy...”

Lạc Tình Tình nói trong tiếng nấc, nước mắt ướt nhẹp gương mặt, thân thể khẽ run rẩy.

“Tình Tình!” Đơn Triết Hạo nhìn vẻ đìem đạm và đáng yêu của Lạc Tình Tình, trong lòng cũng tự nhiên khó chịu, anh bước tới đặt bàn tay đặt lên vai cô, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực mình.

“Hạo!” Lạc Tình Tình rúc vào trong ngực của anh, hơi thở quen thuộc bao phủ lấy thân thể cô.

“Tình Tình, khuya lăm rồi, anh đưa em về phòng!” Vài phút sau, anh đẩy thân thể cô ra.

Đó là câu nói quen thuộc ngày trước, hôm nay lại không thể để nó thành thói quen.

Khóe mắt Lạc Tình Tình quay sang, nhìn thấy bóng một người đang đứng trong góc khuất, khóe miệng nâng lên một nụ cười, nhỏ giọng khóc thút thít, mà Đơn Triết Hạo đang đứng đưa lưng về phía bóng dáng kia.

“Hãy hôn em!” Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo: “Hãy cho em một nụ hôn ly biệt là em thõa mãn rồi, Hạo, chỉ cần một lần này thôi, một nụ hôn thôi? Nó khó khăn đến thế sao?”

Chương 39

MUƯU TÍNH

Bộ dáng điềm đạm cam chịu khiến Đơn Triết Hạo không đành lòng cự tuyệt, cộng thêm cảm giác áy náy với Lạc Tình Tình, khiến anh càng khó cự tuyệt hơn.

Dịu dàng đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn môi của cô.

Lạc Tình Tình nhắm mắt lại, từ từ hưởng thụ nụ hôn của anh, đôi tay quấn quanh tấm lưng anh, thân thể giống như bạch tuộc dán thật chặt vào lòng ngực anh, chặt chẽ không rời.

Đơn Triết Hạo từ từ buông lỏng muôn dây cô ra, lại thấy cô càng quấn lấy mình chặt hơn, khẽ cau mày, không vui.

“Hạo, cho em ôm anh một chút, một chút thôi.” Lạc Tình Tình tham lam hút lấy hơi thở của anh, ánh mắt kín đáo liếc nhìn vào bóng tối, trong mắt tràn đầy khiêu khích, đôi môi không khỏi giương lên nụ cười giễu cợt.

Thật ra nhìn thấy Giản Nhụy Ái lên sân thượng, cô ta mới gọi Đơn Triết Hạo đến, có ý diễn tuồng cho Giản Nhụy Ái xem, muốn làm cho Giản Nhụy Ái tự động rút lui.

Giản Nhụy Ái chưa đủ bản lĩnh để tranh giành người đàn ông này với cô, còn non tay lắm!

Cô không thể chịu đựng được khi mất người đàn ông ưu tú như Đơn Triết Hạo, đưa mắt liếc nhìn khắp nơi, miệng nhếch mép khinh thường, nếu Giản Nhụy Ái muốn đấu với cô phải tu luyện thêm mấy năm nữa!

“Đi thôi! Anh đưa em về.” Chốc lát, Đơn Triết Hạo đánh vỡ không khí yên tĩnh.

Lạc Tình Tình biết đã đến lúc nên thu tay về, dù sao Đơn Triết Hạo cũng không phải đồ đàn, cứ dây dưa chỉ khiến cô nhanh bại trận hơn. Chợt nghiêng người ôm lấy bụng, bên ngoài lộ ra vẻ khổ sở: “A! Bụng của em thật là đau.”

Đơn Triết Hạo nhìn Lạc Tình Tình đang ngồi dưới sàn, giọng đau đớn thê lương làm người ta lo lắng, nhíu chặt lông mày, anh ngồi chồm hổm xuống: “Đi thôi! Anh đỡ em trở về rồi sẽ gọi bác sĩ.” Đơn Triết Hạo đưa tay của mình ra định dùi cô đi.

Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo bám vào tay Đơn Triết Hạo, muốn đứng lên, nhưng không có hơi sức: “Hạo, bụng em thật khó chịu, có thể là bệnh cũ tái phát, anh có thể xuống gọi bác sĩ giúp em không.”

“Không được!” Đơn Triết Hạo không yên lòng khi để một mình cô trên sân thượng bệnh viện, nhìn trời đất tối đen lại nhìn đồng hồ tay một chút, không ngờ thời gian đã muộn như vậy, bối rối không biết phải làm sao.

Vốn định nói rõ mọi chuyện với Lạc Tình Tình, sau đó anh sẽ đi giải thích rõ ràng với Giản Nhụy Ái, không để cho cô phải nản

chí với tình cảm của bọn họ, nhưng giờ có xuống tìm Giản Nhụy Ái thì cũng quá muộn rồi, chắc cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Nghĩ tới đây, anh lập tức thiêu kiên nhẫn!

Thật sự không có biện pháp! Anh nhẹ nhàng kéo thân thể Lạc Tình Tình ôm lấy cô: “Anh ôm em đi tìm bác sĩ sẽ nhanh hơn.”

Giản Nhụy Ái nhìn những hình ảnh trước mắt, dòng nước ám áp trong mắt cô do không kiềm chế được mà chảy xuống, xuyên thấu lòng cô, linh hồn như bị đong cứng lại.

Máu toàn cơ thể cô ngưng chảy.

Cô lảng lặng đau đớn nhìn Đơn Triết Hạo, khi anh ôm Lạc Tình Tình chạy về phía cô, mỗi bước chân của anh giống như một nhát búa hung hăng gõ bể trái tim, cô tan nát cõi lòng. Phải như thế nào mới quay lại được đây?

Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống không ngừng, nghĩ sẽ phải khóc lớn nhưng không khóc nổi, cảm giác toàn thân lạnh lẽo, thậm chí cơn lạnh len lỏi vào từng tế bào trong người cô...

Đơn Triết Hạo hơi sững sốt, anh không ngờ Giản Nhụy Ái lại xuất hiện tại nơi này, nhìn cô đau đớn và buồn bã khóc, ánh mắt như rơi vào địa ngục khiến tim anh đau nhói.

Giản Nhụy Ái không có dũng khí đối mặt với anh, xoay người che mặt lại, sau đó bỏ chạy như bay mà đau đớn trong lòng vẫn

không giảm bớt, chuỗi âm thanh tàn nhẫn phía sau lưng càng khiến tim cô đau nhói.

“Hạo, Giản tiểu thư hiểu làm rồi, em nghĩ mình cần đi giải thích với cô ấy một chút.”

“Không cần, tính tình như con nít.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Giản Nhụy Ái, không vui nói.

Quyền Hàn và Trác Đan Tinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa chạy về phòng bệnh, lo lắng hỏi “Nhụy Ái, xảy ra chuyện gì thế?”

“Làm thế nào đây? Lạc Tình Tình trở lại, hai người bọn họ ở chung với nhau, từ vẫn là người ngoài cuộc, rốt cuộc cũng phải rời đi, tại sao lòng của tớ đau như vậy?”

Trác Đan Tinh nhìn thân thể nhỏ nhắn đang nằm bò lên giường run rẩy, cô ngồi xuống bên cạnh ôm Giản Nhụy Ái vào lòng, an ủi: “Đừng khóc, Nhụy Ái, tự nhiên sao cậu khổ như thế, tại sao không buông tay? Yêu là chuyện của hai người, nếu như chỉ một người cứ tìm cách dây dưa, đứng một chỗ đợi chờ tình yêu, như vậy chỉ là mồ chôn của bản thân mà thôi.”

“Tớ có thể bỏ, nhưng đứa bé thì phải làm sao? Tớ không có tư cách quyết định sẽ phá nó, Đan Tinh trái tim tớ rất khó chịu, giống như đã chết, anh ấy lựa chọn quay lại bên cạnh Lạc Tình Tình thì tớ phải làm thế nào đây?” Giản Nhụy Ái càng khóc lớn.

“Nhụy Ái, đừng khóc nữa, không có tình yêu nhưng em vẫn còn có tui anh, anh và Đan Tinh sẽ bảo vệ em cả đời, đừng khóc nữa.”

Nghe được câu khuyên nhủ của Quyền Hàn, ‘hu... hu’ Giản Nhụy Ái theo thói quen lại tựa lên vai của Quyền Hàn mà khóc, từ nhỏ đến lớn mỗi khi cô được khóc trên bả vai anh thì nước mắt sẽ từ từ dừng lại.

Nhưng hôm nay tại sao nước mắt không ngừng được? Nước mắt cứ như nước suối lạnh giá không ngừng chảy xuống.

“Anh Quyền Hàn, có phải em rất ngu ngốc không? Biết rất rõ trong lòng Đơn Triết Hạo không có em thế mà em lại cứ rơi vào đó, hiện tại em mong tất cả chỉ là giấc mơ, cuộc đời sẽ cho em thêm nhiều hy vọng?”

Trước kia, Giản Nhụy Ái tin tưởng dưới ngọn đèn tàn là hy vọng mới, tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng vào giấc mơ, cũng tin tưởng ông trời sẽ mang đến kỳ tích cho đời cô, càng thêm tin tưởng sẽ có một ngày sẽ xuất hiện một người dang rộng vòng tay đón chào yêu thương cô.

Bởi vì hạnh phúc không phải là nhìn đối phương là ai, mà là hai người tay trong tay cùng nhìn về một chỗ.

Chương 40

ÉP ĐƠN TRIẾT HẠO ĐẾN ĐIỀN

Đơn Triết Hạo đưa Lạc Tình Tình về phòng bệnh, sau đó lập tức gọi y tá đến chăm sóc cô.

Ngoài miệng nói không quan tâm đến Giản Nhụy Ái nhưng trong lòng lại không ngừng lo lắng, khuôn mặt anh tuấn đầy lo lắng. Đứng ở cửa phòng bệnh của Giản Nhụy Ái, nghe được câu nói ‘mong tất cả chỉ là giấc mơ, cuộc đời sẽ cho em thêm nhiều hy vọng’ khiến trái tim anh đau đớn.

“Tiểu Nhụy...” Anh đứng ở cửa phòng, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Đơn Triết Hạo khó chịu khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang dựa vào bả vai Quyền Hàn, nhưng anh cố gắng ngăn cản lửa giận sắp bộc phát, anh đến đây là muốn giải thích mọi chuyện với cô.

Anh không thể bị uất ức như thế, lần đầu tiên anh chịu cúi đầu trước người khác.

Anh kìm néo tức giận không để mắt mình nhìn chằm chằm vào cánh tay đang đặt bên hông Giản Nhụy Ái, nếu như ánh mắt có thể giết người, tay Quyền Hàn đã bị chặt ra làm tám khúc, không nhìn được nữa anh cao giọng: “Các người ôm đủ chưa?”

Giản Nhụy Ái giống như trong mơ, ngẩng đầu nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang hầm hừ đi đến, anh bức túc nhìn cô và Quyền Hàn, sau đó đẩy Quyền Hàn hai người ra xa nhau.

Động tác của Đơn Triết Hạo khiến tim Quyền Hàn đau nhói, anh chỉ có thể giả bộ không hề để ý, chỉ cần Giản Nhụy Ái vui là được, mặc kệ ai là người bên cạnh cô? Quyền Hàn chỉ muốn cô được vui vẻ. Anh và Trác Đan Tình lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn tới bên cạnh Đơn Triết Hạo nói: “Đơn Triết Hạo, không nên làm thương tổn cô ấy.”

Đơn Triết Hạo im lặng cho đến khi hai người rời khỏi phòng bệnh: “Tiểu Nhụy, anh không hy vọng em ôm người đàn ông khác như thế.” Anh nhìn thấy những giọt nước mắt đang rơi trên mặt Giản Nhụy Ái, đau lòng ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay lớn của anh ôm trọn thân thể nhỏ nhắn của cô trong lòng ngực vững chải của mình.

Giản Nhụy Ái cố nén nước mắt xuống, gắt gao cắn môi, mặc cho Đơn Triết Hạo đang ôm áp cô, mặt của cô áp sát vào ngực anh, lại nhớ hình ảnh lồng ngực dịu dàng này mấy giây trước đã ôm ấy phụ nữ khác.

Cô vốn yêu thích lồng ngực này, nhưng hiện tại nơi đây lại khiến cô đau lòng.

Trái tim cô như bị ai bóp thật chặt, đau, rất đau!

“Đồ ngốc, mới vừa rồi Lạc Tình Tình gọi anh ra ngoài là muốn nói cho anh biết, cô ấy nghĩ thông suốt rồi, cô ấy sẽ rời khỏi mối quan hệ của chúng ta, chúng ta không cần vì cô ấy mà cãi nhau nữa.” Đơn Triết Hạo nhìn gương mặt tiêu tụy của cô, trong lòng bỗng đau xót, cung chiều ngắt chóp mũi cô một cái.

Giản Nhụy Ái không tin ngược mắt nhìn anh, bật hỏi: “Tại sao anh phải ôm cô ấy?”

“Bệnh cũ của cô ấy tái phát, anh ôm cô ấy về phòng bệnh, chẳng lẽ em muốn anh ném cô ấy trên đó, mặc kệ tất cả sao? Được! Về sau cô ấy có phát bệnh trước mặt anh, anh sẽ vứt cô ấy ở đó!”

“Em... Không thể để cho người ta như thế” Tròng mắt Giản Nhụy Ái hốt hoảng, nhỏ giọng lầm bầm nói.

Đơn Triết Hạo than nhẹ một tiếng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cung chiều ngắt bên má cô, thâm tình nói: “Tiểu Nhụy, nha đầu ngốc, anh đã nói với em, qua hệ của anh và Lạc Tình Tình đã trở thành quá khứ, tựi anh không thể nào tiếp tục nữa, em không cần suy nghĩ lung tung, về sau chỉ cần tin tưởng anh là được?”

Thật! Giản Nhụy Ái cô nén tin tưởng lời nói của Đơn Triết Hạo sao? Trong đầu thoáng qua hình ảnh hai người hôn nhau, tại sao anh lại hôn cô ta? Coi như phát bệnh, sao lại hôn? Chẳng lẽ nụ hôn có thể trị bệnh sao?

Coi như những điều anh nói là sự thật, thông thường Đơn Triết Hạo cũng không kể những chi tiết nhỏ nhặt, nhưng những chi tiết kia mới quan trọng, cô nghe giọng nói ấy mà tan nát cõi lòng, anh đang nói dối cô đó thôi.

Tình yêu không phải nên tin tưởng lẫn nhau sao?

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo thận trọng gọi cô, phát hiện Giản Nhụy Ái không tin mình, không ngờ có một ngày anh lại rơi vào

hoàn cảnh này, đi tìm cô giải thích mà trong mắt cô chỉ toàn nghi ngờ, ánh mắt nghi ngờ của cô lại khiến anh nổi giận.

Đơn Triết Hạo không hề thương tiếc đẩy Giản Nhụy Ái ra, giận dữ hét: “Giản Nhụy Ái, rốt cuộc em muốn thế nào? Anh đã giải thích tất cả với em, em lại không tin anh là sao?”

Giản Nhụy Ái không nói gì, ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo, trong mắt hoang mang đầy nước mắt.

Giọt nước mắt này rơi vào trong lòng Đơn Triết Hạo, trước kia Lạc Tình Tình cũng khóc như thế, anh cảm thấy phiền não, bây giờ nhìn thấy giọt nước mắt của Giản Nhụy Ái là thầm kinh anh lại đau thắt.

Đơn Triết Hạo thở dài: “Tiểu Nhụy, muốn anh nói như thế nào em mới có thể tin tưởng anh đây? Người anh yêu là em, anh và Lạc Tình Tình không còn quan hệ gì nữa”

Anh cúi người, nhắm mắt lại, muốn đặt lên môi cô một nụ hôn.

Giản Nhụy Ái cố bỏ mặc tình yêu của mình, cắn chặt môi, không muốn cãi nhau với Đơn Triết Hạo. Cô thật sự muốn nói mình nhớ anh, muốn nói cho anh biết sự thật, kỳ lạ là cô lại không thể nói ra, nếu hai người muốn ở chung một chỗ thì đều quan trọng nhất chính là phải tin tưởng đối phương.

Nhưng động tác này của cô lại chọc giận đến Đơn Triết Hạo: “Không thể hiểu nổi phụ nữ mà.”

“Đúng là lòng dạ phụ nữ rất khó đoán, chỉ có Lạc Tình Tình mới thật sự là tri kỷ của anh, là người thích hợp với anh nhất, cô ấy hiểu anh, vậy thì anh cứ ở bên cô ấy đi, đừng đến chỗ em nhận lỗi và giả thích thêm nữa? Không ai trách anh đâu.”

Cô khóc thút thít, hầm hùm, Đơn Triết Hạo chưa nói với cô được mấy câu, lại tức giận là sao?

Đơn Triết Hạo hoàn toàn mất hết nhẫn nại, nắm đấm trong tay đã nổi gân xanh, vẻ mặt anh tuấn ngập tràn tức giận, anh không thích Giản Nhụy Ái tuy bè ngoài mong manh yếu đuối nhưng nội tâm lại quật cường, điều đó bức anh phát điên.

Nếu anh không kìm chế một chút, anh sẽ điên mất, anh hít một hơi thật sâu, đè nén lửa giận: “Tiểu Nhụy, trong lòng anh chỉ là mình em, những người phụ nữ khác anh không yêu, em tin hay không thì tùy em”.

‘Âm’, cửa phòng bệnh bị Đơn Triết Hạo dùng sức đóng lại.

Giản Nhụy Ái nhìn cánh cửa bị đóng thật chặt, cô cố nén nước mắt đang tuôn rơi.

Chương 41

GỌI ĐIỆN THỊ UY

Mấy ngày trôi qua, Đơn Triết Hạo không còn qua tìm Giản Nhụy Ái nữa, hai người tựa như đã chia tay nhau, để bắt đầu cuộc sống mới.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu sáng muôn nơi, hôm nay thời tiết thật đẹp.

Căn phòng của Giản Nhụy Ái cũng bị ánh sáng chiếu vào, muốn đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng để thân thể khỏe mạnh hơn, cô cũng dần mắt kiên nhẫn khi ngày ngày phải sống trong bệnh viện rồi.

Trong công viên, rất nhiều người đi qua đi lại.

Rất nhiều bệnh nhân cũng đến đây tập thể dục buổi sáng, hi vọng thân thể có thể sớm hồi phục, sớm rời khỏi bệnh viện, vì trong vô thức chẳng ai muốn sống ở đây lâu cả.

Kể từ ngày đó đến hôm nay, dẫu cô có vô tình gặp Đơn Triết Hạo hay đi ngang phòng anh thì cũng coi như không gặp.

Giản Nhụy Ái cũng chẳng biết được ai đó đã xuất viện? Chỉ nghe được điều đó qua miệng của Trác Đan Tinh, nghe được Lạc Tình Tình xuất viện, bệnh tình của cô ta có nằm viện cũng không có hiệu quả.

Mà Đơn Triết Hạo đem phòng bệnh biến thành văn phòng làm việc, ngày ngay anh có rất nhiều công việc cần hoàn thành.

Cô lắc đầu một cái, cố gắng tận hưởng buổi sáng của mình, không muốn tâm tình của mình bị những chuyện kia làm cho tổn thương.

Nhưng bỗng dung Giản Nhụy Ái cảm thấy chóng mặt, cả người mất thăng bằng, lảo đảo đi phía trước, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất: “A...”

“Cẩn thận...” Lúc mặt của cô chuẩn bị tiếp xúc với mặt đất, một đôi tay mạnh mẽ kéo cô lại, ôm lấy thân thể cô từ phía sau.

“A!” Thân thể của Giản Nhụy Ái dần vững vàng hơn, quay đầu nói lời cảm ơn: “Cám ơn!” Thậm chí chưa thấy rõ mặt của đối phương, cô đã lên tiếng.

Người kia kinh ngạc hô to: “Giản Nhụy Ái!”

Giản Nhụy Ái bất ngờ nhìn đối phương, thấy vẻ mặt đầy ngạc nhiên của anh, cô có quen gương mặt kia sao?

Thân thể cao to như thế, phải là người cao một mét chín trở lên, mắt nhỏ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, gương mặt mập ú, mặc đồng phục bệnh viện, trên mặt là nụ cười thật tươi. Nụ cười dịu dàng như thể muốn đem con người ta hòa tan đi.

Chỉ là, cô không nghĩ ra đối phương là ai.

“Tớ là Đỗ Đức Minh, lúc ở cô nhi viện bị cậu đón đi!”

“Đỗ ruột già?”

Giản Nhụy Ái vui mừng, nụ cười tươi rói bừng sáng trên gương mặt. Đỗ Đức Minh được đưa đến cô nhi viện cùng thời gian với cô, ở trong cô nhi viện hai năm, thường ngã bệnh, vóc dáng rất nhỏ nhẹ, cũng thường bị các bạn nhỏ trong cô nhi viện khi dễ, về sau được một người cậu nhận nuôi, từ đó mất đi liên lạc.

Không ngờ tới hôm nay có thể gặp lại cậu ta, hơn nữa cậu lại trưởng thành khỏe mạnh như thế.

Đỗ Đức Minh nhìn Giản Nhụy Ái mít ướt lúc trước, không ngờ lớn lên lại xinh đẹp như thế, rất có sức hút của con gái.

“Đúng vậy! Chính là tớ, không ngờ cậu vẫn nhớ ra tớ?”

Gương mặt mõm mím của Đỗ Đức Minh vui vẻ, xem ra vô cùng thật thà và đáng yêu...

“Làm sao cậu lại ở trong bệnh viện?”

“Cậu cũng biết từ nhỏ tớ thường hay ngã bệnh, ở bệnh viện cũng chẳng có gì lạ, còn cậu thì sao?”

Đỗ Đức Minh kỳ quái nhìn cô, trước kia cô là đứa bé hay khóc, nhưng cơ thể rất khỏe mạnh, ít khi ngã bệnh.

“Tớ... Tớ bị cảm!”

Giản Nhụy Ái không muốn Đỗ Đức Minh quá chú ý đến mình, chủ động nói sang chuyện khác: “Cái người cậu dẫn cậu đi, về sau hai người sống như thế nào?”

“Tạm được, cứ là như vậy, thật xin lỗi, tớ phải nhận điện thoại!” Chỉ chốc lát sau, Đỗ Đức Minh trả lại: “Thật xin lỗi, cậu tớ tìm tớ, có thể phải trả về, lần sau nói chuyện nhiều hơn, đây là số điện thoại của tớ, có rảnh rồi nhớ gọi cho tớ nhé!”

Giản Nhụy Ái nhận lấy danh thiếp, nhìn theo bóng dáng vội vàng rời đi, ngoài miệng nở một nụ cười, Đỗ Đức Minh vẫn như ngày xưa, lúc nào cũng vội vã.

©DĐLQĐ

Bỗng điện thoại di động cô reo lên, phá vỡ không khí yên tĩnh, khẽ cau mày khi nhìn thấy số điện thoại di động của Đơn Triết Hạo, đã thật lâu anh không gọi điện cho cô rồi mà hôm nay gọi cho cô làm gì?

Cô thấp thỏm nhận điện thoại, ống nghe phát ra giọng nói giận dữ: “Giản Nhụy Ái, anh không gọi cho em, em sẽ không gọi cho anh phải không? Bụng của anh rất đói, đi mua cháo đến đây cho anh”.

“Alo...” Còn chưa chờ Giản Nhụy Ái trả lời, đối phương đã cúp điện thoại, cô nhíu chặt lông mày, Đơn Triết Hạo – người đàn ông bá đạo, cô quyết định tác thành cho anh và người kia rồi, cũng chẳng cần thiết nghe lời anh.

Anh cứ trêu chọc cô là sao, mấy ngày nay Lạc Tình Tình đều đến tìm anh, không phải tình cảm bọn họ rất tốt sao? Vì sao Đơn Triết Hạo còn quấy rầy cô?

Mỗi ngày nhìn Lạc Tình Tình cầm hoa, cười rạng rỡ lướt qua phòng cô, trái tim Giản Nhụy Ái không khỏi chạnh buồn!

Giản Nhụy Ái biết Lạc Tình Tình đang ra oai! Nói rằng cô đã bị phế chức rồi.

Trở về phòng, Trác Đan Tinh đã tỉnh lại mở nửa con mắt, lười biếng nói: “Sớm như vậy, cậu đi đâu thế?”

“Đi ra ngoài tập thể dục.” Giản Nhụy Ái áy náy nhìn Trác Đan Tinh phải chịu cực khổ để chăm sóc cô, chờ thân thể cô tốt hơn một chút sẽ lập tức xuất viện.

“Đỗ ruột thừa cũng thật chăm chỉ, xem ra cậu thua rất nhiều người”

“Cậu chưa từng nghe qua sao? Người ta cứ như vậy cả đời, vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, từ nhất định chọn vui vẻ.”

Ngoài cửa bỗng có một người đi tới: “Giản Nhụy Ái, chúng ta có thể trò chuyện một chút không?”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn người đứng ở ngoài cửa, đó chính là Y Thiếu Thiên, không biết anh ta muốn nói gì? Chỉ có thể im lặng đồng ý.

Chương 42

KHUYÊN (1)

Bệnh viện này thật sự không hổ danh là bệnh viện dành cho người giàu có, có đầy đủ các trang thiết bị, còn có cả quán cà phê, quán cà phê ở đây không giống như quán Nhân Ái của bọn cô, mà đây là quán cà phê dành cho những người thượng lưu, các loại cà phê đắt tiền trên thế giới cũng có thể tìm thấy ở đây.

Cô và Y Thiếu Thiên đều gọi cà phê Blue Mountain, loại cà phê này là cực phẩm, dưới là Moka, có cả chút vị Cafe Mocha đặc biệt, mỗi lần uống một thay đổi, giống như tâm tình của con gái.

Cô day day huyệt thái dương, bởi vì chuyện của Đơn Triết Hạo mà mấy ngày nay cô ngủ không ngon giấc, thiếu chút nữa còn bị hạ huyết áp.

Y Thiếu Thiên nhìn về mặt đầy mệt mỏi của Giản Nhụy Ái, giúp cô pha cà phê.

Cô lẽ phép cười đáp lại anh, nhận lấy cà phê, nói: “Anh Y, chắc anh không chỉ mời tôi đến đây uống cà phê thôi chứ? Có chuyện gì, anh cứ việc nói ạ.”

Y Thiếu Thiên mỉm cười: “Đúng, tổng giám đốc Đơn đang chờ cô đưa cháo cho anh ấy!”

Thật ra thì anh cũng tò mò, có chút kỳ quái không hiểu vì sao Đơn Triết Hạo lại đối xử với cô như thế? Anh cũng thấy ngạc

nhiên.

Ban đầu nghĩ Giản Nhụy Ái là kẻ đào mỏ muốn phát lén thành Phượng Hoàng, nhưng khi đến gần cô mới biết cô có mị lực lớn như thế nào, chắc chắn cô có thể tiến rất sâu vào lòng Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đợi cho bằng được cô mua cháo đến, nếu không sẽ không ăn cơm, tình nguyện chịu đói cả ngày, tính trẻ con vậy không đủ để chứng minh tình yêu anh dành cho cô sao?

“Tôi sẽ không đi, Đơn Triết Hạo không thích tôi, tại sao còn trêu chọc tôi?”

Giọng nói Giản Nhụy Ái có chút tự giễu khi nghe những lời Y Thiếu Thiên nói.

Y Thiếu Thiên không ngờ Giản Nhụy Ái lại nghĩ như thế, nhìn thẳng vào mắt trong đôi mắt u buồn của cô, khuyên: “Giản Nhụy Ái, tôi thấy dường như cô không có lòng tin với người khác rồi, chẳng lẽ cô không tin tưởng vào tình cảm của Đơn Triết Hạo hay sao, vậy thì cũng không tin tưởng chính mình?”

Y Thiếu Thiên chưa thấy cô gái nào thiếu tự tin như vậy, mặc dù Giản Nhụy Ái lùi bước, nhưng đã kích thích Đơn Triết Hạo, với tính cách bá đạo của Đơn Triết Hạo, càng không chiêm được thứ mình muốn, anh càng muốn có được nó.

Hôm nay sự nghiệp của anh đã phát triển khắp nơi trên thế giới! Hơn phân nửa là do tính cách cố chấp của anh tạo ra!

Khi Giản Nhụy Ái nghe hết lời Y Thiếu Thiên nói, có chút sợ hãi, có lẽ Y Thiếu Thiên đã nói trúng nội tâm của cô, cô có chút mềm lòng rồi.

“Tôi không muốn trả lời vấn đề của anh.”

“Cô không muốn trả lời? Hay không dám trả lời?”

Thật ra thì Giản Nhụy Ái rất xinh đẹp, có lẽ cuộc sống mồ côi từ bé khiến cô đánh mất niềm tin của mình, không dám tranh thủ tình cảm, sợ thất bại, có chút nhát gan.

Y Thiếu Thiên nhìn từng cử động nhỏ trong mắt của Giản Nhụy Ái, vừa hốt hoảng không biết làm sao, lại có phần chần chờ, thầm cho rằng lời khuyên của mình đã có giá trị, đang tác động đến cô.

“Tôi không muốn trả lời, anh đừng ép buộc tôi.”

Giản Nhụy Ái có thói quen che giấu tâm tình của mình trước mặt mọi người, đột nhiên bị người ta nói ra trắng trợn, cô hoảng hốt không biết đối phó như thế nào?

Y Thiếu Thiên không ép Giản Nhụy Ái nữa, anh cảm nhận rõ sự hoảng loạn trong ánh mắt của cô, có lẽ mấy năm gần đây sống chung một chỗ cùng đại ma đầu Đơn Triết Hạo, bản tính lạnh lùng khi đứng trước phụ nữ tăng mấy phần.

“Hiện tại cô đang tự trói mình lại, nếu như cô cố gắng cởi dây trói của cô ra, sẽ phát hiện chuyện cũng không phải phức tạp như

thế, trước khi làm một chuyện gì đó nếu cô luôn xem hôm nay là ngày tận thế nhưng thật ra thì không phải, có khi lại là bắt đầu, cái mà cô chưa đánh bại đó chính là cánh cửa bỏ qua tình cảm của Lạc Tình Tình và Đơn Triết Hạo.

Sai lầm rồi, tổng giám đốc Đơn xem cô là trân châu bảo bối, tựa như mặt trời. Từ khi làm bạn cô, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Đơn Triết Hạo vì một người mà bỏ cả tính mạng của mình, như vậy cô lại không vì anh mà thử cô gắng một lần, lại cố ý đi ra khỏi lòng anh ấy là sao?"

Y Thiếu Thiên nói một hơi dài, khiến cho nội tâm Giản Nhụy Á đau thắt...

Trái tim Giản Nhụy Ái chấn động, cô thật sự có thể sao? Đoạn tình cảm này sẽ có thu hoạch sao? Vì đứa bé, cô là mẹ cũng nên thử cố gắng một lần không? có phải cô nên thử giữ chân ba của con mình không? Tại sao từ 'mẹ' lại khiến cô kinh sợ như thế?

Nỗi buồn truyền đến cả Y Thiếu Thiên, anh thâm thúy nhìn nỗi đau trên gương mặt xinh đẹp của cô. Cô gái này có thể dễ dàng truyền nỗi đau cho ai khác, làm cho người ta rung động, không biết vì sao khi ấy trái tim Y Thiếu Thiên lại nhói đau vì cô, một giây sau, anh mới có thể điều chỉnh sự luồng cuồng trong lòng mình.

Cô gái trước mắt là hoa đã có chủ, hơn nữa người đàn ông của cô còn là Đơn Triết Hạo, nếu như đổi thành người đàn ông khác, có lẽ anh sẽ ra sức quyết chiến một trận, nhưng bây giờ không được, anh chỉ có thể cố gắng trở thành bạn bè tốt của cô mà thôi.

Trong lòng anh than nhẹ một tiếng, hướng về phía Giản Nhụy Ái nói: “Đây là cháo trứng muối thịt nạc, cô hãy đưa cho tổng giám đốc Đơn giúp tôi! Tổng giám đốc Đơn đang chờ cô. Đi đi!”

Anh biết Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo có tình cảm với nhau, không phải chỉ một bên động lòng, chỉ có ở bên nhau hai người họ mới là chính mình.

Giản Nhụy Ái cầm cháo trứng muối thịt nạc, trong lòng dâng lên lo lắng, cô không nắm chắc phần thắng khi đối đầu với Đơn Triết Hạo, nên khẽ lắc đầu.

“Đi đi! Không cần phải sợ, cứ tự tin bước đi, chỉ cần cô bước thêm một bước, cô liền cảm nhận được hạnh phúc. Cô phải nhớ tổng giám đốc Đơn nhất định thuộc về cô, cho dù đi tới cuối thế giới, anh ấy cũng sẽ không rời bỏ cô.”

Giản Nhụy Ái bị lời nói của Y Thiếu Thiên làm cho dao động...

Bọn họ ở chung không bao lâu, Đơn Triết Hạo là đang đối đãi thực tâm với cô sao?

Có lẽ, chuyện gì đều nên đổi mặt? Mới có được đáp án chính xác nhất. Có phải hay không?

Chương 43

KHUYÊN (2)

Y Thiếu Thiên cho là Giản Nhụy Ái lùi bước vì vậy lên tiếng trấn an: “Cô hãy yên tâm đi, chỉ cần tổng giám đốc Đơn nhận định cô là người yêu của anh ấy, Lạc Tình Tình đang làm gì mờ ám, cũng sẽ không dao động được vị trí của cô trong lòng tổng giám đốc Đơn đâu.”

Giản Nhụy Ái nghi ngờ Y Thiếu Thiên, ánh mắt đầy khó hiểu.

Y Thiếu Thiên cười cười: “Đêm hôm đó tổng giám đốc Đơn và Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, không chứng minh được bọn họ có tình cảm với nhau.”

Y Thiếu Thiên cảm thấy Giản Nhụy Ái có chút hiểu lầm với Đơn Triết Hạo, có lẽ là những vấn đề này, cậu có thể giúp anh giải quyết một tay, như vậy cũng có thể gia tăng lòng tin của cô dành cho tổng giám đốc Đơn.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi tận mắt nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ, hơn nữa...”

Giản Nhụy Ái muốn nói chuyện bọn họ còn hôn nhau, nhưng hai chữ ‘hôn môi’ kia mãi không thể nói ra khỏi miệng mỗi lần nhớ tới hình ảnh đó, lòng của cô lại như dao cắt.

Y Thiếu Thiên nhìn vẻ mặt lúng túng đáng yêu của cô, trong mắt loé lên nụ cười.

“Ngốc, Lạc Tình Tình đặc biệt nhiều quý kệ, nói một cách khác, thế giới không có chuyện vừa khéo để cho cô tận mắt nhìn thấy bọn họ tình tứ với nhau như thế đâu.

Đang nửa đêm, tại sao Lạc Tình Tình phải cùng Đơn Triết Hạo lên sân thượng tình tứ, chuẩn nhất là Lạc Tình Tình biết cô ra ngoài, mới gọi điện thoại cho Tổng giám đốc Đơn, lợi dụng sự áy náy của Đơn Triết Hạo, trình diễn một màn tình cảm, chính là muốn cô xem, để cho cô biết khó mà rút lui. Chỉ thế mà cô liền bị lừa, rơi vào bẫy của Tình Tình bày ra.”

Giản Nhụy Ái cả kinh: “Trong lòng Đơn Triết Hạo có cô ấy thì mới đồng ý đi lên đó, không phải sao?”

“Mặc dù Đơn Triết Hạo bá đạo không ai bì nổi, nhưng nội tâm anh ấy lại vô cùng ấm áp, tình tình cũng rất chân thật, chẳng lẽ cô còn chưa hiểu sao?”

“Cám ơn anh!” Giản Nhụy Ái tin tuyệt đối, cô không thể trung kệ, tự đẩy Đơn Triết Hạo qua tay người khác, không ngừng dùng trọn sức lực của mình nắm chặt quả đấm.

Khi cô đi đến phòng bệnh của Đơn Triết Hạo, lại nghe được giọng nói: “Giản tiểu thư, thật là đúng lúc, cô cũng đến thăm Hạo sao?”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn thấy Lạc Tình Tình cầm theo một hộp cơm giống cô như khuôn đúc, cô không khỏi run rẩy, trong lòng sợ hãi nhưng cô không muốn lùi lại.

Đối mặt với Lạc Tình Tình tự tin và xinh đẹp, Giản Nhụy Ái cảm thấy lòng tự tin của mình giảm đi mười phần! Tay cô tạo thành quả đấm, nội tâm liều mạng kích động, cố gắng đứng vững!

“Tiểu thư Lạc, chào cô!” trong lòng Giản Nhụy Ái có chút sợ hãi, cô phải cố gắng khắc chế nỗi sợ trong lòng mình, không thể để mình bấn loạn.

“Giản tiểu thư, cô ngã bệnh, chuyện cơm nước của Hạo, cũng không cần làm phiền cô... cô đi về trước đi! Chuyện ăn uống của Hạo, tôi có thể lo được” Lạc Tình Tình tự nhiên và thanh thản đẩy cửa vào, căn bản không đem Giản Nhụy Ái bỏ vào trong mắt.

Cô ta mỉm cười đi vào phòng, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang cúi đầu làm việc, vừa định nói chuyện, Đơn Triết Hạo cũng chẳng ngẩng đầu lên, nói: “Giản Nhụy Ái, em chán sống sao, muốn bỏ đói anh à?!”

Thân thể Lạc Tình Tình run rẩy, trên mặt có chút lúng túng, chỉ là cô lập tức dùng nụ cười che đậy sự lo lắng và tức giận trong lòng, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, câu nói kia cũng bay đến tai Giản Nhụy Ái.

“Hạo, anh ngã bệnh, Giản tiểu thư cũng là bệnh nhân, mang đến cháo không có dinh dưỡng phong phú, vì thân thể anh nên suy nghĩ một chút, vẫn không nên ăn đồ của Giản tiểu thư, anh xem này! Em tỉ mỉ...”

Đơn Triết Hạo không chờ Lạc Tình Tình nói xong, liền đứng dậy, đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái đang đứng phía sau Lạc Tình

Tình, buồn cười đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái đang ngây người như phỗng.

Anh cao ngạo lạnh lùng nhưng lại nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời nhìn gương mặt Giản Nhụy Ái. Cung chiêu ngắt sống mũi cô, mang theo chút trách phạt, cười nói: “Giản Nhụy Ái, đây là phạt em, em bồ đói anh lâu như thế sao? Mua chút cháo mà phải chạy tận Thái Bình Dương hả?”

Đơn Triết Hạo cố ý coi thường Lạc Tình Tình, cách làm của anh chính là nói cho Giản Nhụy Ái biết, cô mới chính là người anh lựa chọn.

Chuyện như vậy, chính là muốn Giản Nhụy Ái có lòng tin với anh, hi vọng khố tâm của anh sẽ không uổng phí.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, không biết anh đang làm cái gì? Nhưng nụ cười của anh nhìn cũng không bình thường, cô không biết làm sao nên chỉ có thể đứng im đó.

Đơn Triết Hạo kéo Giản Nhụy Ái đến cạnh bên giường, để cho cô ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, thấy cô vẫn cúi đầu như cũ, bất mãn nói: “Giản Nhụy Ái, em mua cháo chậm, cũng không muốn cho anh ăn cháo sao.”

Giản Nhụy Ái chậm chậm hiểu ra: “Ồ!” Đứng dậy, vội vàng hấp tấp đi múc cháo, trong lòng không biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì? Tay run run cầm chén cháo.

“A!” Cô vung về khiến cháo nóng đổ lên tay, Giản Nhụy Ái cúi đầu nhìn vết đỏ ửng trên tay, uất ức trong lòng cô đều hóa thành nước mắt.

“Tiểu Nhụy, em làm sao vậy? Nóng sao? Cho anh xem.” Đơn Triết Hạo nhìn nước mắt của cô, cho là nóng rất nghiêm trọng, hoảng sợ cầm đôi tay đỏ ửng lên, dịu dàng thổi.

Ngón tay có chút cảm giác ngứa khiến gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, nước mắt trong nháy mắt vì những dịu dàng của Đơn Triết Hạo mà kinh sợ dừng lại, liếc mắt nhìn thấy Lạc Tình Tình đang tức điên và Đơn Triết Hạo nghiêm túc thổi tay cô hìn như cũng không phát hiện ra.

Không khí trong phòng trở nên lúng túng!

Lạc Tình Tình nhìn một màn ám áp, gương mặt có rất nhiều cảm xúc, từ trắng trở nên đỏ và đang thay đổi thành xanh lá, đôi tay nắm chặt để khắc chế cơn giận của mình. Cô cảm thấy mình muốn điên rồi, Đơn Triết Hạo đang cố ý, anh cố ý bảo cô đi mua cháo cho anh, cố ý ở trước mặt cô biểu diễn màn yêu đương nóng bỏng, anh tính làm gì thế?

Lạc Tình Tình làm sao có thể không biết anh đang nói cho cô biết trong lòng anh chỉ có Giản Nhụy Ái, anh cảnh cáo cô, không được khi dễ Giản Nhụy Ái.

Thế nên tỉ mỉ bày ra mọi chuyện, điều anh muốn chính là bảo vệ Giản Nhụy Ái, trước kia Đơn Triết Hạo chưa từng bảo vệ cô như thế, Lạc Tình Tình tràn đầy ghen tỵ.

Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn biếu hiện trên mặt Lạc Tình Tình, đó là vẻ mặt tức giận tới cực điểm, ánh mắt căm hận khi nhìn về phía cô.

Cô ngượng ngùng muốn rút tay mình ra nhưng không ngờ Đơn Triết Hạo còn cầm chặt hơn, cô ra sức giãy giụa. Trong phút chốc, theo quán tính do lực kéo của Đơn Triết Hạo cô ngã nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo, cảm giác vô cùng áy náy.

Đây là ảo giác sao? Đơn Triết Hạo vội vàng thân mật ôm cô ngay trước mặt Lạc Tình Tình. Bị anh ôm chặt trong ngực, cô lặng lẽ cảm nhận sự quan tâm của Đơn Triết Hạo, nhìn thấy vẻ vội vàng của Đơn Triết Hạo, lòng cô cũng dần dần dịu lại.

Có lẽ cô nên tỉnh táo lại, thử tiếp nhận Đơn Triết Hạo một lần nữa.!

“Hạo, em thấy có chút không thoải mái, em đi trước.” Lạc Tình Tình nhịn tức giận, mặt không biến sắc nói.

“ Ủ!” ánh mắt Đơn Triết Hạo cũng không nhìn đến Lạc Tình Tình, từ cổ họng nặn ra một tiếng không mang theo chút tình cảm nào, lạnh lẽo đến run người.

Mắt Lạc Tình Tình phiếm hồng, đôi tay nắm chặt, coi như chuyện này là Đơn Triết Hạo muốn cảnh cáo cô, cũng xác thực chuyện anh đã yêu Giản Nhụy Ái.

Nếu như không có sự xuất hiện của Giản Nhụy Ái, có lẽ người trong ngực Đơn Triết Hạo chính là Lạc Tình Tình cô.

Hôm nay cô đã chịu quá nhiều sỉ nhục, sẽ có một ngày cô đòi lại gấp đôi, Lạc Tình Tình nhìn chằm chằm vẻ mặt hưởng thụ của Giản Nhụy Ái, cô sẽ nhớ kỹ khoảnh khắc này. Sẽ để cho Giản Nhụy Ái phải trả giá, cô xoay người rời đi, tay vừa kéo cửa lại, tức giận đến phát run.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo liếc qua bóng dáng ngoài cửa, ngoài miệng mấp máy nhưng không thành tiếng, anh biết cách này sẽ làm tổn thương đến Lạc Tình Tình, dù sao từ nhỏ hai người đã cùng nhau lớn lên, anh cũng không muốn Lạc Tình Tình gặp chuyện không may.

Chỉ là, anh đã lựa chọn Giản Nhụy Ái thì không thể để Lạc Tình Tình hi vọng, anh phải ra tay chém loạn, chỉ có phương pháp này mới làm cho Lạc Tình Tình biết khó mà lui, cũng có thể bảo vệ Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái quá đơn thuần, về căn bản không phải là đối thủ của Lạc Tình Tình.

Đơn Triết Hạo nhẹ nhàng buông cô ra, bàn tay yêu thương vuốt ve gò má mịn màng của cô, trong mắt mang theo dịu dàng.

Anh biết Giản Nhụy Ái tới đưa cháo cho mình, có nghĩa là lòng của cô đã từ từ mở ra, anh sẽ bảo vệ cô mặc kệ bị người ta nói máu lạnh vô tình cũng được, chỉ cần nhìn Giản Nhụy Ái cười vui vẻ mỗi ngày thì những thứ kia chẳng có gì quan trọng.

“Đừng khóc.” Ngón tay thon dài lau nước mắt cho cô, anh an ủi.

Giản Nhụy Ái từ từ mở mắt, đôi mắt với hai màu trắng đen rõ ràng, tràn ngập những điều không hiểu, tại sao Đơn Triết Hạo lại đối với Lạc Tình Tình lạnh lẽo như thế?

Cô có chút giận dữ nói: “Tại sao lại đuổi bạn gái của anh đi?”

Lỗ mũi cô vì khóc nên cũng nhuộm màu hồng, còn quệt mồm trách cứ anh, nhìn thế nào cũng vô cùng đáng yêu.

Đơn Triết Hạo nhìn cô một lúc lâu, giơ ngón tay vuốt ve sống mũi của cô, cười cười nói: “Đứa ngốc, cô gái ngốc, bạn gái của anh chỉ có thể là một mình em, anh đâu có đuổi em đi?”

Một giọt nước mắt vì hạnh phúc lướt qua gương mặt Giản Nhụy Ái rơi vào trong tay Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, mặc cho Giản Nhụy Ái dụi vào bả vai mình, hàm răng của cô cắn mạnh bả vai anh, những giọt nước mắt không tiếng động chảy dọc sống lưng anh.

Thật ra Đơn Triết Hạo muốn để cô có thể khóc thoải mái, đem tất cả uất ức của mình trút ra ngoài toàn bộ, nhưng bộ dạng khóc không ra tiếng của Giản Nhụy Ái càng khiến anh đau lòng hơn vạn phần.

Anh đẩy cô ra để cô nhìn thẳng vào anh, đôi mắt đẹp của Giản Nhụy Ái mang theo chút hoảng loạn lo lắng khiến Đơn Triết Hạo luống cuống lo nghĩ liệu có phải do mình không đủ hoàn mỹ nên mới khiến cho Giản Nhụy Ái lo lắng như thế.

Hơi thở nóng bỏng của Đơn Triết Hạo bao quanh lấy cơ thể Giản Nhụy Ái, anh đau lòng nói: “Giản Nhụy Ái, đừng trốn tránh, em hãy tin tưởng anh, tin tưởng tình yêu của chúng ta.”

Thân thể Giản Nhụy Ái khẽ run lên, cô trầm ngâm nhìn chằm chằm đôi mắt Đơn Triết Hạo, nhìn thấy vẻ chân thành trong anh, đôi tay nhỏ bé khẽ chạm vào gương mặt của anh.

“Không phải anh đã nói rồi sao, nếu em không tin tưởng vào mình. Cũng phải tin tưởng vào người ở trong lòng anh, như vậy là đủ rồi, không ai có thể ảnh hưởng vào tình cảm của chúng ta.”

Một câu nói này khẳng định như thế, là nói cho Đơn Triết Hạo nghe, cũng là đang nói cho chính mình nghe.

Giọng nói dịu dàng của cô xuyên thấu lòng của Đơn Triết Hạo, trái tim anh đã bị tình yêu của Giản Nhụy Ái làm tan chảy, không thể thiếu cô. Nhưng hôm nay anh muốn nói rõ mọi chuyện với cô, tránh cho sau này Giản Nhụy Ái lại chịu ảnh hưởng bởi Lạc Tình Tình.

Đơn Triết Hạo cười khổ, không ngờ mình cũng có ngày hôm nay? Còn muốn vì người khác mà giải thích tất cả, sợ hành động của mình bị hiểu lầm, từ lúc nào anh lại trở thành người biết nghĩ vì người khác như thế?

“Anh muốn nói rõ ràng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta!”

Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng choàng tay qua hông Đơn Triết Hạo, áp gò má dính vào lồng ngực của anh, trong lòng bình tĩnh rất nhiều, có lẽ mặc kệ anh muốn nói chuyện gì, chỉ cần được ở bên cạnh anh là quá đủ rồi.

Có lẽ quá khứ của bọn họ sẽ khiến cho cô điên cuồng ghen ty, nhưng cô cũng muốn nghe, nghe câu chuyện của anh và cô gái kia, có thể mới không khiến cô suy nghĩ linh tinh, cũng sẽ không cảm thấy có lỗi với Đơn Triết Hạo.

“Lạc Tình Tình xuất hiện quá đột ngột, anh chưa có cơ hội giải thích rõ mọi chuyện với em, hôm nay anh sẽ kể cho em nghe mọi chuyện, như vậy sẽ công bằng hơn cho cả hai chúng ta, anh không muốn làm em tổn thương.”

Đúng, thà cô cứ đến phòng bệnh của anh nỗi điên trút tức giận, mấy ngày không thấy cô nhưng anh biết rõ Giản Nhụy Ái đã khổ sở, vật vã trong nước mắt, những quá khứ kia chẳng đáng để cô làm thế chút nào cả.

Giản Nhụy Ái dấu môi, tận lực áp chế ghen tuông trong lòng mình.

“Em chuẩn bị nghe đây, Hạo, anh nói đi!”

Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn vẻ mặt của Giản Nhụy Ái, chậm rãi nói ra: “Tình cảm của anh và Lạc Tình Tình không phải là tình yêu đôi lứa, chỉ là tình cảm của hai đứa bé lớn lên cùng nhau.”

Thân thể Giản Nhụy Ái co rút lại, bốn chữ ‘thanh mai trúc mã’ nhảy và trong đầu của cô.

Cô biết một chút chuyện của Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình, không ngờ bọn họ đã quen biết từ nhỏ, Lạc Tình Tình hiểu rõ tính cách và tác phong của Đơn Triết Hạo như thế nên vừa rồi cố mới nhẫn nhịn, chứ với tình tình của cô ta có lẽ khó mà để mình chịu uất ức, thì ra là có nguyên nhân.

Theo câu nói của anh, Giản Nhụy Ái dần đưa mình vào miền ký ức của anh...

Chương 44

NHỚ LẠI (1)

Tại nhà họ Đơn, một gia tộc lớn, có hoa viên xinh đẹp, đại sảnh toàn ánh đèn rực rỡ, khi ấy Đơn Triết Hạo tám tuổi không chớp mắt nhìn chầm chằm cái gì đó, không có nụ cười vui vẻ của một cậu bé đáng yêu mà chỉ có vẻ mặt lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp, thậm chí có chút cao ngạo khinh thường.

Bà nội đưa đến cho anh một cô gái dáng vẻ như búp bê, tóc màu đen mun, ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng như tuyết, cộng thêm đôi mắt trong veo, xem ra là một cô gái vô cùng xinh đẹp, người này chính là Lạc Tình Tình, năm ấy cô chỉ vừa bảy tuổi.

“Hạo, bà nội giới thiệu cho con một người bạn, về sau cô ấy sẽ chơi với con, làm bạn với con, con có thích không?”

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình, thấy nụ cười hồn nhiên của cô, lại cảm thấy chán ghét: “Không cần, cháu không cần, bà bảo cô ấy cút đi.”

“Hạo, không thể vô phép như thế, cháu là đàn ông, tại sao cháu có thể rống to với con gái như thế? Để Tình Tình chơi với cháu, như thế cháu sẽ không cô đơn nữa.”

“Không cần, cháu không thích mấy đứa con gái khóc nhè, cút cho tôi, đừng cố gắng tiếp cận tôi!”

Đơn Triết Hạo cảm thấy Lạc Tình Tình là một cô gái mắc bệnh công chúa, thoát nhìn liền không thích rồi, từ nhỏ đến lớn cậu đã sống chung với cô độc, đột nhiên có thêm một người bạn khiến cậu cảm thấy không thoải mái.

Lạc Tình Tình liếc nhìn mặt cậu bé một cái, dáng dấp khá đẹp trai, nói chuyện rất ngạo mạn, lập tức hấp dẫn bé, Lạc Tình Tình trời sinh tính kiêu căng, luôn cho mình là công chúa, chẳng có người nào qua được sức hấp dẫn của bé, đó chỉ là những người con trai hèn nhát, bé không cần quan tâm.

“Em sẽ không khóc nhè, anh đừng đuổi em đi, em cũng biết vỡ công nữa.”

Trên mặt Lạc Tình Tình cười rất tươi, rất sợ Đơn Triết Hạo không tin, cố ý trước mặt mọi người, múa mẩy đường quyền, mới vừa ra tay lại bị Đơn Triết Hạo ngăn cản.

“Được rồi! Vậy thì bạn ở lại đây!”

“Cám ơn nhiều!”

Bà nội nghe được lời Đơn Triết Hạo nói, lo lắng trong lòng hạ xuống, không ngờ nha đầu này cơ trí như thế, còn rất hợp ý cháu bà.

Khi còn bé, mà tâm cơ đã nặng như thế, xem ra lớn lên lại càng khó đoán, hi vọng Đơn Triết Hạo sẽ không yêu cô bé, bà nhìn như thế nào cũng thấy cô gái này không thích hợp làm bạn gái Đơn Triết Hạo, cũng không thích hợp làm con dâu nhà họ Đơn.

Có lẽ bà đã suy nghĩ quá nhiều, bọn họ còn nhỏ sẽ không có những cảm xúc ngồn ngang như thế đâu!

Thời gian như cái chớp mắt, thoát cái đã bảy năm trôi qua rồi.

Đơn thị đã phát triển không ngừng trở thành một tập đoàn lớn, cứ như vậy đến một đêm lại xảy ra biến cố, Đơn thị rơi vào khủng hoảng kinh tế, đứng trước nguy cơ phải đóng cửa, nhà họ Đơn phải gánh trên vai một khoản nợ khổng lồ.

Bà nội vì lo lắng nhiều, ngã bệnh nằm liệt giường bệnh.

“Bà nội, đừng khóc, cháu thè sẽ gây dựng lại tập đoàn Đơn thị, tuyệt đối sẽ không khiến bà nội đau lòng.” Khi đó, Đơn Triết Hạo mười lăm tuổi, nhưng ý chí hùng hồn, nói lời cam kết với bà nội mình, gây dựng lại tập đoàn Đơn thị, hơn nữa sẽ khiến tập đoàn Đơn thị lớn hơn gấp trăm lần, ngàn lần trước kia...

Lạc Tình Tình trở thành kẻ theo sau Đơn Triết Hạo, càng lớn lại càng xinh đẹp, trở thành một đứa bé ngoan trong mắt mọi người, gương mặt đỏ thắm đáng yêu, dung mạo của cô luôn đốn tim người đối diện.

“Bà nội, con cũng sẽ giúp anh Hạo một tay!”

Lạc Tình Tình cười, đi theo sau lưng Đơn Triết Hạo, mặc dù anh chỉ mười lăm tuổi, nhưng đã mang tính trầm ổn khác người, thân thể anh cường tráng, vẻ ngoài anh tuấn, anh cũng rất giỏi võ công.

Mười lăm tuổi đã tốt nghiệp đại học Cambridge, bắt đầu trở thành một nhà kinh doanh, dần dần đã đưa Đơn thị qua đoạn thời gian khó khăn.

Với vẻ bè ngoài xuất chúng và và sự thông minh của anh đã hấp dẫn không ít ánh mắt của phái nữ, nhưng những ánh mắt kia đều bị sự khôn khéo của Lạc Tình Tình đánh lui.

Trong giai đoạn Đơn Triết Hạo gây dựng sự nghiệp, Lạc Tình Tình dựa vào sự sắc sảo của mình, thành công trở thành trợ thủ đắc lực sau lưng Đơn Triết Hạo.

“Tốt lắm, cô đã làm tốt chuyện của mình rồi, không cần giả bộ thông minh nữa!” Bà nội khẽ cau mày không vui nói, bà không thích tính cách giả tạo của Lạc Tình Tình.

Cô gái này chỉ biết đùa giỡn tâm tình người khác, nói láo cũng không đổi sắc, kiêu ngạo và tự mãn, sợ rằng yêu vinh hoa phú quý là chính... Bà nội vừa nhìn thấy cô đã cảm thấy phiền.

Lạc Tình Tình biết rõ mọi chuyện, từ nhỏ bà nội đã có thành kiến lớn với cô, cô đã tìm mọi cách lấy lòng bà, bà nội cũng không nhìn cô thuận mắt.

“Bà nội, bà nên dưỡng bệnh cho thật tốt, cháu đảm bảo chỉ sau năm năm nữa, Tập đoàn Đơn thị sẽ vô cùng lớn mạnh!”

Bà nội hoàn toàn đặt trọn lòng tin vào Đơn Triết Hạo, trong lòng được an ủi, rốt cuộc Đơn Triết Hạo đã lớn, đã hiểu được

những gì bà đã cống hiến cho Đơn thị, nếu giao Đơn thị cho Đơn Triết Hạo quản lý thì nhất định sẽ lớn mạnh.

Năm năm, ở thành phố buôn bán phồn hoa, tập đoàn Đơn thị chiếm một thị phần lớn, không chút che giấu, nó đứng vững dưới ánh mặt trời, dẫu có đi qua bão táp thì nó vẫn lớn mạnh theo từng ngày.

Từ nguy cơ sắp phải đóng cửa, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Đơn thị trở thành công ty lớn thứ hai trong nước, tập đoàn Đơn thị thành công trở thành ông trùm của ngành kinh tế.

Các ngành nghề không ngừng được mở rộng, không dừng lại trong nước mà vươn ra khu vực, biến chuyển với nhiều ngành nghề từ tài chính, rượu, đến thời trang, thực phẩm...

Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình đi công tác.

Phòng khách sạn tràn ngập hương hoa, Đơn Triết Hạo sảng khoái tỉnh lại trong niềm vui, mỗi ngày Lạc Tình Tình lại mang hoa đến trang trí phòng anh.

Ánh mặt trời chiếu vào đầu giường, Đơn Triết Hạo khẽ cau mày từ từ tỉnh lại, hôm qua uống không ít rượu, đứng lên có chút khó chịu.

Cánh tay cường tráng cố gắng chống đỡ thân thể, ngón tay xoa xoa huyệt Thái Dương, cau mày tìm kiếm chung quanh, không thấy bóng dáng Lạc Tình Tình, ánh mắt lơ đãng nhìn lên bàn, thấy một tờ giấy đặt dưới bàn thủy tinh.

Anh cầm tờ giấy lên: “Hao, ngày hôm qua rất mệt mỏi, nhiệm vụ hôm nay em có thể một mình giải quyết, anh nghỉ ngơi nhé, yêu anh, Lạc Tình Tình.”

Nhin tờ giấy Lạc Tình Tình ghi lại, sắc mặt Đơn Triết Hao trầm xuống, hôm nay nói chuyện về hợp đồng lớn, người bên phía đối tác đang cố ý làm khó dễ, Lạc Tình Tình đi đến đó một mình rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, anh không suy nghĩ nhiều, mang theo áo khoác, vội vã chạy ra ngoài.

Chương 45

NHỚ LẠI (2)

Tại nhà xưởng.

Lạc Tình Tình khẽ cau mày, không ngờ đường đi lại xóc như thế, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, muôn trách chỉ có thể trách sự xúc động khi thấy Đơn Triết Hạo mệt mỏi, xúc động đúng là ma quỷ.

Cô nhìn sự im lặng xung quanh, tất cả đều là vật phẩm bỏ hoang, nếu như gặp chuyện không may, sẽ có rất ít người phát hiện.

Suy nghĩ một chút cô lại cảm thấy dựng tóc gáy, bắt đầu có ý định bỏ cuộc nửa đường, muôn quay xe vòng về.

Trong nháy mắt Lạc Tình Tình xoay người rời đi, liền bị hai thân thể cao lớn vây quanh, trên mặt bọn họ lộ ra ý tứ côn đồ.

“Các người...” Cô giật mình.

Trai đẹp, chưa bao giờ cô cự tuyệt yêu cầu của trai đẹp.

Sau một phút, cả hai người cùng lộ ra xảo huyệt, ngay sau đó, người đàn ông mạnh mẽ kia đem cô đến lầu bỏ hoang.

Không ngờ trên lầu bỏ hoang, lại có một chiếc giường lớn, còn có nhiều vật dụng rách rưới, mùi vị hôi thối đến ghê tởm.

“Các người muốn làm gì?” Lạc Tình Tình khiếp sợ quét nhìn hai người, hai trai đẹp đều thuộc loại cô thích, khiến cho tròng mắt của cô trở nên sáng quắc, chỉ cố đè nén bồng bột trong lòng.

Lạc Tình Tình không phải một người có thể vì người đàn ông mình yêu mà thủ trinh tiết, cô và Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, ngày ngày Đơn Triết Hạo đều bận rộn.. chuyện công ty, căn bản là không có cách nào thỏa mãn nhu cầu về tình dục của cô, thế nên cô đã ngầm bao nuôi vài người đàn ông, còn chuyện tình một đêm thì cô chẳng thể nào đếm hết.

Mấy ngày nay, Đơn Triết Hạo trở lại, vì muốn có biểu hiện tốt trước mặt anh, cô đã nhịn sự thèm khát của mình, vóc người khôi ngô kia khiến Lạc Tình Tình này sinh dục vọng, cái loại dục vọng kia càng ngày càng mãnh liệt.

Hai người đàn ông cười dâm đảng nhìn dung mạo xinh đẹp của Lạc Tình Tình, một người đã sớm không nhẫn耐 được, đẩy Lạc Tình Tình té nhào lên trên giường, xé quần áo cô ra...

Một vóc dáng mỹ lệ hiện ra trước mặt bọn họ, để cho bọn họ càng thêm hưng phấn...

Lạc Tình Tình mượn cớ từ chối mấy cái, ánh mắt rưng rưng cầu tình: “Các vị đại ca, van cầu các người tha cho tôi!”

“Thật đẹp, cô là cô gái đẹp nhất mà chúng tôi gặp, hôm nay, chúng ta sẽ thưởng thức cô, làm sao có thể tha cho cô được?.. Để đại ca chăm sóc em.”

Vừa dứt lời, người đàn ông kia mãnh liệt găm lấy thân thể mềm mại của Lạc Tình Tình: “Quá thơm rồi, thật là quá non, đáng yêu quá!”

“Đừng...” Miệng Lạc Tình Tình lầm bầm, trong lòng lại bị hai người kia gây nghiện, thân thể của cô trải qua sự chăm sóc kĩ càng, bắt đầu đỏ ửng lên, mấy năm qua được nhiều đàn ông vuốt ve, thân thể cô càng thêm trơn mềm.

Cả người cô chìm trong mê ly, bàn tay không thể chờ đợi kéo dây nịt ra, nhìn vật to lớn kia, trong lòng dâng lên hưng phấn cực độ, hôm nay cô có thể điên cuồng, cũng có thể mượn cớ điên cuồng.

Người đàn ông kia dùng sức lực mạnh mẽ nhất, hung hăng chạy nước rút bên trong cơ thể Lạc Tình Tình, khiến cho lòng cô trở nên trống rỗng, có lại những cảm giác phong phú trước kia, cô không chút kiêng kỵ nào, lên tiếng rên rỉ, rống giận: “Ù...”

Ý thức của cô từ từ bị người đàn ông kia đánh rót, điên cuồng gào thét, càng thêm điên cuồng nghênh hợp với hai người đàn ông cùng một lúc.

“Người anh em, cậu có thấy chúng ta giống như kẻ đi hiếp dâm không? Hay là chúng ta bị hiếp dâm đây? Tôi cứ có cảm giác cô gái này đang hưởng thụ chứ không phải chịu trận?”

“Đúng là như thế, dường như chúng ta gặp phải một dâm tặc rồi, nhưng cô gái này rất tuyệt, rất ổn nha.”

Lạc Tình Tình mệt mỏi thở ra, thân thể thoái mái, cảm giác như đang bay ra, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cô rất hài lòng nhìn hai người trước mặt, nếu như không phải là hoàn cảnh ác liệt, khiến cô trở nên độc ác, cô sẽ hài lòng một trăm phần trăm.

“Đứng lại.” Cô đứng dậy, cầm lấy quần áo, nhìn những vết thương rực rõ ở khắp cơ thể, giữa hai chân là những vết thương thật sâu, trên mặt dính đầy chất lỏng, xem ra vô cùng nhéch nhác, lại mang theo dù hoặc khôn chừng.

Hai người xoay người đưa ánh mắt thú vị nhìn Lạc Tình Tình, nhìn gương mặt tron bóng của cô, một chút cũng không có kiêng dè, chẳng có gì khiến cho bọn họ phải che giấu chuỗi dục vọng đang bị đốt lên, cổ họng nóng bỏng như ngưng động.

“Mới chơi chưa bao lâu, thế mà các người đã hết sức, thật là kém cỏi, tới đây, tôi sẽ cấp cho các người một cơ hội.” Lạc Tình Tình tựa vào thành giường, nâng một chân lên, bụi hoa tư mật hiện ra trước mặt hai người.

Sắc mặt hai người nóng lên, lần đầu tiên gặp phải cô gái điên cuồng như thế, thấy mặt cô không đỏ, tim không đập dồn dập, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Một người trong đó phản ứng nói: “Có phải cô bị bệnh AIDS hay không?”

Lạc Tình Tình khẽ cau mày, khó khăn gật đầu một cái, quét mồm dẫu môi, tỏ bộ đáng thương nói: “bệnh AIDS, tôi giống người bị bệnh AIDS lắm sao?”

Cô hào phóng thế nhưng lại bị người ta xem như người bị bệnh AIDS, trong lòng chợt cảm thấy không thoải mái, đặt chân xuống, nhặt quần áo lên, khoe miệng bất đắc dĩ nói: “Dám làm chuyện quan hệ nam nữ, thế mà lại sợ bị bệnh AIDS, thật là người đàn ông vô năng.”

“Cô nói cái gì? Cô nói lại một lần nữa tôi xem, cô cho rằng cô rất mạnh mẽ sao, cẩn thận ông đây sẽ gọi anh em mình đến, đụ chết cô cho xem.”

Sau khi Lạc Tình Tình mặc quần áo vào, trong lòng khinh thường, những người đàn ông cô từng chơi đùa đếm chẳng hết, làm sao lại sợ mình chết dưới tay đàn ông chứ?

“Vậy cứ gọi đến đi. Tôi sẽ ở đây chờ.”

“Được, cô chờ đây, cẩn thận ông đây trở lại sẽ giết cô.”

“Trước khi làm được thì đừng có mạnh miệng như thế.” Lạc Tình Tình khinh thường hướng về bóng dáng người đang rời đi, lầm bẩm nói.

Chương 46

MẮC NỢ LẠC TÌNH TÌNH

Trong mắt Lạc Tình Tình nỗi lén một tầng nước mắt, khóc ào ào, “Hạo, Hạo... Mau lại đây cứu em, em rất sợ!”

Đơn Triết Hạo tiến vào, liền thấy quần áo rách rưới đang vây quanh Lạc Tình Tình, cô ngồi xõm dưới sàn, thân thể run lén, trong mắt là vẻ hoảng sợ, nhìn cô chật vật như thế anh liền biết đã xảy ra chuyện gì?

“Tình Tình, thực xin lỗi, anh nên đến sớm một tí, đã để cho em chịu uất ức rồi.”

Lạc Tình Tình nói mà nước mắt cứ tuôn rơi, “Hạo, Hạo...” Cô quăng mình vào trong lòng anh, “Hạo, nhanh mang em đi đi, em không muốn ở lại nơi này, em rất sợ.”

Đơn Triết Hạo cởi áo khoác của mình ra, choàng vào người Lạc Tình Tình, “Ừ, được, anh đưa em đi.” Rồi sau đó anh trực tiếp bế ngang người cô, đi về phía xe.

Anh nhìn thấy bộ dáng chật vật biết cô đã bị hoảng loạn, cũng không dám hỏi cô sự tình như thế nào? Anh sợ nó sẽ khiến anh nỗi điên.

Trong lòng anh ngập tràn áy náy, nếu không phải vì cô muốn giúp anh chuyện làm ăn, có lẽ cô sẽ không đưa bản thân rơi vào tình cảnh này đâu?

Ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, Lạc Tình Tình chậm rãi khôi phục vẻ bình tĩnh, cô ôm lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, “Hạo, anh sẽ không ghét bỏ em chứ...”

Đơn Triết Hạo không nói gì, ôn nhu vỗ vỗ lưng của cô, thử an ủi cô.

Lạc Tình Tình đẩy Đơn Triết Hạo ra, đau đớn nói lời nỉ non: “Em biết bản thân mình chẳng còn trong sạch, làm sao anh lại không ghét bỏ em cơ chứ?..”

“Tình Tình, em đừng suy nghĩ nhiều, anh sẽ không ghét bỏ em...”

“Anh không ghét em, nếu anh không ghét bỏ em, thì hãy tổ chức lễ cầu hôn với em đi, được không?”

Trong mắt Lạc Tình Tình tràn ngập nước mắt, đau khổ cầu xin, cô biết Đơn Triết Hạo thích mềm không thích cứng, nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của cô, quả nhiên cô nghĩ không sai, anh thật sự chấp nhận yêu cầu của cô.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Câu chuyện kết thúc, Đơn Triết Hạo không tự kiềm chế mà ngừng lại, đôi mắt nồng đậm, lặng nhìn cảm giác phức tạp trong lòng Giản Nhụy Ái.

Trái tim Giản Nhụy Ái đập liên hồi, nghe Đơn Triết Hạo kể lại những chuyện quá khứ, dù anh đã kịp thời dừng lại để mình bình

tĩnh hơn, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được chuyện xưa đang khiến cơ ngực anh pháp phồng, còn có sự áy náy Đơn Triết Hạo dành cho Lạc Tình Tình.

Lạc Tình Tình vì yêu anh mà có thể dâng hiến tất cả, vì Đơn Triết Hạo mà nguyện ý buông tha phần tôn nghiêm của mình, vào lúc này cô lại thấy Lạc Tình Tình thật đáng thương.

“Tiểu Nhụy...”

Đơn Triết Hạo đau lòng ôm lấy cơ thể Giản Nhụy Ái, anh biết đoạn chuyện xưa đã gây cho cô rất nhiều áp lực, cũng chẳng biết rõ bản thân anh muốn gì, anh chỉ muốn cảm nhận sự ấm áp từ cô.

Giản Nhụy Ái biết bản thân mình may mắn hơn Lạc Tình Tình, có thể đến bên tình yêu để cảm nhận ôm áp yêu thương, cô còn điều gì chưa thỏa mãn nữa, nhưng vẫn có chút buồn đau.

Tình yêu không thể nào chia đều, ba người dây dưa, nhất định có một người cô độc, trong ba người bạn họ, ai sẽ là người cô độc?

“Thực xin lỗi, lúc trước là em cố tình gây sự, em đã sai rồi!” Cô run run đôi môi, mắt đẹp tràn ngập nước mắt áy náy, đau lòng thay cho Lạc Tình Tình, nước mắt chảy xuôi theo gò má của cô.

“Về sau không cần đẩy anh ra nữa, anh sẽ đi cùng em, về phần Lạc Tình Tình...”

“Chúng ta cùng nhau chăm sóc cô ấy!”

Cô thay Đơn Triết Hạo nói ra, bản thân cô không thể rời khỏi Đơn Triết Hạo, cho nên cô bắt bản thân mình phải biết quan tâm và chăm sóc thêm cho Lạc Tình Tình, cam lòng một đời một kiếp làm trâu làm ngựa vì cô ấy.

Đây là những gì cô thiêu Lạc Tình Tình!

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng kiên định của Giản Nhụy Ái, cảm thấy được an ủi rất nhiều, anh cúi người hôn lên đôi môi ướt của cô.

Kỳ thực, anh không muốn thấy Giản Nhụy Ái rơi nước mắt, nó phảng phất một nhát dao, chưa từng có giọt nước mắt nào có thể khiến anh đau lòng và xúc động như thế.

Năm đó Lạc Tình Tình khóc vì bị mất đi trinh tiết anh cũng không xúc động như hiện tại.

Giản Nhụy Ái cứng rắn nuốt đau đớn vào trong, tay nhỏ bé đặt lên khuôn mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo. Đúng vậy! Một người đàn ông hơn người như anh lại thích cô, cô có cái gì mà phải lo lắng nữa?

Cô biết chuyện của Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình, Giản Nhụy Ái nghĩ mình cũng nên đem chuyện mang thai nói cho Đơn Triết Hạo biết?

Đứa nhỏ tình yêu của bọn họ, là sở hữu chung, cô không có quyền không cho Đơn Triết Hạo biết.

“Hảo, em...”

Chương 47

VIỆN TRƯỞNG MARY QUA ĐỜI

Bỗng Trác Đan Tinh chạy đến cửa sắc mặt tái nhợt, giống như xảy ra chuyện gì? Nhìn sắc mặt của bạn tốt mà tim Giản Nhụy Ái đập liên hồi.

“Nhụy Ái, không xong rồi, viện trưởng Mary bởi vì suy tim mà đã qua đời, làm thế nào bây giờ?”

Giản Nhụy Ái lảo đảo mấy bước, may nhờ Đơn Triết Hạo đỡ cô, cô nắm chặt cánh tay Đơn Triết Hạo, móng tay báu lấy những thớt thịt của anh, Đơn Triết Hạo nhịn đau đớn, dịu dàng nói: “Tiểu Nhụy, em đừng vội vàng, chúng ta sẽ đi đến đó xem một chút.”

Trong mắt Trác Đan Tinh tràn đầy nước mắt, chạy tới ôm Giản Nhụy Ái, khó khăn nói: “Tại sao phải như vậy? Viện trưởng Mary, bà ấy lương thiện như thế! Tại sao ông trời cứ muốn cướp đi tính mạng của bà ấy?”

“Làm sao có thể? Viện trưởng Mary mới năm mươi tuổi, tại sao bà ấy có thể qua đời? Đan Tinh, cậu đừng gạt tôi...”

Cô không thể tin, đẩy vai Trác Đan Tinh ra, nước mắt phản bội cô, cứ không ngừng chảy xuống.

Viện trưởng Mary, là một viện trưởng lương thiện, từ nhỏ đến lớn ba người bọn họ đều do viện trưởng Mary nuôi lớn, có thể nói viện trưởng Mary vừa là ba vừa là mẹ của bọn họ.

“Tớ cũng vậy hi vọng mọi chuyện đều là giả, nhưng nó là chuyện thật, viện trưởng Mary đã rời xa chúng ta rồi.” Trác Đan Tinh nói xong, cũng không kiềm được nước mắt.

“Hạo em muốn đi gặp viện trưởng Mary, bây giờ chúng ta đi liền đi.” Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa nắm cánh tay Đơn Triết Hạo cầu xin, sau đó cùng anh chạy ra ngoài.

Lúc này, dày lòng Đơn Triết Hạo ngăn Giản Nhụy Ái đang kích động chạy đi: “Tiểu Nhụy, hãy đồng ý với anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không thể kích động quá mức, nhớ không? Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, bảo vệ em.”

Giản Nhụy Ái căn bản không nghe được bất cứ từ gì, cô và Trác Đan Tinh đã chạy ra đến nhà xe.

Đơn Triết Hạo khởi động xe hơi, dọc theo đường đi, ba người họ không ai nói với ai tiếng nào, không khí ngột ngạt đến không thở được.

Xe nhanh chóng đi đến cửa Cô nhi viện Mary!

Những đứa bé đang vây quanh thi thể của viện trưởng, gương mặt đứa nào cũng nước mắt đầm đìa, ba người nhóm Giản Nhụy Ái lập tức chen vào, nhìn thấy vải trắng đã che mặt viện trưởng Mary, hai người mang theo cõi lòng tan nát không tin đứng chết lặng nơi đó.

Hốc mắt Quyền Hàn đã đỏ ửng nhìn Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh, khó khăn nói: “Các em đã tới.”

Giản Nhụy Ái không thể tin, tay run run, vén vải trắng che mặt viện trưởng Mary lên, nhìn thấy gương mặt chẳng còn sức sống, ánh mắt khép chặt của bà.

‘bịch, bịch’ hai người quỳ xuống bên cạnh viện trưởng Mary, sắc mặt Giản Nhụy Ái chợt tái nhợt, đôi môi trắng đến đáng sợ, cả người đều đang run rẩy, tay của cô vuốt ve đôi tay lạnh như băng của viện trưởng.

Cô không ngừng xoa, lẩm bẩm nói: “Viện trưởng Mary, sao tay của người lạnh như vậy? Có phải rất lạnh không, lạnh quá, để con kiểm quần áo khác thay cho người, người nằm đây làm gì thế? Nhanh lên một chút.”

“Viện trưởng Mary, chúng con tới rồi, thật xin lỗi, chúng con tới trễ...” Trác Đan Tinh không ngăn được đau khổ, nằm bên cạnh viện trưởng Mary, gào khóc, giống như muốn đem cả ruột gan của mình khóc ra bên ngoài.

Những đứa bé của cô nhi viện, tâm linh vốn đã yếu ớt hơn người, nên bọn họ không chịu nổi chuyện một người quan trọng trong trái tim mình rời đi.

Chuyện xảy ra, bọn họ sẽ như người bị sụp đổ một nửa thế giới, đây cũng có thể giải thích của chuyện đau lòng của Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh.

Mọi người đứng bên cạnh hai người bọn họ, yên lặng rời lê.

Đơn Triết Hạo cũng chua xót nhìn những giọt nước mắt không ngừng rơi của Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy, em đừng như thế, người chết không thể sống lại được.” Đơn Triết Hạo đau lòng, dịu dàng ôm lấy cô vào lòng: “Đừng khóc!”

Giản Nhụy Ái rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, liều mạng khóc, khóc đến tâm té phổi liệt, khóc đến hoa mắt bất tỉnh.

Cô không chịu đựng được cảnh người thân rời đi, nhớ tới cha mẹ cũng nằm trên chiếc giường trắng, cả cơ thể lạnh như băng, mặc cho cô gào khóc, cha mẹ cũng không để ý tới, hiện tại bi kịch lại tái diễn lần nữa.

Bi kịch này, đả kích nặng nề đến cõi lòng của Giản Nhụy Ái!

Chương 48

TRONG TANG LỄ GẶP PHẢI SÁT THỦ

Tang lễ của viện trưởng Mary rất long trọng, tang lễ này là do Đơn Triết Hạo tận lực chăm lo.

Tất cả mọi người từng lớn lên trong Cô Nhi Viện, không quản khổ cực, không kể xa gần đều có mặt đông đủ.

Mọi người mặc áo đen, ngực cài một đóa hoa Bách Hoa, sắc mặt ai cũng nã nè và đau thương.

Đơn Triết Hạo một tấc cũng không rời, luôn bên cạnh bảo vệ Giản Nhụy Ái, bàn tay anh nắm thật chặt đôi tay của Giản Nhụy Ái.

Chuyện lần này là một đả thương nghiêm trọng đối với Giản Nhụy Ái.

“Hạo, em muốn đi nhà vệ sinh, anh ở đây đợi em là được rồi.”

“Em đi nhanh rồi trở về nhanh!” Đơn Triết dặn dò.

Giản Nhụy Ái gật đầu, nhà vệ sinh của Cô nhi viện Mary được xây dựng ở một nơi vắng vẻ, nhưng từ nơi tổ chức tang lễ đến chỗ nhà vệ sinh thì không xa lắm, cũng có thể nhìn thấy từ xa nên Đơn Triết Hạo mới để cô một mình đến nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh đã có mấy người.

Khi Giản Nhụy Ái bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh lại nhìn thấy vài ba người nằm bất tỉnh trên mặt đất, máu tươi chảy thành vũng, bọn họ đều bị đâm một nhát dao ngay ngực mà chết

Nhin thấy những vệt máu đỏ tươi khiến Giản Nhụy Ái kinh hãi.

“A!” Cô nhìn thấy cạnh cửa là năm người đàn ông mặc áo đen đều lăm lăm súng trên tay.

Một giây sau, Giản Nhụy Ái biết mình đang gặp nguy hiểm, cô sợ hãi lùi sát vách tường, cố nén sợ hãi: “Các người muốn làm gì?”

Năm người đàn ông mặc áo đen không nói gì, từng bước từng bước tiến tới gần Giản Nhụy Ái. Theo bản năng, Giản Nhụy Ái lui về phía sau, cho đến khi không thể lùi được nữa, cô mới dừng lại.

“Buông Tiểu Nhụy ra...” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía sau lưng nhóm người áo đen.

Năm người áo đen và Giản Nhụy Ái đồng loạt nhìn về phía cửa, chỉ thấy Đơn Triết Hạo lạnh lùng đứng ở cửa!

Đơn Triết Hạo đứng từ xe nhìn thấy không khí ở nhà vệ sinh không bình thường, anh lập tức đến để kiểm tra, không ngờ năm người áo đen đang cầm súng chỉ vào Giản Nhụy Ái.

“Không ngờ, tốc độ Đơn Triết Hạo nhanh như vậy.” Một người vừa nói vừa nhanh chóng túm lấy Giản Nhụy Ái, dùng súng nhắm

ngay thái dương của Giản Nhụy Ái.

“Buông cô ấy ra!” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người kia, tay anh nắm một quả đấm, giọng nói tức giận đến kinh người.

Trong tang lễ long trọng, không ngờ có người dám mang theo súng, hơn nữa mục tiêu của bọn họ là nhắm ngay mình. Đôi mắt anh âm u, nhìn thẳng vào một khẩu súng trên tay người áo đen, nhìn thấy dấu hiệu trên súng, anh biết đó chính là đám sát thủ trên núi.

Không ngờ, Y Thiếu Thiên chưa diệt trừ sạch sẽ toàn bộ lực lượng của lão Trần mà vẫn còn sót lại vài tên, xem ra hôm nay phải dọn dẹp cho sạch sẽ để tránh lưu lại hậu quả.

“Buông cô ấy ra, nếu như Giản Nhụy Ái có nguy hiểm gì, mấy người các ngươi đừng mơ tưởng đi ra khỏi Cô Nhi Viện, không nên quên, khắp cô nhi viện này đều có người của tôi!” Đơn Triết Hạo không nói láo, bởi vì viện trưởng Mary qua đời, anh đã lập tức triệu tập người đến đây để bảo vệ và giúp mọi người lo hậu sự.

Tay tên sát thủ nắm chặt khẩu súng, hiện tại Giản Nhụy Ái đang trong tay bọn họ, muốn cứu Giản Nhụy Ái, chắc chắn Đơn Triết Hạo phải đánh cuộc một lần.

“Đơn Triết Hạo, nếu chúng ta có can đảm tới cô nhi viện, cũng có tính toán rời khỏi đây. Nếu như có thể kéo theo hai người cùng chết thì đây không phải là cái chết tồi.” Kẻ đang nói chuyện nhìn ra ý đồ của Đơn Triết Hạo, một tay hắn đặt lên cò súng, một tay khác đang chơi đùa trên mặt Giản Nhụy Ái.

“A!” Giản Nhụy Ái thét lên một tiếng đầy đau đớn.

Đơn Triết Hạo thấy thế, sắc mặt bỗng biến đổi, bước lên phía trước mấy bước, đem những cử chỉ của Giản Nhụy Ái thu vào đáy mắt.

“Xem ra các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Đơn Triết Hạo vừa dứt lời, từ trong nhà vệ sinh có hai mươi người sát thủ áo đen xuất hiện, trên tay bọn họ là những khẩu súng Submachine Gun, đồng loạt chỉ vào năm người áo đen, chỉ mấy giây đi qua thế cục liền xảy ra churning biến lớn.

Trong lúc hỗn loạn, Đơn Triết Hạo đưa tay kéo Giản Nhụy Ái về trong lòng ngực của mình, vội vàng hỏi “Tiểu Nhụy, em có sao không?”

Giản Nhụy Ái kinh sợ, cắn môi, lắc đầu: “Em không sao, không có chuyện gì”. Đôi tay mềm mại của cô ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo, đem mặt mình vùi vào cổ của anh.

“Đứa ngốc, không cần phải sợ, anh đã nói sẽ bảo vệ em rồi.” Đơn Triết Hạo ôm cô vào trong ngực, bàn tay khẽ vuốt ve gáy của cô, cố gắng an ủi cô.

Năm người áo đen không thể tin được, bọn họ bày ra tất cả, nhưng lại bị Đơn Triết Hạo dùng mấy giây để phá vỡ, năm người áo đen từ Chúa Tể trở thành tù nhân. “Đơn Triết Hạo, rơi vào trên tay của cậu, thì phải cho các anh em thoải mái một chút chứ!”

Đơn Triết Hạo buông Giản Nhụy Ái ra, trên người anh mang theo khí thế bức người, ánh mắt tàn bạo nhìn chằm chằm năm người áo đen, lạnh lẽo nói: “Dư âm của ông chủ Trần thật lớn, xem mọi người trung thành như vậy, dám động thủ với người phụ nữ của tôi, tất cả đều phải chết.”

Đơn Triết Hạo mang theo mấy vệ sĩ nhưng họ đều là những người đã trải qua huấn luyện đặc biệt, trước kia họ đều là những sát thủ cao cấp ở nhiều quốc gia khác nhau, còn bây giờ họ chỉ làm việc riêng cho anh!

Súng trên tay của năm tên sát thủ đều rơi xuống sàn nhà, nhưng phía sau bọn họ vẫn còn một khẩu súng.

“Không ngờ Đơn Triết Hạo thông minh như thế này, thật có khả năng, hôm nay chúng ta xem thử ai giỏi hơn ai”

Đơn Triết Hạo lo lắng Giản Nhụy Ái gặp nguy hiểm nên đã bố trí rất nhiều vệ sĩ, chờ lúc thích hợp sẽ cứu Giản Nhụy Ái.

Anh sẽ không đánh nếu không nắm chắc chiến thắng!

Giản Nhụy Ái dần bình ổn lại nội tâm của mình, cô biết mình đã an toàn, ngừa đầu nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô biết được sức mạnh của Đơn Triết Hạo rồi.

Cô bỗng run lên, trốn vào trong lòng ngực của Đơn Triết Hạo.

Chương 49

GIÚP EM VÓI, KHÔNG CẦN SÁT SINH

Ánh mắt Đơn Triết Hạo quét qua đám vệ sĩ, bọn họ lĩnh ngộ được cái gì? Hung hăng đá năm người áo đen cho họ nằm rạp xuống đất, để cho bọn họ quỳ gối trước mặt Đơn Triết Hạo.

Đầu năm người áo đen đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt thoảng qua chút xốc xech, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt không chịu khuất phục, hai mắt trừng lớn.

“Ông chủ Trần còn lại bao nhiêu người? mau nói ra, các người sẽ được giảm chút tội.”

Mắt Đơn Triết Hạo sâu thẳm, đem Giản Nhụy Ái ôm trong lòng, đi về phía trước một bước, hôm nay nhất định phải tiêu diệt toàn bộ dư đảng của lão Trần, nếu không, bọn họ sẽ uy hiếp đến an toàn của Giản Nhụy Ái.

“Ta không biết...” Năm người áo đen cùng nói.

Đáy mắt Đơn Triết Hạo thoảng qua lạnh lẽo, ‘soàn soát’ một cây súng lục màu bạc đã được lên cò, chỉ thẳng vào đám sát thủ, ánh mắt tàn nhẫn: “Nói!”

“Nói gì?” Tên sát thủ bị súng chĩa vào gáy khẽ uốn người, nhìn chăm chú vào họng súng, rồi nhìn chăm chăm Đơn Triết Hạo, bộ dáng thấy chết không sờn.

Năm tên sát thủ có chút cốt khí, mặc kệ bên trong có bao nhiêu cứng rắn, đứng trước mặt Đơn Triết Hạo đều biến thành kẻ nhu nhược.

“Nếu như không nói, vậy tôi sẽ cho các người về nhà làm việc!” Đơn Triết Hạo cười lạnh một tiếng, châm chọc nói, tròng mắt năm người áo đen kinh hoảng, sau đó lại là vẻ mặt thà chết.

Nếu bọn họ không nói, Đơn Triết Hạo sẽ cho bọn họ cơ hội để nói.

“Ban đầu khi chúng tôi bị ông chủ Trần thuần phục, chúng tôi cũng chưa có người nhà, chẳng uy hiếp được chúng tôi đâu!”

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm vào người đang nói chuyện, đáy mắt nhanh nhẹ, bất đắc dĩ liếc qua người đang có ý định lẩn tránh, người đang nói chuyện không sợ hơi thở ác độc của Đơn Triết Hạo.

Xem ra muôn nghe được điều bí mật từ miệng năm người này là chuyện không thể nào, Đơn Triết Hạo vung tay lên, hai mươi cận vệ phía sau đồng loạt lén cò, hướng về phía năm tên sát thủ.

Đối với Đơn Triết Hạo thì người không có lợi, giữ lại cũng là lãng phí đất đai, chi bằng giải quyết cho xong.

Giản Nhụy Ái nhìn tình cảnh trước mắt, kịp hiểu là Đơn Triết Hạo đang muốn làm gì?

“Hạo, anh không thể làm như thế?”

“Tiểu Nhụy, em biết mình đang nói gì không?” Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt cầu xin của Giản Nhụy Ái, giọng nói vẫn chưa bớt lạnh lẽo, không mang theo chút tình cảm nào.

Không khí không tiếng động, không khí mang theo sự vội vàng và mùi máu tanh nồng nặc, khiến tinh thần của Giản Nhụy Ái càng thêm căng thẳng và lo sợ.

Hôm nay viện trưởng Mary về trời, cô không thể giết người, nếu không sẽ là bất kính đối với viện trưởng Mary, mím môi: “Hạo, đừng giết người nữa, bỏ qua cho bọn họ đi?”

Mọi người nhìn chằm chằm vào gương mặt thất sắc của Giản Nhụy Ái, trong con người xinh đẹp là những giọt nước mắt tràn đầy, môi đỏ mọng khẽ run rẩy, cố giả bộ trấn định xin tha cho những người suýt giết cô.

“Tiểu Nhụy, anh hiểu em không thấy mấy chuyện chém giết, anh dẫn em đi.”

Đơn Triết Hạo thu súng lục trong tay lại, anh biết Giản Nhụy Ái không thích nhìn chém giết, cô đã sợ hãi quá độ nên muốn dắt cô rời đi.

Giản Nhụy Ái không nói gì, chỉ tròn mắt kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, bước chân không nhúc nhích.

“Hạo, anh đừng làm như thế, giết người thì phải đền mạng, bọn họ cũng không có làm gì em? Anh nên có lòng khoan dung,

anh giết bọn họ rồi, sẽ bị pháp luật trừng trị đó!”

Giản Nhụy Ái nhìn người áo đen đang cầm súng chỉ về đám người kia, nếu như cô không ngăn lại, có phải sinh mạng họ đã biến mất rồi không?

“Tiểu Nhụy, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người làm tổn thương em!”

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái thiện lương, dù anh giải thích như thế nào, cũng không thay đổi được gì.

Năm người áo đen đồng loạt nhìn Đơn Triết Hạo, nói từng chữ một: “Đơn Triết Hạo, muốn giết thì cứ giết đi! Chúng tôi đây không bao giờ cầu xin phụ nữ!”

“Được!” Đơn Triết Hạo không chịu được sự uy hiếp của người khác, nếu bọn họ đã muốn chết, vậy thì không trách được chuyện anh máu lạnh vô tình, vung tay lên, ‘păng’ mấy tiếng vang dội khắp trời.

Trong nháy mắt, nhà vệ sinh của nhân gian lại biến thành địa ngục, toàn thân năm người áo đen nhuộm máu đỏ tươi, nằm bất tỉnh trên sàn nhà, bảy rồi tám người đang đứng bỗng nằm trên sàn.

Trên cơ thể năm người áo đen toàn là máu tươi, giống như nước suối không ngừng phun ra, máu hồng dính trên quần áo, nhuộm đỏ cả nhà vệ sinh, chung quanh đều là máu, mắt của đám người kia đều trợn trắng lên.

“A!” Giản Nhụy Ái bị kinh sợ, giống như gặp ma quỷ, khiến cho cả người cô run rẩy ghê tởm đến muôn ói: “Uhm...”

“Tiểu Nhụy, em có sao không?” Đơn Triết Hạo vịn vào người Giản Nhụy Ái, lo lắng.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái tái mét không còn chút huyết sắc, đôi môi yếu ớt run run, trước kia chỉ từng nhìn qua phim truyền hình, đây là lần đầu tiên cô thấy nhiều người chết như thế, hơn nữa bọn họ còn chết bên cạnh cô. Đơn Triết Hạo vì cô mà giết chết những người này, nghĩ tới những chuyện này, cô kinh sợ, dường như cô đang bước chân vào thế giới bóng đêm.

Đơn Triết Hạo nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Giản Nhụy Ái, áy náy: “Tiểu Nhụy, không cần phải sợ, nếu như anh không giết bọn họ, bọn họ sẽ gây bất lợi cho em, biết không?”

Giản Nhụy Ái khóc không thành tiếng, núp vào trong ngực Đơn Triết Hạo, cả người run rẩy, giọng nói yếu ớt: “Giúp em cũng không cần sát sinh.”

Chương 50

GIẢN NHỤY ÁI NGẤT XỈU

“Đứa ngốc, em quá đơn thuần, nếu như em mềm lòng với kẻ địch, chính là em tự đào mồ cho mình, chỉ cần người nào uy hiếp đến sinh mạng của em, anh sẽ để cho hắn nhận lấy một cái kết thảm.” Đơn Triết Hạo dùng một tư thái ngạo nghễ, trong mắt anh đầy kiên định, ngày hôm nay anh sẽ giết sạch những kẻ tồn thương Giản Nhụy Ái, đó là chuyện đương nhiên, anh chính là chủ nhân nên giọng nói có chút cuồng ngạo, khiến Giản Nhụy Ái sợ hãi.

“Nhưng dù sao bọn họ cũng là một mạng người!” Cô không muốn bởi vì mình, mà mấy người kia bị mất mạng, coi như bọn họ đáng chết, cũng phải để pháp luật khai trừ bọn họ.

Cô tuyệt đối không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ làm như vậy!

Qua mấy giây ngắn ngủn, cô đưa mắt nhìn thi thể chết yếu, muốn nói đạo lý với Đơn Triết Hạo, cũng không biết nói thế nào? Chỉ có anh mới là người, mới gọi là mạng sống sao? Trái tim cô không ngừng đập loạn, ôm lấy ngực, cảm giác đầy lo lắng sợ hãi.

Vẻ mặt Giản Nhụy Ái không ngừng xoay chuyển, từ bi thương đến sợ hãi, đến vô cùng tự trách!

“Được rồi, anh đỡ em đi ra ngoài!” Đơn Triết Hạo cố gắng hạ thấp giọng nói của mình, anh biết chuyện này đã hù cô sợ, cô là

một cô gái hiền lành lại đơn thuần, làm sao lại để cho cô tiếp xúc với sự chết chóc như thế này?

Khi bước ra ngoài, cảm nhận được không khí mới mẻ, Giản Nhụy Ái chậm rãi lấy lại cảm xúc.

Cô nhắm mắt lại, khắc chế những hình ảnh không nên có đang cứ bu quanh đầu mình, càng không muốn để những hình ảnh kia trở thành thứ ám ảnh lấy cô.

Những nó cứ quay quanh mắt của cô!

Cô lắc đầu một cái, ngược mắt nhìn gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo, nhưng đôi mắt anh vẫn như đôi mắt của một con quỷ khát máu, ánh mắt ấy vô cùng xa lạ, tựa như từ mèo ngoan đã biến thành con cọp hung ác!

Một giây sau, cô cảm giác thấy sợ khi đang đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Tại sao lại có bộ dạng như vậy? Cô sợ ai? Cảm giác rất sợ hãi. Trong mắt anh sinh mạng con người rẻ mạt như vài đồng tiền, vậy khi anh không thích cô thì tính mạng của cô cũng chẳng còn tồn tại nữa.

Bước đi mà thân thể Giản Nhụy Ái vẫn run rẩy ánh mắt vô cùng hoang mang, điều đó khiến tim Đơn Triết Hạo đau nhói. Anh biết ý nghĩ của Giản Nhụy Ái, nhìn cô không nói lời nào, chỉ lo đi về phía trước, giống như bỏ hết tất cả mọi chuyện nơi đây ra bên

ngoài. Đơn Triết Hạo mới biết vừa rồi mình quá xúc động, đã khiến Giản Nhụy Ái hoảng sợ.

Anh khẽ thở dài một tiếng, đưa tay muốn nắm tay Giản Nhụy Ái lại khiến cô hơi ngẩn ra.

Đơn Triết Hạo lập tức cau mày, không để cho cô đi tiếp, dùng chút lực ôm lấy Giản Nhụy Ái vào lòng mình: “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không có, không có gì...” Giản Nhụy Ái hốt hoảng trả lời.

Gương mặt tái nhợt và tiêu tụy cố gắng trốn tránh, khiến trong lòng Đơn Triết Hạo đau đớn.

“Em sợ?” Đơn Triết Hạo dịu dàng hỏi.

“Không có... Không có.” Giản Nhụy Ái cảm giác thần kinh mình đang đau nhức, nhưng cô không dám nói chuyện với anh, cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong đó là những tia máu tanh cùng sự tàn nhẫn.

“Tiểu Nhụy, em phải biết rõ, anh có thể làm mọi chuyện, nhưng em phải hiểu, anh làm tất cả là để bảo vệ em, anh chính là người đàn ông của em.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng và linh hoạt, khuôn mặt anh tuấn lộ ôn nhu lạ thường, muốn lợi dụng sự ấm áp của mình xoa dịu tâm hồn cô, trấn an sự bối rối trong lòng cô.

“Em... Em không có sợ!” Giản Nhụy Ai quay mặt bước đi như người mất hồn, không dám quay lại nhìn khuôn mặt anh tuấn của

anh, trong lòng một hồi hốt hoảng, thân thể cô khẽ run rẩy.

Anh vội vàng: “Tiểu Nhụy, anh ở đây, em đừng sợ?”

“Em... em không có... em thật sự là không sợ, em nghĩ thông rồi, Hạo, anh đừng ép buộc em” Lý trí Giản Nhụy Ái như sắp rời đi.

Cô khó chịu ngồi chồm xổm xuống ôm lấy thân thể mình, đem gương mặt giấu vào hai bàn tay, khóc không ra tiếng.

Lòng anh đau đớn, ôm chặt lấy thân thể cô, Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái sợ! Hình ảnh mới vừa rồi đã hù dọa cô, anh thật hối hận vì xúc động, anh không làm được gì, hối hận thì cũng đã xảy ra rồi, huống chi anh không cho phép người khác làm tổn thương cô, nếu người kia tiếp tục sống trên thế giới này, anh sẽ vô cùng lo lắng.

Đơn Triết Hạo mặc cho cô khóc thút thít, chỉ cần có thể bảo vệ an toàn cho cô...

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo gọi tên cô, Giản Nhụy Ái không động tĩnh gì đã ngất đi, khuôn mặt anh trở nên đồng cứng, ôm lấy cô tiến lên xe chạy tới bệnh viện.

Anh ôm Giản Nhụy Ái trong lồng ngực, ra lệnh: “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy... Em mau tỉnh lại cho anh.”

Cô gái nhỏ đang nằm trong ngực dường như muốn đối nghịch với anh, gương mặt trắng nõn giờ đây đã tái nhợt, không nhúc

nhích.

Anh có thể cảm nhận được hơi thở suy yếu của cô, sắc mặt lạnh lùng đạt tới cực hạn, hướng về phía tài xế quát: “Nhanh lên một chút!”

Tài xế không khỏi run rẩy, tay thầm ướt mồ hôi, cố gắng chạy với tốc độ nhanh nhất có thể.

Chiếc xe thê thao như bay khỏi mặt đường, chạy với tốc độ điên cuồng, khiến cho các chiếc xe khác dù có tức giận cũng không dám phản ứng, dù sao chỉ cần chiếc xe kia bị trầy một chút, mọi người cũng khó có tiền mà trả.

Chương 51

ĐƠN TRIẾT HẠO NÓI XIN LỖI

Trong bệnh viện, Đơn Triết Hạo vô cùng lo lắng, áo sơ mi ướt đẫm, trán đầy mồ hôi, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi Giản Nhụy Ái dù là nửa giây.

Bác sĩ kinh ngạc, nhanh chóng chẩn đoán cho Giản Nhụy Ái, chẩn đoán bệnh xong, bác sĩ đứng dậy hướng về phía Đơn Triết Hạo nói: “Tổng giám đốc Đơn, Giản tiểu thư không có đáng ngại, chỉ là kinh sợ quá độ, nên ngất đi, đợi chút sẽ tỉnh lại thôi.”

Đơn Triết Hạo gật đầu một cái, đưa mắt ý bảo bác sĩ cứ rời đi.

Bác sĩ nhìn về vết thương trên tay Đơn Triết Hạo nói: “Tổng giám đốc Đơn, cánh tay của anh bị nứt ra, cần băng bó lại một chút.”

“Không có chuyện gì, ông ra ngoài đi, đợi chút tới phòng bệnh của tôi.”

“Dạ!”

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn bác sĩ rời đi, trong mắt băng lạnh khẽ hiện ra tia máu đỏ, xem ra lúc trên xe ôm lấy Giản Nhụy Ái khiến vết thương rách ra.

Anh tự tay kéo ghế đến ngồi cạnh giường cô, nhìn gương mặt tái nhợt, nhẹ nhàng lấy chăn đắp lên người cô. Trên mặt không khỏi

mỉm cười, chưa bao giờ anh nghĩ đến việc chăm sóc người bệnh lại khiến anh hạnh phúc như thế. Đặc biệt nhìn người mình yêu, cái loại cảm giác hạnh phúc đó, anh không có cách nào diễn tả được.

Giản Nhụy Ái cảm thấy toàn thân bị sợ hãi bao quanh, giống như đứng trong thế giới bóng tối, rất nhiều thi thể đột nhiên vây quanh cô, sắc mặt bọn họ tái nhợt, mắt trọn trắng, từng bước, từng bước dâng lên người cô.

Cô hốt hoảng sợ lui về phía sau, mặc kệ cô lui thế nào, chạy thế nào, những người đó cứ dây dưa, đi theo phía sau cô.

Giản Nhụy Ái nghĩ sẽ hô cứu mạng, nhưng vô dụng, cổ họng cô như bị ai đó níu lấy, không thể phát ra được bất cứ tiếng nào, nước mắt như suối trào ra.

“A... Cứu mạng...”

©DĐLQĐ

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái run rẩy và sợ hãi giãy giụa, nước mắt rơi xuống gối thành hàng dài. Nước mắt của cô hóa thành một thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào trái tim Đơn Triết Hạo.

Anh chỉ biết trách mình vô dụng, yêu thương cô mà làm cô sợ đến thế, chỉ có thể ôm cô vào lòng, nhỏ giọng lầm bẩm: “Thật xin lỗi!”

Giọng nói trầm thấp tràn đầy đau lòng, Đơn Triết Hạo lau những giọt nước mắt trên má cô, giống như đang cầu xin nó đừng chảy nữa.

Thân thể Giản Nhụy Ái đột nhiên chấn động, cô cho là lỗi tai mình có vấn đề?

Đường đường là tổng giám đốc mà Đơn Triết Hạo lại nói lời xin lỗi với cô, anh không nói không được sao? Cặp lông mi dài cong vút, đôi mắt mở to ra, biểu hiện rằng cô không hiểu, càng giống như một đứa bé đang hoang mang.

Không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo: “Anh... Anh nói cái gì?”

“Thật xin lỗi, vì mấy chuyện anh đã làm, không có suy tính đến năng lực chịu đựng của em, dọa cho em sợ, đều là sai lầm của anh.”

“Hạo!” Giọng nói của Giản Nhụy Ái bởi vì lời nói xin lỗi của Đơn Triết Hạo mà đánh mất đi sự cứng rắn.

Chung quanh cô chính là vẻ dịu dàng của Đơn Triết Hạo, đôi mắt thâm thúy và bá đạo trong nháy mắt liền hòa tan vào sự trong trẻo của Giản Nhụy Ái.

Để Đơn Triết Hạo nói xin lỗi là điều không dễ dàng, lo lắng trong lòng Giản Nhụy vì lời nói này mà tan chảy, cô tựa như trên sa mạc hoang vu, tìm được ốc đảo, tìm được cây cỏ cứu mạng mình!

Trên đời có rất nhiều lý do để nói không thương, vội, mệt mỏi, vì muốn tốt cho người ta... Mà yêu thì lý do có một lý do duy nhất, đó chính là muốn được ở bên cạnh.

Cô nhắm mắt lại hưởng thụ mùi vị quen thuộc của Đơn Triết Hạo, mùi thơm nhẹ nhàng của cơ thể anh, thêm mùi thuốc nhàn nhạt, mùi thuốc! theo quán tính, cô nhìn về phía cánh tay của anh! Nó đốt ngầu khiến cô liền kinh sợ, trái tim Giản Nhụy Ái đau đớn không thể nói nên lời: “Cũng chảy máu, sao anh không băng bó thêm, nếu là...”

Còn chưa chờ Giản Nhụy Ái nói hết lời, anh đã cúi người xuống, hôn lên cánh môi xinh đẹp của cô.

Giản Nhụy Ái khẽ ngẩn người, nghênh đón nụ hôn của anh, nụ hôn kích tình và nóng bỏng như thế, để cho cô mất đi năng lực không ché...

Bốn phía tràn ngập mùi vị phong tình độc đáo, kích thích cuốn lấy cơ thể cô, gương mặt vì không kìm chế được mà đỏ ửng lên.

Vì sao nụ hôn của Đơn Triết Hạo, lại khiến cô mê loạn như thế, Đơn Triết Hạo không cần dùng lời ngon tiếng ngọt, lại có thể khiến Giản Nhụy Ái vô cùng yên tâm.

Hô hấp của cô trở nên khác thường rối loạn, nhào vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, từng ngụm... từng ngụm hít vào thở ra.

Đơn Triết Hạo hài lòng với phản ứng của Giản Nhụy Ái, vốn muốn tiến sâu hơn một bước đòi lấy tất cả của cô nhưng Đơn Triết Hạo biết mình không thể, thân thể cô đã chịu nhiều cú sốc, anh không nỡ để cô chịu đựng thêm nữa, xem ra hôm nay phải nhịn đói rồi!

Chương 52

ÁNH SÁNG CHÓI MẮT

Thời gian chầm chậm trôi qua, một ngày rồi lại một ngày, thân thể Giản Nhụy Ái dần bình phục, đó là do Đơn Triết Hạo tự tay chăm sóc, những ám ảnh cũng không còn đeo bám cô, vốn là có thể xuất viện nhưng Đơn Triết Hạo cố ý muốn giữ cô lại, đợi đến khi anh xuất viện!

Đúng là một người đàn ông bá đạo, hung hăng đến chẳng ai có thể chấp nhận được! Nên Giản Nhụy Ái chỉ có thể chấp nhận ở lại bệnh viện cùng với anh.

Mấy ngày trôi qua, đi theo bên cạnh Đơn Triết Hạo, cô dần hiểu được chặng dễ làm ông chủ lớn. Nói là anh ở bệnh viện dưỡng thương, nhưng mọi ngày vẫn phải giải quyết rất nhiều công việc, cũng như nhận điện thoại của mọi người.

Giản Nhụy Ái thật lòng cảm thấy để làm Tổng giám đốc một tập đoàn lớn, Đơn Triết Hạo vô cùng cực khổ trong khi cô chỉ có thể nhảm chán ngồi ở ghế sa lon đếm các ngón tay của mình, nhìn đồng hồ thấy đã qua buổi trưa mà Đơn Triết Hạo chả có bất kỳ động tĩnh gì, còn cô thì đói không chịu được, cô quyết định ra ngoài mua chút đồ ăn, cũng có thể mua chút cháo về cho Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, thấy anh và Y Thiếu Thiên vẫn nói chuyện công việc chắc cũng chẳng có chú ý đến chuyện cô rời đi.

Cô cúi lưng xuống, len lén chạy ra ngoài, cố gắng chạy đến phòng ăn.

“Tiểu Nhụy, bên này!”

Giản Nhụy Ái vừa vào phòng ăn, đã thấy Đỗ Đức Minh đang ngồi một bàn ăn cách đó không xa.

Cô mỉm cười chào cậu, sau đó trực tiếp đi đến chỗ của cậu ta: “Đỗ ruột già, cậu cũng ăn cơm trễ như thế nào sao?”

“Không ngại thì ngồi xuống ăn cơm chung với tôi đi!” Đỗ Đức Minh rất có phong độ, đứng dậy kéo ghế giúp cho Giản Nhụy Ái, mời cô ngồi xuống.

Giản Nhụy Ái khẽ mỉm cười: “Cám ơn!”

“Xem một chút xem muốn ăn món gì? Tôi cảm thấy món ăn Pháp ở đây rất ngon, cậu có muốn ăn thử không?”

Đỗ Đức Minh cười cười, đợi Giản Nhụy Ái cho ý kiến, cậu thường ở bệnh viện, nên vô cùng quen thuộc nhà ăn này, thậm chí cậu thuộc lòng thực đơn ở đây.

Giản Nhụy Ái xem qua thực đơn các món ăn Pháp, không nhịn được nuốt nước bọt một cái, giá tiền các món ăn đắt đến kinh người.

Cô vô thức sờ vào chỗ tiền trong túi mình, nụ cười đầy gượng ép, cô không muốn ăn đồ đắt tiền như vậy: “Đỗ ruột già, tôi... Tôi không có thói quen dùng các món ăn nước ngoài!”

Đỗ Đức Minh hiểu ý tú trong câu nói của Giản Nhụy Ái, thấy dáng vẻ lúng túng của cô, le lưỡi một cái, làm ra một dáng nháy mắt đáng yêu, cậu ngoắc một người phục vụ tới: “Canh hầm cá, tôm hẹ với pho mát, gà hầm cách thủy tiêu chuẩn quê hương. Gà, mật ong, hai phần sò hầm với bơ đậu đũa, đồ ngọt, xoài ướp lạnh, quả mâm xôi...”

“Được rồi, quá nhiều rồi chúng ta ăn không hết đâu.” Giản Nhụy Ái cản Đỗ Đức Minh, nếu cô không ngăn cản cậu, chắc cậu sẽ gọi tất cả các món trong thực đơn ra, tất cả chỉ để cô nếm thử một lần.

Đỗ Đức Minh nhìn Giản Nhụy Ái, khẽ mỉm cười: “Vậy thì tạm thời nhiêu đó thôi, nếu cậu vẫn còn thấy thiếu thì cứ nói..., dù sao ăn cơm không chỉ là ăn cho no bụng.”

Giản Nhụy Ái cười một tiếng, nghĩ thầm bao nhiêu món ăn đó? Còn không no bụng! Cô không phải là heo.

Không khí phòng ăn nhất thời trở nên cực kỳ an tĩnh.

Cô nhảm chán nhìn mọi người đang cười nói xung quanh, xoay người nhìn Đỗ Đức Minh đang nhìn chằm chằm vào cô, cô chỉ lúng túng gượng cười

“Đỗ ruột già, nếu người kia được cậu săn sóc thế, bạn gái của cậu chắc sẽ rất hạnh phúc!”

Đỗ Đức Minh nghe thế, vội vàng nói: “Tớ không có bạn gái!”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đỗ Đức Minh, ánh mắt hơi sững sờ, không hiểu cười cười: “Đỗ ruột già, cậu làm sao thế? Bạn gái cũng chưa có? Hay là cậu chọn kỹ quá vậy?”

Đỗ Đức Minh cũng biết phản ứng của mình hơi quá đà, vội vàng khoát tay che giấu.

“Không có chuyện gì, người kia rất ưu tú sao, nhất định là một cô gái được rất nhiều người ngưỡng mộ.”

Thật ra từ nhỏ cậu đã rất thích Giản Nhụy Ái rồi, những cô gái khác, cậu đều không muốn, cậu chỉ muốn một người, đó chính là cô.

Có lẽ bây giờ chính là lúc nên nói. Anh đưa đôi mắt thâm tình nhìn cô: “Nhụy Ái, thật ra thì tớ...”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên. Cậu nghĩ mình sẽ nói ra tình cảm mà cậu đã chất chứa nhiều năm, nhưng không biết nên nói như thế nào, mấy năm nay cậu vẫn yên lặng đợi chờ, nhưng đến khi đứng hoàn chỉnh trước mặt cô, cậu lại chẳng biết phải làm sao?

Giản Nhụy Ái nghiêm túc nghe Đỗ Đức Minh nói chuyện, nhưng đến thời khắc mấu chốt, cô có cảm giác không khí xung

quanh trở nên khác thường, một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm cô, cô chợt có cảm giác cả người thiêu tự nhiên.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, có một đôi mắt nhìn chằm chằm cô...

“anh... anh thế nào?”

Đỗ Đức Minh cảm nhận được vẻ mặt hoang mang của Giản Nhụy Ái, nhìn về phía ánh mắt cô đang nhìn.

Cách đó không xa, có một người đàn ông khí thái bất phàm vẻ mặt lạnh lẽo đi cùng một cô gái vô cùng xinh đẹp, ánh mắt đang nhìn thẳng về phía Giản Nhụy Ái.

Dù có ngu ngốc đến thế nào cũng biết bọn họ đến tìm Giản Nhụy Ái, tại sao Giản Nhụy Ái lại sợ hãi như thế?

“Cậu có quen biết bọn họ không?”

Giản Nhụy Ái trùng mắt với Đỗ Đức Minh, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo mà trong lòng run lên! Làm sao anh lại đến đây?

Anh đến đây là để bắt cô trở về sao? Nhưng cô không làm việc gì trái với lương tâm, tại sao phải sợ như thế?

Giản Nhụy Áo suy nghĩ lung tung, đầu óc của cô trở nên hỗn độn, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực của anh.

Đơn Triết Hạo đi từng bước chậm đến bên cạnh Giản Nhụy Ái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhát cử nhất động của Giản Nhụy Ái, ánh mắt đầy tức giận nhìn cô như nhìn một hồng hạnh vượt tường⁽¹⁾, không có bất cứ tia tình cảm nào.

(1) Hồng hạnh vượt tường: Có nghĩa là ngoại tình áy ạ.

Chỉ nói chuyện với Y Thiếu Thiên một chút mà Giản Nhụy Ái đã chạy đến đây hẹn hò với người đàn ông khác, nếu không phải là Lạc Tình Tình nhìn thấy cô, anh cũng chẳng biết phải đi đâu tìm Giản Nhụy Ái?

Chương 53

ĐƠN TRIẾT HẠO TỨC GIẬN

Biết chuyện mình tự ý đi ra ngoài khiến anh tức giận, Giản Nhụy Ái cười cười quyến rủ nhưng nhìn thấy vẻ mặt đằng đằng tức giận, hai tay nắm chặt thành quả đấm, ánh mắt lạnh lẽo của anh lại khiến cô lúng túng sợ hãi.

“Tiểu Nhụy... Em ra ngoài lâu như thế rồi, đến lúc trở về thôi!”

Lạc Tình Tình thầm vui khi nhìn sắc mặt lạnh lùng Đơn Triết Hạo, xem ra Đơn Triết Hạo đã tức giận thật rồi, chỉ kẽ mấy câu về chuyện của Giản Nhụy Ái, thế mà đã thu hoạch được nhiều như thế.

Giản Nhụy Ái nghe được giọng nói của Đơn Triết Hạo, không biết phải nói gì.

Đỗ Đức Minh nghi ngờ nhìn dáng vẻ lo lắng sợ sệt của Giản Nhụy Ái, đứng dậy định lên tiếng giải thích giúp cô một chút, nhưng đối mặt với sự lạnh lùng của Đơn Triết Hạo dũng khí cũng giảm đi mấy phần.

“Vị tiên sinh này...”

“Đỗ ruột già, anh ấy là...” Giản Nhụy Ái đứng lên theo Đỗ Đức Minh, không biết nên giải thích như thế nào?

Trong lúc chưa nói dứt câu cô bị Đơn Triết Hạo kéo về trong lồng ngực của anh, Đơn Triết Hạo không hề khách khí: “Cô ấy là bạn gái của tôi, Tiểu Nhụy, em cũng nên giới thiệu xem anh ấy là ai chứ?”

Đỗ Đức Minh bị chữ ‘Bạn gái của tôi’ làm chấn động, cậu nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh chẳng nói thêm gì, chuyển đôi mắt không hiểu nhìn qua Giản Nhụy Ái, mặt cô đỏ ửng, khiến lòng cậu đã hiểu bảy, tám phần.

“Cậu ấy là Đỗ Đức Minh, trước kia là bạn cùng cô nhi viện với em” Giản Nhụy Ái giới thiệu cho Đơn Triết Hạo.

“Cậu Đỗ, chúng tôi đi về trước, khi khác gặp lại sau.” Đơn Triết Hạo lịch sự chào rồi kéo Giản Nhụy Ái đi, anh còn nhắc nhở vài câu bên tai cô: “Không nên chọc giận anh, chuyện gì anh cũng có thể làm được!”

Cỗ họng Giản Nhụy Ái khô khốc không nói lên lời, cô vô hồn để mặc cho Đơn Triết Hạo kéo đi.

Lạc Tình Tình liếc nhìn Giản Nhụy Ái đã đi khuất, cảm thấy có chút vui vẻ, hướng về phía Đỗ Đức Minh mỉm cười một cái, sau đó đi theo hai người đến phòng bệnh của Đơn Triết Hạo nhưng lại bị anh ngăn ở cửa: “Tình Tình, em về đi!”

“Em...” Lạc Tình Tình nhìn gương mặt lạnh lùng của Đơn Triết Hạo, biết tâm tình của anh không được tốt, thức thời giả bộ làm người tốt nói: “Hạo, Giản tiểu thư và anh chàng kia không có gì cả? Hai người cứ nói chuyện rõ ràng đi, không nên tức giận, em về trước đây”.

Cô cắn răng nói từ Giản tiểu thư và anh chàng kia, ý là nhắc nhở Đơn Triết Hạo chuyện ban nãy.

“Ư được.” Đơn Triết Hạo đóng cửa lại.

Giản Nhụy Ái buồn buồn nhìn hai người lưu luyến không rời.

Đúng! Có thể cô ghen, cô không thích Đơn Triết Hạo có những cử chỉ dịu dàng với Lạc Tình Tình, nhìn bọn họ bên cạnh nhau, cô không có niềm tin rằng mình sẽ thắng Lạc Tình Tình, cô ta quá xinh đẹp, hoàn mỹ tựa như một thiên sứ vừa hạ phàm.

Đơn Triết Hạo đi đến gần Giản Nhụy Ái, cô có chút hoảng sợ nên lùi về phía sau.

Anh đưa tay, quăng cô lên giường, không cần tồn nhiều sức đẽ cô ở phía dưới: “Có phải em nên giải thích một chút chuyện với Đỗ Đức Minh không?”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn tròng mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo, biết anh đang suy nghĩ đến chuyện gì? Chắc chắn là một chuyện tàn ác!

“Thế nào? Bị bắt quả tang nên nói không ra lời?”

Hai mắt Đơn Triết Hạo âm trầm hơn rất nhiều, giống như đôi mắt màu hoa đen xoay tròn, Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo đang tức giận và sắp nổi điên.

Chuyện này căn bản không đáng để anh tức giận, cô và Đỗ Đức Minh trong sạch kia mà.

“Đơn Triết Hạo, anh đừng hiểu lầm quan hệ của chúng em, chúng em chỉ là bạn bè trong cô nhi viện, hôm nay ăn cơm cũng là ngẫu nhiên mà thôi.”

Đơn Triết Hạo nhìn cô từ trên cao xuống, sau hồi lâu giọng nói mang theo tối tăm: “Ngẫu nhiên gặp nhau, lập tức xảy ra chuyện?”

“Không biết ý anh là như thế nào?”

“Lạc Tình Tình cũng nói với tôi như thế, một lần rồi lại một lần gặp mặt chắc sẽ sinh ra chuyện.”

“Mấy năm qua không có gặp lại, cái gì cũng không có?” Giản Nhụy Ái nghe anh nhắc đến Lạc Tình Tình, trong lòng cũng không vui, cao giọng trả lời.

Hàng lông mày anh tuấn của Đơn Triết Hạo nhíu thành một đoàn dài, sắc mặt càng ngày càng khó coi: “Vậy anh sẽ nói cho em biết cái gì gọi là đúng cái gì gọi là không đúng?”

Đôi bàn tay anh siết chặt lấy tay cô, lôi kéo cô đi ra ngoài, đi về phía Y Thiếu Thiên đang đứng đợi bên ngoài, anh ra lệnh: “Đi làm thủ tục xuất viện cho tôi.”

Giản Nhụy Ái run rẩy, không biết anh đang muốn làm gì? Nhưng cô biết Đơn Triết Hạo rất túc giận, cô không dám phản kháng, chỉ lặng lẽ đi theo sau lưng anh.

Cô bị anh kéo lên xe, chạy thẳng tới một nơi xa lạ, băng qua con đường lớn náo nhiệt, chạy qua những ngôi nhà cao tầng, sau đó đi về phía một ngôi biệt thự to lớn.

Những biệt thự nơi đây vô cùng đắt tiền!

Chương 54

HOI THỎ NGUY HIỂM

Đơn Triết Hạo dừng lại trước một ngôi biệt thự, chung quanh ngôi biệt thự đều là những vách tường thủy tinh có thể nhìn rõ thiết bị bên trong, chỉ có thể dùng hai từ nguy nga tráng lệ để hình dung.

Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo kéo vào bên trong căn biệt thự, cảm nhận được ngôi biệt thự này vô cùng nguy nga, bên trong có vài người giúp việc đang làm việc, họ tò mò nhìn Đơn Triết Hạo đang kéo Giản Nhụy Ái lên lầu.

Tiến vào phòng ngủ của anh, đáy mắt Giản Nhụy Ái thoáng kinh ngạc, xoay người nhìn Đơn Triết Hạo thấy vẻ mặt vô cùng kinh khủng bởi tức giận trong lòng anh vẫn chưa hết.

Trên mặt Đơn Triết Hạo không đoán được anh đang suy nghĩ gì chỉ có vẻ mặt cô đơn và lạnh lẽo, thân thể to lớn và cao ngạo đứng trước mặt cô bao trùm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô.

Anh muốn trùng phạt cô. Anh đố kỵ vì cô thích nói chuyện với người khác hơn chờ anh, không muốn ở bệnh viện là vì không muốn phải tiếp tục chứng kiến những cảnh như thế! Không thèm tôn trọng cô, cũng không muốn nhìn cô trò chuyện vui vẻ với người đàn ông khác nên anh chỉ có thể đưa Giản Nhụy Ái đến thẳng biệt thự mà anh mới mua, anh tức giận là vì cô lén lút sau lưng anh, khi nhìn thấy cô và người đàn ông kia ngồi trò chuyện vui vẻ, anh tức đến sấp phát điên.

Quá đáng ghét! Quá đáng giận! Cô hoàn toàn không đặt mình vào trong mắt, hôm nay nhất định phải cho cô nếm thử một chút để cô biết Đơn Triết Hạo lợi hại như thế nào.

Giản Nhụy Ái bị sự tức giận của anh hù cho hoảng sợ, ánh mắt lạnh lẽo như vậy, so với lúc ở bệnh viện còn kinh khủng hơn gấp ngàn vạn lần...

“Hạo, em cùng Đỗ ruột già không có gì cả” Cô không biết nói lời nào ngoài những lời này, cho dù những lời này không có hiệu quả thì cô cũng chỉ biết lặp đi lặp lại nó, cô chẳng biết phải giải thích như thế nào cả?

Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt nửa nhắm nửa mở đầy nguy hiểm, vẻ mặt đầy tà khí, anh bước về phía trước, giống như cánh cửa địa ngục.

“A! Không...” Giản Nhụy Ái kêu lên một tiếng, quần áo trên người đã bị Đơn Triết Hạo xé ra. Thân thể trắng như tuyết lộ ra ngoài, xương quai xanh xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt Đơn Triết Hạo.

Ánh mắt chất chứa dục vọng chiếm hữu mãnh liệt đên cuồng, Đơn Triết Hạo đưa tay bế ngang người Giản Nhụy Ái, sải bước đến chiếc giường lớn.

Thả bịch thân thể Giản Nhụy Ái mềm mại lên giường lớn, quần áo bị rách phơi bày cơ thể quyến rũ của cô nhìn càng xinh đẹp, giống như đóa hoa nở rộ, khiến Đơn Triết Hạo đê mê cuồng muốn chiếm lấy cô nuốt cô vào trong bụng, không đợi cô phản ứng kịp, thân thể mạnh mẽ của Đơn Triết Hạo đã bao trùm lên người cô.

“Hạo...”

Đơn Triết Hạo đên cuồng hôn ngấu nghiến khắp gương mặt và cơ thể cô, bàn tay thô bạo liên tục vuốt ve xoa nắn đòi hỏi khắp cơ thể Giản Nhụy Ái. Thân thể trắng nõn, mềm mại không xương, khiến Đơn Triết Hạo càng thêm đên cuồng.

Giản Nhụy Ái sợ hãi, cô cảm nhận được Đơn Triết Hạo đang dần dần biến thành mãnh thú, quyết tâm phải ăn tươi nuốt sống cô, khiến thân thể cô khẽ run rẩy.

Giản Nhụy Ái khóc thút thít cầu khẩn: “Hạo, van xin anh đừng như thế, đừng có bộ dáng như thế được không?”

“Anh phảicó bộ dạng như thế nào? Anh đang muốn giết người? Em có biết anh ghét nhất là bị người khác phản bội không? Tại sao em lại phản bội anh?” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt đỏ au và lạnh lẽo, lớn tiếng rống giận.

Cánh tay anh nắm chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, dường như muốn bóp vỡ những khớp xương bên trong, hơi thở nguy hiểm kinh khủng lượn lờ quanh cô.

Anh nói cho cô biết anh đang ghen, ghen một cách đên cuồng, trong đầu thoáng qua hình ảnh Giản Nhụy Ái tươi cười ngồi bên cạnh người đàn ông kia, nụ cười rực rỡ ấy đánh thức những tế bào ghen tỵ trong con người anh, Đơn Triết Hạo hận chảng thể giết chết người đàn ông kia ngay lập tức.

Đơn Triết Hạo sẽ không tha thứ cho chuyện cô phản bội sau lưng anh, đó là nhát dao đâm sâu trái tim anh, còn đau đớn nào hơn?

Nước mắt tràn ngập gương mặt Giản Nhụy Ái, cô run rẩy nhìn Đơn Triết Hạo khinh khỉnh đến cực điểm, lo sợ khiến đỉnh đầu truyền đến một trận đau đớn!

Đôi mắt đẹp hoảng sợ, tâm tình hoảng hốt cứ nhìn chăm chăm Đơn Triết Hạo.

“Hạo, Hạo...” Cô nhỏ giọng lầm bầm, cũng không tránh thoát sự hung mãnh của anh: “Đau, thật là đau...”

Giản Nhụy Ái đau khổ nhìn Đơn Triết Hạo đang điên cuồng như người đánh mất lý trí, muốn dùng sự dịu dàng kéo anh trở về.

Bây giờ Đơn Triết Hạo mới phát hiện cô gái bên dưới đang khóc nức nở, mới giật mình nhớ tới chuyện vì tức giận mà đánh mất khống chế, đưa mắt nhìn những vết thương tím bầm trên da thịt trắng noãn của cô.

Đơn Triết Hạo ảo não buông cô ra, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve những vết thương kia! Tại sao quan hệ của bọn họ, luôn phải rơi vào tình huống như thế?

Đôi mắt Giản Nhụy Ái trống rỗng như người không có cảm xúc nhìn Đơn Triết Hạo, hai mắt tràn ngập nước mắt, nhớ lại lần trước Đơn Triết Hạo nổi điên càng khiến cô lo sợ!

Cô sợ dáng vẻ tức giận của Đơn Triết Hạo, bộ dáng của anh khiến cô hoang mang!

Sự điên cuồng của anh, cơn giận của anh đều là vì anh yêu cô nên nhìn anh như thế càng khiến cho cô đau lòng, cô đưa đôi bàn tay nhỏ bé lên dịu dàng vuốt ve gương mặt anh tuấn của anh và thủ thỉ:

“Hạo, em thật sự không phản bội anh, em và Đỗ ruột già không có quan hệ gì cả”

Đơn Triết Hạo nhìn cô vừa khóc thút thít vừa giải thích, cảm nhận được thân thể của khẽ run rẩy của cô, đáy mắt anh tràn đầy đau lòng, nâng gương mặt của cô lên, hôn vào giữa đôi lông mày của cô: “Đừng khóc nữa, thật xin lỗi, là anh không tiết chế tính khí của mình, khiến em tổn thương, anh tin tưởng em.”

Nghe những lời thâm tình của Đơn Triết Hạo, cô cảm động càng rõ ràng hơn, vùi đầu vào lòng ngực anh, cảm thụ nhiệt độ cơ thể anh, thật lâu sau tâm tình của cô dần bình ổn lại.

“Hạo...” Cô phải nói cho anh biết mọi chuyện.

Chương 55

NÓI CHO ĐƠN TRIẾT HẠO BIẾT CHUYỆN MANG THAI

Đơn Triết Hạo đau lòng ôm chặt cô, môi nóng bỏng hôn lên những giọt nước mắt của cô, tròng mắt nóng rực nhìn chằm chằm cơ thể cô “Tiểu Nhụy, về sau có chuyện gì chúng ta cũng phải thương lượng với nhau, đột nhiên em rời đi sẽ khiến anh rất lo lắng, có biết không?”

Giản Nhụy Ái vẫn không ngừng rơi nước mắt, nước mắt cứ chảy xuống, chưa từng nghe qua những lời nói chân thành như thế của Đơn Triết Hạo, cô gật đầu, vừa khóc vừa cười.

Trước đây, cô không biết anh có tình cảm như thế nào với cô, nhưng bây giờ đã biết rõ địa vị của cô trong lòng anh. Cô tin tưởng anh yêu cô, mà cô cũng rất yêu anh.

“Tiểu Nhụy, anh yêu em...” Anh chưa từng nói lời yêu, điều này khiến cô có chút kinh ngạc, nhưng khi nhìn cô ở chung một chỗ với người đàn ông khác, anh sẽ rất ghen tuý...

Giản Nhụy Ái nghe ba chữ thốt ra từ tận xương tủy của anh, có thể cảm nhận được tim mình hòa thành một nhịp với tim anh.

Có lẽ ba chữ Giản Nhụy Ái còn quan trọng hơn sinh mệnh của anh.

Mỉm cười hạnh phúc, cô chưa từng nghĩ mình sẽ có được hạnh phúc ấy, hạnh phúc đến tựa như giấc mơ, có chút hư ảo và không chân thật, nhưng cô biết đây không phải là giấc mơ mà đó chính là chân thành!

Cô chủ động hôn lên cánh môi của anh!

“Cô gái nhỏ, em có thể chọc giận cô gái khác nhưng nếu em dám trêu chọc anh thì đừng trách anh thu phục em.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo khàn khàn đầy dụ hoặc, ánh mắt nóng rực muốn đem thiêu đốt cơ thể cô, bàn tay nóng bỏng vuốt ve thân thể mềm mại của Giản Nhụy Ái.

Hơi thở anh nóng rực kéo Giản Nhụy Ái đang mơ màng hưởng thụ hạnh phúc quay trở về thực tế, thì ra cô đang đầu độc Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi muôn co nhưng nhìn thấy vẻ mặt lúng túng khác thường của Giản Nhụy Ái, quan tâm hỏi: “Tiểu Nhụy, em làm sao thế?”

“Em... Chúng ta không thể?” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng lý nhí nói.

“Tại sao?” Đơn Triết Hạo ảo não gãi đầu khi nghe lời nói áp úng của Giản Nhụy Ái, kinh ngạc nhìn gương mặt đỏ ửng của cô.

“Bởi vì...” Giản Nhụy Ái kéo bàn tay anh đặt lên bụng mình, cho là Đơn Triết Hạo thông minh như thế sẽ hiểu, không ngờ.

“Em... Lại gặpdì mụ rồi hả?” Đơn Triết Hạo không tưởng tượng nỗi nói.

Dì Mụ vừa đến không lâu thế mà tại sao lại đến nữa? Ở bệnh viện đợi nhiều ngày thế kia, anh bị cấm dục lâu thế, lại bị cấm dục nữa sao.

Trong nháy mắt, mặt của Đơn Triết Hạo trở nên ảo não.

Giản Nhụy Ái bị vẻ mặt của Đơn Triết Hạo chọc cười, không ngờ về phương diện này Đơn Triết Hạo lại đơn thuần như thế.

“Tiểu Nhụy, sẽ không...” Đơn Triết Hạo nhìn bàn tay mình đang run rẩy trên bụng cô, nhíu mày suy đoán rồi ánh mắt rực sáng lấp lánh.

Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu nhìn vào mắt anh, dịu dàng nói: “Hạo, em mang thai!”

Trong nháy mắt, gian phòng liền bừng sáng, sáng đến chói mắt người nhìn

Đơn Triết Hạo vui mừng, thân thể khẽ run, giọng nói hưng phấn: “Em nói cái gì?”

Đơn Triết Hạo hạnh phúc đến ngây người nằm trên giường, vẻ mặt giống như đứa bé đang vô cùng hưng phấn và kinh ngạc, Giản Nhụy Ái mỉm cười vuốt ve đôi mày rậm và gò má anh tuấn của anh: “Hạo, anh sắp làm ba!”

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo ôm chặt cô vào lòng ngực, vui vẻ đến độ chẳng thể dùng bất cứ từ ngữ nào để diễn tả niềm hạnh phúc của anh vào lúc này.

Tiểu Nhụy mang thai, hơn nữa còn là con của anh, tin tức tốt này làm sao lại không khiến anh vui mừng cho được. Anh vui mừng như điên, ôm Giản Nhụy Ái đứng lên, xoay một vòng, “Cám ơn em, cám ơn Tiểu Nhụy...”

“Hạo, nhanh thả em xuống...” Giản Nhụy Ái ôm lấy cổ của anh, mỉm cười nhắc nhở.

Đơn Triết Hạo kịp phản ứng, hiện tại cô đang mang thai, không thể vận động kịch liệt như vậy, liền đem Giản Nhụy Ái đặt xuống giường, vui vẻ giúp cô mặc quần áo tử tế.

Đột nhiên, Đơn Triết Hạo nhớ đến chuyện gì đó? Đi đến cửa, mở cửa rồi hô: “Dì Vũ, dì Vũ...”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên không biết anh định làm cái gì?
“Hạo, anh định làm gì thế?”

Vừa dứt lời, một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, vội vàng chạy tới, “Cậu Đơn, có chuyện gì ạ?”

“Dì Vũ, đây là Giản Nhụy Ái, bạn gái của tôi, sau này sẽ làm vợ của tôi, cô ấy đang mang thai, về sau sẽ ở lại nơi này, dì phải chăm sóc tốt chuyện ăn uống của cô ấy.” Đơn triết Hạo vui vẻ giới thiệu.

“Hạo... Không cần phiền phức như vậy!” Giản Nhụy Ái lúng túng nói.

Đơn Triết Hạo sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, chính là muốn để cô ở lại nơi này.

“Cái gì! Thật tốt quá, cậu Đơn, cậu yên tâm, về sau chuyện ăn uống của Giản tiểu thư sẽ do tôi tự tay sắp xếp.” Dì Vũ nhìn nụ cười vui vẻ của Đơn Triết Hạo, còn có cô gái ngồi bên giường, đúng là chỉ có Giản tiểu thư thiện lương mới xứng đôi với cậu Đơn Triết Hạo mà thôi.

“Dì Vũ, không cần phiền phức như thế!” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

“Không có gì là phiền toái ạ? Phụ nữ có thai phải được bồi sung dinh dưỡng, như vậy đứa bé mới có thể khỏe mạnh, tôi sẽ lập tức đi nấu cháo gà cho Giản tiểu thư, cơm tối, cậu có tính ở lại đây ăn cùng không!” Dì Vũ hỏi.

“Không cần, tôi có chút chuyện, dì cứ lo chăm sóc cho Tiểu Nhụy đi.” Nụ cười trên mặt Đơn Triết Hạo không giảm.

Dì Vũ rời đi, Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, ánh mắt dịu dàng như nước: “Hạo, anh đi đâu thế?”

“Giữ bí mật!” Đơn Triết Hạo cười, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của cô, nhỏ giọng mà nói: “Ngoan ngoãn đợi anh, chờ anh trở lại.”

Chương 56

CHÁO GÀ, NHỚ LẠI CHUYỆN XƯA

Đơn Triết Hạo triền miên hôn mê của cô không muôn buông, bàn tay vuốt ve thân thể mảnh khảnh, lời nói dịu dàng hấp dẫn khiến cả khuôn mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng.

Bàn tay nhỏ bé của cô cố gắng đẩy Đơn Triết Hạo ra: “Được rồi, anh đi nhanh đi, em sẽ ngoan ngoãn đợi anh.”

Hai mắt Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm bóng lưng Giản Nhụy Ái đang đi vào phòng tắm, trên mặt là nụ cười dịu dàng và hạnh phúc, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả sự dịu dàng đều biến mất chỉ còn lại đôi mắt thâm thúy khi anh xoay người rời đi, ngồi trong xe thể thao Rolls-Royce, ánh mắt nặng nề nhìn về phía trước, tay cầm lái mỗi lúc một chặt, trên môi là nụ cười vừa lạnh lùng vừa cương quyết lại mang phần bướng bỉnh.

Đưa tay cầm lấy lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại quen thuộc: “Y Thiếu Thiên, tôi không muốn ngày mai còn nhìn thấy tên công ty nhà họ Đỗ”

Giản Nhụy Ái chỉ là của một mình Đơn Triết Hạo anh thôi, anh tuyệt đối không để cho kẻ khác nhúng chàm cô, dù chỉ là trong suy nghĩ cũng không được.

Ánh mắt của Đỗ Đức Minh nhìn cô đầy ái mộ khiến Đơn Triết Hạo tức đến sắp phát điên. Đây chính là bản tính của anh, thà giết làm một ngàn người cũng không bỏ qua cho một người khả nghi!

Giao việc cho Y Thiếu Thiên xong, mỉm cười hài lòng rời khỏi biệt thự sang trọng.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Sau khi đi dạo khắp ngôi biệt thự, trán Giản Nhụy Ái đầy mồ hôi, mệt lả ngồi xuống salon trong đại sảnh.

“Cô Giản, cháo gà đã nấu xong rồi ạ, cô muốn ăn ở đây hay vào phòng ăn?” Dì Vũ cung kính đi đến bên cạnh cô, dịu dàng nói, ánh mắt hòa ái dễ gần.

“Không cần, tôi sang đó uống là được rồi.” Cô rất ngại khi sai khiến người khác, dù sao cô cũng không phải chủ nhân chỗ này.

Vừa đi phòng ăn, liền có thể ngửi thấy mùi canh gà thơm ngào ngạt, nhớ tới chuyện xảy ra trong hôm nay, bụng của cô đói cồn cào. Cô không chần chờ ngồi vào bàn ăn, thưởng thức cháo gà mỹ vị, vừa nếm một muỗng, mắt không khỏi sáng lên, cháo gà thật là ngon, bóng loáng mà không quá béo.

Dì Vũ đứng bên cạnh nhìn bộ dạng ăn cháo ngon lành của Giản Nhụy Ái, bà biết vì sao cậu chủ lại để ý đến cô như thế? Đúng là một cô gái lương thiện, thật đáng yêu!

“Dì Vũ, dì nấu cháo gà ngon quá, ăn thật ngon, dì ngồi xuống, cùng ăn đi”. Giản Nhụy Ái mỉm cười, mở to đôi mắt, đôi môi đỏ mọng dính đầy dầu.

“Cô Giản, không được đâu, chúng tôi là người giúp việc, cô là chủ nhân, người giúp việc không thể ngồi ăn cùng chủ nhân, huống chi cháo gà chỉ dành cho phụ nữ mang thai, cô Giản ăn nhiều một chút, dì Vũ sẽ vui mừng.” dì Vũ vui vẻ nói.

Cả tô cháo gà được Giản Nhụy Ái ăn một cách ngon lành, sau đó cô đứng dậy, đi tới nhà bếp, dì Vũ đi sau lưng nói: “Cô Giản, cô muốn lấy cái gì? Có thể gọi tôi giúp một tay là được rồi.”

“Không có chuyện gì.” Ánh mắt cô lanh lợi nhìn chung quanh, phòng bếp lớn như thế, mang phong vô cùng sang trọng, khác biệt một trời một vực nếu so với phòng bếp của quán Nhân Ái chỉ mươi mét vuông.

Đưa mắt nhìn các thiết bị đặt trong phòng, Giản Nhụy Ái tươi cười đi đến tủ bát lấy ra một cái chén và cái muỗng hình hoa đào.

Dì Vũ thấy Giản Nhụy Ái cầm cái chén lên, vội vàng đã chạy tới cầm lấy: “Cô Giản, cô nghe lời dì Vũ đừng cầm chén, rất nguy hiểm đó ạ!”

“Nguy hiểm? Làm sao có thể sẽ nguy hiểm? Trước kia hàng ngày con đều đẹp xe đi đưa đồ ăn, cầm cái chén thì có gì nguy hiểm?”

Kỳ quái, bà xem cô là một cô gái yếu đuối hay sao? Từ nhỏ đến lớn tất cả mọi chuyện đều là do cô làm. Việc cầm cái chén rất đơn giản đến đứa trẻ ba tuổi cũng đã làm được cơ mà.

Cô nhìn bộ dáng khẩn trương củadì Vũ, có thể thấy được bình thường Đơn Triết Hạo rất hà khắc.

“Những công việc này đều là người giúp việc làm, cô Giản, cô là chủ nhân...”

Còn chưa để dì Vũ nói hết lời, Giản Nhụy Ái cùng kéo bà ngồi xuống ghế, thấy bà đứng lên, ánh mắt không vui nhìn chằm chằm vào bà: “Không thể đứng dậy,dì hãy ngồi xuống.”

Cô múc một chén cháo gà đặt xuống trước mặt của bà: “Người phụ trách ăn sạch nó.”

Dì Vũ nhìn vẻ mặt Giản Nhụy Ái kiên quyết không để cho người khác cự tuyệt, cái vẻ mặt cố gắng nghiêm túc chọc cười bà, bà chẳng thể làm gì khác ngoài cung kính tuân lệnh.

“Cám ơn cô Giản!”

Giản Nhụy Ái nhìn thấy dì Vũ uống một hớp canh mới thở ra một tiếng, ngồi xuống ghế, vui vẻ uống canh, chỉ có một mình ăn thì cũng chẳng ngon miệng, giờ có người cùng uống khiến cô thấy hào hứng hơn nhiều.

“Dì Vũ, cám ơn đã nấu canh cho con, đây là bát canh ngon nhất mà con được uống, đã rất lâu rồi con mới có được một bữa ăn ngon như thế này.”

Trong nháy mắt, tròng mắt cô tràn ngập nước mắt, nhớ lại khi còn bé được viện trưởng Mary tỉ mỉ nấu những món canh này cho

bọn họ uống.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt một cái đã thành quá khứ, cô và viện trưởng Mary đã xa cách thiên thu, không ngờ bà lại về trời nhanh như thế?

“Khi ở cô nhi viện, viện trưởng Mary cũng hay hầm canh như thế cho tụi con, mỗi lần được uống cháo gà đều là lúc hạnh phúc nhất, cháo gà truyền tai hơi ấm của viện trưởng Mary, hiện tại bà đi rồi, chúng con cũng chẳng còn canh để uống!”

Những giọt nước mắt mặn mặn từ hốc mắt cô chảy xuống, rơi vào chén cháo gà, hòa thành hơi ấm yêu thương. Cô thấy tâm tình mình bất thường quá, lấy mu bàn tay lau nước mắt: “Thật xin lỗi, con không nên phá hư không khí.”

“Đứa nhỏ ngốc.” Dì Vũ cầm khăn giấy đưa cho cô, bà chưa bao giờ biết cô gái nhỏ nhìn dịu dàng và mong manh thế mà lại phải gánh chịu nhiều đau khổ như vậy.

Giản Nhụy Ái như vậy làm cho người ta đau lòng!

“Chuyện quá khứ, chỉ là quá khứ, quan trọng nhất là hiện tại, cháo gà đã sắp lạnh rồi, ăn nhanh đi.”

“Da!”

Chương 57

PHONG TÌNH TRONG PHÒNG TẮM

Ban đêm, Giản Nhụy Ái đi tới đi lui trong phòng Đơn Triết Hạo, tự nhiên chẳng thể tìm thấy bộ quần áo con gái nào, chỉ có thể chấp nhận mặc áo sơ mi của Đơn Triết Hạo đi vào phòng tắm.

Nhin chàm chàm bồn tắm lớn dát vàng nguyên chất, bắt đầu mở nước ấm.

Cô đứng bên cạnh phòng tắm, nhẹ nhàng cởi quần áo ra, đứng trước gương, nhìn chiếc bụng phẳng lì của mình, không thể tưởng tượng nổi bên trong đang chứa một sinh mệnh.

Hơi nước như màn sương mù màu trắng chậm rãi tràn khắp phòng tắm, chân dài trắng nõn chậm rãi bước vào phòng tắm, nước bên trong tràn ra ngoài. Nước ấm tràn ngập cơ thể, một cảm giác áp và thoái mái bao trùm lấy cơ thể cô.

Chưa bao giờ cô biết được tắm nước nóng lại thư giãn và thoái mái làm cho người ta lâng lâng!

Trong phòng tắm ngập tràn mùi hoa mà mỗi lần đến gần Đơn Triết Hạo cô cũng cảm nhận được mùi thơm này, không nghĩ tới anh lại yêu hoa như vậy, môi nở ra một nụ cười đạt dào hạnh phúc.

Chiếc xe Rolls-Royce của Đơn Triết Hạo dừng lại trước cổng biệt thự, anh bước xuống xe, đi vào trong. Hôm nay vì bàn bạc hợp

đồng với khách, cho nên bất đắc dĩ mới về trễ như thế này, không biết cô gái nhỏ ở nhà làm cái gì?

Ở công ty, bao lần anh kiềm nén xúc động muốn chạy về nhà ngay lập tức.

Vừa đi vào phòng, liền nghe thấy một tiếng hát phát ra từ trong phòng tắm, không nghĩ tới tâm tình cô gái nhỏ lại tốt thế. Nhắm mắt lại lắng nghe giọng hát trong veo kia, trong lòng bình an hơn rất nhiều, anh thích giọng ca của cô, nhẹ nhàng và trong trẻo.

Mỗi anh giương lên một nụ cười, tháo caravat xuống, cởi quần áo lộ ra các bắp thịt rắn chắc, dáng người tuấn kiệt còn hơn cả người mẫu trong ti vi, sau đó đi tới phòng tắm.

Bàn tay to lớn của Đơn Triết Hạo nắm lấy tay nắm cửa, cô đưa cặp mắt lưu ly đầy kinh ngạc nhìn cửa phòng tắm đang được mở ra. Ánh mắt mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt, gò má anh tuấn, chiếc mũi thẳng tắp, cơ thể cường tráng và hấp dẫn, ánh mắt gợi cảm, hơi thở tà mị câu dẫn người khác.

Cô cúi đầu xấu hổ, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn những bộ phận trọng yếu, mặt đỏ bừng, thét lớn: “Anh đi ra ngoài nhanh đi, anh vào đây làm gì?”

Gò má của Giản Nhụy Ái đỏ ửng, gương mặt như phủ thêm một tầng nước, da thịt như thể được đánh một lớp phấn. Những lọn tóc ướt đẫm bám chặt lấy gò má trắng hơn tuyêt, thoát nhìn vô cùng gợi cảm hấp dẫn.

Đơn Triết Hạo chậm rãi tới gần cô, bồn tắm lớn chỉ đủ một người nằm, xem ra sau này phải sửa bồn tắm lớn rồi.

Bàn tay to lớn của anh kéo Giản Nhụy Ái lên ôm ngang ngực cô.

“A!” Giản Nhụy Ái kinh hô, “Thả em xuống.”

Anh đem Giản Nhụy Ái đặt lên người của mình!

Hai da thịt nóng rực ma sát lẫn nhau, mặt Giản Nhụy Ái đỏ rực vì xấu hổ, định sẽ đứng dậy lại bị Đơn Triết Hạo gắt gao ôm lấy, áp mặt lên hõm vai cô, giọng khàn khàn: “Đừng nhúc nhích.”

Giản Nhụy Ái nghe được lời nói của anh, cảm nhận được cái gì đó đang ngốc đầu dậy, thân mình trở nên cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Đơn Triết Hạo hơi híp đôi mắt đang chất chứa đầy nhục cảm khàn giọng nỉ non:

“Tiểu Nhụy, anh sẽ cẩn thận, cho anh một lần đi!”

Giọng nói thì thầm lời cầu xin bên tai Giản Nhụy Ái cứ như nếu anh nhịn nữa sẽ bị nổ tung nhưng anh vẫn cố gắng đợi Giản Nhụy Ái đáp ứng, thì mới có thể làm.

Mặt Giản Nhụy Ái nhuộm màu đỏ au, cô nghe ra ý tứ trong lời nói của Đơn Triết Hạo, cũng biết cảm xúc đối với người đàn ông là

khổ sở như thế nào, nhưng nếu cô đáp ứng dục vọng của Đơn Triết Hạo nỗi lén sẽ đem cô ép khõm.

Trong lúc cô vẫn đang do dự, Đơn Triết Hạo đã mặc kệ lời nói của cô, ôm lấy thân thể kiều mĩ đứng lên, bắt cô chống hai tay lên tường.

“Cô gái nhỏ, em cứ mãi hấp dẫn anh! Anh sắp bị em đánh cho hôn mê rồi.” Giọng nói trầm thấp và gợi cảm của anh, có tác dụng gia tăng thêm gợi tình.

Bàn tay to lớn quét qua đôi môi đỏ mọng, vuốt ve gò má nhẵn nhụi của cô, nói lời dịu dàng bên tai cô. Cô xinh đẹp và trong sáng như một đóa hoa anh đào, thuần khiết khiến người xem phải lưu luyến.

Thân hình cao lớn đứng bên cạnh thân hình nhỏ bé của cô, cơ thể nóng bỏng chạm vào cơ thể mềm mại đầy hương thơm, hai cơ thể vặn vẹo cùng nhau.

Giản Nhụy Ái đưa cặp mắt mê ly nhìn Đơn Triết Hạo, nâng cánh môi lên, nhắm mắt lại, đón lấy đôi môi anh.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo nở ra một nụ cười, nóng bỏng chảy đến gò má, vành tai, một đường trượt dài, bao bọc lấy hàm răng của cô, như thể đó là nơi mê người nhất thế giới này.

Giản Nhụy Ái không ngừng thở gấp, trong lòng dao động mãnh liệt, ý thức của cô muốn đẩy Đơn Triết Hạo ra, thân thể lại

không chịu nghe lời cô mà cứ mãi dung nhập bộ ngực vững chãi của anh.

“Hạo, đừng...” Cô cố kìm néo tiếng rên rỉ, thân thể khẽ run rẩy, kích tình mãnh liệt khiến cô đánh mất lý trí. Cánh tay trắng như tuyết, không hề ý thức được đang gắt gao ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo

Đơn Triết Hạo đặt những nụ hôn điên cuồng lên cơ thể cô, một lần lại một lần hôn lên mỗi tấc da thịt của cô.

“Tiểu Nhụy, nói với anh, em muốn anh!” Đơn Triết Hạo đòi hỏi, anh giống như một loài dã thú muốn đem cô nuốt chửng.

Anh biết rõ phản ứng của thân thể cô, ham muốn đang phản bội ý chí của cô, lại phải đợi cô nói rõ bản thân mình muốn gì, Đơn Triết Hạo tự tin mình hiểu Giản Nhụy Ái hơn cả chính bản thân cô.

Thân thể Giản Nhụy Ái khẽ run lên, miệng thở gấp: “Hạo... Em...”

Đầu óc cô trở nên trống rỗng “Hạo, em, muốn...”

“Em muốn cái gì?” Đơn Triết Hạo hỏi cô.

“Muốn anh...” Nói xong hai chữ này, cô ngượng ngùng đến nỗi muốn tìm một lỗ đất chui xuống.

Khóe môi Đơn Triết Hạo lộ ra nụ cười vừa lòng, anh biết Giản Nhụy Ái là cô gái rất hay ngượng ngùng, không thể bức cô quá

đáng!

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...” Anh gầm nhẹ vài tiếng, chẳng thể chịu đựng thêm, thân thể cực đại tiến vào bên trong mạt động của cô.

“A... A...” Cô hơi nhíu mày, cánh tay chống lên ngực anh.

“Như thế nào?” Đơn Triết Hạo khó khăn dừng bước chân đang đi vào, gò má anh tuấn đầy vẻ chần chờ.

Cánh tay trắng nõn của Giản Nhụy Ái choàng qua cổ anh, ngắm nhìn gương mặt đẹp trai của anh, thì thầm bên tai anh: “Nhe chút, coi chừng tổn thương đến đứa bé!”

Đơn Triết Hạo hiểu ra vấn đề, hôn một cái lên gương mặt cô, “Được, anh sẽ dịu dàng.”

Ánh đèn vàng của phòng tắm, chiếu sáng cảnh xuân của đôi nam nữ.

Bàn tay to lớn của Đơn Triết Hạo nắm lấy chiếc eo mảnh khảnh của cô, dùng tốc độ nóng bỏng cướp lấy lý trí của cô, để cho ham muốn trong cơ thể cô được khơi dậy hoàn toàn.

Những lọn tóc ướt đẫm mồ hôi và nước ám, nhỏ giọt xuống gò má cô, khiến cho Đơn Triết Hạo càng thêm ham muốn, dưới lớp da thịt săn chắc tản ra hơi thở của dã thú

Hai chân thon dài của Giản Nhụy Ái, ôm chặt lấy hông của Đơn Triết Hạo..

Thân mình khẽ lay động theo mỗi động tác ra vào của Đơn Triết Hạo, vẽ ra những dấu hiệu xinh đẹp.

Một trận động tình đạt đến cao triều, hình ảnh của cơ thể diễm lệ được bày ra, như một đóa hoa nở rộ.

Chương 58

HẤP DẪN TRÍ MẠNG

Bầu trời vẫn còn sớm, sương mù trăng xóa tràn ngập cả vùng đất, thời tiết vô cùng mát mẻ.

Chuông điện thoại đánh vỡ không khí ấm áp, hai người không tinh nguyễn khẽ nhíu chân mày, Giản Nhụy Ái mở mắt, đầy nhẹ thân thể Đơn Triết Hạo: “Hạo, điện thoại...”

Đơn Triết Hạo lật người lại, ôm lấy Giản Nhụy Ái: “Không cần lo, reo một lúc lại thôi.” Nhưng điện thoại hình như không muốn thuận theo giọng với lời Đơn Triết Hạo, vang lên rồi lại tiếp tục vang.

Giản Nhụy Ái đầy đầy cánh tay cường tráng của Đơn Triết Hạo: “Hạo, có thể có chuyện quan trọng, anh nghe điện thoại đi.”

Gương mặt tuấn tú của Đơn Triết Hạo cau có, lật người đưa tay cầm lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường.

Đầu dây bên kia không phải là giọng nói của Y Thiếu Thiên, mà là một giọng nói yếu đuối, không ngừng cầu cứu Đơn Triết Hạo: “Hạo, em rất khó chịu, mau đến cứu em!”

Vì nằm sát bên cạnh nên Giản Nhụy Ái có thể nghe được những lời cô không nên nghe, dù không muốn nhưng giọng nói kia cứ vô tình truyền vào tai cô. Theo quán tính cô giật bắn người, ánh mắt quan tâm nhìn sắc mặt của Đơn Triết Hạo.

“Hạo, Hạo... Em không có người thân, chỉ có mình anh, cầu xin anh cứu em.”

Đơn Triết Hạo ngắn ra, ánh mắt thoáng qua nghi ngờ, hướng về phía Giản Nhụy Ái để tìm kiếm đáp án.

“Hạo, đi đi, cô Lạc cần anh” Dù nói lời bảo anh đến với cô gái khác nhưng trong lòng cô có chút mệt mỏi và khó chịu, có lẽ cô chưa đủ rộng lượng, và bao dung để anh đến săn sóc cho người phụ nữ khác. Nhưng đó chỉ là cảm xúc được cất giấu thật kĩ bên trong của riêng cô, Đơn Triết Hạo sẽ chẳng thể nhìn thấy.

Đơn Triết Hạo đứng dậy mặc quần áo tử tế. Giản Nhụy Ái chỉ biết nhìn chằm chằm anh cố gắng khắc ghi thật kỹ hình ảnh của anh vào giờ phút này, giống như anh đi rồi sẽ không trở lại.

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái thiện lương, anh nâng gương mặt của cô lên, hôn một cái lên trán cô: “Chờ anh trở lại.”

“Được, em sẽ chờ anh, yên tâm, nhưng em lười nhất là đợi người, cho nên anh về sớm một chút, được không?”

Giản Nhụy Ái nhìn theo bóng dáng của anh, chầm chậm... chầm chậm... biến mất khỏi phòng, thở dài một cái rồi nằm xuống, đã không còn buồn ngủ nữa, lảng lặng nằm trên giường, chờ trời sáng tỏ.

Đơn Triết Hạo vội vã lái xe đến chỗ ở của Lạc Tình Tình, cả lộ trình chỉ tốn gần ba mươi phút, anh đã đến được nhà của Lạc Tình

Tình. Vội vàng đi theo người bảo vệ vào trong nhà.

Sắc mặt trắng nõn của Lạc Tình Tình giờ đây vô cùng yếu ớt, mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, thân thể xiêu vẹo đứng ở cửa.

“Em làm sao?” Đơn Triết Hạo đỡ lấy thân thể yếu ớt sắp ngã nhào của Lạc Tình Tình, khom người ôm lấy cô, đi về phía phòng ngủ.

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn khắp phòng ngủ, đặt cô lên giường, đắp kín chăn giúp cô, anh hạ mắt nhìn tấm ảnh hấp dẫn ở đầu giường.

Đó là tấm ảnh hai người bọn họ tự chụp trong ngày sinh nhật mười tám của anh, không ngờ cô lại đem nó đặt ở đầu giường.

Lạc Tình Tình nhìn theo ánh mắt của Đơn Triết Hạo, cô đứng dậy, với tay lấy tấm hình giống như trân bảo hiếm thấy, đem nó cẩn thận giấu ở trong chăn: “Hạo, em hiểu rõ anh đã nói sẽ không dây dưa với em nữa, hình chỉ là một thứ để lưu giữ kỷ niệm, không cần lấy nó đi được không?”

Đơn Triết Hạo nhìn thân thể của Lạc Tình Tình, ánh mắt cô khẩn cầu như vậy, anh cũng chẳng muốn đem hình đi vứt. Một tấm hình không làm nên chuyện gì cả?

Anh đỡ cô nằm xuống, đưa tay cầm hình lấy tấm hình lại thấy cô nắm thật chặt, dịu dàng nói: “Anh sẽ không vứt bỏ nó. Anh sẽ đặt tấm hình ở đầu giường, em cố gắng nghỉ ngơi đi.”

Lạc Tình Tình nghe thế mới ngoan ngoãn buông tay ra, đưa cho Đơn Triết Hạo.

Một hình ảnh vô cùng dịu dàng đáng thương của cô nhưng lại không cách nào khiến trái tim quật cường của Đơn Triết Hạo động lòng. Bây giờ, trong lòng anh chỉ có Giản Nhụy Ái, anh muốn giải quyết nhanh mọi chuyện rồi trở về bên cạnh cô.

Đơn Triết Hạo thoảng xoay người chuẩn bị rời đi, Lạc Tình Tình vội nắm chặt tay anh, nước mắt lưng chòng van xin: “Hạo, lúc sáng sớm bệnh tình tái phát, anh có thể giúp em nấu chút nước được không, em cần uống thuốc.”

“Ừ được!” Nhìn vào ánh mắt cầu xin kia, anh chỉ có thể đồng ý, đi tới đây cũng đã nghĩ là phải chăm sóc cô, dù sao bọn họ cũng xem như là bạn bè.

Đơn Triết Hạo lạnh lùng và bá đạo, nhưng đối đãi với người thân lại vô cùng chu đáo và quan tâm.

Hơn mươi phút sau, Đơn Triết Hạo bưng khay nước và thuốc vào phòng nhưng lại không thấy bóng dáng Lạc Tình Tình đâu.

‘cách’ một tiếng, Lạc Tình Tình đứng phía sau khóa trái cửa phòng lại.

“Tình Tình...” mặt Đơn Triết Hạo không hề dao động, trùng trùng nhìn Lạc Tình Tình, giọng nói trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Ngón tay mảnh khảnh của Lạc Tình Tình từ từ cởi nút áo ra, lộ ra bộ đồ lót hấp dẫn đã sớm được cô chuẩn bị trước. Ba điểm tạo ra một đường thẳng, áp sát vào người anh, loáng thoảng muôn lộ ra bộ dáng quyến rũ.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trở nên lạnh lẽo, khẽ cau mày, nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình, đôi mắt thâm thúy giống như không dao động, không lên tiếng.

Mái tóc mềm mại của Lạc Tình Tình khoác lên người, đi một vòng, tựa như đóa hoa mẫu đơn nở rộ, xinh đẹp và phong tình, đem cơ thể hấp dẫn chà sát lên người anh.

Ánh mắt quyến rũ mang theo nụ cười dịu dàng, đối mặt với Đơn Triết Hạo, đôi môi vẽ ra đường cong xinh đẹp nhất. Đôi mắt màu đen như những ánh sao, tràn đầy dụ hoặc.

“Hạo, em có xinh đẹp không? Em như thế này có xứng là người yêu của anh không?” cô chậm chạp ngược mắt lên nhìn anh, đôi tay mảnh khảnh vòng qua gáy anh, bộ ngực đầy đặn dán lên lồng ngực ấm áp của anh.

Dụ hoặc như thế, khiến Đơn Triết Hạo không khỏi hít một hơi khí lạnh, nhíu chặt mày, cả cơ thể tỏa ra nhiệt băng âm độ, đẩy thân thể cô ta ra: “Tình Tình, anh nhớ chúng ta đã nói rõ ràng rồi, chuyện của chúng ta đã trở thành quá khứ.”

Chương 59

CỤC CỦNG KHỎE MẠNH

Thân thể Lạc Tình Tình cứng ngắt, nước mắt rơi xuống: “Hạo, tại sao anh thay đổi nhiều như vậy? Tại sao anh có thể độc ác như thế? Anh chiếm lấy trái tim của em rồi lại không yêu em.”

“Tình Tình, trước đây anh cảm thấy chúng ta hợp nhau, vì anh nợ em nên mới lựa chọn ở bên cạnh em chứ anh chưa từng yêu em.” Đơn Triết Hạo nói rõ ràng, đánh tan giấc mơ đẹp của Lạc Tình Tình.

Cô ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo, quát lớn: “Không thể nào, anh đã cầu hôn em, người cao cao tại thượng như anh, chắc sẽ không bởi vì cô gái kia mà hạ thấp phẩm giá của mình chứ, ngày đó anh đến với em là vì yêu em.”

“Tình Tình, em đừng quên, buổi lễ cầu hôn là do em yêu cầu.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽ nhìn nước mắt của Lạc Tình Tình, không chút lưu luyến vạch trần cô.

“Không thể nào, không thể nào... Nếu như vậy, anh cũng không yêu Giản Nhụy Ái, anh chưa cầu hôn với cô ấy.” Lạc Tình Tình chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Anh sẽ cầu hôn với Tiêu Nhụy, hơn nữa còn cho Tiêu Nhụy một buổi lễ cầu hôn hoàn chỉnh, sẽ rất khác biệt, càng chẳng giống ý tưởng của em, anh sẽ cho toàn thế giới biết, cả cuộc đời này anh chỉ yêu mình Tiêu Nhụy.” Đơn Triết Hạo kiên định nói.

“Không thể nào, anh đã quyết định chuyện đó sao? Em không tin...” khóc mắt Lạc Tình Tình đỏ hoe, cõi lòng tan nát, giọng nói nức nở: “Hạo, chúng ta quen biết nhiều năm, từ nhỏ đến lớn không có ai hiểu anh hơn em, anh không thể dễ dàng dâng hiến trái tim mình cho người khác như thế.”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo mang theo chút bất đắc dĩ, nhìn Lạc Tình Tình đang cố gắng xoay chuyển tình cảm của mình, anh nhàn nhạt mở miệng nói: “Xem ra, em không có chuyện gì. Anh đi trước.” Nói xong, sải bước tới cửa muộn rời đi.

Lạc Tình Tình liền nhào tới để kéo cánh tay của Đơn Triết Hạo, lại bị trượt té dưới chân anh, cô kiên trì lôi kéo bắp chân anh, thống thiết nói lời cầu xin: “Hạo, Hạo... Em không thể mất anh, nếu như anh đi thì em sẽ chết.”

Đôi chân bị Lạc Tình Tình ôm chặt nhưng Đơn Triết Hạo lạnh lùng cúi người xuống, gỡ tay Lạc Tình Tình ra khỏi người mình, quay đầu không muốn nhìn cô nữa. Anh có thể thừa nhận thân thể Lạc Tình Tình vô cùng nóng bỏng, là niềm mơ ước của rất nhiều người đàn ông. Nhưng anh không thể phản bội Giản Nhụy Ái, khuôn mặt anh tuấn trở nên lạnh lẽo: “Tình Tình, anh hi vọng những chuyện này là lần cuối cùng, lần sau anh sẽ không dễ dàng tha thứ, em biết hậu quả chứ.”

Nói dứt lời, cũng không quay đầu lại, mở cửa rời đi.

Thân thể Lạc Tình Tình xụi lơ trong nháy mắt, yếu ớt nằm vật ra sàn nhà, hơi thở trong nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo, cô thua rồi

sao? Đôi tay nắm thật chặt thành nắm đấm. không, cô vĩnh viễn sẽ không thua ai, trong từ điển của cô không có hai từ thua thiệt.

Từ Mĩ trở về, mục đích của cô chỉ là lấy lại tình yêu của Đơn Triết Hạo. Với vóc dáng nóng bỏng và mê người của Lạc Tình Tình cô lại không thể đánh động đến anh. Bằng vào kinh nghiệm của bản thân, sáng sớm là thời gian nhu cầu tình dục của con người là mạnh mẽ nhất, cô đã cố tình gọi anh đến lúc sáng sớm để anh nhìn thấy bộ dáng quyến rũ của mình hòng giành lấy anh. Nhưng bộ dáng này của cô cũng không làm lung lay được trái tim anh.

Đây là coi như cô sơ suất, Đơn Triết Hạo không hề thay đổi trước sự quyến rũ của cô, cô phải nghĩ ra biện pháp khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua nhưng Đơn Triết Hạo vẫn chưa trở về. Giản Nhụy Ái nhảm chán nhìn đồng hồ, rảnh rang không có việc gì làm, Giản Nhụy Ái lại muốn đi bệnh viện kiểm tra đứa bé.

Giản Nhụy Ái một mình đi vào khoa phụ sản, cô được sắp xếp vào giường khám, một bác sĩ đi đến, cô liền lo lắng hỏi “Tình hình thai kỳ của tôi như thế nào?”

“Giản tiểu thư, cô đừng khẩn trương như thế, thả lỏng một chút.” Bác sĩ mỉm cười động viên khi thấy Giản Nhụy Ái đang căng thẳng, thân thể run rẩy và ánh mắt lo lắng của cô.

Giản Nhụy Ái nghe lời bác sĩ hít sâu một cái rồi nhẹ nhàng thở ra, ép buộc tâm tình mình ổn định hơn, không hề lo lắng nữa. Cô chăm chú nhìn dụng cụ siêu âm quét tới quét lui mấy lần qua bụng cô.

Bác sĩ mỉm cười nói: “Giản tiếu thư, chúc mừng cô, đứa bé phát triển rất tốt, rất ổn định, cô đã làm mẹ, phải giữ trạng thái nhẹ nhõm, ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, như vậy mới tốt cho đứa bé.”

Nghe được lời của bác sĩ, tâm tình Giản Nhụy Ái thả lỏng rất nhiều.

“Giản tiếu thư, cô xem, đây là đứa bé.” Bác sĩ chỉ vào màn hình.

Một khối đen đen, đứa bé còn chưa thành hình, nhưng cô cảm thấy như đã nhìn thấy con mình, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, đưa tay sờ sờ vào hình ảnh trên màn hình, chỉ là hình ảnh trên máy siêu âm nhưng khi sờ vào lại có cảm giác ấm áp.

Đây là đứa con của cô và Đơn Triết Hạo, đứa bé thật đáng yêu!

Rốt cuộc Giản Nhụy Ái đã nhìn thấy đứa bé của mình! Trong mắt cô tràn đầy hạnh phúc.

“Giản tiếu thư, bây giờ cô có cảm thấy thai có phản ứng gì không?” Bác sĩ quan tâm hỏi.

“Không có.” ánh mắt Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm vào bác sĩ, không tự giác đưa tay vuốt ve phần bụng của mình.

“Giản tiếu thư thật hạnh phúc, phụ nữ có thai phải chịu một số khó chịu là do những phản ứng của thai, có người phản ứng khá

lớn, đôi khi thì ăn không được, nếu như thế thì rất bất lợi cho sự phát triển của đứa bé.”

“Cám ơn bác sĩ, hiện tại tôi ăn được tất cả? Vốn dĩ tôi là người không kén ăn, bác sĩ có thể cho tôi biết món gì sẽ tốt cho sự phát triển của thai nhi không ạ?”

Giản Nhụy Ái tranh thủ tìm hiểu một số thông tin, cô rất sợ chuyện mình ăn uống không tốt sẽ ảnh hưởng đến con!

Bác sĩ cười thành tiếng nhìn Giản Nhụy Ái, mẹ của đứa bé quá lo lắng rồi.

“Giản tiểu thư đừng lo lắng như thế, nhìn thân thể của cô rất tốt, chỉ cần hạn chế ăn những thức ăn mặn, bình thường đừng suy nghĩ quá nhiều, còn phải đến bệnh viện khám đúng hẹn, thế là được rồi.”

“Cám ơn bác sĩ, đợi chút, cô có thể cho tôi hình con được không, ba của đứa bé vì bận không đến được, tôi muốn mang hình về cho anh ấy xem.”

“Được, chờ tôi một chút!”

Khi Giản Nhụy Ái cầm theo hình của con ra khỏi bệnh viện, tài xế nhà họ Đơn đã đứng đợi cô, vừa ngồi trên xe, điện thoại di động liên đồn chuông: “A lô, Hạo...”

Trên mặt cô là nụ cười hạnh phúc, thong dong cúp điện thoại, đề nghị với tài xế: “Phiền anh chờ tôi đến tập đoàn Đơn thị.”

“Dạ, cô Giản!”

Chương 60

VẬT NHỎ, EM MỆT NHỌC RỒI!

Giản Nhụy Ái mỉm cười hạnh phúc, cô hưng phấn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe muôn mọc đôi cánh để bay ngay đến bên cạnh Đơn Triết Hạo. Cô muốn nói cho Đơn Triết Hạo biết, con của cô và anh vô cùng khỏe mạnh, vô cùng đáng yêu.

Trên mặt không giấu được hạnh phúc, cô cảm thấy mình quá may mắn, quá hạnh phúc. Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái tới công ty nên đã xuống lâu đợi cô. Anh nhìn thấy xe dừng lại, vội vàng đi đến.

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện ở cửa, chạy tới, nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo, nũng nịu nói: “Hạo...”

Đôi mắt vốn lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo giờ đây trở nên ấm áp, anh đưa tay ra ôm lấy cô gái nhỏ vào trong lòng ngực ấm áp của mình: “Bây giờ em là người có thai, không thể chạy nhảy như thế.” Anh yêu thương vỗ vỗ đầu, nhắc nhở cô

Động tác đơn giản như vậy của Đơn Triết Hạo lại khiến những nhân viên khác ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm, ai cũng mới chỉ thấy tổng giám đốc lạnh lùng bá đạo, chẳng ai ngờ anh lại yêu thương bạn gái mình như thế. Có thể nghĩ cô gái kia quan trọng với anh như thế nào, ai cũng tò mò nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái lại chẳng phát hiện những ánh mắt tò mò ấy, chỉ nghịch ngợm le lưỡi với Đơn Triết Hạo, ngượng ngùng cười cười.

“Đi, anh dẫn em vào phòng làm việc!” Anh hạ thấp tầm mắt cười cười nhìn Giản Nhụy Ái giống như một ông chồng luôn cưng chiều vợ mình.

Đơn Triết Hạo không hề ngại ngùng dắt tay Giản Nhụy Ái đi vào phòng làm việc của mình, anh giống như một ông chồng ngoan ngoãn cưng chiều bà xã của mình khiến mọi người vừa tò mò vừa hâm mộ nhìn theo từng bước của cô, còn có cả ánh mắt ghen ty bởi cô giành được sự quan tâm của người đàn ông độc thân kim cương.

Cô không ngờ lại có nhiều nhân viên ở đây như thế, tất cả đều đusa ánh mắt tò mò nhìn cô, như thể cô là một đứa bé vậy.

Chờ đến lúc bọn họ vào phòng làm việc của Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái thích thú và hiếu kỳ ngắm nghía phòng làm việc của anh, những đồ dùng bên trong vô cùng đơn giản. Trên mặt cô ngập tràn nụ cười hạnh phúc, còn chưa kịp phản ứng, đã bị bàn tay của Đơn Triết Hạo lôi kéo, hai người cùng ngồi xuống ghế sa lon, nhưng cô lại ngồi trên đùi anh. Động tác của hai người mập mờ như vậy, làm tim Giản Nhụy Ái đập nhanh, mặt đỏ ửng.

“Hạo, anh làm gì vậy? Nhanh buông em ra! Để người khác vào nhìn thấy là không hay đâu.”

Đáy mắt Đơn Triết Hạo xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, anh cưng chiều cắn nhẹ cái cổ trắng nõn của cô, nhẹ nhàng mà liếm láp, đôi môi từ từ di chuyển, rồi chạm lên vành tai cô, hôn triền miên: “Không có sự cho phép của anh, không ai được đi vào cả.”

Sau đó, bờ môi khêu gợi đặt lên đôi môi mềm mại của cô.

Từ lúc Đơn Triết Hạo ra khỏi nhà Lạc Tình Tình, đã mang theo dục vọng chưa cách nào phát tiết, vào đến công ty làm việc lại có quá nhiều việc cần giải quyết nên không thể trở về, không ngờ cô lại tự mình đến đây, vừa đúng lúc tạo cho anh cơ hội, làm sao anh có thể bỏ qua cho được.

Nụ hôn của anh dần trở nên điên cuồng, giống như muốn cắn nuốt Giản Nhụy Ái vậy.

Khi ý thức được cái bụng hơi nhô lên của cô, cơ thể anh trở nên căng thẳng và nóng bỏng, nơi đó là nơi anh quen thuộc nhất, anh không muốn buông tha cô, đem cô gái nhỏ vỗ về trong ngực mình, đem cầm đè lên những sợi tóc của cô, tận lực khắc chẽ dục hỏa.

Giản Nhụy Ái ngượng ngùng đem gò má tựa vào lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập mạnh dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của anh, khiến màng nhĩ của cô chấn động.

Cô ngồi trên người anh, cảm nhận được vật đó của anh trở nên to lớn, đang muốn ngẩng đầu vươn ra khiến cô lo lắng không dám nhúc nhích, mặt đỏ như gấc, khẽ cựa quậy thân thể muốn thoát khỏi cơ thể của anh. Nhưng lại bị anh ôm chặt, đi về phía phòng nghỉ sát vách.

Đơn Triết Hạo thổi khí bên tai cô: “Tiểu Nhụy, em thật đẹp!”

“Hạo, không thể, em sợ làm chuyện này nhiều sẽ thương tổn đến bảo bảo, Hạo, anh nên nhịn, có nhịn được không?” Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn anh.

Bất đắc dĩ, Đơn Triết Hạo chỉ có thể thở dài một tiếng, thả lỏng vòng tay đang siết chặt cô ra, đôi mắt thâm thúy giống như ngôi sao lóe lên: “Vật nhỏ, em mệt mỏi rồi!”

Anh cung chiều ngắt chớp mũi của cô.

Giản Nhụy Ái biết mình đã an toàn, rúc vào trong khuỷu tay của anh, hai cánh tay làm nũng, ôm lấy cổ anh: “Cám ơn anh, cảm ơn anh, Hạo...”

Một khối thịt ngon mà chỉ nhìn không được ăn, còn gì bi kịch hơn! Nhìn ánh mắt hạnh phúc của cô, anh hài lòng tặng cô một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Giản Nhụy Ái nhớ tới nguyên nhân mình tới đây, đưa tay cầm lấy túi xách lấy ra hình ảnh siêu âm, kiêu ngạo nói: “Hạo, anh xem đi... Đây là con của chúng ta, bác sĩ nói, nó rất khỏe mạnh, con của chúng ta rất đẹp phải không.”

Đơn Triết Hạo nhận lấy tấm ảnh trong đó chỉ có một khối màu đen sẫm nhưng anh biết đó là cái gì? Đó là đứa bé của bọn họ, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Ánh mắt anh dịu dàng, cung chiều nhìn Giản Nhụy Ái, nhìn thấy nụ cười ngây thơ của cô, khiến anh anh hưng phấn đến điên cuồng: “Tiểu Nhụy...”

Vòng tay ôm lấy cô thật chặt vào ngực, mừng rỡ như điên, hốc mắt của Đơn Triết Hạo trở nên ướt ướt: “Tại sao không đợi anh về rồi cùng đi đến bệnh viện?”

“Tự em đi cũng như thế thôi, anh có chuyện phải làm mà.”

Đơn Triết Hạo nhìn tròng mắt của Giản Nhụy Ái, vẻ đẹp của cô không nằm bên ngoài mà nằm ở chỗ cô rất hiểu lòng người, điều đó khiến Đơn Triết Hạo cảm động sâu sắc.

“Cô gái nhỏ, sao em lương thiện như vậy, khiến anh rất yêu em.”

Nụ hôn của anh vừa rơi xuống lại bị Giản Nhụy Ái chặn lại, cười duyên nói: “Hạo, em mệt rồi, em muốn ngủ!”

Đơn Triết Hạo mỉm cười nâng gương mặt của cô lên, nhẹ nhàng chạm khẽ vào gương mặt ấy, sau đó ôm lấy cô đưa đến giường trong phòng nghỉ của anh, tỉ mỉ đắp chăn cho cô.

“Nhanh ngủ một chút đi, anh đi làm việc.”

“Vâng.” Giản Nhụy Ái vui vẻ nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Đơn Triết Hạo, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô mỉm cười hạnh phúc nhìn theo bóng lưng của anh.

Chương 61

LÊN SAO HỎA ĂN CƠM

Giản Nhụy Ái nằm trên giường thơm hương hoa nhàn nhạt, là mùi thơm của Đơn Triết Hạo, mùi hương quen thuộc như thế khiến đễ cho lòng cô an ủn nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Xem ra phụ nữ có thai rất thích ngủ, không biết đã ngủ bao lâu, cảm giác có người đang khẽ lay thân thể cô nhưng không chịu mở mắt: “Không cần lay... em buồn ngủ!”

“Tiểu Nhụy, dậy đi ăn cơm.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái vẫn muốn ngủ, môi đỏ mím lại, dáng vẻ rất dễ thương, thấy cô chẳng có chút động tĩnh gì của người sắp tỉnh lại, khẽ trêu chọc: “Nếu không tỉnh lại, chúng ta sẽ ăn cơm trên giường!”

Giản Nhụy Ái vội vàng ngồi dậy: “Được rồi! Ăn cơm ở đâu, em định đi ăn cơm!”

Đơn Triết Hạo muốn đưa cô đến một nhà hàng sang trọng nhưng Giản Nhụy Ái lại không thích vì đi vào những nơi sang trọng như thế này khiến cô cảm thấy không được tự nhiên thoái mái.

Giản Nhụy Ái đúng là cô gái ngốc nghếch, anh đưa cô đến những nơi sang trọng ăn cơm mà cô lại không vui mừng? Thấy anh cương quyết muốn đi, Giản Nhụy Ái bĩu môi, cô nhắm mắt sờ lõ mũi một cái, áo nãc cùng anh lên xe.

Ngồi trong xe, nhớ tới lần trước đi ăn buffet trong sinh nhật Quyền Hàn không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, cô rất muốn đi ăn buffet.

Cô nhìn xe đang lái ra vùng ngoại ô, những ngôi nhà chung quanh mọi lúc một thưa, cảm giác vô cùng hoang vu, cô kinh ngạc xoay người nói: “Hạo, anh đưa em đến đâu thế?”

“Ăn cơm!” Đơn Triết Hạo vẫn nghiêm túc lái xe.

Ăn cơm mà sao phải chạy đến nơi hoang vu như thế này ăn cơm? Nơi đó có khách sạn sao? Đến quầy tạp hóa cũng không có!

Giản Nhụy Ái nghi ngờ “Anh xác định nơi hoang vu như thế này có chỗ cho chúng ta ăn cơm sao?”

“Không có nhà hàng thì anh sẽ ăn em!” Đơn Triết Hạo nghiêng đầu, ánh mắt tinh quái nhìn chằm chằm vào Giản Nhụy Ái, bàn tay to của anh khẽ vuốt tóc cô.

“Hạo!” Giản Nhụy Ái bất mãn kêu lên một tiếng, cô biết Đơn Triết Hạo trêu chọc cô, sắc mặt cô càng đỏ ửng, quay đầu nhìn bên đường không thèm để ý đến anh nữa.

“Cô gái ngốc, chẳng hiểu ý tứ gì cả.” Đơn Triết Hạo mỉm cười, cưng chiều xoa đầu của cô.

Giản Nhụy Ái lắc đầu, liếc nhìn ra bên ngoài. Gió nhẹ thổi qua gương mặt của cô, khiến tóc của cô bay bay trong gió, mang đến chút cảm giác se lạnh, vội vàng kéo cửa kính xe lại, thoải mái tựa

vào ghế ngồi, dần dần mí mắt trở nên nặng nề, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

©DDLQĐ

Đến lúc cô đói đến mềm người không thể tiếp tục ngủ được nữa mới tỉnh lại vẫn thấy Đơn Triết Hạo đang lái xe, trong xe vang lên những bản hòa tấu Piano, chung quanh là màu đêm đen kịt.

Rốt cuộc Giản Nhụy Ái chẳng nhịn được nữa, lên tiếng hỏi “Hạo, anh muốn ăn cơm ở sao Hỏa sao?”

“Nếu như có thể đến sao Hỏa ăn cơm thì cũng không tồi.”

Giản Nhụy Ái không thấy thú vị quét mồm một cái, bụng thầm thì kêu, không nhịn được “Hạo, anh lái xe xuống đi, em đói muốn chết rồi.” Cô dựa vào thành ghế, trợn tròng mắt, kháng nghị.

Thời điểm cô dần đánh mất kiên nhẫn, trước mắt đã có một ngọn đèn lớn, cảm nhận được mùi thơm ngào ngạt phát ra từ đó, nghe cả tiếng sóng biển rì rào.

Đơn Triết Hạo lái xe từ từ chạy đến nơi đó, Giản Nhụy Ái thấy rõ ràng trước mắt là bờ cát biển trải dài, mùi thơm càng thêm nồng đậm, không hiểu hỏi: “Hạo, anh dẫn em đến bờ biển ăn thịt sống sao?!”

Không ngờ bụng đói ngồi xe hai giờ chỉ để đến cái bờ biển này, hơn nữa ban đêm đen thùi lùi, cô chẳng còn chút sức nào để ngắm cảnh cả.

“Nhìn nơi đó?” Đơn Triết Hạo chỉ vừa quẹo qua.

Giản Nhụy Ái nhìn theo hướng chỉ cánh tay anh lại thấy một tòa nhà cao tầng, ánh đèn phát ra từ bên kia, có chút ly kỳ, vì sao lại có một khách sạn to lớn ở nơi ‘khỉ ho’ này, là cố ý hay sao?

Đang nghi ngờ không hiểu, thì Đơn Triết Hạo đã lái xe vào, nhìn chằm chằm chung quanh đều là các xe của thương hiệu lớn.

Mắt cô đột nhiên sáng lên, chẳng lẽ người có tiền đều là ăn no không có việc gì làm, ăn một bữa cơm mà phải chạy xa như thế sao, còn chưa chờ cô phản ứng kịp, Đơn Triết Hạo đã kéo tay cô đi vào tòa cao ốc.

Cô ngược mắt nhìn ‘Quán Sơn Quả Tinh’, hai mắt mở to, cho là mình nhìn lầm rồi, làm sao anh lại mang cô đi ăn lẩu tự chọn? Chẳng lẽ mới vừa rồi anh thấy cô nhìn chằm chằm vào quán lẩu sao.

Ánh mắt kia chỉ một thoáng thôi mà! Giản Nhụy Ái có chút cảm động nhìn bóng lưng cường tráng của anh, ngoài miệng bất giác nâng lên nụ cười hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo cảm nhận được bước chân chậm lại của Giản Nhụy Ái, nghiêng đầu nhìn ánh mắt cảm động, vẻ mặt lúng túng và ngượng ngùng của cô.

Anh thu hồi tất cả cảm xúc thất thần vừa rồi “Không cần tự cho là đúng, anh muốn ăn lẩu, đi, nhanh lên một chút.”

Giản Nhụy Ái bĩu môi, cô biết Đơn Triết Hạo nói lớn như thế
là anh đang chống chế, mặc cho anh kéo cô đi vào.

Chương 62

VỢ CỦA TÔI

Mới vừa vào cửa đã nhìn thấy bên trong phòng khách có rất nhiều người ăn mặc sang trọng, có lẽ những cô gái đến đây đều bỏ rất nhiều thời gian để trang điểm và trung diện những bộ trang phục đẹp nhất. Giản Nhụy Ái có thể cảm nhận được ánh mắt của mọi người đang quay sang nhìn cô, cảm giác mình và bọn họ là người của hai thế giới khác nhau. Cô ngại ngùng muốn dút đầu xuống đất, làm sao cô lại quên mất mặc dù chỉ là đi ăn lẩu, nhưng nơi mà Đơn Triết Hạo đưa cô đi ăn khẳng định là nơi thượng hạng và sang trọng.

Đơn Triết Hạo nhìn quanh bốn phía gật đầu chào hỏi, rồi đưa cô ngồi vào một bàn đã chuẩn bị trước.

Nhân viên phục vụ mặc áo xanh vui vẻ đi tới, mang theo rất nhiều rau cải và nguyên liệu ăn lẩu ra, cái gì cần có, cái gì rất khó tìm... tất cả đều có đủ.

Giản Nhụy Ái nhìn các món ăn ngon, sung sướng không gì bằng, những chuyện lo lắng lập tức quên mất, đôi môi cắn chiếc đũa cười hì hì, con mắt di chuyển đến cạnh người phục vụ, thỉnh thoảng nhìn Đơn Triết Hạo, tròng mắt vui vẻ nhìn chằm chằm vào thức ăn trên bàn, mím môi cố nén nước miếng đang chảy ra.

“Ông Đan, các món ăn ông đặt đã mang lên đầy đủ, xin mời ông dùng!” Phục vụ khom người cung kính nói, thái độ phục vụ vô cùng tốt.

Đơn Triết Hạo nhìn người phục vụ gật đầu một cái, vui vẻ nhìn vẻ mặt rạng ngời của Giản Nhụy Ái. Đúng là tham ăn như quỷ, nhìn thấy thức ăn ngon là sáng mắt. Đơn Triết Hạo cầm đũa lên gấp một miếng thức ăn trong nồi, cẩn thận cuốn với rau sống đưa cho Giản Nhụy Ái: “Cho em!”

Giản Nhụy Ái vui vẻ tiếp nhận, nhai vài miếng nhắm mắt tận hưởng hương vị ngọt ngào, mùi vị dễ chịu, rồi gật gù: “Ăn rất ngon!”

“Em cứ ăn từ từ đi, cẩn thận kéo bị bỏng, ở đây là nơi bán lẩu tự chọn nổi tiếng cả nước, có nhiều món ăn nổi tiếng nhất thế giới, nếu như muốn ăn các món ăn ngon của thế giới, thì có thể đến đây, không nên đến những quán ăn nhỏ ngốn ngang vì thức ăn không đủ tươi ngon và dinh dưỡng”

Giản Nhụy Ái vui vẻ nhận lấy thức ăn Đơn Triết Hạo đưa cho, vừa ăn vừa nói: “Anh cho rằng ai cũng giống như anh sao! Muốn ăn cái gì thì ăn cái đó? Khi còn bé em chỉ có năm xu để mua mì ăn liền, hôm nay sống được là tốt rồi, thân thể rất mạnh khỏe.”

Cô sợ anh không tin, cố ý đưa cánh tay ra trước mặt cho anh nhìn thấy bắp tay mang đầy sức sống của mình.

Bỗng nhiên sau lưng vang lên lời nói: “Tổng giám đốc Đơn, anh đưa vị tiểu thư nào đến dùng cơm mà tôi cũng không biết!”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang đi lại phía hai người, người đàn ông này rất đẹp, thậm chí còn

đẹp trai hơn Kim Thành Vũ.

Anh ta liếc qua Giản Nhụy Ái, vẻ mặt đầy ngạc nhiên: “Thì ra là không phải cô Lạc, cô gái này là ai thế?” Anh ta nhíu mày như đang cố gắng nhớ lại xem đã gặp qua Giản Nhụy Ái ở đâu chưa nhưng dường như anh chưa gặp qua người này, hơn nữa ăn mặc mộc mạc như thế nên mỉm cười nói: “Tổng giám đốc Đơn, anh đem người làm đến đây ăn cơm sao? Tổng giám đốc Đơn đúng là người tận tâm tận lực!”

Giản Nhụy Ái nghe đến hai từ ‘người làm’, trong lòng không vui, bị một người đàn ông lạ xoi mói khiến cô xấu hổ cúi đầu hạ thấp tầm mắt, liếc nhìn quần áo của mình, iêng, miếng thức ăn trong miệng rất khó nuốt xuống, chẳng biết phải phản bác như thế nào.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo biến đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mắt, âm trầm lạnh lẽo nói: “Nếu như ngày mai không muốn nhìn thấy công ty nhà cậu sụp đổ, cút xa một chút cho tôi!”

Sắc mặt của người đàn ông kia tối lại, liếc nhìn cái đầu cúi thấp của Giản Nhụy Ái, biết mình đã chọc giận Đơn Triết Hạo, bừng tỉnh hiểu ra mình nói sai, lập tức xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không biết... Thật xin lỗi, tôi lập tức rời đi!”

“Đợi chút...” Đơn Triết Hạo nhìn thấy vẻ ám ức của Giản Nhụy Ái, hướng về phía người đàn ông kia, không khách khí nói: “Nói xin lỗi với vợ tôi!”

Lần này không chỉ có người đàn ông kia kinh ngạc, mà cả Giản Nhụy Ái cũng bất ngờ ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, thấy người đàn ông kia khom lưng: “Thật xin lỗi, bà Đan!”

Giản Nhụy Ái sững sốt khi bị người đàn ông kia gọi một tiếng bà Đan, rất khó khăn xử nên chỉ biết lúng túng lắc đầu một cái: “Không có gì.”

Cô xoay người nhìn Đơn Triết Hạo đang thản nhiên ăn uống như không có chuyện gì xảy ra, lúng túng không biết làm thế nào, trong lòng cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào, thì ra là được người khác bảo vệ lại hạnh phúc như thế.

Đôi mắt mơ màng, khẽ cắn muỗng canh, mơ hồ nói một tiếng: “Cám ơn anh.”

Đơn Triết Hạo làm bộ đang ăn canh không để ý tới Giản Nhụy Ái, nhưng trên mặt thấp thoáng nụ cười. Giản Nhụy Ái len lén nhìn Đơn Triết Hạo, cảm giác hạnh phúc khi Đơn Triết Hạo luôn trợ giúp mình, vuốt ve mình, bảo vệ mình... Nhìn anh ăn cơm cũng nhã nhặn, từ tốn ăn hết canh và thịt bò bít tết, dùng dao nĩa cắt một miếng nhỏ, anh nhai thật kỹ, ăn thật chậm. Không trách được thường anh trêu chọc tướng ăn của mình.

Liếc mắt nhìn quanh cả nhà hàng, tất cả các vị khách ở đây đều ăn uống giống phương pháp của Đơn Triết Hạo, phương thức ăn của người giàu rất đẹp không giống người nghèo ăn cơm là để no bụng, việc ăn cơm giữa người giàu và người nghèo cũng khác biệt quá lớn.

Đơn Triết Hạo ngược mắt lên lại thấy Giản Nhụy Ái đang chăm chú nhìn mình, cười cười: “Em ăn no rồi sao?”

Giản Nhụy Ái vội vàng nuốt miếng thức ăn trong miệng, hài lòng nói: “Em ăn no rồi.”

Hai người lên xe ra về, Giản Nhụy Ái cảm thấy thoải mái hơn nhiều vì đã ăn no bụng, mỉm cười đầu nhìn tóc Đơn Triết Hạo bị gió thổi loạn, mỉm cười nói: “Cám ơn anh, cám ơn anh đã giải vây cho em.”

“Về sau đừng ngây ngốc như thế. Tại sao lại để cho người khác coi thường mình như thế? Bình thường tranh cãi với anh hùng hồn lăm cơ mà, sao vừa rồi lại im lặng như vậy?”

“Em không đấu lại miệng của anh thì cứ mãi để cho anh khi dễ em” Giản Nhụy Ái quẹt mồm, làm ra vẻ mặt bị uất ức.

Đơn Triết Hạo khẽ liếc nhìn cô, thấy gương mặt đỏ bừng và cử chỉ quẹt mồm nũng nịu giống như một đứa trẻ vô cùng đáng yêu và hấp dẫn giống như cây đào mật khiến cho người ta muốn ném thử một chút xem nó ngọt hay chua, anh ho khan vài tiếng để trấn tĩnh, mỉm cười đầu nhìn phía ngoài cửa sổ dùng sức lấy hơi: “Hiện tại lại đang muốn tranh cãi với anh!”

Giản Nhụy Ái thoảng nghĩ tới Lạc Tình Tình, tò mò hỏi “Hạo, hôm nay anh đi xem cô Lạc, cô ấy sao rồi?”

Đơn Triết Hạo không lên tiếng, trong đầu thoáng qua chuyện Lạc Tình Tình ban sáng, lắc đầu nhàn nhạt đáp: “Cô ấy không có

chuyện gì cả, em đừng lo lắng.”

Đơn Triết Hạo giấu giếm không phải vì không muốn nói cho cô biết mà sợ cô lo lắng, nghĩ ngợi lung tung mà thôi. Những hành động hôm nay của Lạc Tình Tình chứng minh cô ta chưa bao giờ bỏ qua cho anh, thật ra thì tính tình Lạc Tình Tình cũng giống như anh, thích cái gì thì sẽ không từ thủ đoạn nào để phải có cho bằng được, trong từ điển của bọn họ không có hai từ ‘buông tha’.

Hai người như thế đã quá quen biết, rất khó cùng một chỗ.

Tâm tư Giản Nhụy Ái đơn thuần, muốn để cô đối đầu với Lạc Tình Tình thì chỉ bằng nói anh tự mình ra tay giết chết tâm tư của Lạc Tình Tình, có như thế mới bảo vệ Giản Nhụy Ái, không để cho cô gặp nguy hiểm!

Đơn Triết Hạo vừa suy nghĩ vừa lái xe, lúc vô thức hai lông mày chau chặt.

Đôi tay mềm mại dịu dàng khẽ vuốt ve gương mặt của anh, gương mặt tươi cười nhu hòa. Đơn Triết Hạo yếu ớt mỉm cười kéo tay xuống, đem cánh môi mình đặt lên cánh môi cô, trao cho cô nụ hôn dịu dàng.

Anh liếc nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, cung chiêu khẽ vuốt ve gương mặt cô để xua đi toan tính đối phó với Lạc Tình.

“Chỉ cần cô ấy không có việc gì là tốt rồi.” Giản Nhụy Ái tin tưởng Đơn Triết Hạo chỉ đến để chăm sóc Lạc Tình Tình lúc cô ấy

ốm đau, dù sao bọn họ cũng là bạn bè lớn lên bên nhau, tựa như quan hệ của cô với Quyền Hàn và Trác Đan Tinh vậy.

Đơn Triết Hạo nhìn cô gái thiện lương không am hiểu tí gì về lòng người, đúng là một cô gái xinh đẹp và nhân hậu, nhưng nếu anh cầu hôn cô ngay lập tức, cô có đồng ý lấy anh không?

“Tiểu Nhụy...”

Anh chậm rãi lên tiếng, ánh mắt thoảng bối rối, người đàn ông nói chuyện như đinh chém sắt sao bây giờ lại lại thiếu tự tin vậy? Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo chăm chú như thể muốn tìm kiếm đáp án từ vẻ mặt của anh.

Nhưng con ngươi thâm thúy của anh chẳng tiết lộ chút tin tức nào.

“Hạo, anh có chuyện gì muốn nói với em sao?” Thật ra cô rất tò mò không biết anh muốn nói gì?

Đơn Triết Hạo không ngờ mình là người lăn lộn nhiều năm trên thương trường, cư xử không nương tay với kẻ địch, không có việc gì làm khó được anh thế mà anh lại ngượng ngùng ru, rãy khó mở lời chỉ vì cầu hôn với cô gái này.

“Tiểu Nhụy, anh...”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Đơn Triết Hạo, chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì mà làm anh xấu hổ như thế? Đơn Triết Hạo cũng có ngày phải ngại ngùng

trước mặt người khác, thật khiến Giản Nhụy Ái buồn cười! Cô tươi cười đưa tay vòng qua cổ Đơn Triết Hạo, điềm nhiên nói: “Hạo, em yêu anh.”

“Em nói cái gì? Nói lại một lần nữa cho anh nghe được không?” Đơn Triết Hạo mê man như người đang bị mộng du.

Giản Nhụy Ái mềm mại thì thầm bên tai anh: “Hạo, em yêu anh, yêu anh...”

Nghe vậy khiến Đơn Triết Hạo vô cùng hưng phấn, bá đạo xâm chiếm cái miệng ngọt ngào của cô, chỉ vài câu nói đơn giản của Giản Nhụy Ái lại khiến anh hưng phấn và hạnh phúc vô cùng.

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy... Anh dẫn em đi gặp bà nội, được không?”

Đơn Triết Hạo nheo mắt, dụ dỗ Giản Nhụy Ái! Anh muốn dẫn cô về nhà chơi, anh muốn giới thiệu cô với toàn thế giới, để cho mọi người biết Giản Nhụy Ái là người phụ nữ của Đơn Triết Hạo anh.

Giản Nhụy Ái giương đôi mắt mê man nhìn Đơn Triết Hạo khi nghe anh đề nghị đi gặp bà nội của anh. Cô hiểu bà nội là người nuôi dưỡng Đơn Triết Hạo từ bé đến lớn, anh rất yêu bà nội của mình. Giờ anh muốn dẫn cô đi gặp người quan trọng như thế không khỏi làm cô lo lắng.

“Hạo, em... em không dám, có thể bà nội sẽ chán ghét em”

Bàn tay Đơn Triết Hạo khẽ vuốt ve gương mặt cô, trong mắt tràn đầy tình ý dịu dàng: “Đứa ngốc, bà nội sẽ không chán ghét em, anh sẽ nói chuyện trước với bà nội, rồi sau đó dẫn em đến, như vậy sẽ không đột ngột, em và bà đều có thời gian để chuẩn bị tâm lý, như thế có được không?”

“Hạo, cảm ơn anh...” Giản Nhụy Ái rúc vào lòng ngực của anh, lắng nghe nhịp tim bình ổn của anh, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không khí trở nên tĩnh lặng, và bình yên đến vô thường...

Chương 63

ĐAU LÒNG KHI GẶP NHAU

Băng sự mè nheo dai dẳng của mình, sáng sớm ngày hôm sau Giản Nhụy Ái đã được Đơn triết Hạo sắp xếp tài xế chờ cô đi ra ngoài hóng mát bằng chiếc xe sang trọng khiến lòng cô có chút ngượng ngùng.

Ở khu thương mại bình dân lại xuất hiện một chiếc xe sang trọng sẽ rất dễ dàng trở thành tiêu điểm gây của sự chú ý của mọi người, nhưng Giản Nhụy Ái không có tâm trí để bận tâm, tâm tình cô đang bay vào quán Nhân Ái của mình.

Vừa đi vào liền nhìn thấy không khí náo nhiệt của ngày xưa, xem ra chuyện buôn bán của anh Quyền Hàn càng ngày càng tốt hơn.

Nhin không khí phục vụ tất bật cô như có lại sức sống của mình, nhưng có chút gì đó trầm lắng mà cô chưa diễn tả được, có lẽ tại cô nhạy cảm quá.

“Đan Tinh...” Giản Nhụy Ái vui mừng kêu to.

Trác Đan Tinh nghe được giọng nói quen thuộc, lập tức quay đầu lại nhìn thấy Giản Nhụy Ái, vui mừng chạy tới nắm tay cô ríu rít: “Tiểu Nhụy, thật sự là cậu à? Cậu đáng chết, chẳng có lương tâm gì cả! Đã lâu thế rồi mới đến thăm chúng tôi.”

Giản Nhụy Ái cũng cảm thấy mình có lỗi, le lưỡi một cái: “Tớ cũng muốn đến thăm các cậu lắm, chỉ là tớ không có thời gian.”

“Không có thời gian, tớ thấy cậu bị Đơn Triết Hạo cầm túc nuôi cho béo mập thì có, nào thèm nhớ đến quán Nhân Ái của chúng ta nữa?” Trác Đan Tinh bĩu môi nói.

“Haizzz! Đan Tinh, cậu đừng vu oan cho tớ như thế... tớ và Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, thì anh ấy cũng là người thân của các cậu.” Giản Nhụy Ái cố ý ôm lấy Trác Đan Tinh làm nũng, quét mắt nhìn chung quanh, không khỏi cau mày nói: “Anh Quyền Hàn đâu?”

“Cậu còn nhớ anh Quyền Hàn à, kể từ khi cậu đi, anh Quyền Hàn của cậu núp trong bếp khóc mãi!” Trác Đan Tinh vội bịt miệng lại, cô không nên đem chuyện này nói khoa trương như thế mới phải, kể từ khi Giản Nhụy Ái rời đi, Quyền Hàn giống như rơi xuống bể tuyệt vọng, sống như người vô hồn, cô nhìn thấy đau lòng.

“Đan Tinh, không cần đùa giỡn như thế!” Giản Nhụy Ái bất mãn.

“Được, được, anh ấy đi ra ngoài đưa cơm rồi, cậu ngồi đây chờ tớ một chút, tớ hỏi xem khách dùng cái gì, đợi chút tớ và cậu cùng đi dạo phố.” Trác Đan Tinh quay sang cúi đầu nghe khách gọi món, nhưng vẫn không quên để ý bạn mình.

“Không cần để ý đến tớ, tớ tự biết làm gì mà.” Giản Nhụy Ái vội vàng nói.

Giản Nhụy Ái ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn vòng quanh quán cà phê một lần nữa, khách nói khách không dứt, có vài người người phục vụ mới không quen biết với cô nhưng vẫn có vài người cô quen biết mà mọi người cứ vội vã chạy tới lui cũng không có thời gian nói chuyện với cô.

Một không gian ấm áp, một cảm giác rất quen thuộc!

Ban đầu đây chỉ là một tiệm cà phê nhỏ chỉ có ba người bọn họ chăm lo phục vụ tất cả các công đoạn. Khi đó tâm huyết của bọn họ dồn tất cả cho việc buôn bán. Bởi vì các cô gắn bó đoàn kết và cố gắng không mệt mỏi mới có thể đưa Nhân Ái phát triển như ngày hôm nay.

Rốt cuộc thời gian cao điểm đông khách nhất cũng qua, lưu lượng khách giảm bớt.

Mấy người quen cũ mới có thể đến trò chuyện với Giản Nhụy Ái, cười nói: “Nhụy Ái, nghe nói cậu ở lại nhà bạn trai hả, lúc nào thì trở lại? Chị em chúng tôi cứ tưởng là cậu chết rồi đó chứ.”

Giản Nhụy Ái nhìn họ vây lại, chậm rãi nói: “Tôi cũng đâu có nghĩ đến chuyện lại trở nên như thế, bây giờ tôi đang mang thai, có lẽ phải sinh đứa bé xong tôi mới đến đây thường xuyên được.”

Một nhân viên phục vụ mừng rỡ ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái hô to: “Chúc mừng cậu, Nhụy Ái!”

Mỗi người nói một câu chúc mừng, Giản Nhụy Ái không sợ người khác làm phiền, vui vẻ nói cảm ơn từng người một, lúc này

mới biết cô chẳng bao giờ cô đơn cả, cô vẫn còn rất nhiều bạn bè tốt.

Bỗng nhiên không khí náo nhiệt biến mất, mọi người đang vui vẻ vây quanh cô lần lượt cúi thấp đầu, tersed tán mất.

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn thấy Quyền Hàn với vẻ mặt lạnh lẽo, râu ria lởm chởm vì đã lâu không cạo, ánh mắt mệt mỏi, uể oải đến cực độ.

“Anh Quyền Hàn!” Giản Nhụy Ái vừa nhìn thấy Quyền Hàn, giống như một đứa em gái nhìn thấy người anh trai mà mình yêu quý nhất, vui mừng lập tức nhào vào lòng ngực anh.

Ánh mắt Quyền Hàn thoảng ngạc nhiên, thân thể khẽ run rẩy, anh không thể tưởng tượng mình đang được ôm cô gái mà anh đã nhớ nhung cả ngày lẫn đêm, vòng tay anh siết chặt cô vào lòng.

Từ một người lịch lãm, dịu dàng bây giờ lại biến thành một người đàn ông bê tha, dễ nổi nóng chỉ vì cô gái anh đang được ôm trong tay. Quyền Hàn cứ ôm cô không nhúc nhích

Trác Đan Tinh thở dài nhìn chăm chăm hai người bạn họ, cô đau lòng cho Quyền Hàn cũng cảm thương cho chính mình.

Giản Nhụy Ái khẽ cau mày: “Anh Quyền Hàn, anh ôm em chặt quá, em rất đau!”

Quyền Hàn bừng tỉnh, chớp mắt lo lắng sợ mình quá thô bạo sê hù cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ: “Nhụy Ái, sao em lại tới đây?”

“Em nhớ mọi người, nên muốn trở về đây thăm mọi người!”
Giản Nhụy Ái hoàn toàn không hiểu ý tú trong câu hỏi của Quyền
Hàn, chỉ vui vẻ trả lời những điều trong lòng mình suy nghĩ mà
thôi.

Đôi mắt Quyền Hàn mang theo nhiều ưu tư nhìn cô, thấy sắc
mặt hồng nhuận, gò má trắng như tuyết, và nụ cười ngập tràn hạnh
phúc của Giản Nhụy Ái thì ai cũng biết Đơn Triết Hạo chăm sóc cô
rất tốt, như thế thì anh cũng yên tâm, chỉ cần Giản Nhụy Ái sống
tốt thì cái gì anh cũng chấp nhận được cả?

Anh biết Giản Nhụy Ái tới đây là muốn tìm Trác Đan Tinh đi
dạo phố, anh đưa tay vuốt ve gương mặt của cô.

“Đi chơi đi! Chú ý an toàn, có chuyện gì nhớ nói cho anh
biết?”

Có thể nhìn thấy cô sống hạnh phúc, lo lắng của anh đã tạm
lắng xuống, anh sẽ tiếp tục bên cạnh Giản Nhụy Ái, bảo vệ cô cả
đời, nếu có khó khăn thì sẽ trợ giúp cô, như vậy là đủ rồi.

“Cám ơn anh Quyền Hàn, đi thôi! Đan Tinh!” Giản Nhụy Ái
mỉm cười mê người, sau đó nói.

Trác Đan Tinh mỉm cười nhìn Giản Nhụy Ái, sau đó buồn
buồn nhìn về phía Quyền Hàn, trong lòng cô muốn lấy được một
chút quan tâm của anh giống như đối với Giản Nhụy Ái nhưng cô
biết đó chỉ là hy vọng xa vời. Quyền Hàn sẽ chẳng nói với cô, anh
sẽ chỉ nói ba chữ đó với Giản Nhụy Ái.

“Đan Tinh, chăm sóc thật tốt cho Nhụy Ái nha!”

Quyền Hàn, vì sao anh lại không hiểu? Cô cũng cần người khác quan tâm, nhưng chỉ có thể yên lặng gật đầu, dắt tay Giản Nhụy Ái rời đi.

Giản Nhụy Ái bảo tài xế về trước, cô và Trác Đan Tinh đi dạo khắp các ngõ phố, phụ nữ đi dạo không phải chỉ một hoặc hai giờ là xong, cô tài xế chờ lâu nên bảo ông cứ về trước có gì cô sẽ gọi.

Chương 64

XEN VÀO VIỆC CỦA NGƯỜI KHÁC

Ông trời rất tốt bụng, thời tiết mát mẻ rất thích hợp để đi dạo phố.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã xách trong tay mấy túi quần áo, đây là chiến lợi phẩm của bọn họ trong hôm nay, Giản Nhụy Ái rất thích những gì mà hai cô mua được.

Hai người vui vẻ trở về, vừa muốn vào tiệm trà sữa, lại nghe thấy tiếng kêu cứu cách đó không xa, tiếng kêu tuy nhỏ nhưng bọn họ vẫn nghe thấy thì chứng tỏ là nó không quá xa.

Đi lại phía phát ra tiếng kêu thì thấy một người đàn ông đang ôm một cái túi lớn chạy về phía bọn họ, Giản Nhụy Ái kịp phản ứng với những chuyện đang xảy ra.

Cô vội ném những túi quần áo mình đang cầm cho Trác Đan Tinh, rồi chạy đuổi theo người đàn ông phía trước, ngón tay mảnh khảnh chỉ thẳng vào người đàn ông giựt tiền, quát: “Dừng lại, dừng lại cho tôi.”

Trác Đan Tinh ngạc nhiên Giản Nhụy Ái đang chạy cách mình không xa, cũng biết cô đang lo chuyện bao đồng, bản tính luôn ra tay nghĩa hiệp lại bộc phát: “Nhụy Ái, đừng đuổi theo nữa, cậu đang có thai, cẩn thận cho đứa con trong bụng!”

Lúc này, Giản Nhụy Ái không quản được nhiều như vậy, chỉ hăng hái làm việc nghĩa, thấy người già yếu còn bị ăn cướp trắng trợn, có thể số tiền bị cướp không nhiều nhưng có thể có đồ vật có ý nghĩa đặc biệt, đôi mắt cô trở nên kiên cường, khí thế như một siêu anh hùng.

Liếc mắt thấy khoảng cách với tên cướp còn khá nhiều, không nghĩ ngợi nhiều cứ tăng tốc chạy như bay đuổi theo, một chiếc xe hơi đi ngang qua làm khoảng cách với kẻ cướp càng cách xa hơn.

Giản Nhụy Ái dừng lại quan sát địa hình xung quanh cô biết mình không thể so thế lực với tên cướp đang chạy thực mạng phía trước, ánh mắt sắc bén liếc qua lối đi nhỏ, đôi môi mỉm cười.

Tên ăn cướp, hãy chờ mà xem.

Nhanh chóng chạy vào hẻm nhỏ, cô chỉ là muốn chặn đầu tên cướp lấy lại đồ cho bà lão.

Trác Đan Tinh thở hồng hộc đuổi theo, nhìn thấy Giản Nhụy Ái dừng lại tưởng là cô buông tha không đuổi theo tên cướp nữa nhưng không ngờ cô chuyển hướng chạy, nên Trác Đan Tinh chỉ có thể bất đắc dĩ chạy theo: “Nhụy Ái, cẩn thận một chút!”, rất sợ Giản Nhụy Ái sơ xuất, cô lại không hoàn thành trọng trách Quyền Hàn giao phó.

Giản Nhụy Ái chạy đến lục phủ ngũ tạng muốn lộn ra ngoài, hơi thở càng lúc càng gấp như thể sắp tắt thở. Thật là đáng chết, tại sao đường lại xa như thế, nhịp tim đồn dập.

Rốt cuộc cũng đã nhìn thấy tên cướp đang ở trước mắt, cô vội vàng túm lấy tên cướp lại: “Đáng chết, đem tiền trả lại cho tôi.”

Giản Nhụy Ái cũng chẳng biết mình lấy sức ở đâu mà có thể cướp ví tiền lại từ trong tay của tên cướp.

Tên cướp chẳng sợ một cô gái yếu đuối như Giản Nhụy Ái, tức giận trợn trừng mắt nhìn Giản Nhụy Ái, quát: “Con quỷ cái, sao lại xen vào việc của người khác...”

Hắn nhào tới, túm lấy tay Giản Nhụy Ái muốn đoạt lại ví tiền mình vừa cướp được, dù sao cũng thật vất vả mới lấy được nó mà bây giờ lại để nó rơi vào tay một cô gái liều yếu đào tơ, hắn sẽ chẳng còn thể diện nào mà sống trong giang hồ nữa.

“Không được, ví tiền không phải của anh.”

Giản Nhụy Ái liều mạng giữ chặt cái ví, cứ nhắm mắt không dám nhìn tên kẻ cướp chờ đợi hành động tiếp theo của hắn nhưng thật lâu không thấy có động tĩnh gì mới từ từ mở mắt ra lại nhìn thấy Trác Đan Tinh đang thở hổn hển đứng trước mặt cô.

“Đan Tinh, làm sao cậu lại đến đây?”

“Cậu còn nói nữa, đã có bầu rồi mà còn đòi làm anh hùng, nếu cảnh sát không đến kịp thì cậu thử nghĩ xem mình sẽ ra sao?”

Trác Đan Tinh sấp tắt thở nhưng không quên dạy dỗ Giản Nhụy Ái, lòng ngực pháp phòng, tiếng hít thở nặng nề.

Giản Nhụy Ái nhìn về phía tên cướp đã bị cảnh sát khống chế đang nằm trên mặt đất, lo sợ cũng giảm xuống, đưa mắt nhìn sắc mặt nặng nề của Trác Đan Tinh, cô biết Trác Đan Tinh đang suy nghĩ cho cô

Cô kề mặt lên bả vai của Trác Đan Tinh làm nũng: “Không nên tức giận, tớ bình an vô sự rồi.”

Trác Đan Tinh cũng không bị bộ dáng của cô làm cho động lòng, đẩy cánh tay của cô một cái.

“A! Đau.” Đau đớn khiến cô rên lên một tiếng, lông mày nhíu chặt lại.

“Thế nào.” Trác Đan Tinh nhìn Giản Nhụy Ái, cầm lấy cánh tay của cô, nhìn những tia máu chảy dài: “Cậu bị thương.”

“Vô lý, sao lại bị thương.” Cô vừa nói xong, quả thật rất đau, nhưng do cô vừa bắt được kẻ cướp nên tâm tình rất vui vẻ.

Không nghĩ đến vết thương nhỏ, tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì, trợ giúp người khác lấy lại đồ bị cướp mới là quan trọng. Cô mỉm cười vui vẻ, cảm giác mình rất lợi hại, có thể vì sống bên cạnh Đơn Triết Hạo thời gian lâu, nên cô xuất hiện chút khuynh hướng bạo lực.

Bà nội đi đến nhìn thấy Giản Nhụy Ái mỉm cười đem ví tiền trả lại mình, nụ cười rực rỡ như thế, chứng tỏ cô là một cô gái lương thiện, lấy kinh nghiệm nhìn người của bà, bà biết đây là một đứa bé ngoan.

Giản Nhụy Ái đem ví tiền trả lại cho bà lão: “Bà nội, ví tiền cho bà, bà xem có thiếu gì hay không?”

“Không cần nhìn, bà tin tưởng cháu, thật vô cùng cảm ơn, cô gái nhỏ, cháu cần bà đền đáp gì cứ nói, nếu bà đây có thể làm được chắc chắn bà sẽ làm.”

“Không cần, con giúp bà, không phải muốn nhận thù lao.” Giản Nhụy Ái lắc đầu từ chối, cô sẽ không tùy tiện lấy đồ của người khác.

Trác Đan Tinh lôi kéo cánh tay của Giản Nhụy Ái, thật vất vả mới giúp người kia lấy được ví, lấy chút tiền cũng xem như xứng đáng, Giản Nhụy Ái không cảm kích lập tức tránh khỏi tay Trác Đan Tinh.

Bà lão đưa mắt nhìn về phía Giản Nhụy Ái, hài lòng gật đầu một cái, vốn cho là thế giới này con người luôn thích ngồi mát ăn bát vàng, không nghĩ đến có người lại hăng hái làm việc nghĩa như thế, ra tay giúp người mà không cần hồi báo.

Bà rất cảm động, lập tức kéo tay của Giản Nhụy Ái, nhìn đôi tay nhỏ bé và trắng nõn, cũng biết nó chẳng có bao nhiêu sức lực mà vẫn giúp bà đuổi theo kẻ cướp.

“Cám ơn cô gái nhỏ, nếu không nhờ cháu, bà và bạn già trong hình sẽ không thấy nhau, cho cháu xem này...”

Tấm ảnh trắng đen đã cũ là ảnh chụp một đôi nam nữ, vừa nhìn đã biết nó đã đi cùng bà bao năm tháng.

Nhưng tại sao người đàn ông trong ảnh lại giống Đơn Triết Hạo như thế, chẳng lẽ đó là hình của Đơn Triết Hạo.

Không thể nào, hình vóc người giống Đơn Triết Hạo nhưng nhìn kỹ không phải là Đơn Triết Hạo, chỉ là đôi mắt có chút quen thuộc, dường như không lạnh lẽo bằng Đơn Triết Hạo, ông ta đang mỉm cười hạnh phúc.

Từ hình có thể nhìn ra được bọn họ đang hạnh phúc, rất hạnh phúc...

Trác Đan Tinh nhìn hình, trên mặt thoáng qua nghi ngờ, không khỏi ngược mắt nhìn về phía bà nội, thấy mặt mũi bà đã nhăn nheo, nhưng sống mũi vẫn có mấy phần giống Đơn Triết Hạo.

Cô cười khúc khích, kéo Giản Nhụy Ái qua, nhỏ giọng vào tai Giản Nhụy Ái: “Cậu không cảm thấy bà ấy rất giống Đơn Triết Hạo sao, chẳng lẽ người cậu cứu là bà nội của Đơn Triết Hạo.”

Giản Nhụy Ái dùng tay phủi cánh tay Trác Đan Tinh xuống, nhỏ giọng: “Cậu không cần suy đoán lung tung, làm sao bà nội Đơn Triết Hạo có thể xuất hiện ở chỗ này được.”

Cái này thì cô có thể đảm bảo, đến như cô muốn đến quán Nhân Ái cũng phải có tài xé theo thì cô mới có thể ra ngoài, huống chi là bà nội của anh.

Kỳ quái là bà lão nhìn hai cô gái nhỏ giọng bàn luận, trên mặt chẳng giảm bớt nụ cười, mà nụ cười càng thêm nồng đậm: “Các cháu đang nói gì thế?”

Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh lúng túng, xua tay cười:
“Không có gì, không có gì đâu ạ...”

“Đứa nhỏ đáng yêu, cảm ơn các cháu, đây là danh thiếp của bà, có chuyện gì các cháu có thể liên lạc với bà, thôi bà đi trước nhé.”

Bà lão đi rồi Trác Đan Tinh vội vàng đoạt lấy danh thiếp, cau mày nhìn tên trên danh thiếp, Thượng Quan Nạp Lan.

“Cậu xem một chút, từ đã nói đây không phải bà nội của Hao mà.” Giản Nhụy Ái cầm lấy danh thiếp, héch lên cười.

“Cũng có khả năng là là quản gia đi theo anh ta, dù sao từ cũng cảm nhận được người đó có quan hệ với bà nội của Đơn Triết Hao.”

“Thôi, không cần đoán nữa, đi thôi.”

Chương 65

BẮT GIAN TẠI CHỖ

Trong lúc hai người đang bàn luận, có một người nhìn bọn họ chăm chăm, ánh mắt sáng quắc hài lòng, giơ tay ôm lấy người bên cạnh.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu, ánh mắt chạm phải bóng lưng cự kỳ quen thuộc của đối tượng mà họ đang thảo luận, còn người phụ nữ anh đang ôm chính là Lạc Tình Tình.

Động tác của hai người thân mật giống như một đôi vợ chồng đang đi dạo phố. Nhìn hình ảnh ấy, trái tim Giản Nhụy Ái đau nhói, cảm giác cõi lòng chêt lặng, đôi tay bắt tri giác ôm lấy đầu, như đang cố gắng an ủi mình, đi dạo phố với bạn bè là chuyện rất bình thường.

Trác Đan Tình nhìn sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn thời tiết của Giản Nhụy Ái, muốn hỏi chuyện gì, nhưng nhìn thấy bóng hai người kia, cô đã hiểu tại sao, lập tức lôi kéo Giản Nhụy Ái băng qua đường

“Đan Tình, cậu làm gì đó.” Giản Nhụy Ái ngo ngoác nhìn Trác Đan Tình.

“Ngu, đi bắt gian!” Trác Đan Tình không nhịn được mà mắng một tiếng.

“Không cần, chỉ là bạn bè đi dạo phố mà thôi, không có chuyện gì cả.” Tuy là cô nói như thế, nhưng cũng chẳng tự tin nhìn chuyện đó, giọng nói càng ngày càng nhỏ đi. Lý do bạn bè cùng đi dạo phố, lý do như vậy ngay cả cô cũng chẳng thể tin tưởng, huống chi là Trác Đan Tinh

“Nhụy Ái, mới vừa rồi cậu đuổi theo tên giựt túi dũng khí như thế, sao bây giờ gặp Đơn Triết Hạo lại mất hết dũng khí, đến một chút mạnh mẽ cũng không có, lúc này cậu không cần phải khách khí, đi tới hỏi rõ ràng mọi chuyện mới là cách làm đúng.”

Trác Đan Tinh kéo Giản Nhụy Ái chạy đến cửa hàng đối diện. Cô chẳng thể tha thứ cho ai phản bội người mà cô quan tâm, Giản Nhụy Ái và Quyền Hàn là những người quan trọng nhất đối với cô, cô càng không cho phép ai khác khi dễ họ.

Giản Nhụy Ái nghĩ sẽ tháo chạy khỏi Trác Đan Tinh, không nghĩ đến bạn mình lại mạnh như thế, xem ra Đan Tinh tức giận lắm. Cảm động sâu sắc với sự quan tâm của bạn nhưng cô chẳng có dũng khí để đối mặt với hai người kia.

Cho dù hiểu rõ chuyện ai là người yêu của Đơn Triết Hạo, nhưng đối mặt với Lạc Tình Tình cô vẫn cảm thấy mình là người có lỗi, dù sao cũng tại vì sự xuất hiện của cô, nên Đơn Triết Hạo mới dứt khoát chia tay với Lạc Tình Tình.

Nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là cô không dám nhìn thẳng vào mắt Lạc Tình Tình, bởi vì trong con mắt kia là sự tự tin và căm thù như thể cô cướp đồ trong tay cô ta.

“Đan Tinh, cậu không cần lôi kéo tôi...”

“Đơn Triết Hạo.” Trác Đan Tình hướng về phía hai người kia gọi lớn.

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái đứng ở phía sau mình, trong mắt thoáng ngạc nhiên, rồi lập tức trở về vẻ bình tĩnh. Trên mặt anh là vẻ thong dong, giống như không có chuyện gì xảy ra, anh buông tay Lạc Tình Tình ra, đi đến trước mặt Giản Nhụy Ái.

Đối mặt với sự bình tĩnh của Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái lại cảm thấy mình chột dạ, hơi ngẩn ra: “Hạo.”

Đơn Triết Hạo cau mày nhìn thấy vẻ nhếch nhác của Giản Nhụy Ái, bất mãn nói: “Em làm sao vậy, làm sao lại khiến mình chật vật như thế.”

Ánh mắt Giản Nhụy Ái nhìn về phía Lạc Tình Tình, chỉ thấy Lạc Tình Tình lễ phép mỉm cười với cô. Người ta cười với cô, cô cũng phải nở một nụ cười đáp trả.

“Em...” Đối mặt với giọng điệu chất vấn của Đơn Triết Hạo, cô không biết phải trả lời như thế nào, ánh mắt ảm đạm nhìn về phía Lạc Tình Tình rồi nhìn thẳng vào mắt Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo biết ý của cô, liền dịu dàng giải thích: “Anh muốn mua cho em ít đồ trang sức, Tình Tình muốn giúp anh một tay, nên anh dẫn cô ấy đi theo.”

Giải thích của anh hợp lý như vậy lập tức xua tan ý nghĩ tà ác trong đầu của Giản Nhụy Ái; khiến cô có chút xấu hổ, gương mặt lại trở nên ửng hồng, cúp mắt xuống vì cô đang cảm thấy tự trách mình vì đã không tin tưởng Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo nhìn thấy một vết thương dài trên cánh tay cô, vội vàng nắm lấy cánh tay của cô, mặt trở nên nghiêm túc, ánh mắt trở nên lạnh lẽo cực độ: “Đây là chuyện gì xảy ra.”

Trác Đan Tinh muốn nói là cô đuối theo tên cướp, không cần thận bị thương. Nhưng Giản Nhụy Ái vội vàng ra hiệu ngăn cản Trác Đan Tinh, chỉ sợ nói ra chuyện đó, về sau Đơn Triết Hạo sẽ không cho cô đến quán Nhân Ái nữa

Cô cúi đầu tìm kiếm lý do, nhìn ánh mắt chất vấn của Đơn Triết Hạo, trong lòng lo lắng, nước mắt liền trào ra: “Em... Em không phải cố ý, đi dạo phố, cà...”

Đơn Triết Hạo không nghĩ Giản Nhụy Ái sẽ khóc, anh biết là mình không kìm chế được tính dễ nóng giận, dọa cho cô sợ, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, bàn tay đưa lên lau nước mắt cho cô: “Được rồi, đừng khóc, thật xin lỗi, anh không nên lớn tiếng với em.”

Sắc mặt Lạc Tình Tình càng lúc càng khó coi, không ngờ Giản Nhụy Ái chỉ dùng vài giọt nước mắt thì có thể làm cho người tự cao tự đại như Đơn Triết Hạo cúi đầu nói lời xin lỗi.

Lấy sự hiểu biết của cô đối với Đơn Triết Hạo, cô biết anh rất kiên định, chẳng ngờ Đơn Triết Hạo vì một người mà để mình trở

nên như thế, có thể nghĩ, người này có địa vị rất quan trọng trong lòng anh.

Cô không khỏi hít một cỗ khí lạnh, xem ra kế hoạch hôm nay không được rồi, xem ra cơ hội thành công càng lúc càng mỏng manh. Lạc Tình Tình mỉm cười đi tới trước mặt Giản Nhụy Ái: “Nhụy Ái, đừng khóc, cô xem, cô dọa Hạo sợ rồi kìa.”

Khuôn mặt Giản Nhụy Ái ửng hồng, lau nước mắt của mình, nhìn gương mặt tươi cười của Tình Tình, không thể không thừa nhận, Lạc Tình Tình quá xinh đẹp, gương mặt trắng nõn, tự tin bẩm sinh, đứng bên cạnh cô làm cho Giản Nhụy Ái trở nên mất tự tin, cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Cô lúng túng nói: “Thật xin lỗi, để cho các người chê cười rồi.”

“Được rồi, không có chuyện gì nữa, Hạo muốn mua quà tặng cho cô, buổi tối cùng anh ấy đi tham gia buổi đấu giá, nhưng cô đã đến thì nên để cho cô tự mình lựa chọn sẽ tốt hơn.”

“Tôi không hiểu gì về những món đồ này, hai người chọn là tốt rồi, tôi và Trác Đan Tình đi dạo phố thôi.”

Giản Nhụy Ái đi dạo cả buổi, mắt mệt rã rời, trước kia đây là những thứ đồ cô không mua nổi, hiện tại cô cũng mua không nổi, nên căn bản cô chưa từng nghiên cứu về nó.

Trác Đan Tình không nghĩ đến Giản Nhụy Ái sẽ lùi bước, đang muốn kéo cô chạy trốn, chống lại ánh mắt của Lạc Tình Tình, cô

biết Lạc Tình Tình ngoài mặt mỉm cười, nhưng ánh mắt lại như đang khiêu khích Giản Nhụy Ái nên cô càng không thể để cho Giản Nhụy Ái bỏ chạy: “Nhụy Ái, chúng ta cũng đi dạo xong rồi, cậu ở lại đây đi, dù sao Hạo của cậu cũng ở đây, anh ấy sẽ bảo vệ cậu, tớ đi về trước đây.”

“Ô...” Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng, Trác Đan Tình đã chạy như bay, mấu chốt là cô ấy rời đi mà quên trả quần áo lại cho cô. Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn về phía Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình, ánh nắng chiếu xuống chỗ hai người đứng tạo thành một bóng lớn

Một giây ấy, cô cảm thấy như mình là người ngoài cuộc, bọn họ tựa như đôi vợ chồng, sắc mặt Giản Nhụy Ái lúng túng, cô ước mình có thể mọc thêm đôi cánh rồi bay đi cho xong.

Bà chủ cửa hàng nhìn thấy Đơn Triết Hạo, lập tức nhiệt tình nghênh tiếp: “Tổng giám đốc Đơn, ngài đến là muốn mua trang sức cho tiểu thư Lạc à?”

Bà ta vội vã khom người nhận áo khoác của Lạc Tình Tình vừa cởi ra, mỉm cười rồi giao nó cho Giản Nhụy Ái đang đứng sau lưng, trong mắt của bà ta thì Giản Nhụy Ái chính là người giúp việc nhà Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt mê man nhìn quản lý trưởng, không biết nên nói gì chỉ có thể ngây ngốc nhận lấy áo khoác, sắc mặt lúng túng, trong lòng ấm ức. Cô chỉ còn biết cúi đầu xuống, hận không tìm được một cái hố trống rồi chôn mình đi.

Đột nhiên, tay cô nhẹ hẫng, ngược mắt nhìn thấy nét mặt xanh mét của Đơn Triết Hạo, áo khoác của Lạc Tình Tình đã nằm trên tay Đơn Triết Hạo

Lạc Tình Tình hả hê nhưng ngoài miệng cười nhã nhặn cầm lấy áo khoác của mình, hướng về phía người quản lý giải thích: “Bà chủ, bà hiểu làm rồi, vị tiểu thư này mới là bạn gái của Tổng giám đốc Đơn, Tổng giám đốc Đơn muốn mua trang sức cho cô ấy.”

Hào phόng giải thích như thế, không có chút nào khум núm, khiến mặt của bà chủ tiệm chuyển từ đỏ thành xanh: “Thật xin lỗi, xin tiểu thư bỏ qua, là tôi sơ xót, thật xin lỗi.”

Chương 66

NGÃ VÀO TRÒNG

Đơn Triết Hạo tức giận, đặt tay Giản Nhụy Ái đang ngân người: “Đi.”

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo đang tức giận, thấy sắc mặt tái xanh của anh, cô sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của quản lý trưởng, thật đáng thương. Quản lý trưởng nhận làm cũng là chuyện không có gì xa lạ, dù sao hôm nay cô cũng rất nhếch nhác, đi cùng với Đơn Triết Hạo giày tây cao cấp đúng là một trời một vực. Cô đưa mắt nhìn về phía Lạc Tình Tình, một thân váy áo màu trắng là lượt hợp thời, tóc dài mượt mà, cô ấy và Đơn Triết Hạo mới đúng là một đôi, nhìn lại chính là rất hợp nhau, đến cô còn nghĩ bọn họ mới là một đôi.

“Hạo, em không sao, anh đừng làm khó bà chủ.”

Đơn Triết Hạo nghi ngờ nhìn Giản Nhụy Ái, thấy sắc mặt cô không vui nhưng còn luôn suy nghĩ thay người khác, sự tức giận của anh giống như bị phần lương thiện của cô hòa tan. Anh cung chiều xoa đầu của cô: “Được, chỉ cần em không có việc gì, tất cả đều nghe lời em.”

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều dùng không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo, không nghĩ đến Tổng giám đốc Đơn lạnh lùng và bá đạo, lại có thể dịu dàng với một người rất đỗi bình thường.

Bà chủ cửa hàng là người hiểu chuyện, cũng hiểu người bình thường trước mắt mới là người yêu của Đơn Triết Hạo, bà cảm thấy hối hận vì sự lỗ mảng của mình khi nãy, thiếu chút nữa khiến cho mình tự đóng cửa tiệm này rồi. Thái độ bà ta quay ngoắt 180 độ: “Tiểu thư, thật xin lỗi, cô xem cần gì, tôi sẽ giới thiệu cho cô.”

Giản Nhụy Ái hiểu người buôn bán là thế nào, đó chính là người như bà chủ đây, loại người thấy gió chiều nào liền che theo chiều đó.

“Không có gì.” Giản Nhụy nhìn khắp tiệm, cười nhạt một cái.

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo, không nghĩ đến Tổng giám đốc Đơn lạnh lùng và bá đạo, lại có thể dịu dàng với một người, hơn nữa còn là Cô bé lợ lem bình thường.

Bà chủ cửa hàng là người hiểu chuyện, cũng hiểu diện mạo người bình thường trước mắt mới là người yêu của Đơn Triết Hạo, bà cảm thấy hối hận vì mới vừa lỗ mảng, thiếu chút nữa khiến cho mình tự đóng cửa tiệm này rồi.

Trên mặt bà trở nên cực kỳ khách khí, biểu hiện lúc này với biểu hiện mới vừa rồi cách xa nhau vạn dặm: “Tiểu thư, thật xin lỗi, cô xem cần gì, tôi sẽ giới thiệu cho cô.”

Giản Nhụy Ái hiểu người buôn bán là thế nào, đó chính là người như bà chủ cửa hàng đây, loại người thấy gió chiều nào liền theo chiều đó.

“Không có gì.” Giản Nhụy nhìn khắp tiệm cười nhạt.

Bà chủ cửa hàng nhìn thấy nụ cười đáng yêu của Giản Nhụy Ái cũng cười một cái như để làm lành: “Tổng giám đốc Đơn, tiểu thư, Lạc tiểu thư, tôi dẫn mọi người vào trong tham quan.”

Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái vào căn phòng dành cho khách VIP, người có tiền như bọn họ, mua đồ trang sức cũng phải có phòng riêng cho bọn họ chọn lựa, căn phòng VIP được lát đá cẩm thạch, trang trí vô cùng tỉ mỉ không giống với quầy bên ngoài.

Trang sức đặc biệt dành cho khách VIP thường chỉ được thấy trong tiệc chiêu đãi và những buổi đấu giá từ thiện...

Bà chủ cửa hàng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, đi theo sau bọn họ đưa bọn họ vào phòng VIP vẫn chưa hết lo lắng lau mồ hôi lạnh, nếu đắc tội với Đơn Triết Hạo thì bà chỉ còn nước về nhà cắp đất mà ăn.

Nhân viên bán hàng thừa dịp bọn họ vào trong, bắt đầu lên tiếng bàn luận.

Đơn Triết Hạo dắt cô ngồi trên salon, tư thế ngồi của Đơn Triết Hạo vô cùng thoái mái, giống như anh rất thường đến những nơi sang trọng như thế này, bản thân anh luôn phát ra ánh hào quang lấp lánh. Đúng là Giản Nhụy Ái cô chẳng thích hợp để đi cùng Đơn Triết Hạo đến những nơi như thế này.

Lần đầu tiên đi vào phòng VIP sang trọng, lòng bàn tay Giản Nhụy Ái chảy đầy mồ hôi, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn những món

trang sức quý báu bày đầy bàn, chói mắt và đầy xinh đẹp cô cảm giác mình chẳng hợp với những viên đá quý nơi đây.

Ánh mắt cô không khỏi quay sang nhìn Lạc Tình Tình, thấy cô ta bình tĩnh ngồi bên cạnh Đơn Triết Hạo, sau đó bắt đầu cầm những món trang sức quý giá lên, thỉnh thoảng mỉm cười nhỏ giọng bàn luận gì đó với Đơn Triết Hạo, hai người tự nhiên như thể chẳng có ai bên cạnh.

Tự nhiên như thế, để cho Giản Nhụy Ái rất không thoải mái, cô cảm giác mình đang bị cơn ghen đè chết.

Bà chủ cửa hàng biết Giản Nhụy Ái nhảm chán, tiến lên nịnh nọt: “Tiểu thư, cô có thể xem một chút các kiểu dáng ở đây, tỷ như cô xem món này đi, nó vô cùng hợp với khuôn mặt thuần khiết của cô.”

Giản Nhụy Ái lẽ phép nhận lấy sợi dây chuyền bà chủ cửa hàng đưa cho, mặc dù dây chuyền rất đẹp, nhưng khi cô nhìn thấy giá tiền của nó, thiếu chút nữa đã hoảng sợ quăng nó đi rồi. Cô nhìn giá tiền của sợi dây chuyền này, nếu cô làm phục vụ cả đời, cũng chẳng đủ tiền để mua, gượng cười đem dây chuyền trả lại cho bà chủ cửa hàng.

Cô khẽ lắc đầu một cái, xoay người nói với Đơn Triết Hạo: “Hạo, em đi nhà vệ sinh một lát.”

Đúng, cô nên tránh đi, nếu như cứ ngồi ở đây cô sẽ buồn chết, cái phòng này chẳng thích hợp với cô.

Giản Nhụy Ái đi vào nhà vệ sinh, còn chưa đến cửa, đã nghe những tiếng bàn luận nho nhỏ bên trong khiến cô phải dừng bước.

“Cậu nói xem, Đơn Triết Hạo đường đường là một ông chủ lớn, tự nhiên tìm một cô gái quê mùa làm bạn gái, thật không hiểu nổi người có tiền đang suy nghĩ cái gì nữa.”

“Đúng vậy! Lạc Tình Tình xinh đẹp lại biết cách sống, tính tình ôn hòa, quả thật chính là một cô gái mười phân vẹn mười, Đơn Triết Hạo lại không cần đại mỹ nữ mà cứ đi tìm cô bé lợ lem là sao?”

“Tớ nghĩ có tiền ăn thịt cá nhiều, nên đổi khẩu vị, ăn rau cải, tớ cảm thấy cô bé lợ lem kia sớm muộn gì cũng bị bỏ rơi thôi.”

“Không sai, đâu cũng về đó thôi, mới vừa rồi bà chủ lấy dây chuyền đưa cho cô ta, cô ta trả lại ngay lập tức, khẳng định là bị số tiền của sợi dây chuyền dọa cho hoảng sợ rồi, thật là muốn bay lên làm Phượng Hoàng nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là Quạ đen mà thôi.”

Khi Giản Nhụy Ái định xoay người rời đi, giọng nói của bà chủ cửa hàng bỗng vang lên: “Tiểu thư, Tổng giám đốc Đơn đang đợi cô.”

Hai người nhân viên vừa mở cửa, thấy Giản Nhụy Ái đang đứng ở bên ngoài, lúng túng không biết phải làm sao?

Bà chủ cửa hàng thấy màn này cũng hiểu ba phần, lập tức tức giận khiển trách hai người phục vụ.

Giản Nhụy Ái nhàn nhạt mà nói: “Tôi biết rồi.”

Bà chủ cửa hàng khom lưng, đỗ mồ hôi hột nói: “Tiểu thư kia đã đi rồi.”

Hai người phục vụ bị hù dọa, sắc mặt trở nên trắng bệch, họ không biết cuộc nói chuyện vừa rồi của mình đã bị Giản Nhụy Ái nghe được bao nhiêu, chỉ cảm thấy chén cơm này không đảm bảo rồi, đều là tại cái miệng ham ăn ham nói gây họa.

Giản Nhụy Ái bước chậm rời đi, nhưng mỗi bước đi lại khiến trái tim cô co thắt vì đau đớn, hình ảnh cô bé lợ lem rất đúng đẽ hình dung về cô lúc này.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái trở về, lập tức ôm cô vào lòng: “Sao đi nhà vệ sinh mà lâu vậy?”

Giản Nhụy Ái đang nghĩ về những lời nói của hai người phục vụ, cũng không biết Đơn Triết Hạo hỏi gì, chỉ có thể mờ mịt: “Ừ.”

Cô chưa thể bình tĩnh trở lại, lời nói của hai người phục vụ ăn vương vấn trong đầu khiến cô mất tự tin, không dám nhìn thẳng vào mặt Đơn Triết Hạo.

Lạc Tình Tình cầm lấy dây chuyền, quay về phía Giản Nhụy Ái nhẹ giọng hỏi: “Nhụy Ái, cô xem sợi dây chuyền này có đẹp không?”

“Vâng... Rất đẹp.” Giản Nhụy Ái liếc nhìn sợi dây chuyền nhưng cô lại thấy nó vô cùng thích hợp với Lạc Tình Tình.

“Tôi giúp cô đeo thử một chút.”

Giản Nhụy Ái không lên tiếng, mặc cho Lạc Tình Tình giúp cô đeo dây chuyền, rồi còn một chiếc lắc tay.

“Thật xinh đẹp, Nhụy Ái, cô có biết sợi dây chuyền này làm từ loại đá quý nào không?” Lạc Tình Tình loay hoay ngắm dây chuyền, dịu dàng nói.

Giản Nhụy Ái nghi vấn đưa mắt nhìn Lạc Tình Tình đang đi đến gần mình, da của cô ta rất đẹp, không có chút tỳ vết nào, trắng hồng và trơn mịn, lông mi thon dài, giống như một cô công chúa vậy. Cô gái mười phân vẹn mười, lời nói của người phục vụ lại quanh quẩn trong đầu Giản Nhụy Ái, quả thật cô ta rất xinh đẹp đến chừng có từ ngữ nào có thể diễn tả nổi, cô đứng bên cạnh Lạc Tình Tình chỉ như cọng rơm mà thôi

“Đây là đá quý được khai thác ở Cốc Khang Đạt những năm 1702, các quốc vương nước Pháp cũng dùng loại đá quý này để xây đài tượng niệm, đây là loại đá quý đại biểu cho sự danh giá và quyền lực, Nhụy Ái, cô mang theo dây chuyền này đến buổi tiệc đấu giá tối nay sẽ khiến cho những cô gái khác phải ngưỡng mộ.”

Thật ra thì Lạc Tình Tình chỉ nói một nửa, sau này người ta còn đồn đây là loại đá quý mang theo lời nguyền, sau khi quốc vương Pháp xây đài tưởng niệm, liền dẫn đến tai họa, Napoléon công phá thành của ông ta, chiếm lĩnh đất nước ấy.

Lạc Tình Tình sẽ giống Napoléon sẽ kéo Đơn Triết Hạo về lại
với mình, nên cái này xứng đáng để cô bỏ ra.

Trong lòng Lạc Tình Tình cười lạnh.

Chương 67

HÔN BỊ LẠC PHƯƠNG HƯỚNG

Đơn Triết Hạo mỉm cười hài lòng với sợi dây chuyền áy, cút người hôn lên cổ Giản Nhụy Ái thì thầm vào tai Giản Nhụy Ái: “Em thật đẹp.”

Động tác thân mật như vậy khiến sống lưng của Giản Nhụy Ái cứng đờ, gương mặt ửng hồng. Dù sao cũng đang ở trước mặt người ngoài. Làm ra động tác thân mật như thế khiến cho cô có phần ngượng ngùng.

Lạc Tình Tình nắm chặt tay thành quả đầm, hàm răng cắn lại “răng rắc”. Cô phải cố gắng khắc chế tâm tình của mình. Chỉ có thể nhẫn nhịn mới đạt được mục đích mình muốn.

Ba người đi ra khỏi cửa hàng trang sức. Lạc Tình Tình thức thời nói: “Hạo. Các người chuẩn bị đến buổi đấu giá đi. Em không quấy rầy các người nữa. Em đi trước. Nhụy Ái. Gặp lại sau.”

“Ù.” Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái. Trả lời với Lạc Tình Tình. Sau đó ngồi lên chiếc xe thể thao xa xỉ.

Lạc Tình Tình căm phẫn nhìn chiếc xe rời đi. Không ngờ Đơn Triết Hạo lại lười nói chuyện với cô như thế. Chẳng lẽ trong lòng anh, cô đã chẳng còn địa vị gì nữa rồi sao? Nhưng dù thế nào cô cũng phải tranh thủ giành lại bằng được. Thứ gì cô muốn, cô sẽ không từ thủ đoạn nào để lấy được.

Cô tuyệt đối không nhường, dù người đó có là chị em của cô thì cô cũng sẽ không nhường.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Lạc Tình Tình đang đứng thẩn thờ rồi lo lắng quay đầu nhìn Đơn Triết Hao, hỏi: “Hao. Mời Lạc Tình Tình lên xe luôn được không?”

“Không. Cô ấy tự biết chăm sóc cho mình. Không giống như em đâu.” Đơn Triết Hao chăm chú nhìn cô.

Giản Nhụy Ái mê man nhìn Đơn Triết Hao, không biết ý của anh là gì, bĩu môi một cái.

“Đứa ngốc. Mặc kệ người ta nói gì nhưng em mới là người đẹp nhất trong lòng anh. Nếu như muốn có gương mặt xinh đẹp; anh có thể tìm người giúp em làm chuyện đó. Muốn giàu có anh cũng có thể chia cho em vài công ty. Quyền lực cao quý; anh cũng có thể giúp em có được.”

“Hao. Em thấy anh sến quá rồi.” Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hao chọc cười, áp mặt vào lồng ngực cường tráng của anh. Dẫu lời nói của anh không quá dịu dàng, nhưng vẫn làm cho cô cảm nhận được sự chân thành trong đó.

Thì ra có nhiều chuyện không phải Đơn Triết Hao không biết, mà để nó trong lòng. Cô cảm thấy ám áp đang âm thầm lan tràn, tạo thành một ngọn lửa nóng bỏng.

“Nếu như vấn đề xứng đáng hay không xứng đáng đứng bên cạnh anh mà làm cho em phải suy nghĩ nhiều. Thì anh có thể nói,

em là một thiên sứ thiện lương, chính vì thế em rất xứng đáng đứng bên cạnh anh, đồng ý với anh, dù có chuyện gì, cũng không rời xa anh. Được không?"

Đơn Triết Hạo nâng khuôn mặt của cô lên hôn lên đôi môi cô. Đầu lưỡi nhẹ nhàng linh hoạt dung nhập vào khoang miệng của cô. Đầu lưỡi dẫn dắt, cùng cô nhảy múa. Mút chiếc lưỡi định hương một cách thỏa thích.

Giản Nhụy Ái khẽ đáp lại. Nụ hôn bá đạo của Đơn Triết Hạo khiến cô chẳng có cách nào kháng cự. Mỗi lần hôn đều khiến cô hồn bay phách lạc. Cô mệt lá nằm trong lòng anh. Cũng không để ý đến chuyện tài xế có chê cười hay không.

"Hạo, đòi này em sẽ không rời đi." Giản Nhụy Ái mỉm cười nhìn anh. Giống như đóa Bách Hợp trắng tinh khôi thuần khiết xinh đẹp.

Buổi đấu giá được mở trong một khách sạn năm sao. Hội trường được trang trí cầu kỳ. Người có thể tham gia buổi đấu giá này không giàu cũng quý.

Giản Nhụy Ái vội vàng nhìn chung quanh. Mỗi người đều mặc những bộ trang phục lộng lẫy. May nhờ Đơn Triết Hạo đưa cô đi mua quần áo, chọn trang sức cho cô. nên cô cũng không quá quê mùa.

Vẻ đẹp thuần khiết, bộ dáng thanh nhã của Giản Nhụy Ái thu hút nhiều ánh mắt dòm ngó của nhiều người đàn ông khác. Bản thân cô cũng không xấu xí, chỉ cần thêm chút phấn đã có thể để cho

người khác khen là xinh đẹp. Anh đem cô đến buổi đấu giá từ thiện này khiến ai cũng ngưỡng mộ.

Họ khoác tay nhau bước vào bên trong hội trường. Có vài người liền đi đến hỏi thăm Đơn Triết Hạo. Thương trường gấp dịp thì sẽ trò chuyện, Đơn Triết Hạo đã quen và ngày càng lão luyện với những buổi trò chuyện này nên thấy nó rất dễ dàng. Còn Giản Nhụy Ái lại rất khó khăn khi tiếp nhận. Cô mỉm cười nhìn những người đàn ông hay phụ nữ đang nhìn mình.

Buổi đấu giá bắt đầu. Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái ngồi vào vị trí đã được chuẩn bị trước. Khoảng cách từ hàng ghế ngồi của họ đến sân khấu chính là hơn một mét.

Khuôn mặt anh tuấn, dáng vẻ trầm ổn nhưng mặt Đơn Triết Hạo vẫn có chút khó chịu, không nghĩ đến chuyện anh tỉ mỉ giúp Giản Nhụy Ái chuẩn bị lại khiến cô trở nên đặc biệt thu hút tầm mắt của những người đàn ông khác. Ánh mắt của họ khiến anh ghen tỵ.

Có lẽ không nên bảo cô trang điểm giống như hoa sen tinh nguyên, ai gặp cũng yêu thích. Đối với anh Giản Nhụy Ái vô cùng xinh đẹp. Nhưng chỉ mình anh có thể nhìn cô. Những người khác liếc mắt nhìn cô cũng không được phép.

Khi Giản Nhụy Ái đang ngắm nhìn mọi thứ chung quanh. Tự nhiên nhìn thấy một ngôi sao Hollywood. Ánh mắt của cô bỗng sáng lên, thiếu chút nữa đã muốn đứng dậy xin chữ ký. Đó là ngôi sao điện ảnh mà anh Quyền Hàn thích nhất.

Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt say mê của Giản Nhụy Ái. Thấy ánh mắt cô đang tỏa sáng khi nhìn cái gì đó. Nhìn theo tầm mắt của cô lại thấy một người đàn ông điển trai. Không ngờ đến cô lại yêu thích anh ta; còn đưa đôi mắt sáng rực nhìn anh ta. Trước kia, cô nhìn anh cũng chẳng như thế.

Đơn Triết Hạo có chút bất mãn, nhìn gương mặt Giản Nhụy Ái đang hưng phấn ngoài dự đoán, khiến sắc mặt Đơn Triết Hạo lạnh đi vài độ. Giản Nhụy Ái, em có biết mình đang làm gì không. Anh im lặng vuốt ve cánh tay của mình.

Cô gái này ngứa da rồi sao. Nếu không phải là đang đứng ở tiệc đấu giá. Anh rất muốn đánh mông cô vài cái.

“Khu khu...” Đơn Triết Hạo ho khan mấy tiếng lập tức đem tinh thần Giản Nhụy Ái kéo về.

“Hạo. Anh bị sao thế? Bị cảm à?” Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo. Tay đưa đến trán anh rồi lại sờ trán mình, không bị nóng sốt mà.

Cô ngây ngốc nhìn anh, thầm nghĩ Đơn Triết Hạo lại có ý định ác bá gì đó vội vàng lên tiếng: “Đừng dọa em chứ”

Khi cô ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đôi mắt chớp chớp mang theo mười phần mị lực. Đôi môi Đơn Triết Hạo hôn lên môi Giản Nhụy Ai, một giây đồng hồ sau anh mới buông ra.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái trở nên ửng hồng. Bất mãn kêu lên một tiếng: “Hạo. Đang ở nơi công cộng. Không nên như vậy...”

“Tại sao không thể? Em là bạn gái của anh mà.” Anh cất giọng bá đạo, nói như mình đã làm đúng.

Lời nói ấy khiến cho Giản Nhụy Ái chẳng biết phải nói gì, chỉ có thể khẽ chau mày, quay mặt nhìn về phía sân khấu. Người chủ trì xinh đẹp, giọng nói thanh thoát bắt đầu lên tiếng.

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu. Trước khi đến buổi đấu giá từ thiện này, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhìn thấy những vật này. Tất cả đều là những báu vật có một không hai trên thế giới. Giá cả trên trời, người bình thường không bao giờ nghĩ tới.

Những tế bào trong cơ thể Giản Nhụy Ái bắt đầu sôi trào. Đây là lần đầu tiên cô là khách trong một buổi tiệc đấu giá, lo lắng không biết phải nói gì, rất sợ mình sẽ làm sai chuyện gì đó.

“Em muốn mua cái gì, cứ nói cho anh biết.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nói.

Giản Nhụy Ái vội vàng khoát tay, cô biết mình không thể tùy tiện mua đồ ở đây. Điều là những đồ vật cả đời cô cũng không mua nổi. “Không... Không cần.”

Trên màn ảnh xuất hiện một viên Ngọc Thạch, được đặt trong một chiếc hộp màu đỏ, xoay tròn, nhìn rất cao quý.

Chương 68

NGỌC QUAN ÂM BA CHỤC TRIỆU

“Đây là viên kim cương được khai quật từ nhiều năm trước. Ban đầu nó thuộc về các quý tộc thời Chu tới Thời Kỳ Chiến Quốc. Theo tài liệu ghi nhận đây là viên kim cương đa dụng mang tên Ngọc Thạch. Bất kể chúng ta mài dũa như thế nào nó cũng mang sắc thái của viên ngọc quý. Vẻ đẹp vô cùng thanh cao. Giá khởi điểm là năm mươi vạn. Mỗi lần kêu giá tương đương với mười vạn. Bây giờ bắt đầu ra giá.”

Năm mươi vạn. Cái giá này khiến Giản Nhụy Ái nuốt một ngụm nước bọt. Thật không tưởng. Một viên kim cương thôi mà đắt tiền đến thế sao?!

Chỉ thấy một người phụ nữ cao quý, cầm chiếc bảng nhỏ lên nói: “Sáu mươi vạn.”

“Vị tiểu thư này ra giá sáu mươi vạn. Có ai ra giá cao hơn sáu mươi vạn không?” Người chủ trì hỏi.

Đột nhiên một giọng nói lớn tiếng vang lên. Quần tây áo sơ mi khá đơn giản, cả người thô kệch giống như nhà giàu mới nổi. Cố treo đủ trang sức bằng vàng, trên tay mang theo một chiếc lắc bằng to. Bộ dáng như sợ người khác không nhìn ra mình là người có tiền. “Bảy mươi vạn.”

“Vị tiên sinh này ra giá bảy mươi vạn. Còn có không ai ra giá cao hơn không?”

“Tám mươi vạn.” Người phụ nữ cao quý kia lại nâng giá.

“Một triệu ruồi.” Người đàn ông hét lớn.

Không khí được đẩy lên cao trào. Bốn phía bàn tán xôn xao.

“Một triệu ruồi. Còn ai ra giá cao hơn không. Một triệu ruồi lần thứ nhất. Một triệu ruồi lần thứ hai. Thành giá. Chúc mừng ông chủ may mắn đầu tiên của chúng ta đi.”

Bóng đêm bên ngoài dường như bất đồng với không khí bên trong hội trường. Sàn bán đấu giá nhu hòa với những ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt của mỗi người. Không khí trở nên vô cùng quái dị.

Giản Nhụy Ái ngồi ở chỗ này cảm thấy không mấy tự nhiên mà như đang đứng trong đống lửa, nhảm chán đêm cùa.

Đơn Triết Hạo nói chuyện với mấy người ngồi bên cạnh. Dường như cuộc nói chuyện rất vui vẻ.

“Tiểu Nhụy. Có mệt không?” Đơn Triết Hạo xoay người nhìn sắc mặt của Giản Nhụy Ái, quan tâm hỏi.

Giản Nhụy Ái giống như bị điện giật, lắc đầu một cái.

Lúc này, trên màn ảnh xuất hiện Ngoc Quan âm màu trắng. Ánh mắt ấm áp của Giản Nhụy Ái sáng lên, thân thể khẽ run.

Ngọc Quan Âm là món đồ vật cha truyền con nối của nhà cô ngày trước nhưng vì làm tang lễ cho cha mẹ nên phải nhịn đau mà bán nó. Không ngờ hôm nay lại gặp lại nó.

Trong nháy mắt, tất cả ký ức ào về trong đầu. Ngọc Quan âm là món đồ bà nội để lại cho mẹ. Mẹ cô rất trân quý và nâng niu nó. Cô có gắng kìm chế đau đớn trong lòng mình. Trong nháy mắt đó, cô muốn tiến lên đoạt lấy Ngọc Quan Âm đó. Hốc mắt từ từ chuyển thành đố au.

Bây giờ chỉ có Đơn Triết Hạo mới có thể giúp cô giữ Ngọc Quan. Coi như cô làm trâu làm ngựa cho Đơn Triết Hạo cả đời thì cô đều nguyên ý.

Cô kích động nắm chặt lấy tay Đơn Triết Hạo, nói khá lớn khiến người khác bất ngờ nhưng Giản Nhụy Ái chẳng bận tâm bởi lúc này tâm trí cô chỉ có Ngọc Quan âm kia.

“Hạo. Hạo... Giúp em mua Ngọc Quan Âm có được không?”

Vài giọt nước mắt rơi trên cánh tay của Đơn Triết Hạo. Anh đau lòng nhìn cô. Nghiêng đầu nhìn về phía Ngọc Quan Âm. Trong lòng không hiểu...

“Hạo. Ngọc Quan Âm đó chính là bảo vật gia truyền của nhà em. Bà nội em truyền cho mẹ em. Cha mẹ xảy ra tai nạn xe, vì không tiền lo đám tang nên em đem nó bán đi. Hôm nay lại nhìn thấy. Em...”

Đơn Triết Hạo đau lòng lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói: “Nha đầu ngốc. Em muốn Ngọc Quan Âm thì anh giúp em lấy nó được không? Có gì phải khóc đâu.”

“Cám ơn anh.”

Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn chăm chăm Ngọc Quan Âm. Tất cả lực chú ý đều nằm ở sự hấp dẫn của nó. Trong nháy mắt, tuổi thơ trở về, mịt mù rõ ràng xuất hiện trước mắt của cô. Trận tai nạn kia cũng hiện về giống như một thanh kiếm độc châm vào cơ thể Giản Nhụy Ái, làm người ta hoảng hốt đến hoảng sợ.

Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái muốn truyền cho cô sự dịu dàng và an ủi. Anh cảm nhận rõ tay cô đầy mồ hôi vì lo lắng và hoảng sợ.

“Ngọc Quan Âm là vật đấu giá quan trọng nhất của hôm nay cũng là bảo vật hiếm thấy. Ngọc Quan Âm của triều Thanh. Ngọc xanh, không phai theo thời gian. Hình Quan Âm chạm nổi; mắt nhắm; mũi thăng; miệng nhỏ nhắn; tóc búi cao. Đeo trang sức trên đầu; ngực hở; mặc trường y⁽¹⁾, quần dài, tay áo rộng. Tay trái nâng cổ tay phải; tay phải cầm tràng hạt; chân bắt chéo; lưng thăng. Ngọc Quan Âm này giá khởi điểm là năm trăm vạn. Mỗi lần kêu bảng là năm mươi vạn. Bây giờ bắt đầu đấu giá.”

(1) áo dài của Quan Âm hay mặc ý.

Giản Nhụy Ái thấp thỏm đỗ mồ hôi lạnh. Cô đã hiểu được vì sao cảm thấy không khí buổi đấu giá lại quái dị rồi. Tỉ mỉ, run sợ và hoang mang.

“Năm trăm vạn.” Không nghĩ đến Ngọc Quan âm lại được nhiều người thích như thế.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn về phía người đang ra giá. Là một người đàn ông điển trai, ăn mặc chỉnh tề và lịch sự.

“Vị tiên sinh này ra giá năm trăm vạn. Còn ai ra giá cao hơn không?” Người chủ trì nói.

Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn Giản Nhụy Ái. Thấy trán cô đầy mồ hôi. Trong lòng tràn đầy đau xót, giơ tay nói: “Mười triệu.”

Bốn phía bàn tán xôn xao. Không nghĩ đến Ngọc Quan âm này vừa bắt đầu đã nâng lên cao như thế. Người chủ trì cũng bị dọa cho sợ hãi, sắc mặt chần chờ nhưng không hổ là người có kinh nghiệm nên chỉ qua mấy giây lại khôi phục vẻ bình thường.

“Tổng giám đốc Đơn ra giá mười triệu. Có ai ra giá cao hơn Tổng giám đốc Đơn không? Không có thì Ngọc Quan âm sẽ thuộc về Tổng giám đốc Đơn.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo. Nhận lấy ánh mắt trán an của anh. Không nghĩ đến Ngọc Quan âm này lại bị anh trả đến mười triệu. Hôm nay giá trị con người của cô được đề cao đến mười triệu. Nó sẽ còn lên đến bao nhiêu nữa đây?

“Mười lăm triệu.” Một giọng đàn ông cứng rắn vang lên.

Vừa nói giá xong. Tất cả mọi người trong hội trường như ngừng thở. Nhìn màn đấu giá càng lúc càng kịch liệt.

Càng làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Một Ngoc Quan Âm nhỏ nhở có thể vượt qua hơn ngàn vạn.

Đầu Đơn Triết Hạo cũng không ngoảnh lại, khoe môi nhếch lên. Lại có người dám cao giọng trước mặt anh, người này thật lòng không muốn sống nữa sao.

“Ba chục triệu.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo.

Cả phòng đấu giá im lặng nghe câu nói của anh. Rồi lại xôn xao bàn tán.

Anh đang muốn cái gì thế? Nhưng nhớ đến tính cách của anh, chẳng bở qua cái mình thích trừ khi, anh không cần.

Giản Nhụy Ái kéo cánh tay Đơn Triết Hạo. Dù là bảo vật gia truyền cũng không cần phải mua nó với giá cao như thế. Cô không tự chủ nghiêng đầu nhìn người cung ra giá cao mua Ngọc Quan âm kia. Thấy ánh mắt anh ta mang theo kinh ngạc. Đưa mắt nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo rồi lau mồ hôi hột. Xem ra anh ta rất muốn có được Ngọc Quan Âm này. Cũng coi như cô đã gặp người tri kỉ rồi.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo liếc về phía Y Thiếu Thiên, anh không muốn trì hoãn thời gian mà muốn mau chóng đưa Ngọc Quan âm về cho Giản Nhụy Ái. Cũng coi như vật về với chủ.

Y Thiếu Thiên hiểu ý tứ của anh. Cung kính nói: “Tôi lập tức đi làm.”

Nói xong rời đi nhưng chỉ mấy phút sau, lại đi vào, ngồi xuống ghế, cúi lại gần nói nhỏ mấy câu bên tai Đơn Triết Hạo.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo thoáng qua một tia khinh thường. Giám đốc của một công ty thực phẩm nhỏ bé mà dám đấu với anh. Quả thật không biết trời cao đất rộng là gì rồi.

“Thu mua công ty của hắn ta.”

Y Thiếu Thiên gật đầu một cái, vội vàng bấm điện thoại. Không tới mấy phút, dường như người kia đã nhận được thông báo, sắc mặt tái nhợt vội vàng rời khỏi buổi đấu giá.

Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo, cô không muốn mọi chuyện đi đến mức này. Đơn Triết Hạo cầm tay của cô hỏi giọng bảo: “Không có gì.”

Ngọc Quan Âm này nếu không về tay Đơn Triết Hạo thì cũng không thể thuộc về ai khác. Người đàn ông kia rời đi, người sáng suốt cũng biết là do ai làm. Tin rằng trong những người ngồi ở hội trường buổi đấu giá, sẽ có người dám bỏ ra cái giá cao hơn ba chục triệu để mua Ngọc Quan Âm nhưng không ai dám đắc tội với tập đoàn Đơn thị cả.

Không cần lo lắng. Sớm muộn gì Ngọc Quan Âm cũng sẽ về tay của Đơn Triết Hạo.

Chương 69

CHẠM TÓI SINH MỆNH CỦA ANH

Thời gian nghỉ ngơi.

Giản Nhụy Ái cầm Ngọc Quan Âm trong tay. Mấy năm không thấy hình như nó đã cũ đi rất nhiều nhưng nó vẫn chẳng thay đổi gì cả. Trong lòng cô xúc động, chẳng từ ngữ nào có thể diễn tả được cả.

Giản Nhụy Ái nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo, giọng nói cảm kích rưng rưng nghẹn ngào: “Cám ơn anh. Cám ơn anh đã giúp em lấy lại di vật của cha mẹ em. Cám ơn anh...”

Thân thể Đơn Triết Hạo rung động, Giản Nhụy Ái rất ít khi chủ động bày tỏ yêu thương với anh. Bàn tay to lớn của anh vuốt ve sống lưng của cô, ôm cô thật chặt tựa hồ như đang ở chỗ không người, hai thân thể hòa thành một thể.

Đơn Triết Hạo rất thích cảm giác ôm cô. Trên người cô có một mùi thơm như vị lúa non khiến cho lòng anh bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Đã qua giai đoạn đầu của tiệc bán đấu giá. Hiện tại chúng ta nghênh đón giai đoạn thứ hai. Đó chính là bán đấu giá những món đồ của mọi người mang đến. Có ai nguyện ý vì buổi từ thiện này mà bỏ chút sức lực không. Nào, chúng ta cùng nhau trợ giúp cho những đứa trẻ nghèo khó đi.” Người chủ trì mỉm cười dẫn dắt câu chuyện. “Bắt đầu.”

“Tôi.” Một giọng nữ vang lên, mọi người nhìn thấy một cô gái cao, gầy nhưng rất xinh đẹp, mặc chiếc đầm tím bó sát cơ thể. Vừa xuất hiện đã khiến cho những vị khách nam không rời mắt. Cô thong dong bước lên đài. Mỉm cười đối mặt với mọi người bên dưới. “Chào mọi người. Tôi xin đưa đến buổi đấu giá sợi dây chuyền ngọc trai này. Nó gắn liền với câu chuyện xưa, một tình yêu rất đẹp. Hai người đã từng rất yêu thương nhau nhưng gặp phải sự phản đối của người trong gia đình nên chế tạo ra sợi dây chuyền có một không hai trên thế giới. Tôi đem nó đến đây quyên góp. Hi vọng có thể giúp được cho những đứa bé đáng thương.”

“Cám ơn vị tiểu thư xinh đẹp đây. Sự thiện lương và tốt bụng của cô nhất định có thể giúp được các bé nhỏ. Giá khởi điểm là năm mươi vạn. Mỗi lần gio bảng tương đương với mươi vạn.”

“Năm mươi vạn.” Một người đàn ông đẹp trai hô.

Giản Nhụy Ái đưa tay vuốt ve túi xách của mình. Cô mở túi ra, nhìn thấy móc chìa khóa xinh đẹp. Đó là do chính tay mẹ của cô đã dùng kim chỉ khâu nên, nó mang hình dáng một đứa bé. Đứa bé này rất giống cô. Cô quyết định đem món đồ nhỏ này quyên góp. Cô muốn thể hiện một phần tâm ý của mình đối với những đứa bé đáng thương. Ký ức không nhất định phải đặt nó trong tay. Dưa nó ra ngoài sẽ càng có ý nghĩa hơn.

“Hẹo. Em muốn...” Giản Nhụy Ái dùng giọng mũi để nói. Khi thấy anh đi vào bên trong. Bàn tay nhẹ vuốt những sợi tóc của cô. Động tác rất nhỏ mang đầy tính nhẫn耐. Anh cúi người hôn lên những sợi tóc ấy. “Đi đi. Anh ủng hộ em.”

Giản Nhụy Ái cầm bức tranh thêu con nít trong tay lên, dùng sức gật đầu, nụ hôn của anh như có ma thuật, xuyên qua cơ thể cô. Cho cô có thể một động lực lớn

Tay cô nắm lấy bức thêu, bước lên đài. Trong lòng có chút hoảng sợ. Ánh mắt bối rối nhìn Đơn Triết Hạo. Đơn Triết Hạo mỉm cười gật một cái khích lệ cô

“Vị tiểu thư xinh đẹp này. Xin hỏi cô đưa đến buổi đấu giá này vật phẩm gì.” Người chủ trì nhìn thấy Giản Nhụy Ái biết cô nhất định là bạn gái của Đơn Triết Hạo. Nếu không Tổng giám đốc Đơn sẽ không bỏ ra ba mươi vạn mua Ngọc Quan Âm cho cô đâu. Vì thế người chủ trì cũng không dám chậm trễ.

“Một móc chìa khóa hình đứa bé.” Giản Nhụy Ái nhỏ giọng nói

Người chủ trì sững sót. Cho là lỗ tai mình xuất hiện vấn đề. Nhìn móc khóa kia mới biết đó là sự thật, mỉm cười: “Tiểu thư xinh đẹp. Cô đã đưa đến buổi đấu giá một vật độc nhất vô nhị.”

Mọi người phía dưới châu đầu ghé tai cùng nhau thảo luận. Thậm chí còn có người cố ý cười lớn.

Giản Nhụy Ái đưa hai mắt vô tội nhìn mọi người, nắm chặt cái móc khóa trong tay, lúng túng chẳng biết dùng ngôn từ gì để hình dung, môi mím chặt đến mức lộ ra tia máu.

Cô biết người khác đều mang đến đây dây chuyền ngọc trai, vòng tay... Còn cô chỉ là móc khóa có hình đứa bé. Chắc chắn sẽ bị

người khác cười nhạo. Cô muốn thoát khỏi đây ngay bây giờ.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuồng, híp mắt lại, ho khan mấy tiếng.

Mọi người nghe ra ý nhắc nhở của Đơn Triết Hạo cũng biết anh có ý gì, lập tức im lặng không dám nói thêm gì nữa. Dù sao đây cũng là ông chủ của tập đoàn Đơn thị, chẳng ai dám đắc tội với anh cả.

Người chủ trì lấy lại tinh thần, hỏi. “Tiểu thư. Cái móc khóa hình đứa bé này thật là một vật đặc biệt. Có thể cho chúng tôi biết ý nghĩa của nó không a?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo. Cắn môi nói. “Lúc còn rất nhỏ, cha mẹ tôi đã qua đời nên mọi người đưa tôi đến Cô Nhi Viện. Đây là di vật duy nhất mẹ để lại cho tôi, cũng là quà tặng cuối cùng mẹ tặng tôi. Mọi người có thể nghĩ đây chỉ là cái móc khóa bình thường nhưng với tôi bức tranh thêu hình đứa bé này bao hàm rất nhiều tình cảm, cũng là vây lưu giữ ký ức của tôi từ nhỏ đến lớn. Hôm nay, tôi đưa nó ra với hy vọng dùng nó để giúp đỡ cho các bé đáng thương. Để cho các bé vượt qua niềm đau và có một cuộc sống hạnh phúc.”

Trong nháy mắt, mọi người phía dưới trở nên an tĩnh. ‘tích tích’ mấy giây trôi qua, lại có những tiếng bàn tán xôn xao.

Đôi mắt thâm thúy của Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, đau lòng thay cô. Mỗi câu cô nói đều dung nhập vào trái tim anh để anh yêu cô nhiều hơn.

Buổi tối nay, giúp anh hiểu Giản Nhụy Ái hơn rất nhiều. Cô lương thiện, cô có một tuổi thơ đáng thương. Mỗi việc cô làm, lời cô nói đều khiến anh đau lòng.

Anh thầm tuyên thề sẽ luôn bên cạnh bảo vệ cô, chăm sóc cô, yêu mến cô.

“Câu chuyện này cảm thật động lòng người. Tôi cũng không biết nên ra giá như thế nào. Thôi thì tùy mọi người vậy.”

“Mười triệu...” Có người giơ tay lên. Hô.

Giản Nhụy Ái không thể tin được nhìn người vừa ra giá. Anh ta không phải là Đơn Triết Hạo mà là một người xa lạ. Không nghĩ đến bức tranh thêu đúra bé này lại có giá cao thế. Đúng là hù dọa cô à nha.

Đơn Triết Hạo mỉm cười. Anh hiểu Giản Nhụy Ái chính là chẳng giống với mọi người, luôn đặc biệt tỏa sáng trong mọi hoàn cảnh.

Cuối cùng, chiếc móc khóa kia cũng mang về số tiền cao nhất trong buổi đấu giá. Bức tranh thêu hình đúra bé được chốt giá là năm mươi triệu.

Trở lại biệt thự. Hoạt động đấu giá cả đêm, khiến cho cô kiệt sức. Cứ thế nằm trên giường rồi nhắm mắt lại.

Giản Nhụy Ái cảm giác dường như thân thể mình được bao bọc bởi nước. Còn có một bàn tay dịu dàng chạy trên người cô.

Bàn tay? Cô mở mắt lồng ngực cường tráng của Đơn Triết Hạo hiện ra trước mắt của cô.

Cô nhìn rõ động tác của hai người bọn họ. Hai người cùng nằm trong bồn tắm, mà bàn tay to của anh không an phận mà vuốt ve cơ thể của cô.

“A...” Giản Nhụy Ái hơi đỏ mặt. Kinh ngạc thét lên.

“Tại sao có thể như vậy.” Giản Nhụy Ái đẩy tay của anh ra lại không cẩn thận đụng phải vật bên dưới của anh vội đỏ mặt quay mắt đi nơi khác.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo nở ra nụ cười gian, ánh mắt mang theo vị cung chiều.

Bàn tay to lớn của anh cầm lấy cổ tay của cô, kéo cô đến cạnh mình. Cốc một cái nhẹ lên đầu cô. “Cô gái ngốc. Nó là của em. Em cứ sờ đi. Đụng... Cũng mặc cho em xử trí.”

Giản Nhụy Ái rút tay của mình về, gương mặt càng đỏ hơn, hét lên: “Hạo...” Tim cô đập liên hồi, mặt nóng lên, quay đầu ra chỗ khác

Giản Nhụy Ái dụ người như thế khiến thân thể Đơn Triết Hạo càng căng thẳng. Ngọt lửa dục vọng được khơi dậy, bàn tay bá đạo ôm lấy đầu của cô. Đầu lưỡi nóng bỏng chiếm cứ lấy môi Giản Nhụy Ái.

Cô chỉ có thể mềm mại phối hợp với anh. Lỗ mũi phát ra tiếng rên rỉ nhàn nhạt.

“Bé ngoan. Để cho anh yêu thương em.” Cô gái bên cạnh là người có thể đẩy dục vọng cơ thể anh lên mức cao nhất.

Thân thể Giản Nhụy Ái từ từ hòa tan vào trong cơ thể anh. Đôi tay trắng nõn của cô quấn lấy cổ anh. Ý loạn tình mê, đáp trả anh một cách vụng dại. Từ từ trầm luân cùng Đơn Triết Hạo.

Hai người ở trong bồn tắm. Động tác kích tình cộng thêm dùng nước ấm áp. Dục vọng tràn khắp căn phòng. Ánh sáng dịu dàng chiếu sáng cơ thể bọn họ.

Hai người nằm ở trong bồn tắm. Theo động tác của bọn họ, nước tràn ra ngoài.

Phòng tắm nhu hòa, ánh sáng màu vàng nhạt chiếu trên người bọn họ càng khiến không khí càng trở nên mập mờ.

Đơn Triết Hạo hôn lên xương quai xanh, bàn tay khẽ vuốt ve da thịt trắng như tuyết của cô. Năm ngón tay nắm bóp đôi núi tuyết tạo ra nhiều hình dáng khác nhau.

Đôi núi tuyết hơi đau đớn đã kéo ý thức của Giản Nhụy Ái trở về lại thấy mình đang nằm trên người Đơn Triết Hạo khiến cô lúng túng.

“Đừng.” Cô nén tiếng thở gấp, Tay mảnh khảnh kéo tay của anh.

Đơn Triết Hạo mấp máy đôi môi. Anh biết Giản Nhụy Ái đang mang thai nên cần phải tiết chế ham muốn. Nếu cô không có mang thai thì anh chẳng cần nhịn cực khổ như thế này.

“Tại sao không? Mới vừa rồi, không phải em cũng rất hưởng thụ sao?”

Ngón tay thon dài của Đơn Triết Hạo vuốt ve gương mặt của cô, giọng nói mập mờ nhìn Giản Nhụy Ái, đặc ý mà cười to.

Giản Nhụy Ái cố ý nhìn chằm chằm anh.

Đơn Triết Hạo không cho cô cơ hội phản ứng, đứng dậy bế ngang người cô, dùng khăn tắm giúp cô lau lau cơ thể.

“Không cần. Em có thể tự làm.” Giản Nhụy Ái đỏ mặt muốn cướp lấy khăn tắm. Ai biết Đơn Triết Hạo cầm khăn tắm không chịu thả. Chỉ có thể lúng túng để anh làm theo ý mình.

Bị anh ôm lên giường, cô chỉ biết trốn vào trong ngực anh cảm nhận sự dịu dàng của anh khiến Giản Nhụy Ái nghĩ rằng mình đang mơ. Nhưng cô có thể cảm nhận được hương thơm nhàn nhạt từ cơ thể anh nên biết rằng mình không có nằm mơ.

“Hạo. Cám ơn anh.” Giản Nhụy Ái Cô áp mặt mình vào lồng ngực của anh. Có Đơn Triết Hạo bên cạnh, thế giới của cô càng thêm đặc sắc.

Đơn Triết Hạo ôm cô vào trong ngực. Buổi đầu giá hôm nay đã khiến cô mệt mỏi quá nhiều rồi. Cho nên nhìn thấy cô mệt mỏi lăn ra giường ngủ, anh muốn giúp cô tắm sạch một chút.

Cô biết Đơn Triết Hạo đang giúp mình. Đơn Triết Hạo sợ cô quá mệt mỏi, mới giúp cô tắm. Mặc dù trên người anh đang sôi trào lửa nóng dục vọng nhưng mỗi chuyện anh làm đều là suy nghĩ đến cô. Giản nhụy Ái cảm thấy ám áp, hạnh phúc mỉm cười.

“Em mau ngủ đi.” Đơn Triết Hạo đem đầu cô dịch chuyển đến một vị trí thoải mái. Bàn tay vuốt ve phía sau lưng cô như để trấn an cô.

Thân thể Giản Nhụy Ái mềm mại tìm được vị trí thoải mái. Giống như gấu koala dính vào người anh ngủ say ngon lành

Hôm sau

Giản Nhụy Ái theo Đơn Triết Hạo đến nhà họ Đơn. Cô lo lắng nhìn biệt thự sang trọng, tráng lệ này còn đẹp hơn biệt thự riêng của Đơn Triết Hạo.

Cô hồi hộp đến độ lòng bàn tay và trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Không thể nói rằng cô đang bình thường

Đơn Triết Hạo nắm lấy tay cô trấn an: “Không sao đâu. Bà nội rất dễ chịu. Em đừng lo lắng.”

Hai người nắm tay nhau đi vào biệt thự. Người giúp việc khom lưng chào: “Xin chào cậu chủ”

“Cậu chủ. Cậu đã về rồi. Lão phu nhân đã nhắc cậu từ tối qua đến giờ, vị này là...” Người phụ nữ trung niên cầm lấy túi trong tay Đơn Triết Hạo nhưng ánh mắt đang tò mò nhìn Giản Nhụy Ái. Từ trước đến giờ cậu chủ chưa từng đưa cô gái nào về nhà mà hôm nay lại có một cô gái đi cùng khiếndì Tân cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cô gái này nhìn rất đáng yêu, đôi mắt trong veo như nước vừa nhìn đã biết đây là một cô gái nhân hậu.

“Dì Tân. Đây là bạn gái của con. Tên cô ấy là Giản Nhụy Ái. Tiểu Nhụy, đây là mẹ của Lạc Tình Tình. Dì Tân cũng là quản gia nhà chúng ta.” Đơn Triết Hạo kéo tay Giản Nhụy Ái, giới thiệu bọn họ với nhau

Cô xấu hổ, có thể nhận ra Đơn Triết Hạo vô cùng thâm tình với dì Tân. Nó vượt xa quan hệ chủ tớ.

Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt có phần nghiêm túc dì Tân khiến cô dè dặt: “Dì Tân, chào dì ạ.”

“Được rồi. Mau vào nhà... Vào rồi hãy nói. Tôi đi gọi bà chủ.” Dì Tân càng cười vui vẻ nói.

Giản Nhụy Ái đi theo sau lưng Đơn Triết Hạo cảm nhận những ánh mắt nhìn trộm đầy kỳ quái của người giúp việc nhưng cô chỉ có thể lúng túng cười trừ.

“Thật là xa hoa.” Cô nhỏ giọng cảm thán. Cô biết tập đoàn Đơn thị của Đơn Triết Hạo là một tập đoàn lớn, nên anh cũng là

người giàu có nhưng không thấy tận mắt cũng không thể tin được nó giàu đến như thế nào.

Lối kiến trúc thời kỳ Phục Hưng, hoa văn thanh nhã. Còn có một vườn hoa lớn, với nhiều loại hoa quý hiếm tăng thêm vẻ lãng mạn cho toàn khu nhà. Mỗi căn phòng trong biệt thự đều được thiết kế tỉ mỉ, lộng lẫy với phong cách không giống nhau nhưng lại hài hòa với tổng thể sang trọng phú quý của căn biệt thự.

Đột nhiên phòng khách có thêm rất nhiều người, một người phụ nữ tuổi cao, tóc bạc trắng, khuôn mặt phúc hậu đang nhìn cô mỉm cười. Giản Nhụy Ái trợn to hai mắt. “Bà nội. Là bà sao?”

Bà nội vui vẻ khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái, chẳng nghĩ đứa bé thiện lương này sắp thành người nhà của mình. Đơn Triết Hạo nói sẽ đưa bạn gái về nhà, không ngờ lại là cô gái này. Trên gương mặt in hằn dấu thời gian nở nụ cười tươi như hoa.

Bà ôm lấy Giản Nhụy Ái, vui vẻ nói: “Đứa bé ngoan, cháu là bạn gái của Hạo thì quá tốt rồi.”

Đơn Triết Hạo sững sờ đứng bên cạnh, anh không ngờ rằng bà nội biết Giản Nhụy Ái

“Bà nội, bà là bà nội của Đơn Triết Hạo.” Giản Nhụy Ái ngỡ ngàng nhìn bà nội một chút, lại quay sang nhìn Đơn Triết Hạo. Rồi lại hiểu ra, không trách được người trong hình lại giống Đơn Triết Hạo như thế. Không nghĩ đến chuyện vừa khéo như vậy. Lần đầu tiên về nhà bạn trai, không nghĩ rằng sẽ thuận lợi như thế.

Trên mặt Giản Nhụy Ái dần dần vui vẻ và giảm bớt căng thẳng, cô không dám nghĩ, chuyện ngẫu nhiên lại tạo ra duyên phận.

“Sao lại không phải, con xem.” Bà nội cười nói.

“Các người có thể giải thích cho con một chút không?” Đơn Triết Hạo sốt ruột chờ đợi bọn họ giải thích.

Bà nội trong lòng vui vẻ nhìn Giản Nhụy Ái đầy cảm tình. Bà khẽ mỉm cười rồi nói: “Hạo. Bạn gái của con là một người nhiệt huyết, biết vì nghĩa quên thân, đã giúp bà đuổi theo tên cướp lấy lại túi cho bà nội mà không đòi tí tiền công nào cả”

Càng nghe bà nội vui vẻ kể lại thì sắc mặt Đơn Triết Hạo càng lạnh lẽo. Ánh mắt chất vấn nhìn Giản Nhụy Ái, hi vọng Giản Nhụy Ái nói rõ ràng hơn cho anh biết.

“Hạo. Em...” Giản Nhụy Ái áp úng không dám nhìn thẳng vào mắt của anh.

Bà nội cũng không biết mình nói sai cái gì, thấy giọng điệu Đơn Triết Hạo không tốt, bà không vui cau mày. “Hạo. Không cần dữ như vậy. Con hù sợ bạn gái mình kìa.”

“Bà nội, bà không biết Tiểu Nhụy đang mang thai. Ở trên đường lớn chạy như thế rất nguy hiểm.”

‘Mang thai’ hai chữ này khiến mặt mày bà nội hớn hở; mừng vui gấp bội. Niềm vui lớn phủ khắp nhà họ Đơn. Xem ra ông trời

phù hộ, bà kéo tay Giản Nhụy Ái bảo cô ngồi xuống sopha rồi dịu dàng nói: “Đứa bé, con đã có thai mấy tháng rồi?”

Giản Nhụy Ái không biết nên làm sao trước sự nhiệt tình của bà nội. Khuôn mặt cô ửng hồng, lí nhí nói: “Hai tháng rồi a.”

“Hai tháng. Tốt. Thật tốt quá. Bà muốn ôm cháu đích tôn. Thật sự là quá tốt. Ông trời phù hộ, cháu cứ ở đây đi, bà sẽ không ngăn cản hai người.” Đôi mắt bà nội ngập tràn nước mắt. Đó là nước mắt kích động và hưng phấn, bà nắm lấy tay Giản Nhụy Ái. Trong miệng lầm bẩm nói: “Thật tốt quá. Thật tốt quá...”

Dì Tân nghe nói Giản Nhụy Ái đã mang đứa bé của Đơn Triết Hạo cũng chẳng thể che giấu nụ cười “Cái gì? Thật sự là quá tốt! Bà chủ, tôi sẽ đi hầm cho cô Giản một ít canh lót dạ. Phải có găng bồi dưỡng.”

Chương 70

ĐƠN TRIẾT HẠO BIẾN MẤT

“À đúng rồi. Dì Tân, vậy dì đi làm đi, lấy tò yên và những thứ bồ dưỡng khác ra hầm chung nhé.”

Giản Nhụy Ái nghe hai người lớn bàn bạc nấu canh tắm bổ cho mình, vội vã ngăn cản: “Bà nội, dì Tân, không cần phiền toái như thế. Không cần.”

Cô xoay qua nhìn Đơn Triết Hạo lại thấy anh thoái mái và nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, chẳng quan tâm đến chuyện cô đang nhìn anh cầu cứu.

“Làm sao lại không cần. Canh bổ là phải uống. Nó rất tốt cho cả phụ nữ mang thai và đứa bé. Cám ơn ông trời đã bảo vệ hai mẹ con” Bà nội cười rất tươi, kéo Giản Nhụy Ái đến ngồi gần mình.

Ghế sa lon da thật mềm mại, ngồi vô cùng thoái mái.

“Đứa bé ngoan, trong nhà của con còn những ai?”

Bị hỏi đến vấn đề này thân thể Giản Nhụy Ái trở nên cứng ngắc. Ấp a áp úng nói: “Con là cô nhi, con không còn cha mẹ...”

Bà nội ngân người, ánh mắt đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái. “Đứa bé tội nghiệp, về sau nhà họ Đơn chính là nhà của con. Hạo, con để cho Tiểu Nhụy ở đây đi, bà nội sẽ chăm sóc cho cô ấy, như vậy bà nội mới yên tâm.”

Giản Nhụy Ái vừa nghe được câu nói đó, luồng cuồng muộn từ chối nhưng Đơn Triết Hạo nghiêng người thì thầm vào tai của cô: “Bà nội rất khó được vui vẻ như thế. Em đừng chọc cho bà mất vui.”

Cô giương mắt ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo. Đôi mắt của anh rất thâm thúy, cũng không nhìn ra tâm tư trong đó, không biết nên nói gì mới tốt.

“Đúng vậy. Tiêu Nhụy. An tâm ở đây, con cứ coi đây là nhà mình, không cần gò bó, bà nội sẽ là bà nội của con.” Bà nội mỉm cười nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái hết nhìn Đơn Triết Hạo lại nhìn bà nội thì cũng biết rằng đây là chủ ý của hai người, không thể làm gì khác, chỉ có thể làm mặt dày... ở đây trước rồi tính sau. Chuyện sau này, cũng chỉ có thể chờ sau này rồi nói.

Đơn Triết Hạo lộ ra nụ cười gian tà. Có thể để cho Giản Nhụy Ái bình yên là điều khiến anh vui nhất.

“Con thật là một cô gái nhân hậu. Hạo nhà chúng ta có được một người bạn gái như thế thật có phúc, nhà họ Đơn cũng lấy làm cảm tạ trời đất.” Bà nội có chút cảm động nói.

Giản Nhụy Áu mỉm cười rạng rỡ: “Cảm ơn bà nội. Người thật là tốt.”

Bà nội vui mừng nhìn Giản Nhụy Ái, giống như nhìn cháu gái ruột thịt của mình. “Xem ra nên chuẩn bị hôn lễ cho hai đứa rồi. Đứa bé sẽ lớn rất nhanh, khi nó to ra thì chẳng thể mặc vừa quần áo cưới nữa.”

Giản Nhụy Ái nghe đến chuyện này thì mặt đỏ lên. ‘Hôn lễ’ cô còn chưa nghĩ đến vấn đề này. “Bà nội. Hôn lễ... còn sớm lắm.”

Đơn Triết Hạo ôm chầm lấy Giản Nhụy Ái, trêu đùa: “Cái gì mà còn sớm. Chẳng lẽ em chuẩn bị gả cho người khác sao?”

“Em không có, làm sao em lại đi lấy người khác. Em chỉ muốn gả cho anh thôi.” Giản Nhụy Ái ra sức giải thích, giọng nói ngượng ngùng mang theo kiên định.

“Ha ha ha...” Bà nội cười to lên, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại đơn thuần như vậy. Xem ra là một cô gái vừa lương thiện vừa trong sáng, thật giống ý của bà quá.

“Hả. Anh cũng giấu cợt em.” Giản Nhụy Ái càng không để ý đến hình tượng thực nữ mà thét lên.

“Ai bảo em ngốc.”

Không khí ám áp bao trùm Nhà họ Đơn, trên mặt mọi người đều lấp đầy nụ cười, những nụ cười này đều là do Giản Nhụy Ái mang đến.

Mấy ngày sau, Giản Nhụy Ái ở lại biệt thự nhà họ Đơn, chính thức trở thành con heo danh xứng với thật, cơm đến thì há mồm, cứ bị người ta gọi là cô chủ.

Đơn Triết Hạo sợ cô đi ra ngoài lại thấy việc nghĩa mà hăng say đến quên mình nên tận lực hạn chế số lần ra ngoài của cô, mỗi lần ra cửa đều phải có anh đi cùng. Hơn nữa ra cửa không thể đi đến những nơi nhiều người bon chen, không thể chơi những trò chơi kích thích và mạo hiểm.

Bị anh hạn chế, Giản Nhụy Ái thành công bị dưỡng thành một con heo đú tạ.

Vẻ mặt Đơn Triết Hạo biến sắc, ngồi ở vị trí ông chủ, nắm lấy hộp điều khiển ti vi, tay nắm thật chặt. Lông mày nhíu chặt, giọng nói lạnh lẽo: “Các người giải thích thế nào?”

Nhin anh hung dữ giống như con quỷ Tu-La, quét mắt nhìn người ngồi ở dưới. Đơn Triết Hạo thấy bọn họ sợ hãi thì trợn mắt giật dữ ngút trời. Dùng sức đập mạnh lên bàn. “Bình thường nói chuyện đều rất lớn tiếng sao thời khắc máu chốt lại biến thành câm hết vậy? Gọi các người đến tập đoàn Đơn thị là để làm việc chứ không phải để cho các người đến ăn cơm bao. Một việc nhỏ cũng không giải quyết được, còn náo loạn đến dài truyền hình. Các người biết vì các người mà tập đoàn Đơn thị đã tổn thất không ít không? Chẳng lẽ các người ngốc đến độ cái gì cũng không biết?”

Có người cố gắng mở miệng nói nhưng vừa nghe đến những câu nói lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo lại rụt đầu sợ hãi. Ai dám ở trước mặt anh càn rỡ thì người đó quả thật không muốn sống.

Đơn Triết Hạo tức giận nhìn đám nhân viên cấp dưới túm lấy áo khoác, đi ra ngoài. Cả đám nhân viên ngồi tại chỗ chẳng có lệnh của Đơn Triết Hạo nên không dám đứng lên, chỉ đưa mắt dò hỏi trao đổi với nhau, cùng nhìn bóng lưng của anh. “Tổng giám đốc Đơn.”

Y Thiếu Thiên đóng laptop lại, đuổi theo, cẩn thận hỏi “Tổng giám đốc Đơn, anh định đi đâu vậy ạ.”

“Đi làng chài.” Đơn Triết Hạo không nguôi tức giận khạc ra ba chữ.

“Tổng giám đốc Đơn, ngàn vạn lần không được đi làng chài. Ngư dân làng chài đều là dân quê điêu ngoa. Tổng giám đốc đơn một mình đến đó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.”

Đơn Triết Hạo dừng bước lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ đang nói chuyện. “Vậy anh có biện pháp gì dùng cuộc tranh luận này không?”

“Tôi...” Mọi người không biết phải nói gì. Chỉ có thể đưa mắt nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo biến mất.

Nhóm nhân viên cấp cao không khỏi than thở, năng lực lãnh đạo của Đơn Triết Hạo rất mạnh và vô cùng cứng rắn. Làng chài là nơi của những người dân không có học thức sinh sống, xem ra Đơn Triết Hạo lành ít dữ nhiều.

Không ngoài dự đoán. Từ sau ngày đó, Đơn Triết Hạo biến mất, chẳng thấy anh bước nửa bước vào tập đoàn Đơn thị.

Tập đoàn Đơn thị như ong vỡ tổ. Mỗi người đều suy đoán có phải Đơn Triết Hạo đã bị người làng chài giết rồi ném ra biển rộng làm mồi cho cá; hoặc có thể ném xuống dưới đại dương sâu... Đủ loại suy đoán nhưng tất cả đều không rõ Đơn Triết Hạo còn sống hay đã chết.

Ba ngày sau.

Đã ba ngày rồi mà Đơn Triết Hạo chưa trở về, Giản Nhụy Ái không ngừng lo lắng cho anh, không biết có phải anh đi công tác đâu đó hay không, trong lòng bồn chồn lo lắng, bởi nếu đi công tác anh cũng sẽ về nói một tiếng với cô.

Lần biến mất này không có chút tung tích nào, cô cố gắng tự động viên mình không được nghĩ đến chuyện không may.

Giản Nhụy Ái đang ngồi trên giường, đọc báo, đột nhiên thấy bà nội gấp gáp chạy vào. Cô vội vã đỡ lấy bà nội, hỏi “Bà nội. Bà làm sao thế?”

“Không xong rồi. Không thấy Hạo đâu”

“Không thấy...” Thân thể Giản Nhụy Ái run rẩy kịch liệt, thiếu chút nữa té xỉu trên sàn nhà nhưng may nhở cô nhanh tay vịn vách tường mới tránh khỏi cú ngã ấy.

Biến mất là có ý gì? Tại sao lại biến mất?

Cô sợ bà nội lo lắng rồi ảnh hưởng đến sức khỏe nên làm bộ bình tĩnh nói: “Bà nội. Bà yên tâm. Con sẽ đến công ty xem xét một chút...”

Nói xong, Giản Nhụy Ái bỏ chạy ra ngoài, trong đầu cô chỉ có hình ảnh của Đơn Triết Hạo và hi vọng anh bình an vô sự.

Bà nội chỉ kịp nói với theo: “Tiểu Nhụy, đừng quá lo lắng.”

Giản Nhụy Ái lên xe của nhà họ Đơn đi nhanh đến Đơn thị, trong lòng lại có loại dự cảm chẳng lành. Đơn Triết Hạo biến mất mấy ngày. Đường đường là tổng giám đốc lại có thể biến mất như thế. Anh đi đến nơi nào? Chẳng lẽ bị tai nạn xe cộ hay có người bắt cóc. Trí tưởng tượng của con gái vô cùng phong phú. Giản Nhụy Ái run rẩy nghĩ đến những nguyên nhân có thể khiến Đơn Triết Hạo biến mất.

“Tài xế. Phiền bác lái nhanh lên một chút.”

“Vâng”

Chương 71

TÔI LÀ VỢ CỦA ANH ẤY

Cả lộ trình đi vốn phải hai giờ nhưng vì Giản Nhụy Ái liên tục hối thúc, nên được rút ngắn nửa tiếng. Rốt cuộc cũng đã thấy được tòa nhà của Tập đoàn Đơn thị rồi, cô cẩn rắng lấy bình tĩnh đi vào.

Có thể lần trước đến tập đoàn Đơn thị quá mức ánh tượng nên mỗi người ở đây đều khắc sâu hình ảnh của cô, vì thế cô vừa bước vào họ liền biết cô là ai.

Một người ở quầy tiếp tân, nhìn thấy Giản Nhụy Ái nhiệt tình nói: “Tiểu thư, tiểu thư. Cô muốn tìm tổng giám đốc sao ạ.”

“Vâng...” Giản Nhụy Ái sững sờ mấy giây rồi mới lên tiếng: “Xin hỏi các người biết Tổng giám đốc Đơn đang ở đâu không?”

Cô gái ở quầy tiếp tân liếc mắt nhìn vẻ mặt mộc mạc của Giản Nhụy Ái, không nghĩ đến cô gái bình thường này lại có thể khiến Tổng giám đốc Đơn động lòng, thân mật dắt tay đi vào công ty. Cô mỉm cười giải thích: “Thưa tiểu thư, Tổng giám đốc Đơn đã biến mất mấy ngày rồi ạ.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái ngạc nhiên.

“Đúng vậy. Ngày đó, lúc đang họp, Tổng giám đốc Đơn bảo sẽ đi làng chài và từ đó đến nay vẫn chưa về.”

“Làng chài.” Giản Nhụy Ái lặp lại cái nおり kia. “Tại sao muốn đi làng chài?”

“Tổng giám đốc Đơn muốn xây dựng khu làng chài thành một khu vui chơi giải trí nhưng những người dân sống lâu năm ở làng chài không chịu dời đi nên dự án khu giải trí ở đó không có cách nào tiến hành. Người của làng chài lại điêu ngoa, náo loạn lên ti vi nói Đơn thị ức hiếp họ. Tổng giám đốc Đơn quyết định đi đến làng chài để giải quyết vấn đề”

Đơn Triết Hạo đi đến làng chài giải quyết vấn đề sao lại không trở về... có phải anh đã bị người dân ở đó bắt giữ rồi không... trong lòng Giản Nhụy Ái sợ hãi lại thêm phần nóng nảy. “Không được. Tôi phải đi đến đó một chuyến, cảm giác có gì đó không đúng.”

“Tiểu thư, xin hãy cẩn thận một chút.” Cô gái tiếp tân tốt bụng nhắc nhở: “Tôi nghe nói ngư dân ở đó rất thô kệch.”

“Cám ơn cô, tôi sẽ cẩn thận.” Giản Nhụy Ái cảm kích nhìn lại. Không nghĩ đến người tiếp tân của tập đoàn Đơn Thị lại hòa đồng và tốt bụng như thế, thật là tập đoàn lớn có khác nhưng lúc này không phải là lúc cảm thán chuyện đó.

Giản Nhụy Ái vội vã quay lại xe: “Tài xế. Phiền bác chờ tôi đến làng chài. Nhanh lên một chút.”

“Cô chủ, cô đi đến làng chài để làm gì?” Tài xế khẽ cau mày.

“Hạo đang ở làng chài. Tôi phải đi đến đó một chuyến. Bác mau lái xe nhanh một chút.” Giản Nhụy Ái lo lắng toát đầy mồ hôi

lạnh.

Tài xế nhìn ánh mắt không hề có tiêu cự của cô. Không khí trong xe hơi giảm xuống một cách đột ngột. Ông cũng không muốn nghĩ nhiều, lập tức lái xe rời đi.

Ngồi trên xe, Giản Nhụy Ái tràn đầy lo lắng và sợ hãi. Cô rất lo lắng cho anh, sợ anh sẽ xảy ra chuyện gì đó bất trắc. Nếu như chỉ là bắt cóc thì còn có cách để giải quyết nhưng nếu như người dân kia giết con tin thì sao. Cô rùng mình lắc đầu không dám tưởng tượng tiếp.

©DDLQĐ

Sau khi đến được làng chài, Giản Nhụy Ái bảo tài xế quay về biệt thự nói để bà nội yên tâm. Còn cô ngồi lên ca-nô đi về một đảo nhỏ. Trong lòng vô cùng sợ hãi nhưng lo lắng cho Đơn Triết Hạo cho cô thêm dũng khí bước tiếp, thuyền lắc lư khiến nhịp tim của cô càng kích động.

Giản Nhụy Ái bước lên đảo. Hiện ra trước mặt chỉ có một con đường nhỏ, ven đường trồng đủ loại hoa, có mấy người đang làm ruộng, cuộc sống nhẹ nhõm tự tại biết bao.

Cảnh tượng hoàn toàn không kinh khủng như cô tiếp tân đã nói khiến Giản Nhụy Ái thở phào, không gian nhẹ nhàng mát mẻ.

Chạm mặt với hai cô thôn nữ đang vừa đi vừa cười vui vẻ bàn luận “Không nghĩ đến tổng giám đốc tập đoàn Đơn thị lại trẻ tuổi và vui vẻ như thế. Mâu chốt là dáng dấp anh ta thật sự đẹp trai.”

“Đúng vậy. Rất giống đại minh tinh, không đúng, còn đẹp trai hơn cả đại minh tinh nữa”

Giản Nhụy Ái cau mày, nghe được người ta đang nói về Đơn Triết Hạo, liền kéo một cô gái lại hỏi “Xin hỏi hai người đang nói về tổng giám đốc Đơn, vậy anh ấy đang ở đâu?”

“Cô là ai? Tìm anh ấy có chuyện gì?”

“Tôi...” Giản Nhụy Ái bị hỏi không biết nên nói cái gì. Đúng vậy, cô nên dùng thân phận gì đây? Bất đắc dĩ nói: “Tôi là vợ của anh ấy.”

Hai cô thôn nữ hoài nghi nhìn về phía cô: “Cô thật sự là bà Đơn? Nhìn thế nào cũng không giống. Tổng giám đốc Đơn là một soái ca, vợ của anh ấy nên giống như Lâm Chí Linh mới đúng. Cô xem bình thường như thế, nhiều lầm chỉ có thể hấp dẫn một người đàn ông bình thường thôi. Có chút kỳ quái nhé.”

Mặt Giản Nhụy Ái đỏ lên, bị hai cô gái cười nhạo như thế, nhưng để sớm nhìn thấy Đơn Triết Hạo nên cô chỉ có thể nhịn nhục: “Nếu như hai người không tin tôi, có thể đưa tôi đến gặp anh ấy. Nếu tôi nói láo thì tôi sẽ để cho hai người tự ý định đoạt.”

Hai cô gái vẫn chưa hoàn toàn tin người phụ nữ ăn mặc quần áo đơn giản gương mặt mộc mạc này có thể là vợ của Tổng giám đốc Đơn. Nhưng thấy cô một thân một mình đến nơi này tìm anh ấy thì chắc là chuyện khẩn cấp, nên có chút dao động.

Giản Nhụy Ái thấy ánh mắt các cô thoáng qua một tia dao động, tức là có hy vọng, không khỏi nhẹ giọng, mỉm cười nói: “Thật. Các người phải tin tưởng tôi. Tôi thật sự không có lừa các người.”

“Được rồi. Chúng tôi tạm thời tin tưởng cô. Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cô đi gặp tổng giám đốc Đơn”

“Cám ơn.” Giản Nhụy Ái thở phào nhẹ nhõm và đi theo hai cô thôn nữ, trên đường đi tò mò hỏi “Hai chị cho hỏi một chút. Tại sao mọi người có thù oán với Tổng giám đốc Đơn? Tại sao bây giờ lại khen anh ấy như thế?”

“Đúng vậy. Vốn chúng tôi hận anh ta đến chết. Không nghĩ đến anh ta sẽ ra đảo chúng tôi kiểm tra. Thôn chúng tôi chưa bao giờ có người nào đẹp trai như anh ấy đến thăm. Tổng giám đốc Đơn cao cao tại thượng lại đồng ý ở lại thôn chúng tôi chứ không vội vã rời đi. Anh xem cuộc sống sinh hoạt của chúng tôi để tìm ra cách phát triển đảo nhỏ này. Xem ra Tổng giám đốc Đơn là một người vô cùng nhân hậu.”

Khi hai cô gái nói về Đơn Triết Hạo thì gương mặt bọn họ đặc biệt hào hứng, giọng nói ngọt ngào giống như đang nói về chồng của mình vậy.

Giản Nhụy Ái bất ngờ như đang được xem tuồng kịch hay. Đơn Triết Hạo là người bá đạo lại có thể biến thành người nhân hậu, thay đổi nhanh đến chóng mặt như thế sao.

Càng thêm thú vị khiến Giản Nhụy Ái mở rộng tầm mắt, dụi dụi hai mắt khi nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang ngồi đánh cờ vây với

ba người đàn ông tóc bạc trắng.

Quả thật Giản Nhụy Ái không thể nào tưởng tượng nổi nếu không tự mình chứng kiến, cô khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

“Tổng giám đốc Đơn, có người tìm anh, cô ấy nói là vợ của anh.” Một cô gái hô lớn, cơ hồ để cho mọi người đều quay lại nhìn.

Giản Nhụy Ái lúng túng mặt đỏ, không biết làm sao chỉ có thể nhìn chầm chằm Đơn Triết Hạo đang mặc chiếc áo somi hoa và quần bằng vải bố, quần áo bình dân được mặc trên người anh không trở thành thấp kém mà càng tôn thêm vẻ đặc sắc.

Cả người anh đẹp trai như ánh mặt trời, anh ngẩng đầu lên, kinh ngạc, lộ ra nụ cười rực rỡ. Nói thật ra thì anh không nghĩ Giản Nhụy Ái lại đến đây tìm mình.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy vẻ mặt kia của Đơn Triết Hạo, thì sự hoang mang, lo lắng đều biến mất. Cô nhào vào lòng ngực Đơn Triết Hạo, tất cả mọi uất ức trôi ra theo nước mắt, hét lên: “Hạo, anh là người xấu. Mất tích nhiều ngày thế kia. Cũng không có chút tin tức cho em. Em và bà nội rất lo lắng cho anh.”

Đơn Triết Hạo nhìn chầm chằm cô gái nhỏ đang khóc thút thít trong ngực. Xem ra mình đã dọa cô nhiều rồi mới không suy nghĩ gì mà chạy đến đây, đi một thân một mình lỡ xảy ra chuyện gì... Nghĩ đến chuyện đó trái tim của anh liền chấn động

Anh ôm cô vào trong vòm ngực của mình, giọng nói dịu dàng: “Anh có nói với bà nội sẽ ở làng chài nghỉ phép mấy ngày rồi trở

vè. Bà nội không nói cho em biết sao?"

Chương 72

HẠNH PHÚC CHƠI ĐÙA

Giản Nhụy Ái ngược hai mắt mông lung lên nhìn anh, ánh mắt vô tội, lầm bẩm nói: “Bà nội nói anh mất tích. Bảo em đến tìm anh.”

Trong phút chốc, hai người cùng bừng tỉnh. Giản Nhụy Ái biết bà nội đang giở trò, muôn đầy Giản Nhụy Ái đến bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo ôm chặt Giản Nhụy Ái dịu dàng “Có lẽ bà nội muốn em đến đây nghỉ phép với anh. Vậy chúng ta đừng phụ ý tốt của bà nhé.”

“Dạ.” Giản Nhụy Ái chớp mắt hạnh phúc nhìn anh.

“Cô gái ngốc.”

“Anh mới đúng là người đáng ghét, làm hại em lo lắng và khóc nữa rồi.”

Người chung quanh nhìn hai người ngọt ngào với nhau thì biết những gì Giản Nhụy Ái nói là thật. “Ngại quá, mới vừa rồi tôi có chút bất kính đối với cô. Ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng. Chúng tôi không có ý.”

“Không có gì. Cám ơn hai người dẫn tôi đến đây.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

Giản Nhụy Ái vui mừng nhìn ánh mắt nóng bỏng của Đơn Triết Hạo, nghịch ngợm cười cười bởi vì trong họa được phúc

Bước nhanh đến ngôi nhà Đơn Triết Hạo ở trên làng chài. Nơi này thật sự rất đẹp.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, không cần nhìn cũng biết là ai, vui vẻ mở điện thoại: “Alo. Anh Quyền Hàn, tụi em đang ở tại làng chài” “Đúng, em ở cùng với Hạo.” “Được. Hẹn gặp lại.”

Nghiêng đầu quay lại nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của Đơn Triết Hạo. “A.” Giản Nhụy Ái không để ý nên bị dọa sơ hết hồn. “Anh là quý à. Vô duyên vô cớ xuất hiện đằng sau lưng người khác. Anh có biết mình dọa người ta chết kiếp không?”

“Anh Quyền Hàn? Em có ác tâm hay sao? Tại sao em không gọi anh là anh Triết Hạo. Ngày ngày cứ gọi thằng tên của anh thật không có lễ phép.”

“Chứ không phải anh cũng gọi tên hiệu của em thôi sao. Anh cũng không lễ phép. Hừ.” Giản Nhụy Ái không hiểu nổi mình ngàn dặm xa xôi, lo lắng muốn chết đến tìm anh chính là để tranh cãi với anh thôi sao.

“Anh chính là phải gọi em, nữ vú lớn. Nếu có gan khiến ngực mình nhỏ lại đi, anh sẽ không gọi em là nữ vú lớn nữa.”

“Đơn Triết Hạo. Nam bá đạo. Siêu cấp bá đạo.” Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo chọc giận. Hướng về phía anh thét lớn tiếng.

Đơn Triết Hạo không khách khí gõ vào đầu của cô. “Không được kêu anh là nam bá đạo.”

Giản Nhụy Ái đưa tay xoa xoa chỗ bị Đơn Triết Hạo đánh. Đau đến muôn roi nước mắt. Người đàn ông bá đạo, anh không thể đánh nhẹ một chút sao. “Thật là đau quá.”

“Ha ha...” Đơn Triết Hạo cười vang.

Bọn họ ôn ào cãi vã lại giống như một đôi vợ chồng đang ân ái.

Giản Nhụy Ái buồn cười vì mấy tiếng ‘nữ vú lớn’. Đây là câu anh mắng cô khi bọn họ nhìn thấy nhau lần đầu. Không nghĩ đến thoảng một cái đã một thời gian rồi, chẳng ai có thể ngờ, quan hệ của bọn họ lại tiến triển đến như thế này.

Gương mặt xinh đẹp của Giản Nhụy Ái đầy hạnh phúc. Cô có một người chồng đẹp trai giàu có yêu thương cưng chiều lại còn có đứa con chưa chào đời. Cô cảm thấy mình thật hạnh phúc và có tất cả rồi, cũng tham lam muốn thêm gì nữa.

Giản Nhụy Ái cảm giác mình thật may mắn bởi mình đến đúng dịp làng chài sẽ tổ chức lễ hội ăn mừng mùa vụ.

Làng chài sẽ tổ chức tiệc nhảy múa quanh đống lửa, Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn cách ăn mặc giống như dân chơi của Đơn Triết Hạo, áo hoa tay ngắn và quần hoa, còn có cái mũ hoa ở trên đầu.

Khi Giản Nhụy Ái nhìn thấy cách bộ trang phục này của Đơn Triết Hạo đã cười bò lăn lộn ở trên đất rồi. Chỉ nhờ ánh mắt bá đạo của anh trừng lên cảnh cáo cô nên cô mới phải kiềm nén mà cười thầm trong bụng. Quần đi bãi biển rực rõ không phù hợp với đôi giày Tây cứng nhắc của Đơn Triết Hạo khiến bản thân anh cũng cảm thấy ngượng ngùng, lúng túng.

Giản Nhụy Ái vội vàng lấy điện thoại di động ra chụp ngay những khoảnh khắc ngượng ngùng lúng túng của anh. Cô mải vui với chiến lợi phẩm mình thu được nên ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng mà không biết nguy hiểm đang đến gần.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái cười gian vui sướng quên cả đất trời, không vui quát: “Giản Nhụy Ái. Em tự đâm đầu vào chỗ chết à. Đưa di động cho anh, xóa hình cho anh...”

Giản Nhụy Ái khó khăn lắm mới có cơ hội chụp được mấy bức ảnh này, cũng không thể dễ dàng đưa cho Đơn Triết Hạo. Cô liều mạng né tránh. “Hạo. Em sẽ không đưa cho anh đâu. Nói cho anh biết, nếu anh không tốt, em sẽ tung nó lên mạng. Không cần qua đâu.”

Đơn Triết Hạo quắc mắt, trợn trừng mắt Giản Nhụy Ái: “Giản Nhụy Ái. Nữ vú lớn đáng chết. Nếu dám truyền lên mạng. Em sẽ phải chết. Lập tức xóa nó cho anh, đừng để anh phải nói lần thứ hai.”

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo đang tức giận đùng đùng, mặt đen như Bao Công. Trong lòng hơi sợ, cố giả bộ xuống nước,

lắp bắp nói: “Đơn Triết Hạo. Về sau không cho phép mắng em là nữ vú lớn thì em sẽ xóa nó đi. Nếu không em sẽ tung lên mạng.”

“Đáng chết.” Đơn Triết Hạo không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại lớn lối như thế. Chưa có ai dám uy hiếp anh. Hôm nay da cô ngứa ngáy rồi sao. Cắn răng nghiến lợi nói: “Không thể nào. Nữ vú lớn.”

“Đơn Triết Hạo. Nam bá đạo. Em nói cho anh biết, em sẽ tung nó lên mạng... A.”

Giản Nhụy Ái vẫn còn rất ngô nghê, Đơn Triết Hạo nhanh chóng vươn tay đoạt lấy di động của Giản Nhụy Ái. Lưu loát xóa tấm ảnh trong di động của cô, sau đó khinh thường ném điện thoại cho Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy, đầu của em rất đần.”

“Anh...” Giản Nhụy Ái cầm điện thoại di động trọn mắt hốc mồm, run rẩy chỉ vào Đơn Triết Hạo mà cũng chẳng biết phải nói gì. Giận dỗi không thèm liếc mắt tới Đơn Triết Hạo ra khỏi phòng.

Cô nhìn đồng lửa bập bùng cháy. Ngư dân hào hứng vây quanh đồng lửa, nhảy múa tươi cười hớn hở... không khí hân hoan truyền khắp mọi người.

Hai người phụ nữ gặp lúc cô lên đảo nhiệt tình mời Giản Nhụy Ái. “Nhụy Ái, quần áo này thật rất thích hợp với cô. Thật xinh đẹp quá đi thôi. Qua đây nhảy múa cùng mọi người.”

“Cám ơn chị Tiểu Hoa. Chị mới là một cô gái xinh đẹp.” Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt tươi cười và sự nhiệt tình mời gọi của hai người thôn nữ. Trước đây bị chê không thích hợp Đơn Triết Hạo, nhưng bây giờ lại được người ta khen xinh đẹp khiến cô ngại ngùng ửng hồng gương mặt

Giản Nhụy Ái ngồi cạnh đống lửa, say sưa mỉm cười nhìn những cô gái xinh đẹp đang nhảy múa.

Đơn Triết Hạo xuất hiện, các cô gái trong thôn giống như những đóa hoa đầy mật ngọt lập tức ùa đến vây quanh Đơn Triết Hạo.

“Hừ.” Giản Nhụy Ái khinh thường bĩu môi, hừ lạnh mấy tiếng. Chuyện anh tự ý xóa hình vẫn còn khiến cô tức giận. Cánh tay mảnh khảnh ôm thân thể mềm mại, cúi đầu nhìn mặt đất. Thấy Đơn Triết Hạo không để ý tới mình, còn vui vẻ trò chuyện với những cô nương xinh đẹp khiến cô thêm giận anh. Ánh mắt không vui nhìn chung quanh chỉ thấy mọi người vây lại một chỗ trò chuyện vô cùng vui vẻ, chẳng ai thèm để ý đến mình.

Lễ hội tung bừng náo nhiệt, nhưng Giản Nhụy Ái lại có cảm giác mình bị xa lánh.. Xem ra cô đi đến làng chài này là một sai lầm. Đơn Triết Hạo chẳng có chuyện gì cả, cô lo lắng làm chi. Một chuỗi tức giận trận kích động cô.

Chương 73

DÒNG MÁU GIỮA HAI CHÂN

Bỗng có người vươn tay đến. “Tiểu thư. Tôi có thể mời cô nhảy một bản không?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn nụ cười rực rỡ lại rất thân thiết kia, đôi mắt trong veo như đang câu hồn kẻ khác khiến cho cô ngắn người, không thể làm gì ngoài gật đầu một cái.

Phía bên kia một cô gái ăn mặc tràn đầy nữ tính, quyến rũ hướng về phía Đơn Triết Hạo mời mọc: “Tổng giám đốc Đơn. Tôi có vinh hạnh nhảy với anh một bản không.”

“Có thể khiêu vũ với người đẹp là vinh hạnh của tôi mới đúng.” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt thăm dò liếc qua chỗ Giản Nhụy Ái, nhìn thấy bàn tay cô đặt trên bàn tay người đàn ông khác, anh giận đến nghiến răng, lửa nóng trong ánh mắt muốn thiêu cháy Giản Nhụy Ái

Nhạc vang lên. Rất dịu dàng. Rất lãng mạn.

Giản Nhụy Ái mang tâm trạng nặng nề cẩn bản không có ý định khiêu vũ, khéo mắt không quản được mà liếc nhìn về phía Đơn Triết Hạo. Anh đúng là một sắc lang, tự nhiên lại vui vẻ với cô gái khác như thế.

Cô cảm giác tim phổi mình đang nhảy vọt, có cảm giác muốn kích động, muốn mắng to Đơn Triết Hạo, mắng những câu thô tục,

nhưng trong bụng cô lại đau lâm râm khiến cô phải cau mày. Một lát sau trong bụng đau kịch liệt.

“Á...”

Giản Nhụy Ái khép chặt mi mắt, không biết Đơn Triết Hạo bên cạnh mình lúc nào, cô chỉ biết cắn môi chịu đựng từng cơn đau dữ dội trong bụng.

Đơn Triết Hạo thấy sắc mặt của cô càng lúc càng kém và không bình thường, anh lo lắng hỏi “Tiểu Nhụy, em có sao không?”

Giản Nhụy Ái nắm chặt quần áo của Đơn Triết Hạo, nhỏ giọng nói: “Hạo. Bụng của em rất đau. Thật là rất đau.”

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy, em đừng có dọa với anh...” Đơn Triết Hạo lo lắng thấy sắc mặt càng tái nhợt của Giản Nhụy Ái.

Mọi người đứng bên cạnh cảm thấy có cái gì đó không đúng vội vàng vây lại. Họ nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái, còn có khuôn mặt lo lắng của Đơn Triết Hạo, rồi dòng máu đỏ tươi chảy dưới chân cô, kinh ngạc kêu lên: “Chảy máu. Chảy máu...”

Đơn Triết Hạo nhìn về xuống chân của cô, máu đỏ đến chói mắt, để cho anh cảm thấy lạnh sống lưng. “Tại sao có thể như vậy?”

Giản Nhụy Ái cảm thấy cơn đau bụng càng thêm kịch liệt, trước mắt là một mảnh mơ hồ giống như tính mạng của mình sắp đi

đến cõi chết, tay túm chặt lấy ống tay áo của Đơn Triết Hạo cầu cứu. “Cứu em, thật là đau, rất đau.”

Tiểu Hoa nhìn thấy một màn này vội vàng nói. “Có phải cô ấy đang mang thai không, là động thai.”

Những lời này hù dọa cả Đơn Triết Hạo lẫn Giản Nhụy Ái. Cô hốt hoảng khóc: “Hạo. Ồ, Ồ... Cứu... cứu đứa bé. Cứu... cứu đứa bé...”

Đơn Triết Hạo hoảng hốt cầm điện thoại di động run run nhấn số rồi quát lớn: “Lập tức gọi máy bay đến làng chài. Lập tức, lập tức.”

Sau khi nói xong Đơn Triết Hạo hầm hầm cúp máy, lòng như lửa đốt, tay gắt gao ôm lấy Giản Nhụy Ái, khẽ gọi tên cô. “Tiểu Nhụy, cô gắng chịu đựng, máy bay sẽ đến rất nhanh, anh sẽ đưa em đi gặp bác sĩ, em phải chịu đựng.”

“Thật là đau. Hạo, bảo họ nhanh một chút, bảo họ phải cứu sống đứa bé.” Giản Nhụy Ái đau đớn và cầu khẩn, nước mắt tràn ngập gương mặt,... Tại sao đột nhiên lại chảy máu. Đứa bé, con đừng có chuyện gì nhé.

“Đừng nói nữa. Hai mẹ con em không có chuyện gì cả. Đơn Triết Hạo không cho phép hai người có chuyện. Nghe rõ không, cô gắng chịu đựng, máy bay sẽ lập tức đến.”

Đơn Triết Hạo nhìn vẻ mặt đau đớn khổ sở của Giản Nhụy Ái càng thêm sợ hãi giống như gấp phải tận thế vậy. Anh hối hận, nếu

không phải anh làm càn với Giản Nhụy Ái, cô sẽ không có chuyện gì.

“Đáng chết.” Anh chẳng dám nhìn dòng máu đang chảy ra, vừa nhìn thấy là anh sẽ đau đớn chẳng hô hấp nổi.

Tuyệt đối không cho phép Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện gì. Nếu không có cô thì Đơn Triết Hạo không biết cuộc sống của mình sẽ như thế nào nữa.

Hai mươi phút sau, trên bầu trời của làng chài xuất hiện một chiếc máy bay tư nhân, âm thanh càng ngày càng lớn, sức gió càng ngày càng mạnh.

Mọi người kinh ngạc đến ngây người nhìn máy bay nhanh chóng hạ xuống, họ ngạc nhiên, đứng chờ tại chỗ. Cảm giác mới mẻ... Họ chưa bao giờ nhìn thấy máy bay này. Đơn Triết Hạo càng thêm nóng nảy, không chờ máy bay đỡ xuống, mặc kệ nguy hiểm đến thế nào, trực tiếp ôm Giản Nhụy Ái nhảy lên máy bay, phân phó: “Nhanh lên một chút. Đến bệnh viện.”

Phi công lái máy bay không dám chậm trễ, một người luôn luôn bá đạo như Đơn Triết Hạo lại hoảng sợ khi nhìn dòng máu giữa hai chân Giản Nhụy Ái. Lần đầu tiên trên mặt anh xuất hiện vẻ hoang mang và sợ hãi, xem ra chuyện này rất nghiêm trọng, mọi người đều không dám chậm trễ.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái thật chặt vào lòng, không ngừng nói bên tai cô: “Đừng sợ, sẽ đến bệnh viện ngay, em phải cố gắng chống đỡ.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt, đang chìm trong hốt hoảng sợ hãi nhưng nghe được những câu nói của anh giống như tìm được cảm giác an ủi cố nép sát vào anh chịu đựng từng cơn đau đồn dập trong bụng.

“Hạo. Em mệt quá rồi. Buồn ngủ quá.” Giản Nhụy Ái nắm lấy tay của Đơn Triết Hạo, giọng nói yếu ớt, ánh mắt mong đợi nhìn về phía Đơn Triết Hạo

Tay Đơn Triết Hạo càng tăng thêm lực, cổ họng cảm thêm đắng chát và khó chịu. Giống như có thứ gì đó chặn ngang cổ họng, khẩu khí cứng rắn, ra lệnh: “Tiểu Nhụy, kiên trì chịu đựng. Không được ngủ. Em không thể rời khỏi anh.”

Giản Nhụy Ái đau đớn nhìn về mặt kinh hãi của Đơn Triết Hạo. Thấy hốc mắt của anh rơi xuống những giọt nước mắt lóng lánh như dòng suối giống cây kim xuyên vào trái tim cô. Vươn tay vuốt ve gò má của Đơn Triết Hạo. Cô cũng không muốn rời khỏi Đơn Triết Hạo.

Hai tay nắm chặt, mím cười yếu ớt. Cô phải kiên trì mà cố gắng. Cô nên vì Đơn Triết Hạo mà chịu đựng thêm nữa. Cô không muốn chết. “Hạo. Hạo...”

Cả lộ trình vốn phải mất ba mươi phút, máy bay lái thật nhanh nên rút ngắn chỉ còn mười lăm phút, rồi hạ cánh ở sân thượng một tòa nhà gần bệnh viện. Khi Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đang dần mất đi ý thức tiến vào bệnh viện thì đã có một nhóm bác sĩ ra đón, đó là người bác sĩ mà Đơn Triết Hạo đã an bài trên đường đến đây.

Mọi người vội vàng đứng đợi bên ngoài, vừa thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện liền vội vàng đón lấy Giản Nhụy Ái, vội vã đẩy vào phòng giải phẫu.

Giản Nhụy Ái sợ hãi nắm chặt tay Đơn Triết Hạo không chịu buông ra. Ý thức đã trở nên mơ màng màng miệng lẩm bẩm nói: “Hạo, em không muốn xa anh, em sợ.”

Đơn Triết Hạo đau lòng nắm tay của cô, hô hấp nặng nề, nói lời trấn an: “Tiểu Nhụy, không cần phải sợ. Anh sẽ ở bên ngoài đợi em, sẽ chờ em ra. Em phải kiên cường, vì mình và vì đứa bé.”

Giản Nhụy Ái hoặc là nghe hiểu lời nói của Đơn Triết Hạo, hoặc là cô đã hôn mê, buông lỏng nắm tay Đơn Triết Hạo. Gương mặt yên tĩnh tái mét, nhịp thở yếu ớt.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái như vậy càng thêm lo lắng, thân thể như bị co rút, anh ra lệnh: “Nếu như mẹ con cô ấy có chuyện. Tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

“Tổng giám đốc Đơn, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Đơn Triết Hạo nặng nề nhìn cửa phòng cấp cứu màu trắng bị người ta đóng lại, đèn đỏ phòng phẫu thuật bật sáng. Tay anh cuộn thành nắm đấm đánh mạnh vào vách tường.

Tại sao người tốt như thế lại chẳng gặp may mắn. Đôi mắt anh nhíu chặt lại.

Anh không biết thời gian trôi qua bao lâu. Chỉ cảm thấy thời gian rất lâu, giống như qua một thế kỷ hay là hai đời người rồi. Chính lúc anh nghĩ mình không chịu đựng được nữa, đang muốn phá cửa đi vào thì đèn phẫu thuật tắt đi.

Chương 74

TÔI MUỐN CÔ ÁY PHẢI SỐNG

Giản Nhụy Ái thật sự rất sợ, cô sợ đứa bé xảy ra chuyện. ‘phanh’, đèn phòng mờ chiếu thẳng vào cơ thể đang sợ hãi của Giản Nhụy Ái, trên trán cô lấp tát mồ hôi hột, theo đường cong gương mặt nó lặng lẽ rơi xuống bàn mổ.

Cô rung rưng bắt lấy tay một người bác sĩ. “Cứu... cứu đứa bé. Cầu xin các người... Trước tiên phải cứu đứa bé.”

“Tiểu thư. Xin cô cứ thả lỏng, chúng ta sẽ cứu cả hai. Không cần vội vàng...” Bác sĩ an ủi Giản Nhụy Ái

Ánh mắt của cô càng lúc càng mơ hồ, ý thức càng lúc càng không rõ nét, cô biết rằng thuốc tê đang có tác dụng.

Cuộc giải phẫu đi qua nửa tiếng, một bác sĩ với sắc mặt nặng nề đi ra khỏi phòng phẫu thuật. “Tổng giám đốc Đơn, chúng tôi đã cố gắng hết mình, nhưng đứa bé đang rất yếu. Chúng tôi chỉ có thể cứu một người. Xin ngài mau quyết định, nếu như quá muộn... Sợ rằng...”

“Sợ cái gì?..” Giọng nói trầm thấp, hai mắt Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm người bác sĩ, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện nào.

Bác sĩ sợ hãi nhìn đôi mắt đầy thăng trầm và quả đấm nơi tay của Đơn Triết Hạo, run rẩy nói: “Sợ rằng... hai người... Điều... Không... qua khỏi...”

Bác sĩ vừa dứt lời, đáy mắt Đơn Triết Hạo xuất hiện ý định giết người. Từ trong túi lấy ra một khẩu súng lục chỉ thảng vào đám bác sĩ.

Bác sĩ sợ hãi đến hồn bay phách tán, thét lên một tiếng chói tai, bùn rùn quỳ xuống, run rẩy cầu xin tha thứ: “Tổng giám đốc Đơn. Tổng giám đốc Đơn... Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Xin ngài đừng nổ súng...”

Đơn Triết Hạo lén cò khẩu súng lục trong tay dí vào gáy của bác sĩ, lạnh lẽo ra lệnh: “Tôi muốn hai người họ đều phải sống.”

“Được ạ... Chúng tôi sẽ cố gắng thử một chút.” Bác sĩ run rẩy thỏa hiệp, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, rất sợ một viên đạn sẽ bay vào não ông nên cố gắng thỏa thuận, ông không muốn đi gặp Diêm Vương quá sớm.

“Thử? Tôi muốn thành công, không được phép thất bại. Nếu như thất bại ông sẽ lãnh hậu quả.” Đôi mắt đầy sát khí của Đơn Triết Hạo không cho phép nhượng bộ. Anh biết Giản Nhụy Ái rất yêu đứa bé, nếu như đứa bé gặp chuyện không may thì Giản Nhụy Ái sẽ đau lòng chẳng muốn sống nữa, anh không thể để chuyện này xảy ra nên chỉ có thể tìm cách cứu sống cả hai người.

Coi như tỷ lệ thành công rất thấp, anh cũng không cho phép bọn họ xảy ra chuyện.

Trong đầu thoáng quay lại những hình ảnh cô chảy máu dữ dội, anh biết muốn giữ hai người cũng rất khó khăn, cỗ họng khô

khốc. Anh không hy vọng đứa bé xảy ra chuyện, lại càng không hy vọng sẽ đứa bé phải hy sinh nhưng nếu không có được lựa chọn thì đành nhắm mắt đau lòng nói: “Cứu... người lớn trước.”

“Da... da...” Toàn thân vị bác sĩ đầy mồ hôi lạnh, ông nhanh chóng đi vào phòng phẫu thuật.

Anh không thể để Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện. Nếu như bọn họ mất đứa bé này, sẽ còn cơ hội có đứa khác bởi bọn họ trẻ tuổi, ngày tháng sau này còn dài; nhưng nếu Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô sẽ... Nghĩ đến đây, anh cũng chẳng dám nghĩ tiếp nữa, anh chẳng muốn cô gặp nguy hiểm.

Đơn Triết Hạo không còn hơi sức quỳ xuống nền gạch lạnh, giống như sức lực cuộc đời này đều bị trút ra ngoài. Sát khí vừa rồi, tất cả đều biến mất, anh như kẻ vô dụng đau lòng chảy nước mắt.

“Tiểu Nhụy. Nhất định em phải bình an vô sự.” Đơn Triết Hạo nhỏ giọng lầm bẩm. “Anh sẽ chờ em trở về.”

Giải phẫu vô cùng thành công, cả đứa trẻ và và người lớn đều thoát khỏi nguy hiểm.

Lo lắng trong lòng Đơn Triết Hạo đều được gỡ bỏ, vội vàng cảm ơn bác sĩ còn không quên thưởng lớn cho các bác sĩ làm phẫu thuật.

Ra khỏi phòng giải phẫu, Giản Nhụy Ái vẫn còn chưa tỉnh lại do bị ảnh hưởng của thuốc tê nhưng Đơn Triết Hạo luôn ở bên cạnh cô cả đêm hôm đó.

Sáng sớm ngày hôm sau, Giản Nhụy Ái từ từ mở mắt ra, cô giống như vừa đi qua Quỷ môn Quan rồi lần nữa trở lại nhân gian.

Nhin Đơn Triết Hạo đang ngồi ở đầu giường ngủ gà ngủ gật, cô thật chẳng nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ ở với cô cả đêm như thế

Theo bản năng cô đưa tay ra vuốt ve bụng của mình. Cái bụng hơi phình lên khiến những lo lắng trong lòng cô được tháo xuống. Giản Nhụy Ái thở phào nhẹ nhõm một hơi khi biết đứa bé vẫn bình an vô sự.

Cô đang muốn ngồi dậy, lại phát hiện tay mình bị anh đang nắm thật chặt, cả trong giấc ngủ cũng không dám buông lỏng.

Giản Nhụy Ái cúi người, đưa gương mặt mình đến gần gương mặt của Đơn Triết Hạo. Cảm nhận hơi thở yên ổn của anh, không tự giác giơ tay lên vuốt ve sống mũi cao, đôi lông mày rõ nét và gò má mạnh mẽ của anh, cho cô cảm giác bình an hạnh phúc

Đơn Triết Hạo mở mắt thấy Giản Nhụy Ái đã tỉnh lại, lập tức hỏi “Như thế nào. Em cảm giác như thế nào?”

Trong phút chốc, đáy mắt anh cay xè, ngân ngắn nước mắt nhìn cô đăm đăm dồn dập lo lắng hỏi cô. Giản Nhụy Ái ngượng ngùng, sắc mặt ửng hồng nhỏ giọng nói: “Em không sao.”

Trải qua trận giày vò ngày hôm qua, Giản Nhụy Ái đã cảm nhận được việc mình được yêu thương và bảo vệ tốt đẹp ra sao. Cô nhìn anh, lắng nghe hơi thở vương giả toát ra từ người anh. Cả đêm

mệt mỏi lo lắng bên cạnh cô, chẳng thèm quan tâm đến dáng vẻ của mình, càng khiến cô thấy anh thêm quyến rũ.

Đơn Triết Hạo không phát hiện biến hóa trong lòng Giản Nhụy Ái. Có lẽ anh quá lo lắng cho cô nên coi thường bản thân của mình.

Anh xác định cô không có chuyện gì mới dám thở nhẹ một hơi, rồi lại thấy cô đang nhìn mình, lập tức hét lên: “Tiểu Nhụy, em dọa anh sợ chết đi được”

“Hạo. Em cũng thế, em sợ rằng đứa bé của chúng mình không may có chuyện gì. Anh biết không, trong giây phút gấp tử thần em đã thè, nếu đứa bé gặp chuyện thì em sẽ đi theo nó...”

“Không cho em nói như thế, các người đi hết thì anh phải làm như thế nào” Đơn Triết Hạo vòng tay qua thân thể mềm mại của Giản Nhụy Ái, anh không muốn nghe những lời như thế. Những lời này sẽ làm cho tim anh đau đớn.

Những lời nói không may mắn bị Đơn Triết Hạo cự tuyệt không nói ra miệng, lảng mạn cỡ nào, ấm áp đến đâu... cô đã tìm được đường sống từ chõ chết, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy người mình yêu mến. Cô cảm thấy đây là điều hạnh phúc nhất.

“Hạo. Anh biết không, lúc đứng ở cửa sinh tử em một mực suy nghĩ đến chuyện nếu như em chết đi thì anh sẽ làm thế nào”

“Tiểu Nhụy. Anh không có phép em rời xa anh, cho dù em đã đến điện Diêm Vương, anh cũng sẽ nghĩ cách mang em trở về, em

là của anh, cuộc đời này em sẽ không thoát khỏi bàn tay của anh đâu.”

Từng lời nói của Đơn Triết Hạo đều giống như mật đường hòa tan vào cõi lòng Giản Nhụy Ái, trong ánh mắt thâm thúy của anh chất chứa tình yêu nồng đậm. Anh sẽ không để cho cô gặp chuyện không may, bởi vì cô là người bạn đời mà anh đã chọn lựa.

“Hạo. Em yêu anh, em rất yêu anh.” Đôi mắt Giản Nhụy Ái tràn ngập nước mắt, mỉm cười hạnh phúc.

Toàn thân tán phát hương thơm mê người...

Đơn Triết Hạo say đắm nhìn cô, anh rất yêu cô gái này, nhìn cô vì anh, vì đứa bé của bọn họ mà cố gắng không đi vào cửa tử thần, anh cảm thấy chẳng có lý do nào để chọn người khác cả.

Ánh mắt anh tràn đầy nhu tình, hướng về phía Giản Nhụy Ái, đặt lên cánh môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại như không đủ nên anh lè lưỡi liếm cánh môi cô.

Giản Nhụy Ái ngượng ngùng đẩy Đơn Triết Hạo ra, ngực nóng bức khó chịu, tự động liếm liếm cánh môi của cô.

Động tác đơn thuần của cô, lại khiến cho Đơn Triết Hạo không ngừng ham muốn, bàn tay to của anh ôm chặt cơ thể Giản Nhụy Ái, đôi môi tham lam bao trùm lên môi cô hút từng ngụm, từng ngụm hơi thở của cô.

Đơn Triết Hạo cảm giác Giản Nhụy Ái có cái gì đó khác lạ mới buông cô ra, thấy gương mặt đỏ ửng của cô, mỉm cười rồi nói: “Xin lỗi, anh quên là em có bệnh.”

Mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, từ từ mở mắt ra, giọng nói cũng khẩn đặc: “Hạo...”.

Đơn Triết Hạo cung chiều đem ngón tay đặt lên đỉnh mũi của cô. “Em nha. Tiểu yêu tinh.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái vẫn đỏ ửng, nụ cười nhàn nhạt thật giống một nàng tiên thoát tục. Rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn ôm anh thật chặt.

Hai người cứ ôm nhau thật chặt, không có tiếng nói chuyện chỉ có hô hấp hai người lần lượt thay đổi, họ lắng nghe tiếng tim đập của nhau, nghe tất cả những gì thuộc về đối phương, cảm nhận hạnh phúc đến vô tận.

Chương 75

ÉP GIẢN NHỤY ÁI ĐIỀN KHÙNG

Mấy ngày sau, Đơn Triết Hạo luôn bên cạnh và chăm sóc cô, cái gì cũng thay cô quyết định, có thể nói nếu thay cô chịu đau đớn thì anh cũng phẫn đấu quên mình mà đón lấy.

Cả hai cùng ăn ý quyết định sẽ không nói cho bà nội biết. Bởi vì họ sợ bà sẽ lo lắng, cho nên cứ xem như bọn họ vẫn đang nghỉ phép ở làng chài đi.

“Đơn Triết Hạo, lỗ tai anh có điếc không, em không muốn ăn càn thái.” Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo đang bưng chén càn thái đến cạnh mình, vẻ mặt bất đắc dĩ thét lớn.

“Em không muốn ăn không có nghĩa là con anh không thích ăn” Đơn Triết Hạo không khách khí đưa một muỗng càn thái đến miệng cô, ánh mắt kiên quyết không cho phép cử tuyệt nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái.

Như vậy có phải là Đơn Triết Hạo chơi xỏ cô không? Thật khiến cho Giản Nhụy Ái không biết phải làm thế nào?

Cửa phòng bỗng được mở ra, một cô gái xinh đẹp như ánh mặt trời, yêu kiều giống như một đóa hoa Bách Hợp trắng nõn, trên tay cầm bó hoa hồng đang đứng tại cửa. Ngoài miệng mang theo nụ cười thân thiết. Không nói cũng biết đó chính là Lạc Tình Tình

Lạc Tình Tình đi tới trước mặt họ, khẽ mỉm cười: “Nhụy Ái, nghe nói cô nằm viện nên tôi đến thăm cô, cô cũng nên cẩn thận, hoa này là tặng cô”

Lạc Tình Tình trao hoa cho Giản Nhụy Ái nhưng khéo mắt lại liếc nhìn về phía Đơn Triết Hạo, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh nên nụ cười tự nhiên trowrthanhf gượng gạo

Giản Nhụy Ái an tĩnh cười, nhận lấy bó hoa hồng. “Cám ơn, hoa này thật đẹp, tôi rất thích.”

Trong đầu Giản Nhụy Ái đầy thắc mắc sao Lạc Tình Tình biết cô nằm viện. Chẳng lẽ là Đơn Triết Hạo nói cho cô ấy biết, nghĩ đến đó ánh mắt cô lập tức trở nên ảm đạm.

Đơn Triết Hạo nhận lấy hoa trong tay Giản Nhụy Ái, rồi để nó vào một bình hoa gần đó. Lạc Tình Tình không vui nhìn một màn ảm áp như thế, trong nháy mắt cũng không biết nên làm thế nào để thu hút sự chú ý của Đơn Triết Hạo.

Lạc Tình Tình cố nén ghen tỵ trong lòng xuống. Không nghĩ đến đường đường là Đơn Triết Hạo ngạo mạn mà lại có thể vì một cô gái mà làm nhiều chuyện như thế, xem ra Giản Nhụy Ái cũng không đơn giản.

Giản Nhụy Ái hoang mang không hiểu chuyện gì, chỉ im lặng nhìn Lạc Tình Tình. Vì sao cô ta lại cứ nhìn chằm chằm bóng lưng của Đơn Triết Hạo, rõ ràng do tình cảm không bỏ được, đôi môi khẽ chau lại, ánh mắt u buồn, thì ra là cô ta chưa quên được Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái vẫn có cảm giác mình có lỗi nên cảm thấy hổ thẹn khi đối mặt với Lạc Tình Tình, lặng lẽ giấu tay vào chăn, tay không tự giác mà siết chặt.

Đúng vậy, phong cách và vẻ đẹp của Lạc Tình Tình quyến rũ như thế khiến Giản Nhụy Ái đặc biệt không có tự tin. Người như lạc Tình Tình mới xứng đáng đứng bên cạnh một người đàn ông sáng giá như Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo tính tình chính trực, khi đã xác định thì sẽ thật lòng cũng không dễ dàng thay đổi. Huống chi cô và Đơn Triết Hạo đã nhiều lần cùng nhau đi qua sinh tử; cô càng thêm tin chắc Đơn Triết Hạo thật yêu mình.

Cô chỉ có thể cảm thấy có lỗi với Lạc Tình Tình. Ba người rồi răm trong mối quan hệ tình yêu; nhất định phải có một người đau đớn.

“Tiểu Nhụy. Trước tiên phải ăn cơm hết rồi hãy nói chuyện.” Đơn Triết Hạo nhỏ giọng dụ dỗ. Giản Nhụy Ái mỉm cười đón lấy muỗng cơm; sau đó hướng về phía Đơn Triết Hạo nói lời cảm ơn.

Lạc Tình Tình đứng bên cạnh sắc mặt càng thêm khó coi. Trong lòng vô cùng ghen tức, tay không tự giác mà nắm thật chặt. Cô hiểu Đơn Triết Hạo làm những hành động này để nói với cô rằng cô đừng kỳ vọng xa vời.

Nhưng anh sai lầm rồi, Lạc Tình Tình luôn kích thích với những thứ không có được.

Không khí trở nên cực kỳ trầm lắng...

Giản Nhụy Ái miễn cưỡng mỉm cười: “Tình Tình, cô có muốn ăn chút cơm không?” Thật ra thì cô không muốn Lạc Tình Tình bị tổn thương, dù sao cô ấy cũng là người thiện lương., không đành lòng nhìn Lạc Tình Tình đứng đó

“Không cần, tôi ăn no rồi.” Ngoài miệng Lạc Tình Tình mỉm cười, nhưng trong lòng sắp điên lên. “Hạo. Em vừa trở về cũng không biết làm gì. Anh xem ở công ty có thể sắp xếp để em vào công ty làm thư ký cho anh.”

Đơn Triết Hạo trầm mặt liếc mắt nhìn Lạc Tình Tình không biết cô ta đang muốn làm trò quỷ quái gì đây?

Thấy Đơn Triết Hạo vẫn chẳng lên tiếng trả lời Lạc Tình Tình; Giản Nhụy Ái trong không đành lòng nhìn Lạc Tình Tình khóc thút thít. “Hạo. Công ty của các anh lớn như vậy có nuôi thêm một thư ký nữa có sao đâu, anh đồng ý đi.” Cô nhìn Lạc Tình Tình đang đau lòng vì Đơn Triết Hạo, dù sao yêu một người cũng không sai và còn đau lòng hơn khi yêu một người không thương mình. Nếu như đổi lại là cô cũng sẽ đau lòng, cũng sẽ xuống tinh thần.

Lạc Tình Tình chớp lấy cơ hội: “Hạo, có thể không.”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái cứ mãi ngốc nghếch đơn thuần như vậy, bị người ta chơi xấu còn thay người ta than thở: “Được. Cô xem lúc nào rảnh rồi thì đến làm.”

Lạc Tình Tình hưng phấn chạy tới ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo, hôn một cái thật kêu lên gương mặt anh. Cái hôn này khiến cho không khí phòng bệnh lạnh xuống.

Lạc Tình Tình biết mình thất thố vội buông Đơn Triết Hạo ra, chạy đến bên giường Giản Nhụy Ái, hôn một cái lên má cô. “Cám ơn hai người. Cám ơn các người đã cho tôi có cơ hội ăn cơm chùa.”

Giản Nhụy Ái lúng túng; gương cười, không biết nên ứng phó như thế nào với Lạc Tình Tình.

“Mục đích của cô đã đạt được, có thể rời đi chưa?” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói.

Nghe lệnh đuổi khách này khiến gương mặt Lạc Tình Tình đồng cứng lại. “Hạo, mặc dù chúng ta không làm người yêu nhưng dù sao cũng là bạn bè từ nhỏ đến lớn, anh đừng tỏ ra xa cách như thế chứ.”

“Thôi đi.” Đơn Triết Hạo vẫn không ngược mắt, lạnh lẽo nói: “Tình Tình, cái gì cũng có giới hạn. Tôi chưa ra tay thì cô đừng gây sự. Nên chừa cho mình chút mặt mũi.”

“Mặt mũi? Từ nhỏ nhìn thấy anh, em đã không còn mặt mũi nào nữa rồi. Được, hôm nay tâm tình chúng ta không tốt, nếu ở chung cũng chỉ gây gỗ. Em đi trước.” Lạc Tình Tình kìm néo tức giận trong lòng, nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái: “Tôi đi trước.”

Giản Nhụy Ái chưa kịp phản ứng thì Lạc Tình Tình đã xoay người rời đi; cảm thấy áy náy đau lòng nhìn theo bóng lưng cô đơn

của cô ta.

“Tiểu Nhụy; chừng nào em mới có thể trưởng thành đây? Không phải mỗi người đều có suy nghĩ sao, thiện lương như vậy cũng không phải cách hay.” Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái muốn nói gì, nên lập tức lên tiếng trước.

Anh thở dài, ánh mắt ấm áp, anh cảm thấy giống như mình đang yêu một đứa ngốc vây.

“Em...” Giản Nhụy Ái bị chặn miệng lại, e dè không dám lên tiếng, chép miệng một cái.

“Được rồi. Mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái nằm xuống giường, tỉ mỉ giúp cô đắp chăn.

Giản Nhụy Ái dịu dàng nhìn Đơn Triết Hạo, mỉm cười hạnh phúc. “Hạo. Anh thật tốt.”

Gương mặt nghiêm túc của Đơn Triết Hạo cũng tươi cười, khẽ vuốt ve mặt cô; giọng điệu cứng ngắc nhưng lại rất quan tâm: “Được rồi. Nhanh ngủ đi, em không mệt nhưng con anh cảm thấy mệt rồi.”

Mấy ngày sau, Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo bức điên; canh giữ cô như một kẻ đang phòng trộm vây, rất sợ cô xảy ra vấn đề gì.

Cô cầu xin anh không phải canh giữ cô, bảo rằng anh không cần lo lắng, cô không có chuyện gì. Nhưng ý kiến của cô không hề hữu dụng, Đơn Triết Hạo căn bản không nghe lời của cô. Anh sợ

chuyện không may lại đến lần nữa, anh sẽ không có dũng khí để đổi mặt;... anh rất sợ.

Đơn Triết Hạo lo lắng theo sát từng hành động của cô, cho đến khi cô an toàn xuất viện thì anh mới thở ra một hơi.

Chỉ việc làm đó đã ép Giản Nhụy Ái điên rồi.

Chương 76

THUỐC NỖ TRÊN XE HƠI

Ánh nắng tươi sáng, ngày xanh tuyệt vời, trải qua nhiều chuyện không may mắn như vậy, Đơn Triết Hạo muốn đưa Giản Nhụy Ái đi du lịch, vừa để bồi dưỡng tình cảm lại có thể giải sầu.

Cả nhà họ Đơn vui vẻ hòa thuận, dì Tân sắp xếp hành lý, mỉm cười nói: “Cậu chủ, cô chủ. Các người cứ nghỉ ngơi đi, đồ cứ để đầy chúng tôi sẽ mang ra, hai người cứ vào trong đi, thời tiết rất nóng, cẩn thận kéo ôm.”

Dì Tân là người nhiệt tình, thấy bà tươi cười chạy đông chạy tây, Giản Nhụy Ái muốn giúp một tay nhưng lại bị bà ngăn cản không cho còn nói là phụ nữ có thai không thể cầm nặng. Cô chỉ có thể để mặc dì Tân, thấy bà tuy già nhưng lại rất khỏe mạnh tuyệt không thua người trẻ.

Dì Tân cẩn cù và hiền lành, chẳng có chút nào khiến cho người ta liên tưởng đến đó chính là mẹ của Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái dựa vào ngực Đơn Triết Hạo mỉm cười hạnh phúc. Từ bé chưa được ra nước ngoài, đây là một mơ ước của cô.

Bàn tay của anh nhẹ nhàng xoa lên bụng cô, vui vẻ cười: “Cục cưng, con xem mẹ con hưng phấn chưa kìa.”

“Làm sao anh biết.” Giản Nhụy Ái đem đôi tay của anh đặt lên cổ mình, có thể vì hạnh phúc khiến cô mờ mắt nên cô hoàn toàn không có để ý tới việc người giúp việc đang đứng bên cạnh.

Đơn Triết Hạo hôn môi của cô, cung chiều nhéo chiếc mũi của cô: “Tiểu tử, cũng biết chọc giận người ta.”

“Chắc chắc...” Bà nội từ cầu thang xuống cố ý phát ra vài âm thanh chắc lưỡi, nhưng lại mỉm cười vui vẻ.

Giản Nhụy Ái tựa như lò xo rời khỏi lòng ngực Đơn Triết Hạo, ngượng đỏ mặt, mím chặt môi. Không có dũng khí nhìn bà nội.

Đơn Triết Hạo ngược mắt nhìn kẻ phá hoại, ánh mắt có chút bất mãn không vui. Bà nội cười không khép miệng. “Hay lắm... Các người cứ ôm áp đi, cứ coi như bà già này mắt kém nên không nhìn thấy.”

“Bà nội...” Giản Nhụy Ái bị lời nói của bà nội khiến cho càng ngượng ngùng muôn tìm một cái hố mà chui xuống.

“Lão phu nhân, da mặt của cô chủ nhà chúng ta rất mỏng.” Dì Tân vừa đem đồ ra cũng không quên góp lời.

“Dì Tân, bà nội...” Giản Nhụy Ái xấu hổ la hét, trên mặt hồng đến thấy rõ cả tơ máu.

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái hay xấu hổ, lại không ngờ gương mặt ngại ngùng của Giản Nhụy Ái đáng yêu đến thế, vui vẻ

vượt ve tóc cô. “Cô gái nhỏ, mọi người nói giỡn thôi. Nhìn gương mặt ửng hồng của em kìa... ha ha.”

Không khí nhà họ Đơn cực kỳ vui vẻ và hòa thuận.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Nhưng trong giờ phút này, Y Thiếu Thiên nhận được một hôm quà màu đen; trong lòng sinh nghi mở ra kiểm tra. Trong nháy mắt sắc mặt trở nên nặng nề, vội vàng móc điện thoại di động ra.

Giản Nhụy Ái vui vẻ cùng Đơn Triết Hạo ra xe, hai người rất hào hứng cho chuyến du lịch của mình.

‘Tích tích...’ điện thoại di động vang lên. Đơn Triết Hạo kinh ngạc nhận điện thoại: “A lô. Có chuyện gì?”

Đơn Triết Hạo hiểu Y Thiếu Thiên biết bọn họ muốn đi du lịch, không có chuyện quan trọng Y Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không nhảm chán mà gọi điện cho anh, nhất định là xảy ra chuyện gì đó rồi.

“Tổng giám đốc Đơn, không được đến gần xe hơi. Ông chủ Trần đã cho người cài bom hẹn giờ trên xe. Có thể tùy thời điểm mở xe khởi động sẽ bị nổ tung.”

“Tiểu Nhụy, đừng qua đây.” Đơn Triết Hạo nghe đến đó, sắc mặt trầm xuống. Nhìn Giản Nhụy Ái đang muốn lên xe, lập tức ra lệnh.

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhưng tay vẫn mở cửa xe, vừa lúc ấy bị Đơn Triết Hạo kéo về và lôi chạy thục mạng chạy càng xa xe càng tốt.

“Đùng” một tiếng. Chiếc xe bay lên trời, giống như một quả cầu lửa xoay tròn giữa không trung.

Bà nội vội vàng chạy ra kinh hãi nhìn cảnh tượng kia, nhịp tim như dừng lại, kêu lên hoảng hốt: “Hạo. Tiểu Nhụy...”

Đơn Triết Hạo bỗn nhào về phía trước, đè lên người Giản Nhụy Ái, dùng thân thể mình bảo vệ cho cô, chẳng muốn cho cô bị thương thêm nữa.

“Hạo. Tiểu Nhụy...”

Khói mù tràn ngập không gian, Đơn Triết Hạo bò đứng dậy đỡ Giản Nhụy Ái đứng lên theo. “Tiểu Nhụy, em không sao chứ?”

Giản Nhụy Ái ngây ngốc nhìn lửa cháy rùng rực, kinh sợ nhào vào lòng Đơn Triết Hạo. “Hạo. Hạo... Em không sao.”

Bà nội kích động vừa khóc vừa vỗ vai hai người bọn họ. Thật là trong cái rủi lại có cái may. Nếu như bọn họ lên xe thì không biết hậu quả sẽ thế nào nữa.

Đơn Triết Hạo lo lắng kiểm tra kỹ toàn thân Giản Nhụy Ái một lần. Thấy cô thật sự không có chuyện gì, trái tim đang treo lơ lửng mới được hạ xuống.

Anh bố trí bảo vệ và camera khắp biệt thự, luôn có gác để nhì họ Đơn an toàn vì sợ lão Trần xâm nhập vào hâm hại người trong nhà. Không ngờ ông chủ Trần sẽ sai người làm loại chuyện như thế này. Lần này, may mắn kịp phát hiện sớm nên mới giữ được mạng, hay nói đúng hơn đây chỉ là đòn cảnh cáo bọn họ mà thôi.

Nếu đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai... Anh thật chắng dám tưởng tượng dư đảng của ông chủ Trần có thể nghĩ ra nhiều biện pháp thâm độc để trừ khử bọn họ. Bọn họ sống ở thế giới một ngày sẽ đối mặt với nguy hiểm thêm một ngày

Giản Nhụy Ái vẫn còn kinh sợ, cảm giác tinh mang mình ngàn cân treo sợi tóc. Nếu như Đơn Triết Hạo không kéo cô ra kịp thì hiện tại cô và đứa bé sẽ thế nào? Cô thất kinh, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo, nước mắt tuôn trào vì sợ hãi, ôm thật chặt Đơn Triết Hạo: “Hạo...”

“Được rồi. Đã không có việc gì, không cần phải sợ.”

Bà nội thở phào một cái, bà đã lăn lộn bên ngoài rất nhiều năm, cũng thấy rất nhiều cảnh tượng như thế này nên cũng không quá hoảng sợ, chỉ cần nhìn mọi người bình an là tốt.

“Tần Lan đâu?” Ánh mắt bà nội quét nhìn nhóm người giúp việc, tất cả mọi người đều đứng ở đây, ngay cả những bảo vệ mật trong tòa nhà cũng đã tập họp ở đây, lại chắng thấy bóng dáng của Tần Lan là sao.

Bà tức giận nhìn chiếc xe bị thiêu đốt, sắc mặt biến hóa rất nhanh, từ trắng biến thành chết lặng. Mọi người nhìn theo ánh mắt

hùng hực của bà nội.

Đơn Triết Hạo giật mình, vẻ mặt dữ tợn, nhớ đến việc dì Tân là người nhận trách nhiệm cất hành lý giúp bọn họ...

Anh và Giản Nhụy Ái nhìn nhau một cái, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mọi người cũng bất ngờ và hoảng sợ, không thể tin nổi.

Đơn Triết Hạo buông Giản Nhụy Ái ra, chạy gấp tới bên cạnh đám tro tàn, trong lòng thầm cầu nguyện dì Tân sẽ không xảy ra chuyện gì.

Giản Nhụy Ái đỡ bà nội chạy tới, nhìn cảnh tượng trước mắt quá thảm, thiếu chút nữa chân đứng không vững.

Dì Tân nằm trên mặt đất, khắp người toàn là máu, máu nhuộm thành một mảng lớn. Trên người toàn là vết thương. Bên cạnh là trăm mảnh vỡ, chẳng có từ nào có thể hình dung cảnh tượng lúc này. Giản Nhụy Ái căn chặt môi, liều mạng lắc đầu, nước mắt tuôn trào không thể kiềm nén nổi.

“Dì Tân.” Đơn Triết Hạo cảm thấy máu toàn thân tuôn trào, anh run rẩy đưa tay đỡ dì Tân dậy.

Bà nội lập tức phân phó: “Nhanh lên một chút, gọi xe cứu thương.”

Đơn Triết Hạo cũng run rẩy, nước mắt từ hốc mắt chảy ra. Từ nhỏ đến lớn đều là dì Tân tự tay nuôi nấng anh. Trong lòng anh dì

Tần cũng chẳng thua kém bà nội.

Anh che vết thương trên cơ thể dì Tần, nhưng máu càng lúc càng chảy nhiều, anh tức giận quát: “Nhanh gọi xe cứu thương.”

Giản Nhụy Ái thương tâm nhìn Đơn Triết Hạo. Tay khoác lên bả vai Đơn Triết Hạo, không biết an ủi Đơn Triết Hạo như thế nào.

“Dì Tần, con là Đơn Triết Hạo. Người nhanh tinh lại đi... Nhanh tinh lại một chút. Con không cho phép người ngủ.” Đơn Triết Hạo gào thét, đau thương, nước mắt chảy ra như suối.

Bà nội ngồi xổm xuống, lôi kéo một cánh tay khác của dì Tần, nước mắt rơi không ngừng: “Tần Lan, đừng ngủ gật. Chịu đựng một chút, bác sĩ sẽ đến, bọn họ sẽ cứu cô...”

Chương 77

YÊU CẦU CỦA LẠC TÌNH TÌNH

Ngón tay dì Tân giật giật, mí mắt từ từ mở ra, giọng nói suy yếu: “Cậu... chủ... Cậu... chủ, tôi... không... thể... chống... đỡ... được.. nữa... rồi... Cầu xin... cậu... giúp... tôi. Chăm sóc thật tốt... cho Tình Tình. Van xin cậu, cậu chủ...”

“Dì Tân, dì đừng nói chuyện nữa. Giữ gìn sức khỏe, bác sĩ sẽ đến.”

“Được... Có thể... Mau... Muốn... Không... Được... Rồi. Đồng ý tôi...”

“Được, được... con đồng ý. Con sẽ chăm sóc Tình Tình. Nhưng con muốn dì tiếp tục sống. Tiếp tục sống nữa có được không?” Đơn Triết Hạo đau đớn cầu xin.

“Tôi... thật xin lỗi Tình Tình. Mới... rồi... Để cho... Trở nên... Như hôm nay. Là dì... chưa chăm sóc tốt cho nó. Dì thật xin lỗi... Dì...” Dì Tân trút ra một hơi.

Xe cứu thương đến rất nhanh, nhân viên cứu hộ lập tức tiến hành cấp cứu, đưa dì Tân lên xe. Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái với bà nội cùng nhau lên xe.

Ở trên xe, nhân viên cấp cứu bắt đầu băng bó cho bà, giúp bà mang bình dưỡng khí.

“Bác sĩ, bà ấy như thế nào.” Đơn Triết Hạo lo lắng hỏi.

“Tổng giám đốc Đơn cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Nhân viên cấp cứu trả lời.

“Bác sĩ, cầu xin các người, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, nhất định phải cứu sốngdì ấy.” Bà nội phân phó, mắt nhìn chằm chằm gương mặt đầy máu của Tân Lan.

Giản Nhụy Ái ngồi bên cạnh Đơn Triết Hạo, tay cầm lấy tay Đơn Triết Hạo muốn anh mạnh mẽ hơn nên cô dịu dàng trấn an: “Hạo, đừng lo lắng. Dì Tân sẽ bình an, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Đơn Triết Hạo đưa tay ôm Giản Nhụy Ái vào ngực, nước mắt chảy dọc sống lưng Giản Nhụy Ái. Một giọt... hai giọt... Anh dùng hết sức, ôm cô thật chặt. Đúng vậy, anh đang rất sợ. Anh vô cùng sợ. Nhìn bè ngoài anh kiên cường như thế nhưng bên trong lại có một nỗi sợ hãi, đó chính là sợ cái chết, anh không có dũng khí để tiếp nhận tin tức một người thân nào đó rời xa mình.

Giản Nhụy Ái biết đối với một cô nhi như bọn họ thì không cách nào tiếp nhận đã kích lớn như vậy, bọn họ sợ chết, sợ người thân rời đi. Loại cảm giác ấy đau cắt thịt... đau đớn đến quặn lòng.

Cô chỉ có thể yên lặng rơi lệ, cùng anh khóc thầm.

Bà nội chăm chú nhìn Tân Lan, nước mắt chảy dài.

Xe cứu thương chạy thật nhanh đến bệnh viện, rồi dì Tân được đưa đến phòng phẫu thuật. Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Mấy người bọn họ đứng ở cửa phòng giải phẫu, ánh mắt không ngừng nhìn đèn đỏ, không khí vàng vô cùng căng thẳng.

“Mẹ...” Lạc Tình Tình chạy đến bệnh viện, mặt đầy nước mắt, túm lấy cánh tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, mẹ em đâu?”

Lạc Tình Tình kích động phá tan không khí an tĩnh ở cửa chò. Liếc mắt nhìn ba người một lượt rồi nỗi điên quát lớn: “Nói đi, mẹ em đâu?”

Đơn Triết Hạo ôm lấy Lạc Tình Tình đang kích động. “Em đừng quá kích động, mẹ em sẽ bình an vô sự.”

“Đúng vậy, Tình Tình, dì Tân nhất định sẽ không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái trấn an.

“Cút ngay, tôi không cần cô giả vờ. Tôi đã nghe nói rồi, nếu mẹ tôi không giúp cô xách hành lý, mẹ tôi cũng không bị nổ chết rồi. Người vốn phải chết là cô.”

Lạc Tình Tình giống như người đàn bà chanh chua hướng về phía Giản Nhụy Ái bắn loạn bắn càn, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của Giản Nhụy Ái.

“Tôi...” Giản Nhụy Ái biết tâm tình của Lạc Tình Tình đang kích động, cô hiểu cảm giác đó.

“Tôi... Cái gì. Cô không cần giả bộ đáng thương; tôi mới là kẻ đáng thương; cô hại tôi, hại mẹ tôi, hại tất cả mọi người ở đây”

Lạc Tình Tình giơ tay lên, chuẩn bị đánh lên mặt Giản Nhụy Ái. Đơn Triết Hạo vội đẩy tay Tình Tình xuống rồi đẩy cô ta ra.

“Cô điên khùng thế đủ chưa, dù Tần vẫn còn ở trong phòng phẫu thuật. Cô nỗi điên làm cái gì... chẳng lẽ cô không hiểu lý lẽ sao?” Đơn Triết Hạo tức giận quát lớn.

“Được rồi, mọi người im lặng một chút đi” Bà nội ra lệnh.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Giản Nhụy Ái thở dài chua xót nhìn oán hận trong mắt Lạc Tình Tình.

Bỗng nhiên đèn phòng phẫu thuật tắt. Các bác sĩ mệt mỏi bước ra, vẻ mặt bất đắc dĩ, tháo khẩu trang xuống, nhẹ giọng thở dài: “Tổng giám đốc Đơn, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bệnh nhân đưa vào bệnh viện đã quá muộn. Cấp cứu cũng chẳng kịp, thành thật xin lỗi.”

Lạc Tình Tình nghe xong liền bất tỉnh, Đơn Triết Hạo vội vàng đỡ lấy cô.

Giản Nhụy Ái đỡ bà nội. Chuyện đến quá đột ngột khiến ai cũng đau lòng. Mặc dù cô và dù Tần chỉ vừa gặp nhau, nhưng cô biết dù Tần là người tốt bụng, có lẽ cô đã thiếu dù Tần một mạng.

Không muốn bà cứ thế rời xa bọn họ. Giản Nhụy Ái yên lặng rời lê, không nói thành lời.

Bọn họ cũng đưa Lạc Tình Tình vào phòng bệnh. Nhìn gương mặt tái nhợt, khóc mắt đỏ hoe của Lạc Tình Tình lại khiến Giản Nhụy Ái nhớ về ngày cha mẹ cô qua đời, cô cũng khóc rất nhiều, cũng đau đớn như vậy, cũng cảm thấy khó thở ở trong lòng.

“Mẹ. Mẹ...” Lạc Tình Tình mơ màng tỉnh lại liền nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo, túm chặt áo anh, nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp.

Bà nội nhìn Lạc Tình Tình an ủi mấy tiếng: “Tình Tình, có gắng lên!”

“Bà nội, người đừng khóc. Nếu mẹ con biết, bà ấy sẽ rất đau lòng.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn bọn họ. Tất cả đến quá đột ngột, khiến mọi người chẳng thể tiếp nhận nổi.

“Hạo. Hạo... Đưa mẹ em về nhà được không. Tâm nguyện cả đời của mẹ em là khi chết được về bên cạnh ông bà, van xin anh.”

“Anh sẽ bảo Y Thiếu Thiên đi cùng em.” Đơn Triết Hạo bình tĩnh nói, đã trải qua quá nhiều sinh tử, anh càng thêm tin chắc cuộc đời mình sẽ không thể rời xa Giản Nhụy Ái.

Nếu đi như thế, anh chẳng biết bao lâu mới có thể trở về. Đơn Triết Hạo không muốn để Giản Nhụy Ái lại đây một mình.

Lạc Tình Tình không nghĩ Đơn Triết Hạo sẽ cự tuyệt cô. Trước đây mỗi lần cô lợi dụng mẹ thì đều đạt thành mục đích của mình, cô biết Đơn Triết Hạo rất kính trọng mẹ cô. Không nghĩ đến lần này anh sẽ vì Giản Nhụy Ái mà cự tuyệt cô.

“Hạo, em hiểu rõ việc bảo anh đi theo em chỉ là hy vọng xa vời của em. Nếu như anh không muốn đi. Không có quan hệ. Tự em cũng có thể...”

“Hạo, anh nên đồng ý với yêu cầu của Tình Tình. Nếu để cho cô ấy tự đi, em cũng không yên tâm.”

Đơn Triết Hạo ngạc nhiên, anh không nghĩ Giản Nhụy Ái sẽ nói như thế, anh biết Giản Nhụy Ái lương thiện lại nghĩ đến dì Tân đã đổi xử thế nào với mình. Anh quyết định. “Được, anh đồng ý.”

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, cô biết mình không thể ích kỷ. Lạc Tình Tình cần Đơn Triết Hạo. Cô không thể không buông tay Đơn Triết Hạo.

Ý tốt của Giản Nhụy Ái lại không cảm kích được người khác, Lạc Tình Tình hờ lạnh, cô sẽ khiến những gì Giản Nhụy Ái có được trở thành của mình.

Bà nội đem tất cả hành động của Lạc Tình Tình thu vào đáy mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Tình Tình. Nha đầu này, từ nhỏ đã rất thủ đoạn rồi, lớn lên tâm cơ cũng không đổi. Lần này, với đề nghị đột ngột kia, thật chẳng biết cô ta lại muốn làm gì nữa.

Bà cũng già rồi, không quản được nhiều như vậy. Hi vọng Lạc Tình Tình sẽ còn chút lương thiện trong người. Bà vì Tân Lan mà mắt nhắm mắt mở.

Là bà muốn giúp Tân Lan, bởi cả đời Tân Lan đều tận tâm với nhà họ Đơn. Xem như đây là việc nhà họ Đơn làm vì bà ấy đã hi sinh mạng sống bảo vệ cháu nội của nhà họ Đơn. Đây là những điều bà ấy đáng được nhận.

Chương 78

ĐÔI TÌNH NHÂN TRÊN MÀN ẢNH

Kể từ ngày Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình trở về quê cô ta. Cuộc sống của Giản Nhụy Ái dần lại khôi phục vẻ bình yên giống như chưa từng xảy ra mọi chuyện. Chỉ khi đứa bé đẹp, cô mới cảm nhận chân thực về những gì đang tồn tại.

Bởi vì Trác Đan Tình ngã bệnh, quán Nhân Ái thiêu người nên Giản Nhụy Ái vội vàng về đây giúp đỡ một tay.

Bà nội sợ cô vô tư làm loạn, không chú ý chăm sóc bản thân nên theo cô đến quán Nhân Ái.

Ban đầu Đơn Triết Hạo rất thường gọi điện thoại cho cô để giải tỏa những nhớ nhung. Rồi dần dần càng lúc càng ít, có gọi cũng nói mấy câu rồi cúp máy. Dường như theo thời gian chuyển dời, Đơn Triết Hạo dần im hơi lặng tiếng, biến mất khỏi thế giới của cô.,

Có nhiều lần cô lấy hết dũng khí muốn gọi điện thoại cho anh rồi lại thôi. Hiện tại chính là lúc Lạc Tình Tình cần anh nhất. Cô không thể ích kỷ, mà không để ý đến Lạc Tình Tình.

Không đếm được bao nhiêu đêm cô mất ngủ, nhắm mắt lại là gương mặt anh tuấn của anh lại hiện về, anh hờn anh giận, anh vui... buồn. Thậm chí mọi động tác của anh, mỗi vẻ mặt của anh khắc sâu vào trí óc của cô, dấu làm thế nào cũng không chuyển dời được.

Đơn Triết Hạo bá đạo, tự phụ, hung hăng, âm trầm... như thế. Không biết vì sao khi hai người xa cách, cô lại nhớ anh vô cùng. Qua đây cô có thể nghiệm chứng câu nói xa cách một ngày như thế ba năm.

Không biết từ lúc nào mà tình cảm bọn họ lại sâu nặng như thế.

Một nam một nữ bên cạnh nhau nhiều đêm, giữa bọn họ có phát sinh loại chuyện kia không? Ý nghĩ này vừa xuất hiện là lập tức bị cô hất ra khỏi đầu. Cô không thể ích kỷ không có lòng tin với Đơn Triết Hạo, anh chỉ thương mình cô mà thôi.

Anh sẽ không tình cũ không rủ cũng đến với Lạc Tình Tình. Vì cô mà dì Tân qua đời nên cô không thể vì chuyện nhỏ này mà ghen tỵ với Lạc Tình Tình được

‘Bốp’ Trác Đan Tình vỗ vai Giản Nhụy Ái, cười hỏi: “Đang suy nghĩ cái gì thế?”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Trác Đan Tình, giống như cô vừa bị phát hiện bí mật, có chút ngượng ngùng, áp úng nói: “Không... Không có chuyện gì.”

Trác Đan Tình không dễ bị gạt, hoài nghi nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, uy hiếp: “Giản Nhụy Ái, cậu khoongphair là người biết nói láo. Nói nhanh lên! Có chuyện gì? có phải đang suy nghĩ về người kia không?”

Giản Nhụy Ái nhảy lên, lắc đầu, ánh mắt bối rối, không dám nhìn lại cái nhìn chằm chằm đầy tức giận của Trác Đan Tinh.

“Không có. Sao có thể như vậy?”

“Chắc chắn... Giản Nhụy Ái, cậu không soi gương sao? Cậu không biết mắt cậu đang bối rối. Điều đó chứng minh cậu nói dối.”

“Trác Đan Tinh, cậu đừng nói lung tung. Được, tớ thừa nhận tớ nhớ Hạo, có sao không?” Giản Nhụy Ái bất chấp mọi giá, sắc mặt đỏ bừng.

“Tớ nghĩ sẽ còn có sóng gió. Hiện tại đáng đời cậu, cẩn thận coi chừng Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình là tình cũ quay lại. Đến lúc đó cậu khóc cũng chẳng khóc nổi nữa đó.” Trác Đan Tinh nói, vẻ mặt nuối tiếc vì rèn sắt không thành.

Cô gái kia thật kém cõi.

Giản Nhụy Ái không muốn kiêm chuyện với Trác Đan Tinh, cô tin tưởng vào trái tim của Đơn Triết Hạo. Nhất định anh sẽ không làm chuyện có lỗi với cô. “Mới không có, tớ tuyệt đối không hối hận.”

“Thật không hối hận. Cậu xác định...”

Nghé giọng điệu chấp vấn của Trác Đan Tinh khiến trái tim đang kiên định của Giản Nhụy Ái bắt đầu dao động. “Tớ... Xác định...”

“Cậu xem...” Trác Đan Tình ngược mắt nhìn lên màn hình ti vi. Đôi nam nữ anh tuấn đang tựa vào nhau, nhìn như thế nào cũng vô cùng chói mắt.

Giản Nhụy Ái cũng nhìn theo hướng của Trác Đan Tình. Trên ti vi đang chiếu hình ảnh một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đeo cà vạt. Bên cạnh là một cô gái sắc mặt không tính là tốt, nhưng trên mặt có nụ cười ngọt ngào, ngón tay nhẹ nhàng đan tay với người đàn ông bên cạnh.

Nhin hai người ngọt ngào như một đôi tình nhân đang ân ái. Giống như câu chuyện cổ tích về hoàng tử và công chúa bạch tuyết; nhìn họ xứng đôi như thế khiến trái tim Giản Nhụy Ái đau đớn, màn nhĩ râm ran.

Anh vẫn khí phách như ngày nào, lâm nguy không loạn, nụ cười nhẹ nhàng, nhanh chóng trả lời những câu hỏi của đám ký giả. Trái tim Giản Nhụy Ái như ngừng đập khi nghe được câu hỏi “hai người có tính toán đến hôn nhân không?”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng không thấy Đơn Triết Hạo trả lời. Lạc Tình Tình nói: “Hôm nay vinh hạnh tham gia cuộc tranh tài của những đôi tình nhân. Tôi và Hạo đến đây vì mục đích chiến thắng. Về phần hôn nhân của chúng tôi, thì chúng tôi xin được phép giữ bí mật. Cám ơn mọi người quan tâm.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái tái xanh, thân thể hoàn toàn cứng đờ. Họ cùng nhau xuất hiện trên ti vi, cùng tham gia tranh tài như một đôi tình nhân. Đơn Triết Hạo không phải đi về quê Lạc Tình Tình sao? Chuyện gì đã xảy ra?

Hình ảnh hai người xoáy vào tim Giản Nhụy Ái. Chẳng lẽ bọn họ...

Giản Nhụy Ái lắc đầu một cái. Không thể nào. Những lời cam kết của Đơn Triết Hạo vẫn bên tai cô, anh không thể thay đổi nhanh như thế.

Lảo đảo mấy bước, mặt tái nhợt. Cô không tin những gì trên ti vi chiếu.

Màn hình TV sẽ không lừa gạt người. Thế nhưng bọn họ xứng đôi như thế. Bọn họ hạnh phúc như vậy. Ân ái như vậy...

“Đơn Triết Hạo, anh ta khinh người một cách quá đáng. Thay lòng cũng nhanh như thế.” Quyền Hàn nhìn Đơn Triết Hạo cùng Lạc Tình Tình trên màn ảnh, vốn là người nho nhã lịch thiệp cũng trở nên nóng nảy.

“Anh Quyền Hàn, anh bình tĩnh một chút.” Trác Đan Tinh nắm lấy tay Quyền Hàn đang kích động, rất sợ anh đánh mất lý trí làm chuyện đại dột.

‘Xoảng’ một ly thủy tinh vỡ vụn. Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn đang nổi điên: “Anh Quyền Hàn anh đang làm cái gì vậy?”

Quyền Hàn nhìn nụ cười sáng lạn trên màn ảnh vô cùng chói mắt, vô cùng đáng ghét. Anh đã im lặng rút lui để cho Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái ở chung một chỗ. Thế mà lên ti vi anh ta lại còn công khai nắm tay với Lạc Tình Tình. Một bụng tức giận, chỉ vào ti vi quát lớn: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Anh thấy đôi mắt mê man của Giản Nhụy Ái. Có thể cảm nhận được cô kinh hoàng cùng đau đớn như thế nào. Quyền Hàn bắt lấy tay của Giản Nhụy Ái. “Đi. Chúng ta đi đến nhà họ Đơn, tìm bà nội làm rõ mọi chuyện. Chúng ta không để họ khi dễ như thế.”

Giản Nhụy Ái muốn tránh thoát khỏi tay Quyền Hàn. Thế nhưng anh càng nắm thật chặt.

Trác Đan Tinh thấy đôi mắt đỏ au của anh, biết Quyền Hàn tức giận, vội khuyên can: “Anh Quyền Hàn, anh đừng xúc động như thế. Hiện tại, Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình đang ở quê cô ta. Anh nghĩ chạy đi hỏi bà nội thì giải quyết được gì? em chắc bà nội cũng không biết gì đâu.”

“Anh Quyền Hàn, em không sao.” Giản Nhụy Ái yếu ớt nói “Thật. Anh Quyền Hàn, cầu xin anh bình tĩnh lại một chút. Em tin tưởng Hạo, chuyện này nhất định là có hiểu lầm.”

Cô biết rõ chuyện bà nội thích mình. Nếu như Đơn Triết Hạo có chấp ở bên cạnh cô gái khác, bà nội cũng không đồng ý. Đi đến nhà họ Đơn chẳng có ích gì cả.

“Chúng ta phải đi về quê của Lạc Tình Tình tìm anh ta. Anh nhất định phải hỏi rõ mọi chuyện. Tại sao Đơn Triết Hạo khi dễ em? Thật là quá đáng.” Quyền Hàn cảm giác mình sắp nổi điên. Hoàn toàn không biết mình đang nói gì.

“Đúng nha. Nhụy Ái, cậu đừng sợ, chúng tớ sẽ đi cùng cậu. Không thể cho phép nhà họ Đơn khi dễ người của chúng ta. Cậu còn chưa gả đi, mà họ đã vô phép vô thiên như thế rồi. Thật là

không chịu nổi.” Trác Đan Tinh cảm thấy ý tưởng của Quyền Hàn không tệ, trực tiếp tìm người trong cuộc làm rõ mọi chuyện.

Chương 79

TÌNH YÊU CỦA CHÚNG TA KHÔNG THAY ĐỔI VỀ CHẤT

Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn đang tức điên, tất cả ám ức đều nuốt trong lòng “Hai người đừng nói nữa. Tớ tin tưởng Hạo, nhất định anh ấy có lý do. Hạo sẽ không phản bội tớ. Tớ tin tưởng tình yêu của chúng tớ. Anh ấy sẽ không thay đổi, tình yêu của chúng tớ sẽ không thay đổi về chất.”

“Nhụy Ái.” Quyền Hàn nhìn chằm chằm vào đôi mắt Giản Nhụy Ái, không nghĩ tình cảm Giản Nhụy Ái dành cho Đơn Triết Hạo lại sâu nặng như thế. Coi như sự thật ngay ở trước mắt cô cũng không dám đi đổi mặt mà cố gắng an ủi lòng mình.

Ba người ngồi bên ngoài quán cà phê tranh cãi không hề chú ý đến khách khứa xung quanh. Khi thấy khách hàng xúm lại nhìn bọn chăm chú và bàn tán không ngừng thì mới giật mình không tranh luận nữa nhưng gương mặt ai cũng ảm đạm.

Hôm sau, Giản Nhụy Ái đang ở quầy thu ngân đột nhiên bị một người áo đen xông vào kéo lên xe ô tô. Miệng của cô bị dán băng keo, không thể kêu được, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào nhóm người xa lạ, ra sức giãy giụa.

Cảm giác xe đang khởi động, nhanh chóng rời khỏi quán cà phê Nhân Ái, nhìn ngôi nhà quen thuộc mọi lúc một nhở, sợ hãi trong lòng càng gia tăng, hoảng loạn... nhịp tim tăng vọt.

Người da đen tháo miếng băng keo bịt miệng cô xuống, Giản Nhụy Ái dùng sức hít sâu vài hớp không khí run rẩy hỏi “Các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ nhưng không ai đáp lại câu hỏi của cô, khiến cô chỉ còn biết hét lên: “Buông tôi ra. Tôi muốn xuống xe.”

Cô cố gắng giãy giữa lại sợ giãy giữa sẽ khiến mình động thai. Cô bị hai người áo đen kẹp chặt không thể động đậy, tay nắm thành quả đấm, nhưng bên trong lại toát đầy mồ hôi lạnh.

Giản Nhụy Ái giãy giữa khoảng nửa giờ, khiến miệng căng lưỡi khô không còn hơi sức giãy giữa nữa. Rốt cuộc xe cũng ngừng lại, và cô bị mang đến một ngôi biệt thự.

Sợ hãi liếc nhìn xung quanh, một nhóm người giúp việc chạy ra đứng chung quanh cô. Trong nháy mắt, cửa phòng đóng lại, chỉ còn lại vài người trong phòng.

Giản Nhụy Ái đang ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra lại bị mọi người đẩy vào một căn phòng đặc biệt. Họ nhanh chóng tạo hình cho cô thành một cầu thủ chơi thể thao. Họ cho cô mặc một chiếc áo thể thao trắng và một chiếc váy ngắn, còn có một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng ở trên đầu

Bộ trang phục ừa vặn, rất hợp với cô, xinh đẹp lại có phần khả ái, quyến rũ giống như được lột xác hoàn toàn.

Giản Nhụy Ái soi gương vài lần, không hiểu nổi tại sao, nghiêng đầu nhìn những người giúp cô có được hình ảnh này. “Rốt cuộc thì các người là ai. Tại sao muốn tôi thành ra như vậy. Nhanh thả tôi đi.”

Cô cho rằng mình sẽ không lấy được đáp án bởi họ giống như bị câm, chỉ nhìn chằm chằm cô. Lắc đầu một cái ra dáng như mình không được phép nói.

Giản Nhụy Ái biết hỏi tiếp cũng không có kết quả, nhìn thiết kế của căn phòng rồi nhóm người giúp việc thì có thể nghĩ, kẻ bắt cóc cô nhất định là người có tiền.

Nhưng cô chỉ là một đứa bé nhà nghèo, cũng không có kết giao với người có tiền duy chỉ có Đơn Triết Hạo, chẳng lẽ anh tồn súc để bắt cô sao?

Ngoại trừ chính anh ra thì không nghĩ ra người thứ hai. Lúc này cửa được mở ra, quả thật là Đơn Triết Hạo, thấy anh vẫn phong độ như ngày nào, cười tà ác chậm rãi bước đến trước mặt cô.

Đơn Triết Hạo không phải đang ở quê Lạc Tình Tình sao? Tại sao lại xuất hiện ở biệt thự này rồi còn bắt cô ăn mặc như thế nữa. Cô khẽ nhíu mày mà hỏi: “Hạo, anh muốn làm gì.”

“Không làm gì, chẳng lẽ mấy ngày không gặp anh. Cũng không nhớ anh rồi. Nhưng anh lại rất nhớ em.” Trong mắt Đơn Triết Hạo là sự đau thương và nhớ nhung thâm tình, choàng tay qua ôm lấy Giản Nhụy Ái.

Mùi thơm nhàn nhạt đế cho cô lưu luyến, quên đi tất cả mà nhắm mắt lại. Đã bao nhiêu đêm, anh đã không thể châm chẽ thêm nữa, vội vã chạy đến gặp cô.

Thân thể Giản Nhụy Ái cứng đờ, hốc mắt tràn ngập nước mắt. Cô có cảm giác tất cả chỉ là mơ, trái tim trong lòng ngực nhảy loạn, nhắc nhở cô đây không phải là giấc mơ mà là sự thật.

“Hạo, anh trở về là tốt rồi. Em cho là...”

“Cho rằng cái gì? Cho là anh sẽ cùng cô gái khác à.” Đơn Triết Hạo buông cô ra, đôi mắt dịu dàng nhìn vào mắt cô. Bàn tay lau quanh hốc mắt phấn hồng tỉ mỉ và đau lòng...

Đơn Triết Hạo như vậy khiến cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ, cô cảm thấy dường như Đơn Triết Hạo có tâm sự, nhưng tâm sự gì thì cô không đoán ra!

Đơn Triết Hạo mím môi, thấy cô nản lòng, nản chí; nhìn phục trang thể thao được mặc trên người của cô khiến cô càng thêm đáng yêu. “Haizz, đáng dấp em xấu xí quá, mặc cái gì cũng xấu xí hết.”

Giản Nhụy Ái bị anh kéo ra ngoài, cô không biết anh đang dự tính cái gì.

Té bào toàn thân đều đang run rẩy, cô không đoán ra suy nghĩ của Đơn Triết Hạo. Đúng vậy, cô vĩnh viễn đều không đoán ra, cô cũng chẳng biết mình còn chỗ đứng trong lòng anh không nữa.

Những hình ảnh trên ti vi như một nhát dao găm vào trái tim cô nhưng Giản Nhụy Ái không có dũng khí hỏi.

Ngồi trên xe hơi, thỉnh thoảng liếc nhìn Đơn Triết Hạo, nhìn gò má anh tuấn của anh, những lời nói đã đến miệng lại chăng thế nói ra mà phải nuốt vào.

Họ đến một sân golf mênh mông. Người đi trên sân cỏ đều cầm cây gậy đánh gôn còn có vài chiếc xe được lái trên bãi cỏ.

Có người lái xe đến trước mặt bọn họ. “Tổng giám đốc Đơn, tất cả đã được chuẩn bị xong.”

“Ừ, tốt. Cám ơn.” Đơn Triết Hạo leo lên xe, nhìn Giản Nhụy Ái vẫn còn đang đứng sững như trời trồng hô lớn: “Tiểu Nhụy, nhanh lên xe.”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn người gọi mình. Cô mắt mê man nhìn Đơn Triết Hạo như người từ trên trời giáng xuống. Cô đang đợi câu giải thích của anh mà anh lại giống như chặng xảy ra chuyện gì cả.

Đơn Triết Hạo như vậy đánh thức cô khỏi cõi giấc mơ nhưng cô chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô bị Đơn Triết Hạo kéo lên xe, ngồi trên xe nhưng tâm trạng cô cứ bần thần thấp thỏm không thể tập trung.

Đơn Triết Hạo mỉm cười nhìn gương mặt Giản Nhụy Ái đang mất tập trung: “Chỉ có anh dùng sức đạp xe còn em đang mơ tưởng

lười biếng.”

Xe dừng lại, Giản Nhụy Ái nhảy xuống xe, giương cánh tay ra hướng thụ hương vị cỏ cây xen với bùn đất trên sân cỏ rộng lớn. Tưởng tượng mình giống như chú chim ưng vô ưu vô tư bay lượn giữa bầu trời.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, đem những thứ đã chuẩn bị trước đưa cho cô: “Tiểu Nhụy, cho em này.”

Giản Nhụy Ái cầm cây gậy, đây là những gì cô nhìn thấy trên ti vi chứ chưa được chơi lần Cô châm chú đánh bóng nhưng chẳng có chút tiến bộ nào, đánh mãi mà quả bóng vẫn không nhúc nhích. Đơn Triết Hạo chỉ còn biết quắc mắt trừng mi nhìn cô châm chằm.

Đơn Triết Hạo không muốn nỗi giận, nhưng thấy nét mặt rụt rè của Giản Nhụy Ái, và cách chơi không giống ai của cô khiến anh không quản được tính khí mình, giận dữ hét: “Giản Nhụy Ái, anh sẽ không dạy em nữa. Nếu không anh dẫn em đi ngắm gió. Cô gái ngu ngốc.”

Anh cảm giác Giản Nhụy Ái vô cùng ngu ngốc, vô duyên vô cớ chọc giận bản thân, chỉ đến khi anh tức giận thì cô mới nghe lời. Nhìn cô quệt mồm giống như bị người ta khi dễ mà tức giận, để anh vừa tức vừa buồn cười.

Giản Nhụy Ái vô tội nhìn anh tức giận. Mấy ngày không gặp, đột nhiên xuất hiện liền ép cô đi đánh gôn. Đầu anh bị chập mạch rồi sao?

“Hảo. Anh có chuyện gì thì trực tiếp nói với em, chứ anh cứ giống như người từ cõi chết về, em cảm thấy rất không thoải mái.”
Giản Nhụy Ái hỏi.

Chương 80

CHÚNG TA CHIA TAY ĐI

“Hạo. Anh có chuyện gì thì trực tiếp nói với em, chứ anh cứ giống như người từ cõi chết về, em cảm thấy rất không thoải mái.” Giản Nhụy Ái hỏi.

Cô không thích đánh golf lung tung như thế này, trời sanh bản tính cô đã không thích vận động, gọi cô đi vận động, còn thảm hơn so với bắt cô đứng làm cái bình chim hạc.

“Tiểu Nhụy, em không muốn đánh golf sao? Thử nhìn một chút.” Đơn Triết Hạo dừng lại, trong lòng anh nổi lên trận cuồng phong nhưng chỉ chôn giấu trong lòng không nói ra.

Giản Nhụy Ái vô tội mở mắt thật to, cô không hiểu tại sao Đơn Triết Hạo lại ép cô đi đánh golf, từ khi Đơn Triết Hạo trở về, dường như anh có rất nhiều thay đổi.

Cặp mắt vô tội kia khiến anh chẳng có cách nào nói ra khỏi miệng, cảm giác cơ ngực nóng bức và khó chịu.

Có lẽ, đối với bản thân, Đơn Triết Hạo cũng cảm thấy không thoải mái, dường đường là tổng giám đốc tập đoàn Đơn thị, lại làm việc dài dòng dây dưa, không chút dứt khoát nào.

“Được rồi.” Giản Nhụy Ái thức thời im miệng.

Cô chơi không chán, đối với Đánh golf càng lúc càng có hứng thú, ánh mắt liều mạng nhìn chằm chằm vào quả cầu trăng, cầm gậy vung lực, một đường đánh mạnh, quả cầu trăng lại không bay lên.

Giản Nhụy Ái không thể tin được, dụi dụi con mắt.

Đơn Triết Hạo ôm bụng cười lăn lộn, chưa gặp qua cô gái nào đàn như thế, chưa cô gái nào mặt ngốc như cô gái nhà anh, vừa cười ha hả vừa dùng ngón trỏ chỉ vào Giản Nhụy Ái: “Ha ha... Cô gái ngốc, thật là chỉ to ngực không dài đầu.”

Giản Nhụy Ái cảm giác người chung quanh đang đura mắt nhìn mình, tức giận trợn trừng mắt nhìn người đàn ông mẩy ngày qua không thấy, vừa thấy mặt đã cười nhạo cô, quệt mồm, khoanh tay, ôm ngực nhìn chằm chằm vào anh, không muốn nói chuyện.

“Được rồi, cô gái ngốc, anh dạy cho em là được.” Đơn Triết Hạo ôm lấy cô, đem cầm tựa vào vai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô.

Giản Nhụy Ái cảm giác cổ ngứa ngáy, sau lưng không khỏi cứng ngắc.

Sau lần chia lìa kia thì đây là lần đầu tiên hai người chung đụng, cô thấp thỏm, ngượng ngùng.

Đơn Triết Hạo giật giật chân của cô: “Chân đứng hình chữ Nhất, cái mông hơi hướng nhéch lên.”

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, bàn tay Đơn Triết Hạo dính vào mông cô, khiến tim cô đập thình thịch.

Cô chỉ có thể cúi đầu, hô hấp cũng không dám dùng quá sức.

Bàn tay Đơn Triết Hạo đặt ở sau lưng, một tay còn lại đặt trên rốn cô: “Lưng phải thẳng, như vậy mới có sức vung gậy.”

Đại não của Giản Nhụy Ái là một mảnh trống không, cũng chẳng nghe thấy lời nói của Đơn Triết Hạo, cảm giác nhịp tim đang đập dữ dội, tại thời điểm cô cho là chính mình cũng hít thở không thông, Đơn Triết Hạo buông cô ra, cô không nhịn được mà thở nhẹ một hơi.

Cô khó chịu thì Đơn Triết Hạo càng thêm khó chịu, rời đi lâu như vậy, đã khắc chế để không nhớ đến cô, vì mọi khi nhớ đến cô thân dưới của anh lại thẹn thùng rên rỉ.

Hiện tại, dựa vào gần như thế, tự nhiên phản ứng phía dưới đã ngẩng cao đầu, giống như núi lửa bộc phát, anh cố dùng lý trí để khắc chế, hẹn cô ra đây thực ra là có mục đích.

Màn đêm buông xuống, Giản Nhụy Ái đau lưng, tế bào vận động của phụ nữ chỉ là con số lẻ, lại có thể kiên trì lâu như thế, đã khiến cho người ta không thể tượng tưởng nổi.

Cô xoay người thấy Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm mình, hôm nay anh có quá nhiều cử chỉ khác thường, có thể nói không phải tốt, không có chuyện nào đơn giản cả, nhất định là có âm mưu gì đó.

“Hạo, anh có chuyện gì, có thể trực tiếp nói với em, đừng cứ mãi như thế em vô cùng khó chịu.” Giản Nhụy Ái nhắc lại lần nữa.

Đơn Triết Hạo nhìn tròng mắt đơn thuần kia, đã sớm suy nghĩ đến thật nhiều lý do, toàn bộ cơ thể như ngừng chuyển động, anh mím môi, rút một ngụm khí.

Anh không dám nhìn vào đôi mắt của Giản Nhụy Ái: “Tiểu Nhụy, chúng ta...”

“Có phải đối bụng hay không! Chúng ta đi ăn thôi.” Sắc mặt Giản Nhụy Ái càng lúc càng yếu ớt, cô biết Đơn Triết Hạo muốn nói cái gì, đó là những lời cô không muốn nghe, cũng không nguyện ý tiếp nhận.

“Giản Nhụy Ái, anh không nói ăn cơm, anh...” Đơn Triết Hạo không biết mình dùng bao nhiêu dũng khí để nói ra, thấy cô cố nén đau mà mỉm cười, anh chẳng muốn khiến cô thêm tổn thương, nên anh càng thêm quyết tâm.

Coi như lòng đang đau, nước mắt tràn ngập hốc mắt, ngực càng thêm quặng thắt, anh càng không thể nhịn được nữa.

Đơn Triết Hạo là người cao cao tại thượng, nói chuyện sẽ có lúc cà lăm, do dự như thế này, khiến tâm tình Giản Nhụy Ái càng đau thắt, cô không phải là không hiểu, mà cô lựa chọn không tìm hiểu.

Làm bộ trấn định nói: “Cái gì.”

Cô cảm thấy nói xong câu đó, trong lòng đau đớn kịch liệt, dạ dày trào ngược ra ngoài, cô biết mình không bỎ được Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái liều mạng khắc chế sự sợ hãi trong tim mình.

Đơn Triết Hạo mím chặt môi, đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái đang cố nén lo sợ, anh chỉ có thể làm hại Giản Nhụy Ái, đây là lựa chọn duy nhất của anh, thật sự không có biện pháp khác.

“Tiểu Nhụy, anh... Chúng ta chia tay thôi.” Nói xong câu đó, anh đã không biết mình phải dùng bao nhiêu sức lực.

Đưa mắt nhìn vào tròng mắt trọn to vì không tin của Giản Nhụy Ái, đôi mắt vô tội ẩn nhẫn đau đớn, đậm sâu vào nội tâm của anh.

Tay anh tạo thành quả đấm, móng tay siết sâu vào lòng bàn tay những đau đớn, nhắc nhở anh chịu đựng, chỉ cần nhịn một lát, tất cả đều sẽ tốt đẹp thôi.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy một màn trên ti vi, thì cô đã nghĩ đến kết cuộc, nhưng không nghĩ đến khi mọi chuyện xảy ra, trái tim cô lại đau đớn như thế, đau đớn tựa như sắp chết đi vậy.

Cô cố gắng kìm chế những giọt nước mắt của mình, tục ngữ nói không sai, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, cô biết Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình là một cặp trời sinh, tình cũ không rủ cũng đến, cũng là lúc cô rời đi.

Ba người ở chung một chỗ, nhất định phải có một người khổ sở, mà hiện tại cô chính là người thừa.

“Em yên tâm, sau khi sinh đứa bé, anh sẽ nuôi dưỡng, thật xin lỗi.” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói xong, lập tức xoay người lại, không dám đối mặt với Giản Nhụy Ái.

Anh đã cố khắc chế miệng mình, không muốn phải nói ra những lời đả thương đó.

“Không sao, anh chẳng có gì có lỗi với em, em vốn chính là kẻ dự bị, đứa bé không cần anh nuôi dưỡng, em sẽ nuôi dưỡng, anh lựa chọn Lạc Tình Tình, em... em chúc phúc cho anh, hôm nay gió thật lớn, thổi mắt cũng làm đau, em sẽ đi trước, anh bảo trọng.”

Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng cường tráng, cô chẳng hiểu vì sao Đơn Triết Hạo lại xoay người đi như thế, chẳng lẽ anh lựa chọn Lạc Tình Tình, liền không muốn nhìn thấy cô sao?

Những hàng nước mắt lặng lẽ chảy dài, cô dùng sức nhìn lên, xoay người rời đi.

“A...” Đơn Triết Hạo muốn nói điều gì, nhưng lại không biết phải nói gì, anh biết mình đã khiến Giản Nhụy Ái tổn thương, nhìn cô biến mất trong đêm tối, thân thể gầy yếu dường như bị đêm đen nhấn chìm.

Anh kìm chế không cho mình run rẩy, dùng sức hít sâu một hơi, nuốt nước mắt vào trong bụng.

Nước mắt Giản Nhụy Ái chảy ra kịch liệt, cô không biết vì sao mình lại khóc, tại sao trái tim lại có cảm giác như sắp ngừng đập.

Ba chữ Đơn Triết Hạo giống như có ma lực không thể xua khỏi đầu, tể bào toàn thân tựa như bị trăm ngàn con kiến đốt.

Cô mê man đi về phía trước, tay không có cảm giác vuốt ve đứa bé trong bụng, đây là con của cô và Đơn Triết Hạo, bao nhiêu đêm Đơn Triết Hạo xoa bụng cô, cùng nói chuyện, nhưng giờ phút này lại chỉ như một bộ phim truyền hình.

Chương 81

ĐÊM TỐI GẶP PHẢI SẮC LANG

Đơn Triết Hạo là người đàn ông bá đạo lại tự phụ, khi anh đã quyết định thì mọi chuyện không thay đổi. Anh quyết định trở lại bên cạnh Lạc Tình Tình, anh quyết định không cần cô nữa.

Nghĩ tới chuyện này, trái tim Giản Nhụy Ái thốn thúc, muốn xoắn nát trái tim để khỏi phải tiếp tục một mình không có anh ở bên. Trong đêm tối cứ mê man lê bước, quên cả sợ hãi. Cô như chết lặng vì đau đớn, nước mắt không ngừng tuôn chảy.

Cái gì cũng không thể, cái gì cũng thay đổi, nhưng chẳng thể nghiêng đất lệch trời. Không có tiếp cận, không có thời gian chuẩn bị, cô phải tiếp nhận một cách đột ngột.

Đơn Triết Hạo lấy lại tinh thần, không thấy bóng dáng Giản Nhụy Ái, nhỏ giọng lẩm bẩm “Đáng chết.” cầm theo chìa khóa bên cạnh, lại nhìn thấy túi xách của Giản Nhụy Ái, nhanh chóng chạy đuổi theo.

Anh quên mất mình đã cô ở một mình trong đêm tối, nơi này lại cách xa quán Nhân Ái.

Anh lái xe, ánh mắt quét nhìn chung quanh, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu, phiền não dùng súc gỗ vào vô lăng. Chỉ chút thời gian đó đã đi đâu, chẳng lẽ... giả thiết như vậy. Ngay cả anh cũng không dám nghĩ thêm.

Giản Nhụy Ái ngược mắt trông rõng nhìn chầm chằm đêm tối, phát hiện chỉ có mình cô trên con phố không người. Chung quanh đều là những tảng cây to, trong lòng không ngừng hoảng sợ.

Sương mù mịt mờ, cô nắm lấy vạt áo muốn lấy điện thoại di động gọi về nhà. Mới phát hiện túi xách của mình còn trên bãi cỏ.

Trở về lấy túi xách thì sợ phải gặp Đơn Triết Hạo, không trở về cứ một mình cô lang thang trên con phố đêm thì không an toàn. Vì an toàn mà suy nghĩ, cô đã đi một đoạn khá xa rồi.

Cô muốn quay lại lấy lại điện thoại và túi xách rồi hãy đi tiếp. Từ đối diện xuất hiện ba người đàn ông đang say rượu, cơ thể to lớn như con trâu, trên mặt là nụ cười côn đồ.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng bước nhanh về phía trước, lại bị ba người kia ngăn cản.

Trong đó có người một người thô lỗ nói: “Cô gái xinh đẹp, đêm khuya yên tĩnh một mình đi tản bộ hay đi làm ăn. Lên xe cùng chúng tôi đi chơi đi. Chấn đại gia cho cô tiền.”

Giản Nhụy Ái sợ hãi lui về phía sau, giải thích: “Mấy vị tiên sinh, các anh hiểu lầm rồi. Tôi không phải là loại phụ nữ buôn bán thân xác. Quá muộn rồi tôi muốn đi về.”

Cô muốn chạy trốn lại bị một kẻ kéo lại. “Tiểu thư, không nên gấp gáp như thế. Đại gia tôi có tiền, mới vừa rồi chúng ta làm một chuyến lớn kiếm được rất nhiều tiền. Cô khiến đại gia tôi vui vẻ tôi sẽ yêu thương cô.”

Giản Nhụy Ái sợ đến phát khóc, cảm giác chân mình mềm nhũn. Tại sao cô luôn đen đúa như vậy.

Mới vừa bị người mình yêu quăng bỏ, liền gấp phải sắc lang. Nơi hẻo lánh này chẳng có lấy một chiếc xe qua lại. Ai sẽ đến cứu mình cô, cô giãy giụa dữ tợn. “Tiên sinh, tôi không phải loại gái buôn bán thân thể, cầu xin tha cho tôi.”

“Không nên nói giỡn, nơi hẻo lánh này, lại đứng một mình ở lối đi bộ lại cô nói không kiêm khách thì người nào tin cô?”

“Đúng vậy ạ.” Hai người kia phụ họa.

Giản Nhụy Ái chẳng hiểu rõ lý thuyết đó, tại sao họ lại nhìn ra cô là gái bao. Chẳng lẽ bộ dạng của cô hiện tại rất giống loại người đó sao.

Lúc này không phải lúc nghĩ đến vấn đề đó, chỉ có thể cầu khẩn: “Tiên sinh, xin các ngài tha cho tôi.”

“Tiểu thư, không cần khách khí với chúng tôi. Anh em, đem cô gái này kéo lên xe đi, nhìn vóc dáng rất khá. Hôm nay các anh em có thể thoải mái đủ rồi.”

“Ha ha...”

Giản Nhụy Ái nhìn thấy nụ cười ghê tởm kia, sợ muôn bỗ chạy, dùng sức giãy giụa cánh tay mình. “Buông tôi ra.”

Cô liều mạng giãy giụa, nhưng sức phụ nữ yếu đuối làm sao mà đấu lại những người đàn ông kia. Trơ mắt nhìn mình bị quăng lên xe.

Bàn tay của đám đàn ông quần lấy nơi đây đà trên người cô. Giản Nhụy Áu vội vàng dùng sức ‘Bốp’ một tiếng, đánh mạnh lên tay của đám đàn ông kia

“Cô gái, sao cay cú thế... tôi thích cô à. Trói cô ta lại. Tôi nay, sẽ để cho cô ta biết chọc đại gia thì lãnh hậu quả thế nào. Đại gia sẽ nghĩ biện pháp đùa chơi cho cô chết mới thôi.” Người đàn ông kia ôm lấy tay bị đánh, không ngờ đến cô gái yếu đuối lại dám đánh người ta mạnh như thế.

“Lão đại, chúng ta chơi Bốn P đi, anh cảm thấy thế nào.” Người đàn ông bỉ ổi nhìn vào mắt Giản Nhụy Ái.

“Được, được... Cái cách này hay, trói cô ta lại đi.”

“Đừng, các người buông tôi ra. Cứu mạng...” Giản Nhụy Ái sợ tới cực điểm, cô liều mạng giãy giụa. Trong lòng lầm nhầm cầu mong Đơn Triết Hạo đến cứu cô. Mỗi lần cô gặp nguy hiểm, Đơn Triết Hạo đều sẽ đến cứu cô.

©DDLQĐ

Đột nhiên, nghe tiếng xe cảnh sát, ba người đàn ông kia vội vàng buông Giản Nhụy Ái ra rồi chạy trốn.

Giản Nhụy Ái ngẩn người, bị người ta lôi kéo, theo bản năng sẽ thét lên: “A.”

Trên xe có người bước xuống, biết được mình an toàn rồi, cũng nhảy xuống xe. ‘Pằng’ mấy phát súng bắt thẳng vào nhóm người đang chạy trốn.

“Đừng.” Giản Nhụy Ái run sợ nghe bên tai là tiếng một người đàn ông vô cùng dễ nghe. Thân thể mình bị người đàn ông kia ôm vào trong ngực. Thân thể lăn xuống, cô sợ đến không dám mở mắt, chỉ biết bọn họ đang lăn xuống dốc đứng.

Cô dùng hết dũng cảm mở mắt, liền nhìn thấy mình đang núp sau tảng đá. Mắt trợn tròn nhìn một quả đấm lớn đang gần mặt mình, cổ họng khô đắng.

Làm sao Cụ Duệ Tường lại xuất hiện ở trước mắt cô, thân thể anh cũng vô cùng bẩn thỉu, ngược nhìn lên theo đôi mắt anh. Kinh ngạc đến ngây người bởi vì anh đã cứu cô. Hai người đã cùng nhau lăn xuống, nhìn dốc đứng cao năm mươi mét, may là không có tảng đá nhọn mà chỉ là sân cỏ.

Ánh mắt của cô mở to nhìn bóng đen đứng trên dốc. Nếu như không phải là Cụ Duệ Tường che miệng của cô, có thể cô đã sớm kêu thành tiếng

“Đừng lên tiếng.” Cụ Duệ Tường quan sát địa hình chung quanh, bốn phía đều là sân cỏ, cǎn bản không có chỗ ẩn thân.

Tim Giản Nhụy Ái nhảy không ngừng, nhìn thấy bóng dáng ba người càng lúc càng gần, tiếng thảo luận càng lúc càng rõ.”... Hôm

nay cướp ngân hàng thuận lợi như thế. Lão tử không tin không tìm được con tiếu nha đầu kia.”

“Đúng vậy. Lão đại, nhất định họ đang ở bên kia”

“Đừng sợ nếu như bọn họ đến gần, cô chạy trước, tôi cản bọn họ lại. Nghe rõ chưa.” Cụ Duệ Tường ấn đầu cô thấp hơn nhở giọng cẩn dặn Giản Nhụy Ái đang sợ mất mật.

Nếu như có nguy hiểm, anh vẫn phải bảo vệ chu toàn cho Giản Nhụy Ái. Anh cũng không biết vì sao mình lại làm như thế.

Giản Nhụy Ái chỉ biết vùi trong ngực anh, đại não là một mảnh trống không, không có năng lực suy tính, nhưng nghe Cụ Duệ Tường phân phó, cô dần đón gật đầu một cái.

“Lão đại, tôi phát hiện ra cô ta rồi.”

“Đừng nô súng loạn, lưu lại người sống. Lão tử muốn thoái mái.”

Giản Nhụy Ái kinh hoàng nhìn Cụ Duệ Tường. Không biết tại sao anh lại đến nơi đây. Thấy anh chau mày, cô biết chuyện rất khó giải quyết. “A.” Chung quanh vang lên mấy tiếng súng thanh, theo bản năng cô thét thật to.

Cụ Duệ Tường tức giận nhìn chằm chằm vào cô, bắt được miệng cô, tức giận mắng: “Đáng chết.” Anh chưa từng chật vật như thế này.

Giản Nhụy Ái cảm giác bước chân kia cách mình càng lúc càng gần, hô hấp của cô càng lúc càng dồn dập. Họ mặc kệ sống chết của một người, cứ như chém giết con cừu non, nếu bắt được bọn hắn chắc chắn phải xử tử.

Chương 82

CHO LÀ ĐƠN TRIẾT HẠO QUA ĐỜI NÊN RƠI LỆ

“Mẹ, thức thời thì cút ngay cho tao, lão tử còn có thể cho các người toàn thây.”

Lúc tuyệt vọng, Cụ Duệ Tường cố gắng che chở thật kỹ cho Giản Nhụy Ái, anh cũng không có biện pháp, khi đối mặt trực tiếp với khẩu súng.

Phía sau vang lên một giọng nói, lạnh lùng và bá đạo: “Dừng tay.”

Ba người xoay người, thấy trong bóng tối có một bóng người đứng thẳng, phát ra hơi thở lạnh lẽo và khát máu như một con quỷ: “Mẹ, nơi nào lại nhảy ra thêm một người không biết sống chết nữa.”

“Để súng xuống.” Đơn Triết Hạo lái xe đi tìm Giản Nhụy Ái, nhìn thấy trên đường có hai chiếc xe, nhìn là biết thứ không tốt lành, nhưng thấy thêm một chiếc Ferrari, vô cùng quen mắt, nghe phía dưới có tiếng người kêu gào, anh lấy gốc độ mình mà phân tích, biết Cụ Duệ Tường đã gặp nguy hiểm.

Anh móc từ trong xe ra một khẩu súng, khẩu súng sáng loáng trong đêm, anh rất sợ đó là người của lão Trần, như vậy sẽ khó giải quyết.

Nhưng nghe giọng điệu, cũng không giống sát thủ nhà nghè, bởi sát thủ nhà nghè sẽ không chửi tục như thế, bọn họ là người có quy tắc rõ ràng.

“Mẹ nó, lão tử nói gì mà có nghe không, người nào mới vừa ra lệnh cho lão tử? Thật không biết sống chết mà.”

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo đến cứu mình, trong lòng buồn vui đều có, mấy câu nói kia giống như thanh kiếm lợi hại đâm vào người cô, vang vọng bên tai của cô.

Âm thanh ‘đùng đùng’, Giản Nhụy Ái bị sợ đến che lỗ tai lại, tảng đá bên ngoài vang lên tiếng súng, khiến cho cô không khỏi luống cuống.

Trong lúc bất chợt lại nghe thêm vài tiếng súng, Cụ Duệ Tường thấy Giản Nhụy Ái bị dọa cho phát run: “Đừng sợ, không có việc gì.”

Mấy phút sau, Giản Nhụy Ái cảm giác mình đã trôi qua mấy thế kỷ, cả người mềm nhũn để không nghe thấy gì nữa, trường hợp bị bắt suýt chết, cô đã trải qua một lần, cho nên sợ cảm giác gián bót mấy phần.

Biết ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, cô sẽ phải trải qua những trận thanh trùng như thế này.

Cụ Duệ Tường nhìn bên ngoài, nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều người, chuyện đã giải quyết xong: “Không sao rồi.”

Giản Nhụy Ái nhớ đến những chuyện đã xảy ra, thân thể vẫn chẳng thể nào mạnh mẽ được, chạy ra ngoài, nhìn người bên ngoài tảng đá, có vài người, mấy người kia chính là cảnh sát, hai người xấu bị cảnh sát bắt đi, đang bị còng tay.

Cô chạy tới, nhìn thấy người mặt xấu xí như hung thần, sợ hãi lui mấy bước, nhưng vẫn không thấy Đơn Triết Hạo đâu, cắn răng mà nói ra: “Cảnh sát, anh có nhìn thấy, tổng giám đốc tập đoàn Đơn thị đâu không, cầu xin anh nói cho tôi biết.”

Người cảnh sát tốt bụng, nhìn thấy Giản Nhụy Ái khóc thút thít, ngón tay chỉ về một hướng khác.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn thấy người nằm ở một tảng đá, gương mặt bị vải áo đầy lại, ‘oanh’ đầu óc trống rỗng, cô cảm giác như màng nhĩ của mình nổ tung, trước mắt dần rơi xuống.

Giống như toàn thế giới cũng sụp đổ.

Nhin thấy dáng vẻ kia, liền khóc thật to, cảm giác cả người đều bị đào rỗng, khó chịu như kẻ sắp chết: “Hạo, anh làm sao vậy, van xin anh đừng làm em sợ! Em không muốn anh phải chết! Anh nhanh tinh lại đi...”

Cảnh sát lúng túng lôi kéo tóc Giản Nhụy Ái: “Tiểu thư...”

“Đừng ngăn tôi, Hạo, anh ấy đã chết, anh ấy vì cứu tôi là chết, ô, ô... Hạo anh về đi! Nếu như anh muốn chúng ta chia tay, em sẽ đồng ý, nhưng anh đừng mặc kệ em như thế, anh tinh lại đi, em cầu xin anh tinh lại đi.”

“Tiểu thư, tiểu thư... Đơn Triết Hạo, không có chết.”

“Ngươi chém gió cái gì, anh ấy đã chết, anh ấy đã nằm đây, cảnh sát kia vừa nói với tôi...” Giản Nhụy Ái không nghĩ đến cảnh sát cũng sẽ nói láo.

Cô không cho phép người khác vô lễ với Đơn Triết Hạo, ngược mắt muôn mảng cảnh sát, khiếp sợ khi thấy Đơn Triết Hạo và Cụ Duệ Tường đều bình an vô sự đứng sau lưng mình, không nói hết lời, đành nuốt những lời còn lại xuống, không thể tin nhìn người sống sờ sờ, vậy kẻ nằm đó là ai.

“Giản Nhụy Ái, chẳng lẽ em nguyên rủa anh chết à! Cô gái ngốc.” Đơn Triết Hạo nhìn mặt đầy nước mắt của cô gái ngu ngốc, trong lòng tràn đầy cảm động, nhưng chỉ im lặng nhìn cô.

Giản Nhụy Ái hiểu ra, ‘xoạt’ liền đỏ mặt, mới biết mình lầm, sững sờ mấy phút, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo bình an vô sự, lập tức nhào vào ngực của anh

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái bị dọa cho hoảng sợ, nên nhào vào trong lòng mình, dịu dàng nói: “Đứa ngốc, anh vô sự, anh đại cát đại lợi không có chết nhanh như vậy đâu.”

“Nhưng... em rõ ràng nghe được tiếng súng.”

“Đúng vậy! Vừa muộn nổ súng, cảnh sát liền đến, bọn lưu manh phản kháng nên bị cảnh sát bắn chết một người, này, anh nói Giản Nhụy Ái này, số em vẫn rất tốt! Ra cửa mà có thể gặp gỡ lưu manh, còn được xem như lập công.”

Ba người nói đang đứng nói chuyện phiếm, một người mặc đồng phục cảnh sát đi qua: “Cám ơn cô đã trợ giúp cảnh sát bắt được mấy tên lưu manh, bọn họ liên tục phạm pháp, nếu như không phải là các người kịp thời kéo bọn họ lại, trì hoãn thời gian, chúng tôi mới có thể kịp thời chạy tới, thì cũng chẳng thể bắt được mấy tên này, cảm ơn các người.”

Giản Nhụy Ái lúng túng hướng về phía cảnh sát cười cười, không nghĩ mình vì họa được phúc, thành công vì nhân dân phục vụ, chuyện biến thành tốt như thế.

“Không có gì, chuyện nhỏ mà thôi.”

Cảnh sát thấy Đơn Triết Hạo đã nói như vậy, cũng không nói thêm gì, dù sao tập đoàn Đơn thị nộp thuế nhiều nhất, có thể xưng là áo cơm cha mẹ của bọn họ, cũng không dám đắc tội, khách sáo nói thêm mấy câu, liền lái xe rời đi.

Con đường náo nhiệt, trong nháy mắt lại trở nên an tĩnh, Giản Nhụy Ái cảm thấy đêm càng âm u, nhớ tới mấy câu nói đả thương lòng mình của Đơn Triết Hạo.

“Tôi đi trước.”

“Này, em đi nơi nào, chẳng lẽ em nghĩ gặp người xấu đều có thể may mắn như thế sao, lên xe.” Đơn Triết Hạo đối với Giản Nhụy Ái hầm hùm mấy câu.

Thân thể Giản Nhụy Ái run lên, chỉ có thể nhắm mắt xoay người ngồi vào xe của Cụ Duệ Tường, hướng về phía Đơn Triết

Hạo nói: “Em đi xe của Cụ Duệ Tường, sẽ không thể gặp người xấu lần nữa.”

Trong nháy mắt sắc mặt Đơn Triết Hạo chuyển thành xanh lá, Giản Nhụy Ái cũng biết làm trái với lời mình sao, trừng mắt nhìn cô, cầm túi xách rách trong tay ném cho cô, mở cửa xe ngồi vào, anh chạy như bay.

Sau khi lái xe, anh không quản được ánh mắt mình, nhìn chiếc Ferrari với ánh sáng chói mắt, trong lòng vừa tức giận vừa ghen tỵ.

Giản Nhụy Ái mắt mát nhìn đi vào trong xe, hết than lại thở, anh không thương mình, bọn họ đã chia tay, mấy lời nói làm đau lòng người ta, rõ ràng vẫn ở bên tai cô, anh có quyền gì mà tức giận, làm sao cứ hành hạ cô như thế.

“Hối hận sao?” Cụ Duệ Tùng nhìn đôi oan gia, lẩm bẩm nói.

“Tôi mới không hối hận, tôi tuyệt đối không hối hận...” Nói ra những lời này, lại không có mười phần khuyết khích, mình không hối hận.

Cụ Duệ Tường mím môi không nói lời nào, lái xe đi.

Không khí trong xe lâm vào yên tĩnh, âm hưởng vi-ô-lông của Trung Tiếu thanh thoát, dịu dàng, mềm mại.

“Giản Nhụy Ái, sau khi ngồi lên xe hối hận đến không kịp rồi.”

“Hối hận, tại sao phải hối hận?”

Cụ Duệ Tường nghiêng đầu nhìn chằm chằm gương mặt trăng nõn, anh biết Giản Nhụy Ái không thể giả bộ được: “Thay vì giả bộ không sao cả, sao không hỏi Hạo cho rõ ràng, không phải là Hạo không yêu cô, anh ta làm những chuyện này, là có nguyên nhân của anh ta.”

Đúng vậy! Cô hối hận, Đơn Triết Hạo đi rồi cô mới hối hận: “Nguyên nhân, anh ấy có nguyên nhân gì? Anh ta và Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, không phải là nguyên nhân tốt nhất sao.”

Chương 83

SỰ ĐÙA GIỖN TRONG LÒNG CÔ ĐÃ CHẾT

“Thật ra thì, có lúc mắt cô không thể nhìn thấy, phải dụng tâm để nghĩ.” Cụ Duệ Tường không thích nói chuyện nhưng đối mặt với Giản Nhụy Ái anh lại là kẻ thao thao bất tuyệt.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Giản Nhụy Ái đăm chìm trong lời của Cụ Duệ Tường. Dụng tâm để nghĩ, cô có cảm giác ngày tận thế đang đến, mới có cảm giác sợ hãi.

“Tâm. Cụ Duệ Tường, tôi có thể à, Hạo sẽ thay đổi sao?” Giản Nhụy Ái không tự tin hỏi.

Trong lòng anh ấy, vĩnh viễn chỉ có một người, không phải là cô tự ti mà vì Lạc Tình Tình quá hoàn mỹ. Hơn nữa chuyện củadì Tân khiến cô luôn có cảm giác có lỗi với cô ta.

Cô ta là người tốt sao? Biết Đơn Triết Hạo đi cùng cô, cô ta cũng không kiêm chuyện, cứ tự nhiên thanh thản chúc mừng như vậy mà tại sao cô lại chấp nhất, vì sao không làm một người rộng lượng.

“Giản Nhụy Ái, cô phải nhớ. Tình yêu không thể nhường đi, nó và tình bạn có một đường phân cách rõ ràng. Nếu như cô có loại ý nghĩ này thì thật sự có lỗi với Hạo.”

Trước kia triền miên cùng nhu tình tựa như nước. Đúng vậy, đó không phải là diễn trò mà vì Đơn Triết Hạo yêu cô. Tại sao có thể dễ dàng chia tay như thế. Có lẽ anh có nguyên nhân.

“Cụ Duệ Tường. Đi... tìm Đơn Triết Hạo. Nhưng tôi không biết anh ấy ở nơi nào.”

“Giao cho tôi.” Cụ Duệ Tường biết Đơn Triết Hạo sẽ đến nơi nào. Tên kia phiền lòng là sẽ tìm đến công việc.

Rất nhanh xe liền đến đến công ty của Đơn Triết Hạo, tại cửa công ty, có sẵn hai chiếc xe hơi sáng chói mắt. Không ngoài dự đoán là Đơn Triết Hạo thật đến công ty, cô tràn đầy cảm kích nói cảm ơn và hẹn gặp lại với Cụ Duệ Tường.

Vì đứa bé, cũng vì chính mình, cô phải dũng cảm để đi tìm hạnh phúc thuộc về mình. Cô tin tưởng mình sẽ thắng, cô sẽ thắng được Lạc Tình Tình.

Thời tiết bên ngoài se lạnh, sáng sớm ngày thứ hai sắp đến rồi. Cả cao ốc không có bóng dáng của ai cả mà chỉ có một mình Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái vào thang máy, quên cả sợ hãi; thời điểm chính lòng mình cảm thấy gấp gáp thì thang máy dừng lại.

Giản Nhụy Ái chạy đến phòng làm việc của Tổng giám đốc. Chỉ muộn sớm chạy tới phòng làm việc cùng để nói rõ mọi chuyện với Đơn Triết Hạo. Cô không hiểu, nhưng cô có suy nghĩ, cô không rõ anh có đợi cô hay không.

Đưa mắt nhìn qua rèm cửa màn, khiến cô giật mình. Trong giây lát thoáng nhìn qua cửa sổ khiến trái tim cô lại muốn ngừng đập, gian phòng sáng rực muôn màu, quần áo nam nữ rơi đầy sàn, một chiếc áo lót màu hồng sáng chói mắt siết chặt vào tim cô.

Chân vô lực, đôi tay đấm mạnh, cố cho mình một dũng khí nhất định.

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng gào thét của đàn ông. Đã từng ân ái với nhau, cùng nhau đi đến thiên đường cũng cùng nhau phát ra những tiếng thét như thế, nhưng âm thanh này nay lại rất chói tai.

Thân thể cô run rẩy kịch liệt, đầu trống rỗng, ngồi bịch xuống trước cửa văn phòng, nước mắt rơi lâ chã xuống sàn nhà.

Giản Nhụy Ái không biết mình ngồi dưới đất bao lâu, chỉ biết những âm thanh vang dội bên trong khiến cô chết lặng. Chỉ có thể khó khăn đứng lên.

Khi đôi mắt cô sưng đỏ, cảm thấy có một mùi hương quen thuộc. Ngước mắt nhìn thấy thân thể cao lớn, nửa người trên ở trần không hề kiêng dè xuất hiện trước mặt cô.

Anh mạnh mẽ xuất hiện trước mặt cô, lại làm cho Giản Nhụy Ái cảm thấy mình như một đứa bé làm sai, nước mắt tràn mi, đến câu chữ chẳng thể nói rõ ràng: “Anh...” Lời nói đầy bụng nhưng rồi hóa thành mặn đắng, không thể thoát ra khỏi miệng.

“Hạo, là ai vậy.” Rồi một cô gái xuất hiện bên cạnh, đầu tóc rối bời, đi chân không vô cùng nhếch nhác. Sự xốc xếch khiến đàn ông phải điên cuồng.

Cô gái xinh đẹp đó lại không phải là Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt của cô gái xa lạ, lảo đảo mấy bước. Cô gái trước mặt đó chính là Ngọc nữ trong làng giải trí - Hà Mẫn Nghê, so với trên ti vi thì cô ta đẹp hơn vài phần. Nhưng lôi thôi nhếch nhác giống một tên ăn xin, đối lập hoàn toàn với hình ảnh trên ti vi.

Đơn Triết Hạo không dễ chịu khi nhìn Giản Nhụy Ái nhếch nhác như thế. Hôm nay nói những lời nói kia với cô khiến cô thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện.

Hiện tại Giản Nhụy Ái yếu ớt giống như tờ giấy trắng càng khiến lòng anh khó chịu không thôi.

“Đơn Triết Hạo, anh...” Giản Nhụy Ái không dám tin nhìn hai người bạn họ.

Hà Mẫn Nghê nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái vừa nhếch nhác vừa bốc mùi thì khẽ cau mày. Trong mắt thoáng qua một tia ghét bỏ, nhưng với thân phận là một nghệ sĩ cô phải biết diễn trò.

Cô không biết Đơn Triết Hạo đang diễn trò quỷ gì, vô duyên vô cớ để bắt cô phải diễn trò với anh. Lần này anh không có dụng đến cô, mà bắt cô không ngừng kêu rên. Nhìn cô gái đang khóc này, Hà Mẫn Nghê hiểu được bảy tám phần rồi.

Cô đưa cho Giản Nhụy Ái một tấm khăn giấy, mỉm cười nói: “Tiểu thư, cô không sao chứ. Sáng sớm thế này đã đến công ty, cô là lao công à. Không nghĩ công nhân vệ sinh của công ty Hạo lại xinh đẹp và trẻ tuổi như thế này. Chỉ là, cô có thể tránh đi một chút không, chuyện của chúng tôi vẫn chưa làm xong.”

Câu nói lẽ phép, lại cất giấu một con dao sắc bén, hung hăng đâm vào tim Giản Nhụy Ái, khiến cho cô không có lực chối cãi.

Cô chỉ có thể nhìn Đơn Triết Hạo, anh cũng không thèm nhìn cô “Hạo, nếu như anh không yêu em, anh muốn ở bên cạnh Lạc Tình Tình. Anh cũng không thể tùy tiện đi tìm cô gái khác...”

“Chúng ta đã chia tay, cho nên chuyện của tôi không quan hệ với cô. Tôi thích ngủ với ai là tự do của tôi.”

Giản Nhụy Ái tuyệt vọng nhìn Đơn Triết Hạo. Tại sao anh có thể dùng một câu nói ngắn ngủi để cắt đứt mọi thứ. Tính tình anh như thế, khiến cho cô chán ghét, càng khiến cô đau lòng. “Tôi chán ghét anh.”

Cô lảo đảo chạy ra khỏi phòng làm việc, mặt đầy nước mắt, gương mặt trắng bệch khiến trái tim Đơn Triết Hạo đau nhói. Cô cũng dần hiểu ra mình không thể tiếp tục ở bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Tất cả đều là do cô ảo tưởng mà thôi, Đơn Triết Hạo đã thay đổi. Anh ấy không còn là Đơn Triết Hạo mà cô yêu thương.

Cô mơ tưởng mình đã có được một tình yêu, nhưng chính lúc cô lơ đãng trong cõi mộng, đặt niềm tin vào tình yêu, là lúc cô nhéch nhác nhất, là lúc tình yêu của cô héo mòn. Tình yêu đến rồi cũng sẽ kết thúc.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đau lòng rời đi, thật ra thì anh cũng không muốn khiến cho Giản Nhụy Ái tổn thương. Anh tổn thương gấp trăm vạn lần Giản Nhụy Ái, anh phiền não ngồi trên ghế Salon.

Hà Mẫn Nghê đi đến bên cạnh anh, nhìn Đơn Triết Hạo một mình đau lòng. Trong lòng cô tràn đầy ghen ty, nhưng cô không thể làm gì được, vì cô là người rất hiểu Đơn Triết Hạo.

Cô tựa ngực vào cánh tay của anh, dịu dàng nói: “Tổng giám đốc Đơn, mới vừa rồi tôi nói những lời đó là sai, không phải tôi cố ý khiến cô ấy bị thương. Thật xin lỗi...”

“Cút.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo ra lệnh

“Tổng giám đốc Đơn. Tôi...” Hà Mẫn Nghê nhìn sắc mặt không tốt của Đơn Triết Hạo. Thức thời đứng dậy mặc quần áo tử tế rồi rời đi.

Đơn Triết Hạo lặng lẽ ngồi ở trên ghế sa lon, dùng tay xoa xoa huyệt Thái Dương. Lúc anh nhận được tin nhắn của Cụ Duệ Tường nói cô muốn tới tìm anh, anh liền sắp xếp vở kịch này, muốn Giản Nhụy Ái phải toàn tâm toàn ý ghét bỏ anh. Nhưng anh lại rất sợ, điều đó khiến cô tìm cái chết.

Vì bọn họ anh bắt buộc phải làm như thế.

Mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu rọi vào căn phòng bên trong, Đơn Triết Hạo nằm trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, lặng lẽ... không ai biết anh đang nghĩ điều gì.

Chương 84

NGUYÊN NHÂN DIỄN TRÒ

Giản Nhụy Ái đau khổ nhìn bầu trời rộng lớn, hít một hơi thật sâu, lê thê mệt mỏi đi trên đường, trong hốc mắt tràn ngập nước mắt, sáng sớm thời tiết âm u giống như tâm tình của chính cô.

Một chiếc xe thê thao chạy chậm như cô đi, cô liếc mắt nhìn qua bóng dáng quen thuộc như thế, khiến cho khóe miệng cô không khỏi nâng lên một tiếng cười nhạo.

Trái tim Đơn Triết Hạo rốt cuộc làm bằng cái gì? mới nói chia tay với cô, liền có thể đi ngủ với cô gái khác, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?

Trước đây anh đối xử với Lạc Tình Tình như thế nào, thì bây giờ lại đối xử với cô chẳng kém chút nào, chẳng lẽ đây chính là báo ứng sao?

Cô cố gắng kìm nén nước mắt nhưng không được, nó cứ tuôn trào không ngừng, cả người thất thểu vô hồn vì nỗi đau quá lớn, không còn sức chống đỡ, ngồi bịch xuống đất.

Giản Nhụy Ái muốn khóc lớn, trong cuộc tình với Đơn Triết Hạo, chính mình thua rồi, thua trong tức tưởi đến rối tinh rối mù, hiến thân rồi lại hiến tâm.

Cô ôm lấy thân thể của mình nghe ra âm thanh cõi lòng tan nát, không biết ngoài khóc như thế bao lâu, cho đến khi trên đường

người càng đến càng nhiều người qua lại, mọi người xem cô như kẻ bệnh thần kinh, cô mới đứng lên, hung hăng lau sạch nước mắt.

Cỏ dại nén có tinh thần cỏ dại, mặc kệ người khác chà đạp như thế nào, khi dễ như thế nào, đã khóc xong rồi tất cả sẽ phải bắt đầu lại một lần nữa.

Cô sửa sang tâm tình xong, lau nước mắt trên mặt, trở về quán Nhân Ái bởi vì cô biết Quyền Hàn và Trác Đan Tinh rất lo lắng cho cô.

Điện thoại di động đổ chuông liên tục, lấy điện thoại ra nhìn thấy tên của anh Quyền Hàn trên đó.

“Alo... anh Quyền Hàn, không có gì, em sẽ về, anh đừng lo lắng, em lập tức đi về, ngày hôm qua... Ngày hôm qua em và Đơn Triết Hạo đi chơi, đúng, ừ đúng vậy.”

Trác Đan Tinh kinh ngạc đến ngây người nhìn thân thể nhếch nhác của Giản Nhụy Ái, kinh ngạc nói: “Nhụy Ái, cô chơi với bùn đất sao, vì sao toàn thân nhếch nhác như thế?”

Giản Nhụy Ái nhìn quần áo trên người mình, lúc đó vì quá đau lòng, không có nhìn thấy trên người mình toàn là bùn đất, đầu gối, quần áo còn rách mای chõ do chạy trốn ngày hôm qua.

“Không có gì, trên đường trở về tớ bị ngã, bây giờ tớ thay quần áo khác là xong.”

Quyền Hàn không vui cau mày kéo Giản Nhụy Ái đang muốn rời đi, nói: “Giản Nhụy Ái, từ khi nào em đã học người ta nói dối thế, chẳng lẽ em không biết mình nói dối rất kém sao?”

“Anh Quyền Hàn, em không nói dối, em thật sự mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, các người đừng tra hỏi nữa.” Giản Nhụy Ái biết mình được mọi người quan tâm, lớn tiếng phản bác là không đúng, nhưng cô không thể không được, hiện tại tâm cô thật sự rất loạn, không thể không chế được giọng nói của mình

Cô vào nhà, tắm rửa một chút rồi lên giường nằm không nhúc nhích, trải qua cả đêm mệt mỏi và đau đớn tan nát cõi lòng, cô mệt mỏi nhắm mắt lại nhưng nước mắt lại tiếp tục tràn ra khói mi, ướt đẫm gối. Không biết cô ngủ thiếp đi lúc nào, nước mắt vẫn tiếp tục theo vào giấc ngủ.

Trong phòng là một đám đầu trâu mặt ngựa, một người đàn ông hung hăng ngồi trên ghế sô pha, mắt to mày rậm, bá đạo nhìn chằm chằm mồ hôi rịn ra trên trán đám đàn em.

“Lão đại, ngài kêu tôi theo dõi Đơn Triết Hạo, mấy ngày nay hắn liên tục thay đổi phụ nữ bên cạnh, nhưng thường xuyên nhất chính là cô gái này.”

Một cô gái mặc áo đầm màu hồng, mái tóc xõa xuống ngang vai, hạnh phúc nắm tay Đơn Triết Hạo.

“Chúng tôi đã điều tra, cô ta chính là người bạn gái thanh mai trúc mã của Đơn Triết Hạo, gọi là Lạc Tình Tình, Giản Nhụy Ái trước kia chỉ là thế thân đã bị Đơn Triết Hạo quăng đi.

Hôm nay còn nhìn thấy Đơn Triết Hạo đi cùng một cô gái khác, mặc kệ Giản Nhụy Ái ở trên đường. Lão đại, chúng ta nên ra tay với ai? Có phải là Lạc Tình Tình không? Theo dõi Giản Nhụy Ái giống như không có kết quả dùng được.”

Lão đại quắc mắt trừng mi, quát to: “Thằng khỉ con, mày không có đầu óc sao? Có thể Đơn Triết Hạo chỉ tìm cô gái khác để thế thân mà thôi, hắn ta muốn bảo vệ Giản Nhụy Ái.”

“Lão đại thật thông minh, nói có đạo lý, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra, nếu như có biến hóa sẽ báo cho lão đại” Khỉ con cợt nhả nói.

“Ngo ngốc, dĩ nhiên là phải tiếp tục, muốn dựa vào mấy đứa ngu ngốc chúng mày để báo thù, ông chủ Trần đã phải chết, Đơn Triết Hạo đã giết ông chủ Trần, cái thù này là cái thù không đội trời chung, không báo được thù, các người đừng nghĩ đến chuyện có thể tiếp tục lẩn lộn trong giới xã hội đen.”

“Đúng, không đội trời chung.” Tất cả anh em cùng hô lớn.

Giản Nhụy Ái mơ màng tỉnh dậy, vì có người đẩy cô mấy cái, từ từ mở mắt, nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Quyền Hàn, yếu ớt nói: “Anh Quyền Hàn.”

Quyền Hàn bưng đồ ăn đến trước mặt cô, dịu dàng nói: “Nhụy Ái, em đã ngủ cả ngày rồi, có bị đói bụng không? ăn chút gì đó đi.”

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt mê man nhìn ngoài cửa sổ, quả thật sắc trời đã tối đen rồi, thở dài một cái, không nghĩ mình ngủ lâu như thế. Vì ngủ một thời gian dài, tâm tình có chút uể oải, lắc lắc đầu mấy cái, nhìn trên bàn nhỏ toàn là món ăn cô thích: sườn xào chua ngọt, củ cải trắng, canh đậu hũ, cá canh bắp ngô nữa.

Nhớ lại khi trở về mình đã thét lớn với Quyền Hàn, áy náy khịt khịt mũi: “Anh Quyền Hàn.”

Giống như cô gái nhỏ phải chịu nhiều uất ức, tìm được một người thật lòng yêu quý mình, ôm Quyền Hàn khóc lớn.

“Không sao, không sao... Nhụy Ái, đừng khóc, bất luận xảy ra chuyện gì, anh Quyền Hàn sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Giản Nhụy Ái biết trời có sắp xuống, Quyền Hàn cũng sẽ thay cô chống đỡ, từ nhỏ tới lớn Quyền Hàn cứ như một vệ sĩ, tận tâm tận lực bảo vệ cô.

“Không cần đau lòng, nhớ nhung thứ người chỉ khiến mình tổn thương, coi như đó là động lực để mình tiến bộ đi.”

“Động lực.” Giản Nhụy Ái lầm bẩm nói, trong đầu thoáng qua hình ảnh khiến cô đau lòng. Đơn Triết Hạo là một người đàn ông cao cao tại thượng, nên chỉ có cô gái cao quý như Lạc Tình Tình mới thích hợp với anh, còn cô chỉ là một cây tầm gửi, một thứ cỏ

dại, thì không nên với cao, tại sao mình lại bị một người như thế tộn đền.

“Anh Quyền Hàn, thật sự em quá ngu ngốc, quá ngây thơ rồi, em cho là Đơn Triết Hạo thật sự muốn ở bên cạnh mình, đã tin tưởng ngọn đèn tàn có thể phát sáng trở lại, em tin tưởng tình yêu, em tin tưởng mơ ước, em tin tưởng kỳ tích, tin tưởng anh ấy sẽ yêu một cô gái bình thường như em, anh ấy sẽ nắm tay em đón lấy cuộc sống hạnh phúc tựa như trong mơ.

Thì ra thứ kia chỉ là một giấc mơ, khi tỉnh lại cái gì cũng không còn, xét đến cùng em cũng chẳng biết mình là cái gì nữa rồi.”

Quyền Hàn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, muốn cho cô sự áp và an ủi: “Đứa ngốc, em đừng cảm thấy mình là kẻ vô tích sự, vậy thì em quên hết tất cả đi, lấy dũng khí đối mặt với tất cả khó khăn, đánh bại những thứ khó khăn này, khó khăn cũng sẽ không là khó khăn, tất cả những điều tốt đẹp sẽ đến với em.”

“Em có thể làm được sao?”

“Đi thôi, anh Quyền Hàn sẽ dẫn em đến một nơi.”

Chương 85

TÌNH YÊU PHẢI CỐ GẮNG MỚI KHÔNG HỒI HẠN

“Em có thể làm được sao?” Giản Nhụy Ái mê man, cô có thể chiến thắng tất cả mọi khó khăn sao? Đây là nỗi đau khó vượt qua, cô lại là một con cùu non chẳng có năng lực chống đỡ.

Cho tới bây giờ, cô vẫn chưa thể buông tha cho tâm tình của mình, luôn có dây thần kinh nhắc nhở cô chuyện Đơn Triết Hạo làm việc gì cũng đều có nguyên nhân.

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, khiến cho cô không thể đoán ra nguyên nhân, nhưng mỗi lần anh lảng tránh, không dám đối mặt với cô lại khiến cô cảm thấy mọi chuyện không tự nhiên đơn giản như vậy.

“Đi thôi, anh Quyền Hàn dẫn em đến một nơi khác.”

Giản Nhụy Ái đi theo Quyền Hàn đến nơi mà bọn họ thường hay đến, đó là tầng cao nhất của một tòa nhà cao tầng, ở đây có thể nhìn thấy cảnh đêm trước mặt, hơn nữa còn có một nhà hàng lớn, thức ăn ngon khiến cho tâm tình con người ta cũng tốt lên không ít.

Mỗi lần tâm tình Giản Nhụy Ái không được ôn, chỉ cần đi lên đây, cô sẽ cảm thấy khó khăn không còn là khó khăn nữa.

Cô đứng ở trước rào chắn, cúi người nhìn phố phờ phờ, những ngọn đèn lung linh tỏa sáng, cảnh đêm hiu hắt, buồn bực giảm đi, ngoài miệng hiện ra nụ cười rực rỡ.

“Cám ơn anh, cám ơn anh Quyền Hàn, anh vĩnh viễn là người hiểu em nhất.” Giản Nhụy Ái mỉm cười nhìn Quyền Hàn.

Quyền Hàn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, hỏi “Còn nhớ khi còn bé, em đã nói những vì sao mang ánh sáng quá yếu ớt, nhưng lại chiếu rọi toàn bộ thế giới, em muốn trở thành sao, đem ánh sáng của mình chiếu rọi tâm linh mỗi người.”

Anh xoay người, dùng đôi mắt thâm tình nhìn Giản Nhụy Ái: “Nhưng lúc ấy trong lòng của anh nói gì biết không? Anh nói anh muốn bảo vệ ánh sáng của em, anh hiểu mình không thể cứ nắm chặt tay người mình yêu, nên anh đã buông tay em để cho em đến với người mình yêu, đó chính là Đơn Triết Hạo, nhưng nay anh không muốn bỏ qua một lần nữa. Anh yêu em, Nhụy Ái, cầu xin em cho anh một cơ hội, anh không muốn chỉ là anh trai của em, anh muốn là người bạn đời bên cạnh em.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái đầy vẻ khó tin, cô không nghĩ anh Quyền Hàn là nói với cô như vậy, cô có chút luống cuống, cô rất rõ cảm giác của Quyền Hàn vào lúc này.

Cô chỉ có thể đần độn mà nhìn chằm chằm vào Quyền Hàn, tiến vào cảm xúc của anh, ánh mắt thâm tình như muốn đem những cảm xúc của anh hòa tan, lúc Quyền Hàn sắp hôn cô, cô mới bừng tỉnh quay đi chỗ khác.

“Thật xin lỗi, anh Quyền Hàn, em...”

“Không cần nói, em hiểu rồi, anh đã biết đáp án của em rồi.” Quyền Hàn nói trong cõi lòng tan nát, trên mặt gượng cười, anh biết đáp án nhưng ít nhất vẫn phải cố gắng một lần, như thế có thát bại cũng không hối hận.

Giản Nhụy Ái không muốn bắt cứ ai tổn thương vì mình, nhưng cô lại cứ khiến cho họ tổn thương, cô không thể nào ích kỷ cứ đứng bên cạnh mà để mặc tình cảm của Quyền Hàn.

Thật lâu sau, Quyền Hàn vẫn đưa đôi mắt vô hồn nhìn cảnh đêm, còn Giản Nhụy Ái cứ như đứa bé đã làm sai, ngoan ngoãn ngồi một bên, không dám nhúc nhích.

“Nhụy Ái, anh muốn ngồi một mình, em về một mình được không?”

“Vâng.” Giản Nhụy Ái biết mình không tư cách đứng bên cạnh anh, không yên lòng nhìn Quyền Hàn đang bị thương nên chỉ nhỏ giọng: “Anh Quyền Hàn, em đi trước, anh phải chú ý an toàn nhé.”

Quyền Hàn gượng cười lành lạnh, nụ cười giống như tự châm chọc mình, nhưng có vẻ rất khổ sở, gương mặt anh tuấn đầy đau đớn, cầm chai rượu bên cạnh rót vào bụng.

Không biết bao lâu, những chai rượu trống ngày càng nhiều, ý thức mơ hồ không rõ.

Trác Đan Tinh nhận được điện thoại của Giản Nhụy Ái, liền chạy như bay đến nơi đó, nhìn những chai rượu chất chồng của Quyền Hàn, đây là lần đầu tiên Trác Đan Tinh nhìn thấy đáng vể

nhéch nhác này của anh, cô đoạt lấy bình rượu: “Anh Quyền Hàn, anh làm sao vậy, không nên uống nữa.”

“Trả lại cho anh, em là ai mà quản chuyện của anh thế... anh muốn uống, uống cho đến chết mới thôi.”

“Anh Quyền Hàn, anh đừng uống như thế nữa có được không, em đưa anh về.” Trác Đan Tinh muốn dùu anh trở về, nhưng anh quá nặng, cô chỉ có một mình, làm sao mà đỡ nổi.

Một ông chủ đi qua, nói: “Tiểu thư, vị tiên sinh này uống say như vậy, tiệm chúng tôi có sẵn phòng cho khách, tôi sẽ dùu anh ta vào giúp cô.”

Trác Đan Tinh nhìn sắc trời cũng quá muộn, anh Quyền Hàn lại uống nhiều rượu như thế, đoạt lấy rượu của anh, hướng về phía ông chủ nói: “Cám ơn ông.”

Hai người cố gắng dùu một chàng trai cao một mét tám vào trong phòng khách, sau đó Trác Đan Tinh vội vàng nói: “Cám ơn ông chủ.”

Trác Đan Tinh nhìn người nằm trên giường, khuôn mặt anh tuấn, gò má đỏ ửng, trong miệng lẩm bẩm nói: “Nhụy Ái, Nhụy Ái...”

Trong lòng cô không thoái mái, chỉ có thể thở dài, muốn đắp chăn cho anh nhưng không ngờ lại bị Quyền Hàn trong mơ màng ôm lấy, để cô nằm trong lòng ngực anh.

Trác Đan Tinh cảm nhận được nhiệt độ trên người của Quyền Hàn, đỏ mặt muốn giãy giụa đứng dậy.

Quyền Hàn cú ôm chặt lấy cô, khiến cô không cách nào nhúc nhích, gương mặt của cô dính vào bộ ngực cường tráng của anh, cảm giác hơi thở nóng bỏng, sắp thiêu đốt cô.

“Anh Quyền Hàn, buông em ra.” Trác Đan Tinh giùng giằng: “A!” Trọn to hai mắt, nhìn Quyền Hàn lật người đè lên thân thể cô, muốn đấm anh một cái, cô cảm nhận được trong tiếng hít thở và mùi rượu nồng đậm.

Mùi vị nồng nặc khiến Trác Đan Tinh cảm thấy buồn nôn, nhưng mùi rượu này cũng cho cô chút tư vị hạnh phúc.

Quyền Hàn đang dùng lưỡi đặt lên môi cô một nụ hôn霸道, đây là nụ hôn cô mong đợi nhất, coi như anh chỉ muốn thân thể của cô, Trác Đan Tinh cũng không muốn ngăn cản.

Ngón tay thon dài của Quyền Hàn vuốt ve gò má của Trác Đan Tinh, chạm thật nhẹ nhàng, yêu thương mà vuốt ve giống như che chở bảo vật quý giá.

Trác Đan Tinh bị Quyền Hàn vuốt ve, hoàn toàn quên chống đỡ rồi, ánh mắt thoảng qua vẻ mơ màng.

Hô hấp Quyền Hàn trở nên dồn dập, trong mắt tràn đầy yêu thương, miệng nói một cách dồn dập: “Nhụy Ái, Nhụy Ái...”

Mấy câu nói đó kéo Trác Đan Tinh từ trong u mê trở về với thực tại, cô liều mạng giãy giụa, cho dù cô thích Quyền Hàn, cũng không muốn lần đầu tiên lại chỉ là vật thay thế một cô gái khác, đó là sỉ nhục to lớn.

“Anh Quyền Hàn, anh tỉnh lại đi! Em không phải là Giản Nhụy Ái, anh buông em ra.”

Quyền Hàn đang say mềm, cô gái bên dưới lại mang theo hương thơm dịu dàng và thanh nhã, đã sớm tàn phá ý chí của anh, cả người bị anh gắt gao ôm lấy.

Đem môi áp sát vào trên môi Trác Đan Tinh, khiến cho cô cùng anh giao hòa.

Trác Đan Tinh giùng giằng, lại giãy giụa cố khống chế chất men rượu trong người Quyền Hàn, mắt thấy từng lớp quần áo của mình rơi xuống đất, cô sợ hãi, lại chẳng biết phải làm sao.

Quyền Hàn không nghĩ đến việc cô gái bên dưới là ai, chỉ biết nó có sức hấp dẫn như một cây anh túc, làm cho anh chẳng có cách nào mà kiềm chế, chỉ muốn vào cuộc ngay lập tức

Anh đặt một nụ hôn nóng rực lên trán cô, cánh mũi, môi của cô, cả cầm cũng có một nụ hôn... Rồi bắt đầu đi xuống, không nhịn được gạt áo ngực của cô ra, nhìn thân thể xinh đẹp, bàn tay nóng bỏng lập tức đặt lên nhũ hoa đầy đà của cô, cảm thụ sự mềm mại...

Trời sanh tính Trác Đan Tinh là to gan, nhưng lần đầu làm chuyện nam nữ hoan ái, dù sao nê rất khủng hoảng và luống

cuồng.

Cô không có biện pháp cự tuyệt những động tác của anh Quyền Hàn, nếu như là người khác cô đã sớm cho anh ta về Tây Thiên rồi.

Nhưng người đàn ông trên người cô hiện tại là người đàn ông mà cô yêu nhất, cô chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực mà phối hợp, mặc kệ trong mắt của anh không phải là cô...

Phố đêm phồn hoa, trong phòng ngập cảnh kiều diễm...

Chương 86

HOÀN TOÀN BIẾN THÀNH ÁC QUÝ

Về đến nhà chờ đợi, tay chân Giản Nhụy Ái trở nên luống cuống, nhìn từng giây từng phút trôi qua, mà hai người kia không có chút tin tức nào, cũng không biết Trác Đan Tinh có thể đem Quyền Hàn trở về không.

Cô nằm ở chiếc ghế dài trong quán chờ đợi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Nghe âm thanh mở cửa, Giản Nhụy Ái chợt thức tỉnh, thấy sắc mặt âm u của hai người, lo lắng hỏi “Anh Quyền Hàn, Đan Tinh, tối hôm qua hai người ở đâu, sao bây giờ mới trở về.”

Trác Đan Tinh ngượng ngùng cúp mắt xuống, không biết trả lời như thế nào về chuyện đêm qua của bọn họ.

Giản Nhụy Ái nghi ngờ nhìn chằm chằm hai người, cứ có cảm giác bọn họ đang che giấu chuyện gì đó, thấy quần áo trên người Trác Đan Tinh nhăn nhúm, trên ngực thấp thoáng những dấu hôn nhàn nhạt, Giản Nhụy Ái hoàn toàn hiểu được những gì đã xảy ra đêm qua.

Đôi mắt Quyền Hàn lạnh lùng, nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, hít sâu một hơi, nắm tay Trác Đan Tinh, nói: “Nhụy Ái, anh và Trác Đan Tinh đã ở chung một chỗ, tụi anh là một đôi.”

“Nhụy Ái, tớ...” Trác Đan Tinh nhìn vào đôi mắt kiên định của Quyền Hàn, trong lòng đã sớm vui mừng nở hoa, thấy Giản Nhụy Ái không động tĩnh, quét mồm thầm hỏi: “Nhụy Ái, chẳng lẽ cậu không chúc phúc cho tớ sao?”

Giản Nhụy Ái bừng tỉnh khi hiểu ra, nếu như Quyền Hàn và Trác Đan Tinh ở chung một chỗ, đó là điều khiến cô vui nhất, cô đến chúc mừng cũng chẳng kịp, làm sao có thể không chúc phúc cho bọn họ: “Không phải, chỉ là tớ quá kinh ngạc, chúc mừng hai người, Đan Tinh, về sau cậu đã là chị dâu của tớ rồi.”

“Chị dâu, cậu được lăm đó Giản Nhụy Ái, nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tớ đi.” Trác Đan Tinh mỉm cười với Giản Nhụy Ái nhưng trong lòng chẳng vui vẻ tí nào.

Rốt cuộc, cô đã chờ được người mình thương nhất, hơn nữa còn đã qua đêm cùng anh.

Quyền Hàn nhìn hai cô gái nhỏ vui vẻ, nhìn Giản Nhụy Ái không tim không phổi tươi cười, đau lòng giống như bị người ta chà đạp.

Nhưng cái kết cục này cũng không quá bi đát.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua.

Giản Nhụy Ái nhận được lời mời đến nhà của bà nội Đơn Triết Hạo: “Bà nội, người kêu con đến có chuyện gì ạ?”

“Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể bảo cháu đến sao?” Bà nội vui vẻ hỏi.

Giản Nhụy Ái ngắm nhìn bốn phía, kể từ ngày đó bắt gặp chuyện tốt của anh, hai người đã không có liên hệ gì nữa, cũng không biết anh sống những ngày tháng tiếp theo như thế nào, nếu anh và Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, thì chắc chắn ngày tháng của anh sẽ vô cùng tốt đẹp? Giản Nhụy Ái có chút tự giễu, cô giả bộ mỉm cười: “Bà nội...”

“Được, không cần nhìn, Hạo đang ở phòng của nó, dì Ngọc đi gọi cậu chủ xuống đây.”

Dì Ngọc mỉm cười lên tiếng: “Vâng”

Bà nội lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, ngồi ở trên ghế sa-lon rồi khẽ nói: “Nhụy Ái, mấy ngày nay con đi đâu, sao không đến thăm bà nội, chẳng lẽ con quên bà nội rồi sao.”

“Không... Không có, làm sao con có thể quên bà nội, con...” Chỉ là không muốn nhìn thấy Đơn Triết Hạo, gặp mặt sẽ lúng túng, vì khi nhìn thấy anh, sẽ không cách nào giả bộ là không thấy, cô không thể nào tỏ ra cao thượng chúc phúc cho anh và Lạc Tình Tình như thế.

Nghiêng đầu không thấy bóng dáng Đơn Triết Hạo, chỉ có dì Ngọc đi xuống: “Lão phu nhân, cậu chủ nói anh ấy có chuyện cần giải quyết, không làm xong không xuống nhà.”

Giản Nhụy Ái khẽ giật mình, không ngờ anh vừa quay lại với Lạc Tình Tình thì cũng không muốn nhìn đến mình nữa, ngoài miệng gượng cười: “Bà nội, nếu Hạo đã có chuyện thì đừng làm phiền anh ấy.”

Bà nội không hiểu cháu mình, gần đây rất khuya mới trở về, bà nghĩ rằng cháu trai đang giận dỗi với Giản Nhụy Ái.

“Nhụy Ái, lúc nào thì con về đây, bà nội rất nhớ con.” Bà nội mỉm cười và nói.

Giản Nhụy Ái giật bắn người, quay về đây, hiện tại cô không nên quay về nhà họ Đơn, mà người về là Lạc Tình Tình mới đúng.

“Bà nội, quán Nhân Ái còn nhiều chuyện, nên con không thể về đây, nhưng con vẫn có thể đến đây thăm bà.”

Bà nội kéo tay Giản Nhụy Ái, đem chiếc nhẫn đã chuẩn bị trước đeo vào ngón tay Giản Nhụy Ái, ngắm nhìn một hồi rồi khen: “Vừa vặn quá, thật là đẹp.”

Giản Nhụy Ái nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, chiếc nhẫn màu vàng kim đơn giản, nhìn lại rất thanh nhã và cao quý: “Bà nội, chiếc nhẫn này có vẻ rất đắt, con không thể nhận.”

“Đứa nhỏ ngốc, chiếc nhẫn này là nhẫn truyền đời của nhà họ Đơn, hôm nay bà nội đeo nó cho con, mong con phải cố gắng bảo quản nó.” Bà nội vui vẻ vỗ vỗ mu bàn tay mảnh khảnh mềm mại không xương của cô.

“Bà nội, món đồ quý như thế, con càng thêm không thể nhận rồi.” Giản Nhụy Ái nghe thấy đây là vật gia bảo truyền đời, vội vàng muốn để nó xuống.

Bà nội liền ngăn cản: “Đứa ngốc, vì sao con lại không thể, con sắp trở thành con dâu nhà họ Đơn rồi, chiếc nhẫn này vốn là phải đưa cho con từ sớm, hơn nữa bụng của con lại đang có chắt nhà họ Đơn, còn ai có tư cách hơn.”

“Bà nội, con...” Hốc mắt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, muôn nói ra, nhưng không dám nói, sợ bà nội chỉ thương hại mình mới làm thế: “Bà nội, vật này con không thể nhận được.”

Bà nội càng cảm thấy kỳ quái thấy Giản Nhụy Ái khóc, càng thêm không hiểu: “Có phải Hạo lại khi dễ cháu hay không, không có chuyện gì, bà nội sẽ làm chủ thay cháu.”

“Không phải vậy, bà nội, Hạo không khi dễ cháu, chỉ là cháu không muốn ở cùng anh ấy, cháu cảm thấy hai người không hợp nhau, Đơn Triết Hạo nên lựa chọn một người có điều kiện hợp hơn cháu, có thể hợp với anh ấy, không phải là của cháu, cho nên...”

Bà nội biến sắc, đứng lên, kích động hét lớn: “Nhụy Ái, đừng nói dối, có phải Hạo khi dễ cháu không? Đơn Triết Hạo xuống đây ngay cho bà nội.”

Tất cả mọi người đều bất ngờ, không ai dám lại gần phòng khách.

Khi Đơn Triết Hạo xuống lầu, sững sốt thấy Giản Nhụy Ái đang đỏ hoe mắt, đôi tay không tự chủ mà nắm chặt, kích động muôn lần gần ôm lấy cô nhưng vài phút sau tất cả đều bị anh che giấu trong lòng, chỉ lạnh lùng nhìn Giản Nhụy Ái và bà nội.

Mãnh liệt kìm né nỗi tâm đang muốn ôm chặt Giản Nhụy Ái, đôi mắt thâm thúy tràn đầy lo lắng, đôi tay cố nén tâm tình mà bóp chặt đến nỗi cả gân xanh, Đơn Triết Hạo đi tới sau lưng Giản Nhụy Ái, bàn tay siết chặt vai của Giản Nhụy Ái.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái giật mình, trái tim đập loạn, quay lại thấy rõ gương mặt của Đơn Triết Hạo, khẽ cau mày nói: “Hạo, anh thả em xuống đi.”

“Hạo, cháu làm cái gì thế, nhanh thả Tiểu Nhụy xuống đi.” Bà nội ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo, làm sao mà anh lại biến thành kẻ lạnh lùng như thế.

Trước khi Đơn Triết Hạo đưa Tân Lan về quê, trong lòng anh chỉ có mình Giản Nhụy Ái, vì sao bây giờ anh lại đối xử vô cùng lạnh lùng với cô.

“Bà nội, người không cần lo lắng cho chúng cháu, đi!” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói xong, vẻ khát máu đến độ khiến bà nội cũng hoảng sợ.

Chương 87

CHI PHIẾU SỈ NHỤC

Giản Nhụy Ái khó chịu bị anh kéo đi, từ khi Đơn Triết Hạo trở về, dường như anh đã thay đổi hoàn toàn. Không còn nữa một con người dịu dàng, dường như anh luôn tránh mặt cô, có lúc lại như đứa bé ăn vạ.

Hiện tại anh lại giống một con ác ma, nếu nói chuẩn xác hơn thì anh chính là một ác ma đói bụng.

“Hạo, cháu náo như thế đủ rồi chứ. Cháu thật là quá đáng. Tại sao có thể đối đãi với Tiểu Nhụy như vậy. Tiểu Nhụy là người vô tội. Huống chi trong bụng của nó đã có con của cháu, cháu đừng khiến nó tổn thương.” Bà nội không nhìn nổi, bà chẳng biết vì sao anh lại khi dễ Giản Nhụy Ái như vậy.

“Cháu.” Khóe miệng Đơn Triết Hạo nở ra nụ cười lạnh. Trong mắt mang theo lạnh lẽo và khinh thường. “Bà nội, con của cháu chỉ có một, nó nằm trong bụng của Tình Tình. Những người khác căn bản không quan trọng.”

Tay Giản Nhụy Ái chợt vung đi, lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống đất rồi. Anh đang nói gì thế, tại sao Đơn Triết Hạo lại nói những lời tàn nhẫn như thế.

Hốc mắt cô tràn ngập nước mắt, lại quật cường không để cho nó chảy ra. Cắn môi, ngược mắt nhìn anh, môi mấp máy nói không ra lời.

Bà nội vội vàng đỡ Giản Nhụy Ái dậy. “Tiểu Nhụy, con làm sao vậy.” Sắc mặt cô xanh mét nhìn Đơn Triết Hạo, hoàn toàn không hiểu được anh.

“Được, cứ ở chỗ này giải quyết tất cả. Chúng ta chia tay đi, về sau cô không nên xuất hiện ở nhà chúng tôi nữa. Bởi vì như thế sẽ làm phiền tôi” Đơn Triết Hạo không nhìn tới ánh mắt Giản Nhụy Ái, giọng nói không có mang theo chút tình cảm nào.

“Hạo, con đừng quá phẫn như thế. Vợ chồng son gây gỗ là chuyện bình thường, không nên đem chuyện chia tay ra mà nói.” Bà nội run rẩy kịch liệt, bà không ngờ Đơn Triết Hạo lại độc ác vậy.

Bà hiểu cháu của mình, anh luôn làm việc theo lý trí, không suy nghĩ đến tình người. Nhưng một khi đã quyết định thì không thay đổi. Lần này chuyện xảy ra như thế nào, anh đang cố tình chọc cho bà tức chết à?

“Bà nội, đừng có che miệng con.” Đơn Triết Hạo rút từ trong túi ra một tờ chi phiếu, ném cho Giản Nhụy Ái: “Nói đi, muốn bao nhiêu em mới bằng lòng chia tay. Cứ nói đi, tôi sẽ thỏa mãn em, chỉ cần về sau em đừng quần lấy tôi nữa.”

Giản Nhụy Ái chẳng thể kiềm nước được nước mắt mình, thân thể run rẩy kịch liệt, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo như nhìn một người xa lạ

Gương mặt này, mấy ngày trước vẫn nói lời ngọt ngào, hứa hẹn sẽ cho mẹ con cô hạnh phúc. Hôm nay lại ném ra một tấm chi phiếu đuổi bọn họ đi là sao?

Cô biết Đơn Triết Hạo có lý do nhưng không biết đó là nguyên nhân gì?

Cánh tay cô run rẩy kéo cánh tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, anh cho em biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Tại sao, anh lại thành ra như thế.”

“Tôi nói cho cô biết, chúng ta không hợp nhau, người tôi yêu là Lạc Tình Tình, cô cứ ở đây dây dưa thì chẳng có lợi ích gì cả. Đừng nói rằng cô muốn ở cạnh tôi để tận hưởng vinh hoa phú quý. Tôi chán ghét hạng người nghèo như cô lắm rồi, cả ngày chỉ biết đưa lòng tốt, lừa gạt sự thương hại của người khác để có lấy lợi ích về cho mình...”

Giản Nhụy Ái bị anh nói những lời nhục mạ khiến cô khổ sở, đau đớn đên cuồng. Tay của cô vung đến trước mặt Đơn Triết Hạo. “Chát.”

Một tát mang theo tất cả đau đớn của cô, mọi người trợn mắt đầy kinh ngạc

Đơn Triết Hạo lấy tay sờ sờ gò má mình, vẻ mặt khinh thường hờ lạnh mấy tiếng. “Một tát này đối với tôi mà nó chẳng là gì. Nhưng nếu như lần sau vô lễ như thế nữa thì đừng trách tôi.”

Anh nắm lấy cổ tay cô thật chặt như thể muốn bóp nát nó đi, người duy nhất dám đánh anh cũng chỉ là cô.

Giản Nhụy Ái cố chịu đựng cổ tay đang bị anh bóp đau, đưa mắt nhìn anh chằm chằm nhưng chẳng tìm được bất cứ suy nghĩ gì trong mắt anh, chỉ có lạnh lẽo... sự lạnh lẽo khiến tim cô đau nhói.

Anh đưa mắt nhìn thằng cô, mà cô chỉ thấy sự chán ghét trong đó.

Lòng tin của cô dành cho Đơn Triết Hạo tan vỡ, cô vẫn cố tin rằng anh có nguyên nhân nên mới làm như thế.

Cố nhịn nước mắt để nó không ngừng chảy ra, Giản Nhụy Ái khom người cầm chi phiếu lên. Một tờ giấy lại có thể khiến cho hơi thở của cô nóng rực, trái tim muốn ngừng nhịp, nước mắt nóng bỏng tuôn ra như suối nước làm ướt nhòa đôi mắt

“Đơn Triết Hạo, tình yêu của em không có giá rẻ như vậy. Không phải tấm chi phiếu có thể chống đỡ được chuyện đó. Tình yêu của em chẳng chi trả bằng tiền, nên em sẽ trả nó lại cho anh. Em muốn để cho anh nhớ, vĩnh viễn anh cũng thiêu em. Đơn Triết Hạo vĩnh viễn thiêu Giản Nhụy Ái.”

Tay của cô nắm thật chặt rồi lại xé nát tờ chi phiếu, giống như xé nát vết thương khiến cô không thở nổi.

Trong tay nắm mảnh vụn tờ giấy, hung hăng ném cho Đơn Triết Hạo. Chi phiếu rải đầy sàn nhà. Có vài mảnh giấy dính trên tóc Đơn Triết Hạo.

Gương mặt anh vẫn không thay đổi, chỉ có lạnh lùng và dữ tợn.

Giản Nhụy Ái xoay người rời đi, lòng của cô tê dại, đau thương đến tê tái tâm hồn, trái tim dường như chocab còng đập. Cảm giác vô cùng khó chịu. Cô không muốn cảm nhận tiếp, đau đớn kia khiến cô chẳng thể chống đỡ nổi.

“Tiểu Nhụy...” Bà nội lo lắng nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái hướng về phía bà nội khoát khoát tay. Cô muốn chịu đựng một mình, nếu cứ đứng trước mặt Đơn Triết Hạo nữa cô sẽ hỏng mất... có thể cô sẽ đánh mất chính cô.

Coi như đi mỗi một bước đều đang chảy máu. Máu thịt be bét khiến tim đau đớn, nhưng cô chỉ muốn chịu đựng một mình.

Đơn Triết Hạo canh chừng bóng lưng cô, đôi tay không tự chủ nắm chặt, thân thể kịch liệt run rẩy, ánh mắt bi thương không dám để cô thấy.

Bóng lưng Giản Nhụy Ái khẽ run, chiếc bóng cô đơn mỗi lúc một dài. Gió thu quất vào đuôi tóc của cô, khiến nó có chút xέch, quần áo tung bay như thể thân ảnh kia quá mỏng manh, quá yếu ớt. Anh đã phải cố gắng kiềm chế để không chạy đến bên cạnh cô.

“Bà nội, không nên hỏi cháu, cháu muốn những điều tốt nhất cho Tiểu Nhụy.”

“Hảo, nhưng cháu làm thế làm sao có thể khiến cho Tiêu Nhụy tốt được...”

“Cháu tin tưởng cả hai mẹ con cô ấy sẽ chịu đựng nổi, chờ mọi chuyện qua rồi, tất cả đều tốt đẹp.” Trái tim Đơn Triết Hạo như bị đao cắt. Xoay người không để cho bà nội nhìn nét mặt luống cuống đầy ưu thương của mình.

Một chút nước mắt mặn mặn từ hốc mắt anh chảy xuống. Đơn Triết Hạo thè người để cho anh khổ sở, anh sẽ cho người đó khổ sở gấp đôi.

Giản Nhụy Ái kiên trì đi ra khỏi nhà họ Đơn. Đi ra cửa chính, đi tới cây đại thụ to. Thân thể mềm nhũn ngồi xổm xuống, vòng tay qua ôm chắc thân thể mình, đau đớn ôm trọn lấy cô. Đau lòng sôi trào giống như động cơ xe đang chạy khuấy cho cô tê tâm liệt phế, nước mắt chảy xuôi, tiếng khóc thê lương.

Thì ra tình cảm của một người đàn ông lại mong manh như thế. Một giây trước hướng về phía người kia nói lời ngọt ngào. Một giây sau lại ghét bỏ người ta. Đàn ông nhanh thay lòng đổi dạ, đàn ông nhanh thay tâm đổi tánh tựa như một loại động cơ xe.

Cô bỏ tâm ra, hận không được giao trái tim đau đớn của mình cho anh. Đem sự đau đớn giãm nát cõi lòng anh... Đau.

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến Đơn Triết Hạo có thể độc ác như thế, anh nhanh chóng giao trái tim lại cho Lạc Tình Tình. Hoặc giả dụ anh căn bản là không có giao trái tim cho mình, chỉ là hứng

thú nhát thời rồi lại chán ghét nên anh trở về bên cạnh Lạc Tình Tình.

Suy đoán như vậy khiến Giản Nhụy Ái càng thêm đau lòng.

Giản Nhụy Ái khóc đến khi toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa, hai tay chống đỡ cây đại thụ để đứng lên, bước chân vô hồn đi về phía trước.

Cô không muốn trở về nhà bởi cô không muốn khiến cho anh Quyền Hàn và Trác Đan Tình lo lắng. Nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác này, cô mệt mỏi bước thật chậm.

Chương 88

LÀM BẠN GÁI CỦA CHÁU

Giản Nhụy Ái nhớ đến ông nội, nhớ tới cha mẹ cô. Đã bao lâu rồi cô không được về nhà.

Cô móc trong túi ra một trăm năm mươi đồng, cô quyết định rời khỏi thành phố này, về nhà một chuyến. Coi như tại quê không có người thân nhưng lại có hương vị của cha mẹ cô, nó khiến cô nhớ nhung điên cuồng.

Giản Nhụy Ái ngồi lên xe đò để về nhà, nhà cô bên ngoài thành phố, cách thành phố chừng hai giờ xe chạy. Khi đến gần nơi cần đến, cô mệt mỏi nhìn ra cửa sổ

Xe đò từ từ đi tới, trên xe đò một số hành khách cãi nhau, một số người vừa nói vừa cười. Nó khiến cô nhớ về những chuyện ngày xưa, những giọng nói thân quen khiến cho cô càng thêm đau lòng.

Xe đò đi về phía trước, từ từ rời thành phố lớn, mang cô về một vùng quê xa xôi. Nơi đó cát giấu những ngày tháng đẹp nhất trong tuổi thơ cô, chỉ cần trở về cô đều cảm thấy bình yên bởi vì nơi đó chính là nhà của cô.

Lướt qua những ngôi nhà cao tầng, lướt qua những rừng cây. Xe đò đi về phía biển rộng mênh mông và bát ngát, những cánh chim hải âu hợp xướng. Xuyên qua núi lớn, chậm rãi tiến về nhà cô.

Giản Nhụy Ái trở về thành phố thân quen, cô cố gắng điều chỉnh tâm tình mới xuống xe. Cô không phải là người mà khi không nhận được tình yêu sẽ không thiết sống mà tìm đến cái chết. Không có tình yêu cũng như không có bánh bao ăn mà thôi.

Cô nắm chặt tay tạo thành quả đấm, một cỗ đau đớn truyền đến khiến ý thức khôi phục. Cô tự ép buộc mình đừng nghĩ đến chuyện gì khác. Không cần suy nghĩ tiếp về Đơn Triết Hạo. Cô phải học cách quên, phải biết chúc phúc cho anh.

Khi cô trở về nhà thì đã là buổi tối. Đường phố sáng ngời ánh đèn, bên tai là những âm thanh quen thuộc. Nhưng lại là khuôn mặt của những người xa lạ, một hoàn cảnh xa lạ. Giản Nhụy Ái ngây ngô đi trên đường cái. Xuyên qua từng dòng người, ánh mắt của cô sưng đỏ, bước chân suy yếu.

Giản Nhụy Ái giống như một người điên, trêu chọc rất nhiều người. Nhưng cô chẳng hề phát giác, bởi vì tâm trí cô đã bị Đơn Triết Hạo chiếm lĩnh.

Sắc trời càng lúc càng muộn, gió nhẹ thổi khiến Giản Nhụy Ái có chút lạnh lẽo, cô mệt mỏi bước đi... Trải qua nhiều năm thay đổi, cô từ một người con của quê hương trở thành kẻ không ai quen biết. Cô sắp quên đường về nhà mất rồi.

Trong lòng của cô hiện ra căn phòng màu đỏ cũ kỹ, nơi này vốn phải thuộc về cô. Hiện tại đã người khác ở, cô nhìn cánh cửa quen thuộc, hoa viên quen thuộc, cảnh trí quen thuộc...

Lúc còn rất... rất nhỏ. Ba thường ôm cô ra đây ngồi ngắm trời mây, cho cô nô đùa, mẹ ngồi trong nhà giúp bọn họ cắt táo. Những

hình ảnh đó đã không còn nữa kể từ khi cha mẹ rời đi, đây là những ký ức khó quên nhất

Cô nắm Ngọc Quan Âm trên cổ của mình. Nước mắt rơi vào trên tay. Một giọt hai giọt...

Cả người lạnh như băng khi cô thấy cửa lớn dần mở ra, rồi một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi bước ra, cô tưởng như nhìn thấy mẹ, nhưng khi cô định nhào tới thì nhận ra đó không phải là mẹ... chỉ là người xa lạ.

Giản Nhụy Ái chỉ có thể ngượng ngùng xoay người rời đi. Mỗi lần đến cửa nhà, cô có thói quen đứng lại. Đợi người chủ nhà xuất hiện, cô mới nhéch nhác rời đi.

Những động tác như thế, cô đã lặp lại rất nhiều lần, nhưng cô lại cố chạy đến. Cho dù cô biết rằng, ngôi nhà kia đã chẳng còn là của cha mẹ cô nữa, cô cũng thích về nhà. Coi như gian phòng đã có người khác, đã thay đổi chủ, cô cũng muốn nhìn ngôi nhà của mình. Giản Nhụy Ái rất nhớ những chuyện ngày bé.

“Uy. Tiểu thư. Đợi chút.” Người chủ nhà gọi lớn.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, xoay người lại nhìn chủ nhà. Thấy trên mặt bà là nụ cười thân thiện: “Dì gọi con sao?”

“Đúng vậy. Cô... Có phải là người hay đứng trước cửa nhà con gái tôi hay không.”

Giản Nhụy Ái nghe chủ nhà nói thế, hoảng hốt đến đôi mắt sưng đỏ. Hơi sững sờ. Kinh ngạc gật đầu một cái. “Đây là nhà trước kia của con...”

“Cô chính là cô gái mà cha mẹ đều chết rồi khi còn bé đó à. Thật là một đứa bé đáng thương...”

Cô vô cùng kinh ngạc, làm sao bà biết chuyện này, điều đó làm cho cô run rẩy.

Chủ nhà ý thức được những lời mình nói. “Thật xin lỗi, tôi là người ít học nên không biết nói chuyện. Cô không cần để ý, có muốn vào trong thăm nhà một chút hay không.”

Giản Nhụy Ái bất ngờ, đưa mắt nhìn chằm chằm căn nhà mà cô nhớ thương, cố suy nghĩ xem lời mòi của người phụ nữ kia có chân thành hay không. “Dạ. Cảm ơn dì.”

Cô theo người phụ nữ kia vào nhà, căn nhà được bày biện một cách sang trọng. Đi vào phòng. Những ánh đèn rực rỡ chiếu sáng khắp nơi, cũng chẳng còn phong cách của nhà cô ngày cũ.

Mở nhà cao hơn, bỏ đi lối kiến trúc xưa cũ, những thứ kia xinh đẹp hơn rất nhiều. Đi vào nhà, cũng không gặp cha mẹ cô.

Tròng mắt trở nên ấm đạm, nhìn thấy đứa bé trai chừng năm tuổi nhìn cô chằm chằm, đôi mắt bé đầy ngạc nhiên với vị khách như Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Cảnh, qua đây chào chị đi.” Người phụ nữ lên tiếng.

Tiểu Cảnh tròn mắt nhìn Giản Nhụy Ái, gương mặt nhỏ đáng yêu mỉm cười, rồi lại nhào trong ngực Giản Nhụy Ái, liền thoảng nói: “Chị thật xinh đẹp. Về sau làm bạn gái em đi.”

Giản Nhụy Ái ngây ngẩn cả người, lúng túng cúi đầu nhìn Tiểu Cảnh, nụ cười có chút cứng ngắt. “Ha ha... Hiện giờ còn nhỏ đã đáng yêu thế rồi.”

Người phụ nữ kia kéo Tiểu Cảnh qua, xem ra Tiểu Cảnh đã bị bà làm hư rồi: “Tiểu Cảnh, không được bướng bỉnh. Em gái con đâu.”

Thằng bé hào hứng kéo tay Giản Nhụy Ái liền thoảng: “Chị, chị thật xinh đẹp. Chị không nói chuyện tức là chấp nhận làm bạn gái em, chị cười với em đi.”

Tiểu Cảnh có dáng vẻ hơi tròn trịa. Giản Nhụy Ái bật cười với nó, không nghĩ đến đứa bé này lại hòa đồng như thế. Xem ra đi vào đây là lựa chọn sáng suốt, trong đầu nhẹ nhõm đi mấy phần.

“Tiểu thư. Cô không cần để ý. Tiểu Cảnh từ nhỏ đã bị tôi chiều hư rồi. Quá bướng bỉnh.”

Giản Nhụy Ái mỉm cười vui vẻ bởi người nhà này rất thân thiện đáng yêu, cho cô một cảm giác chan hòa và bình yên.

Bỗng trong phòng truyền đến tiếng cãi vã: “Anh, anh ghen khi em đã có chồng. Cho nên gạt người ta à. Em sẽ không cần làm em gái anh nữa. Dung mạo anh xấu xí như con chó Hùng vậy.”

“Nụ Nụ, anh là anh trai. Em đừng có không lẽ phép như thế. Anh là nam tử hán, anh sẽ bảo vệ em.”

“Không cần anh bảo vệ. Em đã có chồng, chồng em sẽ bảo vệ em.”

Một cô gái chừng bốn năm tuổi đi ra, mặc chiếc áo đầm nhỏ, đôi mắt to đen sáng long lanh. Thật là quá đáng yêu.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn về phía bọn họ. Sau hai đứa bé còn có một bóng dáng cao lớn mang theo sự lãnh khốc bẩm sinh, điều mà chỉ một mình Cụ Duệ Tường có mà thôi.

Vì sao anh lại xuất hiện trong nhà cô. Tròng mắt cô tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Nụ Nụ đưa đôi mắt không hài lòng nhìn Giản Nhụy Ái. Bóng dáng nhỏ ngăn trước mặt của bé. Đôi tay chồng nạnh giống như bảo vệ người mà mình yêu thương nhất. Hiên ngang lâm liệt nói: “Không được tranh giành chồng với tôi.”

“Nụ Nụ. Không cho phép khi dễ vợ của anh.” Hai đứa bé đang vì chuyện ‘Chồng’ ‘vợ’ mà tranh chấp. Còn người lớn thì đứng đó ngơ ngác.

Mấy giây đã qua. Ba người lớn nhìn thẳng vào mắt nhau mấy lần. ‘hì hì’ cười ra. “Ha ha...”

Căn phòng vì những đứa bé mà trở nên ấm áp

“Không được cười.”

“Không được cười.”

Hai đứa bé bất mãn nhìn ba người lớn. Bĩu môi. . .

Chương 89

PHỐI HỢP CÙNG NHAU DIỄN TRÒ

Giản Nhụy Ái đang buồn bực, lại vì sự đáng yêu của hai đứa bé khiến tâm tình tốt lên rất nhiều, nhìn Cụ Duệ Tường hỏi “Làm sao anh lại ở chỗ này.”

Người dì liền giải thích: “Duệ Tường, thật là đứa bé ngoan, đều là nó chăm sóc mẹ con chúng tôi, nếu không mẹ con chúng tôi đã sớm đói chết ở đầu đường.”

Chăm sóc, không nghĩ đến người lạnh lěo, luôn có vẻ mặt bất cần đùi, lại lương thiện như thế, thật là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, cô giật mình nhìn anh, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin được.

“Làm sao cô lại ở chỗ này.” Ánh mắt Cụ Duệ Tường tràn đầy nghi ngờ, sắc trời đã tối, theo lý với tính tình bá đạo của Đơn Triết Hạo và tình yêu anh dành cho cô, thì sẽ không để cô chạy loạn ra bên ngoài như thế này đâu.

Chẳng lẽ, bọn họ không còn yêu nhau nữa.

“Em... em...” Giản Nhụy Ái áp a áp úng không biết nên giải thích làm sao.

Chẳng lẽ, phải nói với Cụ Duệ Tường rằng cô đã bị Đơn Triết Hạo quăng đi, đau lòng, chạy đến quê nhà lẩn trốn sao.

Không được, Cụ Duệ Tường sẽ nói lại cho Đơn Triết Hạo biết, như thế cô sẽ không còn mặt mũi nào khi đứng trước mặt Đơn Triết Hạo nữa, Giản Nhụy Ái xoay người định rời đi.

Nhưng những động tác gấp gáp của cô cho Cụ Duệ Tường biết xem ra suy đoán của anh là chính xác.

Bên ngoài sắc trời đã tối rồi, không thể để cho Giản Nhụy Ái lưu lạc bên ngoài cả đêm: “Được rồi, tôi không bắt cô phải nói, buổi tối nay cô cũng chẳng có nơi nào để đi, thôi thì ở lại đây đi.”

“Đúng vậy! Sắc trời tối như vậy, một cô gái ở bên ngoài sẽ không an toàn, hơn nữa, trước kia đây cũng là nhà của cô, chẳng lẽ, cô không muốn ở đây sao, thôi thì cứ ở đây nhớ lại cuộc sống tốt đẹp trước kia.” Bà dì hiểu ý tứ của Cụ Duệ Tường, vội vàng phụ họa.

Giản Nhụy Ái cảm thấy mình bị người ta kéo đi, thả tròng mắt xuống, nhìn thấy Tiểu Cảnh vô tội mở to hai mắt, trong mắt loé lên những giọt nước mắt long lanh như những vì sao: “Vợ yêu, ở lại đây được không?”

Tiểu Cảnh đáng yêu khiến Giản Nhụy Ái chỉ có thể khom người, trấn an: “Tiểu Cảnh, đừng khóc.”

“Nếu như vợ đi ra ngoài, lỡ xảy ra chuyện gì, đều là con không bảo vệ tốt, như vậy con làm sao làm đàn ông.” Tiểu Cảnh đỏ mặt khóc thút thít nói.

Lời nói của Tiểu Cảnh, để cho Giản Nhụy Ái có chút khó xử.

“Cô cứ ở lại đây, tôi sẽ không nói cho Hạo biết đâu.” Cụ Duệ Tường theo dõi tâm tư của cô, khéo hiểu lòng người nói.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngược mắt nhìn Cụ Cuê Tường, thấy ánh mắt bình thản không có một tia dao động của anh, khuôn mặt cô khẽ đỏ ửng, cắn cắp môi đỏ mọng, nhỏ giọng mà nói: “Cám ơn.”

Cô ở đây, cảm nhận được sự ấm áp bên người thân, Giản Nhụy Ái càng không nghĩ rằng một công tử như Cụ Duệ Tường lại có thể nấu ăn, mỗi món ăn đều vô cùng phong phú, khiến cô dần dần nguôi ngoai nỗi đau Đơn Triết hao gây ra cho mình.

Bọn họ nhìn những món ăn ngon đầy hấp dẫn trên bàn ăn, Giản Nhụy Ái hào hứng liếm môi thòm thèm trước sự hấp dẫn của các món ăn.

Cụ Duệ Tường vui vẻ gấp một miếng thịt bò vào trong chén của Nụ Nụ, thì ra người đàn ông lạnh như băng cũng sẽ cười, hơn nữa khẽ cười lại quyến rũ đến thế.

Nụ Nụ hạnh phúc nhai thịt, vui vẻ nhìn Cụ Duệ Tường nói: “Ăn ngon, tay nghề của chồng còn khéo hơn cả mẹ, về sau chờ vợ lớn lên cũng sẽ nấu cho chồng ăn.”

“Nụ Nụ, thật biết nghe lời.”

Cụ Duệ Tường cung chiều xoa đầu Nụ Nụ, lời nói của Nụ Nụ để cho anh rất hài lòng, anh mỉm cười hôn nhẹ lên má Nụ Nụ, nụ hôn đơn giản như thế lại khiến cho Tiểu Cảnh bất mãn.

“Làm ơn, thời gian ăn cơm không nên đánh tình mắng tiêu, thật là ghê tởm.” Tiểu Cảnh đưa ánh mắt nhìn Giản Nhụy Ái, quẹt mồm nói.

Giản Nhụy Ái rất thích nhìn nụ cười hoạt bát của hai đứa trẻ, không nghĩ đến đứa bé này lại bướng bỉnh như thế, nếu con của cô ra đời mà cũng bướng bỉnh như Tiểu Cảnh và Nụ Nụ, chắc cô sẽ mệt chết quá.

Cô gấp miếng thịt viên đặt vào chén của Tiểu Cảnh, Tiểu Cảnh hô: “Vợ, con không thích ăn thịt viên.”

Lúng túng dừng ở giữa không trung, cảm thụ mọi người đang nhìn về phía mình, trong lúc cô chưa biết làm sao, Cụ Duệ Tường đưa chén tới: “Tôi thích ăn.”

Cô cảm kích nhìn Cụ Duệ Tường, đem thịt viên đặt vào trong chén anh.

Bà dì nhìn thấy một màn ấm áp kia, mím môi cười trộm.

Nụ Nụ không hiểu chuyện gì, nên thật thà nói: “Chồng, không phải chú cũng ghét ăn thịt viên sao?”

Không khí trong nháy mắt cứng lại, người dì bất mãn quát lớn: “Nụ Nụ, không được nhiều chuyện.”

“Con biết rồi, vợ của Tiểu Cảnh không thích ăn thịt viên, chồng con cũng không ưa thịt viên, nhưng vì Tiểu Cảnh nên ăn giúp thịt viên, chồng, có phải chú thích vợ của Tiểu Cảnh không.”

Nụ Nụ nói xong, nước mắt rầm rầm rơi ra, càng khóc càng lớn tiếng.

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến miếng thịt viên nhỏ thế, lại dẫn tới việc quanh co này, càng không nghĩ tới mấy đứa bé nhỏ tuổi nhưng lại nhẫn nhại như thế

Không thể nào có chuyện Cụ Duệ Tường thích cô.

“Được rồi, thịt viên, cho mẹ ăn, vậy được rồi chứ.” Bà dì cầm lấy thịt viên.

Trải qua việc dì lương thiện giải vây giúp mình, lần này chiến tranh thịt viên kết thúc, cãi vả cũng thành khói bụi bay đi.

Nụ Nụ cuối cùng vẫn là đứa bé, chỉ cần bé hài lòng, là không thèm khóc nữa mà cười tươi.

Mây tím ban đêm, phòng làm việc yên tĩnh, đèn huỳnh quang sáng chung khắp muôn nơi.

Thân thể của Đơn Triết Hạo mệt mỏi đứng ở cửa sổ sát đất, tay cầm một ly rượu chân cao, tròng mắt đen thâm thúy đưa mắt nhìn chiếc xe hơi bên dưới, đèn đường phản xạ qua tấm chắn thủy tinh chiết rõ gương mặt của anh.

Ánh mắt càng lộ ra vẻ thâm thúy, anh khẽ nâng ly rượu lên, lắc lắc mấy cái, hơi ngửa đầu đem toàn bộ rượu uống cạn.

Không thể không thừa nhận, khi nhìn thấy ánh mắt bị thương của Giản Nhụy Ái, anh không biết làm sao để đối mặt.

Những ký ức kia giống như ác ma đi theo anh quẩn vòng quanh, để cho đầu anh tê dai.

‘Cốc cốc...’ Lạc Tình Tình mặc chiếc áo sơ mi trắng, trên mặt không hề son phấn, bộ dáng xinh đẹp lại thuần khiết, đàn ông vừa thấy đã thương, nhưng Đơn Triết Hạo lại không để cô vào trong mắt.

“Hạo, trễ như thế, vẫn còn làm thêm giờ sao! Xem ra làm ông chủ rất khổ cực, chúng em là nhân viên cũng phải cố gắng nhiều hơn một chút rồi.” Lạc Tình Tình mang theo một túi canh giữ ấm đi vào.

Cô lưu loát sửa sang lại đồ, đem canh đặt lên bàn rồi đi tới cầm lấy ly rượu trong tay Đơn Triết Hạo, động tác vô cùng tự nhiên như thể cô là vợ của anh.

“Hạo, đừng uống rượu, ăn cơm trước đi sẽ tốt cho thân thể hơn.”

Đơn Triết Hạo đưa ly rượu vào trong tay Lạc Tình Tình, nâng gương mặt của cô lên, hôn một cái lên trán cô: “Cám ơn em.”

Lạc Tình Tình không nghĩ đến sau khi đưa mẹ cô về quê, thái độ của Đơn Triết Hạo lại biến chuyển một trăm tám mươi độ như thế, biến chuyển ấy làm cho cô vô cùng kinh ngạc.

Nếu như Đơn Triết Hạo có mục đích, cô cũng muốn biết rõ ý tú của anh, bàn tay to của cô vuốt chiếc váy cực ngắn để lộ ra cái đùi trắng nõn, hung ác bóp một cái, đau đớn trong nháy mắt khiến cho cả người chảy nước mắt.

Nước mắt từ từ chảy ra, nhìn bóng dáng của Đơn Triết Hạo đang ăn cơm, cô biết Đơn Triết Hạo sẽ xoay người, anh sẽ nhìn cô.

Chương 90

MỖI GIÂY MỖI PHÚT ĐỀU MUỐN CÔ

Không ngoài dự đoán, Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn gương xinh đẹp lại tràn đầy nước mắt của Lạc Tình Tình: “Thế nào khóc, đừng khóc.”

Lạc Tình Tình thút thít, đem gương mặt đầy nước mắt chuyển đến trước ngực Đơn Triết Hạo, hỏi: “Hạo, anh sẽ luôn tốt với em như hiện tại sao?”

Thân thể Đơn Triết Hạo cứng ngắc, giống như bị dán băng keo sắt khiến anh không nói nên lời, ánh mắt càng thêm thăng trầm và kinh khủng.

Lạc Tình Tình cảm giác được sự biến hóa của Đơn Triết Hạo, thật ra thì cô biết Đơn Triết Hạo có mục đích khác khi đến gần cô, nhưng mục đích của anh là gì thì Tình Tình đoán không ra, có lẽ cô chẳng thể nào đoán được suy nghĩ của Đơn Triết Hạo nữa rồi.

Trong lòng cô bất ổn, thấy hai mắt Đơn Triết Hạo sâu đến không thấy đáy, đôi mắt cô tràn ngập vẻ lo lắng và khiếp đảm.

Đơn Triết Hạo êm ái nâng gương mặt Lạc Tình Tình lên, cúi người hôn lên những giọt nước mắt của cô, đôi môi từ từ di chuyển đến bên miệng của cô, đến bên tai của cô, dịu dàng mang theo ý lạnh nói: “Không phải em quá tham lam sao, tôi là người của em, em đừng cầu xin quá nhiều.”

Sắc mặt Lạc Tình Tình trở nên lúng túng, tròng mắt nhìn sâu vào hai mắt anh, thân thể khẽ lạnh run, cô hoàn toàn chẳng biết trong đầu Đơn Triết Hạo đang tính toán điều gì.

Nhưng tính cách này của anh, khiến cho trái tim cô càng loạn nhịp, đầu óc cô càng hỗn loạn. Cô cảm thấy giận chính mình, tại sao muốn ép Đơn Triết Hạo, biết rất rõ ràng Đơn Triết Hạo là người vô tình lạnh lẽo, khát máu.

Bàn tay Đơn Triết Hạo vỗ nhẹ nhè lên má Lạc Tình Tình, ngón tay vung lên, đặt trên cằm Tình Tình, giọng nói trở nên trầm thấp: “Đi, anh đưa em về.”

“Dạ, được.” Lạc Tình Tình yếu ớt nhỏ giọng lên tiếng.

Trên xe hơi, cả hai người không ai nói chuyện với ai, an tĩnh thưởng thức những bản nhạc không lời, nhưng trong không khí an tĩnh lại là hơi thở ngập tràn lo lắng.

Không lâu sau, xe đã dừng trước nhà của Lạc Tình Tình, Đơn Triết Hạo queo cửa vào bãi đỗ xe bên cạnh, qua ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài, có thể nhìn thấy không khí lạnh lẽo của hai người bên trong.

Xe bình thường chẳng có gì lạ, nhưng trong xe lại có hai người xa lạ, ngó dáo dác tìm thâm tình, khiến Đơn Triết Hạo không khỏi tự hỏi, vì sao anh tự dung lại tức giận.

Hai người bọn họ bị theo dõi rất nhiều ngày, cho nên bọn họ đã vô cùng thận trọng rồi.

Lạc Tình Tình mang vẻ mặt quái dị nhìn Đơn Triết Hạo, theo ánh mắt của anh, cô nhìn thấy hai người phía sau, cô đã hiểu rồi, anh nguyện ý đưa cô về nhà, chính là anh dùng cô để làm mồi.

Thời điểm cô vô cùng kinh ngạc, tay Đơn Triết Hạo đã lôi kéo Lạc Tình Tình nằm xuống xe, đôi môi bao trùm lên môi cô, hung hăng hôn gặm cắn, điên cuồng ngược đai, khiến sự lảng lơi của Lạc Tình Tình phun trào ra ngoài.

Hai ba lần cô lộ ra phong tình lơ đãng, đôi môi rên rỉ từng hồi một, xuyên qua xe hơi, xuyên qua màn đêm yên tĩnh.

Người theo dõi sau lưng hai người, xem kịch vui của chiếc xe Ferrari sang trọng trước mặt, chiếc xe đang kịch liệt lay động, không cần nhìn cũng biết bọn họ đang làm gì.

“Bọn họ đều nói Đơn Triết Hạo sẽ không thể yêu em gái nhỏ bán cà phê, tôi cũng đã nhìn tận mắt rồi, gần đây, Đơn Triết Hạo đều qua đêm ở nhà Lạc Tình Tình, xem ra tin tức có phần sai lệch.”

“Đúng rồi! Đường đường tổng giám đốc tập đoàn lớn sẽ không muốn cùng em gái bán cà phê ở chung một chỗ, đi theo em gái bán cà phê nhiều ngày thật là lãng phí thời gian, xem ra phải gọi bọn họ dời mục tiêu mới được, đại mỹ nữ Lạc Tình Tình mới chính là người phụ nữ bên cạnh Đơn Triết Hạo.”

Tròng mắt Đơn Triết Hạo đen nhánh hướng về phía Lạc Tình Tình, không có nghĩ đến cô sẽ lên tiếng, như thế càng tốt hơn, thật không hổ là cao thủ tình trường, ngoài miệng lộ ra nụ cười khinh thường.

Đôi tay vòng chắc, nắm ngang vị trí tài xế, ra lệnh: “Tình Tình, rên lớn lên, càng lớn càng tốt.”

Lạc Tình Tình đưa đôi mắt nghi ngờ, cô thận trọng nói: “Hạo, anh muốn em gọi bao lâu, gọi mãi như thế rất giả tạo.”

“A!” Còn chưa chờ Lạc Tình Tình phản ứng, thì đã ngồi trên người Đơn Triết Hạo rồi, lồng ngực cường tráng hiện ra ở ánh mắt của cô, cô cảm thấy phần thân dưới của Đơn Triết Hạo bắt đầu rực rỡ.

Một cỗ dịu dàng chặt chẽ bao vây lấy Lạc Tình Tình, thân thể trắng như tuyết, vòng hai tay qua ôm lấy Đơn Triết Hạo, gương mặt mĩ lệ áp sát vào bờ ngực của anh

“Umh...” Trên người truyền đến một cảm giác u mê, khóe miệng truyền ra một trận rên rỉ.

Bàn tay to lớn của Đơn Triết Hạo đang vuốt ve người cô, chậm chạp không thấy bước kế tiếp, cô đưa ánh mắt mê ly nhìn Đơn Triết Hạo, ngón tay mảnh khảnh vẽ vòng tròn trên ngực của anh.

“Hạo, em nghĩ muốn rồi, cho em đi...” toàn thân Lạc Tình Tình đã mềm nhũn rồi, nhưng cảm giác hiện tại khiến cô chưa thể thỏa mãn, thân thể khó chịu giãy dụa, cứ như bị trăm ngàn con muỗi đốt.

Cô rõ ràng cảm nhận được việc Đơn Triết Hạo cũng đang có cảm giác, vậy tại sao Đơn Triết Hạo lại không thỏa mãn cô.

Cú theo đà này, sẽ thiêu đốt người rồi, tay của cô di chuyển từ lồng ngực anh đi xuống dưới, đi tới bụng của anh, cố gắng hướng dẫn Đơn Triết Hạo, tuy cách một lớp quần, cô vẫn có thể cảm nhận được sự nóng rực của nó.

Cô muốn đi kéo khóa quần của anh ra, nhiệt độ trong xe ôtô bất giác được đưa lên cao,...

Đơn Triết Hạo giữ lấy cổ tay của Lạc Tình Tình, nhỏ giọng ra lệnh: “Không được lộn xộn.”

Lạc Tình Tình không thể ngờ được, đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, rõ ràng nhìn thấy tròng mắt anh cũng đầy dục vọng, tại sao lại bắt cô dừng lại.

Như vậy quá không giống như Đơn Triết Hạo, nếu nói đến chuyện này thì anh là kẻ phóng túng, anh cũng là người cường tráng khỏe mạnh, có nhu cầu khá mạnh mẽ, không nghĩ đến anh lại cố nhịn, nhịn như vậy không phải bảo vệ cô mà vì anh không muốn phản bội Giản Nhụy Ái.

Ý tưởng kia khiến Lạc Tình Tình điên cuồng ghen tỵ, cô không thể phản bác, nhưng cô không muốn nhận thua, thật vất vả, kiên trì đến lúc đi ra khỏi người anh.

Lạc Tình Tình ngồi xổm xuống, cứ như kẻ mè nheo đau đớn, cô khẽ cau mày.

Đơn Triết Hạo nghi vấn nhìn Lạc Tình Tình, thấy cô đang cố ý chống lại lệnh mình, lạnh lùng nói: “Cô nghĩ làm gì?”

“Hạo, anh là đang cố ý không phản bội Giản Nhụy Ái, em cũng biết anh muốn làm gì, anh đang muốn bảo vệ Giản Nhụy Ái, nếu như anh tin tưởng em, sẽ để cho em và anh cùng nhau bảo vệ Giản Nhụy Ái, chỉ là, hiện tại em muốn giúp anh, em hiểu rõ anh là người có tinh lực tràn đầy, nhịn rất khó chịu, em có thể giúp anh giải quyết nhu cầu.”

Lạc Tình Tình muốn khai phá dây chuyền, bàn tay Đơn Triết Hạo lại bắt cô ngừng lại, mắt lạnh lẽo hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình.

“Không nên chọc tôi, nếu không cô biết hậu quả, cút ngay xuống xe.”

“Hạo, em...” Lạc Tình Tình biết mình đã đi đến ranh giới cuối cùng của Đơn Triết Hạo, cũng không dám cãi lời, sửa lại lại quần áo, rồi xuống xe, đang muốn nói thêm vài câu, lại thấy Đơn Triết Hạo khinh thường mà bỏ đi.

Lưu lại những hạt bụi bay, khiến cô bị sặc cổ họng, mãnh liệt ho khan mấy tiếng, ngoài miệng nâng lên nụ cười giễu cợt.

Đơn Triết Hạo chạy xe như một tay đua chuyên nghiệp, đáng chết, anh đối với Lạc Tình Tình lại có phản ứng, đây là anh tự nhục mạ tình yêu của mình, đúng là không có tiền đồ mà.

Sau khi trở về nhà, chuyện đầu tiên anh là chính là đi tắm nước lạnh.

Đang liều mạng khắc ché dục vọng, rốt cuộc dục vọng trên người đã bị anh dùng nước lạnh đè xuống.

Tóc ướt ướt, vài sợi lộn xộn rơi xuống trán anh, ngồi ở bên giường cầm tấm ảnh Giản Nhụy Ái ở đầu giường lên, nụ cười như ánh mặt trời của cô như thế lây qua anh, để cho khói miệng anh cong lên nụ cười hạnh phúc.

Anh rất nhớ cô, mỗi phút mỗi giây đều muốn có cô bên cạnh, tay nhẹ nhàng lướt qua đôi môi nhỏ trong bức ảnh.

Chương 91

TÂM TÊ PHẾ LIỆT KHÓC THÚT THÍT

Trời lại sáng, thời tiết cực kỳ sáng sủa, những áng mây trắng trôi chậm chậm, tựa như tâm tình của Giản Nhụy Ái, mây trôi đi nắng hồng về.

Tuy rằng hiện tại lòng của cô rất đau, nhưng đã phần nào được an ủi, nơi quê nhà và gia đình Tiêu Cảnh đã giúp cô có niềm vui và tin vào những điều tốt đẹp của cuộc sống, cô thích cuộc sống ở nơi đây.

Thời gian hạnh phúc vĩnh viễn đều ngắn như vậy, cô không thể tránh tránh mãi, cũng nên trở về đối mặt, thay vì tránh ở đây làm con rùa đen rụt đầu còn không bằng lớn mật đi đổi mặt.

Giản Nhụy Ái lưu luyến nhìn hai đứa bé, cô ngồi xổm xuống ôm hai đứa trẻ: “Tiêu Cảnh, Nụ Nụ, chị đi đây, về sau chị sẽ lại về thăm các em.”

“Chị ơi! Chị vừa đến lại phải đi rồi sao, em thật vất vả mới thích được người xinh đẹp như chị, chị không cần em sao?”

“Làm sao có thể không quan tâm Tiêu Cảnh anh tuấn của nhà ta, nhưng mà chị phải về rồi, nếu không người nhà chị lại lo lắng.”

Giản Nhụy Ái buông Tiêu Cảnh ra, đi tới trước mặt người dì lớn, ôm lấy bà, nước mắt trong hốc mắt không thể khắc chế được mà tràn ra ngoài: “Cám ơn dì, cảm ơn dì, để cho con cảm nhận

được hai tiếng gia đình, rất nhiều năm trôi qua, từ lâu rồi con đã quên mất cảm giác gia đình, từ nhỏ con đã trưởng thành ở Cô Nhi Viện, mỗi lần nghe được người khác nói về nhà, con cũng chẳng biết mình có cảm giác gì, cứ có cảm giác nhà chính là bốn vách tường và một cái giường lớn, hiện tại mùi vị thân thiết này cho con biết đâu là nhà.”

“Đứa nhỏ ngốc, nếu như con nghĩ muốn về đây, nơi này luôn hoan nghênh con.” Người phụ nữ ấy lau nước mắt trên gương mặt Giản Nhụy Ái, nhưng trong mắt bà cũng ngập tràn nước mắt.

Quan hệ của con người thật không thể tưởng tượng nổi, mới chung nhau một buổi tối, bà đã cảm thấy Giản Nhụy Ái là người lương thiện lại kiên cường.

Có lẽ đây chính là duyên phận.

Hai người chào tạm biệt Giản Nhụy Ái, sau đó cô ngồi trên xe thể thao của Cụ Duệ Tường, trở về nơi cô từng muốn chạy trốn.

Trong xe lâm vào hoàn cảnh yên tĩnh...

Giản Nhụy Ái nhảm chán cầm tờ báo lên, tùy ý lật xem báo để giết thời gian, thì trong tờ báo lại là những hình ảnh mà cô đang cố tìm quên.

Nước mắt từ từ xông ra khỏi hốc mắt, rơi xuống trang báo, tờ báo rõ ràng đưa đến cô những hình ảnh mơ hồ, hình ảnh hạnh phúc trôi đi.

Cụ Duệ Tường đang lái xe, cảm giác tâm tình của cô biến hóa, nghiêng đầu nhìn thấy khắp gương mặt Giản Nhụy Ái đều là nước mắt, hạ thấp tầm mắt nhìn vào trang báo ‘Tổng giám đốc của tập đoàn Đơn thị dắt bạn gái đi chơi’

Trong báo là hình ảnh chụp khoảnh khắc hai người đang hôn nhau, gương mặt hai người nhìn rõ ràng như thế, chẳng thể nào chối cãi được, nó khiến anh thấp thỏm nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái chết lặng, nhìn chòng chọc vào tờ báo, nhìn Đơn Triết Hạo mặc tây trang cùng màu với quần áo của Lạc Tình Tình, họ tay trong tay cùng nhau đi bộ, rồi bọn họ dắt nhau vào trong xe, sau đó là loạt ảnh triền miên, bắt mắt hiện ra trước mặt cô.

Không ngờ cô lại lần nữa khóc vì Đơn Triết Hạo, vì đoạn tình cảm giữa bọn họ mà thống khổ, Đơn Triết Hạo đã công khai tình yêu của bọn họ, biểu hiện rằng bọn họ đang hạnh phúc.

Cô chỉ là đứa ngốc, không hơn gì một đứa thiếu nã.

Từ lâu rồi đã hiểu Đơn Triết Hạo là kẻ độc ác, nhưng không nghĩ anh độc ác đến trình độ này, quyết liệt như vậy, vô tình như vậy, lanh khốc đến khát máu.

Bọn họ đã từng có những khoảnh khắc tốt đẹp và đáng nhớ, chẳng lẽ đoạn cảm giác kia là giấc mơ, đến khi tỉnh lại cô không còn gì nữa, Cô bé lọ lem vẫn chỉ là Cô bé lọ lem mà thôi.

Đoạn cảm tình này, cũng chỉ là chuyện của riêng cô, một người nhớ nhung, một người nghĩ tới một người khác.

Cụ Duệ Tường không yên lòng nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, kêu lên: “Giản Nhụy Ái, Giản Nhụy Ái, cô không sao chứ?”

Giản Nhụy Ái vẫn đang mơ màng chưa kịp hồi hồn, máu toàn thân giống như bị rút sạch, lạnh lẽo đến độ chẳng thể lạnh hơn, cô không thể tin chuyện này được, cô hoàn toàn không thể tin rằng Đơn Triết Hạo đã thay đổi.

Cụ Duệ Tường dừng xe lại bên đường, nghiêm túc nhìn Giản Nhụy Ái, thấy sắc mặt của cô tái nhợt, tay cầm tờ báo mà run lẩy bẩy, im lặng không nói một lời, vẻ mặt thê lương, khổ sở...

Nhin vẻ mặt hạnh phúc của bọn họ, cũng làm cho anh đau lòng...

Trong phút chốc, Giản Nhụy Ái đã dùng mu bàn tay lau nước mắt của mình, nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường, ánh mắt không lay động, ngoài miệng kéo ra một nụ cười: “Anh nói xem, bọn họ là một đôi tình nhân, chỉ vì em xen vào giữa bọn họ, bọn họ mới phải chia tay, hiện tại người có tình lại trở về với nhau, có phải em nên chúc phúc bọn họ hay không?”

Từng chữ cô nói ra, tựa như thanh kiếm sắc đâm vào tim cô, khiến trái tim cô đau đớn, máu thịt be bét, đau đớn đến không từ nào diễn tả nổi.

Cụ Duệ Tường nhìn về mặt Giản Nhụy Ái, bàn tay giữ chặt lấy gáy cô, để cho cô dựa lên vai mình, chia sẻ cảm xúc với cô.

“Ô, ô...” Giản Nhụy Ái khóc thê thảm giống như muốn đem cả ruột lôi ra ngoài, càng khóc càng lớn tiếng, giống như muốn dùng nước mắt lau khô nỗi đau, lòng ngực đau đớn không hít thở nổi, thân thể không ngừng run rẩy.

Giản Nhụy Ái đứng dậy hít mũi một cái, đau đớn từng hồi, lau khô nước mắt của mình, đờ đẫn nói: “Cám ơn anh, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Cụ Duệ Tường liếc mắt nhìn Giản Nhụy Ái rồi mới khởi động xe.

Giản Nhụy Ái quay đầu nhìn ra cửa sổ, để gió lạnh tạt mạnh lên mặt, như muốn để nó làm cho cô tỉnh tháo, từ lúc mới bắt đầu đã biết rõ Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình là bạn thanh mai trúc mã, bọn họ có hiểu làm mới tách ra.

Nếu như nói người thứ ba, có lẽ cô mới là kẻ thứ ba trong tình cảm của bọn họ, huống chi, người mình thích tìm được hạnh phúc, không phải cô nên vui vẻ sao, tại sao khi nhìn thấy hình ảnh Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình ôm hôn nhau trên mặt báo, cõi lòng cô như có ai đó cắt ngang.

Bọn họ hạnh phúc như thế, một đôi trời đất tạo nên, hoàng tử cùng công chúa xứng đôi, khiến cho lòng người không nỡ chia cắt.

Xe từ từ tiến vào thành phố quen thuộc, nội tâm Giản Nhụy Ái càng thêm nặng nề, xe dừng lại trước một tòa nhà xa hoa, cô ngồi nhìn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường khéo hiểu lòng người chỉ vào đồng hồ đeo tay: “Bây giờ đã đến buổi trưa, cô cũng đói bụng rồi, ăn cơm trước đi.”

“Không cần, tôi không muốn...” Giản Nhụy Ái không muốn gây thêm phiền toái cho Cụ Duệ Tường, nhưng bụng cô không có tiền đồ mà kêu ợ ợt, cô chỉ có thể lúng túng nhìn Cụ Duệ Tường, ngượng ngùng cười.

Cung kính không bằng tuân mệnh đi theo Cụ Duệ Tường vào trong, ánh mặt trời đánh vào cái lưng cường tráng của anh, nhìn lại càng thêm lạnh lẽo, người bên ngoài rất khó cảm nhận được sự áp của anh.

Đơn Triết Hạo bá đạo cùng Cụ Duệ Tường lạnh lẽo, hai tính tình chênh lệch lớn như thế, lại có thể ở cùng một nơi, trở thành bạn bè thân thiết.

Đang lúc cô suy nghĩ lung tung, thức ăn mỹ vị đã đặt tại mặt bàn, nhìn lại những món ăn đủ màu sắc và hương vị, làm cho người ta nhịn không được mà chảy nước miếng.

Cô lúng túng nhìn Cụ Duệ Tường, mỉm cười một tiếng: “Tôi có thể chạy sao? Thật đói a!”

Cụ Duệ Tường gật đầu một cái, mí mắt không liếc nhìn cô, chỉ chuyên tâm ăn thức ăn của mình.

Nhưng trái tim lạnh băng của anh lại lỗi nhịp vì nụ cười của Giản Nhụy Ái, nhưng đã bị anh lấy khí lạnh che đậy thật sâu trong lòng.

Giản Nhụy Ái biết Cụ Duệ Tường không thích nói chuyện, cũng không dám quần lấy anh trò chuyện, cứ yên lặng mà ăn cơm.

©DDLQĐ

Ngay sau đó, một giọng nói xinh đẹp vang lên bên tai cô: “Hạo, đó không phải là Nhụy Ái và Duệ Tường sao? Bọn họ dường như đi ăn cùng nhau kia.”

Một bóng dáng nam to lớn cùng cô gái nhỏ nhắn xuất hiện trong nhà ăn.

Chương 92

ĐƠN TRIẾT HẠO TÚC GIẬN VÌ GHEN

Ánh hào quang của bọn họ khiến người ta chói mắt. Có lẽ mặc kệ Đơn Triết Hạo xuất hiện ở đâu, trên cơ thể anh vĩnh viễn vẫn tồn tại mùi vị riêng biệt không lẫn lộn với bất kỳ ai khác.

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn nhìn hai người bọn họ ở chung một chỗ. Dù chua xót và đau đớn nhưng cô cũng cảm thấy bọn họ vô cùng xứng đôi. Cánh tay xinh đẹp của Lạc Tình Tình khoác nhẹ lên cánh tay mạnh mẽ của Đơn Triết Hạo, hai người nhìn như một đôi tiên đồng ngọc nữ trong tranh vẽ. Nhìn hai người vô cùng xứng đôi và thân mật khiến trái tim co rút vì đau đớn, thân thể run rẩy từng chập.

Đơn Triết Hạo xuất hiện không thua vì một đại minh tinh xuất hiện. Toàn thân áo đen cũng không che đậy được sự hiên ngang mạnh mẽ của anh, đôi mắt lạnh lẽo nhìn không thấy đáy.

Đúng vậy, Đơn Triết Hạo chính là loại người như thế. Trời sinh đã có phẩm chất Quân Vương, luôn khí thế khi đứng trước thiên hạ. Ngũ quan anh tuấn giống như điêu khắc, làm cho người ta có cảm giác bị áp bức.

Giản Nhụy Ái nhìn ánh mắt sáng quắc của Đơn Triết Hạo. Mặc dù cô rất muốn lên tiếng hỏi những chuyện trên báo là thật hay giả nhưng cô không có dũng khí để chất vấn, chỉ mang vẻ mặt không có tiền đồ mà cúi đầu.

Trên mặt Đơn Triết Hạo không có bất kỳ cảm xúc nào, đôi mắt thâm thúy quét nhìn bọn họ, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái tựa như bắt được ánh mắt của vợ yêu bị bắt quả tang khi vụng trộm bên ngoài.

Nếu như Giản Nhụy Ái ở cùng với người đàn ông khác anh cũng sẽ không thấy khó chịu như thế, bởi những người đàn ông kia đều không phải là đối thủ của anh. Nhưng hiện tại cô đang ở cùng với Cụ Duệ Tường, đây là bạn bè từ nhỏ của anh nên anh có chút kinh ngạc.

Lạc Tình Tình lên tiếng phá vỡ không khí dangđộng đặc giữa bọn họ. “Duệ Tường. Nhụy Ái. Chào hai người. Các người... chẳng lẽ hai người đang tìm hiểu nhau sao?”

Một câu nói của cô ta liền gây chú ý của Đơn Triết Hạo. Anh gắt gao nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, sắc mặt lạnh lẽo, mím môi không nói lời nào.

Giản Nhụy Ái chợt ngẩng đầu, cô ngạc nhiên Lạc Tình Tình rồi lại nhìn đến ánh mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo với vàng hạ thấp tầm mắt, đôi tay lúng túng, trong lòng hốt hoảng.

Cụ Duệ Tường đứng lên, kéo Giản Nhụy Ái qua. Đem cô ôm vào lòng. “Đúng vậy, vì Hạo không cần một cô gái tốt như thế này. Nhưng tôi lại rất cần. Hạo, anh đã tìm lại hạnh phúc của mình rồi, sẽ không để ý chứ.”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo nhìn Cụ Duệ Tường, kéo Lạc Tình Tình ngồi đối diện với bọn họ.

Ngay sau đó, bốn người ngồi đối mặt nhau. Không khí càng lúc càng lúng túng.

Giản Nhụy Ái vội vàng cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên. Cô thừa nhận mình hụt hòi, không thể không câu chấp với Lạc Tình Tình.

“Hạo. Không phải anh thích ăn thông sao, em đã lựa ra rồi, anh ăn phần này đi.” Lạc Tình Tình như thể không nhìn thấy không khí quái dị, như thể mọi chuyện đều bình thường.

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt bá đạo của Đơn Triết Hạo, rồi lại lập tức cúi đầu nhìn phần ăn của mình. Một cỗ uất ức từ trong mình sinh ra khiến cô phải tự khích lệ mình không được khóc, khóc là quá không ý chí rồi.

Đơn Triết Hạo nhìn rõ từng hành động nhỏ của Giản Nhụy Ái, nhìn vẻ mặt bi thương của cô. Anh phải dùng rất nhiều lực không ché để không ôm cô vào ngực, trấn an cô.

Mấy ngày nay cô cực khổ rất nhiều, nếu không phải có quá nhiều chuyện phát sinh. Anh đã sớm ra tay bắt Giản Nhụy Ái quay về bên cạnh anh rồi.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái xong lại nhìn Đơn Triết Hạo. Anh nhìn ra ánh mắt đau lòng của Đơn Triết Hạo khi nhìn Giản Nhụy Ái. Nhưng vì sao lại chấp nhận quay về bên cạnh Lạc Tình Tình, anh có chút khó hiểu

Anh đưa miếng thịt bò cắt ra rồi đổi lấy miếng thịt bò trên dĩa Giản Nhụy Ái: “Không cần đếm cùu nữa. Anh đã cắt thịt bò cho em rồi. Mau ăn đi, không phải em kêu đói bụng sao. Ngoan.”

Đơn Triết Hạo nhìn bàn tay của Cụ Duệ Tường đang vuốt ve sống lưng của Giản Nhụy Ái. Bàn tay anh nắm chặt, phát ra tiếng kêu cọt kẹt ở dưới bàn. Hận không được lôi Giản Nhụy Ái về bên mình ngay lập tức.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt mờ mịt nhìn ánh mắt nồng đậm của Cụ Duệ Tường, thấy anh nở nụ cười nhạt, nhìn miếng bí-tết anh đã cắt sẵn. Trong lòng sinh ra một cỗ ám áp, mỉm cười một tiếng, nhỏ giọng lầm bẩm nói: “Cám ơn anh.”

Một màng ám áp như thế đi vào mắt Đơn Triết Hạo lại vô cùng chói mắt, anh cầm lên ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

Lạc Tình Tình vội ngăn: “Hạo. đừng uống rượu nhanh như vậy. Cẩn thận say.”

“Ngày mai là Chủ nhật, chúng ta đi du lịch thôi.” Đơn Triết Hạo không để ý tới lời nói của Lạc Tình Tình, mí mắt liếc nhìn Giản Nhụy Ái, giọng nói không cao mẩy, nhưng là cố ý để ai cũng có thể nghe thấy.

Chỉ là bốn người, Giản Nhụy Ái không hiểu ra được ý tứ trong lời nói, cắn đôi tay. “Em không muốn đi. Em...”

Nhận được sự tức giận trong ánh mắt của Đơn Triết Hạo, lập tức ngừng lại không nói tiếp được nữa. Cô không muốn đi, cô không

muốn nhìn anh tình cảm với cô gái khác nhưng cô đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết phải tìm lý do gì để từ chối.

“Giản Nhụy Ái. Cùng đi chứ. Trong lúc bất chợt anh cảm thấy du lịch cũng thú vị dành cho chuyện tình cảm. Phải rồi anh mới mua một ngôi biệt thự ven biển. Nơi đó hoàn cảnh tốt lắm.” Cụ Duệ Tường mỉm cười nói qua.

Lạc Tình Tình phụ họa nói: “Đúng vậy, tất cả mọi người đều muốn đi du lịch, nhưng sẽ sinh hoạt độc lập thôi. Hơn nữa, cô không sợ Cụ Duệ Tường đẹp trai như thế này bị người ta câu đi chứ.”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè.” Giản Nhụy Ái không biết vì sao lại muốn giải thích. Giống như rất sợ Đơn Triết Hạo hiểu làm vậy.

Đơn Triết Hạo không nhìn tới Giản Nhụy Ái, lạnh lẽo nói: “Ai ở chung với ai chẳng liên quan đến tôi. Cô đừng giải thích với tôi.” Tức giận nói ra lại khiến cho anh rất hối hận. Lời đã nói ra cũng không thu trở về được.

Không khí càng thêm trở nên lúng túng, hốc mắt Giản Nhụy Ái đã ngân ngắn nước mắt, lời nói của Đơn Triết Hạo đã thực sự làm tổn thương cô.

Đúng vậy, cô không phải là người yêu của Đơn Triết Hạo. Có tài đức gì khiến người bận rộn như Đơn Triết Hạo để ở trong lòng.

Một màn ấm áp kia, họ nào xem cô ra gì.

“Được rồi. Không cần cau mày. Cười một cái đi.” Cụ Duệ Tường cố làm như không có gì, nâng gương mặt cô lên đối diện với mình, nói ở bên tai cô: “Không muốn thua bọn họ, thì hướng về tôi cười một cái.”

Lỗ tai Giản Nhụy Ái có chút ngứa ngứa, cô biết là Cụ Duệ Tường đang giúp mình. Ngoài miệng kéo ra một nụ cười, lại nghe Cụ Duệ Tường nói: “Nụ cười của em thật đẹp.”

Những lời này khiến Giản Nhụy Ái ngượng ngùng xấu hổ, đẩy Cụ Duệ Tường ra. “Anh nói dối quá.”

Động tác của bọn họ như thể không có ai ở xung quanh, không đặt người khác vào trong đáy mắt. Giống như liếc mắt đưa tình, là đôi vợ chồng nhỏ hạnh phúc.

Lạc Tình Tình nghĩ dùng cách này không thể phá hư tình cảm của bọn họ. Không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại làm thế, khiến cô ta tự lấy gậy đập lưng mình.

Trong lòng tràn đầy ghen ghét, hả hê thêm dầu thêm mỡ nói: “Không nghĩ đến tình cảm của các người tốt như vậy. Thật làm cho người ta hâm mộ, anh thấy phải không Hạo?”

Đơn Triết Hạo không nói gì, lại bưng ly rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch. Trong lòng tức giận đúng đùng như nham thạch núi lửa đang chờ bộc phát.

Cụ Duệ Tường mặc kệ ánh mắt ăn thịt người của Đơn Triết Hạo. “Nhụy Ái, đồng ý anh, mai đi du lịch nhé.”

Giản Nhụy Ái hơi cút kinh ngạc nhìn hơi lạnh tản ra khỏi người Đơn Triết Hạo, sững sờ mấy giây rồi quay nhìn Cụ Duệ Tường gật đầu một cái.

Đơn Triết Hạo không nghĩ đến cô gái này lại nghe lời của Cụ Duệ Tường. Trong lòng khó chịu, đứng lên lôi Lạc Tình Tình, lạnh lùng nói: “Đi. Chúng ta đi về.”

Lạc Tình Tình rất nghe lời mà đứng lên, cười chào bọn họ một cái rồi mới xoay người đi cùng Đơn triết Hạo.

Khi ra đến cửa, cô nghiêng đầu hài lòng nhìn Giản Nhụy Ái. Hình như là đang cùng Giản Nhụy Ái thị uy.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo giận đến mặt mày trắng bệch, cô chỉ không hiểu vì sao anh tức giận mà thôi, Đơn Triết Hạo vứt bỏ mình, không hề kiêng dè mà quần lấy bạn gái trước mặt cô. Thế thì anh tức giận cái gì nữa.

Nghiêng đầu không hiểu nhìn Cụ Duệ Tường lại chỉ thấy anh cúi đầu, nghiêm túc ăn thức ăn. Cô mím môi, thấy miếng thịt bò ngon lành lại trở nên vô cùng khó nuốt.

Cô vội vàng. Không biết ngày mai sẽ có chuyện gì chờ đợi mình. Là hài vui, là động đất hay là chiến tranh kháng Nhật...

Chương 93

THIÊN ĐƯỜNG DƯỚI CHÂN TA

Hôm sau, một luồng ánh sáng sinh động chiếu khắp mặt đất, không khí cũng bị thời tiết làm cho ảnh hưởng, trở nên nóng bức hơn bên ngoài.

Giản Nhụy Ái thấp thỏm ngồi ghế sau bên cạnh Cụ Duệ Tường, có thể cảm thấy trong lòng, khiết cô cảm thấy không khí nóng bức hơn rất nhiều, trán khẽ rịn mồ hôi.

Cụ Duệ Tường đưa khăn giấy cho cô, quan tâm nhìn Giản Nhụy Ái, rất sợ cô vì vội vàng quá độ mà té xỉu: “Nhụy Ái, em rất nóng sao? Hạo, giảm nhiệt độ xe xuống đi.”

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn sắc mặt khó chịu của Giản Nhụy Ái, trong lòng ‘lộp bộp’, vội vàng điều chỉnh nhiệt độ ở mức vừa phải, lấy chai nước suối đưa cho cô: “Uống nước nhiều sẽ tốt cho cơ thể.”

Giản Nhụy Ái sững sờ mấy giây, nhận lấy nước suối: “Cám ơn.”

Lạc Tình Tình ghen tức, nhìn chằm chằm giống như muốn nguyên rủa Giản Nhụy Ái.

Sức nắm chai nước của Giản Nhụy Ái càng chặt, không phải chưa gặp qua việc bọn họ ở bên cạnh nhau, sao cô lại vội vàng đến thế, cô cảm thấy mình thật không có tiền đồ.

“Nhanh lên một chút...!!!” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái nắm chặt chai nước trong tay, không có động tĩnh, anh cầm lấy chai nước mở nắp rồi đưa cho cô: “Uống một chút, có thể sẽ thoải mái hơn.”

“Cám ơn.” Giản Nhụy Ái cười nhàn nhạt, uống mấy ngụm nước, cảm giác thấp thỏm trong lòng vẫn không suy giảm.

Hai mắt Đơn Triết Hạo không khống chế được cứ nhìn vào kính chiếu hậu, thỉnh thoảng quan sát phản ứng của cô, đưa tay đến kiểm tra nhiệt độ xe, rất sợ Giản Nhụy Ái không thích ứng.

Hành động quan tâm của anh không bị Giản Nhụy Ái phát hiện, nhưng Lạc Tình Tình từ đầu đến giờ vẫn có đề ý nên đên cuồng ghen tỵ.

“Nhụy Ái, làm sao cô lại đồ mồ hôi như thế! Người ta nói, người quá béo có mồ nhiều vì mới dễ dàng chảy mồ hôi nhưng cô đâu có mập mà sao lại chảy mồ hôi nhiều thế.”

Lạc Tình Tình không chua không ngọt nói xong, trong lòng có chút thoải mái vì khi dễ được Giản Nhụy Ái, cô vô cùng khó chịu không biết Giản Nhụy Ái có bản lãnh gì mà chỉ giả bộ yếu đuối một chút lại có thể khiến cả hai người đàn ông trên xe lo lắng cho cô ta.

Trước kia, Cụ Duệ Tường và Đơn Triết Hạo đều chỉ quan tâm đến cô, vậy mà Giản Nhụy Ái vừa xuất hiện, bọn họ lại đem toàn

bộ phúc lợi đáng lẽ thuộc về cô dời lên người cô ta, trong lòng cô lại càng không chịu khuất phục.

Giản Nhụy Ái lúng túng nhìn lại bản thân mình, cô không thể so sánh với vóc dáng của Lạc Tình Tình, nhưng cô rất hài lòng với vóc dáng của mình, mặc dù không tính là có lồi có lõm, nhưng cũng là trước sau lồi lõm.

“Tù bé thân thể của tôi đã không tốt, dễ chảy mồ hôi.” Cô nhỏ giọng giải thích.

“Xem ra, Nhụy Ái rất giống em Lâm, yếu ớt nhiều bệnh, bộ dáng như vậy cần có Cụ Duệ Tường bên cạnh bảo vệ cô.”

Trên xe chỉ có hai cô gái bàn luận về nhau, hai người đàn ông chỉ yên lặng nghe, không ai lên tiếng cho đến khi đến biệt thự của Cụ Duệ Tường. Không ngờ Cụ Duệ Tường lại sở hữu ngôi biệt thự vô cùng tráng lệ, bên bờ biển dài.

Bầu trời cực kỳ rực rỡ, trên bờ cát là một cô gái xinh đẹp mặc bikini chạy tới chạy lui trên bờ cát, hấp dẫn đông đảo đàn ông.

Giản Nhụy Ái nằm ở trên ghế, nhìn nước biển trong xanh, sóng lớn mãnh liệt, không khí tràn mát mẻ, nước biển làm cho người ta không còn cảm thấy ủ ê, cô tận tình để cho ánh mặt trời tắm rửa cảm xúc.

Phần cảnh sắc xinh đẹp trước mặt Giản Nhụy Ái khiến cô như mê như say.

Giữa không khí an tĩnh, vang lên một giọng nói lạnh lùng:
“Thích không?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn Cụ Duệ Tường đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, anh mặc quần bơi, ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái.

“Ù, rất xinh đẹp.” Giản Nhụy Ái ra sức gật đầu, này đã không còn gọi là đẹp, mà gọi là Thiên đường, nhớ tới một ca khúc của Trương Kiệt, 《Thiên đường dưới chân ta》.

Và cô chỉ có thể dùng câu đó hình dung hoàn cảnh này mà thôi.

Cụ Duệ Tường bị sự hồn nhiên của Giản Nhụy Ái hấp dẫn, anh không ngờ mình dễ dàng bị cuốn hút như thế, đưa bàn tay to lớn đến trước mặt cô: “Cho em.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn con ốc nhỏ trong tay Cụ Duệ Tường, con ốc thật là xinh đẹp, cô càng không ngờ anh lại tặng nó cho cô...

Con ốc nhỏ rất đáng yêu, hình dáng quái dị, chẳng giống những con ốc khác, có điểm đặc sắc riêng, cô đưa tay cầm lấy con ốc nhỏ: “Thật xinh đẹp, là cho em sao?”

“Đúng, nếu như em không muốn, có thể không cần.”

Cụ Duệ Tường nói qua xong chuẩn bị quăng con ốc đi, lại bị Giản Nhụy Ái kéo lại, con ốc xinh đẹp thế này vứt đi thì vô cùng

đáng tiếc.

“Người nào... Ai nói em không thích, anh không có con mắt để nhìn sao.” Giản Nhụy Ái đoạt lấy con ốc nhỏ, quệt mồm, gương mặt trắng nõn bị ánh mặt trời phơi đỏ ửng, càng thêm có lực hấp dẫn.

Giờ khắc này, ánh mắt Cụ Duệ Tường đã không tự chủ được mà nhìn cô, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Đơn Triết Hạo lại lâm vào đoạn tình yêu của cô trong đoạn thời gian ngắn ngủi như thế, cứ ở chung với Giản Nhụy Ái, thì sẽ thấy người cô tỏa ra sự hấp dẫn khiến người ta khó chống đỡ

Lạc Tình Tình giúp Đơn Triết Hạo thoa kem chống nắng, ngón tay không xương tinh tế thoa đều tấm lưng anh, phải nói thằng là đang vuốt ve nó.

Tâm lưng cứng rắn, cũng giống như tính cách của anh, không cách nào ngăn trở khí phách, làm cho lòng người vui mừng và hạnh phúc, ánh mắt của cô đang nhìn Giản Nhụy Ái, ngoài miệng lộ ra nụ cười rực rỡ: “Hạo, không nghĩ đến Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường lại có thể ở chung một chỗ, anh có thấy bọn họ vô cùng xứng đôi không.”

Đơn Triết Hạo ngồi dậy, ôm Lạc Tình Tình vào trong lòng, ánh mắt trở nên sắc bén, giống như ánh mắt của chim ưng, bắn thẳng đến Giản Nhụy Ái, rồi thu hồi ánh mắt, ở bên tai Lạc Tình Tình, nhẹ giọng cảnh cáo: “Lạc Tình Tình, cô chỉ nên làm tốt bốn phận của mình, không cần gây sóng gió, nếu không, cô biết hậu quả.”

Nụ cười trên mặt Lạc Tình Tình cứng ngắc, sống lưng thăng bằng, ru rẩy nhìn thảng ánh mắt đầy vẻ hận thù của anh.

“Hạo, em...”

“Được rồi, không cần cô giải thích.” Đơn Triết Hạo cười lạnh, mặc kệ người phụ nữ đang run rẩy trong lòng mình.

Giản Nhụy Ái quyết định không để ý đến những chuyện phiền lòng kia, tự nhiên cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Cô không muốn nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình nữa, nhưng mắt lại không khống chế được mà quay về phía bọn họ, nhìn như thế nào cũng là một màn hài hòa, trong lòng lại biết cảm giác đau đớn mờ ảo, xem ra mình thật là tự gây nghiệt rồi.

Nước biển và chân mây như thể hòa chung làm một mảng, bầu trời xanh thăm, hải âu trắng bay lượn trên bầu trời tự do, trên biển có rất nhiều người lướt sóng, có người ngồi lên thuyền chân đạp, tỉ mỉ nói chuyện với nhau.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn những hoạt động kia, Giản Nhụy Ái cũng đã không thể thờ ơ hờ, bỏ xuống tất cả không vui, nhào vào trong biển rộng.

“Cụ Duệ Tường, chúng ta chơi đạp thuyền thôi.” Trên mặt Giản Nhụy Ái là nụ cười rực rỡ, cô lên tiếng đề nghị.

Hai người ngồi lên thuyền chân đạp, Giản Nhụy Ái cố sức đạp, chiếc thuyền đi một đoạn nhỏ sẽ tạo thành chút dấu vết trên mặt

biển, những dấu vết kia khiến cô thoái mái hơn.

Cụ Duệ Tường tựa như một kỹ sĩ, luôn cố gắng bảo vệ an toàn cho Giản Nhụy Ái.

Thân thể đang không ngừng vận động, mệt sấp không thở nổi, nhưng suy nghĩ lung tung trong đại não đã giảm bớt rất nhiều.

Cô vô lực dựa vào lưng vào thuyền, ánh mắt quay nhìn chung quanh, thấy hải âu trắng tại bay rợp trời khiến Giản Nhụy Ái hưng phấn hoan hô.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, anh xem, thật là đẹp quá!”

Cô nắm cổ tay Cụ Duệ Tường, lớn tiếng thúc giục.

Tâm tình cực kỳ tốt, có thể vì cảnh sắc xinh đẹp mà tất cả chuyện không vui, cũng chẳng còn tồn đọng trong tâm trí.

Chương 94

CÚU ĐƠN TRIẾT HẠO THÊM LẦN NỮA

Tâm tình Cụ Duệ Tường bị Giản Nhụy Ái ảnh hưởng mà trở nên cực kỳ vui vẻ, giống như thật lâu rồi anh không có tâm tình tốt như thế, dùng sức đạp thuyền, ngoài miệng nâng lên một nụ cười.

Anh cố ý lay động thuyền mấy cái, chọc cho Giản Nhụy Ái vì hoảng sợ mà thét lên, kéo cánh tay của Cụ Duệ Tường, lên tiếng kêu la: “Cụ Duệ Tường, anh đừng làm như thế, a!”

“Ha ha...” Cụ Duệ Tường khắc chế không được, cất tiếng cười to.

Hai người vui vẻ, tiếng cười truyền khắp cả biển.

Đơn Triết Hạo nhẫn nhịn sắp đến cực hạn, tròng mắt thô bạo nhìn chăm chú hai người trên bãi biển, bọn họ hình như chơi không chán, cũng không có chú ý ánh mắt nóng hừng hực của anh.

Anh chạy xuống biển, muốn đem tức giận trút vào biển khơi...

Giản Nhụy Ái vui chơi nhưng ánh mắt cô vẫn luôn dõi theo Đơn Triết Hạo, dù lý trí của cô muốn không nhìn tới anh, nhưng tiêu cự của mắt không tuân theo lý trí của cô.

Khi cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuống biển, cô giật mình, thiếu chút nữa nhảy xuống nước, không ngờ rằng Đơn Triết Hạo lại

biết bơi, cô đưa đôi mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn Đơn Triết Hạo đang ra sức vùng vẫy trong làn nước biển.

Cụ Duệ Tường giống như nhìn ra suy nghĩ của Giản Nhụy Ái, giải thích: “Hạo là người đàn ông theo chủ nghĩa phái mạnh, một lần bị rơi xuống nước, phải dựa người khác cứu mạng khiến anh ta cảm thấy không có mặt mũi nào nữa, hơn nữa nếu như tương lai em rơi xuống nước, anh ta hoàn toàn không có năng lực để cứu em, cho nên anh ta đã đi học bơi”

Giản Nhụy Ái không tin nhìn Cụ Duệ Tường, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo lại vì cô mà đi học bơi, một người đàn ông tự phụ như anh lại vì cô mà quyết tâm làm những chuyện không muốn làm, cô cảm kích đến hốc mắt trở nên ửng hồng.

“Tại sao anh ấy không biết bơi lội.”

“Vào năm Hạo mười một tuổi có một lần anh ta bị bắt cóc, không muốn làm bà nội lo lắng nên anh ta muốn tự cõi trói cho mình; không ngờ vừa chạy khỏi chỗ đám lưu manh, không cẩn thận rơi xuống sông, suýt nữa bị chết đuối, từ đó về sau Hạo gặp nước liền cảm thấy sợ hãi, nhược điểm chí mạng của anh ta là bơi lội, không nghĩ đến anh ta vì em mà bỏ đi sợ hãi, Hạo chưa bao giờ như thế, nó chứng tỏ rằng trong lòng anh ta có em.”

Mỗi lời nói của người kia đều đi vào tâm khảm của Giản Nhụy Ái, cô kích động muốn chạy đến ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo, tại sao kẻ ngốc kia lại không nói cho cô biết, tại sao phải cứ bắt cô lo lắng.

Hốc mắt cô trở nên ửng hồng, trong lòng có cảm giác trống rỗng, đúng rồi! Cô nên vui mừng, dù sao trong lòng anh cũng có cô.

“Coi như anh ấy từng làm chuyện như vậy, nhưng trong lòng của anh ta đã không còn em.” Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt ảm đạm nhìn xuống, cô gái bên cạnh anh cũng không còn là cô nữa.

“Ha ha...” Cụ Duệ Tường liền cười mỉm tiếng: “Trong lòng anh ta có em hay không, anh không rõ lắm, nhưng rõ từ từ em có thể biết, đi thôi, đã đến lúc lên bờ.”

Giản Nhụy Ái bần thần, có lẽ bọn họ đều là những công tử có tiền, họ không giống như bọn người nghèo các cô.

Làm chuyện gì, luôn có điểm cuối, hôm nay chơi thật rất vui vẻ, cô rất cảm kích người con trai bên cạnh, anh để cho cô hiểu, cô đã từng có vị trí quan trọng trong lòng Đơn Triết Hạo, như vậy thật là tốt.

Cụ Duệ Tường ôm chặt Giản Nhụy Ái đang hoang mang, yêu thương đỗi cái trán đầy mồ hôi của cô, xem ra hôm nay đã tiêu hao rất nhiều sinh lực, anh bế ngang người Giản Nhụy Ái hướng về chiếc ghế trên bờ cát.

Giản Nhụy Ái mệt mỏi chỉ có thể để mặc cho Cụ Duệ Tường ôm đi, trên người anh không giống như vẻ ngoài lạnh lěo, mà có cảm giác vô cùng ấm áp, nó là một cảm giác hoàn toàn khác biệt với Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo ngoài nóng trong lạnh, còn Cụ Duệ Tường lại là trong nóng ngoài lạnh.

Mệt mỏi quá! Toàn thân không còn hơi sức, nằm ở trên ghế, hôm nay thật vô cùng vui vẻ, hơn nữa cô có rất nhiều lý do để vui vẻ.

“Mệt không, uống chút nước dừa đi.” Cụ Duệ Tường cầm lấy trái dừa lại đưa cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái đưa tay cầm lấy trái dừa, vui vẻ hút, cảnh đẹp cộng với dừa tươi, nằm trên bờ cát, cảm giác thoái mái không nói nên lời.

Nghỉ ngơi một chút, mệt mỏi trên người từ từ giảm bớt, tinh lực từ từ khôi phục.

Trên bờ biển rộng, có người kêu: “Có người rơi xuống nước.”

Giản Nhụy Ái giật mình, bật người ngồi dậy nhìn thấy người đang kêu cứu là Lạc Tình Tình, nước mắt rơi đầy gương mặt xinh đẹp của cô ta.

Cụ Duệ Tường hình như cũng từ trong mộng thức tỉnh, định chạy tới cứu Đơn Triết Hạo, nhưng đã có người nhanh hơn anh một bước.

Giản Nhụy Ái nhanh chóng nhảy xuống biển, bơi nhanh về phía Đơn Triết Hạo đang giãy giụa, trong lòng cô hốt hoảng, cô phải cố khắc chế sợ hãi trong lòng mình, chỉ có thể dùng tinh lực

toàn thân liều mạng bơi đi, mới có thể cứu lấy cái mạng Đơn Triết Hạo.

Cô tuyệt đối sẽ không để cho Đơn Triết Hạo có chuyện gì.

Mọi người trên bờ biển đều sững sốt khi nhìn thấy cô gái nhỏ vô cùng yếu đuối lại không quản nguy hiểm quên mình cứu người đàn ông kia, mỗi người kinh ngạc đến ngây người, thậm chí quên giúp một tay.

Khi bọn họ phản ứng kịp, Giản Nhụy Ái đã đỡ Đơn Triết Hạo đi đến bờ biển rồi, cô còn vội vàng kéo Đơn Triết Hạo lên bờ cát

Sắc mặt Đơn Triết Hạo tái nhợt, đôi môi cũng tím bầm.

Giản Nhụy Ái lo lắng và có cả sợ hãi... Rất nhiều tâm tình bộc phát trong người Giản Nhụy Ái, cô sợ Đơn Triết Hạo rời đi, đôi tay chống lên dùng sức ấn ngực Đơn Triết Hạo.

Giọng nói cùng tiếng khóc thút thít, khẽ nói: “Hạo,Hạo... anh đừng có chuyện gì, anh mau tỉnh đi!”

Mặc kệ Giản Nhụy Ái gào thét như thế nào, kêu tên anh như thế nào, Đơn Triết Hạo vẫn nằm bất động, Đơn Triết Hạo nằm như thế làm cho Giản Nhụy Ái lo lắng, cô cố gắng không để mình khóc thành tiếng, nước mắt rơi dài trên mặt cô, rơi vào quần áo ướt đẫm của Đơn Triết Hạo.

“Hạo, Hạo... Van cầu anh, nhanh tỉnh lại đi, coi như anh phải ở bên cạnh Tình Tình, em sẽ không có ý kiến, cầu xin anh mau tỉnh

lại có được hay không.”

Mọi người bị sự si tình của Giản Nhụy Ái làm cho cảm động đến rơi nước mắt.

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, liều mạng hướng về phía Đơn Triết Hạo làm hô hấp nhân tạo, nước mắt rơi đầy trên mặt Đơn Triết Hạo, một giọt hai giọt, chờ đợi ánh mắt anh mở mắt ra.

Lúc cô đang dần mất đi hy vọng rằng Đơn Triết Hạo tỉnh lại, thì cô thấy anh ho khan mấy tiếng, còn chưa phản ứng, đã bị một đôi tay hung hăng đẩy ra.

Giản Nhụy Ái thấy Lạc Tình Tình từ bên ngoài chen vào, nhìn Lạc Tình Tình đỡ Đơn Triết Hạo ngồi dậy, nước mắt chảy ròng ròng nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo: “Hạo... Cuối cùng anh đã tỉnh rồi, anh làm em lo giàn chết.”

Đơn Triết Hạo ho khan mấy tiếng, theo quán tính liền nhìn đến Giản Nhụy Ái, gương mặt mệt mỏi mang theo nước mắt của cô khiến anh hiểu được âm thanh kêu gào bên tai anh khi nãy là của ai.

Cô lại cứu anh một lần nữa.

Anh ho khan mấy tiếng: “Cám ơn.” Mượn hơi sức của Lạc Tình Tình, đứng lên xoay người rời đi.

Giản Nhụy Ái kinh sợ, cô cho là đầu mình xuất hiện ảo giác rồi, không nghĩ đến đường đường là Đơn Triết Hạo lại có thể nói

lời cảm ơn, cô kinh động nhìn theo bóng dáng anh.

Mọi người cảm thấy không còn kịch hay để xem, rồi rít rời đi.

Cô ngược mắt nhìn bóng dáng đang đi, thân ảnh cao lớn nhìn an toàn như vậy, mặc dù, nhìn đến cô gái bên cạnh anh, tâm sẽ đau đớn, nhưng chỉ cần anh bình an vô sự là tốt.

Loại tâm tình này, không ngừng oanh tạc trong đầu Giản Nhụy Ái, cũng càng lúc càng nồng đậm, càng thêm an tâm.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái đờ đẫn, nhìn thấy cô gái nhỏ mà anh yêu mến, lại bốc phát mạnh mẽ làm ra chuyện mà đôi khi đàn ông cũng chẳng làm nổi, cô gái thiện lương như vậy lại bị Đơn Triết Hạo phụ bạc, chính là quá không biết quý trọng.

Không biết vì sao trên người Giản Nhụy Ái cứ phát ra lực hút, để cho anh xuất hiện ảo giác, nếu có thể cùng cô ở một chỗ anh sẽ cam tâm tình nguyện đánh đổi tất cả.

Anh vì sự ngu ngốc của mình mà phi nhổ.

“Đi thôi, chúng ta cũng trở về đi.”

Cô được Cụ Duệ Tường đỡ đi, trên bờ cát lưu những dấu chân của bọn họ.

Chương 95

TRANH TÀI BẮT GIẾT

Ban đêm, Giản Nhụy Ái đang ở trong biệt thự của Cụ Duệ Tường, lẳng lặng nằm ở trên giường lại không hề buồn ngủ, mắt mở to nhìn lên trần nhà mặc dù ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cô tiêu hao rất nhiều thể lực.

Khi cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo gấp chuyện không may, cô cảm thấy mình như đi đến ngày tận thế vậy. Nhìn anh tĩnh lại, cô lại thấy mình như sống lại lần nữa.

Cảm giác đánh mất này cô đã chịu đủ rồi.

‘Pắc’ một tiếng, Giản Nhụy Ái kinh hoàng ngồi dậy. Đó không phải là tiếng đồ vỡ đồ mà nó là tiếng súng, cô đã trải qua lần ranh sinh tử nên đặc biệt nhạy cảm khi nghe tiếng súng.

Tại sao trong biệt thự hào lại xuất hiện tiếng súng?

Khi Giản Nhụy Ái vừa mở cửa, cô nhìn thấy một bóng đen đang ẩn nấp.

Khi cô kịp nhận ra mọi chuyện thì đã nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Cụ Duệ Tường. Giọng nói của anh vô cùng lạnh lẽo: “Nhụy Ái, em không cần ra ngoài.”

Giản Nhụy Ái cảm thấy anh có gì đó đang cố giữ bí mật với cô, cô nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường. “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, tốt nhất em nên về phòng đi. Đừng lên tiếng.” Cụ Duệ Tường phân phó, anh không thể để cho Giản Nhụy Ái gấp chuyện gì cả.

Tiếng súng này làm cho Giản Nhụy Ái hiểu đã có chuyện xảy ra. Mặc dù cô rất sợ nhưng cô cũng không muốn Đơn Triết Hao xảy ra chuyện gì cả. Tiếng súng này truyền ra từ căn phòng của bọn họ.

Cô nắm lấy áo của Cụ Duệ Tường: “Em muốn đi với anh.”

Trong mắt Cụ Duệ Tường thoáng qua một tia kinh ngạc. “Ư được” Sau đó liền đẩy Giản Nhụy Ái ra sau lưng mình, tay cầm theo súng lục.

Từ khi còn rất nhỏ, Cụ Duệ Tường đã theo Đơn Triết Hao học nghịch súng rồi từ đó cùng sống cùng chết.

Bọn họ đi tới đại sảnh, Giản Nhụy Ái bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh sợ, cô ngơ ngác nhìn máu đỏ nhuộm khắp quần áo của người áo đen.

Mà Đơn Triết Hao đang đứng bên cạnh giữ lấy Lạc Tình Tình, thấy bọn họ mệt mỏi nằm trên sàn nhà, sắc mặt tái nhợt, cả người không có động tĩnh. Trái tim Giản Nhụy Ái như bị ai đó treo ngược, một suy nghĩ xấu bay qua đầu cô.

Cụ Duệ Tường mang theo cô đến cạnh Đơn Triết Hao. Đơn Triết Hao liếc mắt nhìn thấy cô gái đang núp sau lưng Cụ Duệ

Tường, bình an vô sự thì anh đã an tâm.

Giản Nhụy Ái nhìn Lạc Tình Tình. “Hạo...”

“Cô ấy không có việc gì đâu.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nói.
“Duệ Tường, trò chơi bắt đầu.”

Đơn Triết Hạo đưa cả Giản Nhụy Ái và Lạc Tình Tình đến một góc khuất, anh nói nhỏ: “Hôm nay giải quyết xong những chuyện này, chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Giản Nhụy Ái hờ hững nhìn Đơn Triết Hạo, cô cũng không hiểu lời nói của Đơn Triết Hạo. Nhưng cô biết anh định làm gì. Đó là chuyện nguy hiểm, cô không thể để anh liên lụy vì mình.

Cô liên tục gật đầu. “Hạo. Cẩn thận một chút.”

“Yên tâm. Anh nhất định sẽ sống mà trở về.” Đơn Triết Hạo hiểu Giản Nhụy Ái đang lo lắng cho nên anh hứa để cô yên tâm rồi chạy đi.

Đơn Triết Hạo đem những vệ sĩ đã an bài trước lên đến bảo vệ căn phòng. Bên ngoài cũng ẩn nấp một nhóm vệ sĩ để đợi địch đến.

Từ bốn phía, địch chậm rãi tiến lên. Trong đêm tối, nhóm người áo đen đã chuẩn bị phục kích, họ giống như dung nhập vào đêm tối, hễ nhìn vào lại làm cho người ta hoa mắt.

Lòng ngực Đơn Triết Hạo đang nhảy sôi động, máu toàn thân chảy mạnh. Trời sinh anh đúng là loại động vật khát máu. “Duệ

Tường, mọi thứ hoàn hảo rồi.”

Cụ Duệ Tường nhướn mày, trên mặt tròn lên nụ cười. Nụ cười mang theo chút gì đó quý dì: “Được, thưa thủ lĩnh. Hôm nay rốt cuộc đã có thể kiểm tra thực lực. Thu gọn hiện trường.”

‘Pắc’ một tiếng. Cụ Duệ Tường nhìn bóng người ngã xuống trong đêm tối. “Hạo. Một người rồi. Cậu nhanh nhanh đi, đừng trêu đùa nhiều”

“Duệ Tường, chớ hả hê, trò chơi còn chưa bắt đầu đấy.”

Đối với trận đọ sức lần này, Đơn Triết Hạo hoàn toàn chắc chắn mình sẽ chiến thắng. Có thể để cho toàn bộ kẻ địch nghĩ là anh và Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, rồi phân tán lực chú ý của dư đảng lão Trần để cho bọn họ không làm tổn thương Giản Nhụy Ái.

Anh còn đặc biệt an bài chuyến du lịch này là muôn một lần hành động sẽ có thể tiêu diệt toàn bộ dư đảng của lão Trần. Anh muốn Giản Nhụy Ái được bình an, không bị bất cứ tổn thương nào.

Anh cố ý rơi xuống nước, để cho dư đảng của lão Trần nghĩ rằng anh suy yếu không có lực chiến đấu, nên bọn họ sẽ không cảnh giác mà xông lên.

Chỉ ngoài dự đoán là Giản Nhụy Ái lại ngược nghịch quên mình nhảy xuống biển cứu anh. Có thể nói anh vô cùng cảm động khi được Tiêu Nhụy đưa vào bờ.

Đơn Triết Hạo thông minh, tinh thông đủ loại thư pháp và võ nghệ tinh xảo. Biết sử dụng các loại vũ khí, dù có là sát thủ chuyên nghiệp cũng chưa chắc tiếp cận được anh.

Còn Cụ Duệ Tường tuy là nhà âm nhạc, anh khá mơ hồ về những cuộc chiến của giới hắc đạo. Nhưng anh cũng từng nghiên cứu qua, cũng âm thầm luyện tập bắn súng, nghiên cứu khoa học.

Ba phút sau, cuộc đọ súng thật sự chính thức bắt đầu.

Những sát thủ này cũng không phải là kẻ dùng súng bừa. Vì vậy, hai bên giao chiến giáp lá cà, trong khi sát thủ cố ý tập trung súng về phía Đơn Triết Hạo nhằm tiêu diệt anh nhưng anh luôn phản ứng và tránh kịp, gương mặt âm trầm ra sức bắn gục từng sát thủ trong tầm súng của mình. Chỉ chốc lát sau, những người áo đen lần lượt từ từ ngã xuống đất.

Vừa đúng ba phút, không nhiều không ít, trong ngôi biệt thự máu chảy thành sông. Con đường bị máu của nhóm sát thủ áo đen nhuộm đỏ cứ như đây là địa ngục của thế giới, một nhóm lại một nhóm với bảy tám thi thể sát thủ.

Hai người đứng giữa thi thể của những sát thủ kia, lạnh lùng nói: “Mấy.”

“Hai mươi.”

Ngoài miệng Đơn Triết Hạo nở ra một nụ cười, cầm khăn tay lau súng lục. “Hai mươi mốt.”

“Kém một.”

Áo sơ mi của Đơn Triết Hạo đầy máu tươi, anh phiền não kéo cổ áo lộ ra lòng ngực to lớn, trên trán đầy mồ hôi. Ánh mắt bọn họ mang theo chết chóc, sống mũi ngập mùi máu tanh. Trên mặt anh là bụ cười nhẹ nhõm hơn rất nhiều: “Đẹp đỡ thôi.”

“Hạo.” Giọng nói của Giản Nhụy Ái mang đầy lo lắng, đánh vỡ không khí yên tĩnh.

Nhìn cả người Đơn Triết Hạo đầy vết máu, con mắt to lớn khác thường, nhìn cảnh sắc của biệt thự lúc này. Đây là nhân gian à? Cô còn cho là mình tiến vào địa ngục rồi

Thời điểm cô còn kinh ngạc, Đơn Triết Hạo đã ôm cô vào trong ngực mình, thông qua lỗ mũi có thể cảm nhận được mùi máu tanh nồng, da mặt dính trên vùng đất quen thuộc. Một cảm giác đã lâu rồi mới thuộc về truyền khắp người cô.

Lo lắng trong lòng được buông lỏng vì cô biết bọn họ đều bình an.

Đơn Triết Hạo nhỏ giọng nói: “Nhụy Ái, tất cả đều qua rồi, không cần phải sợ.”

Ánh mắt của cô vẫn chưa hết bàng hoàng nhìn khắp nơi. Vô số người chết khiến căn phòng trở nên rét lạnh. Rốt cuộc bọn họ là ai? Giết người không phải đền mạng sao? Vì sao thế giới này lại có nhiều người muốn giết Đơn Triết Hạo như thế?

“Tiểu Nhụy, không nên nhìn.” Đơn Triết Hạo nhẹ nhàng, trong giọng nói chăng hề che giấu sự quan tâm. Anh biết kế hoạch lần này đã hù dọa cô rồi. Theo kinh nghiệm lần trước thì anh biết Giản Nhụy Ái chẳng thể chịu nổi kích động này.

Đối với bọn họ thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng đối với đôi mắt lương thiện của Giản Nhụy Ái thì đây lại như địa ngục vô cùng kinh hãi.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói quan tâm của Đơn Triết Hạo. Cô mãnh liệt ngẩng đầu lên: “Hạo, em không sao. Anh có sao không?” Ánh mắt tràn đầy nóng nảy nhưng chỉ cần biết trong số người nằm chất đống kia không có anh và Cụ Duệ Tường là tốt rồi.

Đi theo Đơn Triết Hạo thì những chuyện này cô phải tập quen dần, hơn nữa phải thích ứng. Như vậy cô mới không trở thành gánh nặng của Đơn Triết Hạo.

“Hạo. Tình Tình giống như sắp không chịu được rồi.” Giọng nói của Cụ Duệ Tường chợt vang lên. Một phút sau, Cụ Duệ Tường đã ôm Lạc Tình Tình đến trước mặt cô và Đơn Triết Hạo.

Chương 96

LẠC TÌNH TÌNH SANH NON

Lúc này sắc mặt của Lạc Tình Tình đã tái nhợt, một dòng máu đỏ chảy ra giữa hai chân, hô hấp yếu ớt, người không hiểu chuyện cũng biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô sảy thai.

Giản Nhụy Ái dính sát vào lòng ngực Đơn Triết Hạo, trong mắt lóe lên kinh ngạc, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, trấn an không để cho cô lo lắng: “Lạc Tình Tình sẽ không có việc gì đâu”.

Y Thiếu Thiên cử một máy bay tư nhân đến, Giản Nhụy Ái nhìn chiếc máy bay càng lúc càng gần.

Cô thật không biết Đơn Triết Hạo là người như thế, ngồi máy bay cũng phải ngồi riêng, cái này không thể giải thích rằng nó nhanh và tiện lợi.

Thời điểm bọn họ vào bệnh viện, Giản Nhụy Ái đã hiểu tại sao Đơn Triết Hạo phải làm như thế rồi, trong lòng cô rất vui mừng, nhưng cô cũng thương cảm cho Lạc Tình Tình, làm như vậy, đối với cô ấy quá không công bằng.

Phòng phẫu thuật sáng đèn, Đơn Triết Hạo ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, cô biết Đơn Triết Hạo vì cô mà làm quá nhiều

chuyện, cô cũng chẳng thể nào hiểu hết tâm tư của anh.

Giản Nhụy Ái cắn môi ngồi bên cạnh, tay mảnh khảnh cầm lấy bàn tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, mặc kệ về sau có như thế nào, chúng ta phải cùng nhau chăm sóc Tình Tình, nhất định không để cô ấy xảy ra chuyện nữa.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt, trong mắt mang theo kiên trì cố hữu.

“Ù, yên tâm, Tình Tình không có việc gì đâu.” Đơn Triết Hạo đưa tay kéo Giản Nhụy Ái vào trong lòng.

Ngón tay Giản Nhụy Ái xoa nhẹ lên chân mày của Đơn Triết Hạo, nhẹ giọng nói ra: “Đồng ý với em, về sau không để ý xảy ra chuyện gì nữa, cũng không được cau mày...”

Trong lòng Đơn Triết Hạo có một dòng điện nóng sôi trào, anh giơ tay nắm lấy đôi tay mảnh khảnh đang chạm vào mi mình, đôi môi ấm áp hôn lên đôi tay cô: “Anh đồng ý với em.”

Anh nhẹ nhàng nâng lên gương mặt của cô lên, hôn một cái lên trán cô, dịu dàng nói: “Cám ơn em, đã không rời khỏi anh.”

Ngày trước đã khiến cô tồn thương như vậy, nhưng không có bất kỳ câu giải thích nào, vậy mà cô vẫn tin tưởng anh, thật ra thì anh rất sợ, vẫn cứ an ủi mình, chẳng lẽ cô không biết đáng vể của cô luôn khiến anh đau lòng sao.

“Về sau, đừng làm những chuyện như vậy, em rất sợ anh sẽ rời khỏi em, nếu như muốn làm gì, anh cũng phải ra ám hiệu cho em, một cái sờ chân mà cũng được.”

“Được, anh đồng ý với em, về sau sẽ không khiến em chịu uất úc nữa.” Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực mình, ôm cô thật chặt, bao nhiêu đêm anh đều muốn ôm cô như thế.

Cụ Duệ Tường hơi khó chịu khi nhìn hai người bọn họ thân mật như thế, anh chẳng biết vì sao mình lại như thế

Y Thiếu Thiên từ bên ngoài chạy vào, đi tới trước mặt Đơn Triết Hạo đang tựa người vào ghế, nhắm mắt trầm mặc nghe Y Thiếu Thiên báo cáo.

“Kết cuộc xử lý như thế nào.”

Đơn Triết Hạo khẽ mở mắt, gò má anh tuấn mang theo hơi thở mệt mỏi, tròng mắt đen phun ra tà khí

“Báo cáo tổng giám đốc Đơn, mọi chuyện đã xử lý xong, trải qua chuyện lần này, đã nhổ tận gốc dư đảng của lão Trần, còn dư lại một số người, nhưng đã sơ đến độ tự nộp mạng, tôi đã đưa họ về phòng giam của tổng cục.”

Đơn Triết Hạo nghe báo cáo hình như thì hài lòng gật đầu một cái, nheo mắt: “Được rồi, những thi thể kia, nhớ xử lý sạch sẽ, không nên để lại dấu vết.”

Y Thiếu Thiên gật đầu một cái: “Vâng ạ, những người này tôi sẽ để cho bọn họ biến mất không tăm hơi, chỉ đáng tiếc đó là những sát thủ cao cấp, thật là lãng phí tài nguyên.”

“Nếu như cậu thích bọn họ, tôi không ngại nhường bọn họ lại cho cậu.”

“Không cần, bọn họ không thích tôi đâu.”

Y Thiếu Thiên vội vàng chạy mất, rất sợ Đơn Triết Hạo nổi điên đem bọn họ giao cho anh

Đơn Triết Hạo cười lạnh, con mắt khiến cho người ta không rét lạnh mà run sợ, nắm ngón tay nắm thật chặt, anh đã thè trong lòng, chỉ cần người đó có ý định tổn thương Giản Nhụy Ái, anh sẽ phải để cho họ ném đau gấp ba gấp bốn lần.

Giản Nhụy Ái nhìn bóng dáng vội vã rời đi của Y Thiếu Thiên khiến cô cảm thấy Y Thiếu Thiên là người vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ từ bên trong bước ra: “Tổng giám đốc Đơn, rất xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng đứa bé không giữ được.”

Giản Nhụy Ái lảo đảo mấy bước, may nhờ Đơn Triết Hạo đỡ, Lạc Tình Tình sanh non, đối với người mẹ mà nói, đứa bé chính là sinh mạng, trong lòng cô khiếp sợ và luống cuống.

“Đã biết.” Đơn Triết Hạo trầm giọng không có nửa điểm tình cảm, giống như anh đã sớm biết được kết quả này, một chút tiếc hận cũng chẳng có.

Sự lạnh lùng của Đơn Triết Hạo khiến cho Giản Nhụy Ái hoảng hốt, cô không thể tin Đơn Triết Hạo lại dễ dàng cho người ta tổn thương đứa bé kia. Cô tự nhủ mình suy nghĩ lung tung rồi, Đơn Triết Hạo không phải là người như vậy.

Ba người theo đuổi những tâm tư riêng của mình đi đến phòng bệnh của Lạc Tình Tình.

...

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Lạc Tình Tình uể oải tỉnh lại, tiêu hao nhiều năng lượng như thế, cô như một mỹ nhân nằm trên giường ngủ, ngủ thật say hai ngày rồi, cho đến ngày thứ ba mới tỉnh dậy.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất của phòng bệnh hạng sang, chiếu sáng muôn nơi, hoàn toàn không che giấu nhiệt tình của mình, trong ánh sáng mang theo vài tia bụi bặm, có nhiều màu sắc khác nhau.

Lạc Tình Tình khẽ mở mắt, khẽ cựa mình ngồi dậy, nhìn thấy Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo đang ôm nhau ngủ say trên ghế dài. Giản Nhụy Ái an tĩnh giống như con mèo nhỏ rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, vẻ mặt hai người đều hạnh phúc, khiến cô nhìn cực kỳ chói mắt cảm thấy vô cùng chán ghét.

Đứa tay vuốt bụng mình lại có cảm giác không đúng, tái mặt, hốt hoảng ấn chuông gọi người.

Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái tỉnh lại, nhìn thấy Lạc Tình Tình nỗi điên ấn chuông khẩn cấp

“Bác sĩ, bác sĩ... Các người cút ra cho tôi, tôi muốn gặp bác sĩ.”

Giản Nhụy Ái muốn tiến lên trấn an, lại bị Đơn Triết Hạo kéo ra sau, anh biết Giản Nhụy Ái định làm gì nhưng anh rất sợ Lạc Tình Tình khiến cô tổn thương: “Tình Tình, cô không cần vội vàng, xảy ra chuyện gì.”

Bác sĩ chạy qua, cung kính hướng về phía Đơn Triết Hạo hỏi: “Tổng giám đốc Đơn, đã xảy ra chuyện gì.”

Lạc Tình Tình nhìn bác sĩ như bắt được cọng cỏ cứu mệnh, hai mắt tràn ngập nước mắt, nhìn bác sĩ hỏi “Đứa bé của tôi, đứa bé của tôi...”

Bác sĩ ngó người rồi lên tiếng giải thích: “Thật xin lỗi, khi cô được đưa đến đây đã chảy máu quá nhiều, sức khỏe suy kiệt trầm trọng, đứa bé, đã mất rồi.”

“Không thể nào, đứa bé của tôi làm sao lại mất, không thể nào, ông trả con cho tôi.” Lạc Tình Tình điên rồi, cứ ngồi trên giường hươ chân múa tay, lấy cái mềm đập vào bộ ngực cường tráng của Đơn Triết Hạo.

Bác sĩ hiểu ý túc của Đơn Triết Hao, nên xoay người rời đi.

Giản Nhụy Ái cũng đang làm mẹ, nên cô biết khi mất đi con mình sẽ có tâm tình gì, cô tiến lên khuyên nhủ: “Tình Tình, cô...”

“Đều là lỗi của cô, Giản Nhụy Ái, tôi rốt cuộc đã làm gì sai đỗi với cô, tại sao cô hết lần này đến lần khác đồi nghịch lại tôi, đều là cô, là cô hại chết đứa bé của tôi.”

Lạc Tình Tình trợn mắt thật to, giống như đã mất đi lý trí, thấy Giản Nhụy Ái là giống như kẻ điên không khống chế được

Chương 97

LẮNG NGHE TIẾNG LÒNG CỦA NHAU

“Tình Tình... Tôi...” Giản Nhụy Ái dâng lên một chút áy náy tự trách, nếu không vì Đơn Triết Hạo bảo vệ cô, tìm Lạc Tình Tình thế thân thì cô áy cũng không mất đi đứa bé. Cho nên, không giữ được đứa bé kia là trách nhiệm của cô.

“Đều là cô, mẹ tôi vì cô mà chết, con của tôi cũng vì cô mà chết. Giản Nhụy Ái, rốt cuộc cô muốn như thế nào hả? Tôi đau không lại cô. Cầu xin cô cách xa tôi một chút.” Lạc Tình Tình đeo những giọt nước mắt chảy dài trên má, ánh mắt oán hận.

Giản Nhụy Ái nhìn Lạc Tình Tình nỗi điên, thì không biết phải làm sao.

“Nhụy Ái, em hãy ra ngoài đợi anh.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Lạc Tình Tình đang điên loạn, nghiêng đầu hướng về phía Giản Nhụy Ái ra lệnh.

Giọng điệu như vậy khiến Giản Nhụy Ái run rẩy. Đứa mắt nhìn cô gái luôn luôn cao ngạo tự tin bởi vì mất đứa con của mình mà trở nên điên cuồng.

Đúng vậy, có người mẹ nào không thương con của mình. Đứa con là tình yêu lớn nhất của người mẹ. Mất con đau đốn thế nào thì chỉ có người mẹ mới hiểu rõ.

Vì không muốn để cho Lạc Tình Tình kích động, Giản Nhụy Ái chỉ biết nói “Thật xin lỗi.” rồi xoay người ra khỏi phòng. Cô sẽ phải rời khỏi nơi đây, cô sẽ không kích thích Lạc Tình Tình nữa để khỏi ảnh hưởng đến thân thể cô ấy.

“Tình Tình, người thân qua đời là chuyện không ai muốn. Không nên kích động.” Đơn Triết Hạo dùng giọng nói lạnh lẽo để nói ra. Đôi mắt anh tuấn nhíu chặt lại

Lạc Tình Tình nghe những lời nói ngắn gọn của Đơn Triết Hạo, cả người cũng run rẩy, ngược nhìn gương mặt anh tuấn của anh rồi ôm lấy Đơn Triết Hạo tựa vào ngực anh. “Hạo, không có đứa bé. Chúng ta không có con đều là do em không tốt, là lỗi của em, em không có năng lực bảo vệ con.”

Cô chẳng còn để ý gì nữa, tựa vào ngực của Đơn Triết Hạo khóc thúc thít.

Giản Nhụy Ái đứng bên ngoài cửa, nghe được đoạn đối thoại bên trong mà lòng chua xót.

“Tình Tình.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo lạnh lẽo, đầy Lạc Tình Tình ra. “Em bình tĩnh một chút, khóc không hữu dụng, đứa bé cũng không trở về được”

Lạc Tình Tình đưa đôi mắt đẫm lệ nhìn Đơn Triết Hạo. Tại sao anh có thể độc ác như thế? Nhưng Đơn Triết Hạo không ác độc thì cũng không còn là Đơn Triết Hạo nữa rồi. Khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh, một màn kia cô vĩnh viễn nhớ rõ.

Anh độc ác kéo cô ra là bia đỡ đạn, có lẽ anh đã muôn phá đúra bé từ trước rồi.

Từ đâu cô đã biết Đơn Triết Hạo sẽ không tha cho đứa bé này. Nhưng cô chưa từng nghĩ anh vì Giản Nhụy Ái mà lại làm loại chuyện thiếu tình người như thế. Trong lòng cô hiểu, cô và Đơn Triết Hạo đã không thể nào tiếp tục nữa.

Đời này, bọn họ cũng không thể. Bọn họ thật sự là không còn cách nào ở bên cạnh nhau. Cô đã nghĩ hết tất cả mọi cách nếu không có anh thì sẽ không ai có được anh nữa cả

Đúng vậy. Hiện tại, cô chẳng muốn có anh, nhưng cô sẽ phá hủy tất cả.

Lạc Tình Tình hung hăng lau nước mắt trên mặt. Cố giả bộ mỉm cười nhìn Đơn Triết Hạo, dịu dàng nói: “Hạo. Em cũng đã tĩnh lại rồi. May ngày nay em đã không thể đi làm rồi.”

“Không sao, em cứ dưỡng bệnh thật tốt đi. Chuyện công việc, em không cần quan tâm.” Đơn Triết Hạo đứng lên lạnh lùng vỗ vỗ bả vai của cô,

Anh xoay người rời đi. Cô không thể trách anh, bởi vì trong mắt anh chỉ có Giản Nhụy Ái mới xứng đáng sinh con cho anh. Những người khác đều không thể.

Lúc Đơn Triết Hạo đi ra tới cửa nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang nún mình trên ghế dài khóc nức nở. Anh cười cười ngồi bên cạnh

cô. “Nếu khóc xong rồi thì nín đi. Anh không muốn ở cùng chỗ với con vịt xấu xí.”

Giản Nhụy Ái giận dỗi, quệt mồm, nghiêng đầu không muốn đi nhìn Đơn Triết Hạo. Trong lòng cô đang vô cùng tức giận giống như thủy triều đang chờ bộc phát hơn nữa rất nghiêm trọng.

“Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo nâng gương mặt Giản Nhụy Ái lên. Gương mặt của cô thật nhỏ, chỉ lớn bằng bàn tay, ánh mắt tròn vo lại khiến người ta mê mẩn

Khi Đơn Triết Hạo bức bách Giản Nhụy Ái nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt thâm thúy của anh giống như hòa tan cô trong nháy mắt đem.

“Hạo...”

“Tình Tình...”

Ngón tay Đơn Triết Hạo dính vào đôi môi mềm mại của Giản Nhụy Ái. “Em đừng lo lắng, chuyện của Tình Tình anh sẽ giải quyết. Em cứ chăm sóc tốt cho mình đi.”

Anh dừng lại một chút: “Tiểu Nhụy, em cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là tốt rồi. Đừng xa cách anh, anh muốn có em bên cạnh.”

Giản Nhụy Ái giống như lạc vào giấc mơ, nước mắt tuôn trào, trong lòng vẫn bị ám ảnh chuyện của Lạc Tình Tình nên lo sợ: “Hạo, anh sẽ viễn vĩnh đối xử với em như thế nhé..”

Đúng vậy, Đơn Triết Hạo đối xử tàn khốc với Lạc Tình Tình dù cho cô ấy là người anh từng yêu.

Sẽ có một ngày, anh chán ghét cô. Như thế có phải vận số của cô sẽ giống Lạc Tình Tình không? Cô sợ, cô sợ mình không thể nắm chặt bởi vì cô chỉ là con kiến bé nhỏ. Cô lo lắng

Có tình yêu sâu đậm một đời một kiếp thì cũng có những tình yêu có thời hạn. Thời hạn đó là bao lâu... Một năm, hai năm, ba năm... hay là một tháng?

Những chuyện này, đều do cô không dám tin tưởng.

Đơn Triết Hạo đưa đôi môi nóng rực hôn lên đôi mắt đẫm lệ của Giản Nhụy Ái, giống như chuồn chuồn lướt nước, tỉ mỉ hôn vào lên mỗi góc cạnh trên mặt cô. Bàn tay đặt sau tấm lưng mảnh khảnh của cô, chầm chậm vuốt ve.

Nối bất an trong lòng Giản Nhụy Ái được buông xuống, cô yên lặng để mặc cho Đơn Triết Hạo hôn.

Anh cứ yên lặng hôn cô, có phải cô đã hy vọng quá xa vời rồi hay không?

“Tiểu Nhụy, nhìn vào mắt của anh.”

Giản Nhụy Ái bị ma pháp hấp dẫn, một đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào vũng đầm sâu trong đôi mắt Đơn Triết Hạo. Cô giống như lâm vào vũng bùng hâm sâu vào trong đó.

“Tiểu Nhụy, em phải hiểu. Trong lòng Đơn Triết Hạo vĩnh viễn chỉ có em. Mặc kệ bao nhiêu năm; mặc kệ những mưa gió, ở trong lòng Đơn Triết Hạo vĩnh viễn chỉ có mình em.”

Đơn Triết Hạo nâng tay Giản Nhụy Ái lên, để cô chạm vào trái tim đang nhảy loạn của anh. “Trái tim này chỉ đập mạnh vì em. Thật ra thì nó rất nhỏ, chỉ chưa được mình em. Nó cũng chẳng cho người khác vay mượn hay thuê mướn. Cho nên không cần hoài nghi trái tim anh nữa, có được không?”

Dây dưa với những lời nói triền miên, trái tim xao xuyến lắng nghe ngôn ngữ sâu lắng. Nhưng những ngôn ngữ xa hoa kia lại là những câu nói đi vào tâm khảm cô

Đúng vậy, Đơn Triết Hạo, anh ấy là người nào, một người cao cao tại thượng. Từ một người không cần khép nép cầu xin anh lại nói lời thề thốt với một người, có thể hạ thấp tự tôn của mình để quan tâm cô.

Có thể thấy được, anh quan tâm rất nhiều đến cô. Tại sao Giản Nhụy Ái lại có thể không tin tưởng anh? làm sao cô có thể chấn anh?

Cô còn biết tới chỗ nào tìm một người đàn ông si tình đến độ có thể bỏ qua tôn nghiêm của mình, buông tha sinh mạng. Người đàn ông này còn không đáng cho cô dẹp bỏ những chướng ngại trong lòng tiếp nhận anh nữa sao?

Xúc động đưa cánh tay thon dài ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo. Dem mặt mình giấu vào trong ngực anh, mỉm cười hạnh phúc.

Bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Đơn triết Hạo vẫn cảm thấy hương hoa nhàn nhạt thoát ra từ trên người Giản Nhụy Ái, cô thì thầm “Hạo, chúng ta cùng nhau chăm sóc Tình Tình được không?”

Đơn Triết Hạo không trả lời, chỉ ôm Giản Nhụy Ái đặt vào trong ngực, thật muốn ném cô vào trong trái tim anh, hưởng thụ khoảng không gian yên tĩnh này. Cầm đặt trên sợi tóc của cô, nhắm mắt lại, không suy tư nữa làm cho trái tim buông lỏng.

Trời chiều rơi xuống, đem bóng dáng họ kéo ra thật dài.

Chương 98

CÔ NGÃ BỆNH, ĐƠN TRIẾT HẠO VÌ CÔ MÀ CA HÁT

Hôm sau, bên ngoài cửa sổ là mưa bụi mù mịt, tí tách, tí tách, gõ vào cửa thủy tinh trong suốt. Sắp vào mùa đông, thời tiết lúc lạnh lúc nóng, càng lúc càng ướt át.

Giản Nhụy Ái hốt hoảng nhốt mình trong ngực Đơn Triết Hạo, cô cảm giác mình được che chở, nhưng mồ hôi hột cứ rịn đầy trán, cổ họng khát khô như kẻ sắp chết, mí mắt cũng không mở nổi.

Cô mơ mơ màng màng cảm nhận được có người đang vuốt ve gương mặt của cô, giọng mang theo dịu dàng, đau lòng và thương tiếc, Giản Nhụy Ái mỉm cười, cảm giác được quan tâm thật tốt

“Tiểu Nhụy, có tỉnh lại được không? em có khó chịu ở đâu không?”

Vẽ mặt Đơn Triết Hạo đầy lo lắng, thấy cả người Giản Nhụy Ái nóng ran, tự trách mình không sớm phát hiện cô ngã bệnh: “Bà nội, bà nội... Bà mau đến đây nhìn xem một chút.”

“Thế nào.” Bà nội vội vàng chạy đến, nhìn bộ dạng gấp gáp của cháu nội mình cũng biết Giản Nhụy Ái đã xảy ra chuyện, chỉ có Giản Nhụy Ái mới khiến cho Đơn Triết Hạo không tim không phổi quan tâm người khác, bà nhanh chóng nhìn cô, đưa tay vuốt trên trán cô: “Vì sao lại nóng như vậy? làm sao cháu lại không để ý, bị nóng như thế này đã bao lâu rồi, phải gọi bác sĩ đến mới được, nóng như thế này thật không tốt cho cơ thể.”

Bác sĩ riêng của nhà họ Đơn không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến khám bệnh rồi kê mấy thang thuốc Bắc chuyên trị cảm.

“Cậu Đơn, thuốc đã nấu xong.”

“Bung vào đây.” Đơn Triết Hạo ngồi ở bên giường, nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ màng.

“Vâng” người làm vội vàng bung chén thuốc vào, người làm của nhà họ Đơn đều biết rõ, chỉ cần cô gái kia bị bệnh là cậu chủ gần như ngã bệnh theo, nên chẳng ai dám chậm trễ.

“Để thuốc đó, các người ra ngoài trước đi.”

Đơn Triết Hạo vô cùng lo lắng cho Giản Nhụy Ái, bác sĩ cũng đã đến khám và tiêm thuốc rồi nhưng sắc mặt của cô vẫn chẳng đỡ hơn chút nào. Tim Đơn Triết Hạo nhảy loạn vì lo sợ, chẳng có cách nào để bình tĩnh lại cả.

Anh đỡ Giản Nhụy Ái dậy, có thể vì kháng thể cô quá kém, lại phải thường xuyên ra vào bệnh viện, hay bởi vì đột nhiên thời tiết thay đổi, mới để cho cô bệnh nặng đến như thế, sốt cao đến bốn mươi độ.

“Tiểu Nhụy, thức dậy, uống thuốc đi rồi ngủ tiếp, ngoan.” Đơn Triết Hạo dụ dỗ.

“Không cần nói dối em... em không muốn uống thuốc đâu.” Giản Nhụy Ái đang ngủ nhưng ngửi thấy mùi thuốc Bắc, cô mới

không muốn chịu khổ để uống thuốc.

“Không được, phải uống thuốc, nếu không sẽ không khỏe lại được, ngoan, anh đút cho em..., em há miệng ra nào.”

Bà nội nhìn Đơn Triết Hạo tỉ mỉ chăm sóc cho người khác như thế; tuy bà nuôi nấng Đơn Triết Hạo từ nhỏ đến lớn, nhưng đây cũng là lần đầu tiên bà nhìn thấy anh dịu dàng đến vậy. Bà biết Đơn Triết Hạo là kẻ máu lạnh vô tình, anh là người không biết quý trọng người khác, xem ra Đơn Triết Hạo đã trưởng thành, bà nội thầm vui mừng, khẽ đóng cửa lại, thông tình đạt lý cho vợ chồng bọn họ một chút không gian riêng tư.

Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái, tự trách tại sao mình không chăm sóc tốt cho cô, anh muốn cô được vui vẻ hạnh phúc khi ở bên cạnh mình, không để cô bị tổn thương nữa.

Anh đỡ Giản Nhụy Ái lên, để cho gương mặt của cô tựa vào vòm ngực của anh, khuôn mặt anh tuấn dán chặt lên gò má của cô, nhìn thấy mồ hôi của cơ thể cô rịn ra, vội vàng cầm khăn lén giúp cô lau mồ hôi.

Tay cầm chén thuốc trên bàn lên, nhẹ nhàng múc từng muỗng rồi thổi nhẹ chờ đợi nhiệt độ thích hợp, mới cẩn thận đút vào trong miệng của cô.

“Umh... Khụ khụ...” Có lẽ bởi vì thuốc quá đắng, khiến cho Giản Nhụy Ái đang ngủ mê man vừa tiếp xúc với nước thuốc, đã khó chịu, cố gắng khạc ra.

Đơn Triết Hạo hoảng hốt, cầm chén thuốc đặt qua một bên, cầm khăn giấy lau khói miệng giúp Giản Nhụy Ái: “Như thế nào, có phải rất khó chịu hay không?”

Anh dịu dàng vỗ vỗ bả vai cô, lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của cô. Giản Nhụy Ái hé mắt, nhăn mặt: “Hạo, anh đưa em uống cái gì vậy?”

“Thuốc, phải uống khi còn nóng mới mau hết bệnh.”

“Thuốc.” Giản Nhụy Ái mềm nhũn trên ngực Đơn Triết Hạo, ngửi mùi thuốc, khẽ cau mày, ho khan mấy tiếng: “Em không muốn uống, em không muốn uống...”

“Ngoan, thuốc đắng nhưng có tác dụng chữa bệnh.” Đơn Triết Hạo múc một muỗng thuốc đưa đến trước môi của Giản Nhụy Ái nhưng cô nghiêng đầu qua chỗ khác như đưa bé cưng quyết không chịu uống thuốc. Đơn Triết Hạo bất đắc dĩ ngậm hết thuốc vào miệng mình, nâng cầm của cô lên, miệng đối miệng đem nước thuốc nồng và đắng đầy vào miệng cô.

“Uhm...” Giản Nhụy Ái đỏ mặt, giơ tay đánh loạn nhưng bởi vì ngã bệnh nên chẳng có chút sức lực nào cả, cũng chỉ là giúp anh gãi ngứa mà thôi

Đơn Triết Hạo vốn không nghĩ tới phải morm thuốc cho cô, cũng không nghĩ đến mình sẽ tham luyến môi cô như thế này, không tự chủ được ôn cô thật lâu.

Đại công cáo thành, những giọt thuốc được đưa vào cổ họng của cô một cách hoàn mỹ.

Anh lưu luyến không rời đôi môi của cô, hai mắt ôn nhu nhìn thân thể yếu đuối của Giản Nhụy Ái, sắc mặt tái nhợt, gò má ửng hồng khiến anh mỉm cười dịu dàng: “Có phải là em cố ý hay không?, muốn anh đút thuốc cho em bằng cách này phải không?”

“Em... Em mới không có.” Ánh mắt Giản Nhụy Ái mơ màng “Không đùa với anh nữa, em lại cảm thấy buồn ngủ rồi.”

Đơn Triết Hạo cưng chiều ngắt sống mũi cô, rồi lại đặt cô trở về giường, tỉ mỉ đắp chăn cho cô, thấy cô cứ mở to mắt nhìn mình: “Ngủ nhanh lên một chút đi, anh sẽ ngủ với em.”

“Anh hát cho em nghe có được không? như vậy em sẽ dễ ngủ hơn.” Giản Nhụy Ái mong đợi nhìn Đơn Triết Hạo, cố ý giả bộ đáng thương, một ý tưởng đột nhiên xông qua đầu, cô rất muốn nghe Đơn Triết Hạo hát.

Đơn Triết Hạo nhíu đôi mắt đen huyền lại, nhìn ánh mắt mong đợi của Giản Nhụy Ái, lại không muốn cự tuyệt cô, mím môi lúng túng, anh có cảm giác không quen, dù sao từ trước đến giờ anh chẳng hát cho ai nghe cả.

“Hát đi, hát nha.” Giản Nhụy Ái nắm lấy bàn tay anh, nhẹ nhàng lắc lắc, nũng nịu, nắm lấy thời cơ, Đơn Triết Hạo nhìn cô ngả bệnh như thế này, nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, cô đoán không sai mà, anh đang chuẩn bị hát.

Một bài hát của Uông Đông Thành có tên là ‘anh sẽ yêu em’, đi qua lời hát của Đơn Triết Hạo lại mang cảm xúc khác, Giản Nhụy Ái hài lòng cười, giờ khắc này, cô cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc, có một người con trai yêu mình đến như thế, hơn nữa còn là một người con trai vô cùng hoàn mỹ, hoàn mỹ đến độ để cho cô cảm thấy như thế đang nằm mơ, nếu như là là giấc mơ thì cô tình nguyện mãi không tỉnh lại.

Bỗng điện thoại di động của Đơn Triết Hạo đổ chuông, anh nhanh chóng nhận máy: “A lô.”

“Tổng giám đốc Đơn, đây là điện thoại của Lạc Tình Tình, tôi là bác sĩ của tiểu thư Lạc, tiểu thư Lạc đang ở bệnh viện, bệnh cũ tái phát, phải đưa vào phòng phẫu thuật ngay, chúng tôi chỉ có thể liên lạc với ngài, ngài xem có thể đến bệnh viện một chuyến không?”

Nghe người bên kia nói thế, Đơn Triết Hạo nhíu chặt lông mày, anh nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái dường như đã ngủ say, quan sát cô một lát, có lẽ cô cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu: “Được.”

Anh cầm lấy chìa khóa xe lên, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Giản Nhụy Ái, thì thầm bên tai cô: “Chờ anh trở về, em nhất định phải khỏi bệnh”

Chương 99

DÙNG THÂN THẾ MÌNH GIÚP CÔ LÀM ÂM

Đơn Triết Hạo không muốn rời khỏi Giản Nhụy Ái dù chỉ nửa bước, nhưng anh đã đồng ý vớidì Tân là phải chăm sóc thật tốt cho Lạc Tình Tình, cô biến thành con người như hôm nay cũng có một phần là do lỗi của anh cho nên anh phải có trách nhiệm với cô.

Mở cửa sải bước đi ra ngoài, nhìn thấydì Ngọc, liền phân phó: “dì Ngọc, dì chăm sóc thật tốt cho Tiểu Nhụy, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho con, con đi ra ngoài một chút nhưng sẽ trở về ngay.”

“Vâng”dì Ngọc cúi đầu lên tiếng.

Đơn Triết Hạo chạy tới bệnh viện, bác sĩ gấp gáp hỏi anh: “Tổng giám đốc Đơn, cuối cùng thì anh đã đến, tiểu thư Lạc đã lâm vào trạng thái hôn mê, anh nên lập tức đến phòng phẫu thuật ký vào đơn đồng ý phẫu thuật.”

“Được.” Đơn Triết Hạo bình tĩnh nhìn người đang nằm trên xe đẩy, hô hấp yếu ớt, cực giống mẹ của cô lần trước.

Trong nháy mắt đó, anh hoài nghi có phải mình đối xử quá tàn khốc với Lạc Tình Tình hay không? dường như anh đã quá tàn nhẫn với cô, nhưng mọi chuyện anh làm, anh đều không hối hận, hứa với mẹ của cô rằng mình sẽ chăm sóc thật tốt cho cô, anh sẽ làm được, nhưng anh cũng không cho phép kẻ nào đó uy hiếp Giản Nhụy Ái.

“Bác sĩ, ông phải cố gắng cứu Lạc Tình Tình, nếu như không cứu được cô ấy, ông cũng đừng hy vọng tiếp tục đứng trong giới y học nữa.” Đơn Triết Hạo trầm giọng uy hiếp.

Lại làm cho tất cả mọi người trong bệnh viện chay mồ hôi hột, ông biết Đơn Triết Hạo có năng lực, nói được - làm được, xem ra lần giải phẫu này vô cùng khó khăn

“Được... được... tôi sẽ cố gắng hết sức.” Bác sĩ cà lăm, chuẩn bị tất cả cho cuộc giải phẫu rồi, nhưng giờ lòng ngực ông như đánh lộn. Từ ngày ông làm ca phẫu thuật đầu tiên cho đến giờ đều chưa từng như thế, cuộc chiến này chỉ được thành không được bại.

‘cách’ cửa phòng phẫu thuật đóng lại, đèn đỏ bật sáng.

Đơn Triết Hạo ngồi chờ tại băng ghế dài trước cửa phòng phẫu thuật, bồn chồn nhìn đồng hồ tay liên tục, phiền não khẽ cau mày, khuôn mặt vô cùng nặng nề.

Thời gian đợi chờ dài dằng dẵng, nó giống như con quỷ từ từ hút đi sự kiên nhẫn của con người, để cho nội tâm con người càng thêm hoảng hốt và luống cuống.

Bên ngoài là tiếng mưa rơi rả rích, khiến thời gian chờ đợi càng lê thê, tâm trạng lo lắng càng thêm phiền não.

Ca phẫu thuật kéo dài hơn năm giờ đồng hồ, khi Đơn Triết Hạo sắp hết kiên nhẫn thì bỗng dung đèn đỏ tắt.

Đơn Triết Hạo đứng lên: “Như thế nào.”

Người bác sĩ với vẻ mặt mệt mỏi đi ra, nhưng ngoài miệng lại mỉm cười: “Tổng giám đốc Đơn, ngài yên tâm, bệnh tình của tiểu thư Lạc đã được khống chế rồi, bây giờ có thể đẩy tới phòng chăm sóc đặc biệt.”

“Rất tốt.” Đơn Triết Hạo gật đầu, cũng xem như đã chấp nhận

“Y Thiếu Thiên, đến bệnh viện một chút... Đúng... ừ.” Đơn Triết Hạo gọi điện thoại phân phó xong rồi nhanh chóng rời đi, trong lòng lo lắng không biết Giản Nhụy Ái hiện tại như thế nào, có ổn hay chưa.

Đơn Triết Hạo vội vàng chạy về nhà, đẩy cửa ra nhưng chẳng thấy chút động tĩnh gì của Giản Nhụy Ái cả, đã qua bảy tám giờ đồng hồ, vì sao cô chẳng ổn hơn chút nào cả?

Một dự cảm chấn lành lan tràn toàn thân anh, giống như xuyên qua từng tế bào một, đôi tay không tự chủ nắm chặt, bước chân trở nên nhẹ nhàng và linh hoạt đi vào, rất sợ cô có chuyện gì đó

Nhin sắc mặt nóng rực của cô, thật kỳ quái, không phải đã tiêm và uống thuốc rồi mà sao càng lúc càng yếu ớt vậy.

“Dì Ngọc, dì Ngọc...”

Dì Ngọc vội vàng chạy đến lo lắng nói: “Cậu chủ, có chuyện gì à”

“Không phải tôi bảo dì chăm sóc thật tốt cho Nhụy Ái sao, làm sao cô ấy lại thành ra như thế này.”

Dì Ngọc đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái nằm trên giường, thành thật trả lời: “Thưa cậu chủ, ban nãy cô chủ có xuống nhà ăn một ít cơm, rồi ra phòng khách ngồi một lát, chút sau cô nói mệt mỏi cần đi nghỉ ngơi, tôi cho rằng cô ấy chỉ buồn ngủ mà thôi.”

Đơn Triết Hạo đau lòng, đáng chết, đều do anh rời đi mới khiến cô đến nồng nỗi này, anh cau mày nói: “Dì đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng”

“Lạnh, lạnh...” Giản Nhụy Ái mơ màng lẩm bẩm.

Cô co rút bản thân lại, ôm thật chặt lấy Đơn Triết Hạo, chấn vẫn đang trên người cô thế mà vẫn run bần bật.

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo vuốt ve gương mặt của Giản Nhụy Ái, gò má cô đã lạnh như băng.

“Lạnh...” Giản Nhụy Ái mơ màng lẩm bẩm theo bản năng.

Cô cảm giác cơ thể mình vô cùng lạnh lẽo, ý thức cũng từ từ giảm đi, khí lạnh khiến cho trái tim cô co rút, để cho toàn thân cô như một khối băng, muốn tìm ấm áp nhưng lại không được.

Trên mặt có một chút xíu nhiệt độ, cô theo bản năng, cố gắng bắt lấy chỗ nhiệt độ ấy, gương mặt ấm, cơ thể lạnh giống như đang nỗi lơ lửng ở Thái Bình Dương, luôn hy vọng có chiếc phao cứu sinh.

Chân mày Đơn Triết Hạo khép chặt lại, anh là một người anh minh và quyết đoán, nhưng lại vô cùng luống cuống khi thấy Giản Nhụy Ái run rẩy vì lạnh, nếu như có thể anh nguyện sẽ thay cô chịu đựng sự mệt mỏi, khó chịu này.

Anh thè sê bảo vệ cô cả đời, không để cho cô bị tổn thương, nhưng anh đã không làm được, đã để cô vì anh mà đau lòng

Cởi quần áo trên người mình xuống, đem chăn vén lên, chui người vào trong chăn ôm lấy Giản Nhụy Ái sát vào lòng ngực mình.

Khỏi băng trong cơ thể Giản Nhụy Ái như tìm được nhiệt độ, thân thể không tự chủ mà hướng đến áp sát vào anh.

Đơn Triết Hạo cảm nhận mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể Giản Nhụy Ái, mùi thơm như vậy làm cho anh yêu thích, để cho anh dường như đánh mất chính mình.

Chuyện này thật giống như một đứa bé trai đang tuổi trưởng thành.

Giản Nhụy Ái không ngừng áp sát vào anh, xoay người tìm hơi ấm trên người anh. Còn Đơn Triết Hạo phải không ngừng kìm nén ham muốn mà thân thể cứng ngắc, cổ họng nóng rát, nhìn Giản

Nhụy Ái đang say giấc, đôi môi mỏng mềm mại đầy dụ hoặc, lông mi dài bao trùm đôi mắt. Cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh không có áo lót qua chiếc áo ngủ cổ chữ V, anh có thể nhìn thấy bộ ngực đầy đà, đầy quyến rũ xem ra càng ngày anh càng bị cô hấp dẫn rồi.

Đùi thon dài của cô quắp lên hông của Đơn Triết Hạo, khiến cho hơi thở của anh càng thêm gấp rút, bàn tay nóng bỏng vuốt ve thân thể xinh đẹp, toàn thân bốc hỏa khí nóng đang sôi sục.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái lầm bẩm.

Cô khẽ gọi khiến cho Đơn Triết Hạo giật mình hoàn hồn, anh nghĩ cái gì vậy, đây là lúc nào rồi mà còn nghĩ những chuyện lung tung như thế.

Đơn Triết Hạo bất ngờ và hạnh phúc vì anh không nghĩ rằng Giản Nhụy Ái đã mê man như vậy mà vẫn gọi tên mình, vòm tay ôm Giản Nhụy Ái càng lúc càng chặt: “Thật là đã khiến Tiểu Nhụy mệt mỏi rồi”.

Thời gian chậm rãi trôi, hô hấp Giản Nhụy Ái bình ổn lại, Đơn Triết Hạo mới ngồi dậy đi tắm nước lạnh để đè nén dục vọng đang sôi trào trong người.

Tắm nước lạnh xong quay lại mới vừa nằm xuống giường, lửa nóng lại nổi lên, đã rất khuya nhưng anh vẫn chẳng thể ngủ được.

Chương 100

HỒ LẠC BÌNH DƯƠNG BỊ KHUYỄN KHI⁽¹⁾

(1) Dịch nghĩa: bình dương: chỗ bằng phẳng; hồ mà lạc vào nơi đồng bằng thì đến chó cũng có thể bắt nạt.

Lạc Tình Tình mở mắt, không nghĩ việc cô vẫn còn sống, ngoài miệng lộ ra nụ cười giễu cợt. Cô đưa mắt liếc qua đầu giường, ngạc nhiên không ngờ là Y Thiếu Thiên đang ngồi ở đầu giường.

Y Thiếu Thiên thấy cô đã tỉnh lại, liền nói: “Cô đã tỉnh, tôi có thể rời đi rồi.”

Nhiệm vụ của anh chỉ là chờ cho Lạc Tình Tình tỉnh dậy, nhiệm vụ đã hoàn thành, anh không cần ở chỗ này nữa

“Có phải Hạo bảo anh đến đây không?” Lạc Tình Tình nhỏ giọng lầm bầm, ánh mắt mong chờ nhìn Y Thiếu Thiên, cô biết Y Thiếu Thiên vô cùng chán ghét mình, có thể sẽ không nói cho cô biết, nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

“Đúng vậy.” Y Thiếu Thiên nói tiếp: “Cô không cần suy nghĩ nhiều quá, Tổng giám đốc Đơn gọi điện thoại bảo tôi đến, chỉ là không muốn cô chết, vì như thế anh ấy sẽ không hoàn thành tâm nguyện của mẹ cô.”

“Cho nên anh ấy quan tâm đến tôi, giúp tôi ký giấy phẫu thuật, là anh ấy đứng đợi đến khi tôi giải phẫu xong rồi đi, đúng không?” Lạc Tình Tình có chút chán ghét thái độ của Y Thiếu Thiên.

Cô cũng chẳng ngờ là Y Thiếu Thiên lại chán ghét mình như thế, căn bản cũng không sẽ thay cô ký giấy đảm bảo sinh tử, chỉ có Đơn Triết Hạo mới làm thế mà thôi.

Bóng lưng Y Thiếu Thiên dừng lại một chút, anh ghét Lạc Tình Tình nhưng cô đã bị trùng phạt thích đáng, đến đứa con của mình cũng không giữ lại được, nên cũng thấy cô có chút đáng thương, nghiêng đầu giải thích: “Tốt nhất cô nên dưỡng bệnh đi, cô có lo cho Tổng giám đốc Đơn thì cũng là vô ích.”

“Cám ơn.” Đôi mắt Lạc Tình Tình ảm đạm, cô cảm thấy cõi lòng đầy thê lương, lời nói của Y Thiếu Thiên đi qua đầu óc của cô, tựa như đã đem cô giam vào lãnh cung, chỉ có thể ở trong cung chờ đợi ngày tháng trôi qua.

Cười thê lương nhìn Y Thiếu Thiên rời đi, cô đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình thật bi ai, sống nhiều năm như thế mà đến một người bạn bình thường cũng không có.

Hỗn lạc bình dương bị khuyễn khi, người đã từng hướng về cô cúi đầu lấy lòng, hiện tại đối với cô lại vô cùng lạnh nhạt, có lẽ đây chính là lòng người dễ thay đổi.

Thế giới này, đều nhìn mọi việc bằng tiền bạc và địa vị, không có quyền thì đồng nghĩa với không có tôn nghiêm, Đơn Triết Hạo là vũ khí cho cô lần nữa đứng lên trong huy hoàng.

Hiện tại cô không cầu điều gì xa xôi, chỉ muốn dựa vào Đơn Triết Hạo mà làm ăn phát đạt, sau đó sẽ trả mối thù giết con.

Đơn Triết Hạo và cả Giản Nhụy Ái đã hợp lực lại để giết con của cô, đó là nhát dao xé nát tim cô, cô vĩnh viễn không thể quên được.

Tất cả đều là bọn họ tạo thành, nếu như không phải là bọn họ, Đơn Triết Hạo cũng sẽ không rời khỏi cô, con của cô cũng sẽ không chết, cuộc sống của cô cũng sẽ vô cùng tốt đẹp khi ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, tất cả đều là do Giản Nhụy Ái cùng Đơn Triết Hạo làm ra, bọn họ đã tước đoạt cuộc sống của cô.

Tròng mắt cô đầy nước mắt và thù hận.

Hiện tại nội tâm của cô chỉ có thù hận, lòng bàn tay mềm mại nắm chặt thành quả đầm, dựa đầu vào gối nhìn lên trần nhà, cô thề rằng sẽ cho Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo trả giá về mọi chuyện

Sáng sớm, một luồng ánh sáng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào phòng.

Giản Nhụy Ái khẽ nhíu mày rồi từ từ mở mắt nhìn Đơn Triết Hạo đang ngủ say, thương xót vì ngày hôm qua mình ngã bệnh, đã già vò anh cả đêm.

Thân thể của cô đã khá hơn nhiều, nhìn chằm chằm gương mặt đang ngủ say của anh, tay nhỏ bé đặt lên ngực anh, vạch thành vòng tròn.

Một người đàn ông anh tuấn, lỗ mũi khẽ động, thân thể cường tráng, ngủ cau mày cũng vô cùng đẹp trai, anh là của cô mà cô cũng là của anh

Tuy cô ngã bệnh nhưng cô có ý thức, cô biết Đơn Triết Hạo không rời cô dù chỉ là một bước chân, anh vì cô mà lo lắng sợ hãi, những thứ này cô đều có thể cảm nhận được, hơn nữa thật sự cảm động.

Anh như một vị thần, có thể vì một người phụ nữ mà trở nên dịu dàng như vậy, có phải trong lòng của anh chỉ có mình cô hay không?

Cô có thể lấy được toàn bộ tình yêu của Đơn Triết Hạo thì cô sẽ vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc quá không chân thật, cô so với Lạc Tình Tình hạnh phúc hơn thật nhiều, ít nhất anh cũng ở bên cạnh cô, toàn tâm toàn ý bảo vệ cô.

Có người đàn ông yêu thương mình như thế, cô còn cầu mong điều gì nữa, trước là cha mẹ bảo vệ mạng sống cho cô, giờ đây thì Đơn Triết Hạo cũng bảo vệ cô, cô quả thật là một người vô cùng may mắn.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân mày nhíu chặt của Đơn Triết Hạo, anh đang nằm mộng gấp chuyện gì không vui sao, có phải anh đang gấp ác mộng hay không? có lúc cô ghen tị với các vị thần trong giấc mộng, có lúc cô muốn đi vào trong giấc mộng của anh.

Cô nhận thấy chân mày Đơn Triết Hạo khẽ động, môi mỏng hơi nhúc nhích, Giản Nhụy Ái vội vàng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái đang quan sát mình, không muốn quấy rầy cô mà thôi, đôi môi không khỏi lộ ra nụ cười, thì thầm bên tai cô: “Em cảm thấy khỏe hơn chua?”

Giản Nhụy Ái cố tránh ánh mắt của anh, ngượng ngùng giống như đứa bé làm chuyện sai trái bị bắt gặp: “Đỡ hơn nhiều, cảm ơn anh.”

“Chỉ một câu cảm ơn, có phải rất qua loa hay không, anh đã chăm sóc em cả đêm rồi.” Đơn Triết Hạo cười cười nhìn Giản Nhụy Ái, chờ đợi phản ứng của cô.

“Vậy anh muốn em cảm ơn anh như thế nào?”

Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt Đơn Triết Hạo đang tiến về phía mình, cũng không dám động đậy, cảm thụ được hơi thở mạnh mẽ của anh, đang cố bức bách của mình.

“Hù dọa em rồi, anh sẽ không làm bá vương ngang ngạnh lúc này đâu.” Đơn Triết Hạo cười kéo Giản Nhụy Ái vào trong ngực của mình: “Chúng ta đi du lịch đi, chờ thân thể em ổn định hơn nhiều chúng ta sẽ đi.”

Giản Nhụy Ái ngắn người, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo, giống như có chút không hiểu ý trong lời nói của Đơn Triết Hạo: “Du lịch, anh muốn đi đâu?”

“Em muốn đến nơi nào liền đến nơi đó.” Đơn Triết Hạo kéo mình đến gần gương mặt của cô, đặt một nụ hôn lên trán cô.

“Maldives.” Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, Maldives là nơi mà cô tha thiết muốn đến

Trước kia, cô và Trác Đan Tinh đã ước mơ được đến Maldives, bởi vì vấn đề tiền bạc mà không đi được, nghe nói đó là thiên đường mộng ảo, đến nơi đó sẽ giống như đến xứ thần tiên, chỉ mới nghĩ đến thôi đã khiến cho Giản Nhụy Ái vui vẻ, nếu như có thể đi, cô thật sẽ rất vui mừng.

“Được, vậy em phải cố gắng dưỡng bệnh cho tốt nhé” Đơn Triết Hạo cung chiều vuốt ve mái tóc của cô.

“Thật, anh sẽ dẫn em đến Maldives phải không, đi thăm những đường phố bên đó.” Giọng nói của Giản Nhụy Ái mang theo vui mừng, dù vẫn còn mệt nhưng vài từ Maldives đã giúp cô tươi tắn hẳn lên.

Đối với Đơn Triết Hạo mà nói Maldives căn bản cũng không là gì cả, nhưng lại khiến Giản Nhụy Ái vui vẻ, cô gái nhỏ này thật dễ thỏa mãn, tay anh càng tăng thêm lực ôm cô thật chặt, dùng hành động để đáp lại cô.

“Hạo, chúng ta đi thăm Tình Tình thôi.” Giản Nhụy Ái đề nghị.

“Không được, hiện tại em đang ốm, sức đề kháng còn yếu, bệnh viện có rất nhiều bệnh khuẩn, sẽ không tốt cho thân thể của em, tốt nhất em nên ở trong nhà, Tình Tình đã có người khác chăm sóc.”

Đơn Triết Hạo không cho phép Giản Nhụy Ái mang thêm bệnh vào người, bàn tay to của anh vuốt ve gương mặt của cô. Trong đáy mắt của anh, Giản Nhụy Ái là người vô cùng thiện lương, nên anh sẽ không để ai khiến cho cô tổn thương.

Không nghĩ đến Đơn Triết Hạo cự tuyệt kịch liệt như thế, cô cũng chẳng biết phải nói gì, dù sao cũng là do Đơn Triết Hạo quan tâm đến cô, hiện tại cô là người mang thai, nếu như người lớn ngã bệnh, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu: “Được, em nghe lời anh.”

“Vật nhỏ.” Đơn Triết Hạo cung chiều sờ sờ chót mũi của cô, tròng mắt tràn đầy áp.

Giản Nhụy Ái hạnh phúc mỉm cười vùi đầu vào ngực Đơn Triết Hạo, nhắm mắt lại tưởng tượng về Maldives, có thể đi đến nơi đó, có lẽ ngủ mơ cô cũng trộm cười.

Chương 101

LỜI CHÚC SINH NHẬT CẨM ĐỘNG

Thời gian trôi đi thật nhanh, nhờ Đơn Triết Hạo tận tình chăm sóc, Giản Nhụy Ái dần khôi phục lại.

Giản Nhụy Ái không thể tin được, mình có thể đến Maldives, được ngắm nhìn vẻ đẹp của nơi đây.

Cô miến cưỡng ngồi ở vườn hoa nhà họ Đơn, ngắm bãi cát vàng. Thật là xinh đẹp. Đẹp không thể nào tả xiết, bầu không khí vô cùng trong lành.

Đơn Triết Hạo đã thật sự đưa cô đến Maldives, nơi mà cô từng nghĩ rằng mình chỉ có thể đến trong mơ. Nhìn cảnh sắc xinh đẹp này, cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Maldives hoàn toàn không phải giống như những gì cô đã từng nghĩ.

Trước đó, cô cho là Đơn Triết Hạo thuận miệng nên mới hứa như thế thôi. Không nghĩ đến chuyện cô vừa khỏi bệnh anh đã đưa cô đến đây.

Tất cả cảnh vật nơi này thật là đẹp. Nước biển trong xanh đến độ có thể nhìn đáy biển. Phòng ốc đều được làm bằng gỗ, rất cổ kính.

Đi tới đi hồ Hắc Phu, suối phát sáng, tất cả đều được cô ghé thăm. Tất cả mọi người có thể tìm hiểu rõ tường tận về lịch sử của nó, đây quả thật là thiên đường của nhân gian.

Cô đứng dậy, duỗi thẳng lưng, hít một hơi thật sâu không khí mát mẻ và trong lành ở nơi đây. Nhắm mắt lại hưởng thụ gió biển vỗ vào gương mặt, một cảm giác nhẹ nhàng và khoang khoái ập đến.

“Thích không?” Đơn Triết Hạo đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái. Ôm lấy cô từ phía sau lưng, đem cầm đặt lên đôi vai xinh đẹp của cô.

“Hạo, em rất thích. Vô cùng thích.” Giản Nhụy Ái không thể nào che giấu tâm tình vui thích trong lòng mình. Trời ạ, nơi này thật đẹp!

Vào giờ phút này, cô chẳng còn biết dùng ngôn từ nào để hình dung cả. Hiện tại tâm tình của cô vô cùng khó tả. Rất nhiều kích động...

“Đi, anh dẫn em đến một nơi còn xinh đẹp hơn.” Đơn Triết Hạo đưa hơi thở nóng rực quét nhìn nơi hõm cổ của cô. Nóng bỏng và mập mờ.

Cô kinh ngạc nhìn anh, không có phản ứng gì chỉ đơn giản là đi theo anh.

Họ đi đến một chiếc lều, bên trong có vô số cái ghế. Cô nghi ngòi khi nhìn Đơn Triết Hạo và người da đen trao đổi gì đó. Giản Nhụy Ái không nghe hiểu hai người đang nói gì. Chỉ có thể đưa đôi mắt vô tội nhìn chầm chằm hoàn cảnh xa lạ.

Đơn Triết Hạo kéo cô đi về phía biển rộng, rồi ngồi xuống. Anh khoanh tròn hai chân lại, dáng vẻ lười biếng.

“Hạo, anh muốn làm gì?” Giản Nhụy Ái nghi ngờ nhìn Đơn Triết Hạo. Trong phút chốc, đã nhìn thấy hai con cá heo nhảy múa tung tăng.

Nó khiến cô ngây người, nhưng cá heo rất đáng yêu, làm cõi lòng cô không ngừng réo rắc. Nhìn thấy cá heo biểu diễn rất đẹp và lạ mắt, mặt nước như thể chính là sân khấu ballet.

Thật tuyệt vời, thật giống như một giấc mơ... Giản Nhụy Ái ngây người say sưa nhìn cảnh vật trước mắt. Cô không cách nào tưởng tượng được cá heo có thể biểu diễn hay đến vậy.

Cô xem đến quên mất tất cả, làm cho người bên cạnh cảm thấy hơi khó chịu, nhưng rồi anh rời đi vào lúc cô không hề chú tâm đến anh, mãi mê xem biểu diễn.

Giản Nhụy Ái mỉm cười nghiêm đầu nhìn về vị trí trống không bên cạnh. Phút giây ấy, tâm tình đang vui sướng của cô như thể bị dội một gáo nước lạnh. Trong nháy mắt đã trở nên hoảng. Cô đứng lên. “Hạo, Hạo...”

Gọi mấy tiếng, mà cũng không thấy ai trả lời. Hoảng sợ mà đứng lên, nước mắt đảo quanh hốc mắt. “Hạo, anh đang ở đâu? Không nên làm như thế. Ra đây đi.”

Cô xoay người nhìn thấy một người tóc vàng, mắt màu xanh lam, da trắng của em gái nước ngoài. Thấy đôi mắt lo lắng của cô

thì mỉm cười, cầm một tờ giấy đến đưa cho cô.

Giản Nhụy Ái vội nhận lấy tờ giấy, vội vàng mở tờ giấy ra.

‘Tiểu Nhụy, em đừng sợ. Đi theo tờ giấy này sẽ gặp được anh’
Trong đầu Giản Nhụy Ái vẫn chỉ có nghi ngờ và nghi ngờ. Nhưng hiện tại cô chỉ có một lựa chọn là đi theo hướng dẫn của tờ giấy.

Trong lòng cô nghĩ đến chuyện Đơn Triết Hạo đã khiến mình hoảng sợ. Chờ xem, một chút nữa cô sẽ khiến anh bồi thường phí tổn thất tinh thần cho mình.

Đi theo sơ đồ hướng dẫn trên tờ giấy, nhìn thấy một bàn ăn sang trọng. Ngước mắt nhìn lên lại thấy một dãy san hô lộng lẫy. Cô kinh ngạc như thể tất cả chỉ là một giấc mơ. Đây không phải là phòng ăn dưới đáy biển Maldives đó chứ.

‘Tách’ đèn tắt đi, trước mắt chỉ còn là màu đen. Chỉ nghe được âm thanh của nước biển.

Ngay sau đó, là một màn cảm động khiến nước mắt cô rơi lá chả. Khuôn mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo xuất hiện trước mặt cô. Trong tay đang cầm bánh ngọt, đi từng bước đến bên cạnh cô.

Giản Nhụy Ái kích động đến không nói nên lời. Chỉ có thể ngậm chặt cánh môi, không chế xúc động không để cho nước mắt rơi ra

Trái tim kích động đang run rẩy.

“Tiểu Nhụy. Sinh nhật vui vẻ.” Đơn Triết Hạo tình tứ; qua ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn cây, cô nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của anh, đôi môi anh còn khẽ mỉm cười.

Cô ngơ ngác nhìn Đơn Triết Hạo, nước mắt tuôn rơi chẳng biết phải nói điều gì

“Tiểu Nhụy, em ước đi rồi thổi nến.” Đơn Triết Hạo cưng chiều dịu dàng nhắc nhở.

“Vâng.” Giản Nhụy Ái tuy chậm chạp nhưng phản ứng kịp, vụng về lấy mu bàn tay lau nước mắt. Sau đó hai tay chấp lại, cúi đầu nghiêm túc ước nguyện.

Cô hi vọng cô và Đơn Triết Hạo sẽ có một cuộc sống hạnh phúc đến bạc đầu.

Khi cây nến được thổi tắt, đèn điện sáng lên. Tất cả mọi người trong phòng đều ra sức vỗ tay chúc mừng bọn họ.

Đơn Triết Hạo thả bánh ngọt trong tay ra. Dưa tay lau nước mắt giúp cô. Sau đó thì thầm bên tai cô: “Hôm nay là sinh nhật của em. Cho nên đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Giản Nhụy Ái xúc động không nghĩ đến việc anh sẽ nhớ sinh nhật cô, nước mắt lại trào ra vì quá hạnh phúc và bất ngờ. Cô không kìm lòng được mà ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo. “Hạo, Cám ơn anh.”

“Đứa ngốc. Cám ơn cái gì. Chỉ cần em vui vẻ, đó là điều quan trọng nhất.” Đơn Triết Hạo dắt tay Giản Nhụy Ái ngồi xuống bàn ăn.

Bữa ăn đúng kiểu Maldives kết hợp với rượu trắng. Đó là một hương vị đặc sản khi ăn cơm dưới biển Maldives.

©DDLQĐ

“Hạo, sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?” Giản Nhụy vừa ngồi xuống liền hỏi.

“Em là người phụ nữ của anh nên đương nhiên anh phải biết.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo mang theo đầy khí phách. Tất cả những chuyện của cô, đương nhiên anh là người hiểu rõ nhất.

Nghe giọng nói bá đạo của anh, sắc mặt của Giản Nhụy Ái càng thêm đỏ ửng. Cái điệu bộ này mới đúng là phong cách của Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái càng thêm vui vẻ, ngược mắt nhìn hồ cá nhỏ. Cá ở biển được bơi lội tự do, có một cuộc sống tự tại. Giống như muốn xông ra khỏi bể nhỏ vọt về với gia đình của bọn chúng.

Ngón tay nhỏ bé của cô khẽ vuốt ve bể cá, san hô xinh đẹp giống như đang ở bên cạnh cô.

Đối mặt với cảnh tượng này, Giản Nhụy Ái không thể thờ ơ, hững hờ. Cô ngược mắt nhìn khắp nơi, im lặng hưởng thụ cảm giác tuyệt vời.

Đơn Triết Hạo cầm ly rượu trắng trong tay. Nhẹ nhàng lắc lắc vài cái. Anh ngược mắt nhìn Giản Nhụy Ái, lảng lặng quan sát cô. Anh thích nụ cười của Giản Nhụy Ái, nụ cười xinh đẹp lại không hàm chứa tà niệm, giống như thể tất cả mọi chuyện trên thế gian đều không khiến cô mệt mỏi.

Trong mắt của anh giờ đây nồng đậm yêu thương.

Trong khách sạn có hai bóng người kéo dài. Giống như hai bóng người lắp lại không tách ra.

“Thật là đẹp. Hạo, nơi này thật là quá đẹp.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Từ khi ở nhà hàng dưới đáy biển về, tâm tình của cô vô cùng tốt, tất cả chuyện phiền não đều tan biến thành mây khói, chỉ còn hạnh phúc mà thôi. Nghĩ đến chuyện một nhà ba người của cô đang được vui vẻ ở đây, lại càng làm cô ám lòng.

Hôm nay, tâm tình của Đơn Triết Hạo cũng rất tốt. Chỉ cần Giản Nhụy Ái vui vẻ thì đó là chuyện tốt nhất thế gian.

Chương 102

CÔ CỨ ĐI TỐ CÁO ĐI

Khi Lạc Tình Tình vừa bước chân vào phòng, lập tức bị người đang ngồi trên giường làm cho giật mình. Phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn chạy trốn.

Nhưng người đàn ông kia nhanh chóng đưa tay ra, bắt Lạc Tình Tình lại, sau đó hung hăng đóng cửa phòng. Tiện tay còn nhấn vào khóa cửa. Sau đó anh đem Lạc Tình Tình cố định trên giường, nụ cười trên môi càng lúc càng lớn lại mang theo tức giận kinh người.

Lạc Tình Tình muốn tránh đi nơi khác, thân thể mềm mại dính sát vào cửa. Đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Sóng mũi thăng tắp, đôi mắt màu xanh lam thanh túy. Anh có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai. Nhưng vẻ đẹp của anh không phải là vẻ thư sinh yêu đuối mà giống như hoàng tử. Ánh mắt anh, hơi thở của anh dường như bất đồng với vẻ bên ngoài của anh, đó chính là hơi thở của ma quỷ.

Người đàn ông này chính là người chồng của cô, Vương Hạo.

Anh chính là Hỗn Huyết Nhi. Đã từng được coi như là Hoàng tử của nước Mĩ. Lạc Tình Tình rất thích khuôn mặt xinh đẹp và tiền tài của anh, nên vào ngày Đơn Triết Hạo cầu hôn, cô đã bỏ trốn, sau đó đi ca-nô sang nước Mĩ quyết định sẽ trở thành vợ của anh ta.

Không ngờ anh ta lại nhanh chóng biến thành người nghèo. Lạc Tình Tình chỉ có thể lựa chọn trở về bên cạnh Đơn Triết Hạo. Đối với cô, tiền bạc chính là sinh mệnh, cô không thể chịu nổi cuộc sống cực khổ, nếu phải sống cảnh nghèo nàn cô sẽ chẳng thể chịu nổi.

“Hạo. Anh hãy nghe em giải thích. Em...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Vương Hạo bóp lấy cằm, hoàn toàn không suy tính đến việc cô có chịu nổi hay không. “Lạc Tình Tình, cô là đồ vong ân phụ nghĩa”

“Hạo. Anh hiểu lầm rồi. Em... Em...” Lạc Tình Tình chớp mắt vài cái thì nước mắt đã chảy ra. “Hạo. Em yêu anh, em cũng không muốn rời bỏ anh. Nhưng mà em muốn vì anh mà lấy lại những gì anh cần, em đang nghĩ cho cuộc sống về sau của chúng ta. Em chỉ có thể trở về, cố lấy hết tài sản của Đơn Triết Hạo, rồi trở về Mỹ tìm anh. Như vậy cuộc sống của chúng ta sẽ ổn định hơn, có thể nuôi con, anh cũng có thể tiếp tục đánh bạc.”

Lạc Tình Tình cố gắng giải thích, cô rất sợ Vương Hạo nổi điên lên sẽ giết cô.

“Chắc chắn... Vậy tất cả những việc cô làm đều là bởi vì tôi hết có phải không?, Có phải tôi nên khen cô hay không? Lạc Tình Tình cô nói láo chǎng chuyên nghiệp tí nào cả, cô cho rằng tôi sẽ tin cô sao.” Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo chất vấn. Đôi mắt xinh đẹp như thể muốn ăn tươi nuốt sống Lạc Tình Tình.

Một tay anh chống lên tường, một tay anh vuốt ve gò má trắng nõn của cô. Cởi từng nút áo trên bộ đồ bệnh nhân, sau đó giải thoát

cho cơ thể mình.

Lạc Tình Tình vội vàng nắm tay của anh, cả người cũng cứng đờ. Trong lòng vô cùng lo lắng

Nhin thǎng vào ánh mắt của Vương Hạo, khẽ cau mày nói:
“Anh không tin tưởng em.”

“Cô cảm thấy tôi sẽ tin tưởng cô sao?” Vương Hạo rút tay về, từ từ chuyển qua đến vành tai của Lạc Tình Tình. Vén tóc của cô lên, bắt đầu thổi khí bên tai cô, hành động vô cùng mập mờ.

Lạc Tình Tình hít một hơi lạnh, thân thể khẽ nhào vào lòng Vương Hạo. ‘ừ...’

“Cô vẫn giống như ngày cũ, vẫn dâm đãng và mê hoặc.”
Vương Hạo thì thầm bên tai cô.

Lời nói của Vương Hạo là một sự si nhục với Lạc Tình Tình. Nhưng Lạc Tình Tình cũng chẳng thèm quan tâm. Như từ loại như: dâm đãng và mê hoặc này cô đã nghe rất nhiều lần rồi, nên tất cả đã được cô tập thành thói quen.

Lạc Tình Tình vô cùng lo sợ khi đối mặt với Vương Hạo. Anh ta tựa như bom không hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ khiến cô tan xương nát thịt.

Anh hung hăng xô Lạc Tình Tình ngã trên giường khiến cô có chút đau đớn.

“Hạo, anh phải tin tưởng em. Em thật sự rất yêu anh. Trở về chỉ là muốn kiểm lại tiền của Đơn Triết Hạo mà thôi. Anh nhất định phải tin tưởng em.” Lạc Tình Tình lôi kéo cánh tay của Vương Hạo, cầu xin anh tha thứ

Không nghĩ rằng Vương Hạo sẽ rời nước Mỹ, lặn lội qua đây tìm cô. Nếu như cô không khống chế anh, để cho anh nổi điên. Thì kế hoạch báo thù của cô đừng nghĩ có thể làm được.

“Ba.” Một cái tát vang dội rơi vào gương mặt Lạc Tình Tình, trên gương mặt trắng nõn của cô lập tức hiện lên một dấu tay màu đỏ.

Lạc Tình Tình bùm mặt, ánh mắt sợ hãi.

“Những người phụ nữ ham hư vinh như cô, thì khi nhìn thấy tôi có tiền sẽ chạy đến, nhưng khi tôi thấy thảm rồi thì sẽ chạy đi tìm người đàn ông khác. Tôi cho cô biết. Hôm nay tôi sẽ chơi cô cho thật sướng. Ngày mai sẽ đem chuyện tình với cô làm thành chuyện tình tôi ghê tởm nhất. Sau đó nhất định sẽ kể chuyện này cho người bạn thanh mai trúc mã của cô nghe”

Vương Hạo nheo hai mắt, gương mặt anh tuấn trở nên vô cùng bỉ ổi, mang theo nụ cười giả tạo khiến cho người ta cứng người. Anh ngồi xuống trên người Lạc Tình Tình. Bàn tay hung hăng nắm lấy cổ Lạc Tình Tình, đôi mắt tràn đầy sát khí.

Lạc Tình Tình khiếp sợ và kinh hoàng. Đầu thoáng qua một số hình ảnh, sau đó nước mắt rơi lâ châ trên mặt. ‘Bóp’ một cái tát rơi lên trên gương mặt điển trai của Vương Hạo

“Anh nói thử xem. Nói đi... nói anh đang thất bại. Mỗi ngày anh chỉ biết là đánh bạc, chẳng chịu làm việc gì cả. Nếu tôi không trở về đây lừa gạt một ít tiền, thì có thể làm được gì nữa? Đứa con của chúng ta cũng đã bị người ta giết chết rồi. Anh làm ba mà cũng không biết bảo vệ con của mình, chỉ biết oán hận tôi thôi.

Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ ở lại đây, sẽ báo thù. Cũng sẽ vì anh mà kiêm một ít tiền. Tìm một thời điểm thích hợp để cho chúng ta bắt đầu lại, anh nói xem tôi là cái gì sai hả.”

Mấy câu thét kia hình như có chút hiệu quả. Đôi mắt lạnh lẽo của Vương Hạo dần tan ra, rồi xuất hiện chút hoảng hốt. Lạc Tình Tình biết gian kế của mình đã thành. Đứa bé, có lẽ đến cô cũng chẳng biết đứa bé là con của ai nữa.

Vương Hạo dừng lại mấy giây, rồi lại cảm thấy may mắn vì đã âm thầm điều tra trước khi đến gặp Lạc Tình Tình.

Sau đó anh lấy một sấp ảnh trong túi ra, ném cho Lạc Tình Tình

Cô không hiểu gì, cầm lấy sấp ảnh lên xem. Sắc mặt vô cùng khó coi, cả người cô phát run. Trong tấm ảnh là hình ảnh một đôi nam nữ đang dây dưa. Mỗi tấm hình đều là chuyện khiến người ta đỏ mặt. Từng tấm ảnh là từng người đàn ông khác nhau, duy nhất chỉ có người nữ chính là không thay đổi, chính là Lạc Tình Tình.

“Làm sao anh có được những tấm ảnh này?”

Vương Hạo nhường mày, nhàn nhạt cười lạnh. Trước kia anh bị vẻ xinh đẹp của cô làm cho hò đồ. Không nghĩ đến cô lại là loại người như thế. “Cô thật sự tò mò vì sao tôi lại có những tấm ảnh này sao? Những thứ này đều là đoạn thời gian cô và Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ. Cô dám qua mặt hắn ta, vụng trộm với người đàn ông khác. Tôi thật sự không nghĩ đến, cô lại có thể biết vô si yêu cầu người khác chụp ảnh lại làm kỷ niệm. Cũng tốt thôi, tất cả sẽ làm thành bằng chứng rõ ràng.”

Lạc Tình Tình im lặng. Đúng thật là khi đó cô cùng Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ. Cô đã làm ra cảnh tượng này, chỉ vì Đơn Triết Hạo có quá nhiều tham vọng giành cho sự nghiệp mà thời gian dành cho cô quá ít. Cho nên cô phải qua mặt Đơn Triết Hạo, đi tìm người đàn ông khác qua đêm

Khi đó, cô lưu lại những tấm ảnh này, vì đó là thời khắc cô được thỏa mãn nhất. Đôi tay cô siết chặt, hận mình đã làm chuyện ngu ngốc như thế, nếu cô không để lại những tấm ảnh này thì Vương Hạo cũng chẳng có cơ hội chụp mũ cô.

Vương Hạo là người cô vô tình gặp. Nếu như lúc đó không vô tình phát hiện anh ta còn có tiền hơn Đơn Triết Hạo, để cô rời bỏ Đơn Triết Hạo. Mà chọn cách ở lại chấp nhận lời cầu hôn của Đơn Triết Hạo thì hiện tại có lẽ cô đã là con dâu nhà họ Đơn rồi.

Còn chẳng trở thành đối tượng bị người ta uy hiếp. Nếu như không có Giản Nhụy Ái xuất hiện, chắc chắn Đơn Triết Hạo sẽ tha thứ cho cô. Chuyện nhỏ thế, lại không nghĩ rằng hai người cùng xuất hiện một lúc.

Ánh mắt của Lạc Tình Tình càng ảm đạm. Trong lòng khổ sở và tức giận, cô không phân rõ được tốt xấu gì cả.

“Thế nào. Nói láo bị vạch trần rồi. Sợ chưa?”

Toàn thân Lạc Tình Tình run rẩy mãnh liệt. Cô sợ hãi mà nắm lấy đôi tay của Vương Hạo. “Hạo. Chuyện này đều là đoạn thời gian em ở chung với Đơn Triết Hạo. Sau khi ở cùng anh, thì em chỉ yêu mình anh. Anh tha thứ cho em có được hay không. Những việc hoang đường kia. Đó là do mê muội lúc trẻ. Em đảm bảo với anh, bây giờ em không còn như thế nữa.”

Vương Hạo hung hăng hất tay Lạc Tình Tình ra. “Lạc Tình Tình, sự dối trá của cô đã bị vạch trần rồi. Cô còn muốn diễn đến bao giờ nữa? Đừng nghĩ tôi ngu.”

“Hạo, em nói thật. Tại sao anh không tin em, em yêu anh. Anh phải hiểu, em trở về đây để lấy tiền. Giản Nhụy Ái là kẻ đã hại chết đứa con của chúng ta. Mẹ của em cũng bị nó hại chết. Em sẽ báo thù. Nuốt xuống tất cả những chuyện này, em sẽ làm mọi giá để có lại tất cả. Đến anh cũng không đếm xỉa đến em thì em biết làm sao.” Sắc mặt Lạc Tình Tinh tái nhợt.

Trong lòng của cô chưa bao giờ có điểm dừng, cô cũng không biết làm sao để Vương Hạo tin cô nữa.

Chương 103

ÔM NHAU THUỞNG THỨC HOÀNG HÔN

Vương Hạo có chút dao động, nhìn dáng vẻ khô sở của Lạc Tình Tình cũng chẳng biết lời cô nói là giả hay là thật. Đứa bé kia là của hắn, hơn nữa còn bị Đơn Triết Hạo hại chết.

Ánh mắt lập tức trở nên âm trầm. “Nếu như cô nói thật, tôi sẽ không bỏ qua cho Đơn Triết Hạo đâu. Tôi sẽ để cho hắn ta trả một cái giá thật đắt.”

Lạc Tình Tình buông lỏng tâm tình của mình. Cô biết Vương Hạo đã tin cô, chỉ cần anh như thế là tốt. cô thở phào nhẹ nhõm. Choàng tay ôm lấy Vương Hạo, rúc vào lòng ngực của anh ta: “Hạo, nhất định phải báo thù cho con của chúng ta.”

Lạc Tình Tình hài lòng mỉm cười vì gian kế đã thành.

“Hạo, em yêu anh, anh nhất định phải báo thù cho đứa bé. Không thể để cho người phụ nữ ở bên cạnh Đơn Triết Hạo là Giản Nhụy Ái nhởn nhơ như vậy. Chính cô ta đã giết con của chúng mình.”

Giọng nói của Vương Hạo trầm thấp đầy sát khí, hai tay anh nắm thật chặt. Tức giận đến u mê đầu óc nên không nhìn thấy ánh mắt hài lòng của Lạc Tình Tình. “Anh sẽ không để cho người hại con của chúng ta vui vẻ. Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái đều phải đền tội.”

Lạc Tình Tình ngó ngắn, nói: “Hảo, anh không thể giết Đơn Triết Hạo.”

“Đáng chết, nói như thế có nghĩa là cô đau lòng vì Đơn Triết Hạo sao. Cũng có nghĩa là mượn tay tôi diệt trừ tình địch hả? Cô đúng là thứ rác rưởi.” Bàn tay Vương Hạo kèm chặt cổ của Lạc Tình Tình, đôi mắt mang theo chết chóc.

Vẻ mặt của Lạc Tình Tình trở nên vô cùng khó coi, cô nắm chặt cổ tay của Vương Hạo, ra sức giùng giằng. “Hảo. Hảo... Anh hiểu làm rồi. Anh nghe em nói đi, em sẽ giải thích.”

“Được, cô giải thích cho tôi nghe.” Vương Hạo ngồi ở trên người cô, đưa ánh mắt của ma quỷ nhìn cô chằm chằm, đợi cô lên tiếng.

“Mục đích chính em trở về đây là lấy tiền của Đơn Triết Hạo. Nên nếu Đơn Triết Hạo bị giết thì làm sao chúng ta có được tiền, như thế thì cổ gắng của chúng ta vô cùng uổng phí. Chẳng lẽ anh không muốn phát triển trở lại sao. Chẳng lẽ anh quên hình ảnh mọi người cười nhạo anh rồi sao?”

Vương Hạo đứng lên, khẽ mỉm cười. Đúng vậy, anh cần tiền. Chỉ có tiền mới giúp anh phát triển trở lại

Anh lạnh lùng đứng lên, không quên cảnh cáo Lạc Tình Tình. “Được, xem như tôi tin tưởng cô một lần đi. Nếu như gạt tôi thì những tấm ảnh trên tay tôi sẽ cho cô biết hậu quả.”

Lạc Tình Tình cõng ngồi dậy, sửa sang lại quần áo của mình.
“Sẽ không. Chúng ta cần tiền, về đến Mỹ chúng ta sẽ lại giàu có.”

Giọng nói của cô mang mươi phần mị hoặc. Liếc mắt quét nhìn những tấm ảnh kia, chỉ cần không để nó bị tung ra ngoài còn tất cả mọi chuyện đều có thể thương lượng. Có Vương Hạo mưu mô và cơ trí. Tin tưởng rằng mục đích của cô sẽ rất dễ dàng đạt được. Tiêu diệt Giản Nhụy Ái, lấy lại được trái tim của Đơn Triết Hạo, dù phải trả giá lớn thế nào cô cũng chấp nhận.

Vương Hạo cúi đầu nhìn đôi mắt như ẩn như hiện của Lạc Tình Tình, tròng mắt trồi lên chút dục vọng. Anh cúi người, thì thầm bên tai cô: “Đã lâu rồi anh chưa thử qua mùi vị của em, cởi áo ra giúp anh đi.”

“Không được, em mới vừa sanh non, chưa thể làm loại chuyện đó bởi sợ sẽ gặp nguy hiểm rồi. Hạo, hãy để hôm khác được không.” Lạc Tình Tình bày ra dáng vẻ đáng thương.

“Không cần tìm cớ. Em không muốn cởi, tôi cởi giúp em...”

“Đợi chút... Em sẽ tự cởi.” Lạc Tình Tình cởi quần áo của anh ra, từng cái từng cái... cho đến khi cơ thể Vương Hạo tràn chuồng trước mặt cô.

Cô mới chậm rãi cởi quần áo của mình. Khi bọn họ ân ái, đều là do Lạc Tình Tình cởi áo. Còn Vương Hạo chỉ phụ trách thỏa mãn dục vọng của cô.

Lần này Vương Hạo không nhịn được mà đè chặt thân thể cô, đã rất lâu rồi anh không nếm qua mùi vị của cô. Anh nhớ hương vị đó đến sắp điên rồi

“Không nghĩ đến, cô lại ngọt ngào như thế, không trách được, những người đàn ông kia muốn cô điên cuồng như thế. Cô thật sự rất đẹp.” Khóe miệng Vương Hạo lộ ra nụ cười tà ác, đầy vẻ hài lòng, bàn tay hung hăng đặt lên bầu ngực của cô, nó vẫn cao sừng sững như cũ

Lạc Tình Tình nhìn Vương Hạo nỗi điên mà lòng đầy khinh thường và chán ghét. Anh ta cũng chỉ là giống đực không có té bào não. Khi đó, có lẽ cô đã bị mù rồi nên mới bỏ Đơn Triết Hạo đi theo anh ta.

Lạc Tình Tình bất mãn, đợi anh dung nhập vào cơ thể mình, cùng anh hòa làm một thể.

Gương mặt Vương Hạo trở nên khác thường, nghe được những âm thanh thét gào chói tai của Lạc Tình Tình thì hài lòng: “Lạc Tình Tình, cô là một con ả dâm đãng, vẫn luôn là món đồ chơi khiến đàn ông mê muội.”

Anh không hề giảm bớt sức lực, mà càng thêm dùng sức, cố ý cắm vào chỗ sâu nhất trên người Lạc Tình Tình, khiến cho cô không thể kiềm chế được mà cứ phát ra những tiếng rên rỉ dâm đãng

Trong bệnh viện là những tiếng rên rỉ của dục vọng. Ai vô tình đi qua phòng bọn họ cũng tò mò nhìn vào bên trong

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, Giản Nhụy Ái ở Maldives chơi một tuần. Cô được đi chơi ở rất nhiều đảo: Đảo Cảng Lê, Đảo Hoa Đơn Lam, Đảo Mộng Mơ, Đảo Thiên Đường...

Đi chơi vô cùng vui vẻ, giấc mơ mà cô từng nghĩ cả cuộc đời này cũng không trở thành sự thật đã thành hiện thực khiến cô rất hạnh phúc.

Giờ phút này, bọn họ ngồi trên du thuyền hưởng thụ giây phút bình yên thường thức hoàng hôn Maldives. Sắc trời từ từ chuyển màu hoàng hôn, mỗi người lại ra đây thường thức vẻ đẹp thiên nhiên. Cô và Đơn Triết Hạo đứng trên boong thuyền, lắng nghe tiếng gió biển. Giản Nhụy Ái nép mình trong lòng ngực Đơn Triết Hạo để cảm nhận được sự cung chiều của anh

Đơn Triết Hạo đặt cằm lên mái tóc cô, ngửi mùi thơm thoang thoảng của dầu gội đầu. Thỉnh thoảng anh lại kéo áo khoác lên, cố gắng bao bọc cô thật cẩn thận. Rất sợ gió biển thổi mạnh sẽ khiến cô cảm lạnh

“Hạo. Chúng ta bao cả chiếc du thuyền này rồi. Người khác cũng muốn ngắm hoàng hôn thì phải làm thế nào?” Giản Nhụy Ái hạnh phúc nép mình trong ngực Đơn Triết Hạo, hỏi anh.

“Chuyện của người khác, người khác tự lo. Chúng ta không nên quản nhiều chuyện. Anh chỉ muốn được yên tĩnh cùng em ngắm hoàng hôn, không muốn người khác quấy rầy, như vậy rất khó chịu.” Đơn Triết Hạo trả lời.

Cái sự bá đạo và chiếm hữu của anh dần dần dung nhập vòng người cô. Và cô dần cảm thấy quen với tính cách đó của anh, nên cũng không hỏi gì nữa, chỉ nở một nụ cười hạnh phúc.

“Hạo. Em... Em muốn đi vệ sinh.” Giản Nhụy Ái nói xong lời này thì cúi đầu thật thấp. Giây phúc hoàn mỹ này, mà phải nói ra những lời đó, quả thật rất xấu hổ

“Đi thôi.” Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái đi đến nhà vệ sinh

“Anh muốn làm gì?” Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo còn chưa có ý định dừng lại, vội vàng quát lớn. Nếu cô không ngăn cản có lẽ phải cùng anh đi nhà vệ sinh rồi.

“Đi nhà vệ sinh.” Đơn Triết Hạo trả lời với giọng xem thường. Hoàn toàn không biết giọng điệu của mình là sai, là vô cùng thắc mắc.

Lời nói hùng hồn của Đơn Triết Hạo khiến cho Giản Nhụy Ái biết mình đã sai. Sững sờ mấy giây mới phản ứng được. “Anh không thể vào được, đây là nhà vệ sinh nữ.”

“Toàn cơ thể em, anh đã nhìn qua sạch rồi. Hơn nữa bên trong cũng không có người, em xấu hổ cái gì chứ?”

“Đơn Triết Hạo...” Giản Nhụy Ái biết mình không đấu lại cái miệng của Đơn Triết Hạo, càng nói càng không có đất dung thân. Cô cảm thấy những lời nói thiếu suy nghĩ của Đơn Triết Hạo càng khiến cô xấu hổ hơn.

Đơn Triết Hạo đưa vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng chẳng biết xấu hổ nhìn Giản Nhụy Ái. Thở dài nói: “Em đi nhanh một chút.”

“Biết.” Sau khi đóng cửa lại, Giản Nhụy Ái mới thở ra một hơi. Võ vỗ gò má nóng bừng của mình. Xoay người đi vào nhà vệ sinh, sau đó cảm thấy có người dùng vải che mặt mũi mình. Muốn giãy giụa nhưng đã thấy toàn thân bất lực, tay chân xui lơ, nằm dưới đất

Chương 104

GẶP PHẢI LƯU MANH

Đơn Triết Hạo không nhịn được mà chúc chúc lại nhìn đồng hồ trên tay, thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên trong chẳng có động tĩnh gì cả, không nhịn được mà gọi: “Này, Tiểu Nhụy, em có sao không?”

Gọi mấy tiếng không ai trả lời, Đơn Triết Hạo đè cao cảnh giác, nghi ngờ đã có chuyện xảy ra, anh dùng lực vỗ vỗ vào cửa nhà vệ sinh: “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...”

Theo bản năng, anh lập tức hiểu ra đã có chuyện không hay xảy đến, dùng sức đạp cánh cửa một cái, ‘cách’ cửa phòng lập tức bị mở ra, bên trong căn phòng trống rỗng.

Đáng chết, một cỗ dự cảm chấn lanh truyền qua đầu anh, hai tay anh cố gắng khắc ché nỗi sợ hãi của mình.

Đơn Triết Hạo bắt mình phải tỉnh táo, quan sát hoàn cảnh chung quanh một chút, rồi anh nhìn thấy cánh cửa sổ nhỏ bị mở tung.

Anh đi đến xem, cái này cửa sổ này thông ra bên ngoài, cửa sổ đã bị ai đó dùng sức đạp mạnh nên vỡ tung: “Đáng chết.”

Trong nhà vệ sinh có tiếng thét lớn, truyền đến cả phòng của thuyền trưởng và phục vụ, Đơn Triết Hạo thuật lại tất cả mọi

chuyện bằng vốn tiếng anh lưu loát của mình, sau đó mọi người tản ra, tập trung tìm kiếm.

Lúc này, chính là lúc hoàng hôn vô cùng đẹp nhưng không ai trên du thuyền có tâm tình thưởng thức hoàng hôn.

Giản Nhụy Ái tỉnh lại, phát hiện mình ở trong một căn phòng nhỏ vô cùng âm u, cả tay chân đều bị trói lại

Cô lập tức hiểu ra mình bị bắt cóc, có người bắt cóc mình lên ca-nô sao?, chẳng lẽ đó là dư đảng của lão Trần, vừa suy nghĩ đến chuyện đó cô hoảng sợ phát run bần bật.

Tay chân bị trói chặt, cô chỉ có thể cắn răng kìm chế sợ hãi trong lòng, cố gắng để bình tĩnh lại, nghiêng tai nghe âm thanh nước biển, ánh mắt của cô sáng lên, có âm thanh nước biển, chứng minh cô vẫn còn ở trên thuyền, cô nhất định phải kiên trì đợi Đơn Triết Hạo đến cứu cô.

Cửa phòng chợt mở ra, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt khiến Giản Nhụy Ái phải nhắm hép mắt lại. Khi cô hé mắt lại nhìn thấy ba người đàn ông đeo mặt nạ nhưng mặc đồng phục của nhân viên phục vụ trên du thuyền.

“Canh giữ cô ta cẩn thận cho tôi, buồi tối ném cô ta xuống biển làm mồi cho cá.” Người đàn ông cao lớn lên tiếng phân phó.

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn bọn họ nhưng không thấy rõ vẻ mặt của bọn họ, thậm chí ngay cả giọng nói của bọn họ cũng rất khó nghe, giống như giả bộ vậy.

“Đại ca, hàng tốt thέ này, trước hết đέ cho các anh em ném thử một chút, sau đó ném xuống biển làm mồi cho cá, nếu không quá lãng phí lương thực quốc gia rồi.”

Giản Nhụy Ái nghe lời nói bỉ ổi kia liền đoán ra bọn họ muốn làm cái gì, hoảng sợ co rúm người, trái tim đập thình thịch, không biết làm sao để tránh được sự cưỡng bức của bọn họ.

Người dẫn đầu hung hăng ra lệnh: “Đáng chết, không được vừa nhìn thấy phụ nữ liền động dục, nếu làm hư việc, đέ xem tôi thu thập các người như thế nào, thôi tôi ra ngoài kiểm tra tình hình một chút.”

“Vâng ạ.” Hai người còn lại cất tiếng cười bỉ ổi. Tiếng cười ấy khiến Giản Nhụy Ái rợn cả tóc gáy, cô hy vọng người đàn ông được gọi là “đại ca” kia đừng đi, có lẽ cô sẽ an toàn hơn.

Cách, ngay sau đó cửa phòng bị đóng lại, thân thể Giản Nhụy Ái run run, ánh mắt kinh hoàng nhìn bọn họ: “Các người, các người muốn làm gì?”

“Ha ha, cô gái xinh đẹp, dù sao, bây giờ chúng tôi cũng rảnh rồi không có việc gì làm, có muốn cùng chúng tôi vui đùa một chút không? Yên tâm, chúng ta sẽ yêu thương cô.” Người đàn ông vừa nói chuyện vừa đi từng bước đến cạnh Giản Nhụy Ái, vừa nuốt nước miếng ừng ực.

Giản Nhụy Ái vô cùng hối hận, tại sao không đέ cho Đơn Triết Hạo đi theo cô vào nhà vệ sinh, nếu thế sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Đơn Triết Hạo xem xét xung quanh cửa sổ, từ nhỏ đến lớn anh đã là người có tư duy nhanh nhẹn, năng lực phán đoán vô cùng tốt, lại thường tham gia các cuộc huấn luyện dã ngoại, cho nên có nói anh là chuyên gia của trò chơi tìm người thì cũng không ai dám có ý kiến.

Leo ra cửa sổ, không ngờ đến phía sau cửa sổ lại có một phòng bỏ hoang, rất ít có người ra vào.

Anh cẩn thận đi về phía trước, cố ý bước thật nhẹ nhàng, ánh mắt sắc bén quét nhìn chung quanh, Đơn Triết Hạo thật sự rất muốn tìm được Giản Nhụy Ái một cách nhanh nhất, chậm một giây Giản Nhụy Ái sẽ thêm phần nguy hiểm.

Đơn Triết Hạo cố gắng kìm chế suy nghĩ lung tung trong đầu của mình, nó như ma quỷ ăn mòn ý trí của anh, khiến anh hoảng sợ và run rẩy.

Giống như đến ngày tận thế, Địa Cầu bị hủy diệt, anh càng thêm tự trách mình không bảo vệ tốt cho Giản Nhụy Ái, lại một lần nữa để cô rơi vào nguy hiểm, có lẽ anh thật sự không xứng đáng làm chồng của cô

Nếu Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện gì, anh thật sự không thể nào tưởng tượng được mình sẽ sống như thế nào. Chỉ là ý nghĩ cũng không dám nghĩ tiếp.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng nhìn chằm chằm hai người đàn ông bỉ ổi nhìn đi về phía mình, run rẩy nói: “Các người không cần qua đây, tôi và các người không thù không oán, các người bắt cóc tôi là

muốn làm gì, nếu như muốn tiền, tôi sẽ đưa tiền cho các người, chỉ cần các người không qua đây là được.”

Cô liều mạng lui về phía sau, nước mắt đầy mặt vì sợ, Giản Nhụy Ái chỉ có thể kiềm chế lại nếu không hai người đàn ông bỉ ổi kia sẽ càng thêm hưng phấn

Một người đàn ông cất tiếng cười tà ác, tham lam: “Ha ha... Chúng tôi không lấy tiền, chúng tôi chỉ cần người, phụ nữ xinh đẹp và mềm mại như cô càng thích.”

“Các người đừng qua đây, tôi sẽ la lên cứu mạng.” Giản Nhụy Ái từng bước từng bước lui về sau.

“Ha ha...” Hình như hai người đàn ông này không hề sợ sự hăm dọa của Giản Nhụy Ái, vẫn đem theo đôi mắt đầy dục vọng đi đến bên người Giản Nhụy Ái

Vào giờ khắc này, trong đầu Giản Nhụy Ái chỉ có bóng dáng của Đơn Triết Hạo, vì sao anh chưa đến cứu mình nữa, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

‘Păng, păng...’ mấy tiếng súng vang lên, âm thanh càng vang vọng khi nghe trong căn phòng nhỏ tối ôm này, thanh âm này càng rõ ràng.

Giản Nhụy Ái mở mắt chỉ thấy hai mắt của người đàn ông bỉ ổi trợn to, ngã xuống đất, Vẻ mặt Đơn Triết Hạo giống như một sát thủ đang đứng trước mặt cô.

Lúc nhìn thấy hai người đàn ông này khi dế Giản Nhụy Ái, đại não Đơn Triết Hạo không thể suy nghĩ bình tĩnh được, anh tức giận móc súng ra bất chấp tất cả giết hai người bọn họ, bọn họ đã chọc giận Đơn Triết Hạo, muốn nhúng chàm Giản Nhụy Ái rồi, thật đáng chết.

“Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái, đem thân thể mềm mại của cô ôm thật chặt vào trong ngực.

Giản Nhụy Ái cố nén sợ hãi xuống, cắn chặt môi, mặc cho Đơn Triết Hạo ôm trong ngực anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn và ngửi mùi thơm quen thuộc của anh khiến cho cô bình tâm trở lại.

Cô biết Đơn Triết Hạo sẽ đến cứu cô, Đơn Triết Hạo là một người chiến sĩ trong lòng cô, mặc kệ gấp phải bao nhiêu khó khăn, anh cũng sẽ không chùn bước bỏ rơi cô.

Đơn Triết Hạo đau lòng, tay không khỏi siết chặt, cảm nhận Giản Nhụy Ái cứng ngắc, vội hỏi “Tiểu Nhụy, em có sao không?”

“Hạo, hiện tại chúng ta đang ở nước ngoài, hai người kia chết, có xảy ra chuyện gì không?” Cô mờ mịt nhìn Đơn Triết Hạo, cô không hy vọng Đơn Triết Hạo vì cô mà ngồi tù.

“Đứa ngốc, không có chuyện gì, nếu như hai người kia là phạm nhân mới trốn tù, cảnh sát sẽ không làm gì chúng ta, ngược lại sẽ còn có phần thưởng, vì đã thay cảnh sát lập công.” Đơn Triết Hạo nhìn gương mặt tiêu tụy của Giản Nhụy Ái, đau xót xoa gương mặt của cô.

Buổi sáng, xem tin tức trên báo chí đã nhìn thấy thông báo cảnh sát đang truy tìm hai kẻ vượt ngục trốn tù, không ngờ bọn chúng lại trốn lên du thuyền, nếu anh không kịp chạy tới thì hậu quả rất khó lường.

Giản Nhụy Ái mê man nhìn Đơn Triết Hạo, cảm giác lời của anh không hề phạm pháp, cô càng thêm mơ hồ.

Chương 105

TÌNH ĐỊCH XUẤT HIỆN

“Hạo, anh thật sự rất tốt với em.” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nghẹn ngào.

Nước mắt của cô kia như có ma lực níu chặt Đơn Triết Hạo: “Tiểu Nhụy, ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Giản Nhụy Ái choàng tay ôm lấy cổ anh thật chặt: “Hạo, bây giờ chúng ta lập tức quay về nhà có được không? em không muốn ở lại đây thêm nữa.”

Mong ước được đến Maldives của cô đã được thực hiện rồi nên cũng không còn nuối tiếc nữa, cô không muốn ở lại thêm nữa, lần này may mắn có thể thoát nạn nhưng nếu như còn tiếp diễn lần sau thì phải làm thế nào?

Cô không muốn rời khỏi Đơn Triết Hạo, cũng không muốn anh gặp nguy hiểm.

“Hiện tại sao?” Đơn Triết Hạo ngạc nhiên nhưng nhanh chóng đồng ý “Được, chúng ta trở về nước.” Giọng nói đầy cung chiều.

“Cám ơn anh, Hạo.” Giản Nhụy Ái hạnh phúc nép vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

Lần du lịch này vô cùng vui vẻ nhưng rồi cô lại bị dọa cho hoảng sợ, thời gian đi du lịch đã khá lâu, công việc của Đơn Triết

Hạo ở công ty có lẽ cũng chất đầy.

Anh là ông chủ lớn nên công việc bận rộn hơn người, Đơn Triết Hạo lại sợ Giản Nhụy Ái ở nhà một mình sẽ bị chuyện cũ ám ảnh, nên mang công việc về nhà làm để vừa có thời gian ở bên cạnh Giản Nhụy Ái, vừa có thể không sao nhãng công việc, như vậy thật hài hòa không bài trừ lẫn nhau.

Sáng sớm, Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo bận rộn đến bể đầu sút trán, cô cũng không thể giúp đỡ anh cái gì, chỉ có thể cố gắng không quấy rầy đến anh.

“Bà nội, bà làm gì thế.” Giản Nhụy Ái vui mừng thấy bà nội đang trong vườn hoa, cô không phải là người yêu hoa, nhưng nhìn bà nội tỉ mỉ chăm sóc hoa như thế, mỗi bồn hoa đều vô cùng xinh đẹp, trong lòng khó tránh khỏi ngứa ngáy một chút.

Bà nội luôn bận rộn, mái tóc bạc trắng nhưng gương mặt hồng hào khỏe mạnh, đang tỉ mỉ chăm sóc từng đóa hoa.

“Tiểu Nhụy, cháu đến rồi à, mau đến giúp bà nội xem những đóa hoa này có đẹp hay không?” bà nội mỉm cười hài lòng.

Giản Nhụy Ái bước đến, ngắm nhìn những đóa hoa: “Rất nhiều hoa, cũng rất đẹp.”

“Đúng vậy! Bà nội già rồi không có chuyện gì để làm, chỉ có hoa làm bạn! Chờ đóa hoa nở rộ, ngắm thời khắc đẹp nhất của đóa hoa.” Đôi mắt bà nội tràn đầy vui vẻ.

“Đúng vậy! Chờ vườn hoa nở rộ, vậy thì thật là đẹp không sao tả xiết.” Giản Nhụy Ái mỉm cười nói.

Bà nội nhìn gương mặt tươi sáng của Giản Nhụy Ái, mỉm cười nói: “Tiểu Nhụy, cảm ơn cháu, cảm ơn vì cháu ở lại nhà họ Đơn, từ khi cháu đến nhà họ Đơn, nhà này mới đúng thật là gia đình.”

Lời nói làm lòng Giản Nhụy Ái trở nên ấm áp, bà nội luôn chân thành như vậy, cô mỉm cười mà nói: “Bà nội, bà không cần nói như vậy, có thể vào nhà họ Đơn, có thể ngày ngày trò chuyện cùng bà nội, cháu thật sự cảm thấy rất vui vẻ, cháu cũng thấy mình rất may mắn khi gặp được bậc trưởng bối thông tình đạt lý như bà.”

“Ha ha, cái miệng nhỏ này rất ngọt, bà nội rất thích cháu!” Từ tận đáy lòng của bà nội luôn yêu thích sự thiện lương của Giản Nhụy Ái.

Có cô là cháu đâu là ông trời đã rất ưu đãi cho nhà họ Đơn rồi.

Dì Ngọc đi đến, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, cô Trác và cậu Quyền Hàn đến, bảo là muốn tìm thiếu phu nhân.”

Bà nội vừa nghe hai người bạn của Giản Nhụy Ái đến lập tức vui vẻ giục: “Mau mau... Mời bọn họ vào phòng khách đi.”

Giản Nhụy Ái cũng bất ngờ vì không biết hai người bọn họ đến, nghiêng đầu nhìn thấy bà nội gật đầu ngầm đồng ý liền vui vẻ chạy đi. Từ khi đi du lịch đến giờ, đã rất lâu rồi không được nhìn thấy Trác Đan Tinh và anh Quyền Hàn rồi.

“Chậm một chút, không nên đi nhanh.” Bà nội đứng phía sau kinh hồn bạt vía khi nhìn cô đang mang thai mà cứ chạy phأm phأm, lỡ bị ngã xuống thì không hay rồi.

Quyền Hàn đưa mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh, Trác Đan Tinh cảm thán: “Thật là đẹp, không ngờ Nhụy Ái lại được ở nơi như thế này.”

“Đan Tinh, anh Quyền Hàn...” Giản Nhụy Ái vui mừng gọi to, được gặp hai người khiến cô rất hưng phấn và vô cùng vui vẻ. Hai cô gái tíu tíu nói cười rồi không ngừng chạy tới chạy lui trêu chọc nhau.

“Nhụy Ái, chúng tôi đến đây để xem cuộc sống của cậu, không nghĩ đến tháng ngày của cậu lại trôi qua tự tại như thế! Không trách được chuyện vì sao lại không muốn về lại quán Nhân Ái.” Trác Đan Tinh có chút tức giận, đưa tay véo má Giản Nhụy Ái, đúng là tròn trĩnh hơn hẳn.

“Đan Tinh, đã lâu không gặp, không cần vừa thấy mặt là trách móc chứ, cậu cũng phải biết rõ rất nhớ hai người mà!” Giản Nhụy Ái ôm Trác Đan Tinh.

“Chúng túc cũng vậy!” Hai người ôm lấy nhau.

Tiếng cười rộn vang tràn ngập khắp phòng khách, Giản Nhụy Ái bỏ tay Trác Đan Tinh ra, nhìn Quyền Hàn thấy anh càng ngày càng chững chạc: “Anh Quyền Hàn...” Chỉ cần ở bên cạnh anh Quyền Hàn là cô lại như đứa em gái chưa trưởng thành.

“Nhụy Ái, không phải cậu nói đi Maldives chơi rồi sẽ mua quà về cho chúng tôi sao, quà đâu?” Trác Đan Tinh không vui khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái nhào vào lòng Quyền Hàn.

Giản Nhụy Ái giật mình buông Quyền Hàn ra, cười vui vẻ: “Dì Ngọc, phiền dì lên phòng lấy mấy món quà xuống giúp cháu”

Cô kéo Trác Đan Tinh và Quyền Hàn ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, vừa nói vừa cười, kể cho bọn họ nghe về chuyến du lịch đến Maldives của mình, lời nói không hề che giấu sự phấn khích.

Sau khi đưa quà tặng cho Trác Đan Tinh và Quyền Hàn, cũng đưa bọn họ đi một vòng quanh nhà họ Đơn.

Từ lúc Quyền Hàn tiến vào nhà họ Đơn, mắt không có rời khỏi người Giản Nhụy Ái, anh không nghĩ Đơn Triết Hạo lại chăm sóc Giản Nhụy Ái chu đáo đến vậy, thấy cô lên cân, nụ cười cũng hạnh phúc hơn xưa. Lo lắng của anh được buông lỏng hơn, chỉ cần Giản Nhụy Ái hạnh phúc và vui vẻ là tốt.

Trác Đan Tinh thì có chút bất ngờ. Cô biết Đơn Triết Hạo là người giàu có nhưng không nghĩ Đơn Triết Hạo lại giàu đến thế, cẩn biệt thự này tựa như một hoàng cung dát vàng.

Khi đến giờ ăn tối, Đơn Triết Hạo tạm gác công việc sang một bên, đi xuống dưới lầu thấy Giản Nhụy Ái đang trò chuyện vui vẻ với Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, anh ngạc nhiên mấy giây. Đơn Triết Hạo luôn xem Quyền Hàn là tình địch, nên khi nhìn bộ dáng thoái mái vui vẻ của Giản Nhụy Ái ngồi bên cạnh anh ta khiến anh không thoái mái.

“Quyền Hàn và Trác Đan Tình đến chơi.” Dù trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng với cương vị chủ nhà Đơn Triết Hạo vẫn mỉm cười chào hỏi.

Trán Đan Tình tươi cười nhìn Đơn Triết Hạo, chỉ mới không gặp Đơn Triết Hạo có vài ngày mà anh ta lại càng đẹp và quyến rũ hơn mấy phần, không trách được Giản Nhụy Ái cứ mê mẩn anh ta.

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo xuống, lập tức rời khỏi người Quyền Hàn, ngồi xuống bên cạnh Đơn Triết Hạo, cánh tay nhẹ nhàng khoác lên cánh tay anh như thể đó là việc cô vẫn thường làm: “Hạo, công việc làm xong rồi sao, đói bụng không?”

“Chắc chắn... Nhụy Ái, nhất định phải biểu hiện ngọt ngào như vậy sao? Thật là khiến người ta ghen tỵ, anh thấy đúng không.” Trác Đan Tình nhẹ nhàng khoác vai Quyền Hàn, thân mật hỏi.

Quyền Hàn bị Trác Đan Tình khoác vai mới giật mình thu hồi cảm xúc của mình, vẻ mặt lúng túng: “Phải... Phải...”

Giản Nhụy Ái có chút đau lòng khi nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của Quyền Hàn, dù sao cô vẫn luôn xem Quyền Hàn là anh trai mình nên cũng không muốn anh khó xử: “Chúng ta ăn cơm đi.”

Đơn Triết Hạo khoác tay lên bả vai Giản Nhụy Ái, nhưng ánh mắt không vui và tràn đầy ý địch liếc nhìn Quyền Hàn, anh đang hành động trong im lặng, chứng tỏ chủ quyền với Quyền Hàn.

Quyền Hàn nhìn động tác ngây thơ của Đơn Triết Hạo cũng không tức giận, ngược lại càng cảm thấy hành động Đơn Triết Hạo khá đáng yêu, nó chứng tỏ rằng anh ta quan tâm Giản Nhụy Ái.

Bà nội tươi cười đi vào: “Đúng, cùng đi ăn cơm thôi.”

Mọi người bị bà nội chọc cho buồn cười.

Chương 106

TIỄU CẢNH VÀ NỤ NỤ

Năm người ngồi ở bàn ăn, Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái ngồi bên cạnh nhau, còn Trác Đan Tinh và Quyền Hàn ngồi đối diện bọn họ. Bà nội ngồi ở vị trí chính giữa; trên bàn bày đầy thức ăn thịnh soạn.

Không khí trở nên cực kỳ quái dị. Bà nội đánh vỡ không khí yên tĩnh: “Mọi người cùng nhau ăn cơm thôi. Tiểu Nhụy, ăn nhanh lên một chút.”

“Dạ.” Giản Nhụy Ái giật mình, đỏ mặt lấy lại tinh thần chủ nhà nhiệt tình gấp thức ăn cho Trác Đan Tinh: “Đan Tinh, ăn nhiều một chút.”

Trác Đan Tinh vui vẻ cười cầm chén nhận lấy món ăn: “Chỉ có Nhụy Ái là hiểu khẩu vị của tôi nhất”

“Đúng thế, vì chúng ta đã cùng lớn lên bên nhau mà. Anh Quyền Hàn, đây là thịt ba chỉ, là món ăn anh thích nhất đó...” Giản Nhụy Ái gấp miếng thịt định đưa vào chén của Quyền Hàn. Không ngờ Đơn Triết Hạo lại nhanh tay hơn, lập tức giành lấy miếng thịt kho ấy đi.

Giản Nhụy Ái ngây người, không phải Đơn Triết Hạo rất ghét thịt ba chỉ sao. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, Đơn Triết Hạo đem thịt ba chỉ kia bỏ lại trong đĩa.

Mọi người đồng loạt giương ánh mắt kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo.

Có lẽ anh cũng cảm thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn mình, trên mặt thoáng chút lúng túng. Thò tay gấp một miếng ớt xanh bỏ vào trong chén Giản Nhụy Ái: “Mau ăn đi, nhìn cái gì vậy?”

Giản Nhụy Ái uất ức nhìn miếng ớt xanh trong chén của mình, cô chẳng biết mình thích ăn ớt xanh từ khi nào? Cô cảm thấy rất nhức đầu không biết nên làm sao với miếng ớt xanh trong chén của mình. Rồi bỗng dung miếng ớt xanh trong chén như mọc cánh bay lên. “Tiểu Nhụy, đừng ăn ớt xanh.” Quyền Hàn giúp cô gấp ớt xanh ra khỏi bát cô.

Giản Nhụy Ái đang thở phào nhẹ nhõm vì được Quyền Hàn giải cứu thì Đơn Triết Hạo lại gấp tiếp một miếng ớt xanh vào trong chén cô. “Ai nói cô ấy không thích ăn ớt xanh, cô ấy thích ăn ớt xanh vô cùng.” Anh còn dương dương tự đắc nhìn chén ớt xanh của cô. “Cô ấy sắp trở thành vợ của tôi, chẳng lẽ tôi cũng không biết cô ấy muốn ăn gì à?”

Hai người đàn ông đã trưởng thành mà chỉ lo tranh cãi xem Giản Nhụy Ái có ăn ớt xanh không, đây là chuyện gì thê?

Bà nội bất đắc dĩ nhìn hai người đàn ông то xác mà lại như con nít. Sau đó cô ý kéo Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh rời khỏi phòng ăn.

Ba người phụ nữ đi ra phòng khách xem ti vi. Còn hai người đàn ông lại ở trong bàn ăn tranh luận một chuyện nhỏ.

Trác Đan Tinh vẫn cảm thấy không yên lòng vì lo cho Quyền Hàn. Cô cảm thấy Quyền Hàn là kẻ lỗ mãng, nhưng lại chẳng thể bỏ được anh nên thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Quyền Hàn.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Bỗng nhiên có ba người khách xuất hiện, đó là một người đàn ông và hai đứa trẻ.

“Vợ à, em không nhớ chồng mình sao?”

Không chờ Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, đứa bé đã nhảy bổ vào lòng Giản Nhụy Ái. Giọng nói ngây thơ nhưng lời nói lại không phù hợp với lứa tuổi khiến Giản Nhụy Ái chỉ có thể ngẩn người. Đến lúc Giản Nhụy Ái phản ứng kịp thì vật nhỏ trên người cô đã bị Đơn Triết Hạo ném qua một bên.

Cụ Duệ Tường không nghĩ Tiếu Cảnh lại hoạt bát như thế, dắt tay của cậu bé quay sang nhìn bà nội giải thích: “Bà nội, bọn nhỏ nhớ Nhụy Ái. Mẹ của nó bận đi công việc nên đành mang nó đến đây chơi mấy ngày. Cháu có chút việc bên hội âm nhạc, đến khi xong việc sẽ đến đón tụi nó ngay.”

Anh còn tính hướng về phía Quyền Hàn và Trác Đan Tinh gật đầu một cái coi như lể phép chào hỏi, xong sẽ rời đi ngay.

“Không được.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói, cúi đầu nhìn tên nhóc đang nhào vào lòng Giản Nhụy Ái thấy nó cứ tự nhiên ôm lấy cô rồi còn nhìn mình chằm chằm khiến anh cũng không chịu yêu thế, cứ nhìn trùng trùng lại thẳng bé.

Hai người mới vừa gặp nhau vậy mà đã có mùi thuốc súng.

Đứa bé gái cười cười buông tay Cụ Duệ Tường ra, đi tới bên cạnh bà nội, ôm lấy bà nội. “Dì ơi! Dì thật xinh đẹp”

Bà nội bị đứa bé chọc cho vui vẻ, cười thật tươi “Đứa nhỏ, bà nội đã già rồi, sao lại gọi là dì, nhưng cháu rất đáng yêu.”

“Không già. Trên mặt bà vẫn chưa có nếp nhăn, vừa nhìn đã thích, gương mặt bà nội rất xinh đẹp. Nụ Nụ nhìn thế nào cũng không giống một bà già”

Trừ bà nội ra, những người lớn ở trong phòng ai nấy đều bị giật mình vì trình độ lấy lòng của bọn trẻ này vô cùng lợi hại.

Đơn Triết Hạo biết để hai đứa bé ở lại nhà mình, nhất định hai chúng nó sẽ lật trời. Thật không biết Cụ Duệ Tường nghĩ như thế nào mà dẫn hai đứa trẻ đến đây, vì thế anh kiên quyết: “Không được. Bọn họ không thể ở lại chỗ này. Duệ Tường. Cậu dẫn chúng nó đến từ đâu thì đưa chúng nó về chỗ đó.”

Giản Nhụy Ái chẳng biết nên khóc hay cười, vội vàng kéo tay anh rồi bế một bé lên. “Hạo, bọn chúng chỉ là trẻ con, anh không cần so đo vậy. Hãy để cho bọn nó ở lại đây đi, chẳng phải Duệ Tường đã nói, chỉ mấy ngày thôi sao.”

“Đúng vậy, Hạo, bà cũng rất thích hai đứa trẻ này. Cháu cho chúng ở lại đây đi. Cũng để cho Giản Nhụy Ái học tập cách chăm trẻ luôn, chẳng phải nó cũng mang thai rồi sao.” Bà nội thật sự rất

thích Nụ Nụ và Tiểu Cảnh, bà không đành lòng nhìn đến đôi mắt đỏ hoe tràn ngập nước mắt của Nụ Nụ.

“Anh trai, anh có thể cho tụi em ở lại đây được không? Mẹ em không có ở đây, chồng em phải đi làm kiếm tiền. Tụi em không có nhà để về...” Nụ Nụ lôi lôi cánh tay của Đơn Triết Hạo cầu khẩn.

“Thôi đi, không cần giả bộ đáng thương. Cụ Duệ Tường, mang chúng đi.”

“Nụ Nụ, chúng ta không cần cầu xin hắn ta, chúng ta đi. Vợ à, em cũng không thể ở đây nữa, đi theo anh thôi.” Lúc Tiểu Cảnh chuẩn bị đi, cũng dắt tay Giản Nhụy Ái như muốn cô đi theo cậu bé.

Quyền Hàn tiến lên nói. “Đơn Triết Hạo không chúa hai cháu, thì hai đứa có thể sang nhà chú ở. Dù sao phòng ốc trong nhà cũng còn trống. Nhụy Ái, em cũng có thể về nhà để chơi cùng hai bé.”

Nụ Nụ và Tiểu Cảnh dù có thông minh như thế nào cũng chỉ là đứa bé, vừa nghe đến có chỗ ở, lại có thể chơi cùng Giản Nhụy Ái, lập tức tươi cười ríu rít nói: “Được.”

Bọn họ hoàn toàn không đoán được thật ra Quyền Hàn đang cố kích tướng. Anh biết Giản Nhụy Ái sẽ không thể rời khỏi nhà họ Đơn, nhưng muốn để cho Đơn Triết Hạo đồng ý, chỉ biết dùng Giản Nhụy Ái làm bàn đạp.

Kết quả thì Quyền Hàn đoán không sai. Đơn Triết Hạo không nhẫn耐 được: “Được rồi, được rồi... Tôi đồng ý cho hai đứa nhóc

ở lại đây. Ở trong nhà, nếu dám loạn đên tôi sẽ đá chúng ra ngoài ngay lập tức.”

Anh nói xong liền xoay người rời đi.

Tiêu Cảnh cảm thấy rất ghét Đơn Triết Hạo. Đứng làm mặt quỷ với chiếc lưng của anh.

Cụ Duệ Tường ngăn cản: “Tiêu Cảnh, con không được làm như thế, chú đi trước. Các cháu ở đây phải ngoan ngoãn nhé, chờ lúc chú rảnh sẽ đón cách cháu về nhé. À quên, phải gọi Nhụy Ái bằng chị Nhụy Ái nghe không?”

Nụ Nụ ôm chặt lấy cổ Cụ Duệ Tường, vẻ mặt nũng nè khiến cho người bên cạnh vô cùng buồn cười.

“Ông xã, chú đi sớm về sớm nhé, đừng để cơ thể quá mệt mỏi, phải biết nghỉ ngơi nhé.”

Cụ Duệ Tường sờ sờ chiếc mũi nhỏ của bé, cười vui vẻ. vẻ lạnh lẽo như bị hòa tan đi, anh cung chiều: “Được rồi, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Nụ Nụ nhìn Cụ Duệ Tường đã đi khuất, mới ngồi xuống ghế salon, vẻ mặt không mấy vui vẻ. Tiêu Cảnh lại vô cùng vui vẻ khi được ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái.

Trác Đan Tinh chẳng thể giải thích được những chuyện đang xảy ra. Nhíu mày, lên tiếng với giọng trêu đùa: “Nhụy Ái, từ khi

nào cậu lại kiếm được một anh chàng quá trẻ như thế này.”

“Đan Tinh, cậu đừng chọc quê tớ. Tiểu Cảnh nói xằng nói bậy mà cậu cũng tin sao.”

“Cháu không phải nói xằng nói bậy. Cháu thật sự muốn lấy dì làm vợ.”

Đôi mắt của đứa bé, chứa đầy thâm tình. Tất cả mọi người đều bật cười ra tiếng.

Cả nhà vui vẻ lại thế nhưng ở trên lầu thượng, Đơn Triết Hạo lại vô cùng xem thường, anh quay về phòng và tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Chương 107

ĐÚA BÉ LUÔNG THIỆN

Hôm sau, Giản Nhụy Ái muốn dẫn Tiêu Cảnh và Nụ Nụ ra ngoài đi chơi.

“Tiêu Cảnh, Nụ Nụ, các em muốn đi đâu chơi?”

Nụ Nụ cười nói: “Đi khu vui chơi.”

“Con cũng vậy muốn đi khu vui chơi.”

Đúra bé vẫn là đúra bé, nơi muốn đi luôn là những nơi đó, Giản Nhụy Ái cười nói: “Được, dì đồng ý với Tiêu Cảnh và Nụ Nụ.”

“Chúng ta có thể dừng để cho Sư tử đi cùng hay không!” Tiêu Cảnh lạnh lùng hỏi.

‘Sư tử’ cái tên này làm cho Giản Nhụy Ái có chút ngạc nhiên không biết ai là sư tử. Sau đó cô mới chợt hiểu ra, sư tử chính là Đơn Triết Hạo, khẽ mỉm cười: “Tiêu Cảnh, em không được nói như thế, Hạo là bạn trai chị, trong bụng chị cũng đang mang đứa con của anh ấy, em nói như thế sẽ làm chị tức giận.”

“Được rồi! Em chỉ nói giỡn mà thôi, vợ à, không nên tức giận.” Tiêu Cảnh làm nũng.

Giản Nhụy Ái nhìn những biểu tình đáng yêu trên mặt Tiêu Cảnh, tâm tình cũng tốt hơn, sờ sờ cái đầu nhỏ của bé, phân phó:

“Các em đợi ở đây... chị gọi anh ấy đến đưa các em đi.”

Cô cũng chẳng rõ Đơn Triết Hạo sẽ có phản ứng gì về chuyện này, nhưng không thử thì làm sao biết anh có đồng ý hay không. Cô gõ cửa mấy tiếng, sau đó đẩy cửa vào, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang ngồi đối diện với máy vi tính, nghiêm túc làm việc.

Đơn Triết Hạo không có ngẩng đầu cũng biết là ai vào, lúc này bà nội đang ở ngoài vườn chăm sóc hoa nên chỉ có Giản Nhụy Ái mà thôi.

Anh xoay ghế sofa lại, nhìn Giản Nhụy Ái, chờ xem cô muốn làm gì.

“Hạo, anh đang làm việc à? Em muốn đưa Tiểu Cảnh và Nữ Nụ đến khu vui chơi, anh đi cùng được không” Giản Nhụy Ái rụt rè đề nghị.

“Không được, để hôm nào khác đi, anh sẽ bao cả khu vui chơi, để cho các người được chơi thỏa thích.” Đơn Triết Hạo lập tức cự tuyệt, anh không thích đến khu đông người, ở đó rất ồn ào và hỗn tạp, không thích hợp cho phụ nữ có thai.

“Không được, em đã đồng ý với Tiểu Cảnh và Nữ Nụ rồi, nếu như không dẫn bọn họ đi, thì bọn họ sẽ không tin tưởng em nữa, Hạo, anh đồng ý đi” Giản Nhụy Ái cũng biết Đơn Triết Hạo sẽ cự tuyệt, nên cô đã suy nghĩ cách đối phó.

Cô ngồi trên đùi Đơn Triết Hạo, hai cánh tay vòng qua cổ của Đơn Triết Hạo, không khách khí mà làm nũng: “Đi không? Nếu

như anh không đi cùng thì em phải đi một mình rồi.”

Đơn Triết Hạo muốn kiên quyết cũng không được, anh kéo cánh tay của cô: “Thật là thua em rồi, đi thôi.”

Giản Nhụy Ái vui vẻ dắt tay hai đứa bé đi theo Đơn Triết Hạo đến khu vui chơi.

Sắc mặt bốn người rất khác nhau, Giản Nhụy Ái và hai đứa bé rất vui vẻ, chỉ có vẻ mặt của Đơn Triết Hạo là đăm chiêu khó chịu.

Khu vui chơi này được coi là nơi sang trọng nhất, chỉ dành cho những kẻ có tiền, người đến chơi đều là người giàu có. Có rất nhiều trò chơi được trẻ em khắp thế giới yêu thích, còn có cả không gian hẹn hò cho những đôi tình nhân.

Giản Nhụy Ái rất ít khi đến những khu vui chơi như thế này, nên vô cùng phấn khích, đôi mắt sáng rực, nhìn những trò chơi hấp dẫn còn có hai đứa bé đi bên cạnh cứ ríu rít khiến cô phải bật cười.

“Bà xã ơi, chúng ta chơi Yun-night Speed đi.” Tiếu Cảnh hào hứng nhìn khu trò chơi Yun-night Speed.

Nghe thấy Yun-night Speed khiến Giản Nhụy Ái suýt nữa hộc máu, không thể tưởng tượng được đứa bé này lại đề nghị chơi Yun-night Speed.

“Chị ơi!, không cần chơi Yun-night Speed, chẳng lẽ chị chưa từng nghe đến trò chơi cưỡi ngựa sao?” Nụ Nụ nở nụ cười gian tà như thiên thần.

“Không được, trò đó nhảm chán muôn chét, chơi thuyền hải tặc.”

“Không được, anh là anh trai phải biết nhường nhịn em gái, chúng ta vào cửa Thiên Ma đi.”

“Em xem anh là anh trai của em từ khi nào vậy? Em đi tìm chồng em mà xin đi, còn đây là bà xã của anh, phải nghe anh.”

“Hu hu...” Nụ Nụ mở to mắt khóc rống lên.

Hai đứa trẻ thật là ôn ào, Giản Nhụy Ái im lặng từ nãy giờ, rốt cuộc không biết phải làm gì trước hai đứa trẻ này đành hầm hừ: “Được rồi, tất cả im lặng cho chị.”

“Chị à, em không cãi nhau, chị đừng bắt tụi em về nhà, tụi em chơi cái gì cũng được.”

Giản Nhụy Ái biết giọng nói của mình ban nãy có hơi lớn, đã khiến cho Nụ Nụ hoảng sợ, thấy bộ dạng uất ức của bé, cô có chút không đành lòng vội ngồi xổm xuống: “Thật xin lỗi Nụ Nụ, chị không nên lớn tiếng với các em như thế.”

“Chị, đây là lần đầu tiên tụi em đến khu vui chơi, có thể em không cãi nhau với anh nữa, chỉ cần chị đừng bắt chúng em rời đi.” Nụ Nụ sụt sịt nhìn Giản Nhụy Ái, đôi mắt ngân ngắn nước mắt vô cùng đáng thương.

Đơn Triết Hạo ôm lấy Nụ Nụ, sắc mặt vẫn cứng ngắc như cũ nhưng giọng nói đã có chút trìu mến: “Được rồi, chúng ta đi vào trong đi, không thì khu vui chơi đóng cửa đó.”

Giản Nhụy Ái dắt tay Tiếu Cảnh, cảm động đến ngây người nhìn theo bóng lưng của Đơn Triết Hạo, cô biết anh không phải là người vô tình mà.

Sững sờ mấy phút, đến lúc bị Tiếu Cảnh kéo tay mới giật mình bừng tỉnh.

“Đi thôi, Tiếu Cảnh.”

Vừa đi vài bước, cô phát hiện Tiếu Cảnh dừng lại: “Tiếu cảnh, sao thế?”

Tiểu Cảnh hất tay Giản Nhụy Ái ra, chạy về phía một tiệm đồ chơi, Giản Nhụy Ái vội vàng theo sau: “Tiếu Cảnh, sao vậy? Em muốn mua cái gì sao!”

Đơn Triết Hạo cũng phát hiện bọn họ tụt lại phía sau, khẽ cau mày bất mãn đi tới.

Tiểu Cảnh không để ý tới Giản Nhụy Ái, lôi kéo ống tay áo Đơn Triết Hạo, cầu khẩn: “Anh trai, em có thể tìm thấy Chihuahua rồi.”

Đó là một bộ đồ chơi lắp ráp người có tên Chihuahua.

“Không được.” Đơn Triết Hạo liền cự tuyệt không cần suy nghĩ.

Giản Nhụy Ái nhìn về mặt thất vọng của Tiếu Cảnh, có lẽ Tiếu Cảnh rất yêu thích Chihuahua, nếu không sẽ không kéo tay cầu khẩn Đơn Triết Hạo mua cho bé, vì cậu bé biết Đơn Triết Hạo không thích cậu bé cho lắm.

“Tiếu Cảnh, để chị mua giúp em.” Giản Nhụy Ái đi đỗi 20 xu, mua cho Tiếu Cảnh món đồ chơi mà bé ước ao.

“Cám ơn vợ.”

Tiếu Cảnh thật đáng yêu, nhưng chữ vợ khiến Giản Nhụy Ái không chịu nổi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiền xu trong túi Giản Nhụy Ái dần vơi đi, nhưng vẫn chưa thể gấp nổi thứ đồ chơi Chihuahua nào.

Tiểu Cảnh thất vọng, nước mắt ngân ngắn nước mắt nhưng cố nén để nó không rơi ra: “Bà xã à, không chơi nữa, đi thôi.”

Giản Nhụy Ái nhìn cái túi không còn đồng xu nào cả, cảm thấy có lỗi với cậu bé: “Thật xin lỗi, nếu không chị... Chị đi mua thêm.”

“Không cần, mặc dù em muốn Chihuahua, nhưng lại không muốn phiền chị.”

Nụ Nụ lôi kéo cánh tay Đơn Triết Hạo cầu khẩn: “Anh ơi, cầu xin anh giúp anh của em một tay đi, giúp bọn em có một Chihuahua được không anh?”

“Không muốn.” Đơn Triết Hạo trả lời.

“Một bạn học ở lớp chúng em bị bệnh bạch cầu, nguyện vọng lớn nhất của bạn ấy là Chihuahua, nhưng cha mẹ của bạn ấy không có tiền, cha mẹ của bạn ấy đã đem tất cả tiền đi chữa bệnh cho bạn ấy, nên không có tiền mua Chihuahua, hơn nữa chỗ chúng em ở không có bán Chihuahua, anh à, có thể giúp một tay không?”

Hai đứa bé đưa ánh mắt khát vọng nhìn Đơn Triết Hạo, đôi mắt đã đỏ ửng lên.

Chương 108

CẦU HÔN GIÁ RẺ

Đứa bé lương thiện lại nhân ái như thế thì dù Đơn Triết Hạo cũng rắn đến đâu cũng bị phá vỡ: “Được, anh đồng ý.”

“Cám ơn anh.” Nụ Nụ ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo vui vẻ hôn lên má anh một cái.

Tiêu Cảnh cứ nhìn chầm chằm Đơn Triết Hạo, mím môi không nói lời nào.

Giản Nhụy Ái nhìn hai đứa trẻ, trong lòng tràn đầy cảm thán cùng dịu dàng, sau đó lại nhìn Đơn Triết Hạo đang cố gắng thi tho.

Không nghĩ đến việc Đơn Triết Hạo lại gấp được Chihuahua một cách dễ dàng như thế, trước kia cô nỗ lực như thế nào cũng không gấp được. Tiêu Cảnh bị Chihuahua hấp dẫn liền không đoái hoài đến Giản Nhụy Ái nữa và bám chặt lấy Đơn triết Hạo.

Giờ phút này Đơn Triết Hạo đang dắt tay hai đứa bé, vui vẻ đi vào trong công viên.

Còn Giản Nhụy Ái vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng ba người bọn họ, vừa mới trôi qua mấy giây ngắn ngủi, nhưng cô lại có cảm giác thế giới biến hóa đến nghênh trời lệch đất, chờ đến thời điểm cô hoàn hồn, Giản Nhụy Ái mới biết mình bị bỏ lại phía sau, vội vàng chạy đuổi theo.

Bọn họ đi tới vòng xoay ngựa gỗ, nhìn Nụ Nụ đang vui vẻ trên ngựa, còn Tiểu Cảnh thì không thích cho lắm, nhưng trong tay bé đã có Chihuahua, thế cũng đủ làm bé vui vẻ rồi.

Bốn người ngồi trên ngựa, vui vẻ hoan hô: “Chị, chị...”

“Nụ Nụ, đừng như thế, nắm chặt ngựa gỗ đi, coi chừng té xuống.”

Giản Nhụy Ái nhìn hai đứa bé vui vẻ, trong lòng cũng vui vẻ hơn, bọn họ thật là thông minh và thiện lương, nếu như đứa con của cô và Đơn Triết Hạo cũng có thể khéo léo và thông minh như thế, cô sẽ rất hạnh phúc.

Âm nhạc từ từ vang lên, tiếng cười của hai đứa bé càng thêm hưng phấn.

Tay Giản Nhụy Ái nắm chặt ngựa gỗ, nhạc điệu vui nhộn, nó cứ xoay tròn, lại xoay tròn dưới ánh đèn lấp lánh như những vì sao, cô tựa như một đứa trẻ sống trong chuyện cổ tích.

Cô nhắm mắt lại hưởng thụ sự bình yên ấy, sau đó chậm chạp dờ hai tay ra: “A!”

Cánh tay của cô bị ai đó kéo qua, cảm giác mình bay lên trời, khi cô phản ứng kịp, không nghĩ đến cô lại rơi vào lòng ngực của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo kéo cô về vòm ngực mình, mấy ngày nay vì chuyện công việc, nên anh không có thời gian bên cạnh cô, lại

thêm hai tên tiểu quỷ kia đến, làm cho cô không chú tâm đến anh, khiến anh có chút đố ky.

Hôm nay nhìn thấy Giản Nhụy Ái hưởng thụ như thế, càng thêm xinh đẹp hơn người, khiến anh cứ phải dõi theo Giản Nhụy Ái, ai cũng đừng ước mơ có được cô.

Đầu của anh khẽ tựa vào bả vai Giản Nhụy Ái, nghe mùi thơm dịu dàng trên tóc cô.

Sau đó thì thầm bên tai cô: “Em thật đẹp!”

“Ghét.” Giản Nhụy Ái đang hoảng sợ, ngượng ngùng bày tỏ sự bất mãn của mình.

Động tác mảnh khảnh như thế, cũng không giống như cự tuyệt, càng giống như mời mọc.

Môi của anh đặt bên tai cô, khẽ thổi gió, làm thân thể Giản Nhụy Ái run lên, cô cảm giác như trong người Đơn Triết Hạo có sự biến hóa, không khỏi lo lắng, lúng túng nói: “Hảo, đừng...”

“Không... không nên cái gì.” Đơn Triết Hạo cười nhìn Giản Nhụy Ái, anh biết cô đang nghĩ cái gì, cũng không nguyện ý giải đáp, mà anh rất thích chọc cô.

“Em...” Mắt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, e thẹn cúi đầu.

Đơn Triết Hạo cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp vòng xoay, khiến cho các cô gái khác như vui lây, càng thêm hâm mộ Giản

Nhụy Ái khi cô có thể yêu được một người đàn ông tốt đến vậy.

“Tiểu sắc nữ, không nghĩ việc em còn háo sắc hơn cả anh nữa.” Đơn Triết Hạo nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái biết mình đã bị Đơn Triết Hạo trêu chọc, nên có chút e thẹn ì cô mãi mãi không thể nào đoán được những điều anh suy nghĩ.

“Được rồi, tiểu Nhụy, cảm ơn em, cảm ơn em vì đã trải qua nhiều chuyện như thế vẫn nguyên ý ở bên cạnh anh, cảm ơn em đã luôn yêu anh.

Anh mặc kệ việc toàn thế giới này nghĩ gì về anh, anh chỉ tin tưởng vào cảm nhận của riêng mình, vô luận người ta nói như thế nào, anh đều không để ý, thích em, yêu em, đó là chuyện anh muốn làm nhất trong kiếp này, mặc kệ bao lâu, cả đời, đời sau, kiếp sau sau nữa... Anh đều sẽ yêu em, tựa như cùng biển cạn đá mòn tình duyên vẫn bền chặt.”

Đơn Triết Hạo không phải là người thích nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng không biết vì sao hôm nay lại nói những lời buồn nôn như vậy, và nó cũng trôi tuột khỏi miệng anh một cách dễ dàng, xem ra hoàn cảnh có tác dụng nâng đỡ rất lớn.

Để cho anh có thể nói tất cả.

Giản Nhụy Ái ngược nhìn Đơn Triết Hạo, lời của anh dịu dàng đi thẳng vào lòng cô, vòng xoay tròn ngựa gỗ dừng lại.

Tất cả mọi người vẫn chưa thỏa mãn việc đi ngựa gỗ, nhưng khi thấy Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đi xuống, mỗi người đều nhìn theo, không ai khó chịu nữa.

“Nhanh thả em xuống đi, mất mặt quá!” Giản Nhụy Ái xấu hổ mà úp mặt vào ngực Đơn Triết Hạo, nhưng Đơn Triết Hạo cũng không biết xấu hổ, cũng không chịu thả cô ra.

“Có cái gì mất thể diện, em là vợ của anh, ai dám nói gì.”

Giản Nhụy Ái giãy giụa đòi xuống, nghiêng đầu, bộ dáng đầy xấu hổ, Đơn Triết Hạo thật muốn ăn cô.

“Ai là vợ của anh, em còn chưa gả cho anh mà?”

“Tiểu Nhụy, cái này có phải là em đang nhắc nhở anh, anh cầu hôn em mới chịu gả cho anh đúng không.” Đơn Triết Hạo quỳ một chân xuống đất, lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, dịu dàng nói.

Mọi người kéo đến xem náo nhiệt mọi lúc một đong, Giản Nhụy Ái lúng túng lôi kéo tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, anh nhanh nhanh lên một chút, rất nhiều người đang nhìn chúng ta.”

“Anh không muốn, trừ phi em đồng ý với anh.” Đơn Triết Hạo kiên định nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái đỏ bừng mặt, ra sức kéo tay Đơn Triết Hạo nhưng anh vẫn không nhúc nhích khiến co thấy khó xử.

“Cầu hôn, không có nhẫn, em mới không thèm anh, quá không có...” Giản Nhụy Ái chỉ muốn tìm một cái cớ để bắt anh đứng dậy.

Cũng không biết anh đang muốn làm cái gì, chỉ thấy anh đi đến trước mặt một bạn học nữ, sau đó anh hỏi: “Có thể cho anh cái lon trong tay em không?”

Anh đúng là điên rồi, dùng hai tờ tiền màu đỏ đổi lấy một lon cola rẻ tiền.

Càng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, Đơn Triết Hạo cầm trên lon đến trước mặt Giản Nhụy Ái, quỳ xuống cầu xin cô: “Gả cho anh đi.”

Giản Nhụy Ái ngỡ ngàng cảm động nhìn khuôn mặt anh tuấn và thái độ nghiêm túc của anh, ngân ngấn nước mắt vì xúc động.

Còn không chờ Giản Nhụy Ái nói lời đồng ý, Đơn Triết Hạo đã đem chiếc nhẫn đeo vào tay cô, như tính cách ương ngạnh không đợi câu trả lời của người khác, chỉ có điều anh rất muốn cô bên cạnh cả cuộc đời này

Giản Nhụy Ái nhìn nút lon trong tay mình, không biết là vui mừng hay lo lắng, những người khác cầu hôn không nhẫn kim cương thì cũng nhẫn vàng, thế mà người cầu hôn cô lại bỏ đồng tiền mua một chiếc nhẫn lon.

Cô muốn khóc cũng không thể khóc nữa rồi.

“Thật là lãng mạn mà! Hơn nữa người đàn ông kia rất đẹp trai! Nếu để một người đẹp trai như thế cầu hôn tôi, thì chắc chắn tôi sẽ đồng ý.” Một người đứng xem lên tiếng.

“Đúng vậy, tờ cũng rất hâm mộ, hiện tại những người đàn ông tốt đã chết hết rồi, còn sống thì cũng là hoa đã có chủ, chẳng biết đến bao giờ mình mới tìm được người để gả đây.” Một người qua đường khác lên tiếng.

Giản Nhụy Ái dẫu có nằm mơ, cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảnh được cầu hôn như thế này, không cần buổi lễ long trọng, cũng khác biệt, cũng “lạ” hơn người

“Hạo, anh đứng lên đi.” Giản Nhụy Ái lúng túng lôi kéo tay Đơn Triết Hạo

“Em có đồng ý với anh không?” Đơn triết Hạo vẫn quỳ xuống đất

Anh chính là một bá vương ngang ngạnh, đó mới chính là tính cách của Đơn Triết Hạo.

“Đồng ý, đồng ý đi...” Mọi người thúc giục

Bị mọi người dồn đến đường cùng, mặt Giản Nhụy Ái đỏ như gác, đến tia máu cũng lộ ra, cô nắm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Được rồi, em đồng ý... anh đứng lên đi.”

Đơn Triết Hạo kích động ôm lấy Giản Nhụy Ái, siết chặt cô vào lòng ngực của anh, anh sẽ không từ thủ đoạn nào, sẽ đem cô

ôm trong lòng ngực

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên cánh môi Giản Nhụy Ái, nụ hôn này mang theo cảm giác dịu dàng và che chở, vị ngọt môi hôn như có cánh bay vào lòng của người đứng xem.

Chương 109

ĐÀN ÔNG ĐỪNG CAN THIỆP VÀO CHUYỆN PHỤ NỮ

Tiêu Cảnh vội vàng che mắt của Nụ Nụ lại: “Thiếu nhi không nên nhìn”

“Em không còn là thiếu nhi nữa, em cũng có chồng, em cũng hôn chồng em rồi.”

“Nụ Nụ, làm sao em lại bướng bỉnh như thế.”

“Không được sao? Em thừa dịp chồng em đã ngủ, hôn trộm, chú ấy không biết. Anh à, anh đừng nói cho chú ấy biết nhé”

Đoạn nói chuyện ngây thơ đã phá vỡ khung cảnh mù mẫn trước mắt, Giản Nhụy Ái bừng tỉnh nhận ra ở đây còn có nhiều trẻ em vội đẩy Đơn Triết Hạo ra.

“Chị à, cảm giác như thế nào ạ?” Nụ Nụ lên tiếng

Câu hỏi tò mò của đứa bé khiến Giản Nhụy Ái lún túng không biết phải trả lời thế nào.

“Nụ Nụ, đừng nói chuyện lung tung nữa, chúng ta đi thôi.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, trên tay vẫn đeo nhẫn lon coca, dắt Nụ Nụ đi về phía trước, còn Tiểu Cảnh lēo đẽo theo Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái vẫn còn đang lâng lâng mơ màng vì màn cầu hôn mới vừa rồi.

Không ngờ một người có tính cách áp đặt và cầu toàn như Đơn Triết Hạo lại cầu hôn như vậy, mà cô cũng đồng ý lời cầu hôn của anh, không có cảnh tượng lung linh, không có nhẫn kim cương lấp lánh, cái gì cũng không có.

Cô đã từng tưởng tượng ra hàng trăm tình huống Đơn Triết Hạo cầu hôn mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chỉ với phút cao hứng nhất thời mà anh nói lời cầu hôn với cô, hành động này đã khiến cô không thích ứng kịp dù cô có muốn hay không cũng phải chấp nhận phương thức cầu hôn của anh.

Tiểu Cảnh nắm chặt tay Đơn Triết Hạo, lạnh lùng nhìn anh, dùng giọng nói như một người lớn ra lệnh cho kẻ nhỏ: “Này, chú phải đối xử thật tốt với vợ của cháu nhé!”

“Ừm.” Đơn Triết Hạo cũng không nói gì nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Làm thế nào để cháu tin được.” Tiểu Cảnh truy hỏi tận gốc.

“Cậu bé, có nhiều chuyện không nên hỏi.” Đơn Triết Hạo biết tiểu quỷ này rất dây dưa, không hiểu rõ chuyện hôn nhân là chuyện quan trọng cả đời người, anh đã cố nhịn nhiều lắm rồi, giờ không muốn tiếp tục bàn luận với một đứa trẻ nên lạnh lùng ra lệnh.

“Cháu không hiểu biết nhiều như chú, nhưng cháu biết chuyện quan trọng nhất trong hôn nhân là để vợ mình được vui vẻ.”

“Chú sẽ đối xử tốt với cô ấy, dùng cả sinh mạng của mình để chăm sóc cô ấy, xem Giản Nhụy Ái như trân châu bảo bối, xem nụ cười cô ấy như ánh sáng mặt trời nên phải cố chọc cho cô ấy cười, đến khi già, chú sẽ nhường cô ấy đi trước, bởi vì chú không muốn để cô ấy cô đơn trên thế gian.”

Tiểu Cảnh thật ra cũng không hiểu hết ý nghĩa câu nói của Đơn Triết Hạo, nhưng bé biết Đơn Triết Hạo yêu Giản Nhụy Ái, bé thở ra một hơi như người lớn: “Được rồi, cháu sẽ tặng vợ cháu cho chú... nếu như chú dám làm chị ấy khóc, cháu sẽ mang chị ấy về.”

Đơn Triết Hạo nghe giọng nói tò vò người lớn của Tiểu Cảnh, thiếu chút nữa đã bật cười lớn, tình yêu của một đứa trẻ có thể dễ dàng nhường nhịn cho người khác, bàn tay to của anh khẽ xoa đầu Tiểu Cảnh

Anh cảm giác tính cách Tiểu Cảnh cũng rất giống mình: “Được rồi, Tiểu quý, cảm ơn cháu.”

“Ai là tiểu quý chứ!”

“Nhóc, tiểu quý.” Đơn Triết Hạo ôm Tiểu Cảnh lên, chọc Tiểu Cảnh cười to.

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên thấy hai người thật vui vẻ, cô tự hỏi: ‘Không phải bọn họ là oan gia sao?’.

“Hai người sao thế?”

Hai người đồng loạt trả lời: “Chuyện của đàn ông, phụ nữ không cần quan tâm”

Giản Nhụy Ái im lặng không biết nói sao với cả hai, nhưng nhìn bọn họ thân thiết nhau rồi cũng khiến cô cảm thấy rất vui vẻ. Cô nhìn Nụ Nụ, cười nói: “Chúng ta đi, không cần để ý bọn họ.”

Đơn Triết Hạo ôm lấy Tiểu Cảnh đi sau cô, giống như vệ sĩ theo sau hai cô gái.

Giản Nhụy Ái đã từng tưởng tượng nếu bọn họ là một gia đình thì sẽ như thế nào? Hôm nay rõ cuộc cô đã biết, đây chính là gia đình.

Gia đình hạnh phúc viên mãn, thì đứa bé mới có thể lớn lên thành người tốt, cô không tự chủ mà vuốt ve cái bụng đã to của mình.

‘B López’ tiếng một ly thủy tinh vỡ nát.

Lạc Tình Tình tức giận phát điên, cầm cái ly ném thẳng vào tường, lá trà dính vào vách tường màu trắng, tạo thành một vệt loang lổ chảy dọc xuống chân tường.

Cô thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện Đơn Triết Hạo sẽ cầu hôn Giản Nhụy Ái, Đơn Triết Hạo phải là của cô, anh không thể lấy Giản Nhụy Ái được.

Trong đầu Lạc Tình Tình vô cùng rối rắm khó hiểu rốt cuộc Giản Nhụy Ái có gì tốt, cô mới là bạn thanh mai trúc mã với Đơn Triết Hạo, sao Đơn Triết Hạo lại đối xử với cô như thế?

Vương Hạo khẽ cau mày, nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình, nhìn ra sự ghen ty trong đôi mắt của cô nên tốt bụng nhắc nhở: “Lạc Tình Tình, cô đừng quên, chúng ta chỉ muốn bắt Giản Nhụy Ái để moi tiền của Đơn Triết Hạo, sau đó cô phải cùng tôi cao chạy xa bay, nếu như cô muốn gạt tôi, cô tự biết hậu quả.”

Lạc Tình Tình nỗi điên ánh mắt bốc lửa, tay nắm chặt thành quả đấm, ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt Vương Hạo, nói với giọng khinh thường: “Đều là tại anh, làm việc không đến nơi đến chốn, chỉ một người phụ nữ cũng không giết được, anh còn dám lớn tiếng với tôi, nói cho anh biết, tôi đã nắm giữ chứng cứ giết người của anh, nếu như anh dám lấy xấp ảnh kia ra úc hiếp tôi... tôi cũng sẽ đi báo công an.”

Vương Hạo không nghĩ đến việc Lạc Tình Tình lại trở mặt nhanh như thế, cười nhạt. Đúng rồi! Loại phụ nữ này rất hay lật lọng và nói dối, tại sao anh phải tin tưởng lời nói của cô.

“Chứng cứ, tôi thao tác nhanh nhẹn và kín đáo như thế mà cô có thể tìm được chứng cứ sao? hơn nữa cũng là cô bắt tôi đi, muốn vào ngục giam cũng không phải một mình tôi mà còn có cả cô.”

Lạc Tình Tình đứng ở bên giường, cười lạnh: “Không phải anh đã phái hai người đi giết Giản Nhụy Ái sao, một người trong đó là người đàn ông đã chết mấy ngày trước, hắn ta đã ghi âm lại cuộc nói chuyện của anh với hắn ta. Thôi tôi sẽ không nói thêm cho anh đâu.”

“Người phụ nữ này, không được động đến cô ta, chờ trời tối, ném cô ta ra biển làm mồi cho cá.”

“Như thế nào, có phải là những gì anh đã nói không?” Lạc Tình Tình hài lòng, xui anh đi giết Giản Nhụy Ái, nếu có thể giết được thì tốt, không giết được cũng xem như cô đã nắm được nhược điểm của Vương Hạo. có như vậy thì có thể xem như cô và Vương Hạo ngang hàng nhau. Chung quy tất cả cũng chỉ vì muốn đôi bên cùng có lợi.

Vương Hạo hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình, phẫn hận nói: “Đưa ghi âm cho tôi.”

Bàn tay to của anh siết chặt cổ của Lạc Tình Tình, nếu như anh dùng thêm tí sức nữa, chắc chắn Lạc Tình sẽ đi chết ngay, nhưng anh vẫn chưa xuống tay được, dù sao trong lòng anh vẫn có người vợ ngoan độc này.

Trong tình yêu, người nào yêu người kia trước, người đó chính là kẻ thua cuộc, Vương Hạo chính là người thua.

Lạc Tình Tình tìm được cơ hội thoát thân, cô hắng giọng, nhường mày, cười nhìn Vương Hạo, sau đó nói: “Anh không cần cầm những tấm ảnh kia đến đây uy hiếp tôi nữa, tôi cũng sẽ không cầm những đoạn ghi âm đến ép buộc anh, thành thật mà nói mục đích của chúng ta chỉ có một, đó là tiền của Đơn Triết Hạo, chúng ta phải giữ lập trường, nhưng trước hết phải tìm cách diệt trừ Giản Nhụy Ái.”

“Chỉ cần cô đừng có ý định quay lại bên cạnh Đơn Triết Hạo, mặc kệ như thế nào tôi sẽ giúp cô... giết chết Giản Nhụy Ái.”
Vương Hạo lạnh lẽo nói

“Được, đồng ý, hiện tại anh đi nghỉ ngơi một chút đi, lần trước anh đã gây tổn thương của Giản Nhụy Ái, thì người khôn khéo và xảo trá như Đơn Triết Hạo nhất định sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ cô ta, nên lúc này chưa phải là thời cơ hành động.”

Vương Hạo cũng đồng tình với suy nghĩ thấu đáo của cô.

Chương 110

CẦU HÔN Ở LÀNG CHÀI

Một chiếc máy bay lên thẳng sang trọng, bay qua tòa nhà Hải Thịnh, bay vọt ra biển, đến một thảo nguyên xanh tươi.

Giản Nhụy Ái xuống máy bay, nhìn những đồng hoa xinh đẹp, đây là lần thứ hai cô tới làng chài, cô cũng không biết vì sao Đơn Triết Hạo muốn đưa cô đến đây nên chỉ có thể đưa đôi mắt tò mò nhìn anh, như thể muốn tìm được một câu trả lời trong mắt anh.

“Thật xin lỗi e vì lần trước để cho em chịu thua thiệt, lần này anh sẽ bồi thường...”

Anh vẫn còn suy nghĩ vì chuyện đó sao? Giản Nhụy Ái tươi cười nở nhón chân lên ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo, đặt một nụ hôn lên môi anh, giống như chấp nhận lời nói của anh, lại giống như đang đánh cuộc với nó.

Mùi thơm quen thuộc, hương vị của người đàn ông quen thuộc, để cho cô càng thêm an tâm, buông Đơn Triết Hạo ra: “Hạo, đừng như vậy, tất cả đều là những chuyện đã qua.”

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt trong veo như dòng nước nhìn về mặt đau lòng của Đơn Triết Hạo, cô lặng lẽ dựa đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim và cảm nhận mùi vị của anh.

Đơn Triết Hạo cười cười, choàng tay qua năm lấy tay cô, rồi ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên trán cô một cái: “Cám ơn em.”

Sau đó anh kéo cô đi về phía ruộng hoa, khiến cho bóng dáng hai người kéo dài khắp làng chài.

Làng chài yên tĩnh, bây giờ đang mùa thu hoạch, làm sao lại không có ai làm việc như thế? Trong lúc Giản Nhụy Ái đang thắc mắc và đảo mắt nhìn xung quanh thì bất chợt thấy mọi người từ ruộng hoa đứng lên, với bộ quần áo đủ màu sắc nhanh chóng đứng thành một đội hình xếp thành dòng chữ ‘Giản Nhụy Ái, gả cho anh đi’

Giản Nhụy Ái bất ngờ và kinh ngạc lấy tay che miệng lại không nói lên lời chỉ ngây người nhìn Đơn Triết Hạo đang quỳ một chân dưới đất, trên tay cầm một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp.

“Tiểu Nhụy, đây là một chiếc nhẫn kim cương anh nhò một nhà thiết kế người Đức làm riêng cho em, nó cũng giống như những đóa hoa ở đây, màu vàng rực rỡ trong nắng, và cũng là chiếc nhẫn có một không hai trên thế giới, nó biểu hiện là em là người duy nhất trong lòng anh, đời này em chỉ thuộc về anh.” Đơn Triết Hạo quỳ một chân xuống đất, nghiêm túc cầu hôn.

Giản Nhụy Ái ngó ngắn nhìn chiếc nhẫn xa xỉ rất đẹp, thì ra hôm ở công viên chỉ là anh muốn biết được lòng cô, mới có tình huống cầu hôn độc nhất vô nhị như thế.

Ánh mắt mờ màng, vẻ mặt vô cùng vui vẻ hạnh phúc, nụ cười giống như hoa hồng nở rộ mang theo chút thận thùng càng làm cho lòng người ước ao, nhìn chăm chú vào đôi mắt đầy chân tình của Đơn Triết Hạo, sau đó lại nhìn mọi người xung quanh đang tươi cười chúc phúc với cô

Thế nên nụ cười cô càng thêm rạng rỡ, khiến Đơn Triết Hạo cũng cảm thấy hạnh phúc và ám áp vì không uổng công chuẩn bị mọi thứ.

“Tiểu Nhụy, gả cho anh được không?” Đơn Triết Hạo vẫn kiên trì chờ câu trả lời của Giản Nhụy Ái.

“Em đồng ý...” Nước mắt hạnh phúc lăn dài trên gương mặt Giản Nhụy Ái, cô nghẹn ngào không nói nên lời, đó là niềm hạnh phúc đang kích động dâng trào. Cô thật sự muốn gả cho Đơn Triết Hạo ngay lập tức, đây thật sự là khoảnh khắc đáng nhớ trong cuộc đời.

Đơn Triết Hạo đeo nhẫn vào ngón tay Giản Nhụy Ái, đó không chỉ đơn giản là một chiếc nhẫn mà như thể anh đang trao gửi cho cô hạnh phúc, thì ra hạnh phúc không phải nhìn đối phương hạnh phúc, mà hai người cùng nắm tay nhau mới có hạnh phúc thật sự

“Bốp, bốp...” Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay chúc mừng, không gian xung quanh sáng lên bởi chiếc nhẫn kim cương rực rỡ dưới nắng.

Hạnh phúc, thì ra đây mới là hạnh phúc thật sự, tự nhìn người mình yêu lựa chọn rời đi, không phải là lựa chọn đúng đắn nhất, điều đúng đắn thật sự là đón họ trở về.

Mọi người chung quanh thức thời rời đi, dù sao bọn họ cũng đã hoàn thành công việc được giao.

Đơn Triết mỉm cười thoải mái, đã rất lâu rồi anh không được cười như thế, tất cả đều do người con gái đứng trước mặt anh đây, anh kích động ôm lấy Giản Nhụy Ái

Sự kích động vì hạnh phúc, để cho anh giống như một chàng trai mười mấy tuổi vừa biết yêu, cười hỏi “Tiểu Nhụy, em nói, em yêu anh đi.”

Giản Nhụy Ái vừa nghe lời đề nghị của Đơn Triết Hạo, chẳng rõ vì sao: “A!”

“Tiểu Nhụy, anh muốn nghe em nói em yêu anh.” Đơn Triết Hạo vẫn muốn được nghe cô nói.

Giản Nhụy Ái đẩy Đơn Triết Hạo ra, xấu hổ quay đầu: “Đừng như thế, rất kỳ quái.”

“Làm sao mà kỳ quái? Em đã đồng ý nhận lời cầu hôn của anh... chúng ta đã là vợ chồng rồi, có cái gì kỳ quái, nói nhanh đi.” Đơn Triết Hạo dụ dỗ, hai mắt giống như có ánh đèn, không ngừng lóe sáng.

“Em... em yêu anh...” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu thì thầm sau đó vội vàng xoay người đi, không dám nhìn mặt Đơn Triết Hạo nữa

“Em nói cái gì, anh nghe không rõ.” Đơn Triết Hạo kéo Giản Nhụy Ái xoay lại để đối mặt với mình, để cho bốn mắt bọn họ nhìn nhau.

Cõi lòng như len lỏi một tia ánh sáng, tựa như đã tìm thấy cửa ra, cái loại ánh sáng mang theo ám áp khiến lòng người dễ chịu.

“Em... Em yêu anh.” Giản Nhụy Ái dần đã quen với sự đùa giỡn của Đơn Triết Hạo, nhón chân lên ghé vào bên tai của anh, thét: “Em yêu anh, em yêu anh...”

Đơn Triết Hạo cười to, siết Giản Nhụy Ái vào lòng, ngoài miệng vể lên nụ cười: “Được! Cô gái nhỏ, thật lớn gan.”

Bọn họ cứ vui vẻ chơi đùa, em đuôi anh, anh đuôi em, cứ như bướm lượn khiêu vũ với mật hoa, không buồn không lo, trong lòng chỉ có nhau.

Anh yêu cô, mà cô cũng yêu anh.

Khắp làng chài đều vang vọng tiếng cười khanh khách của hai người, hạnh phúc lây lan vào lòng của tất cả những người dân ở đây.

Đơn Triết Hạo bế Giản Nhụy Ái lên, xoay một vòng, họ không còn câu nệ xem có ai nhìn thấy hay không.

Giản Nhụy Ái hạnh phúc choàng tay ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo, hướng về phía không khí hô lớn: “Hạo, anh có yêu em không.”

“Không nói cho em biết” Đơn Triết Hạo cười.

“Hạo, nói đi” Giản Nhụy Ái làm nũng thúc giục.

“Rất yêu, yêu đến tận xương tủy, một mực yêu thương.” Đơn Triết Hạo kiên định nói

“Nếu như mà em và bà nội rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai trước.” Giản Nhụy yêu tiếp tục hỏi.

“Anh sẽ không để cho em rơi xuống sông.” Đơn Triết Hạo quyết đoán nói.

Cô nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ôm chặt lấy người anh, người đàn ông này quá ưu tú, có thể nói anh là người đàn ông hoàn mỹ nhất trên thế gian, nếu như cô cứ chọn ba chọn bốn, nhất định sẽ vứt mất người tốt nhất.

Bọn họ ngồi nơi đó, nắm tay nhau nhìn về phía mặt trời, cùng nhau đặt hy vọng cho tương lai.

Chỉ có ở bên cạnh nhau, họ mới được sống hạnh phúc, mới tìm được nụ cười rực rỡ.

Đơn Triết Hạo nhìn về mặt đất hồn của Giản Nhụy Ái, hài lòng huých nhẹ vào người cô.

“Hạo, đừng đá em như thế.” Giản Nhụy Ái không biết rằng Đơn Triết Hạo lại như một đứa bé đến vậy, thấy anh không có ý định dừng lại, quét mồm môi, bắt đầu phản công.

Nhưng cô làm sao có thể đỡ súc với Đơn Triết Hạo, mới chỉ khẽ nhúc nhích đã suýt ngã xuống, may nhờ Đơn Triết Hạo kịp đỡ

để cô ngã vào lòng ngực của anh.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt ngượng ngùng khẽ đẩy Đơn Triết Hạo ra.

“Là vợ chồng già cả rồi, còn xấu hổ cái gì nữa!” Đơn Triết Hạo nhao báng.

“Hạo, ghét anh!” Giản Nhụy Ái giơ tay đánh khẽ lên người Đơn Triết Hạo.

Anh cứ ôm chặt lấy cô hạnh phúc, tay vuốt ve bụng của cô, cảm giác đứa bé đang dần trưởng thành: “Em đoán xem, đứa bé là trai hay là gái.”

“Em hy vọng là con gái, như vậy em sẽ có thể mua áo đầm đẹp cho con, vậy còn anh?” Giản Nhụy Ái rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ánh mắt nhìn về phương xa, tràn đầy ước mơ.

“Mặc kệ là con trai hay con gái, chỉ cần em sanh, anh đều thích” Đơn Triết Hạo nói.

Giản Nhụy Ái cảm động, im lặng không nói thêm gì nữa, hưởng thụ ấm áp và hạnh phúc đang có.

Chương 111

HIẾU LÀM KHI ĐI CÔNG TÁC

Sau chuyến cầu hôn tại làng chài trở về, Đơn Triết Hạo chuyên tâm vào công việc. Anh phải cố gắng giải quyết xong tất cả công việc, để có thời gian chuẩn bị cho hôn lễ của anh và Giản Nhụy Ái. Hôn lễ của bọn họ phải thật đặc biệt, Giản Nhụy Ái phải là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới.

Giản Nhụy Ái nằm ở trên giường nhìn chiếc nhẫn trong tay. Đến ngủ cô cũng có thể cười trộm. Đã mấy ngày trôi qua, nhưng mỗi khi nhớ đến cô đều hạnh phúc mỉm cười vui vẻ.

Hiện tại không còn chuyện hiếu làm nữa, cô cũng chẳng có gì để suy nghĩ, chỉ có thể nghĩ đến màn cầu hôn của Đơn Triết Hạo rồi len lén cười khúc khích một mình.

Dần dần, bà nội và người giúp việc đã thấy mọi chuyện quen thuộc. Cũng không chấp nhận khi thấy Giản Nhụy Ái tự dung cười, thậm chí mọi người còn thấy nụ cười của cô thật đáng yêu.

‘leng keng...’ chuông điện thoại di động vang lên. Giản Nhụy Ái thò tay ra khỏi chăn, cầm lấy điện thoại di động. Trên màn hình hiển thị của điện thoại của Lạc Tình Tình. Cô khẽ cau mày, không biết vì sao Lạc Tình Tình lại gọi điện cho cô.

“Alo. Nhụy Ái. Tôi là Lạc Tình Tình, Đơn Triết Hạo cần phải đi công tác với tôi. Anh ấy bảo tôi qua nhà lấy hành lý giúp, cô chuẩn bị chút quần áo cho anh ấy, tôi sẽ qua đó lấy ngay”

“Ừ, được rồi, hẹn gặp lại.” Giản Nhụy Ái cau mày, làm sao lại đi công tác đột ngột như thế. Hơn nữa cô nghe được giọng nói vô cùng háo hức của Lạc Tình Tình. Đúng vậy, cô biết rõ Lạc Tình Tình vẫn còn tình ý với Đơn Triết Hạo. Nhưng cô tự dặn bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều. Lạc Tình Tình sẽ đi qua lấy hành lý của anh ngay nên cô cần phải chuẩn bị một chút

Vừa mới chuẩn bị xong, Lạc Tình Tình đã đến. “Nhụy Ái, đã chuẩn bị xong chưa?”

Giọng nói bình tĩnh giống như giữa bọn họ chỉ có mối quan hệ trong sạch chỉ vì công việc. Ánh mắt Lạc Tình Tình quét nhìn khắp gian phòng của bọn họ. Nhìn thấy hình ảnh hai người chụp ở đầu giường, thì trong mắt lộ ra vẻ chán ghét. Việc sống trong một căn phòng sang trọng, trở thành bà Đơn, đáng lẽ phải dành cho cô, thế mà con nhỏ nghèo rớt mồng胎, xấu xí không có nhân cách Giản Nhụy Ái lại đang ở trong phòng.

Những thứ này, sớm muộn gì cô cũng phải đoạt lại.

“Đã chuẩn bị xong.” Giản Nhụy Ái đem túi hành lý đưa cho Lạc Tình Tình, vốn muốn hỏi đi công tác bao lâu, khi nào hai người về. Nhưng Lạc Tình Tình lại không cho cô cơ hội nói, chỉ tóm vể gấp gáp rồi đi.

“Tiểu Nhụy, Tình Tình đến làm gì thê?” Bà nội đi vào hỏi.

“Bà nội. Hạo nói anh ấy muốn đi công tác, muốn con giúp anh ấy chuẩn bị ít đồ. Tình Tình qua đây là để lấy hành lý thay anh ấy,

không có gì đâu.” Giản Nhụy Ái vừa trả lời bà nhưng trong lòng lại bất an không diễn tả được thành lời.

“Chẳng có chuyện gì, sao lại đi công tác? Đi mấy ngày thì về?” Bà nội phát giác những điểm còn chưa rõ ràng trong câu nói của Giản Nhụy Ái, nên hỏi tiếp.

©DDLQĐ

Đơn Triết Hạo ngồi ở phòng làm việc, nhìn cửa mở ra, thấy Lạc Tình Tình cầm hành lý của mình vào thì kinh ngạc mấy phần: “Tiểu Nhụy đâu.”

Lạc Tình Tình nghe anh nói như thế, thì rất khó chịu, còn tỏ vẻ buồn bực: “Hạo, Nhụy Ái nói cô ấy không muốn đi.”

Đúng vậy, cô sẽ không để Giản Nhụy Ái được hết lợi lộc. Tìm được một cơ hội để ở bên cạnh Đơn Triết Hạo rất vất vả. Có thể cùng Đơn Triết Hạo đi công tác xa nhà, cô sẽ không để cho Giản Nhụy Ái làm người thứ ba cản trở.

“Không đi?” Đơn Triết Hạo không nghĩ đến chuyện Giản Nhụy Ái lại dám từ chối lời mời mọc của mình. Trong lòng có chút bất mãn, đứng dậy kéo hành lý: “Đi thôi.”

Thật ra, anh tức giận là vì anh đã cố chuẩn bị một bữa tiệc của cô. Thế mà cô lại không đến, như vậy thì bữa tiệc kia cũng xem như không cần thiết nữa nên anh có chút tức giận.

Anh tức giận, Lạc Tình Tình dễ dàng nhận ra điều đó, nên vô cùng hả hê.

Hơn nửa tháng trôi qua, Đơn Triết Hạo chẳng thèm gọi một cú điện thoại về nhà cho cô. Giản Nhụy Ái gọi thì điện thoại của anh lại trong trạng thái tắt máy, điều đó khiến cho cô rất lo lắng.

Cô không lo chuyện Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình ở chung vì cô tin tưởng anh, mà cô lo lắng vì không thấy tin tức của anh, cô sợ chuyện không may sẽ xảy ra. Mỗi ngày nhìn chiếc nhẫn cầu hôn, thì tâm Giản Nhụy Ái lại có chút an lòng.

Chỉ mới nửa tháng mà thôi, Giản Nhụy Ái đã thấy bụng mình lớn hơn thật nhiều. Xem ra giai đoạn sau này thai phát triển khá nhanh.

“Bà nội, bà đang làm gì thế ạ?” Giản Nhụy Ái đi xuống cầu thang nhìn thấy bà nội đang xem ti vi. Vừa nghe đến tiếng cô thì bà hốt hoảng tắt TV, nhưng cô vẫn có thể nghe được thông tin khiến cô phải lảo đảo mấy bước, sắc mặt vô cùng khó chịu.

Chủ tịch tập đoàn Đơn thị đang ở khách sạn cùng thư ký...

“Tiểu Nhụy, con đừng kích động quá. Hạo, chuyện gì nó làm cũng có nguyên nhân cả.” Bà nội vội vàng đỡ lấy Giản Nhụy Ái, chỉ sợ cô vô ý ngã xuống sẽ không chống đỡ được.

Cô đưa tay, mở ti vi lên, thấy Đơn Triết Hạo cùng Lạc Tình Tình đang mặc áo choàng tắm đứng bên cửa sổ thưởng thức cảnh đêm.

Hình ảnh kia đâm sâu vào cõi lòng cô, cô đã phải sống trong lo lắng vì sự an toàn của anh. Ngày ngày đều thấp thỏm đợi chờ điện thoại của anh, còn anh lại để từng ngày trôi qua an nhàn như thế. Chẳng lẽ anh...

Tay cô không tự chủ được mà cứ vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út, đó là chiếc nhẫn cầu hôn của Đơn Triết Hạo, đó là động lực khiến cô vui vẻ chờ đợi anh. Trước kia cũng bởi vì những tin báo lá cải đăng, cô hiểu lầm Đơn Triết Hạo. Hiện tại cô không nên tin những tin tức trên báo nữa, anh sẽ không lừa gạt cô.

Những lời thô lộ của anh vẫn còn bên tai cô, anh không thể nào biểu đạt chân tình như thế nếu là anh đang nói dối.

Đúng vậy, cô phải tin tưởng anh.

“Bà nội, cháu không sao, cháu tin tưởng Hạo, bà nội nhìn chiếc nhẫn này thử xem, nó là có một không hai trên thế giới. Hạo đã làm nó vì cháu, nên cháu phải tin tưởng anh ấy.”

“Đúng là đứa bé ngoan.” Bà nội vui mừng ôm lấy Giản Nhụy Ái, nhà họ Đơn có một người cháu dâu ngoan hiền như thế, không biết cho phúc khí của Đơn Triết Hạo, hay là do phần phước của ông bà nhà họ Đơn.

Tập đoàn Đơn thị

Đỗ Đức Minh mang theo ánh mắt giết người vọt vào tập đoàn Đơn thị, lập tức có hai bảo vệ đứng ra ngăn cản. Khiến cho cậu

không thể tiến về phía trước mà chỉ đứng đó lớn tiếng rống giận. “Đơn Triết Hạo, anh mau ra đây cho tôi.”

“Tiên sinh, xin anh đừng náo loạn ở đây, Tổng giám đốc Đơn hiện đã đi công tác, mong anh rời đi giúp ạ.” Một cô tiếp tân nói nhẹ nhàng.

“Nói cho các người biết, nếu hôm nay Đơn Triết Hạo không ra đây gặp tôi, tôi liền đái ở đây.” Đỗ Đức Minh bị sự tức giận làm cho đánh mất lý trí. Cậu không ngờ Đơn Triết Hạo lại thu mua công ty gia đình cậu. Bức người cậu đã nuôi nấng cậu đi đến con đường phá sản. Cậu thề, tuyệt đối sẽ không để cho Đơn Triết Hạo đụng đến người nhà cậu nữa, cậu sẽ lấy lại công bằng cho cậu của mình.

Người có tiền cũng không được phách lối như thế.

“Tiên sinh, nếu như anh cứ tiếp tục hành động như thế. Thì đừng trách tôi, tôi sẽ bảo an ninh kéo anh ra ngoài.” Cô gái tiếp tân không khách sáo hướng về phía phòng bảo vệ.

“Buông tôi ra. Buông tôi ra... Đơn Triết Hạo, mày là thằng đáng chết, cái con rùa đen này qua chỗ khác cho tôi.” Đỗ Đức Minh liều mạng giãy giụa, coi như cậu là một người có vóc dáng to lớn, nhưng đứng trước hai người bảo vệ có thân hình to gấp đôi mình. Hơn nữa bọn họ đều được huấn luyện một cách kỹ càng nên cậu cũng nhanh chóng bị họ thu phục

Cậu bị bảo vệ hung hăng ném ra khỏi cửa tập đoàn Đơn Thị

Đỗ Đức Minh ngồi trên đất, nhìn bảo vệ đang hung hăng nhìn mình. Trong mắt phát ra tia lạnh kinh người, tay nắm chặt thành quả đấm.

“Đơn Triết Hạo không có ở công ty, anh đi đi, đứng ở đây chỉ làm mất thể diện mà thôi.” Một giọng nam lạnh lẽo vang lên, Đỗ Đức Minh giật mình, từ từ xoay lại nhìn người phía sau lưng.

Cậu vừa xoay lại đã thấy một người dường như cũng đang đợi Đơn Triết Hạo giống mình. Toàn thân mang theo dáng vẻ của người nước ngoài, cũng có chút gì đó của người Trung Quốc: “Anh...”

“Không cần phải để ý việc tôi là ai, anh chỉ cần biết chúng ta có chung một kẻ thù. Cho nên chúng ta cần phải hợp tác.”

“Tại sao anh lại tin tưởng tôi.” Đỗ Đức Minh đứng lên, nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình.

Người đàn ông kia lấy một danh sách ra cho Đỗ Đức Minh xem, sau đó lên tiếng nói: “Chúng ta tìm một chỗ khác để nói chuyện đi.”

Tất cả là thế nào.

Chương 112

ÂM MUƯU HÃM HẠI

Đỗ Đức Minh nhận lấy danh thiếp, có chút thấp thỏm đi theo người đàn ông kia vào quán cà phê. Đúng vậy, công ty của gia đình cậu đã bị lấy, cậu lại ôm yếu, chẳng học hành được bao nhiêu. Quả thật cậu không có cách mà khai chiến với Đơn Triết Hạo. Cậu cần một người có thể giúp đỡ mình.

Cậu cũng không biết tại sao lại tin tưởng người đàn ông trước mặt, có lẽ là bằng trực giác của một người đang tức giận và muốn báo thù.

“Nói đi.” Đỗ Đức Minh lạnh lẽ nói, cậu không có thời gian để tiếp tục lãng phí.

Người đàn ông kia ưu nhã, lắc lắc tách cà phê của mình, chầm chậm mỉm cười: “Cậu hận Đơn Triết Hạo phải không? Tôi cũng có mối hận không đội trời chung với hắn ta. Cho nên, chúng ta phải hợp tác. Hiện tại, tôi có một kế sách, nhưng cần cậu giúp một tay.”

“Cách gì?” Đỗ Đức Minh trợn to hai mắt, cả người ngây dại, nhưng vừa nghe xong kế hoạch kia, Đỗ Đức Minh vội vã đứng lên: “Không thể, tôi không cho phép anh làm tổn thương đến Giản Nhụy Ái.”

“Cô ta là người yêu của Đơn Triết Hạo, cô ta đã quên đi cậu từ lâu rồi. Tình cảm hai người khó thay đổi, cũng giống như cậu và gia đình vậy. Nếu như cậu tiếp tục làm người không quả quyết. Thì

đừng bao giờ mơ tưởng đến việc sẽ lấy lại được công ty của cậu mình; nếu như cậu cứ để cho Đơn Triết Hạo chèn ép mình. Thì đến việc giữ cô gái mình yêu cũng không có cách.” Người đàn ông kia nói.

“Tôi muốn lấy lại công bằng cho cậu của mình, nhưng cũng không muốn làm tổn thương Giản Nhụy Ái.” Đỗ Đức Minh biết trong tất cả mọi chuyện, Giản Nhụy Ái là người vô tội nhất. Cho nên, cậu không thể để cho cô gái lương thiện như Giản Nhụy Ái bị tổn thương. Nếu có báo thù, cũng chỉ báo thù trên người Đơn Triết Hạo, không báo thù người có liên quan.

Trên mặt người đàn ông đối diện lóe lên tia sát khí, bởi vì người đó rất bất mãn với suy nghĩ ngu ngốc của Đỗ Đức Minh. “Làm chuyện kia, không hẳn sẽ tổn thương Giản Nhụy Ái. Mà đôi khi là giúp Giản Nhụy Ái thoát khỏi bể khổ, cậu đừng quên cách đối đãi của Đơn Triết Hạo đối với Giản Nhụy Ái, hắn ta không có thật sự yêu thương Giản Nhụy Ái.”

Đỗ Đức Minh trầm tư một chút, cố suy nghĩ thật kỹ những gì người đàn ông kia nói. Mặc dù cậu không biết người đàn ông này là ai, chỉ biết người kia cũng oán ghét Đơn Triết Hạo, rồi nhìn từng hành động, từng cách nào chuyện của người đối diện, Đỗ Đức Minh biết người trước mặt là người lòng dạ khó lường, mưu trí khó đoán.

Trong đầu cậu thoáng qua hình ảnh mình nằm trên giường bệnh, cậu ngồi bên cạnh đôi mắt thâm quầng, gương mặt tái nhợt, nên Đỗ Đức Minh lần nữa lên tiếng. “Được, tôi đồng ý.”

Cuối cùng hai người đã đạt được một hiệp nghị song phương cùng có lợi.

“Hạo, đã trễ như thế này, anh vẫn còn làm việc sao.” Lạc Tình Tình bưng một tách cà phê vào phòng

Thật ra thì, ngày đó, sấm chớp dữ dội, cô cố ý nói mình sợ sấm chớp cũng như vô tình nhắc đến người mẹ đã chết mới có thể khiến cho Đơn Triết Hạo ở bên cạnh cô cả buổi chiều. Hơn nữa cô còn ngầm ngầm báo cho đám báo lá cải chụp hình đưa về trong nước đăng lên báo để cho Giản Nhụy Ái biết hai người bọn họ làm gì ở nước ngoài.

Không nghĩ đến việc cô phải cố tình lừa gạt Giản Nhụy Ái, không để cho cô ta đi cùng trong đợt công tác này. Mới đầu nhìn Đơn Triết Hạo vô cùng khó chịu nhưng sau đó anh lại cố gắng hoàn thành công việc ở đây một cách nhanh nhất có thể, chỉ vì muốn về nhà, muốn được ở bên cạnh Giản Nhụy Ái.

Cô còn cố ý phá hư điện thoại của Đơn Triết Hạo, không để cho anh liên lạc với Giản Nhụy Ái, nhưng trong trái tim anh chỉ có mỗi hình bóng của Giản Nhụy Ái, điều đó là cô vô cùng ghen tỵ

Cô đem điện thoại của Đơn Triết Hạo đặt lên bàn: “Hạo, điện thoại di động đã sửa xong.” Thật ra thì điện thoại di động đã sớm được sửa xong, chỉ là cô cố tình kéo dài thời gian mà thôi.

Đơn Triết Hạo nhận lấy điện thoại di động, sau đó cau mày lên tiếng nói. “Cô có thể ra ngoài rồi.”

Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo đang nhanh chóng mở hộp tin nhắn lên như xem có ai nhắn cho mình không thì trong lòng khó chịu nhưng cẩn cốc che giấu “Vâng a.”. Rồi xoay người rời đi.

Mới vừa mở máy đã nhìn thấy mấy trăm cái tin nhắn chưa nhận, có cả những tin nhắn ghi âm bằng giọng nói. ‘Tin nhắn thứ nhất: Hạo, anh ở nước ngoài làm việc có thuận lợi không, công việc như thế nào? Em rất nhớ anh. Tại sao anh không gọi điện thoại cho em, nghe em nhắn lại thì gọi điện về cho em.’

‘Hạo, có phải anh đang làm việc hay không, có phải anh rất bận đến độ không cách nào gọi điện thoại cho em được không. Nghe được tin nhắn này, thì hãy gọi về cho em’

‘Hạo, em van xin anh, đừng làm như thế, hãy gọi điện thoại về cho em đi’ sau giọng nói nặng nề chính là tiếng khóc thúc thít.

‘Hạo, em nhìn thấy trên báo viết là anh và Lạc Tình Tình ở cùng khách sạn. Em biết đó chỉ là sự hiểu lầm, nhưng anh làm ơn, hãy gọi điện thoại về cho em đi’

‘Hạo...’

Đơn Triết Hạo nghe xong mà tâm tư trùng xuống, không nghĩ đến việc anh không gọi điện thoại về lại khiến Giản Nhụy Ái lo lắng đến vậy. Đáng ra anh nên dùng điện thoại khác gọi về báo bình an cho cô. Nhưng vì muốn về sớm về gấp cô, anh làm việc cả ngày lẫn đêm, làm việc không hề ngừng nghỉ nên quên cả việc gọi điện về nhà. Giờ cầm điện thoại, nghe lời nói kia mà tay chân anh run rẩy

Anh phải chuẩn bị thật tốt tâm lý, anh sẵn sàng nghe Giản Nhụy Ái trách mắng, lần này là lỗi của anh, cho nên dẫu có bị mắng anh cũng không lên tiếng.

Điện thoại tút tút mấy tiếng, nhưng tín hiệu báo lại là máy bận. Đáng chết, cô gái nhỏ này nói chuyện với ai mà lâu như thế. Nói chuyện với anh còn chưa lâu như thế

“Ú. Đỗ ruột già. Tất cả mọi người đều đến làm lễ giỗ cho viện trưởng Mary. Ngày mai, được, ngày mai tớ không có việc gì. Dĩ nhiên có thể, tớ nhất định sẽ về.” Giản Nhụy Ái trả lời một cách nhanh chóng, rồi muộn cúp điện thoại ngay. May mắn gần đây, cô đều đợi điện thoại của Đơn Triết Hạo, rất sợ mình nói chuyện với ai đó anh gọi về lại không nghe được.

“Được, cậu không cần phải gọi cho Quyền Hàn và Trác Đan Tinh vì tớ đã gọi báo hai người đó rồi, ngày mai tám giờ mọi người sẽ đến.” Đỗ Đức Minh nói như thế nhưng lòng có chút thấp thỏm. Đây là lần đầu tiên cậu phải nói dối, lại là với Giản Nhụy Ái nên trong lòng có chút lo lắng.

Giản Nhụy Ái không suy nghĩ nhiều, hơn nữa cũng không nghe ra được giọng nói quái dị của Đỗ Đức Minh, chỉ tắt điện thoại một cách nhanh chóng

Sau khi cắt điện thoại, Giản Nhụy Ái lại muốn tra xem có cuộc gọi nhỡ nào không, còn chưa kịp ra, điện thoại di động liền vang lên, nhìn tên hiện thị bên trên, mà lòng cô cực kỳ vui vẻ, vội vàng bấm vào phím ‘nghe’, bên kia điện thoại liền vang lên tiếng rống giận: “Giản Nhụy Ái, anh chỉ không ở bên cạnh em mấy ngày, em đã không ngoan rồi. Mới vừa rồi em nói chuyện phiếm với ai thế.”

“A.” Giản Nhụy Ái bị chát vấn, sợ đến mức không biết phải trả lời thế nào. “Mới vừa rồi em nói chuyện với Trác Đan Tinh.”

Cô biết mình đang nói dối, nhưng mà nếu cô nói với anh là ban nãy cô nói chuyện với Đỗ ruột già. Đơn Triết Hạo lại la mắng cô, vì vậy cô dứt khoác không nói ra sự thật.

“Tốt nhất là thế, nếu không em nhất định sẽ chết” Đơn Triết Hạo không cho phép Giản Nhụy Ái đến gần người đàn ông khác. Nếu như muốn phân tích thái độ của anh thì chỉ có từ ‘biến thái’ mới có thể hình dung được thôi, anh đã yêu Giản Nhụy Ái đến cảnh giới biến thái rồi.

Có lẽ là anh luôn muốn độc chiếm cô, sức độc chiếm ấy rất mạnh mẽ. Đơn Triết Hạo không cho phép Giản Nhụy Ái để tâm đến người đàn ông khác, coi Quyền Hàn là bạn thanh mai trúc mã cũng không được, tâm của cô chỉ dành cho anh, không được nghĩ ngợi đến ai khác

“Hạo, tại sao gần đây anh không gọi điện thoại cho em, rốt cuộc anh muốn làm cái gì vậy.” Giản Nhụy Ái nói ra thắc mắc tồn tại trong lòng cô bao nhiêu ngày qua, cô chỉ muốn một đáp án rõ ràng.

Mấy ngày nay, cô đều phải hâm mình trong ảo tưởng, khắc ché những suy nghĩ về anh. Anh bên cạnh Lạc Tình Tình, anh không cần cô, rồi cô lại tự dỗ dành mình, bắt mình phải tin tưởng vào Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái có cảm tưởng như mình sắp điên lên rồi.

Mỗi dây thần kinh của cô đều khởi động vì Đơn Triết Hạo, coi như chỉ một hành động nhỏ, cũng làm tâm cô không yên.

Đơn Triết Hạo không thích giải thích. Dù là hiểu lầm, anh cũng sẽ để cho hiểu lầm tiếp tục chứ không quen hạ mình giải thích với người khác. Nhưng lần này không như thế, Đơn Triết Hạo sẽ không để cho tình cảm bọn họ xuất hiện vết nứt, anh sẽ hạ mình để bảo vệ tình yêu này.

“Tại vì anh cố gắng rút ngắn thời gian làm việc của mình để có thể nhanh chóng trở về nước, để có thể ở bên cạnh em.” Tâm tình của anh đều trên người Giản Nhụy Ái, nghe ra giọng nói lo lắng của cô thì anh sẽ đau lòng. Điện thoại của cô không gọi được, anh sẽ ghen tỵ và suy đoán lung tung. Còn Giản Nhụy Ái không ở bên cạnh, anh sẽ nghĩ đến cô, muốn nhanh một chút quay về gặp cô.

Chương 113

TỎ TÌNH

“Tại vì chính anh ham công việc, anh tranh thủ đem thời gian làm việc rút ngắn lại. Mới có thể sớm trở về nước, ở bên cạnh em.” Tâm tình của anh luôn bên cạnh Giản Nhụy Ái. Nghe những gì mà cô nhắn lại, tim của anh vì lo cho cô mà đau lòng. Điện thoại của cô không gọi được, anh sẽ ghen tỵ mà suy đoán lung tung. Còn khi Giản Nhụy Ái không ở bên cạnh anh, anh sẽ nghĩ tới cô, muốn mau chóng nhìn thấy cô.

Anh cảm giác mình điên rồ, một Đơn Triết Hạo luôn luôn cao ngạo, sẽ vì Giản Nhụy Ái mà giải thích hành vi của mình.

Yêu. Cái chữ này thật kỳ lạ, sẽ cải biến quan niệm và suy nghĩ sống của con người ta

“Hạo, chừng nào thì anh trở về.” Giản Nhụy Ái nghe Đơn Triết Hạo giải thích, coi như trước kia có nhiều hiểu lầm hơn nữa. Cũng bị vài câu nói ngọt như mật của anh đánh vỡ.

Cô cũng rất nhớ anh, rất nhớ lồng ngực của anh.

“Chiều nay hai giờ anh lên máy bay, em ở nhà chờ anh, không được chạy loạn, biết không.” Giọng nói của anh mang theo chút dịu dàng và cưng chiều.

Anh không bảo cô đến đón là vì sợ lộ trình cực khổ. Đơn Triết Hạo không muốn làm cô mệt mỏi.

Ngày mai? Giản Nhụy Ái nhớ tới lời nói của Đỗ Đức Minh, thật đúng dịp như vậy sao? Chuyện gì sẽ xảy ra vào ngày mai?

Lúc cô còn đang hoảng hốt, ở đầu dây điện thoại bên kia vang lên giọng nói lo lắng của Đơn Triết Hạo: “Alo. Tiểu Nhụy. Em làm sao vậy?”

“A. Em không sao. Em chỉ buồn ngủ chút thôi. Hạo. Ngày mai anh trở về cẩn thận một chút. Em sẽ ở nhà chờ anh.” Giản Nhụy Ái không biết mình nói láo lại lưu loát như thế, cô không muốn làm cho Đơn Triết Hạo lo lắng, cho nên cũng không cần nói với Đơn Triết Hạo đi đám giỗ của viện trưởng Mary. Tránh cho anh lo lắng.

Hai giờ, cô có thể chạy về kịp.

“Gửi cho anh một nụ hôn ngủ ngon đi.” Ở đầu dây bên kia Đơn Triết Hạo lên tiếng yêu cầu. Anh thật sự rất nhớ cánh môi mềm mại của Giản Nhụy Ái.

“Đừng mà.” Giản Nhụy Ái từ chối, cô không hướng về màn hình điện thoại mà gửi nụ hôn cho anh. Hôn như thế càng làm nhớ nhiều hơn.

Đầu dây bên kia điện thoại cũng không chịu buông tha cho cô. “Tiểu Nhụy, nhanh lên một chút. Không hôn anh, trở về...”

“Ù.” Giản Nhụy Ái nhắm mắt hướng về phía màn hình điện thoại hôn một cái, sắc mặt trở nên ửng hồng.

Hiển nhiên Đơn Triết Hạo rất hài lòng, cười lớn tiếng. “Được rồi, ngủ ngon, Tiểu Nhụy của anh.”

Hai người cúp điện thoại. Tuy nhiên tại hai nơi khác nhau, cả hai cùng hướng về điện thoại ngắn người rồi lại cười ngây ngôc.

Giản Nhụy Ái kìm chế nội tâm vui vẻ của mình, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại. Mấy ngày lo lắng cũng tiêu tán bởi vì cú điện thoại của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo mỉm cười rồi tiếp tục vùi đầu vào làm việc.

Còn Lạc Tình Tình đang đứng ở cửa ra vào, tay nắm chặt quả đấm, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng tàn nhẫn.

Hôm sau, Giản Nhụy Ái bảo tài xế chở cô đến Cô Nhi Viện. Dù sao bụng của cô cũng đã lớn rồi, đi bộ cũng không tiện lắm.

Mới vừa xuống xe, đã nhìn thấy thân hình cao lớn, trên người là bộ âu phục nghiêm túc. Trong tay là một bó hoa hồng, cô nhẹ nhàng gọi tên: “Đỗ ruột già.”

Ít nhất trong lần gặp mặt này cũng không xa cách như mấy lần gặp mặt trước. Đỗ Đức Minh trở nên đẹp trai hơn rất nhiều.

“Nhụy Ái, em... em đến.” Đỗ Đức Minh nhìn thấy Giản Nhụy Ái, mấy lời nói trong lòng vì vội vàng mà quên mất..

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Đỗ Đức Minh. Thấy Cô Nhi Viện an tĩnh như thế. Khẽ cau mày. “Đỗ ruột già. Chúng ta

vào đi thôi.”

“Nhụy Ái.” Đỗ Đức Minh ngăn trước mặt Giản Nhụy Ái. Cậu đã cố lấy một cái cớ để hẹn cô ra, chính là sợ cô cự tuyệt cậu, đưa bó hoa hồng trên tay lên. “Nhụy Ái, anh thích em.”

Những lời này hù dọa Giản Nhụy Ái, cô có chút chật rãnh hoàn hồn. Thích... lỗ tai của cô có nghe lầm hay không? Đỗ Đức Minh thích cô, tin tức này làm cô khó có thể tiêu hóa.

“Đỗ ruột già. Lời cậu nói không buồn cười chút nào cả. Chúng ta nhanh vào trong đi, bọn họ đang chờ mình bên trong.”

“Giản Nhụy Ái, chẳng lẽ em còn không nghe rõ sao? Căn bản không phải đến chuyện tình kia, chỉ là anh sợ nói ra rồi, sợ em cự tuyệt lời mời của anh. Cho nên nói dối như thế. Nhụy Ái, anh yêu em, em có biết hay không...”

“Không thể. Đỗ Đức Minh, không nên nói giỡn với tớ, nói rất thích một người phụ nữ có thai, cậu có phải là một kẻ không có đầu óc không?” Giản Nhụy Ái biết người kia đã nói vào trọng điểm nên cô phải giải quyết dứt khoát. Đây là biện pháp tốt nhất. Lòng của cô không thể nào tiếp nhận Đỗ Đức Minh. Chỉ là coi Đỗ Đức Minh là một người bạn chơi cùng, căn bản không mang ý tứ khác.

Mặc dù Đỗ Đức Minh biết Giản Nhụy Ái nhất định sẽ cự tuyệt. Trong lòng khẽ đau đớn. Nhưng cậu phải cố giả bộ da mặt dày, bởi vì chỉ có như thế mới có thể báo thù mà thôi.

“Đầu óc của anh không hư, anh chỉ thích em, từ nhỏ đến lớn đều thích em. Anh cảm thấy vô cùng hối hận khi không nắm bắt được cơ hội, mới để cho Đơn Triết Hạo có cơ hội chen vào. Nhưng em phải tin tưởng anh, đi theo anh, em sẽ không so đo với Đơn Triết Hạo, sẽ đối xử tốt với em.”

“Thật xin lỗi, chúng ta là không thể nào. Tớ chỉ xem cậu như bạn bè mà thôi...” Ngẩng đầu lên nhìn anh. Khó khăn mở miệng. Cô phải nói rõ ràng. Mặc dù cô không muốn đi tổn thương người con trai lương thiện. Nhưng cô phải làm như vậy

Đỗ Đức Minh chăm chú nhìn Giản Nhụy Ái, nghe cô kiên quyết từ chối chỉ còn cười khổ một tiếng rồi nói: “Nhụy Ái, anh không muốn chỉ làm bạn bè với em...”

Giản Nhụy Ái hối hận vì sự bất cẩn của mình, đáng lẽ cô nên gọi điện thoại hỏi Quyền Hàn và Trác Đan Tình một chút. Cô cũng không nên đến đây một mình rồi để mình lâm vào tình cảm khó xử này.

“Đỗ Đức Minh, tớ... tớ thật sự là không có thể đồng ý. Tớ đã có người yêu của mình, và cũng nguyện ý mang đứa bé của anh ấy, trong lòng tớ cũng chỉ có Đơn Triết Hạo. Chúng ta không thể nào.”

“Không thể nào, trước kia Đơn Triết Hạo đối xử không tốt với em như thế, làm sao em có thể yêu anh ta, nguyện ý sinh con cho anh ta. Có phải anh ta bắt nạt em hay không?” Đỗ Đức Minh gầm gù chất vấn.

Giản Nhụy Ái không biết làm sao nói với Đỗ Đức Minh nên cứ tròn mắt nhìn chằm chằm về mặt kích động của Đỗ Đức Minh. Vừa

bất đắc dĩ lại vừa thương cảm. “Hao đổi xử rất tốt với tú, tình cảm anh ấy dành cho tú còn nhiều hơn của tú dành cho anh ấy. Dương nhiên tú sẽ nguyện ý sinh con và nuôi dạy con cho anh ấy. Mặc kệ đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa... tú chỉ muốn làm vợ của Đơn Triết Hạo.”

Những lời của Giản Nhụy Ái như dao sắc đâm vào trái tim của Đỗ Đức Minh. Cậu không ngờ đến việc Giản Nhụy Ái lại yêu Đơn Triết Hạo sâu đậm và muôn ở bên cạnh Đơn Triết Hạo như thế. Cậu đi đến trước mặt Giản Nhụy Ái, ôm chặt cô vào trong ngực, giống như ôm bảo vật mà cậu trân quý nhất trong cuộc đời mình, ôm thật chặt, không muốn buông tay.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc, liên tục giãy giụa. “Đỗ Đức Minh, cậu buông tay ra. Buông tú ra, nếu không đến tình cảm bạn bè của chúng ta cũng sẽ mất.”

Đỗ Đức Minh không muốn buông tay, ép buộc Giản Nhụy Ái ở trong lòng mình. “Anh không thả, vĩnh viễn không thả. Nhụy Ái, em là của anh, chỉ có thể ở bên cạnh anh mà thôi.”

Đầu Giản Nhụy Ái bị Đỗ Đức Minh giữ chặt trong lồng ngực. Giản Nhụy Ái chỉ còn biết căng người chịu đựng, sức lực của cô không đấu lại với Đỗ Đức Minh. Hơn nữa cô lại sợ tổn thương đến con mình nên không dám làm những động tác cần sức mạnh quá lớn.

Từ đầu cô hoàn toàn không biết Đỗ Đức Minh có tình cảm với mình, không ngờ mọi chuyện lại thế.

Chương 114

ĐƠN TRIẾT HẠO HIẾU LÀM

Sức lực của Giản Nhụy Ái chẳng thể nào đấu lại với Đỗ Đức Minh. Hơn nữa sợ tổn thương tới đứa bé trong bụng nên cô cũng không dám có những động tác quá sức.

Từ đâu cô hoàn toàn không biết Đỗ Đức Minh có tình cảm với mình, không ngờ mọi chuyện lại thế.

Giản Nhụy Ái im lặng ở trong ngực của Đỗ Đức Minh, chờ cho cậu ta ôm đủ rồi, tự buông cô ra.

“Đỗ Đức Minh, trong lòng tôi chỉ xem cậu là bạn bè mà thôi, thêm tí nữa là tình cảm anh em đơn thuần. Từ đầu đã không có ý khác với cậu, xin cậu đừng suy nghĩ lung tung.” Giản Nhụy Ái tinh táo nhìn chằm chằm vào người trước mắt

“Tại sao, chẳng lẽ từ thật sự không có hy vọng.” Đỗ Đức Minh vẫn chưa hết hy vọng.

“Đỗ Đức Minh, thật xin lỗi.” Giản Nhụy Ái chỉ có thể nói xin lỗi cũng không thể nói gì hơn.

“Được, từ tiếp nhận. Chúng ta không thể trở thành một đôi tình nhân, vẫn còn là bạn bè. Nếu như có một ngày Đơn Triết Hạo khi dễ cậu, cậu hãy đến tìm tôi, trái tim của tôi luôn để dành một chỗ tốt cho cậu.”

Đỗ Đức Minh cảm giác đau lòng như bị dao cắt, thì ra yêu thích một người suy nghĩ cũng sẽ khác. Cảm giác bị từ chối giống như sống không bằng chết, giống như trái tim bị ai đó rút ra khỏi lồng ngực.

Cậu muốn làm mọi cách chiếm đoạt cô cho riêng mình mặc kệ coi như cậu ích kypy cũng được, cậu thật sự không có cách nào buông tha. Nếu như không có Giản Nhụy Ái, cậu sẽ giống như cái xác không hồn. Cho nên cậu phải hợp tác cùng người đàn ông kia, đánh bại Đơn Triết Hạo. Cuớp Giản Nhụy Ái lại, cũng tiện thể báo thù giúp cậu. Giản Nhụy Ái, thật xin lỗi em.

“Nhụy Ái! Tớ đồng ý buông tay, nhưng cậu phải cho tớ ôm một cái.” Đỗ Đức Minh yêu cầu.

Giản Nhụy Ái chần chờ, cô nhìn ánh mắt bi thương của Đỗ Đức Minh, gật đầu một cái. Tiến lên ôm lấy Đỗ Đức Minh. Cô luôn mềm lòng như thế, hơn nữa vì Đỗ Đức Minh đã cầu xin, càng để cho cô khó từ chối.

Sau khi Đỗ Đức Minh ôm lấy Giản Nhụy Ái, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, thâm thúy, ngoài miệng nở nụ cười lựa chọn. Cậu đã phát hiện ra Đơn Triết Hạo mới chủ động yêu cầu ôm Giản Nhụy Ái, cậu muốn khiến Đơn Triết Hạo nỗi điên.

Đúng vậy, Đỗ Đức Minh đã đạt được mục đích mình. Đơn Triết Hạo đang tức giận đùng đùng, cơ thể nóng bừng như núi lửa ba nghìn độ, tay nắm chặt thành quả đấm, khớp xương kêu rắc rắc, ánh mắt sâu đến kinh khủng, cứ nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau.

Tối ngày hôm qua, anh cố gắng làm xong việc để về trước thời gian dự định. Không nghĩ đến vừa về nhà lại không thấy bóng dáng của Giản Nhụy Ái đâu cả. Dì Ngọc nói cho anh biết, Giản Nhụy Ái đã đi đến đám giỗ viện trưởng Mary rồi.

Không nghĩ đến cô lại cùng với người đàn ông khác ôm áp ngoài đường như thế.

Anh đã nhìn đến cực hạn. “Tiểu Nhụy.”

Cả người Giản Nhụy Ái run lên, giọng nói lạnh lẽo đến cực độ. Cô không cần quay đầu lại nhìn thì cũng đã biết người đó là người nào. Hơn nữa giọng nói này mang theo rất nhiều nóng giận của Đơn Triết Hạo.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình bị ép tới không thể thở được nữa, khó khăn xoay người: “Hạo.”

Sắc mặt tái nhợt, phải huy động hết toàn bộ dũng khí mới dám đi đến trước mặt Đơn Triết Hạo. Thấy mặt anh đen giống như bao công, cô nuốt một ngụm nước bọt.

Không chờ Giản Nhụy Ái phản ứng kịp, quả đấm của Đơn Triết Hạo đã hướng về phía Đỗ Đức Minh. Thân thể của Đỗ Đức Minh từ nhỏ đã yếu đuối nhiều bệnh. Bị Đơn Triết Hạo giáng một đòn mạnh mẽ thì đã ngã xuống đất không chống đỡ nổi, chỉ dùng hai cánh tay che đầu, chịu đựng trận đánh giống như mưa của Đơn Triết Hạo, những cú đấm không ngừng rơi trên người cậu.

“Hạo, anh đừng đánh. Không phải như anh nghĩ đâu. Thật đấy. Cầu xin anh đừng đánh nữa.” Giản Nhụy Ái lo lắng thét lên, nhìn Đơn Triết Hạo giống như kẻ điên không có ý định dừng lại, khiến cô sợ đến phát khóc. Chỉ thấy Đỗ Đức Minh bị Đơn Triết Hạo đánh cho sấp tắt thở.

Cô không thể để cho Đơn Triết Hạo tiếp tục được nữa “Hạo, van xin anh đừng đánh nữa. Coi chừng chết người đó. “Giản Nhụy Ái cố gắng kéo Đơn Triết Hạo ra. Bị cổ tay anh nắm lấy, rồi đẩy vào bụng, mặc dù cô chỉ lảo đảo rồi vô ý ngã xuống đất, bàn tay che bụng, cau mày thét: “Hạo. Đau bụng.”

Những lời này quả thật có hiệu quả, rốt cuộc Đơn Triết Hạo đã chịu dừng lại, vội vàng đỡ Giản Nhụy Ái lên hỏi “Thế nào rồi?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo, thấy sắc mặt anh rất xấu, tròng mắt ánh lên vẻ khát máu bàn tay vẫn còn nắm chặt chứng tỏ tâm tình của anh vô cùng không tốt. Tay của cô khẽ vuốt ve gương mặt anh.

Đơn Triết Hạo lạnh lùng đứng phắt lên, anh biết Giản Nhụy Ái giả bộ. Nếu như mới vừa rồi thấy cô và người đàn ông khác ôm nhau là hiểu lầm. Vậy bây giờ cô vì người đàn ông kia mà dám đem đứa con của bọn họ ra đùa giỡn. Như vậy càng khiến anh cực kỳ tức giận.

“Hạo, anh đừng hiểu lầm mà. Chúng em thật không có gì. Em...” Giản Nhụy Ái nhìn đáy mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo, muốn giải thích cái gì cũng vô lực.

“Giản Nhụy Ái, anh không muốn nghe em giải thích, trái tim anh đã thật sự băng giá rồi.” Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn Giản Nhụy Ái. Xoay người đi lên xe. Không cho Giản Nhụy Ái một chút giải thích cơ hội.

Giản Nhụy Ái nhìn người đang chuẩn bị rời đi, vội vàng muốn ngăn cản. “A.” Bị cửa xe kẹp lại, để cho cô không ngừng phát ra tiếng thét chói tai, lần này là đau thật, không phải nói dối.

Đơn Triết Hạo vội vàng xuống xe, cầm lấy tay Giản Nhụy Ái, cẩn thận kiểm tra một chút

Thấy Đơn Triết Hạo nghiêm túc chăm sóc mình như thế để cho Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa cười, nhìn Đơn Triết Hạo: “Hạo, em biết anh thật sự quan tâm đến em. Em thật sự không phản bội anh. Em và Đỗ Đức Minh không có cái gì cả, em...”

Trên tay cô có vết hồng. May nhờ Giản Nhụy Ái rút vè kịp thời. Nếu không có thể bị kẹp cửa rồi, nhưng cô không bận tâm mà chỉ nhìn Đơn Triết Hạo mà giải thích.

“Cô với ai như thế nào cũng chẳng liên quan tới tôi.” Đơn Triết Hạo buông tay Giản Nhụy Ái ra, anh vẫn còn tức giận cực độ. Nhìn Giản Nhụy Ái không tim không phổi cười nói làm anh càng thêm tức giận. Xoay người đi vào trong xe.

Giản Nhụy Ái vội gõ cửa xe. “Hạo. Hạo... Anh thật sự không muốn tha thứ cho em sao? Chúng em thật không có cái gì cả.”

Đơn Triết Hạo chỉ chừa cho Giản Nhụy Ái một gò má lạnh lẽo, cù thê lái xe đi chẳng thèm quay đầu nhìn Giản Nhụy Ái lấy một lần

Anh phải rời đi để cho mình yên tĩnh một chút. Nếu không Đơn Triết Hạo sợ mình không khống chế được tính khí của mình mà nói ra lời hoặc có hành động khiến cho Giản Nhụy Ái bị tổn thương hơn.

Cô nhìn bóng dáng anh lái xe rời đi tự hỏi tại sao bọn họ luôn như vậy. Mỗi lần xa cách liền sẽ có hiếu lầm, Thật vất vả mới ở bên cạnh nhau nhưng tại sao bọn họ không thể bình yên giống như những đôi tình nhân khác.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt, cả người vô lực ngồi bệt xuống đất thất thần nhìn vô định. Đỗ Đức Minh cố nén đau đớn trên người, bò dậy đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, đưa cho cô tờ khăn giấy và nhỏ giọng “Thật xin lỗi.”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhận lấy khăn giấy, rồi nhìn Đỗ Đức Minh đề nghị: “Có thể cho tớ mượn bờ vai dựa tạm hay không?”

“Bả vai tớ tùy thời sẽ chuẩn bị vì cậu. Cậu muốn dựa bất cứ lúc nào cũng được.” Đỗ Đức Minh xoay người đưa lưng về phía Giản Nhụy Ái.

Đầu của cô dựa vào bả vai Đỗ Đức Minh. Cô uất ức khóc đến tê tâm liệt phé, dường như muốn giữ bỏ hết đau thương trong lòng.

Đã ba ngày trôi qua. Đơn Triết Hạo không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại nào từ Giản Nhụy Ái cũng như mọi người trong nhà

Bà nội hỏi Giản Nhụy Ái vì sao lâu thế rồi mà Đơn Triết Hạo còn chưa trở về. Giản Nhụy Ái không muốn làm cho bà lo lắng, nên nói dối bà việc anh còn vài việc ở nước ngoài chưa giải quyết xong.

Chương 115

ĐẠT THÀNH THỎA THUẬN

Trong căn phòng tối tăm ngột ngạt, âm ướt, có mùi thức ăn thiu. Đây chính là tầng hầm.

Căn phòng bẩn thỉu đơn sơ chỉ có một bộ bàn ghế vô cùng đơn giản. Có một người dáng vẻ vô cùng lưu manh cầm cây kẹo mứt trong tay, đang gác chân lên bàn. Bỗng nhiên, cây kẹo trong tay bị lẩy xuống: “Nghiêm túc chút đi.”

Người đàn ông ôm người phụ nữ để cô ta ngồi lên đùi mình. Mặt anh ta vùi vào giữa nơi đầy đặn của cô không chút khách khí, thăng thắn nói: “Không tệ. Thoải mái.”

Dường như người phụ nữ bị chọc cho ngứa ngáy, cười cười: “Đáng chết.” Bàn tay không an phận vuốt ve khuôn mặt anh tuấn, trêu chọc chớp mũi của anh, đôi môi, hầu kết khêu gợi...

Người đàn ông này chính là Vương Hạo, mà người phụ nữ dĩ nhiên là Lạc Tình Tình.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gỗ cửa vang lên.

Cửa bị đẩy ra, xuất hiện một người có dáng người cao lớn nhưng sắc mặt lại không tốt lắm, trên mặt còn có vài vết bầm. Người này chính là Đỗ Đức Minh.

Lạc Tình Tình ngồi trên đùi Vương Hạo không chút kiêng dè, cả người mềm mại nằm trong lòng Vương Hạo, liếc mắt nhìn Đỗ Đức Minh, khéo môi nhéch lên đầy khinh thường, lại là một người vô dụng không đấu lại được Đơn Triết Hạo.

Nhéch lên một nụ cười xấu xa, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trên mặt như đang thưởng thức một món bảo vật, đôi mắt long lanh rất có năng lực quan sát.

“Sao?” Lạc Tình Tình khẽ hỏi, giọng điệu lại vô cùng dịu dàng như viên kẹo ngọt ngào khiến người nghe thoái mái.

Đỗ Đức Minh không nói gì chỉ im lặng nhìn hai người như đang chờ Vương Hạo ra lệnh. Với anh ta mà nói, người phụ nữ trước mặt căn bản không đáng để anh ta trả lời. Gương mặt anh tuấn không có chút ý tứ muốn nói nào.

Khéo môi Vương Hạo nhéch lên, hỏi: “Chuyện làm đến đâu rồi?”

“Vô cùng tốt. Nghe nói đã ba ngày rồi Đơn Triết Hạo chưa trở về nhà họ Đơn. Giản Nhụy Ái cũng đã phòng không gói chiếc ba ngày.

Đỗ Đức Minh run rẩy khi nhắc tới ba chữ Giản Nhụy Ái. Nghĩ tới ngày đó có thể khiến Đơn Triết Hạo tức giận để bản thân có cơ hội đoạt lấy Giản Nhụy Ái và báo thù cho cậu.

“Tốt lắm. Tôi cũng đã điều tra ra mấy ngày nay Đơn Triết Hạo đều ở phòng làm việc.” Giọng Vương Hạo không có chút ngạc

nhiên nào.

Gióng điệu như vậy khiến Đỗ Đức Minh nghi ngờ: “Anh muốn làm gì?”

Đỗ Đức Minh lặng lẽ nhìn chằm chằm vào đôi mắt lạnh lùng của Vương Hạo. Anh không đoán ra được rốt cuộc trong hồ lô của Vương Hạo có thuốc gì.

Lạc Tình Tình nhìn Vương Hạo đầy hứng thú, hai tay vòng lên cổ anh ta, lặng lẽ chờ Vương Hạo giải thích.

Vương Hạo cười lạnh mấy tiếng: “Đơn Triết Hạo cứ ngây ngô làm việc mỗi ngày quá không thú vị. Tôi chỉ muốn cho anh ta có thêm tư liệu làm thêm giờ mà thôi.”

Đỗ Đức Minh muốn cho Đơn Triết Hạo một bài học. Nếu không phải làm việc, lại có thể dạy dỗ Đơn Triết Hạo, có sao anh ta không làm?

Động tác của Lạc Tình Tình cứng đờ, hơi cau mày, trong lòng không muốn để Đơn Triết Hạo xảy ra tai họa nhanh như vậy. “Hạo, chiêu này không có ích lợi gì, Đơn Triết Hạo thế nào em là người rõ nhất. Hơn nữa với kỹ thuật bắn súng của anh ta thì nắm chắc bách phát bách trúng. Chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của Đơn Triết Hạo. Dùng vũ lực với Đơn Triết Hạo thì người chịu thiệt thòi chỉ có thể là chúng ta.

“Sợ gì chứ. Cọp cũng có lúc ngủ gật. Anh không tin Đơn Triết Hạo lợi hại như vậy.”

Đáy mắt Đỗ Đức Minh thoảng qua chút giễu cợt: “Đúng vậy, cô Lạc nói không sai. Không chuẩn bị chu đáo thì tốt nhất đừng quấy nhiễu Đơn Triết Hạo, tránh cho bứt dây động rừng.”

“Thế này cũng không được, thế kia cũng không được. Vậy lúc nào chúng ta mới có thể báo thù?” Vương Hạo tức giận, vỗ lên bàn đứng lên.

Chương 116

KẺ PHẢN BỘI LÀ ĐƠN TRIẾT HẠO

“Em đừng tới lúc lâm trận lại bỏ trốn. Em biết hậu quả mà.” Trên mặt Vương Hạo là ý cười nhưng giọng lại pha lẫn giá lạnh.

Lạc Tình Tình không nói gì, bàn tay luồn vào từ chõi cúc áo đã cởi, vuốt ve cơ bụng của anh ta từng chút từng chút một như muốn thiêu đốt người ta.

Vương Hạo bị kích thích miệng đắng lưỡi khô, toàn thân run lên, bắt được cái tay không an phận của cô ta đưa lên hôn. “Phụ nữ đừng chủ động ở phương diện này như thế.”

“Ha ha...” Lạc Tình Tình không nói lời nào mà chỉ cười lớn. Cô biết người đàn ông này có chủ nghĩa đàn ông rất mạnh mẽ. Cô ta cũng không muốn để mình gặp xui xẻo vì phá hỏng tự ái đàn ông của anh ta, chỉ mỉm cười tiếp tục khiêu khích dục vọng của anh ta

“Thật là người phụ nữ buông thả và dâm đãng.” Người anh ta sắp nổ tung như bị thiêu đốt như vậy, dục hỏa càng không thể khống chế, bàn tay nóng bỏng đưa lên nhào lăn bộ ngực đầy đà như muốn kéo nó xuống vậy.

“Hạo, nhẹ một chút.” Lạc Tình Tình hơi cau mày, cảm thấy ngực đau rát.

Anh mặc kệ cô ta bị đau, ôm ngang cô ta lên, đặt lên trên bàn, xé nát váy của cô ta không chút kiêng dè, để lộ đường cong nữ tính,

bày ra trước mắt anh ta không hề che giấu.

Vương Hạo cười nham hiểm, phủ lên người cô ta không chút lưu tình, tiến lên từng cái từng cái một.

Khuôn mặt khôi ngô trở nên dữ tợn kinh khủng vì dục vọng, không thương hương tiếc ngọc chút nào, như đang muốn phát tiết dục vọng của mình mà hung hăng xuyên vào thân thể của cô ta, hung hăng chạy nước rút.

Khiến căn phòng vốn thối nát càng thêm thối nát hơn.

...

Bà nội biết công việc Đơn Triết Hạo bề bộn nhưng cũng không thể đi công tác nhiều ngày như vậy, một chút tăm hơi cũng không có.

Tập đoàn Đơn thị coi như cũng là một trong nhiều chuyện nhưng dù sao cũng có hơn vạn nhân viên bận trước bận sau. Anh là tổng giám đốc, không đến nỗi nhiều ngày như vậy mà không về nhà. Hơn nữa thời gian trước còn bận hơn mà Đơn Triết Hạo cũng bớt chút thời gian để về.

Thấy Giản Nhụy Ái ủ rũ ngồi trên sô pha, vẻ mặt tràn ngập ưu thương. Bà nội đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, khẽ hỏi: “Tiểu Nhụy, trễ vậy rồi sao không ngủ mà ngồi đây làm gì?”

Giản Nhụy Ái giật mình, không dám đối mặt với bà nội nên tìm cớ: “Cháu khát nước, xuống rót ly nước.”

Cô cầm lấy nước, vội vàng nói: “Bà nội, cháu lên phòng trước.”

Bà nội kéo Giản Nhụy Ái: “Tiểu Nhụy lại không ngủ được à, chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

Bà dắt Giản Nhụy Ái ngồi xuống sô pha, tay vỗ về lên bụng của cô, mỉm cười nói: “Bụng càng lúc càng lớn, chứng tỏ cháu của bà sắp ra đời. Tiểu Nhụy, bà nội nói mấy câu với chắt của bà.”

“Vâng.” Giản Nhụy Ái mỉm cười nhìn bà, cũng không từ chối tuy cô biết đứa trẻ trong bụng nghe không hiểu lời bọn họ.

“Chắt của ta. Con nhanh ra ngoài chơi với cụ đi. Cha mẹ con quá ngây thơ, lớn vậy rồi mà còn động một chút là cãi nhau. Con nhìn xem, cụ cũng bị bọn họ ồn ào tới mức thấy phiền. Con phải ra đây thì cụ sẽ không phiền nữa.” Bà nội vừa cười vừa nói vừa quan sát nét mặt của Giản Nhụy Ái. Bà chỉ nuốn nhắc nhở Giản Nhụy Ái phải nắm chắc thời gian ở bên cạnh nhau thật tốt, thật không đáng để lúc nào cũng gây gỗ.

Giản Nhụy Ái giật mình, cô biết ý của bà nên ánh mắt hơi tối đi: “Bà nội, thật ra thì Hạo đi công tác. Nhưng...”

Cô kể hết đầu đuôi cho bà. Bà nội một tay cầm tay Giản Nhụy Ái, một tay vỗ lên lưng cô, cười nói: “Con bé ngốc, chẳng lẽ con không nhận ra Hạo đang ghen à? Đã qua mấy ngày rồi, chỉ cần con đi gặp Hạo một chút thì nó sẽ trở về.”

Giản Nhụy Ái hơi lo lắng nhìn bà nội: “Có thể làm vậy thật a? Hạo có còn giận con không?”

Bà nội cười nhìn đôi mắt đẫm nước mắt của Giản Nhụy Ái, khẽ lau nước mắt cho cô, rồi chậm rãi vỗ vỗ khuôn mặt cô: “Yên tâm đi, Hạo sẽ không dễ dàng nổi giận như vậy. Có thể nó cũng nhớ con nhưng ngại sĩ diện. Tốt nhất con tới làm lành nói chuyện với nó thì nó sẽ trở lại thôi.”

Nghe quân sư một lần còn hơn mười năm đọc sách, Giản Nhụy Ái buông lỏng rất nhiều.

Vừa nói xong không lâu thì điện thoại vang lên. Giản Nhụy Ái mỉm cười nhìn bà nội. Là Đơn Triết Hạo gọi.

“Đi đi. Nói chuyện cho tốt, đừng gây gỗ nữa.”

Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu, vội vàng chạy về phòng. Trong lòng cô còn rất thấp thỏm, không biết Đơn Triết Hạo muốn nói gì với mình.

Nhưng dù Đơn Triết Hạo nói lời khó nghe thì mình cũng phải nhịn. Dù sao lần này cũng tại cô chọc cho anh giận.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Khi cô cho là những ngày hạnh phúc sẽ tới thì ông trời lại tàn nhẫn khiến cô ngã vào lằn ranh vạn kiếp bất phục.

Trong phòng yên tĩnh nên tiếng động truyền tới nghe rất chói tai khiến Giản Nhụy Ái run rẩy như vừa rơi xuống hầm băng.

Cô cứ ngây ngốc mở to hai mắt để nước mắt lăn dài trên mặt. Bên trong điện thoại là tiếng thở dốc của đàn ông và tiếng rên rỉ kiều mị của phụ nữ. Rõ ràng, chân thực như đang diễn ra ngay trước mắt cô. Giản Nhụy Ái không biết mình đứng dậy thế nào, chạy ra xe bằng cách nào. Cô nắm chặt hai tay, toàn bộ tê bào cơ thể kêu gào gầm rú như sắp tới ngày tận thế, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Tài xế nhìn Giản Nhụy Ái đang hoảng hốt thì cô sẽ xảy ra chuyện, an ủi: “Thiếu phu nhân, cô gặp chuyện gì vậy? Đừng quá lo lắng, cứ từ từ giải quyết mọi chuyện là được.”

“Tài xế, phiền anh lái nhanh một chút, tôi muốn tới tập đoàn Đơn thị.” Giản Nhụy Ái không nghe thấy lời an ủi của tài xế. Cô chỉ một lòng nghĩ tới Đơn Triết Hạo. Đúng vậy. Cô tin anh sẽ không phản bội mình. Cô tin tiếng động trong điện thoại chỉ giống anh mà không phải anh. Hoặc có lẽ tiếng động này chỉ do anh đang đùa mình thôi.

Chắc chắn là như vậy. Chắc chắn là như vậy. Giản Nhụy Ái dốc sức an ủi mình.

Nhưng đầu óc không nghe sai bảo mà cứ suy nghĩ lung tung. Cô ép mình không thể khóc. Cô không thể khóc.

Tài xế nghe cô muốn đến tập đoàn Đơn thị thì cho rằng Đơn Triết Hạo gấp chuyện. “Được.” Anh ta tăng tốc, chỉ chốc lát sau đã tới cửa tập đoàn Đơn thị.

Tài xế định mở cửa xe cho Giản Nhụy Ái, không ngờ cô đã lạch cách đẩy cửa ra. Có lẽ là quá vội vàng nên suýt chút nữa cô ngã xuống, may mà tài xế kéo lại kịp. Anh ta an ủi: “Thiếu phu nhân, cô cần thận một chút, Tổng giám đốc Đơn sẽ được phù hộ, sẽ không có chuyện gì đâu. Cô phải cẩn thận cho mình và đứa bé.”

“Cảm ơn tài xế.” Giản Nhụy Ái hốt hoảng rồi loạn ứng phó cho qua, bước như bay về phía phòng làm việc của Đơn Triết Hạo. Bởi vì đang là buổi tối nên cả tòa nhà rất vắng vẻ, có lẽ cả tiếng kim rơi xuống cũng sẽ nghe được.

Khi cô bước tới phòng làm việc của tổng giám đốc, bởi vì cả tòa nhà rất yên tĩnh nên tiếng hoan ái của nam nữ trong phòng càng lớn hơn.

Chương 117

TIẾNG ĐỘNG ĐÒI MẠNG TRIỀN MIÊN

Cả người Giản Nhụy Ái run lên. Cô cảm giác ngực mình có dòng khí đè ép làm cô phải thở gấp. Cô chỉ có thể vịn tường để bắn thân khỏi ngã xuống.

Cô bây giờ ngay cả sức lực để mở cửa cũng không có. Cô sợ nghe lời nói tàn nhẫn của Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái biết bản thân cô mềm yếu, những lời đó sẽ làm cô thông khổ.

Tại sao anh có thể làm ra loại chuyện như vậy. Anh luôn miệng nói yêu cô, cho cô một hôn lễ lãng mạn nhưng anh xoay người đã triền miên không nghỉ với bạn gái trước.

Tại sao Đơn Triết Hạo có thể ác độc như vậy. nhưng không ác độc thì không còn là Đơn Triết Hạo.

Cô xoay người vịn tường đi về phía trước, cảm giác hơi sức cũng bị rút hết, nước mắt rơi đầy mặt, hít sâu, mắt cố gắng nhìn về phía trước.

Từ trước đến giờ cô vẫn tin Đơn Triết Hạo sẽ không phản bội cô. Nhưng mọi chuyện hôm nay đã làm thương tổn trái tim cô. Cô vừa đi ra khỏi tòa cao ốc, trời bỗng mưa lớn.

Chẳng lẽ ông trời cũng cảm thấy cô đáng thương, thương tiếc cô nên mới mang cơn mưa đến bầu bạn với cô.

Thế giới của cô đã sập, không có hi vọng, không có sinh mạng, tất cả đều khô héo tàn lụi. Cô mờ mịt đi về phía trước, không có mục tiêu, không hề nhìn đường.

Mưa không hề lưu tình đánh vào cơ thể cô. Giản Nhụy Ái cảm thấy rất lạnh.

‘Bíp Bíp...’ Ngay lúc Giản Nhụy Ái xoay người. Ánh mắt có gai nhìn cô. Ánh sáng trắng chiếu đến làm cô kinh ngạc đến ngây người. Nương theo tiếng thắng xe, cô theo quán tính ngã nhào trên đất. Chiếc xe Honda phanh lại ngay lập tức.

Chủ xe kinh hồn bạt vía, vội vàng xuống xe. Nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngồi trên đất khóc.

Tài xế thấy cô không sao thì buồn bức quát: “Mẹ nó. Đi đường có thể nhìn đường không hả? Còn là phụ nữ mang thai. Thật là không có trách nhiệm.”

Anh ta liếc mắt phi nhô Giản Nhụy Ái. Lái xe vòng qua lối khác.

Giản Nhụy Ái ngồi trên đất, cả người cô tê liệt, giống như mất cảm giác. Bên tai ong ong vù vù tiếng Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình triền miên.

Cái loại âm thanh đó giống như một cục u bướu trong lòng cô.

Thấy xe đã rời đi. Trời tối đen, mưa lớn không dứt, cả người ướt át tóc bê bết dính trên mặt, sức quay đầu cũng không có để mặc

cho mọi người nhìn cô giống như kẻ điên, tóc tai bù xù. Cô cứ lặng lẽ ngồi trên đường nghe tiếng mưa rơi, mưa to xối xả rơi trên người cô, rơi vào lòng cô.

Trong giây phút đó, cô cảm giác giống như bụng cô đang động. Tiềm thức giống như được kéo về lần nữa, không tự giác giơ tay lên vuốt bụng. Cô đang có đứa bé, cô không thể có chuyện gì được. Mặc dù đang rất đau lòng nhưng cô vẫn muốn sống thật tốt.

Cô kiên cường đứng lên, lảo đảo bước đi. Bất tri bất giác cô đi tới quán Nhân Ái. Đây là nhà của cô nhưng từ khi ở chung với Đơn Triết Hạo thì cô đã chuyển khỏi đó, nó không phải là nhà của cô nữa.

Giản Nhụy Ái nhìn quán Nhân Ái tối thui. Đã quá khuya nên mọi người đã ngủ hết. Cô ngược mắt nhìn mưa to dường như không muốn dứt. Cô cảm thấy quá mệt. Thật sự rất mệt mỏi, cũng không muốn nhúc nhích, chỉ có thể dựa vào cửa, co ro cơ thể, vòng tay ôm lấy cơ thể mình thật chặt.

Trên mặt không rõ là nước mắt hay là nước mưa, lặng lẽ chảy theo dòng.

Co cú ngồi đó không biết bao lâu, cảm giác có ánh đèn xe hơi chiếu vào mình khiến cô hồi hộp thấp thỏm nhìn xa xa có người dáng vẻ giống Đơn Triết Hạo đang đến gần. Cô hoảng hốt rồi không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Quyền Hàn chỉ muốn biết người ngồi ở cửa là ai. Không ngờ đó lại là Giản Nhụy Ái. Nhìn Giản Nhụy Ái chật vật như vậy khiến Quyền Hàn hốt hoảng.

“Nhụy Ái. Làm sao em lại biến thành bộ dáng như vậy?”

Giản Nhụy Ái nhìn rõ người trước mắt thì cười lạnh trong lòng. Đúng vậy, Đơn Triết Hạo làm sao có thể ở chỗ này. Bây giờ anh ta đang ung dung vui sướng.

Nhìn thấy Quyền Hàn giống như nhìn thấy người thân, những ủy khuất kìm nén trong lòng đã không thể ngăn cản được nữa mà xông ra. Cô ôm Quyền Hàn khóc: “Anh Quyền Hàn. Em rất khó chịu. Làm thế nào bây giờ? Trái tim của em dường như không muốn đập nữa. Em mệt quá.”

Quyền Hàn đau lòng nghe Giản Nhụy Ái khóc đến tê tâm liệt phế. Tim anh cũng đau đớn theo, bất tri bất giác tăng thêm sức lực siết chặt cô vào lòng.

Giống như khi còn bé, chỉ cần cô khóc, anh sẽ ở cùng với cô cho đến khi nào cô ngừng khóc Quyền Hàn mới mở miệng nói chuyện.

Anh không biết cô xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần cô có thể khóc ra là tốt rồi. Khóc chưa chắc là chuyện xấu, cứ thoải mái khóc ra thì mới trút bỏ tâm sự cát giấu trong lòng được.

“Anh Quyền Hàn. Em mệt quá, em muốn ngủ.” Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn. Nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, rơi trên sàn nhà.

Quyền Hàn nhìn Giản Nhụy Ái, bế ngang cô lên. “Không cần phải sợ. Để anh gọi Đan Tình giúp em tắm rửa xong rồi hãy ngủ.”

Giản Nhụy Ái không nói gì, cũng không phản bác. Có lẽ cô không có sức lực để nói nữa, trái tim giống như đã chết.

Trác Đan Tình nhìn Giản Nhụy Ái chật vật như vậy, sốt ruột hỏi “Anh Quyền Hàn, đã xảy ra chuyện gì?”

“Đan Tình, không nên hỏi nhiều như vậy. Trước hết giúp Nhụy Ái tắm rửa rồi để cô ấy ngủ một giấc. Cô ấy đã quá mệt rồi.”

“À... À...” Trác Đan Tình bừng tỉnh hiểu ra, giúp mở cửa.

Giản Nhụy Ái bước vào phòng, ngây người nhìn phòng của mình vẫn không thay đổi, vẫn giống như trước kia. Đau buồn nhìn Quyền Hàn và Đan Tình. “Cám ơn hai người.”

Trác Đan Tình im lặng nhìn Giản Nhụy Ái rồi vào chuẩn bị nước nóng.

Quyền Hàn đặt Giản Nhụy Ái lên ghế, cầm khăn lông sạch giúp Giản Nhụy Ái lau tóc. Giản Nhụy Ái muốn cầm lấy khăn lông, lại bị Quyền Hàn ngăn lại.

“Anh Quyền Hàn. Tự em có thể làm.” Giản Nhụy Ái đã làm phiền bọn họ nhiều như vậy, sao lại không biết xấu hổ để anh phải giúp cô lau tóc chứ

“Đừng cử động.” Quyền Hàn ra lệnh. Bỗng nhiên nhìn thấy Giản Nhụy Ái chật vật như vậy khiến anh sợ hãi đến mức tim cũng muốn ngừng đập.

Trác Đan Tình bước ra nhìn thấy cảnh âm áp như vậy, trái tim run lên bất mãn. Cô không thích nhìn hình ảnh hạnh phúc của bọn anh. Cô cố giả bộ mỉm cười đi tới. “Anh Quyền Hàn, nước nóng đã chuẩn bị xong. Anh đi ra ngoài trước đi, em có thể giúp Nhụy Ái.”

“Được. Đan Tình, chăm sóc thật tốt cho Nhụy Ái.” Lúc ra cửa, Quyền Hàn còn không yên lòng nhắc nhở.

Những lời nói này khiến Trác Đan Tình cảm thấy rất chói tai. Cô đẩy Quyền Hàn ra ngoài rồi xoay người nhìn gương mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt yếu đuối, thở dài. “Nhụy Ái. Tắm trước đi, cơ thể sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Giản Nhụy Ái không còn hơi sức phải nhờ Trác Đan Tình giúp mới có thể tắm xong. Ngồi trên giường mà nước mắt cứ tràn ngập hốc mắt. Cô không khống chế được tâm tình của mình. Cảm giác đau lòng muốn chết.

Trác Đan Tình ôm Giản Nhụy Ái để cô dựa vào bên người mình. Có lẽ như vậy có thể giúp cô giảm bớt đau đớn. “Nhụy Ái. Muốn khóc thì khóc ra đi.”

“Đan Tình. Cám ơn cậu...” Giản Nhụy Ái khóc đến tê tâm liệt phế nhưng lúc cô khóc lớn tiếng thì trên mặt đã không còn nước mắt giống như nước mắt đã khô rồi.

Cô suy yếu mệt mỏi. “Đan Tình. Mình muốn ngủ.”

“Ù.” Trác Đan Tình giúp cô đắp kín mèn. “Đừng suy nghĩ bậy bạ. Ngủ một giấc ngày mai sẽ thấy khá hơn nhiều.”

“Ù. Ngủ ngon.” Giản Nhụy Ái nghiêng người nhắm lại.

Nhắm mắt lại dường như nhìn thấy bóng dáng Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình triền miên. Cô hoảng sợ mở mắt. Nước mắt ở khói mắt cô lại chảy ra.

Một giây trước, cô và Đơn Triết Hạo còn đang triỀn miên, bây giờ đã không còn gì nữa rồi.

Đơn Triết Hạo đã ở bên cạnh người phụ nữ khác. Anh ta không yêu cô. Anh ta muốn quay lại bên cạnh bạn gái trước của mình. Lạc Tình Tình ưu tú như vậy, tốt đẹp như vậy, giống như công chúa trong thế giới cổ tích cong bản thân cô không có gì cả.

Đơn Triết Hạo đẹp trai, anh tuấn phái sánh vai với công chúa Lạc Tình Tình xinh đẹp. Trái tim của cô đau đớn muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Chương 118

BÓP CHẾT LẠC TÌNH TÌNH

Da đầu Đơn Triết Hạo căng lên vì đau đớn. Khẽ mở mắt lại nhìn thấy phòng ngủ quen thuộc. Không phải anh đang làm việc sao? Sao tự dung lại nằm trong phòng ngủ.

Anh cố gắng để đứng lên, bàn tay day day huyệt thái dương, đầu đau như búa bô. Đột nhiên, nhìn thấy Lạc Tình Tình mặc áo choàng tắm đi từ trong nhà tắm ra đang vừa đi vừa lau tóc một cách tự nhiên

“Hạo, anh tỉnh lại rồi hả? Sao không ngủ thêm một lúc nữa.” Lạc Tình Tình đi tới bên cạnh anh một cách tự nhiên, đưa tay chạm vào trán Đơn Triết Hạo. Lại bị anh lạnh lùng gạt bỏ đi. Cô thức thời lau tóc mình. Dù sao ván đã đóng thuyền, cô cũng không có gì phải sợ. Có thể nhìn ra tâm tình cô đặc biệt thoái mái.

Đơn Triết Hạo nhíu chặt lông mày lạnh lẽo nhìn Lạc Tình Tình: “Lạc Tình Tình. Tốt nhất cô nên giải thích rõ mọi chuyện.”

“Hạo, anh muốn em giải thích như thế nào. Chẳng lẽ anh quên ngày hôm qua anh với em...” Lạc Tình Tình cố ý giả vờ xấu hổ. Trong lòng rất hài lòng. Ngày hôm qua cô cố ý điện thoại gọi Giản Nhụy Ái đến rồi để cho Giản Nhụy Ái đứng ngoài cửa nghe tiếng động không nên nghe để cô ấy chết tâm, cô cũng đại khái cảm nhận được sự nhẫn tâm của mình.

“Ngày hôm qua, cô đã cho thứ gì trong cà phê của tôi.” Đơn Triết Hạo quét mắt nhìn khắp nơi. Anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị Lạc Tình Tình hấp dẫn như thế, trừ phi anh mất khống chế ý thức. Đơn Triết Hạo bừng tỉnh hiểu ra vấn đề trong ly cà phê kia

Đáng chết! Lạc Tình Tình lại dám ra tay với anh. Cơn giận của anh giống như gió lốc cuốn, tròng mắt lạnh lẽo; quát lớn tiếng: “Cô dám ra tay với tôi.”

“Hạo. Em... em yêu anh.” Lạc Tình Tình nhìn về phía Đơn Triết Hạo đang nổi điên. Trong lòng rất sợ hãi nhưng lại giả vờ vô tội.

‘Bốp’ Đơn Triết Hạo đánh xuống mặt Lạc Tình Tình. Anh nhất định phải để cho Lạc Tình Tình biết việc xuống tay với anh sẽ nhận lấy hậu quả như thế nào.

Lạc Tình Tình bụm má, sự đau đớn hiện tại nhắc nhớ cô, cô đã bức Đơn Triết Hạo phát điên. Lúc cô muốn xuống tay đã sớm nghĩ đến hậu quả này. “Hạo. Em yêu anh, từ nhỏ đến lớn em là người đi theo anh. Đối với anh muốn gì liền có đó. Chỉ là lúc em ngã bệnh, anh liền chạy đi yêu người khác, lại còn hại chết đứa con của chúng ta. Nhưng em không hận anh được, chỉ muốn ở bên anh mãi mãi, đó là lỗi của em à?”

Đau lòng gào thét, nhưng chẳng còn chút tác dụng nào đối với Đơn Triết Hạo cả. Anh nhìn chằm chằm cô: “Cho nên cô liền trả thù tôi? Bỏ thuốc vào cà phê của tôi.”

“Không có. Thật sự em không có bỏ thuốc.” Khóe mắt Lạc Tình Tình từ từ đỏ lên, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Đơn Triết Hạo quay mặt đi không muôn nhìn thấy Lạc Tình Tình nữa. Mặt trời lên cao, nghĩ đến chuyện cả đêm anh không về chắc chắn Giản Nhụy Ái sẽ rất lo lắng khiến anh không thể khống chế được cơn giận của mình.

Lạc Tình Tình bất mãn nhìn thấy Đơn Triết Hạo như thế nhưng cô biết một khi Đơn Triết Hạo thật sự nổi điên là sẽ chết người nên sợ hãi lui về sau vài bước

“Em không có. Em không có. Là anh không chịu buông tay em, cưỡng bức em đó.” Nhìn anh như vậy, Lạc Tình Tình chỉ có cố cãi đánh chết không nhận. Muốn xem anh sẽ đối xử với cô như thế nào

“Cô còn dám nói láo.” Đơn Triết Hạo mất đi nhẫn nại, gầm thét rống giận.

Anh hận không thể giết chết cô gái trước mặt ngay lập tức, dám hạ được lên người anh còn đê tiện không biết xấu hổ như thế lại dám nói láo lung tung.

Lạc Tình Tình ngẩn ra. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Cô có cảm giác như mình đang đốt lửa giận trong lòng Đơn Triết Hạo, nhưng cô không hối hận. Ngày hôm qua cô đã thật sự biết cô muốn Đơn Triết Hạo. Vẫn có chấp với anh “Em không nói dối anh.”

Đơn Triết Hạo nghe những câu nói của Lạc Tình Tình càng thêm tức giận. Anh không còn kèm ché được cơn giận. Một quả đấm được giơ lên, khớp xương vang lên răng rắc.

“Con phụ nữ đê tiện này.” Anh sải bước dài, đi nhanh đến trước mặt Lạc Tình Tình. Bàn tay đưa ra trước, hung hăng lôi Lạc Tình Tình đến cạnh vách tường.

Ánh mắt thô bạo nỗi điên nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình. Lúc này anh đã thật sự muốn giết cô. Lạc Tình Tình hoảng sợ. Đơn Triết Hạo đứng ở trước mặt cô giống như một tử thần.

Bao bọc xung quanh Đơn Triết Hạo là sự tức giận. Toàn thân phát ra hỏa lực, không ai có thể đỡ nổi. Trong đôi mắt tràn đầy tư vị khát máu, tay của anh giống như thiết giáp kèm chặt cổ của Lạc Tình Tình, cứ như muốn vặn gãy cổ của cô.

Sắc mặt Lạc Tình Tình tím ngắt. Cảm giác như toàn thân không thể thở được. “Anh... Đέ... Tay. Em thật sự không nói dối.”

“Được, xem ra cô rất muốn tôi đưa cô đến Châu Phi. Để cho những dân đen rách nát kia hưởng thụ cô. Cô nói xem như thế nào.” Đơn Triết Hạo nói dứt lời, sức lực ở cánh tay siết mạnh hơn, thân thể Lạc Tình Tình bị nhấc lên khỏi mặt đất.

“Đừng...” sắc mặt Lạc Tình Tình tím lại kinh khủng. Thật vật vả từ trong cổ họng phát ra hai chữ.

“Đừng, bây giờ nói câu này đã muộn rồi” Đơn Triết Hạo cũng không muốn giết chết Lạc Tình Tình. Dù saodì Tần cũng đã giao phó anh phải chăm sóc cô thật tốt.

Nhưng nếu anh biết Lạc Tình Tình có âm mưu như thế. Có thể anh sẽ không khống chế được mình sẽ bóp chết cô ta rồi.

Lạc Tình Tình biết Đơn Triết Hạo đã có suy nghĩ đó từ lâu. Vì rất lâu rồi không thấy anh tức giận như thế. Xem ra mình dẫm lên ranh giới cuối cùng của anh rồi. Nhưng anh sẽ không để cho cô chết thật, vì dù sao đó cũng là lời hứa của anh với mẹ cô

Không ngoài dự đoán, Đơn Triết Hạo buông cô ra. Cô giống như lấy được buông thả. “Khụ khụ...” Ngồi trên đất, liên tục thở dốc.

“Cút. Đừng để cho tôi nhìn thấy cô nữa.” Đơn Triết Hạo không thèm nhìn Lạc Tình Tình lạnh lùng ra lệnh.

Lạc Tình Tình cố chịu đau đớn, mặc quần áo tử tế; mỉm cười đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng Giám đốc. Dẫu cho Đơn Triết Hạo có là Phật chuyển thể, nhưng với tính cách tự phụ của anh, cô sẽ làm cho anh vĩnh viễn rời xa Giản Nhụy Ái.

“Hạo, anh đừng giận em, nhưng thật sự em không bỏ thuốc.” Cô xoay người rời đi, vẻ mặt đắc thắng.

Đơn Triết Hạo tức giận, quả đấm cũng không để xuống. Nhìn đồng hồ, cầm quần áo lên. Anh phải về nhà một chuyến. Mới vừa đi ra cửa, có một vật gì đó đang nằm trên sàn nhà.

Vật này để cho tim anh đập thình thịch, cả người run lên. dây chuyền Ngọc Quan Âm là đồ vật mà Giản không bao giờ rời ra. Làm sao lại xuất hiện ở nơi này.

Anh sợ hãi, cả người lạnh lẽo, dự cảm chẳng lành nhất Ngọc Quan Âm lén nắm thật chặt.

Trải qua cả đêm hôm qua mưa to bấy giờ thời tiết cực kỳ tố, ánh mặt trời ấm áp, khách nôii nhau vào quán Nhân Ái không dứt.

Giản Nhụy Ái ngây ngôii ngồi trong quán. Cô khổ sở và tự hỏi không biết khi Đơn Triết Hạo phát hiện mình không có ở nhà thì sẽ như thế nào? Liệu anh có tức giận hay khổ sở hay không?

Nhưng mà anh khổ sở cũng không thể quên đi việc anh đã phản bội cô.

Cô cảm thấy mình càng ngồi đây thì càng suy nghĩ lung tung. Đi ra khỏi cửa, hít sâu không khí mát mẻ sẽ tốt hơn so với việc ngồi ở trong phòng.

“Cô nói với anh Quyền Hàn và Trác Đan Tinh giúp một tiếng, tôi đi ra ngoài một lát rồi chút nữa sẽ trở về.” Cô nhăn với một nhân viên phục vụ trong quán.

Nhân viên phục vụ không thấy Giản Nhụy Ái có biểu hiện gì là nên tươi cười nói: “Được.”

“Cám ơn nhiều.” Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu cảm ơn.

Chương 119

GIẢN NHỤY ÁI BỊ HẠ DƯỢC

Đường phố vào giữa trưa nên cũng không đông đúc. Cô đi trên con đường dành riêng cho người đi bộ, nhìn đủ quầy hàng bán quần áo và trang sức. Giản Nhụy Ái mải ngắm nhìn những món đồ ấy bên đường không chú ý đến hai người chạy xe.

Chờ lúc cô mất tập trung thì hai người đàn ông cường tráng, cao to đi đến; mạnh mẽ không chế cô.

Giản Nhụy Ái hoảng hốt không để ý đến lời nói thô tục của người đàn ông bên cạnh sợ hãi lùi lại phía sau lại dụng phải bức tường thịt. Cô mới phản ứng kịp, giật mình nhìn bọn họ: “Các người...”

Hai người nhìn nhau nhanh tay chộp lấy Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng giãy giụa nhìn hai người đàn ông không có ý định buông tha mình. Chỉ trong giây lát, mắt cô mờ mịt, từ từ mất đi thị giác.

Vương Hạo nhìn da thịt trắng ngần của Giản Nhụy Ái đang nằm trên giường. Nuốt một ngụm nước bọt nhìn món ăn ngon trước mắt, nhìn Đỗ Đức Minh nói rõ: “Món ngon như thế này, cậu từ từ mà dùng, tôi không quấy rầy cậu.”

Đỗ Đức Minh gật đầu đợi Vương Hạo rời đi mới vội vàng đến gần Giản Nhụy Ái đang ngủ mê man, nhẹ giọng kêu: “Nhụy Ái, em

mau tỉnh lại đi.”

Giản Nhụy Ái ngủ như chết; Đỗ Đức Minh dùng sức lay mãi mà cô cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Đáng chết.” Đỗ Đức Minh mở miệng mắng. Bọn họ lại dám dùng thủ đoạn độc ác này để đối phó với cô

Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng mở mắt, cô cảm thấy cơ thể mình nóng ran, thân thể cũng mềm nhũn, giống như chẳng có chút sức lực nào ra, tựa như bị rút sạch sức lực.

“Nhụy Ái, em đã tỉnh.” Đỗ Đức Minh quan tâm, thấy cô mở mắt, vội vàng đỡ cô dậy, cho cô uống một cốc nước.

Cô mê man nhìn bốn phía, thấy phòng ngủ đơn giản, lại nhìn Đỗ Đức Minh, cố nén khó chịu trong lòng. “Là cậu đã cứu tớ sao?”

“Tớ...” Đỗ Đức Minh có chút khó mở miệng. “Cậu đừng có động đậy, có chỗ nào khó chịu không.”

Đỗ Đức Minh nhìn cái trán đầy mồ hôi, gương mặt cũng đỏ hồng của Giản Nhụy Ái. Trong lòng lo lắng không biết rốt cuộc Vương Hạo đã làm chuyện gì đối với cô

Giản Nhụy Ái đang vô cùng khó chịu, cả người bừng bừng ham muốn, giống như đang bị suy nghĩ của mình hành hạ đến chết. Càng lúc cô càng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Toàn thân nóng bức như đang trong lò nướng, khó chịu không thể nhịn được.

Đỗ Đức Minh lấy khăn lông ướt lau mồ hôi cho cô. “Nhụy Ái. Nhụy Ái...” Lại không có ai trả lời anh.

“Nóng, nóng...” Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng la hét. Tay không khống chế mà tự cởi nút áo, cảnh xuân bên trong hiện rõ trước mặt người đối diện.

Đỗ Đức Minh cũng là một người đàn ông. Nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang tự cởi quần áo, anh vội vàng đứng lên, nhưng khi thấy đôi núi tuyết như ẩn như hiện đầy quyến rũ của Giản Nhụy Ái thì lại cảm thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập.

Không thể nhìn tiếp nữa, đứng lên đi tới cửa sổ sát đất, để gió lạnh thổi vào cơ thể, hít một hơi thật sâu. Đúng vậy, anh không thể lợi dụng lúc cô đang gấp khó khăn; nếu không khi tỉnh lại Giản Nhụy Ái sẽ hận anh đến chết.

“Nóng, nóng...” Giản Nhụy Ái bị xuân dược khống chế không có ý thức. Trong cơ thể cô đang bùng cháy ham muốn. Trong lòng hưng phấn khó tả sắp lắp đầy cơ thể cô.

Cô khó chịu giãy dụa thân thể. Vào giờ phút này cô thật sự rất nhớ Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái liều mạng la lên tên của Đơn Triết Hạo. Tại sao anh không đến cứu cô.

Nước mắt bắt đầu rơi ra khỏi khói mắt. “Hạo. Cứu em.”

Đơn Triết Hạo lái xe lao như cơn bão trên đường phố. Trở về nhà mới biết Giản Nhụy Ái đã đi đâu cả đêm không về. Lo lắng và sợ hãi sắp nuốt chửng anh rồi.

Bất chợt, một chiếc xe con xông thẳng vào xe anh, Đơn Triết Hạo phải dùng hết sức đánh tay lái mới tránh được cuộc tai nạn thảm khốc. Tiếng thăng xe chát chúa chói tai vang lên. Xe vững vàng dừng lại, Đơn Triết Hạo dùng sức vỗ vỗ vô lăng.

Tại sao anh cảm giác như nghe được tiếng kêu cứu mạng của Giản Nhụy Ái, hốt hoảng đến không có thể thoát nên lời. Năm chật Ngọc Quan Âm trong tay, chỉ còn biết tự nhủ nhất định phải nhanh chóng tìm ra Giản Nhụy Ái, nhất định phải bình an vô sự.

“Quyền Hàn, tôi muốn gặp Giản Nhụy Ái, hãy cho tôi gặp cô ấy.” Đơn Triết Hạo không nghĩ đến chuyện Quyền Hàn lại ngăn cản không cho anh vào trong gặp Giản Nhụy Ái.

Quyền Hàn nhìn thấy Đơn Triết Hạo lại nhớ đến bộ dạng đáng thương của Giản Nhụy Ái. Không phải anh đã từng thề sẽ bảo vệ thật tốt cho Giản Nhụy Ái sao? Vậy mà đến cuối cùng lại biến Giản Nhụy Ái thành bộ dạng như thế.

Lần này, anh không thể mềm lòng được, không thể để cho Đơn Triết Hạo gặp mặt Giản Nhụy Ái. “Tôi đã nói rồi, Nhụy Ái không có ở chỗ tôi”

“Không thể nào. Quyền Hàn! Cầu xin anh cho tôi gặp Tiểu Nhụy đi. Tôi có lời phải nói với cô ấy.” Đơn Triết Hạo nhỏ giọng cầu xin. Có lẽ, đây là lần đầu tiên anh nhỏ tiếng cầu xin người ngoài như thế.

Hiển nhiên, Đơn Triết Hạo như thế khiến cả Quyền Hàn và Trác Đan Tinh bị hoảng sợ, họ cùng nhau nhìn vẻ tiêu tụy của Đơn Triết Hạo.

Trác Đan Tinh nỗi giận kéo tay Quyền Hàn. “Nhụy Ái, cô ấy nói cô ấy ra ngoài đi dạo.”

“Cám ơn.” Đơn Triết Hạo cúi đầu cảm ơn Trác Đan Tinh, sau đó chạy đi ra.

Anh cầm điện thoại lên gọi cho Giản Nhụy Ái. Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Anh tức giận ném điện thoại qua chỗ ghế cạnh tài xế, lái xe rời đi.

“Trác Đan Tinh, tại sao em muốn nói cho anh ta biết chuyện này? Chẳng lẽ em còn cảm thấy Nhụy Ái chưa đủ đau khổ sao?”

Thấy Quyền Hàn gầm lên giận dữ, Trác Đan Tinh kinh ngạc ngây người nhìn anh, nước mắt lăn dài trên má chỉ vào Quyền Hàn: “Em không có làm sai, anh không thấy rõ việc Đơn Triết Hạo yêu Giản Nhụy Ái sao? Giản Nhụy Ái cũng thích Đơn Triết Hạo. Em làm như vậy là giúp đỡ cho hai người bọn họ. Còn anh lại vì một cô gái khác mà trút giận lên người bạn gái của anh, làm như vậy có quá đáng hay không?”

Cô xoay người chạy vào phòng, rồi khóa trái cửa phòng lại. Trác Đan Tinh biết rất rõ trong lòng Quyền Hàn vẫn còn ai kia. Nhưng cô vẫn tin tưởng chỉ cần cô cố gắng thì sớm muộn gì Quyền Hàn cũng sẽ yêu cô.

Nhưng tất cả vẫn vô dụng, chỉ cần Giản Nhụy Ái xuất hiện, ánh mắt của Quyền Hàn vẫn di chuyển trên người cô ấy mà chẳng chú ý gì đến cô.

Cố gắng nhiều như thế mà không có kết quả. Có cố gắng thêm nhiều nữa cũng là phí công.

Quyền Hàn hở dài nhìn bóng lưng Trác Đan Tinh biến mất.. Phiền não xoa xoa huyệt Thái Dương.

“Cứu mạng. Cứu mạng...” tiềm thức Giản Nhụy Ái không ngừng lầm bầm.

Nghe Giản Nhụy Ái khỗ sở thiều thào. Đỗ Đức Minh cầm hộp điều khiển điều chỉnh máy điều hòa xuống nhiệt độ thấp nhất.

Ban đầu cậu cho là Giản Nhụy Ái chỉ nóng nực bình thường nhưng khi ngồi bên cạnh thấy cơ thể Giản Nhụy Ái nóng như lửa, cô không chịu được mà tự mình cởi áo ra để lộ toàn bộ thân trên trước mặt Đỗ Đức Minh. Lúc này cậu cũng hiểu Giản Nhụy Ái không phải bị nóng nhiệt. Mà là... bị Vương Hạo bỏ thuốc. Cũng hiểu ý tứ của Vương Hạo.

Mặc dù cậu không muốn lợi dụng cơ hội cô mất tự chủ nhưng Giản Nhụy Ái bên cạnh bị thuốc kích thích cứ liên tục cầu xin thì dù có lực tự chủ cũng không thể tốt đến thế. Không có ai ngăn cản được việc cậu muốn làm với người mà cậu nhớ nhung cả ngày lẫn đêm. Cảnh xuân nhộn nhạo trước mắt càng hấp dẫn và khiến cậu khó kiểm soát được ham muốn.

Rốt cuộc, cậu không khống chế được ham muốn vì bị vẻ quyến rũ của Giản Nhụy Ái hấp dẫn mời gọi nên dang tay ôm ôm trọn cô trong vòng tay của mình.

Môi của cậu không nhịn được phủ xuống gương mặt, vành tai, xương quai xanh. Trong lòng có chút lo lắng vì từ trước đến nay cậu không thấy Giản Nhụy Ái chủ động mời gọi như thế và cũng không biết cơ thể Giản Nhụy Ái lại quyến rũ đến vậy.

Chương 120

THIẾU CHÚT NỮA THẤT THÂN

Mỗi câu không nhịn được phủ xuống gương mặt, vành tai, xương quai xanh. Trong lòng có chút lo lắng vì từ trước đến nay cậu không thấy Giản Nhụy Ái chủ động mời gọi như thế và cũng không biết cơ thể Giản Nhụy Ái lại quyến rũ đến vậy.

Giản Nhụy Ái được xuân dược thúc giục, không khống chế được ham muốn, bắt đầu phát ra tiếng rên, nhắm mắt lại hưởng thụ, hồn nhiên không biết tình cảnh của mình.

Đỗ Đức Minh thấy được sự đáp trả của Giản Nhụy Ái liền trở nên hưng phấn, bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể mềm mại của cô, đói khát nói: “Nhụy Ái, anh yêu em.” Anh khẽ thì thầm bên tai cô, cúi người ngâm chặt vành tai của cô.

Đau đớn khiến cô cau mày, mơ hồ hé mắt cảm giác người đàn ông đang nằm ở trên người mình vô cùng xa lạ nên cũng có ý thức từ chối.

“Đừng... đừng...” Giản Nhụy Ái vô lực lẩm bẩm nói.

Đỗ Đức Minh nghe được giọng nói của Giản Nhụy Ái, nhưng đã không dừng được nữa, té bào toàn thân đều đang hưng phấn vì sự yêu kiều của Giản Nhụy Ái.

Nhóm người đứng dậy vui vẻ cởi quần áo của mình ra, rồi nhanh chóng cúi người hôn cổ cô.

Giản Nhụy Ái hoảng loạn, nước mắt chảy tràn khoe mắt: “Van xin anh, không... đừng...”

“Nhụy Ái, em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, tuyệt đối không hề thua kém Đơn Triết Hạo. Anh yêu em.” Đỗ Đức Minh ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái, không để cô tùy ý nhúc nhích.

“Đừng, van cầu anh buông tôi ra, tôi không muốn...” Giản Nhụy Ái cầu khẩn, nước mắt không ngừng lăn dài trên mặt, cho dù thân thể đang khó kiểm soát nhưng cô liều mạng cắn môi, để cho ý thức của mình thức tỉnh cũng không thể để cho Đỗ Đức Minh được như ý.

Đỗ Đức Minh vừa vội vàng vừa kinh sợ khi thấy nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, kịp ý thức được mình đang làm tổn thương Giản Nhụy Ái, cậu đã mắng Đơn Triết Hạo, nhưng nếu cậu tiếp tục làm thế, cậu cũng chẳng khác gì Đơn Triết Hạo.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Đỗ Đức Minh đứng lên, thiếu chút nữa cậu đã không khống chế được mà muốn cô, Đỗ Đức Minh hối hận muốn chết, tại sao cậu có thể làm thương tổn người mình yêu.

Điều cậu hi vọng là Giản Nhụy Ái cam tâm tình nguyện đi theo cậu, chứ không phải dùng thuốc và bạo lực để ép buộc cô.

Giản Nhụy Ái vô lực đẩy Đỗ Đức Minh ra, lảo đảo đi về phía trước, ‘cách’ đóng cửa lại, chẳng còn chút sức lực, trượt ngồi xuống sàn phòng tắm.

Nước mắt tựa như nước lũ xông ra, cô gào khóc không biết tại sao mình lại như thế, Đỗ Đức Minh làm loại chuyện đó với cô, thế mà cơ thể cô lại hưng phấn, loại cảm giác đó khiến cho lòng cô cảm thấy bị sỉ nhục.

Nhưng nếu cô bị Đỗ Đức Minh... cô không dám nghĩ đến nữa.

Cô cảm giác quá đau khổ, tại sao Đơn Triết Hạo không đến cứu mình, không phải, mỗi lần cô có chuyện Đơn Triết Hạo sẽ giống như Chiến thần hiện ra ở trước mặt cô. Tại sao lần này anh không đến?

Có phải Đơn Triết Hạo đã không cần cô nữa, Giản Nhụy Ái che ngực đau đớn, nước mắt liên tục chảy xuống, những giọt nước mắt lớn như hạt chân trâu.

“Nhụy Ái, Nhụy Ái...” Đỗ Đức Minh không yên lòng gõ cửa, sợ Giản Nhụy Ái sẽ không ra, cầu khẩn nói: “Nhụy Ái, van xin em mở cửa, đều là anh sai, anh không nên làm loại chuyện đó với em, em mở cửa ra.”

Giản Nhụy Ái cảm thấy dục hỏa trong cơ thể mình vẫn chưa tiêu hao, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt, cô muốn trả lời với Đỗ Đức Minh cũng không thể lên tiếng trả lời được.

“Nhụy Ái, van cầu em mở cửa, là lỗi của anh, em mở cửa nhanh lên đi...” Đỗ Đức Minh gấp gáp vỗ vào cửa.

Giản Nhụy Ái càng lúc càng mệt mỏi, bóng dáng Đơn Triết Hạo càng lúc càng rõ ràng, cô cũng biết anh sẽ đến cứu mình, mí

mắt càng lúc càng nặng sau đó ngất xỉu.

Đỗ Đức Minh cảm thấy cái gì đó không đúng, dùng sức phá cửa ra, hoảng loạn nhìn thấy gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, trên trán là mồ hôi, cả người vô lực mềm nhũn nằm trên sàn nhà.

Vội đỡ Giản Nhụy Ái dậy, nóng nảy quát: “Nhụy Ái, Nhụy Ái...”

Giản Nhụy Ái vẫn không nhúc nhích, cả thân thể nóng bừng vì bị thuốc không chế.

Cậu đứng dậy ôm cô đặt vào nước lạnh, không phải vì cậu tàn nhẫn mà là phải làm như vậy mới có thể giúp cô tỉnh dậy.

Giản Nhụy Ái bị ngâm trong nước lạnh, cả người run rẩy, từ từ mở mắt thấy mình bị ngâm trong nước, còn Đỗ Đức Minh đang lo lắng đứng bên cạnh.

Đầu óc tinh táo lại mới nhớ tới việc thiếu chút nữa đã phạm trái cấm với người khác, vội choàng tay ôm lấy cơ thể mình, sợ hãi nhìn Đỗ Đức Minh giống như con chuột nhìn thấy mèo.

Đỗ Đức Minh biết hành động của mình đã hù dọa cô, vội đứng lên giải thích: “Đừng như vậy, chỉ làm cách này mới có thể ngăn cản được tính trong cơ thể cậu, mình đi ra ngoài trước, có chuyện gì thì nhớ gọi mình.”

Giản Nhụy Ái nhìn theo bóng lưng rời đi, nhỏ giọng lầm bẩm: “Cám ơn cậu.”

Đỗ Đức Minh mỉm cười, cảm giác lo lắng trong lòng đã được buông lỏng rất nhiều, xoay người rời đi và đóng cửa lại.

Giản Nhụy Ái cảm giác khí nóng trên người đang từ từ giảm bớt, rốt cuộc là ai đã hạ độc cô, tại sao lại bắt cô đến đây với Đỗ Đức Minh.

Quá nhiều chuyện, giống như cơn gió lạnh cuốn lấy cơ thể cô, để cho cô không hề chuẩn bị, liền bị nổ tan xương nát thịt.

Đơn Triết Hạo lái xe tìm kiếm khắp nơi vẫn không nhìn thấy bóng dáng Giản Nhụy Ái, tức giận chẳng lẽ Quyền Hàn và cô gái kia lừa gạt mình.

Ánh mắt tức giận, lạnh lẽo giống như ác quỷ địa ngục lạnh lẽo, vừa định đi về lại thấy Lạc Tình Tình điện đến, vốn không muốn nhận điện thoại của cô ta nên chẳng thèm nghe máy. Điện thoại lại đổ chuông nhưng lần này là số lạ, Đơn Triết Hạo không khách khí nghe máy “Alo.”

“Hạo, anh cũng quá vô tình, bây giờ đến điện thoại của em cũng không muốn nhận sao, em... đừng cúp máy, nếu không thì anh sẽ hối hận đến chết, chẳng lẽ anh không muốn biết nơi ở hiện tại của Giản Nhụy Ái sao?” Lạc Tình Tình nói liên tục như sọ Đơn Triết không kiên nhẫn sẽ cúp điện thoại.

“Nói.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói, đợi Lạc Tình Tình nói ra địa điểm của Giản Nhụy Ái anh lập tức cúp điện thoại.

Thân thể Giản Nhụy Ái không còn nóng hừng hực khó chịu nữa, không ngờ nước lạnh lại có hiệu quả tốt như vậy, cô thay bộ quần áo mà Đỗ Đức Minh đưa cho mình.

Cô không hiểu tại sao anh lại có quần áo của phụ nữ, Đỗ Đức Minh hiểu ý tú trong mắt cô, giải thích: “Mới vừa rồi mình đi ra ngoài mua.”

Giản Nhụy Ái ngượng ngùng vì suy nghĩ không hay của mình mà cảm thấy, cúp mắt: “Cám ơn.”

“Không có gì, lần này mình nợ cậu cho nên có cần nói lối thì cũng là mình nói.” Đỗ Đức Minh tự trách vì mình không thể khống chế được.

“Đừng nói nữa..., tớ muốn trở về rồi, cảm ơn cậu đã cứu tớ.” Giản Nhụy Ái lễ phép nói xong, đúng rồi! cô đã nghĩ thông suốt, Đỗ Đức Minh không thể nào hại mình, nếu như không phải là Đỗ Đức Minh, trong sạch của cô sẽ không còn nữa.

Vóc người Đỗ Đức Minh rất cao lớn đứng trước vóc dáng nhỏ bé của Giản Nhụy Ái giống như muôn che lấp cô, nhìn Giản Nhụy Ái nói lời khách sáo, cậu biết chuyện mình làm khiến Giản Nhụy Ái vô cùng đau đớn.

Cậu chỉ có thể để cho cô rời đi, không muốn tạo thêm đau khổ cho cô: “Không sao, cậu đi đi, đi đường cẩn thận.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Đỗ Đức Minh không bở được Giản Nhụy Ái, nhưng cậu phải
để cho cô rời đi, dù sao cậu cũng không thể hại cô.

Chương 121

GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU

Cửa không đóng, Đỗ Đức Minh còn chưa tỉnh lại đã nhìn thấy một mỹ nữ và một người đàn ông anh tuấn đứng ở cửa. Thân thể cao lớn và thân thể nhỏ nhắn tạo thành đối lập rõ rệt.

Bọn họ chính là Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình.

Đỗ Đức Minh không khỏi đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Xem ra bọn họ không có gấp Giản Nhụy Ái. Trong lòng buông lỏng rất nhiều.

Một khắc mở cửa kia, Lạc Tình Tình giật mình, tại sao nó lại hoàn toàn khác với cảnh tượng mà cô xây dựng

Lúc cô đưa Đơn Triết Hạo đến đây, phải là lúc Đỗ Đức Minh đang làm chuyện kia với Giản Nhụy Ái chứ. Tại sao trong phòng chỉ có một mình Đỗ Đức Minh. Sắc mặt cô trắng bệch, vọt vào trong phòng. Thật không tìm được Giản Nhụy Ái, đến một sợi tóc cũng không có.

Đơn Triết Hạo thở ra một tia kinh người, đưa đôi mắt như biển sâu làm cho người ta hít thở không thông. “Lạc Tình Tình, có phải cô cảm thấy tôi sẽ không thể giết cô nên cô vô pháp vô thiên như thế không?”

Lạc Tình Tình, người phụ nữ này càng lúc càng quá đáng. Cô lại dám lừa gạt anh một lần nữa. Còn nói Giản Nhụy Ái đang gấp

riêng người đàn ông khác. Làm sao anh lại dễ dàng tin lời của cô ta nói cơ chứ

Quá đáng ghét. Quả thật chính là đáng chết. Cô ta dám không đặt lời anh nói trong mắt

Lạc Tình Tình nhìn vẻ mặt tức giận thật sự của Đơn Triết Hạo. Cỗ họng cô như bị cồn động, kinh hồn bạt vía: “Hạo, em thật sự nhìn thấy Giản Nhụy Ái đến đây mà. Không tin anh có thể hỏi anh ta.”

Cô vội vàng chỉ vào Đỗ Đức Minh.

Đỗ Đức Minh nhìn hai người trước mắt, suy nghĩ mấy giây, lắc đầu một cái. “Tôi không có nhìn thấy Giản Nhụy Ái.”

Lạc Tình Tình có sống lại ba đời cũng không nghĩ đến Đỗ Đức Minh lại nói như vậy. Đôi mắt nỗi trận lôi đình, tay nắm chặt quả đấm, khớp xương vang lên tiếng răn rắc. Cô tức giận trợn mắt nhìn Đỗ Đức Minh. Chỉ thấy Đỗ Đức Minh xoay người, không thèm nhìn Lạc Tình Tình nữa.

Sắc mặt cô hốt hoảng bắt lấy cánh tay Đơn Triết Hạo. Nghĩ sẽ cứu vãn tình thế: “Hạo, thật sự em nhìn thấy Giản Nhụy Ái đến đây. Anh phải tin tưởng em.”

‘Bốp’ Đơn Triết Hạo nhíu lông mày, tát mạnh lên mặt Lạc Tình Tình, toàn thân tỏa ra hơi thở muối giết người.

Lạc Tình Tình nhận trọn một cái tát của Đơn Triết Hạo, ngã nhào xuống nền đất, đôi mắt hiện đầy tia máu. Cô trùng lớn mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo.

Bởi vì bản tính ác quỷ của Đơn Triết Hạo xuất hiện.

Lạc Tình Tình hiểu được phải nhìn mặt mà nói chuyện, biết không thể làm ngược ý kiến của Đơn Triết Hạo, vội vàng nói: “Hạo, làm sao anh có thể đánh em, em có làm gì sai, chỉ là em không muốn lừa gạt anh mà thôi. Chẳng lẽ anh không yêu em, thì em không thể quan tâm đến anh sao?”

Đơn Triết Hạo lạnh lùng liếc cô một cái, giọng nói chán ghét: “Lạc Tình Tình, lần này tôi không so đo với cô. Về sau tôi đi đường tôi, cô đi cầu của cô. Lần sau, cô tốt nhất đừng giở trò gì nữa. Nếu không tôi tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô.”

Anh vừa nói dứt lời liền xoay người rời đi.

©DDLQĐ

Lạc Tình Tình không ngừng lo sợ, Đơn Triết Hạo mở miệng nói câu đó dễ dàng như thế sao? Trong nháy mắt, cô lại trở về là một con người hung ác. Đứng lên, đối mặt với Đỗ Đức Minh, vẻ mặt tức giận.

“Phản đồ...”

“Tôi và các người chỉ là quan hệ hợp tác. Tôi không muốn làm thì tôi thôi lui. Các người không có quyền ngăn cản tôi.” Đỗ Đức Minh cũng muốn bỏ đi.

Lạc Tình Tình nhìn bóng lưng đang coi rẻ mình. Vừa định nói chuyện. Đã nhìn thấy bóng lưng Đỗ Đức Minh không ngừng lui về phía sau. Vương Hạo đang cầm dao chỉ vào Đỗ Đức Minh. Ánh mắt phát ra hơi thở nguy hiểm.

“Hạo, rốt cuộc anh đã đến, Đỗ Đức Minh bán chúng ta.” Lạc Tình Tình nhân cơ hội đỗ đầu vào lửa. Đứng ở sau lưng Vương Hạo, hả hê cười. Tội Đỗ Đức Minh đáng chết vạn lần người khác. Hiện tại cô hận không được đem Đỗ Đức Minh chém thành trăm mảnh mới có thể tiêu tán hết tức giận trong người.

Đỗ Đức Minh phá vỡ tất cả kế hoạch của cô, để cho cô tự mình bêu xấu, thù này cô nhất định phải trả.

“Vương Hạo, tôi đã nói sẽ không làm những chuyện tổn thương đến Giản Nhụy Ái. Và tôi cũng không muốn người khác làm cô ấy tổn thương. Cho nên các người tốt nhất nên thu tay lại. Nếu không tôi sẽ đến đồn cảnh sát tố cáo các người.” Đỗ Đức Minh nhìn mũi dao sắc bén. Không lùi bước mà cứ nhìn chằm chằm Vương Hạo

Anh muốn theo chân bọn họ lật thuyền, nhưng chưa từng nhận lời hợp tác với bọn họ gây tổn thương cho Giản Nhụy Ái.

Vương Hạo nắm tay con dao, đưa tay kéo Lạc Tình Tình vào trong ngực, nở nụ cười khinh thường, căn phòng nhỏ trở nên yên tĩnh cực độ.

“Cậu cảm thấy không tốt thì có thể bỏ sao.”

“Nếu như các người tiếp tục tổn thương Nhụy Ái, cũng đừng trách tôi trốn mặt. Đến lúc đó người phải khó chịu là các người” Đỗ Đức Minh quyết tâm.

Nhưng anh không biết người đàn ông đứng trước mặt là người biến thái, nhiều hung tàn.

...

Vương Hạo đưa ánh mắt tà ác chật rã đi tới gần Đỗ Đức Minh, nhường mày nhìn cổ của Đỗ Đức Minh, một hình ảnh hoành tráng, máu tươi theo dao găm chảy xuống thành dòng.

Đỗ Đức Minh mở to hai mắt nhìn Vương Hạo cười lạnh, muốn nói điều gì đó cũng không kịp đã ngã xuống đất, mắt trợn trừng mở to nhìn chằm chằm hai người trước mặt. Có lẽ đến chết cậu cũng không biết được Vương Hạo sẽ hung ác trực tiếp ra tay tước đoạt mạng của mình như thế.

Thân thể co giật mấy cái, hình dáng của Giản Nhụy Ái lại xuất hiện trước mắt cậu khiến đầu óc cậu trở nên thanh tịnh. Bàn tay cô như không xương, vuốt ve trán cậu. Đỗ Đức Minh vui vẻ mỉm cười, gương mặt thản nhiên, cũng không tức giận, từ từ chìm vào hôn mê.

Lạc Tình Tình cũng hoàn toàn không đoán được Vương Hạo lại giết Đỗ Đức Minh như thế. Sắc mặt cô trở nên tái nhợt. Ngay sau đó, toàn thân cũng run rẩy vì sợ. “Anh...”

“Cái này có gì mà lớn lao đêu, sao phải kinh sợ như gấp quỷ vậy.” Vương Hạo lấy dao của mình lại.

“Nhưng, giết người là chuyện phạm pháp.” Rốt cuộc, Lạc Tình Tình đã ổn định lại tinh thần của mình, khiếp sợ nói.

Thật ra thì cô không đoán được Vương Hạo có thể giết Đỗ Đức Minh nhẹ nhàng và nhanh chóng như thế.

“Phạm pháp, lão tử chuẩn bị xong tất cả rồi. Đỗ Đức Minh, cái người đàn ông vô năng này sớm muộn cũng sẽ phản bội chúng ta. Để phòng ngừa chỉ có một cách duy nhất là giết người diệt khẩu.” Vương Hạo lấy ra a-xít ni-tric đặc đã chuẩn bị từ trước. “Nhìn. Đây là cái gì.”

Lạc Tình Tình lắc đầu không biết khi nhìn cái lọ màu trắng nhưng cô cũng biết bên trong cũng chẳng có gì tốt lành.

“A-xít ni-tric đặc là thuốc nhuộm vật liệu đủ để khiến tốc độ hoại tử của thi thể tăng nhanh.” Vương Hạo cười hả hê. Nụ cười đó làm cho Lạc Tình Tình rụng cả tóc gáy, cô khó khăn nói: “Cho nên anh muốn. A.”

Hình ảnh thảm thiết kia khiến Lạc Tình Tình nhịn đê không nôn ra, cô vội vàng xoay người nắm lấy lỗ mũi. Toàn thân như bị nứt ra, cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Vương Hạo lại muốn hủy diệt luôn cả thi thể.

Cả phòng tràn ngập mùi vị thối rữa của người chết. Lạc Tình Tình không thể chịu đựng nổi nên chạy thẳng ra cửa, ngồi bịch

xuống đất, thở liên tục. Kịch liệt nôn ợe. Cả người khó chịu muốn chết.

Toàn thân đều run rẩy. Từ bé đến lớn cô chưa từng nhìn qua những hình ảnh kinh tởm như thế. Một người vừa mới tồn tại mà bây giờ cứ từ từ bị ăn mòn hết.

Vương Hạo cười ha ha, trong đôi mắt ánh lên vẻ khát máu nhìn thi thể trước mắt từ từ biến mất. Cảm giác thoái mái đó chính xác và chân thực.

“Anh điên rồi.” Lạc Tình Tình rơi nước mắt đầy mặt. Không phải cô đang khóc vì Đỗ Đức Minh chết mà vì quá sợ hãi. Cô không khống chế được tâm tình của mình. Hình ảnh tàn khốc đó cứ lớn vởn trong đầu cô, đang từ từ ăn mòn khói óc cô.

Chương 122

GẦU BÔNG DỖ GIẢN NHỤY ÁI VUI VẺ

“Điên khùng, nếu như chúng ta không làm như vậy, chờ Đỗ Đức Minh đi tố cáo chúng ta, chúng ta đều phải chết, người không vì mình trời tru đất diệt, đồ ngu à!” Vương Hạo lạnh lẽ nhìn Lạc Tình Tình.

Lời của anh ta không sai, nhưng cô không cách nào tiếp nhận được cách giết người bệnh hoạn như thế. Lạc Tình Tình xoay người muốn rời khỏi, cô không thể ở đây thêm nữa, nếu không cô sẽ bị những hình ảnh kia làm cho điên mất. Cô phải rời đi.

“Lạc Tình Tình, tôi làm vậy là đang giúp cô cũng như giúp tôi, tại sao cô lại nổi giận với tôi.” Vương Hạo đuổi theo Lạc Tình Tình.

Khắp gian phòng chỉ có một mùi vị tanh nồng, hôi thối, còn trên đất là một vũng máu tươi.

Sau khi Giản Nhụy Ái rời khỏi nhà Đỗ Đức Minh cứ đi lang thang khắp nơi, đầu óc của cô vô cùng bấn loạn.

Tại sao vừa phát hiện Đơn Triết Hạo phản bội, còn cô lại suýt chút nữa làm việc đó với Đỗ Đức Minh, rốt cuộc thế giới này đang xảy ra chuyện gì?

Cô lặng lẽ ngồi trên quảng trường, lắng nghe tiếng róc rách của suối nước, tiếng mọi người trò chuyện với nhau, điều đó

giúp cho cô bình tĩnh hơn rất nhiều, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, thở dài.

Ngay sau đó, một người mặc áo gấu bông xuất hiện trước mắt Giản Nhụy Ái, tự tay đưa hai quả bóng bay cho Giản Nhụy Ái: “Cho cô này.”

Giản Nhụy Ái mê man nhìn gấu bông, lại chậm chạp không vươn tay ra, ánh mắt nghi ngờ.

“Đưa cho cô.” Người gấu bông lặp lại câu nói ban nãy.

Cô mới ngây ngốc nhận lấy bong bóng, ngược mắt nhìn người gấu bông: “Cám ơn.”

“Không cần khách khí, quả bóng này là biểu hiện của niềm vui, hi vọng cô sẽ vui vẻ, không cần cau mày, đừng khóc, cũng đừng phiền muộn, chỉ cần mỗi ngày đều thật vui vẻ là tốt rồi.”

“Tôi không thể vui vẻ được, thật sự thế giới này rất loạn.” Giản Nhụy Ái cúi đầu như đứa đát, cố gắng nuốt nước mắt vào trong lòng.

Gấu bông nhìn Giản Nhụy Ái một lúc, lại nhìn vẻ ưu thương trên mặt của cô, không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh của cô: “Cô có thể đem tôi trở thành thùng rác, đem những oán giận trong lòng kể ra, nói ra tất cả mọi chuyện, có lẽ trong lòng cô sẽ thoải mái hơn.”

Giản Nhụy Ái chần chờ mấy giây, nhẹ giọng thở dài: “Ư, được, tôi thật sự rất khổ sở, tôi thích một người con trai, hy vọng anh không phản bội tôi, thế nhưng anh ta lại lén giường cùng với người bạn gái trước vì thế tôi đau lòng mà chạy đến đây, còn suýt chút nữa bị người ta... đang lúc thua thiệt lại gặp nhiều phiền toái chỉ là may mắn thoát nạn mà thôi.”

Lúc cô kể xong chuyện này, chú gấu bông chần chờ dừng lại không nói lời nào.

“Này, anh làm sao vậy.” Giản Nhụy Ái lắc lắc gấu bông.

“Nha.” Gấu bông phản ứng kịp: “Không có chuyện gì.”

Giản Nhụy Ái nhìn gấu bông, những câu nói kia, không giống giọng nói của Đơn Triết Hạo, vậy là người nào.

“anh là ai!” Cô hoài nghi nhìn gấu bông.

Chỉ thấy gấu bông chạy trối chết không dám ngẩng đầu lại, Giản Nhụy Ái đứng lên đuổi theo kéo gấu bông lại, cô cũng không biết sức khỏe kia đến từ đâu, cứ nắm lấy tay gấu bông không chịu buông tha, gấu bông bị dọa sợ, cố gắng vùng vẫy thoát ra.

“Buông tôi ra, tôi phải đi.”

Giản Nhụy Ái không thể dễ dàng bỏ qua như thế, vì sao người kia lại chột dạ như thế, vì sao không thể để cho cô nhìn mặt, vậy thì càng chứng minh có vấn đề.

“Tôi muốn biết anh là ai.” Cô yêu cầu.

“Không thể.” Gấu bông cự tuyệt.

Giản Nhụy Ái không thể tin, cô nỗ lực phản bác, rốt cuộc cô đã bắt lại được đầu của chú gấu bông, điều cô không ngờ đến là sau khi mở đầu chú gấu bông ra, người bên dưới không phải là Đơn Triết Hạo mà là Cụ Duệ Tường.

Tại sao anh lại ở chỗ này, hơn nữa còn ăn mặc thành ra như vậy, mấy ván đè này cứ vang lên bên tai cô.

Cụ Duệ Tường không nghĩ rằng đầu gấu bông lại tháo ra dễ dàng như thế, trên mặt có chút lúng túng: “Ha ha...”

“Làm sao anh lại biết tôi ở đây.” Giản Nhụy Ái hỏi.

Chỉ một câu hỏi như vậy lại làm cho Cụ Duệ Tường cứng đờ, mới vừa rồi lái xe đi lòng vòng, vô tình nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngồi chét lặng ở đây, lại nhìn thấy một người đang mặc áo gấu bông hát ca, nên mới nghĩ ra ý tưởng biến thành gấu bông để đỡ cô vui vẻ.

Muốn hỏi nguyên nhân, anh cũng không biết tại sao mình phải làm như thế.

Dù sao chính là không muốn nhìn thấy cô bi thương: “Tôi... Tôi... Tôi đến kiêm chức.”

“Kiêm... Chúc..., cười chết người, Cụ Duệ Tường, người của toàn thế giới đều muốn kiêm nhiều chức như anh vậy, anh cũng đừng làm thế. Đường đường là một nhà âm nhạc lớn, mặc trên người quần áo hàng hiệu, làm ra rất nhiều tiền, anh đừng nên gạt người như thế.” Giản Nhụy Ái bị cách lấy cớ vụng về của Cụ Duệ Tường làm cho cười ha hả.

“Không tin à! Tôi sẽ để cho cô xem một chút.” Cụ Duệ Tường cầm bong bóng chuẩn bị rời đi, lại bị Giản Nhụy Ái cản lại.

“Được rồi! Tôi tin anh.” Giản Nhụy Ái cầm lấy đầu gấu lại rồi ngồi xuống.

Mà Cụ Duệ Tường nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngồi xuống, cũng đi đến ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái, anh không biết vì sao, chỉ là rất muốn chăm sóc bên cạnh Giản Nhụy Ái. Coi như cô đã có một người đàn ông khác ở bên cạnh, anh vẫn muốn ở góc khuất, chuyên tâm làm búp bê vải.

“Cụ Duệ Tường, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh. Anh đã làm cho tinh thần tôi vui vẻ hơn rất nhiều.” Giản Nhụy Ái vuốt đầu gấu bông, nhúng mày nhìn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường không nói chuyện, chỉ ngồi yên lặng, nhìn vào trong bóng đêm, có lẽ sẽ ngồi như vậy cả đời, đó cũng không tính là chuyện xấu.

“Điện thoại di động của em.” Giản Nhụy Ái nhớ đến điện thoại di động của mình, bừng tỉnh hiểu ra điện thoại di động đã rơi trong nhà Đỗ Đức Minh: “Em muốn đi lấy điện thoại di động.”

“Tôi đưa em đi.” Cụ Duệ Tường nhìn trời khuya, cũng không yên tâm việc để một mình cô đi trên đường lớn.

Hai người ngồi xe đi đến nhà Đỗ Đức Minh, bọn họ vừa đi vào trong nhà Đỗ Đức Minh, lại thấy cửa mở không khóa, còn có mùi hoại tử nồng nặc, tựa như mùi con chuột chết.

Giản Nhụy Ái bịt mũi, thiếu chút nữa nôn mửa ra, cô nghi ngờ quay nhìn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường khẽ cau mày, nắm tay giúp Giản Nhụy Ái bình tâm lại, hai người cùng đi vào phòng, bên trong không có một bóng người.

Giản Nhụy Ái nhìn quanh gian phòng, ép buộc mình không được suy nghĩ bậy bạ, cô bắt buộc mình phải tỉnh táo, không đúng, rõ ràng Đỗ Đức Minh là người cận thần, sao cửa nhà lại không đóng.

Trên sàn nhà có rất nhiều nước màu đỏ, không biết đó là cái gì vậy, khi cô muốn tới gần lại bị Cụ Dê Tường kéo ra, cứng rắn nói: “Không nên tới gần.”

Cô không hiểu ý nên nhìn Cụ Duệ Tường, thấy khuôn mặt nặng nề của anh, cũng biết đó là máu tươi, nhất định là có cái gì không hay xảy ra rồi: “Thế nào.”

“Tôi nói, cô không cần sợ.” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái, anh nghĩ nên cho cô chuẩn bị tâm lý, có lẽ khi nghe thấy lời nói

của anh, cô sẽ bị hù sợ: “Nếu như mà tôi đoán không sai, đó chính là máu của Đỗ Đức Minh.”

“Umh...” Giản Nhụy Ái nghe đến lời nói này, trong nháy mắt sắc mặt càng thêm tái nhợt, ngũ tạng lục phủ kịch liệt lăn lộn, trốn đi mắt, nhưng không nói được lời nào, cho đến khi nôn ọe đến chảy cả nước mắt mới nói: “Tại sao có thể chết như vậy, người nào tàn nhẫn như vậy, có thể giết người, đến thi thể cũng không còn, quá tàn nhẫn.”

Cô bị hù sợ đến mềm nhũn cả người, chỉ có thể dựa vào người Cụ Duệ Tường, thân thể chẳng còn chút sức lực nào. Tại sao lại chết như thế, cô không dám tin vào chuyện này, là ai muốn giết Đỗ Đức Minh biến thái như vậy, nước mắt như những viên chân trâu rơi xuống.

Cụ Duệ Tường nhìn khắp gian phòng, nhìn thấy bên cạnh TV có máy thu hình, anh nghi ngờ đỡ Giản Nhụy Ái ngồi lên ghế sofa rồi liền đi qua lấy camera đến ngồi lại bên cạnh Giản Nhụy Ái

Anh nghi ngờ nhìn camera, đèn sáng, chẳng lẽ...

Chương 123

GIAO CHO CẢNH SÁT XỬ LÝ

Không ngoài dự đoán của Cụ Duệ Tường, sau khi Giản Nhụy Ái rời đi thì Lạc Tình Tình và Đơn Triết Hạo đã đến. Còn Vương Hạo là người cầm dao giết Đỗ Đức Minh... tất cả đều được camera ghi lại.

Chẳng lẽ Đỗ Đức Minh biết có người sẽ hãm hại anh, cho nên đã chuẩn bị camera từ sớm rồi.

Giản Nhụy Ái nhìn những hình ảnh do camera ghi lại, trong lòng vô cùng kinh hãi. Cô hoàn toàn không biết người giết Đỗ Đức Minh là ai. Không nghĩ đến Đỗ Đức Minh lại liên kết với bọn họ, muốn thiết kế mọi chuyện với cô. Nếu như Đỗ Đức Minh không chịu dừng tay vậy thì không phải cô...

Cô cũng không dám nghĩ lại những chuyện kia, chỉ mãi nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Nhụy Ái, Nhụy Ái...” Cụ Duệ Tường sợ hãi gọi mấy tiếng. Chỉ thấy Giản Nhụy Ái hoàn toàn không có tri giác. “Em làm sao vậy?”

“A.” Giản Nhụy Ái phản ứng kịp, biết khi nãy mình vừa thất thần. “Không... không có gì.”

Cụ Duệ Tường nắm chặt camera, thở nhẹ một hơi. “Bằng chứng như núi thế này, người bạn của em chết cũng nhắm mắt.”

Giản Nhụy Ái bừng tỉnh “A.” Cô không thể nói cho Cụ Duệ Tường biết việc thiếu chút nữa cô đã thất thân. Nếu chuyện này truyền đến tai của Đơn Triết Hạo, anh sẽ nổi điên.

“Nhụy Ái. Nhụy Ái...” Cụ Duệ Tường nhìn vẻ hoảng hốt của Giản Nhụy Ái.

“A. Thật xin lỗi.” Giản Nhụy Ái nhìn Cụ Duệ Tường nói xin lỗi.

Hiện tại cô không có nửa điểm tâm tư, cô không ngờ Lạc Tình Tình lại tham gia giết người như thế. Bọn họ rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với Đỗ Đức Minh mà chẳng tiếc bất cứ giá nào giết Đỗ Đức Minh. “Chúng ta phải làm sao?”

Căn phòng chỉ còn lại cô và Cụ Duệ Tường, nếu như cảnh sát hoài nghi bọn họ là hung thủ giết người, thì bọn họ phải làm như thế nào đây. Cô có chút hoảng hốt. Từ nhỏ cô đã có cuộc sống nghèo khổ, nhưng chưa bao giờ cô gặp chuyện kinh khủng như thế. Những thứ này giống như những bộ phim cướp giật tại Hongkong nhưng nay lại hiện hữu trong cuộc sống của cô khiến cho cô vô cùng sợ hãi.

“Đừng sợ, chúng ta sẽ gọi điện cho Đơn Triết Hạo và đợi anh ấy đến. Tìm được điện thoại của em rồi, em hãy gọi cho cậu ta đi.” Cụ Duệ Tường cầm máy quay phim lên, quan sát cẩn kẽ. Không phát giác vẻ mặt lúng túng của Giản Nhụy Ái.

“Thế nào.” Anh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn điện thoại di động vẫn không hề có bất cứ động tĩnh nào.

Giản Nhụy Ái có chút hốt hoảng, ánh mắt long lanh hoảng hốt “Không... không có gì. Tôi bị cảnh tượng kia dọa sợ. Tôi lập tức gọi điện thoại ngay.”

Nghe trong loa truyền đến tiếng tút tút dài khiến Giản Nhụy Ái thấp thỏm canh cánh trong lòng. Rồi lại nghe đâu dây bên kia truyền đến giọng nói nóng nảy để cho nước mắt của cô không khống chế được mà rơi xuống. “Tiểu Nhụy, em đang ở đâu? Những gì em thấy không phải là sự thật. Em phải nghe anh giải thích, em đang ở đâu?”

“Chúng em đang ở trong nhà của Đỗ Đức Minh, anh đến đây nhanh một chút.” Giản Nhụy Ái vội vàng nói.

“Tiểu Nhụy, em khóc à.” Tai Đơn Triết Hạo vô cùng thính, qua ông nghe anh đã phát hiện có điều lạ trong giọng nói của cô, cảm giác giọng nói của cô chất chứa rất nhiều sợ hãi và hoảng loạn.” Đừng sợ, anh sẽ lập tức đi đến đó.”

“Ù.” Giản Nhụy Ái cúp điện thoại. Trong lòng bâт ổn, cảm giác kinh hoàng không ngừng trong lòng cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Giản Nhụy Ái khổ sở trong phòng khi phải ngửi thấy mùi hôi thối nồng đậm. Cô muốn đi ra khỏi phòng đi tìm chút không khí trong sạch nhưng lại không thể để mặc Đỗ Đức Minh mà không báo thù giúp cậu ta.

Ít nhất cô cũng phải cứu mình, nếu không thanh danh cô cũng chẳng còn trong sạch nữa. Cho nên cái chết của cậu ta cũng có một phần trách nhiệm của cô.

Đơn Triết Hạo lao thật nhanh tới, kinh ngạc nhìn hai người ngồi trên sofa. Nhưng khi anh đưa ánh mắt nhìn khắp căn phòng cũng là lúc anh cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn thấy vũng nước màu đỏ, ngửi mùi hôi thối thì trong lòng anh đã run rẩy. Bởi vì trong đầu dần hiện ra cảnh tượng liên quan đến những thứ ấy khiến anh giật mình.

Anh nhìn đến hai mắt đỏ ửng, thân thể mềm mại khẽ run của cô thì lập tức đi đến bên cô. ôm cô thật chặt vào lòng, anh biết cảnh tượng kia đã dọa đến cô. “Thật xin lỗi, anh đến chậm.”

Giây phút Giản Nhụy Ái nhìn thấy Đơn Triết Hạo đến, nước mắt không có tiền đồ mà lập tức xông ra, thông qua camera, cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo vì cô mà thiếu chút nữa đã giết Lạc Tình Tình, cho nên cô biết Đơn Triết Hạo cũng là người bị hại.

Nhưng cô biết, đánh đổi nó là cái giá quá mức bị ai. “Hạo. Hạo... Làm thế nào. Đỗ Đức Minh bị người ta giết. Hiện tại thi thể cũng không còn.”

“Không cần phải sợ, tất cả đã có anh lo, anh sẽ bảo vệ em.” Đơn Triết Hạo ôm thật chặt Giản Nhụy Ái trong ngực. Thời điểm trước khi nhận được điện thoại của cô anh còn đi khắp nơi để tìm cô, kinh hoàng giống như cảm giác Ngày Tận Thế. Anh đã chịu đủ rồi.

Đơn Triết Hạo tuyệt sê không buông tay của mình ra. Anh sê không để cho Giản Nhụy Ái rời khỏi anh. Nếu không thế giới của anh sê hỏng mất.

Lúc Giản Nhụy Ái nhìn thấy Cụ Duệ Tường, mới phản ứng đến việc còn có người khác bên cạnh, gương mặt khẽ ửng hồng, đẩy Đơn Triết Hạo ra. “Hạo. Anh đừng vội, Cụ Duệ Tường có lời muốn nói.”

Đơn Triết Hạo vẫn không buông Giản Nhụy Ái ra. Cầm camera trong tay Cụ Duệ Tường lên xem. Trong lòng vô cùng kinh sợ, nhưng mà anh muốn cảm nhận chiếc camera này nó khiến cho anh hiểu hoàn cảnh hiện tại của anh và Giản Nhụy Ái, khiến bọn họ hiểu và thông cảm với nhau hơn.

“Duệ Tường, báo cảnh sát để cảnh sát xử lý đi.”

“Ư được.”

“Tiểu Nhụy, Chúng ta về nhà. Mọi chuyện đều đã qua rồi.” Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái rời đi. Bị Giản Nhụy Ái kéo nên anh ngạc nhiên quay lại nhìn cô.

Giản Nhụy Ái biết ý tưởng của mình không đúng. Có thể làm như vậy thật là có lỗi với cái chết của Đỗ Đức Minh nhưng cô cũng không thể không xin lỗidì Tần. “Hạo. Có thể đừng nói với cảnh sát việc Lạc Tình Tình có tham gia vào chuyện này hay không?”

“Tại sao?” Đơn Triết Hạo không hiểu nhìn cô. Tại sao Lạc Tình Tình làm tổn thương cô hết lần này đến lần cô mà cô luôn

nghĩ cho cô ta. Giản Nhụy Ái như thế làm cho anh đau lòng.

Lạc Tình Tình làm những chuyện này với cô thật không thể tha thứ. Cô ta có ý định để cho Đỗ Đức Minh hủy đi sự trong sạch của cô. Nhưng nếu như không phải do cô cướp Đơn Triết Hạo của cô ấy, có lẽ Lạc Tình Tình sẽ không làm ra những chuyện quá quắt như thế.

Dì Tân muốn cô chăm sóc cô ấy thì làm sao Giản Nhụy Ái lại có thể quên đi cái chết của dì Tân.

“Hạo, Lạc Tình Tình, cô ấy không làm gì đâu; đừng nói với cảnh sát.”

“Cô ta không làm gì? Không cần hỏi cũng biết” Đơn Triết Hạo thảng thăng nói với Giản Nhụy Ái, chuyện anh quyết định chắc chắn sẽ không thay đổi. Anh nhất định sẽ điều tra rõ tất cả mọi chuyện. Nhiều hơn nữa, người đàn ông kia là ai? Đến tận cùng bọn có bao nhiêu bí mật không thể nói cho ai biết.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái khó khăn nói.

“Nhụy Ái, em yên tâm, tất cả mọi việc đã có anh lo rồi, anh hiểu rõ và sẽ giữ đúng mực. Những người kia sẽ không thể làm tổn thương đến em, ai dám làm thế, anh sẽ không buông tha. “Đơn Triết Hạo muốn truy cứu tới cùng. Tuyệt đối không thể khiến Giản Nhụy Ái chịu tổn thương, còn hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Nghĩ tới việc khắp nơi đều có người muốn dồn Giản Nhụy Ái vào chỗ chết, anh liền rợn cả tóc gáy.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái bỗng nhiên tái nhợt, đúng vậy camera ghi lại là Đơn Triết Hạo vì cô mà thiếu chút nữa đã giết Lạc Tình Tình, cái loại tức giận đó không phải là giả. Anh vì cô mà thiếu chút nữa đã vứt bỏ một sinh mạng.

Cô tự nhiên tin tưởng Đơn Triết Hạo yêu cô thật sự. Cho nên, tại sao Giản Nhụy Ái lại không tin anh, tại sao lại muốn chán ghét anh.

Chương 124

CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI

Sắc mặt Giản Nhụy Ái bỗng nhiên tái nhợt. Đúng vậy, trong video thiếu chút nữa thì Đơn Triết Hạo đã vì cô mà giết hại Lạc Tình Tình. Thiếu chút nữa giết Lạc Tình Tình. Ánh mắt tức giận kia không phải là giả, anh vì cô mà chút nữa đã giết một mạng người.

Tự nhiên cô sẽ tin tưởng Đơn Triết Hạo là yêu mình. Cho nên, tại sao Giản Nhụy Ái lại không tin tưởng anh, tại sao lại muốn chất vấn anh.

Đơn Triết Hạo không thể nào tin tưởng Lạc Tình Tình. Nếu không phải là vì cô chắc chắn anh cũng sẽ không nể tình Lạc Tình Tình.

Có lẽ cảnh triền miên trong phòng làm việc là hiểu lầm, tại sao người ta nhất định bắt lấy không thả. Đơn Triết Hạo đều đối với mọi người một cách vô cùng công bằng. Đột nhiên, trong lòng cô nhẹ nhõm hơn thật nhiều.

Mặc kệ tương lai sẽ như thế nào. Mặc kệ ai muốn hãm hại mình. Mặc kệ về sau đường có khó khăn như thế nào. Chỉ cần cô tin tưởng vào Đơn Triết Hạo là được rồi.

Thiếu chút nữa cô đã bởi vì sự hẹp hòi và ghen tỵ của mình mà trách lầm Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái cứ nhìn gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo mà không hề chớp mắt, dường như gương mặt anh đã tiêu tụy đi một chút, tay của cô không ngừng xoa lên mặt anh, mỉm cười. “Hạo, em tin tưởng anh.”

Một câu nói của cô khiến Đơn Triết Hạo hạnh phúc giống như nhận được trân châu bảo bối, anh phải cố gắng lăm lăm mới không ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực, tươi cười hồn hở như một cậu bé.

Cụ Duệ Tường có chút bất đắc dĩ nhìn đôi oan gia đang vui mừng ôm nhau thật chặt. Hình ảnh ấy giống như kim châm vào trái tim anh, khiến anh rất khó chịu. “Hai người về đi, chuyện này tôi sẽ xử lý. Người đàn ông kia nhất định sẽ bị bắt. Hắn ta và Lạc Tình Tình dám làm ra chuyện này, chỉ cần hắn ta mở miệng nhất định sẽ biết sự thật. Hai người cứ chờ tin tức của tôi.”

Đơn Triết Hạo vỗ cánh tay của Cụ Duệ Tường “Cảm ơn.”

Đưa Giản Nhụy Ái rời khỏi căn phòng, Được hít thở không khí trong lành khiến cả người thoái mái hơn rất nhiều.

Ngoài ở trong xe Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái có cảm giác như ngồi trong Yun-night Speed⁽¹⁾, trái tim vẫn chưa ổn định.

(1) tàu lượn trên không.

Đơn Triết Hạo áy náy, nếu anh có thể mạnh mẽ hơn, có thể đè phong Lạc Tình Tình nhiều hơn thì có lẽ chuyện cũng sẽ không xảy ra như thế này. Nhìn Giản Nhụy Ái đau đớn, tim của anh còn đau hơn rất nhiều.

Nhiều khổ sở như vậy, hoảng sợ như thế. Cô đã nhìn đến thi thể tự vọng, khi đó cô vô cùng tuyệt vọng. Đôi mắt ẩn nhẫn sự đau lòng. Đơn Triết Hạo đưa tay qua ôm chặt lấy bả vai của cô để cho cô tựa vào trên vai mình, bàn tay dịu dàng vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cô, đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô. Lúc này Đơn Triết Hạo tựa như che chở bảo bối, đôi mắt đầy yêu thương.

“Tiểu Nhụy. Để cho em chịu khổ. Thật xin lỗi.”

“Hạo, những gì bọn họ đã gây ra cho Đỗ Đức Minh, nhất định anh phải để cho bọn họ trả giá thật lớn. Nếu như không phải là Đỗ Đức Minh cứu em, chấn chấn hiện tại chúng ta sẽ không được ở bên cạnh nhau.”

“Anh hiểu rồi.” Anh đưa đôi mắt thâm thúy nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của Giản Nhụy Ái, giúp cô bình tĩnh thật nhiều.

Giản Nhụy Ái nhớ tới hình ảnh của Lạc Tình Tình trong camera. Đôi mắt tàn nhẫn như thể muốn hủy diệt cô một cách sạch sẽ, cô ta hận rất căm hận cô sao? Cô không muốn quan hệ của bọn họ trở nên xa cách như thế. Trong lòng của cô muốn xem Lạc Tình Tình là bạn bè. Lạc Tình Tình là con gái duy nhất của dì Tân, cô thiếu dì Tân một mạng, nên trong tiềm thức của cô muốn thay dì Tân chăm sóc cho Lạc Tình Tình, xem như để báo đáp cho dì Tân.

Nhưng cô ấy lại không cho cô cơ hội, vì sao Lạc Tình Tình lại độc ác như thế.

Đơn Triết Hạo bình tĩnh nhìn Giản Nhụy Ái. Trong mắt đầy sự quan tâm, bàn tay vuốt ve cái trán nhỏ của cô. “Lạc Tình Tình, hãy

giao cô ấy cho cảnh sát xử lý. Chuyện này em không cần suy nghĩ nhiều, chờ cảnh sát ra quyết định đi.”

“Hạo...” Giản Nhụy Ái nhẹ giọng lên tiếng

Ngón tay thon dài của Đơn Triết Hạo không nhịn được mà xoa chót mũi của cô. Vui vẻ cười nói: “Được rồi. Nhiều việc mệt mỏi xảy ra như thế, em cũng mệt mỏi rồi, nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, về đến nhà anh sẽ gọi em dậy.”

Giản Nhụy Ái quả thật đã mệt rã rời, phụ nữ mang thai thường sẽ ngủ rất nhiều. Hơn nữa chuyện xảy ra mấy ngày nay khiến cô thiếu ngủ nghiêm trọng. Bắt đầu ngáp liên tiếp, vì thế cô nhìn về Đơn Triết Hạo, ngoan ngoãn gật đầu một cái, tìm một chỗ thoái mái, nhắm mắt lại ngủ một chút.

Bộ dáng lười biếng, khuôn mặt trắng nõn mệt càng làm cho nó trở nên trắng bệch khiến Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng. Mỉm cười cung chiều khi nghe tiếng hít thở nhỏ. Không ngờ Giản Nhụy Ái lại ngủ nhanh như thế.

Như vậy cũng tốt. Nghỉ ngơi một chút, đối với thân thể cô cũng tốt hơn nhiều. Anh cởi áo khoác trên người mình xuống đắp lên người cô.

Đụng tới dây chuyền Quan Âm trong túi, run run cầm nó ra, rồi tự hỏi khi cô phát hiện anh ở cùng với Lạc Tình Tình thì không biết tâm trạng cô tồi tệ như thế nào?

Đơn Triết Hạo không khỏi thở dài, anh tuyệt đối sẽ không buông tay Giản Nhụy Ái, tỉ mỉ đem dây chuyền Ngọc Quan Âm đeo vào cổ cô, giúp cô đắp kín cơ thể.

Đơn Triết Hạo mỉm cười ấm áp vui vẻ nhìn Giản Nhụy Ái ngủ ngon lành, lái xe rời đi.

Khi xe chạy đến cửa nhà họ Đơn. Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái ngủ say, không đành lòng đánh thức cô, cực kỳ cẩn thận ôm cô về trong phòng. Nhưng đột nhiên Giản Nhụy Ái lại mở mắt ngạc nhiên nhìn anh.

Đơn Triết Hạo ngắt mũi Giản Nhụy Ái. “Vật nhỏ nhạy cảm, để anh ôm em về phòng ngủ.”

“Vâng.” Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu, choàng tay qua ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo. Ánh mắt chan chứa cảm động.

Bà nội nhìn hai người ôm nhau trở về. Thấy cô không có chuyện gì thì lo lắng trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều.

“Bà nội.”

“Trở về là tốt rồi, cái gì cũng đừng nói. Hạo, nhanh đưa Tiểu Nhụy về phòng ngủ đi. Nhìn khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt như người chết thế này chẳng tốt chút nào.” Bà nội đau lòng vuốt ve gương mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của Giản Nhụy Ái. Xoay người dặn dò dì Ngọc “Dì Ngọc, ngày mai hầm chút canh bồ máu ăn lót dạ cho Tiểu Nhụy nhé.”

“Vâng ạ.” Dì Ngọc cũng đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái, vội vàng lên tiếng.

“Bà nội, đừng phiền phúc như vậy. Con...” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

“Phiền toái gì chứ nấu ít thứ tẩm bổ là đúng rồi. Hạo, còn đừng đó làm gì nữa. Nhanh ôm Giản Nhụy Ái về phòng đi, không khéo ngã bệnh thì làm thế nào.” Bà nội vỗ vỗ vào vai Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo gật đầu một cái, ôm Giản Nhụy Ái trở về phòng, nhẹ nhàng đem cô đặt lên giường, cẩn thận đắp kín mền cho cô. Động tác của anh dịu dàng nâng niu khiến trái tim cô ấm áp.

Nhin một người tự phụ bá đạo còn đẹp trai như Đơn Triết Hạo lại vì mình mà làm những chuyện thế, cô không khỏi giận chính bản thân mình quá hờ đồ đã trách làm anh, không tin tưởng vào anh, thiếu chút nữa đã đánh mất anh.

Nước mắt không kìm chế được rơi xuống, cô khóc vì hạnh phúc vì được Đơn Triết Hạo yêu thương.

Đơn Triết Hạo bị nước mắt của Giản Nhụy Ái dọa cho thấp thỏm lo lắng. Anh dịu dàng giúp cô lau nước mắt. Nhưng mặc cho anh đã lau sạch thì nước mắt lại tràn ra. Chẳng lẽ đúng như người ta nói phụ nữ làm bằng nước hay sao?

Anh chỉ có thể ôm chặt cô vào trong ngực. Trần an nói: “Đừng khóc nữa Tiểu Nhụy. Đừng khóc nữa. Nước mắt của em khiến anh phát điên.”

Giản Nhụy Ái nghe lời nói của Đơn Triết Hạo càng thêm nức nở, áp mặt mình thật chặt vào lồng ngực của anh. Đơn Triết Hạo đối xử thật tốt với cô.

“Hạo. Chúng ta kết hôn đi.”

Chương 125

LỜI KHAI CỦA VƯƠNG HẠO

Thật ra cô thật sự rất muốn kết hôn với Đơn Triết Hạo, có lẽ kết hôn cũng sẽ không trở ngại như vậy, cũng sẽ không có nhiều người muốn phá hư tình cảm của bọn họ, cô còn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Đơn Triết Hạo, còn có cả đứa bé của bạn họ, cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo dịu dàng nâng gương mặt của cô lên, cúi người hôn lên nước mắt của cô, nhưng không thể trả lời Giản Nhụy Ái, vì vấn đề này đã khiến tim anh sôi trào, làm sao anh lại không muốn kết hôn với cô, có lẽ năm mơ cũng muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh cô.

Giản Nhụy Ái hồi hộp và lo lắng nhìn con ngươi thâm thúy của Đơn Triết Hạo, chẳng lẽ Đơn Triết Hạo lại không đồng ý sao?

Cô có chút hối hận, tại sao lại chủ động yêu cầu người ta kết hôn? Giống như mình không thể không có được anh vậy.

Đơn Triết Hạo ôm lấy gương mặt Giản Nhụy Ái “Đứa ngốc, tại sao em lại nói chuyện kết hôn với anh? Chuyện này nên để anh nói mới đúng.” Anh dịu dàng nói.

Giản Nhụy Ái không cách nào tự kềm chế như ngã vào vực sâu giữa không trung!

“Tiểu Nhụy, em có biết hay không? Trong mơ anh cũng muốn được kết hôn với em, anh yêu em thật nhiều, đã yêu em đến cảnh giới điên cuồng rồi. Anh đã không thể sống mà không có em, em hiểu chưa?”

Anh chầm chậm nói ra, những câu nói vô cùng đơn giản, vô cùng mộc mạc, cũng vô cùng bình thường, nhưng lại in sâu vào tâm trí cô khiến cô xúc động không nói ra được lời nào.

Tại sao cô có thể không tin tưởng Đơn Triết Hạo? Tại sao có thể chấp nhận người mình yêu? Những chuyện đã thành hồi ức in sâu trong tâm trí cô, anh vì cô mà rơi xuống vách đá, anh vì cô mà trở mặt với Lạc Tình Tình, anh vì cô mà đi đến Maldives phán đấu quên mình, anh vì tôn nghiêm của cô mà không cần bất cứ điều gì cả. Có quá nhiều chuyện đáng nhớ khiến cô khắc cốt ghi tâm, mà tại sao cô có thể hoài nghi tình cảm của anh? Một tình cảm ám ám áp mãnh liệt bao thật chặt lấy Giản Nhụy Ái, gương mặt của cô càng thêm dán chặt vào lòng ngực nóng hổi của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo thỏa mãn mãn nhắm mắt lại hưởng thụ!

Cô nói lên những yêu cầu này, Đơn Triết Hạo lại liếc nhìn cô, Giản Nhụy Ái sợ tình cảm của bọn họ bị phá hư, không phải là anh không hay nói những lời đó sao?

Có lẽ, anh nên nói chuyện với bà nội một chút, hỏi bà xem muốn chuẩn bị hôn lễ thì phải chuẩn bị những gì?

Bóng đêm phủ xuống, trên bầu trời trở thành một mảng đen tuyền, không có sao trời và trăng sáng, im lặng yên tĩnh, làm cho người ta không hiểu cảm giác sợ hãi.

Trong ga ra tầng ngầm, một người đàn ông bị trói, đó là người có gương mặt vô cùng điển trai, hai mắt màu vàng, trọn mắt đầy giận dữ.

Và người đó chính là Vương Hạo.

Trong phòng dưới đất, còn có hai người khác, đều có thân hình cao lớn, gương mặt anh tuấn, ánh mắt lạnh lẽo và mạnh mẽ. Chính là Đơn Triết Hạo và Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường vẫn luôn mặc một bộ quần áo màu trắng, phong cách dịu dàng và lạnh lẽo, trên người tản ra khí lạnh, không người nào có thể địch, “Hạo, chúng ta đã mang người người tới.”

Đơn Triết Hạo nhìn người mặc bộ quần áo màu đen một chút, hai mắt thâm thúy và vẻ mặt bá đạo không ai bì nổi, ánh mắt khinh khỉnh muốn thao túng mọi vật.

Vương Hạo nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, không chút sơ hãi “Mau buông tôi ra.”

Anh ta ra sức giãy giụa, cái ghế phát ra tiếng kéo kẹt như muốn gáy đôi nhưng sợi dây vô cùng chắc, người bình thường sẽ không thể giãy giụa để mở ra, trừ phi Đơn Triết Hạo mở trói buông anh ta ra.

Phòng ốc tối đen, bên cạnh Cụ Duệ Tường còn có hai thuộc hạ, thấy Vương Hạo không an phận, một quyền đánh vào trên mặt của anh ta.

Khóe miệng Vương Hạo chảy máu nhưng anh ta chỉ bĩu môi khinh thường.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Vương Hạo, không ngờ Lạc Tình Tình còn có một người đàn ông khác, anh cầm chắc khẩu súng lục do thuộc hạ của Cụ Duệ Tường ném tới, ánh mắt lạnh như băng Bắc cực, cầm súng lục lên chỉ thăng lên trán Vương Hạo.

Khẩu súng màu bạc được lèn cò, “Nói, chỉ cần mày nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện thì có lẽ tao sẽ để mày một con đường sống.”

“Tôi phải nói cái gì đây, các người nhiều người như thế mà bắt một mình tôi, vậy có tính là đàn ông hay không? Đơn Triết Hạo, hãy thả tôi ra, chúng ta đơn phương đấu với nhau mới đúng.” Vương Hạo đè nén lửa giận trong lòng nhìn Đơn Triết Hạo, lên tiếng.

Người đàn ông trước mắt căn bản để cho Đơn Triết Hạo nhìn không thuận mắt, anh chỉ cười lạnh, giễu cợt ‘một đấu một’? Vẫn chưa có người nào dám đề cập với anh chuyện như thế, Vương Hạo, người này cũng không suy tính mình có bao nhiêu năng lực, lại còn dám tỏ uy phong trước mặt anh.

“Bùm” một tiếng, súng lục của Đơn Triết Hạo bốc lửa, ánh mắt sát khí nhìn chằm chằm người đàn ông đang rống to, đáy mắt thoáng giễu cợt, cái loại công tử như thế này chỉ biết đùa đùa nghịch nghịch với những âm mưu đơn giản, ngoài ra còn biết làm cái gì nữa chứ?

Vương Hạo nhìn cái chân trúng đạn, nhưng cố gắng nhẫn nhịn chứ không thét lên, trán toát ra mồ hôi lạnh, “Đơn Triết Hạo, mà không phải là đàn ông... A!”

“Păng” Vừa rồi là một viên đạn, một viên đạn khác lại rơi vào chân còn lại của Vương Hạo, tay đứt ruột xót, chân cũng là một phần thân thể, anh ta hít vào một hớp lạnh.

Uy phong lẫm liệt trước kia đã không còn, sắc mặt tái nhợt, đau đớn đến trào nước mắt.

Đơn Triết Hạo nhạo báng “Đã biết sợ chưa? Nói nhanh một chút, nếu không mà sẽ chết rất thảm.”

Sắc mặt Vương Hạo kinh sợ đến không biết phải làm gì, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng, đôi mắt chứa đầy sợ hãi: “Mày dám giết tao sao? Tao không phải là người Trung Quốc, hơn nữa tại nước Mĩ tao cũng được coi như người có địa vị, nếu như mày dám đụng đến tao, mày biết hậu quả rồi chứ!”

Còn chưa chờ Vương Hạo nói xong, súng của Đơn Triết Hạo đã chỉ vào cầm của anh, tức giận nhìn chằm chằm Vương Hạo: “Nói! Tao không có tính kiên nhẫn đâu.”

Lòng bàn tay Vương Hạo cũng đầy mồ hôi, sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, nước mắt ướt đầy mặt, nhìn chằm chằm cây súng màu bạc, rất sợ nó cướp cò thật sự, vậy thì anh sẽ rời khỏi nhân thế.

Anh biết tính mạng mình đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, ánh mắt kinh hãi: “Được... được... Tôi nói.”

Đem tất cả mọi chuyện từ chuyện trên du thuyền đến chuyện hăm hại Đỗ Đức Minh,, thậm chí còn nói cả những chuyện liên quan đến Lạc Tình Tình đều được nói ra hết.

“Tốt lắm, tôi đã nói hết rồi, các người nhanh thả tôi ra đi.”
Vương Hạo yêu cầu Đơn Triết Hạo.

Thân thể Đơn Triết Hạo toát ra hỏa khí giết người, thì ra là mỗi chuyện ở đây đều nhằm hăm hại anh và Giản Nhụy ái, hai mắt ác độc tràn đầy lửa giận, quả đấm trong tay khiến khớp xương vang lên tiếng răng rắc.

Toàn thân anh bộc phát, người bên cạnh cũng kinh hãi cực kỳ, trong lòng Cụ Duệ Tường không ngừng lo lắng dao động, rất ít khi thấy Đơn Triết Hạo nổi giận như vậy, Cụ Duệ Tường phải chủ động cầm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, bình tĩnh một chút.”

Vương Hạo sợ hãi, cũng phát giác ánh mắt trước kia và ánh mắt hiện tại của Đơn Triết Hạo khác nhau, như biến thành Con quý khát máu, khiến anh ta hoảng sợ tay nắm chặt thành quả đấm.

“Hạo, bình tĩnh một chút, không nên ra tay, dẫu có giết chết Vương Hạo, cũng không phải là chuyện tốt cho chúng ta. Hãy đưa Vương Hạo đến cảnh sát, đây mới là điều nên làm!”Cụ Duệ Tường khuyên nhủ.

Vương Hạo lóe lên hi vọng, lời của Cụ Duệ Tường cứu vãn tính mạng hắn, xem ra tính mạng của hắn còn chưa đến ngày tận số.

Trong mắt Đơn Triết hao giết chết Vương Hạo cũng đơn giản như giết một con kiến, nhưng anh không muốn giết chết Vương Hạo, chính là muốn từ từ hành hạ anh ta, để cho anh ta thầm khổ cái gọi là địa ngục trần gian, sống không bằng chết, chỉ có như thế mới là thay Giản Nhụy Ái báo thù.

Vương Hạo hiển nhiên không nghĩ tới ý tứ thâm sâu trong lòng Cụ Duệ Tường, nhìn Đơn Triết Hạo thu súng lục lại, cõi lòng như đang treo trên cây cung dây được buông lỏng, nhìn về vẻ mặt hung ác của Đơn Triết Hạo, coi như đã được lĩnh giáo rồi, có lẽ anh ta đã bị Lạc Tình Tình lừa gạt, không lấy được tiền, còn chọc giận đến Đơn Triết Hạo, thiếu chút nữa bị mất mạng.

“Giải hắn đi.” Cụ Duệ Tường lạnh lùng phân phó, vung tay lên ý bảo bọn họ rời đi.

Chương 126

BÍ MẬT KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA

“Giải hăn đi.” Cụ Duệ Tường lạnh lùng dặn dò, vung tay lên ý bảo bọn họ rời đi.

Đơn Triết Hạo im lặng không nói, tơ máu trong mắt không giảm bớt. Đôi mắt với Đơn Triết Hạo độc ác tàn nhẫn như vậy nên Cụ Duệ Tường cũng phải mềm mỏng đi mấy phần “Đã biết rõ ràng mọi chuyện là do Vương Hạo và Lạc Tình Tình làm, vậy cậu định xử lý Lạc Tình Tình như thế nào?”

Anh biết Đơn Triết Hạo cảm thấy chính mình nợ dì Tân, cho nên anh không biết Đơn Triết Hạo sẽ đối xử với Lạc Tình Tình như thế nào. Dù sao, ba người bọn họ cũng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

“Về sau sẽ xử lí cô ta.” Đơn Triết Hạo xoay xoay khẩu súng trong tay, trong đêm tối khẩu súng màu bạc phát ra tia sáng chói mắt, anh tin rằng Vương Hạo bị bắt, Lạc Tình Tình cũng không làm được trò trống gì.

Nhưng nếu Lạc Tình Tình còn dám tiếp tục làm tổn thương đến Giản Nhụy Ái, vậy anh nhất định sẽ không lưu tình nữa.

“Vậy còn Nhụy Ái.” Cụ Duệ Tường muốn biết ngày đó Giản Nhụy Ái có bị dọa hoảng sợ hay không? Nhưng anh biết nếu mình hỏi như thế sẽ có chút kỳ quái, vì vậy chỉ có thể hỏi lái sang chuyện khác.

Bước chân của Đơn Triết Hạo dừng lại, nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn Cụ Duệ Tường, nhưng mấy giây sau ánh mắt ngạc nhiên lập tức bị khí chất bá đạo thay thế “Cô ấy không sao, chuyện này đã qua một thời gian rồi cho nên không cần nói với cô ấy những chuyện này.”

Giản Nhụy Ái rất lương thiện, trong lòng cô luôn xem Lạc Tình Tình là bạn bè. Cho nên không cần nói cho cô những chuyện khác để tránh cho cô đau lòng.

Đúng vậy, anh sợ nhìn thấy Giản Ngụy Ái khóc, anh sợ Giản Nhụy Ái sẽ rời bỏ anh. Trong lòng Đơn Triết Hạo đã không thể không có Giản Nhụy Ái cho nên anh phải giải quyết mọi chuyện thật tốt để cho cô không cảm thấy buồn phiền. Chỉ cần cô hạnh phúc vui vẻ là được rồi.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Nhà họ Đơn.

Bà nội cầm tập tài liệu trong tay, bàn tay run rẩy kịch liệt, lặng lẽ rơi lệ.

Đơn Triết Hạo vào đại sảnh liền nhìn thấy bà nội đang ngồi trên ghế sa lon đang lau nước mắt, anh liền thắc mắc: “Bà nội, làm sao vậy?”

“Hạo, con đã về rồi.” Bà nội lấy kính xuống, lau nước mắt trên mặt “Không có chuyện gì. Con mau đi ngủ đi, Tiểu Nhụy cũng vừa mới ngủ.”

Anh nghi ngò nhìn quanh, nửa đêm bà nội không ngủ còn ngồi trên ghế sa lon khóc. Bà nội luôn không chế cảm xúc rất tốt, cho nên chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Đơn Triết Hạo nhạy cảm khẽ cau mày nói: “Bà nội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chính con xem một chút đi.” Bà nội biết cháu trai thông minh, cho nên không thể nào dùng một vài câu mà có thể lừa gạt được anh, hơn nữa chuyện này anh có quyền được biết.

Khi Đơn Triết Hạo nhìn thấy mấy tờ giấy đó. Trong nháy mắt, sắc mặt xanh mét, tròng mắt đầy hoảng hốt, đúng vậy, chính là hoảng hốt.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Đơn Triết Hạo không thể nào tin nổi sự thật này. Cha mẹ anh lại là hung thủ giết chết cha mẹ Giản Nhụy Ái. Cái này khác nào một vở kịch vui với rất nhiều tình tiết máu chó chứ?

Ban đầu bà nội chỉ muốn điều tra nguyên nhân cái chết của cha mẹ Đơn Triết Hạo, không nghĩ đến cả cha mẹ Giản Nhụy Ái cũng liên lụy vào, đây cũng là chuyện mà bà không dự đoán được.

“Hạo, là nhà chúng ta có lỗi với gia đình Tiểu Nhụy. Nếu như cha con không uống rượu rồi lái xe, chạy sai làn đường thì có lẽ cha mẹ con sẽ không phải chết, cha mẹ Tiểu Nhụy cũng sẽ không chết. Là nhà họ Đơn chúng ta có lỗi với Tiểu Nhụy, khiến con bé trở thành cô nhi. Điều là lỗi lầm của ta.” Bà nội không khống chế được khóc ra thành tiếng, không nghĩ đến người nhà họ Đơn lại là hung thủ làm chết cha mẹ Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo khiếp sợ nhìn bà nội, liều mạng bắt mình phải bình tĩnh, anh thấp thỏm “Nếu Tiểu Nhụy không biết chuyện này, bà nội, bà không cần nói, tất cả cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Đúng vậy, anh không thể mất đi Giản Nhụy Ái. Nếu như nói cho Giản Nhụy Ái biết cha mẹ anh chính là hung thủ chết cha mẹ cô thì với tính cách của cô, nhất định sẽ không ở chung một chỗ với anh nữa.

Đơn Triết Hạo tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

“Giấy làm sao bọc được lửa, một ngày nào đó Tiểu Nhụy sẽ biết, con bé sẽ càng thêm đau lòng?” Bà nội nhìn Đơn Triết Hạo, cũng biết Đơn Triết Hạo sẽ làm như vậy, nhưng giấu giếm cũng không phải là biện pháp có thể giải quyết được vấn đề.

“Bọc không được cũng phải bọc, bà nội, bà không cần phải lo lắng, mọi chuyện đã có con lo liệu.” Đơn Triết Hạo nắm chặt mấy tờ giấy trong tay, tất cả gân xanh đều nổi lên, tờ giấy trong tay anh phát ra âm thanh xoạt xoạt.

Chuyện đã xảy ra từ mười mấy năm trước, khi đó Giản Nhụy Ái vẫn còn là một đứa trẻ, cô lẽ cô cũng không thể nhớ rõ. Nếu đã như vậy thì không cần phải đem nó phơi bày ra ngoài ánh sáng nữa, cứ để cho nó bị cuốn theo gió đi.

Tin tức đáng sợ như vậy, anh nhất định sẽ mang theo nó xuống mộ, tuyệt đối sẽ không để Giản Nhụy Ái biết.

“Hảo, về sau phải đối xử tốt với Tiếu Nhụy, đèn bù thật tốt nợ nần mà nhà họ Đơn đã gây ra.” Bà nội bất đắc dĩ dặn dò, ông trời thật là biết trêu cợt người, mỗi nhân duyên tốt lại liên quan đến vụ án giết người đẫm máu. Hi vọng tình yêu của Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái sẽ không bị ảnh hưởng.

“Sẽ.” Đơn Triết Hạo kiên định nói, thân thể cao lớn trở nên nghiêm nghị.

Toàn bộ đoạn đối thoại của bọn họ đều lọt vào tai Lạc Tình Tình đang nghe lén, Lạc Tình Tình vốn muốn đến cầu xin Đơn Triết Hạo bỏ qua cho Vương Hạo, không nghĩ đến lại nghe được tin tức quan trọng, khóc miếng cô ta mỉm cười tà ác.

Đơn Triết Hạo nhẹ nhàng mở cửa, trong phòng tối đen. Ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu lên trên người cô đang cuộn tròn trong chăn. Giống như trên sân khấu có nhiều ánh đèn được chiếu cùng một lúc, nhưng chỉ có một ánh đèn chiếu lên người cô mới trở thành tiêu điểm bắt mắt nhất.

Giản Nhụy Ái ở trong mắt Đơn Triết Hạo chính là tiêu điểm được chú ý nhất, ánh mắt của anh vĩnh viễn đều đi theo Giản Nhụy Ái.

Anh rón rén đi tới, quỳ gối trước mặt cô, ngắm nhìn vẻ mặt yên bình khi ngủ của cô. Chính điều này đã khiến anh bỏ mặc bao nhiêu người phụ nữ khác. Bàn tay Đơn Triết Hạo khẽ vuốt ve gương mặt tinh tế của cô.

Có người động vào khiến cô khẽ cau mày, liếm môi một cái, sau đó lại tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Nhưng chỉ cần một động tác rất nhỏ của cô cũng đã động đến tận sâu trong lòng của Đơn Triết Hạo. Đôi môi mềm mại giống như trái cây đông lạnh, có sức hút đặc biệt lớn, bàn tay Đơn Triết Hạo không nhịn được mà sờ lên.

Giản Nhụy Ái hé mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, giọng nói mang theo vẻ buồn ngủ: “Hạo, anh ở đây làm gì vậy?”

Đơn Triết Hạo mỉm cười ám áp, giọng nói của Giản Nhụy Ái vì ngái ngủ mà trở nên có chút khàn khàn, lại giống như có ma lực, anh tiến lại gần gương mặt của cô, không chút do dự ngâm lấy cánh môi mà anh say mê đã lâu. Không thể làm những chuyện khác, ít nhất cũng phải cho anh ít phúc lợi nho nhỏ chứ.

Giản Nhụy Ái bị hôn mà vẫn có chút mờ mịt, phản ứng đầu tiên chỉ là hơi ngứa, theo tiềng thức hơi liếm môi một cái.

Động tác nhỏ như vậy, lại khiến Đơn Triết Hạo giống như được kích thích, anh liền bò lên giường, đem Giản Nhụy Ái đang say trong giấc mộng ôm đến trên người mình. Anh cũng sợ đe phải chính đứa bé của bọn họ, dù sao bụng của cô cũng đã rất lớn.

Bàn tay to của anh vuốt ve bụng của Giản Nhụy Ái. Không ngừng di động lên trên. Đôi môi cũng không chịu dời khỏi môi của cô.

Cảm nhận được sự biến hóa của anh, làm cho Giản Nhụy Ái tỉnh lại, vội vàng đẩy Đơn Triết Hạo ra, ngượng ngùng “Hạo, chúng ta không thể.”

“Anh biết rõ, nhưng anh không nhịn được, em biết anh đã thật lâu không có dụng... Đàn ông cố nhịn sẽ tổn thọ, chẳng lẽ em muốn nhìn...”

Chương 127

GIÚP ĐƠN TRIẾT HẠO DẬP LỬA

Cảm nhận được sự biến hóa của anh, làm cho Giản Nhụy Ái tỉnh lại, vội vàng đẩy Đơn Triết Hạo ra, ngượng ngùng “Hạo, chúng ta không thể.”

“Anh biết rõ, nhưng anh không nhịn được, em biết anh đã thật lâu không có đụng... Đàn ông cõi nhịn sẽ tồn thọ, chẳng lẽ em muốn nhìn...”

Còn không chờ Đơn Triết Hạo nói xong, Giản Nhụy Ái đã che miệng anh lại. Thật không biết đàn ông các anh nghĩ như thế nào, ngay cả lời như thế anh cũng nói ra được “Em không cho phép anh nói như vậy.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Đơn Triết Hạo không hề xấu hổ chỉ vào cậu nhỏ của mình, có lẽ do cảm dục quá lâu, bây giờ chỉ chạm vào Giản Nhụy Ái đã ngóc đầu nóni lên biến hóa.

Cảm giác cổ họng khô nóng, giống như chính mình bị thiêu đốt.

“Hạo.” Giác ngủ ngon của Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo phá vỡ, ánh mắt cô vô tội nhìn anh, tầm mắt không bị khống chế chuyển qua bộ vị của anh, ngượng ngùng nghiêng đầu “Không nên ôn ào, nhanh đi tắm rồi ngủ.”

“Không muốn, Tiểu Nhụy của chúng ta sao lại thực tế như vậy, để ông xã chịu tội, anh phải làm như thế nào...”

“Được rồi, em giúp anh.” Giản Nhụy Ái không thể nói lại được Đơn Triết Hạo. Cô phát hiện ở cùng Đơn Triết Hạo lâu, anh càng ngày càng giống như đứa bé, hoặc tính tình của Đơn Triết Hạo vốn đã là một đứa bé.

Chính cô cũng đã xem lén một ít phim người lớn khi Đơn Triết Hạo không có ở đây, cho nên cũng có một chút kinh nghiệm, xem ra hôm nay cũng có tác dụng. Bất quá, Giản Nhụy Ái lại cảm thấy mình không có tiền đồ, bàn tay cũng khẽ run.

Đơn Triết Hạo không ngăn cản cô, nhìn dáng vẻ vội vàng của Giản Nhụy Ái, liền nói: “Nhanh lên một chút.”

“Anh không cần thúc giục, như thế sẽ khiến em vội vàng.” Giản Nhụy Ái đỏ mặt nói, phim người lớn là nhìn, nhưng đến khi làm mới thấy hơn kém nhau một trời một vực.

Khi cô cho là mình sắp không thể hô hấp được nữa, rốt cuộc cũng thành công kéo được quần của Đơn Triết Hạo xuống, cậu nhỏ đã không thể chờ đợi được mà hung hăng dựng đứng lên. Giản Nhụy Ái giật mình, trong nháy mắt cả khuôn mặt liền đỏ ửng.

Nhìn Đơn Triết Hạo hoàn toàn nghiêm túc, giống như đây là chuyện rất bình thường. Cô cảm thấy mặt của Đơn Triết Hạo không có da rồi.

Thật ra thì, chuyện này cũng là để bù đắp, Đơn Triết Hạo cũng chẳng tốt hơn là bao, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Giản Nhụy Ái, anh cảm giác như mình đã nhịn tới cực điểm, sắp sửa bùng nổ.

“Thật thần kỳ, nó trở nên lớn hơn rồi.” Mặt Giản Nhụy Ái đỏ hồng, nói ra lời nói kinh người.

Giản Nhụy Ái đơn thuần như vậy, Khiến Đơn Triết Hạo không chút phòng bị liền bật cười lớn “Chúng ta đều làm nhiều lần như vậy, chẳng lẽ em còn không rõ ràng sao.”

“Mỗi lần đều là anh làm, em lại không nhìn thấy rõ...” Giản Nhụy Ái phản bác lại, cư nhiên cô và anh lại thảo luận vấn đề như thế, xem ra ở lâu với Đơn Triết Hạo, da mặt cô đã được tôi luyện dày giáp như Trường Thành, có thể ngay cả đạn cũng không xuyên qua được.

“Vật nhỏ, có phải là em đang nhắc nhở anh về sau khi làm chuyện đó, phải phân công hợp tác đúng không?” Đơn Triết Hạo ngắt cánh mũi của cô, cố ý trêu đùa nói.

“Mới không có, anh còn nói nữa, em liền không để ý đến anh.” Giản Nhụy Ái bĩu môi muốn rời đi, Đơn Triết Hạo liền kéo cổ tay cô lại.

Đơn Triết Hạo nhìn dáng vẻ đáng yêu của Giản Nhụy Ái, lời nói lúc nãy lại xẹt qua đầu anh, đem cô nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, trong lòng thấp thỏm. Có lẽ Đơn Triết Hạo chỉ bá đạo tự tin với người khác chứ đối với người con gái ở trong ngực, anh không hề có chút tự tin nào mà chỉ có sợ hãi thôi.

Anh có vẻ bất an “Tiểu Nhụy, chúng ta kết hôn đi, cuối tuần lập tức kết hôn, anh không thể đợi được nữa.”

“Tuần sau.” Trong lòng Giản Nhụy Ái nghi hoặc, còn tưởng rằng mình nghe nhầm, thời gian có phải là quá gấp rút hay không? tại sao Đơn Triết Hạo lại muốn gấp như vậy “Nhưng là, sẽ không quá vội chứ.”

“Không vội, anh chỉ hận ngay ngày mai không thể cưới em làm vợ, anh muốn vĩnh viễn cùng em ở đây.” Đơn Triết Hạo vội vàng nhìn Giản Nhụy Ái. Đúng vậy, anh nghĩ phải đem Giản Nhụy Ái cột vào bên cạnh mình sớm một chút. Có lẽ, chờ đến khi chuyện kia bị bại lộ, Giản Nhụy Ái sẽ suy nghĩ đến đứa con của bọn họ mà không rời khỏi anh.

Vì có thể cùng Giản Nhụy Ái chung sống đến đầu bạc răng long thì dù bắt anh làm cái gì anh cũng nguyện ý, ánh mắt Đơn Triết Hạo tràn đầy kiên định.

“Nhưng...” Giản Nhụy Ái có cảm giác mê man.

“Không nhưng nhị gì hết, chẳng lẽ em không muốn gả cho anh sao?” Đơn Triết Hạo vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô, ánh mắt nhu tình như nước, đôi mắt sâu thẳm lóe lên ánh sáng hào quang hấp dẫn.

Giản Nhụy Ái cho là Đơn Triết Hạo hiểu nhầm ý của mình, vội vàng lắc đầu, cô không muốn làm cho Đơn Triết Hạo hiểu lầm “Không có, em nguyện ý gả cho anh.”

“Tiểu Nhụy, không cần vội vàng như vậy, chỉ đùa em thôi.” Đơn Triết Hạo cung chiều ngắt một bên má của cô, cảm giác gương mặt cô giống như có nhiều thịt hơn trước, xem ra mang thai thật sự có thể giúp cho thân thể khỏe mạnh hơn.

“Đơn Triết Hạo.” Giản Nhụy Ái thẹn quá thành giận, tay nắm thành quả đấm, liên tiếp đánh vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, gương mặt ngượng ngùng ửng hồng.

Cô xấu hổ cúi đầu, lại phát hiện thời điểm bọn họ nói chuyện, Đơn Triết Hạo vẫn không đem quần kéo lên, cái tên sắc lang này, gương mặt Giản Nhụy Ái cũng đều muôn nhở máu rồi, ngay lập tức lườm anh một cái.

“Tiểu Nhụy, không cần xấu hổ, chúng mình cũng sắp trở thành vợ chồng, đến lúc đó thân thể của anh sẽ là thân thể của em, thân thể của em cũng là thân thể của anh.” Đơn Triết Hạo nhuộng mày mỉm cười nói.

“Cái gì, không biết xấu hổ.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói, nhưng trên mặt lộ rõ nụ cười hạnh phúc.

Cô rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, cố ý đem cái mông dịch ra, rất sợ đụng phải nó, bất quá lúc bọn họ ôm nhau. Nó vẫn luôn ở giữa, cô cảm thấy rất khó chịu, tại sao Đơn Triết Hạo lại không đem nó thu về.

“Anh muốn em là tốt rồi, còn thẹn thùng làm gì.” Vẻ mặt Đơn Triết Hạo liền trở nên nghiêm túc “Tiểu Nhụy, ngày mai chúng ta đi chọn áo cưới nhé.”

“Được, tất cả nghe theo sự sắp xếp của anh, em muốn mặc áo cưới đẹp nhất, làm cô dâu xinh đẹp nhất thế giới, cảm ơn anh đã cho em cơ hội.” Cô tựa vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, khẽ nói.

Đơn Triết Hạo nghe thấy lời nói của cô, trong lòng cảm thấy áp lực. Anh nghĩ đến dáng vẻ Giản Nhụy Ái khi mặc váy cưới đứng trước mặt mình, liền có cảm giác các tế bào toàn thân cũng đều tăng vọt.

“Có thể, chúng mình đều muốn cưới, em xem có phải nên...” Đơn Triết Hạo mập mờ nói ở bên tai Giản Nhụy Ái, không nhịn được thổi hơi nóng.

Ngoài miệng mỉm cười thích thú, anh đã nhìn thấy gương mặt Giản Nhụy Ái lập tức hồng trở lại.

“A.” Giản Nhụy Ái cho là Đơn Triết Hạo đã quên chuyện này, không nghĩ đến anh vẫn còn nhớ rõ. Nếu đã không chạy thoát, vậy thì cũng chỉ có thể nhận mệnh, nhìn cái to lớn kia, cô khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Hung hăng nhắm mắt lại, bàn tay cầm nó trở nên nóng rực, nhiệt độ nóng bỏng đó giống như có một cỗ ma lực xông vào trong lòng cô, khiến cho lòng cô cũng không nhịn được mà run rẩy.

Có lẽ là do cô xoa bóp phù hợp, hoặc là Đơn Triết Hạo nhịn được quá lâu. Trong nháy mắt nhìn thấy vẻ mặt anh trầm xuống, cả người giống như lên thiên đàng, cảm giác thoải mái làm cho anh hài lòng thở thật sâu.

Hơi thở như vậy càng làm cho Giản Nhụy Ái thêm ngượng ngùng, xấu hổ muốn tìm một kẽ hở dưới đất mà chui vào. Bàn tay không tự giác muốn rút về, lại bị Đơn Triết Hạo nắm cổ tay lại, đặt trở về chỗ cũ.

Tay của cô cũng chỉ có thể chấp nhận nắm nó, nhẹ nhàng vuốt ve. Giống như là vuốt ve đứa bé. Cứ tỉ mỉ như vậy, cẩn thận, rất sợ làm đau nó, còn cô ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chương 128

CÔ DÂU XINH ĐẸP NHẤT

Hôm sau.

Giản Nhụy Ái ngồi trên xe Đơn Triết Hạo, sắc mặt khẽ ửng hồng, trải qua chuyện ngày hôm qua, Đơn Triết Hạo luôn lấy đó để trêu trọc cô, khiến cô hối hận không thôi.

“Tiểu Nhụy, không ngờ công phu xoa bóp của em tốt như vậy, về sau em phải thường xuyên xoa bóp cho ông xã, nếu không em mang thai sẽ làm anh nhịn hỏng mắt.” Đơn Triết Hạo vừa lái xe vừa trêu chọc cô khi thấy ánh mắt cô đang nhìn ra bên ngoài.

Hôm nay, tâm tình của anh vô cùng tốt, Đơn Triết Hạo đang rất hạnh phúc.

“Đơn... Triết... Hạo...” Giản Nhụy Ái không chịu nổi lời nói trêu đùa liên tiếp của Đơn Triết Hạo, tục ngữ nói không sai, nếu không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn tiếp, lại dám chọc lão tử, cũng không sợ lão tử trở mặt sao?

“Được, anh không nói, đến tiệm áo cưới rồi.” Đơn Triết Hạo mỉm cười, đem xe dừng ở trước cửa hàng áo cưới.

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn thấy cửa hàng áo cưới, mắt mở thật to nhìn chằm chằm vào nó, tiệm áo cưới này là đại lí, lại là đại lí toàn cầu, một bộ y phục bên trong không phải hơn trăm vạn, thì

chính là ngàn vạn, tuyệt đối sánh ngang với một chiếc xe sang trọng đắt tiền.

“Đi thôi!” Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái xuống xe.

Vừa đi vào, ngay lập tức có nhân viên phục vụ vây lại, mà người dẫn đầu kia, cho dù cô không hiểu biết gì về thời trang, nhưng cũng biết đó chính là nhà thiết kế Hồng Kid, người thiết kế áo cưới cho phần lớn minh tinh Hollywood.

“Xin chào, Kid!” Đơn Triết Hạo mỉm cười nói.

Giản Nhụy Ái nhìn bọn họ ôm nhau một cái, xem ra Đơn Triết Hạo rất thân thiết với nhà thiết kế này, khi thấy ánh mắt tán thưởng của Kid nhìn mình, cô vẫn có chút không được tự nhiên.

“Hạo, cô ấy chính là nữ thần, không tệ, thật có ánh mắt, không trách được lại vội vàng tìm em trở về nước, còn bao cả tiệm áo cưới lớn nhất Trung Quốc, xem ra cô gái xinh đẹp này đã thật sự làm dao động trái tim lạnh lẽo của anh rồi.” Kid mỉm cười, ngón tay xinh đẹp chỉ chỉ, thái độ giống như đang thẹn thùng.

Không trách được trong tiệm không có ai, thì ra là do Đơn Triết Hạo đã bao cả tiệm, không ngờ Đơn Triết Hạo lại quan tâm cô như vậy, cô cảm động nhìn Đơn Triết Hạo.

“Người phụ nữ ngốc nghếch, cái này thì có gì tốt mà khóc? Ở trong mắt anh em chính là tất cả.” Đơn Triết Hạo đem đầu của Giản Nhụy Ái áp vào lòng ngực mình, tay vuốt ve cái gáy của cô, trong lòng như có một luồng nhiệt vọt qua.

Trai đẹp cùng mỹ nữ ôm nhau trước cửa tiệm áo cưới, quả thật là một bức tranh đẹp, có người qua đường không nhịn được lấy điện thoại di động ra chụp hình.

Kid nhìn đôi vợ chồng son hạnh phúc, mặc dù hắn không muốn phá vỡ, nhưng là thời gian của hắn thật sự không có nhiều lăm, một giây đồng hồ của hắn có thể tổn thất vài chục vạn “Tốt lăm, đại ca, hai người muốn thân thiết thì để về nhà, trước tiên thử áo cưới đã.”

Đơn Triết Hạo trùng Kid mấy lần, Kid chỉ có thể vô tội lè lưỡi một cái, bày tỏ hắn không có biện pháp.

Động tác như vậy, khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy rất không thoải mái, từ một khắc khi cô bước vào cửa, nhìn thấy ánh mắt của Kid, không nghĩ đến Kid lại lại éo lả như vậy, chẳng lẽ...

Bọn họ ngồi trên ghế sa lon, nhân viên phục vụ lập tức bê trà tới, đặt ở bên cạnh.

Giản Nhụy Ái thấy Kid đi vào, dáng vẻ bước đi như thế, làm cho cô vô cùng không chịu nổi, tính tò mò của con gái là lớn nhất, cô rúc vào trong ngực anh, hướng về phía lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Hạo, cái đó... Kid có phải là đồng tính luyến ái không?”

“Ha ha...” Đơn Triết Hạo không thèm cho Giản Nhụy Ái chút thể diện, lớn tiếng cười to, “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy của anh chính là không vừa mắt người khác, tự nhiên lại có thể nghĩ Kid là đồng tính luyến ái, nếu như bị hắn biết, thật sự không biết sẽ đối xử với em như thế nào nữa!”

Giản Ngụy Ái nhìn nhân viên xung quanh đang cười trộm, vội lôi kéo Đơn Triết Hạo đang cười sảng khoái không chút kiêng kị, co lo lảng nếu để Kid biết, cô sẽ xấu hổ chết mất, anh nói chuyện lớn tiếng như vậy, có người nào không biết chứ? “Hạo?”

Nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Kid, cô sợ hãi rụt người một cái, nấp ở sau lưng Đơn Triết Hạo, không dám nhìn tới vẻ mặt của Kid.

Kid tức giận cực kỳ, bình thường hắn ghét nhất người khác nói hắn là đồng tính luyến ái, sắc mặt khó coi tới cực điểm “Hạo, đây là áo cưới của bà xã anh, Tiểu Lục, giới thiệu qua đi.”

Tiểu Lục mím môi quy củ nói xong, rất sợ ông chủ đem tức giận đổ lên người cô “Đúng vậy.”

“Nhanh lên một chút đi!” Gương mặt tuấn tú của Đơn Triết Hạo cười lên như hoa, mày kiếm giương lên, nhìn ra tâm tình của anh tốt vô cùng.

Ngược lại tâm tình của Giản Nhụy Ái không hề tốt, nhưng cô không ngờ lời nói của mình lại đắc tội với người khác, cô không khách khí hướng về phía Đơn Triết Hạo đang hả hê nhéo tay anh một cái, giọng điệu ra lệnh “Không cho cười nữa.”

“Được, tốt... Anh không cười, em mau thử váy đi, đây chính là trai đẹp đồng tính luyến ái tỉ mỉ giúp em thiết kế.” Hai tay Đơn Triết Hạo cưng chiều đặt lên vai Giản Nhụy Ái, đẩy cô vào phòng thay quần áo.

“Chắc chắn... Đơn Triết Hạo anh bại hoại rồi, thật là một người đàn ông sợ vợ rồi.” Kid nhìn vẻ mặt tươi cười của Đơn Triết Hạo, thở dài tiếc nuối nhìn theo bóng dáng người vợ muôn giờ được đó, thế giới lại ít đi một dáng mày râu có chủ kiến, nhiều hơn một người đàn ông nghe lời vợ.

Đơn Triết Hạo không khách khí cầm tờ báo ném về phía Kid, thấy vẻ mặt tiếc hận đó của Kid, liền không thoái mái “Thu hồi vẻ mặt hả hê đó của cậu lại, đồ đồng tính luyến ái!”

“Đơn Triết Hạo, anh nói tôi là đồng tính luyến ái, tôi giận anh.” Vẻ mặt Kid xanh mét, ngón tay chỉ vào Đơn Triết Hạo cũng phát run.

“Đồng tính luyến ái!” Đơn Triết Hạo không e ngại tiếp tục nói, vẻ mặt không chút để ý, Đơn Triết Hạo anh lúc nào thì có thể để cho người ta uy hiếp được! Trừ phi là Giản Nhụy Ái uy hiếp.

Kid không thể làm gì được Đơn Triết Hạo, chỉ có thể rống to vì tức giận “Mang cho tôi cốc nước, nước đá.”

Nhân viên kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo, lại có người dám khiêu khích với ông chủ, từ trước đến nay chưa có ai dám đối với ông chủ như thế? Xem ra người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon này không phải là người tầm thường.

Lúc Giản Nhụy Ái vừa từ phòng thử đồ đi ra, ánh sáng từ người cô tỏa ra dường như làm cho người ta chói mắt, mỗi người ai cũng dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô chằm chằm, ngay cả người đang tức giận là Kid cũng bị vẻ đẹp của cô làm chấn động.

Đơn Triết Hạo ngây người đứng dậy nhìn Giản Nhụy Ái, dáng vẻ xinh đẹp trên người cô, giống như dây cung làm chấn động lòng anh, linh hồn anh giống như bị Giản Nhụy Ái câu mỉm.

Áo cưới dài trắng tinh, bả vai được khâm vòng hoa, bên hông bị trân châu che kín, cho nên không nhìn ra là cô đang mang thai, đường cong tinh xảo như ẩn như hiện, làm nổi bật hoàn toàn khí chất xinh đẹp của cô, nở rộ giống như một loài hoa mỹ lệ tinh tế.

Cái áo cưới này giống như là được làm riêng vì Giản Nhụy Ái, hoàn mỹ như vậy, giống hệt như thiên sứ.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo, nhìn cả phòng đầy người đều đem ánh mắt như nhìn quái vật nhìn cô, khiến cả người Giản Nhụy Ái không được thoái mái.

Đơn Triết Hạo đi tới, hạnh phúc đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực, có được người vợ xinh đẹp như vậy, phải chăng anh là người hạnh phúc nhất, giọng nói từ tính vang lên: “Tiểu Nhụy, em thật là đẹp!”

Được Đơn Triết Hạo khen ngợi như thế, sắc mặt cô nhàn nhạt ửng hồng, tựa vào thân thể cao lớn của anh, cho tới bây giờ cô cũng không biết rằng phụ nữ có thai vẫn có thể mặc được áo cưới đẹp như thế.

Hôm nay, cô xinh đẹp giống như công chúa, là Đơn Triết Hạo giúp cô hoàn thành mơ ước “Cám ơn anh.”

Đơn Triết Hạo hạnh phúc mỉm cười, ở bên tai cô vui vẻ nói:
“Chỉ cần Tiểu Nhụy thích, dù là sao trên trời, anh cũng hái xuống
cho em.”

Giản Nhụy Ái hạnh phúc gật đầu, nghe thấy những lời của
Đơn Triết Hạo, làm cho cô cảm động vô cùng, có thể gả cho Đơn
Triết Hạo là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời cô. Cô vĩnh viễn
sẽ ghi nhớ giờ khắc này, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của
cô.

Chương 129

MUA QUẦN ÁO GIA ĐÌNH

Giản Nhụy Ái hạnh phúc gật đầu, nghe thấy những lời của Đơn Triết Hạo, làm cho cô cảm động vô cùng, có thể gả cho Đơn Triết Hạo là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời cô. Cô vĩnh viễn sẽ ghi nhớ giờ khắc này, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cô.

Người phụ nữ hạnh phúc nhất là khi được gả cho người đàn ông mình yêu thương mà người đàn ông đó cũng yêu mình.

Kid nhìn hai người đang âu yếm, không nhịn được ho khan mấy tiếng mới làm cho bọn họ tách ra. Đơn Triết Hạo hung hăng trừng mắt mấy lần, Kid chỉ có thể vô tội nhún vai “Ánh mắt cực tốt, áo cưới này thật sự rất thích hợp với cô, có hài lòng không?”

“Hài lòng.” Giản Nhụy Ái gật đầu nhìn vẻ mặt kia của Kid. Giống như anh ta đang giận chính bản thân mình vậy.

“Tốt lắm, Tiếu Nhụy, mặc áo cưới chắc mệt lắm rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái ngồi xuống ghế sa lon, bưng một chén trà đưa cho cô, tỉ mỉ giống như rất sợ cô bị mệt. Anh đăm đắm nhìn cô uống hết cốc trà, mới nhận lại cái cốc. Nhìn trên trán cô rịn đầy mồ hôi vội vàng lấy khăn giấy lau giúp cô. “Xem, đều là anh sơ ý, đã biết bụng em lớn rồi còn để em thử quần áo.”

Giản Nhụy Ái cầm lấy khăn giấy lau mồ hôi, tràn đầy cảm động “Không sao, em rất khỏe mạnh, việc thử quần áo này cũng giống như việc sinh hoạt hàng ngày, không làm khó được em đâu.”

“Em đó, cũng chỉ biết cậy mạnh.” Đơn Triết Hạo đưa tay nhéo gương mặt cô, gần đây có phải do Giản Nhụy Ái mang thai nên béo lên hay không? Mặt mõm mím nhéo lên cảm giác thích vô cùng.

Giản Nhụy Ái vỗ vỗ tay của anh, vẻ mặt hạnh phúc mỉm cười “Ghét.”

Đơn Triết Hạo nhìn cô mỉm cười, không nói lên lời, cứ ngây ngô nhìn cô. Anh không biết thời gian Giản Nhụy Ái còn cười vì mình được bao lâu, thật ra thì anh rất sợ nếu như cô biết chuyện kia thì Giản Nhụy Ái sẽ có phản ứng như thế nào.

Có thể vì cha mẹ mà buông tha tình yêu của bọn họ hay không? Anh rất sợ.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái thấy ánh mắt đăm chiêu của Đơn Triết Hạo. Lo lắng hỏi “Anh làm sao vậy?”

Đơn Triết Hạo thu hồi suy nghĩ của mình, anh mặc kệ cho dù phải bỏ ra bất cứ thứ gì, chuyện kia nhất định sẽ không để cho Giản Nhụy Ái biết. Bàn tay cầm những ngón tay mềm mại của cô. “Không có gì. Anh chỉ suy nghĩ sau khi chúng mình kết hôn, đứa bé ra đời, cuộc sống sẽ vui vẻ như thế nào”.

Ánh mắt Giản Nhụy Ái sáng lên, kéo tay Đơn Triết Hạo “Hạo, chúng ta đi xem đồ cho bảo bảo đi, quần áo, đồ dùng, đồ chơi,

chúng mình sẽ giúp con mua đầy đủ.”

“Được, toàn bộ nghe theo em.” Đơn Triết Hạo cưng chiều nhìn Giản Nhụy Ái. Vẻ mặt ngọt ngào như muối hòa tan người khác.

Hai người hạnh phúc rời khỏi tiệm áo cưới, cảm giác hạnh phúc cũng nhuộm đầy trong cửa tiệm. Mỗi người cũng đều chân thành chúc phúc cho bọn họ.

Bọn họ tay trong tay đi vào cửa hàng trẻ em, bên trong có đầy đủ mọi đồ, Giản Nhụy Ái cẩn thận vừa xem xét vừa mỉm cười hạnh phúc, đây là lần đầu tiên Đơn Triết Hạo không ghét việc đi dạo phố, lảng lặng đi theo cô.

Trước kia, mỗi lần cô muốn anh cùng đi dạo phố thì nhất định phải ngàn mòn mòn, đeo bám dai dẳng, đem mọi lời ngọt dỗ dành thì anh mới chịu đi theo, mà lúc đi rồi nhưng anh cũng sẽ không kiên nhẫn chờ đợi lâu, mỗi cửa hàng chưa được mấy giây liền giục rời đi, chỉ hận không thể đi dạo phố xong trong mấy giây; hoặc là vào trong cửa hàng cũng chỉ nghịch điện thoại.

Sau đó cô cũng không rủ Đơn Triết Hạo cùng đi dạo phố nữa, mà rủ Trác Đan Tinh tay trong tay đi dạo phố. Mệt mỏi cũng có thể đến tiệm trà sữa bên cạnh uống trà sữa, những thứ này Đơn Triết Hạo đều không cho phép, bởi vì anh cho rằng tiệm trà sữa không vệ sinh.

Có lẽ, sức hấp dẫn của đứa bé rất lớn, thấy anh chọn đồ chơi rất vui vẻ, hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi gì.

“Tiểu Nhụy, em cảm thấy xe hơi nhỏ như thế nào.” Đơn Triết Hạo nghĩ muốn cho đứa bé ngồi xe hơi nhỏ chơi.

“Không cần, chiếc xe lớn như vậy, bảo bảo ra đời còn nhỏ cǎn bản là không dùng được, chỉ lãng phí tiền mà thôi.” Giản Nhụy Ái giải thích.

Tiền, Đơn Triết Hạo không thiếu nhất chính là tiền, hơn nữa chiếc xe nhỏ này cǎn bản không đáng tiền. “Nhân viên phục vụ, gói chiếc xe này lại cho tôi.”

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo, biết việc mà anh đã muốn làm thì không thể ngăn cản được, cho nên cũng không thèm quản anh. Dù sao tiêu cũng không phải là tiền của mình, ánh mắt của cô bị hấp dẫn bởi bộ đồng phục gia đình.

Đã từng, cô rất muốn cùng chồng và con mặc bộ quần áo đồng phục này đi dạo phố. Cô nhìn quần áo dành cho cha mẹ và con mà ngẩn người. Chỉ là, Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo không thích loại quần áo cho cha mẹ và con này, bỗng chốc ánh mắt trở nên có chút ảm đạm.

“Tiểu Nhụy, em thích chúng, vậy thì mua.” Đơn Triết Hạo nhìn vẻ mặt tràn đầy yêu thích của Giản Nhụy Ái.

“Thật, nhưng mua là nhất định phải mặc.” Giản Nhụy Ái không nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ đồng ý mua những thứ đồ này. Cô hơi giật mình một chút, cũng không biết tại sao gần đây thái độ của Đơn Triết Hạo lại thay đổi lớn như vậy.

Đơn Triết Hạo khó khăn nhìn quần áo dành cho cha mẹ và bé, hoàn toàn không phải là phong cách thời trang của anh, cắn răng nghiến lợi đồng ý “Được, anh sẽ mặc, liền mua.”

Hình ảnh hạnh phúc của bọn họ giống như cây đao đâm mạnh vào tim Lạc Tình Tình, tà ác mỉm cười, ánh mắt ghen ty đầy căm giận, bàn tay không tự giác nắm chặt.

Đơn Triết Hạo quá nhẫn tâm, cô đã tỉ mỉ lên kế hoạch nhưng lại bị anh phá hú. Hơn nữa còn hạnh phúc cùng Giản Nhụy Ái đi mua áo cưới, đi đạo phố. Cô đã từng rủ anh đi đạo phố cùng nhưng ngay cả nhìn anh cũng không thèm nhìn một cái. Nhưng lại có thể đi cùng Giản Nhụy Ái như vậy.

Nếu anh cho rằng chỉ cần đem Giản Nhụy Ái cột vào bên người, thì chuyện kia cũng sẽ không bị bại lộ. Anh có thể vĩnh viễn cùng Giản Nhụy Ái ở chung một chỗ.

Tốt, Đơn Triết Hạo anh có thể độc ác như vậy, thế thì đừng trách tôi vô tình. Anh muốn có được Giản Nhụy Ái, tôi nhất định sẽ không để cho anh được như ý.

Lạc Tình Tình cười âm hiểm, cầm di động, bấm dây số điện thoại quen thuộc “Giản Nhụy Ái, nếu muốn biết cái chết của cha mẹ cậu không phải là ngoài ý muốn, thì tốt nhất cậu đừng lên tiếng.”

Giản Nhụy Ái khẽ cau mày, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Đơn Triết Hạo đang xem đồ chơi.

Giọng nói từ trong điện thoại truyền đến “Chỗ mình có chứng cứ, chứng minh tai nạn xe cộ của cha mẹ cậu không phải là ngoài ý muốn, mà là bị người ta hại chết.”

“Cậu nói láo.” Trong lòng Giản Nhụy Ái hốt hoảng, kèm theo cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

“Là sự thật, cậu hãy đến quán cà phê sát vách, tớ đem tài liệu cho cậu. Tớ hi vọng cậu có thể đến một mình, nếu không, cả đời này cậu hãy sống trong ảo mộng đi.”

‘Tút.. tút...’ điện thoại truyền đến âm thanh ngắn máy, trong lòng cô hoảng hốt, Giản Nhụy Ái biết Lạc Tình Tình sẽ không lừa gạt mình.

Cô đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo đang tỉ mỉ chọn đồ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đi dạo phố tỉ mỉ đẽ ý như thế.

“Hạo, em đi nhà vệ sinh một chút.” Cô không ngăn cản được lòng hiếu kỳ của mình, cô muốn biết lời nói của Lạc Tình Tình là có ý gì.

“Được, cẩn thận một chút.” Đơn Triết Hạo không yên lòng nói.

“Được.” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, xoay người liền rời đi.

Cô không biết tại sao Lạc Tình Tình lại nói như vậy, cái chết của cha mẹ cô không phải là ngoài ý muốn. Vậy thì vì cái gì, qua nhiều năm như vậy, cô lại hoàn toàn không hay biết chút nào.

Chương 130

GẢ CHO CON TRAI KẺ THÙ

Trong quán cà phê, âm thanh trữ tình dịu dàng của đàn violin, trong trẻo giống như tiếng suối.

Mới vừa vào cửa, Giản Nhụy Ái lập tức nhìn thấy Lạc Tình Tình vẫy tay với mình.

“Nhụy Ái, mau ngồi đi.” Lạc Tình Tình bung cà phê lên khẽ hớp một ngụm, miễn cưỡng nhướn mắt nói.

Giản Nhụy Ái làm sao còn tâm trạng uống cà phê, đứng ngồi không yên “Tình Tình, cậu muôn nói gì thì nói nhanh lên một chút.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Tình Tình rơi vào chiếc nhẫn màu vàng trên tay Giản Nhụy Ái. Trong lòng khinh thường “Nhụy Ái, chuyện kia thật ngại, nhưng đó không phải là chủ ý của mình, tất cả đều là chủ ý của Vương Hạo, là tôi bị ép buộc phải nghe theo người ta sai bảo. Thấy cậu không sao là tôi yên tâm, nếu không tôi sẽ tự trách mình đến chết.”

“Không sao, Tình Tình, cậu không cần quanh co lòng vòng, những lời cậu nói trong điện thoại rốt cuộc là có ý gì.” Giản Nhụy Ái tuy ngốc nhưng cũng biết Lạc Tình Tình đang giả vờ. Nếu như không phải là chủ ý của cô ta, thì cô ta có thể đến nói với Đơn Triết Hạo. Nhưng cô ta không đến gặp Hạo chứng minh căn bản là muốn dồn cô vào chõ chết.

“Nhụy Ái, chuyện của bác trai bác gái, tôi thật sự không muốn làm tổn thương cậu. Nhưng mà tôi phải nói cho cậu biết, tôi không muốn để cho hai chúng ta sống trong ảo tưởng của chính mình...” Lạc Tình Tình cố ý nuốt nước bọt mấy cái, khiến bầu không khí trở nên có chút nghiêm trọng hơn.

“Cái gì.” Giản Nhụy Ái ngừng hô hấp, đã nhiều năm trôi qua giờ lại nghe thấy tin tai nạn xe cộ của cha mẹ không phải là tự nhiên mà là do người khác cố ý sắp xếp. Tâm tình này đã không có ngôn ngữ nào để diễn tả.

Nhin vể mặt như muốn nói lại thôi của Lạc Tình Tình, cô đã suy đoán đến những tình huống nghiêm trọng nhất, chân tướng khó nói ra như vậy. Giản Nhụy Ái lo lắng sợ hãi, rốt cuộc Lạc Tình Tình muốn nói điều gì?

Cha mẹ chết, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Tình Tình, cậu nói nhanh một chút, cha mẹ tôi mất nhiều năm như vậy, làm sao cậu xác định được là cha mẹ tôi chết oan uổng.”

Lạc Tình Tình nhìn hai tròng mắt kiên định của Giản Nhụy Ái. Theo bản năng cup mắt nhìn tài liệu, mắt lóe lên chút mâu thuẫn, khó nhọc nói: “Nhụy Ái, tôi sẽ nói với cậu, cậu không cần kích động, cho cậu xem cái này, cậu sẽ hiểu.”

Giản Nhụy Ái hoang mang cầm lấy tài liệu, lật ra xem, bàn tay cô đã run rẩy, sắc mặt suy sụp, trong nháy mắt cả người liền biến hóa cực lớn.

Con người khi còn sống việc đời thật khó liệu, những chữ viết chói mắt trong đó, giống như là cái gai đâm sâu vào trong lòng cô, càng làm cho cô thêm sợ hãi.

Giản Nhụy Ái cố nén nước mắt trong hốc mắt “Tình Tình, tại sao cậu lại muốn làm như vậy. Cậu hại tôi thiểu chút nữa bị thất thân. Hiện tại lại đem những thứ giấy rách này đến để xúi giục tôi, cậu cho rằng tôi sẽ tin tưởng lời của cậu sao.”

“Nhụy Ái, sao cậu có thể nói như vậy, tôi đâu muốn hại cậu, đó là do bị người khác ép buộc, nhưng tài liệu này hoàn toàn là thật, nếu không cậu có thể đi hỏi Đơn Triết Hạo, xem anh ta nói như thế nào.” Lạc Tình Tình nhường mi, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại thông minh như vậy nhưng cũng đều nằm trong sự tính toán của cô ta.

“Đừng giả bộ, Lạc Tình Tình, vì dù Tần đã giao phó nhờ chăm sóc cậu, nên tôi nhịn cậu ở khắp nơi. Nhưng cũng không cần chèn ép người quá đáng. Đừng tưởng rằng tôi không biết. Tôi chỉ không muốn vạch trần mà thôi... Tình yêu của tôi cùng Đơn Triết Hạo sẽ không vì bất kỳ xúi giục gì mà tan vỡ. Đây là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị Đơn Triết Hạo dành cho tôi. Anh ấy yêu tôi, cậu không còn cơ hội đâu cho nên cậu buông tay đi.”

Giản Nhụy Ái nói xong liền xoay người rời đi, cô không dám nhìn Lạc Tình Tình. Thật ra những lời đó lại giống như ma quỷ đang gào thét trong lòng cô.

Lạc Tình Tình cười cười nhìn bóng lưng hốt hoảng của Giản Nhụy Ái. Giản Nhụy Ái cố giả vờ trấn định, lời nói khí thế mạnh mẽ cũng không biết đang suy nghĩ gì. Chuyện phát triển đến bước

này thì để xem hai người còn có thể ở chung một chỗ. Có lẽ sắp tới sẽ có kịch hay, cô vô cùng mong đợi.

Đơn Triết Hạo không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại đi lâu như vậy. Vừa định đi ra cửa tìm cô, lại thấy vẻ mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt đi về phía mình. Vẻ mặt kia của cô khiến anh có dự cảm không tốt. Anh mỉm cười đi về phía cô đang cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Sao sắc mặt kém như thế? Có phải là do thử quần áo mệt rồi. Nếu không chúng ta không đi dạo phố nữa, cùng nhau trở về thôi.”

Giản Nhụy Ái hoảng hốt bắt lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, ánh mắt tin tưởng ngược lên nhìn anh. Khuôn mặt tuấn tú tràn đầy dịu dàng đó nhất định sẽ không gạt cô. Cô cắn môi, mắt đầy nước, nói: “Hạo, anh nói thật cho em biết, cái chết của cha mẹ em là ngoài ý muốn, Có đúng hay không?”

Thân hình cao lớn của Đơn Triết Hạo cứng đờ vì kinh sợ, trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng. “Tiểu Nhụy đừng nghe ai nói bậy, không cần nghĩ quá nhiều...”

“Em không muốn nghe lời an ủi.” Giản Nhụy Ái cố tinh táo lại, lời nói có vẻ kích động “Cha mẹ anh có phải là hung thủ giết chết cha mẹ em không? Anh nói đi.”

“Tiểu Nhụy, em nói linh tinh cái gì thế. Hôm nay em quá mệt mỏi rồi, chúng ta về nhà nghỉ ngơi trước đã.” Đơn Triết Hạo cố gắng giữ bình tĩnh, rõ cuộc giãy không bọc được lửa, điều phải đến cũng sẽ đến.

“Vẻ mặt này của anh. Có phải là đã sớm biết không, có phải hay không?” Giản Nhụy Ái nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Đơn Triết Hạo. Thái độ của anh đã nói cho cô biết rất rõ ràng. Chuyện này là thật, cô lảo đảo mấy bước.

Đơn Triết Hạo đón được Giản Nhụy Ái sấp ngã, đau lòng nhìn sắc mặt trắng bệch của cô. “Tiểu Nhụy, mặc kệ có phải là thật hay không, nhưng anh yêu em, anh sẽ ở cùng em.”

Âm thanh của bọn họ đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều. Mọi người đều vây quanh Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái.

Thật. Là thật.

Giờ khắc này, Giản Nhụy Ái không khống chế được bật khóc. Cô vô lực ngồi ở trên mặt đất. Giản Nhụy Ái đau khổ như vậy, lại càng hấp dẫn nhiều người quan sát hơn.

Mọi tế bào của Đơn Triết Hạo đều sục sôi. Nhìn Giản Nhụy Ái đau lòng khóc. Mọi cao quý tôn nghiêm của anh đã hóa thành hư không. Trong mắt chỉ có Giản Nhụy Ái. Anh kéo cô lên, hung hăng ôm vào trong ngực, động tác quen thuộc. Anh dường như cảm giác được cô muốn rời khỏi của mình. “Tiểu Nhụy, cầu xin em không nên như vậy. van xin em.”

“Tại sao, anh tại sao không nói cho em, tại sao không để cho em biết rõ mọi chuyện. Tự nhiên em lại gả cho con trai của kẻ thù giết cha mẹ mình. Anh khiến em trở thành người bất nhân bất nghĩa. Như vậy anh sẽ cảm thấy vui vẻ sao?” Giản Nhụy Ái điên cuồng giống như một kẻ điên liên tiếp đánh vào lòng ngực Đơn

Triết Hạo. Cô không khống chế nổi cảm xúc của mình nữa, sắp bộc phát tới cực điểm.

Lời nói nghiêm trọng như vậy, xẹt qua thật sâu khiến trái tim Đơn Triết Hạo chảy máu. Rất đau, anh phải khắc chế tính khí của mình. Mặc cho Giản Nhụy Ái cố tình gây sự. Dù sao tin tức này cũng là đả kích quá lớn đối với cô.

“Tiểu Nhụy, em đánh đi. Nếu như đánh có thể làm cho em bình tĩnh lại, em cứ đánh đi. Nhưng cầu xin em đừng rời bỏ anh. Đừng bảo anh là con trai của kẻ thù giết chết cha mẹ. như vậy không công bằng cho anh. Anh yêu em trước rồi mới biết chuyện kia. Không cần lại trách anh được không.”

“Ô ô ô ô...” Giản Nhụy Ái đánh đến không còn hơi sức. Chỉ có thể dựa vào ngực Đơn Triết Hạo, lớn tiếng khóc.

Đơn Triết Hạo biết mình nợ Giản Nhụy Ái. Anh cái gì cũng không làm được. Chỉ có thể lắng lặng ở bên cạnh cô, đợi khi cô khóc đủ sẽ giải thích.

Chương 131

GIẢN NHỤY ÁI TỰ SÁT

Chỉ chốc lát sau, Giản Nhụy Ái cũng tinh táo lại, từ từ tiếp nhận tin tức kinh sợ đó, gương mặt xinh đẹp mỉm cười lạnh nhạt: “Hạo, em muốn trở về quán Nhân Ái.”

“Anh đi cùng em.” Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái đau khổ như vậy, hiện tại cô đang rất đau lòng, rất đau, anh chỉ có thể tận lực thỏa mãn cô.

“Không, em muốn tự mình đi.” Giản Nhụy Ái biết mình phải rời đi, nếu không, chuyện gì cũng không thể rõ ràng được?

Cô muốn đến quán Nhân Ái, chỉ có về đó Đơn Triết Hạo mới chịu đồng ý, mới bàng lòng buông cô ra.

Đơn Triết Hạo nhìn thân hình nhỏ bé yếu đuối mới một giây trước vẫn còn tươi cười vui vẻ mà bây giờ đang đau khổ khóc lóc, anh rất muốn dũng cảm mà ôm cô vào trong ngực, không để cho cô rời đi.

Nhưng lúc này anh chỉ có thể lựa chọn buông tay, bất chợt bàn tay nắm chặt lại, nhìn chầm chằm Giản Nhụy Ái rồi nặng nề gật đầu đồng ý. Chỉ thế thôi đã khiến anh phải tổn mất bao nhiêu sức lực cùng dũng khí.

Giản Nhụy Ái xoay người rời đi, nhưng lúc xoay người nước mắt không khống chế được trào ra, cô kéo thân thể mệt mỏi, từ từ

đi, xuyên qua đường cái, xuyên qua dòng người, giống như cô hồn dã quỷ⁽¹⁾.

(1) *người không có nơi nương tựa.*

Hiện tại cô không muốn đến quán Nhân Ái, cô không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ muốn lặng lẽ yên tĩnh ở một mình.

Ánh mắt Giản Nhụy Ái vô hồn nhìn về phía ghế dài trong công viên, ngồi ở trên ghế dài, cả người núp trong ghế, hai cánh tay vòng chắc đầu gối, cúi đầu vào bên trong cánh tay mình, cả người không ngừng run rẩy, thân thể mỏng manh ở trong không khí lạnh lẽo của màn đêm càng thêm ảm đạm vô lực.

Cách đó không xa, Đơn Triết Hạo đang nhìn cô chằm chằm, từ khi cô rời đi, Đơn Triết Hạo đều đi theo phía sau cô, lặng lẽ cùng với vẻ mặt khổ sở, tim của anh co rút đau đớn, nguyên nhân cái chết của cha mẹ là đả kích quá lớn đối với cô, hơn nữa tâm hồn cô yếu ớt như vậy, lúc này cô làm thế nào chịu nổi?

Anh yêu cô, đau lòng cho cô, điện thoại vang lên “Này...” Anh hít mũi một cái, viền mắt không nhịn được mà nhàn nhạt sương mù.

“Hạo, những tư liệu kia bị Lạc Tình Tình trộm đi.”

Trong loa, *** lời nói giống như có tác dụng dẫn đường, trong nháy mắt hơi thở ma quỷ của Đơn Triết Hạo liền bộc phát, bàn tay cầm di động nắm thật chặt, lại là Lạc Tình Tình, đáng chết!

Trong lòng anh giống như bị ma quỷ chiếm lĩnh, ánh mắt phun ra tia lửa, bấm dãy số quen thuộc, âm thanh nói chuyện giống như Satan từ trong địa ngục truyền tới: “Y Thiếu Thiên, từ hôm nay trở đi tôi không muốn nhìn thấy Lạc Tình Tình nữa, không tiếng động giải quyết đi.”

“Được!” Y Thiếu Thiên không biết tại sao Đơn Triết Hạo lại như thế? Bất quá nghe giọng điệu của anh có vẻ như không được tốt, cũng không dám hỏi nhiều.

Tập đoàn Đơn thị muốn cho người nào vô duyên vô cớ biến mất có rất nhiều phương pháp, chính phủ muốn truy cứu cũng không có biện pháp.

Giản Nhụy Ái khóc mệt, mới đứng lên định đi, chân hình như do ngồi xổm lâu, nên đi lại có chút bất tiện.

Trong người mang thai, cộng thêm khóc lớn một hồi, tinh thần trở nên mơ hồ, tâm trạng cũng có chút hoảng hốt, bất tri bất giác đã đi ra khỏi đường dành cho người đi bộ.

Đột nhiên, một chiếc xe Zambia vội vàng chạy về hướng cô, trước một giây bị đụng phải, thân thể cô liền bị người khác ôm lấy bay lên không trung.

Đơn Triết Hạo ngồi trên xe nhìn thấy cảnh này, trái tim đều run rẩy, giống như trời đất sắp nổ tung, anh kêu lên một tiếng định chạy xuống xe, lại nhìn thấy Cụ Duệ Tường cứu cô.

Cánh tay đang muốn mở cửa xe liền dừng lại, anh biết Giản Nhụy Ái không muốn gặp anh, cô đang bị hù sợ, cho nên anh không thể lại xuất hiện trước mắt cô, làm cho cô hốt hoảng.

Nhin thấy cô vì mình mà liên tiếp gặp nạn, trong lòng anh khẽ chua xót, nắm thật chặt quả đấm, từ từ áp chế cảm xúc trong lòng.

©DDLQĐ

Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể mình như bay lên trời, trong đầu trống không, thời điểm thân thể cô chạm đất, ý thức mới trở về, sau đó liền nghe được một giọng nói quen thuộc ở bên cạnh: “Nhụy Ái, em không sao chứ! Tại sao lại không cẩn thận như vậy? Băng qua đường thì phải nhìn xe cô, Hạo đâu?”

Nghe thấy cái tên quen thuộc, thân thể Giản Nhụy Ái run rẩy theo phản xạ, ánh mắt từ từ quay lại, nhìn chằm chằm vào Cụ Duệ Tường, tại sao những lúc tinh thần cô sa xút anh đều xuất hiện trước mặt cô, bảo vệ cô.

“Làm sao vậy?” Cụ Duệ Tường nhạy cảm nhìn Giản Nhụy Ái, cảm giác tâm tình cô có cái gì đó không đúng, thấy hốc mắt cô hồng hồng, đã xảy ra chuyện gì? “Đừng khóc, anh gọi điện thoại cho Hạo tới đón em.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy thế, cả người lại run rẩy, đoạt lấy điện thoại trong tay Cụ Duệ Tường, sau đó vứt bỏ, nhìn thấy điện thoại di động vỡ thành bốn mảnh trên mặt đất, cô phản ứng kịp, nhặt điện thoại di động lên “Thật xin lỗi, em không có ý.”

Anh đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái không ngừng nói xin lỗi, cũng hiểu cô khóc thút thít là vì Đơn Triết Hạo “Không có chuyện gì.”

Đơn Triết Hạo ở trên xe, nhìn bọn họ tranh chấp, mặc dù anh nghe không rõ bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng Đơn Triết Hạo đoán được, Cụ Duệ Tường muốn gọi điện thoại cho anh, lại bị Giản Nhụy Ái ném di động đi, suy nghĩ như vậy làm cho lòng anh run sợ, Tiểu Nhụy, em thật không cách nào để tiếp nhận sự thật, thật sự không thể tha thứ cho anh sao?

Không thể! Anh không thể để chuyện này xảy ra, anh tuyệt đối sẽ không để Giản Nhụy Ái rời khỏi mình.

Bàn tay nắm chặt tay lái, kiên định rời đi, bởi vì anh biết rõ Cụ Duệ Tường sẽ chăm sóc tốt cho cô, hiện tại anh phải để Giản Nhụy Ái được yên tĩnh, quần quí chặt lấy chỉ càng gây sức ép cho cô, nhưng nếu như anh biết rời đi như vậy, vĩnh viễn sẽ phải rời xa Giản Nhụy Ái, đánh chết anh cũng sẽ không rời đi.

“Tại sao anh không để cho em chết đi?” Nếu như vừa rồi không kéo cô lại, cô cứ như vậy chết đi, thì hiện tại trong lòng cũng sẽ không phải đau đớn nữa.

Cụ Duệ Tường kinh hãi, không ngờ chuyện lại nghiêm trọng như vậy, thì ra cô không phải là không nhìn đường, mà là vốn có ý định muốn tìm cái chết “Giản Nhụy Ái, em đang làm gì vậy? Làm sao lại tùy tiện muốn chết?”

“Không chết, em sẽ đau lòng đến chết, em sẽ tự trách mình đến chết, em cư nhiên lại yêu con trai của kẻ thù giết chết cha mẹ mình,

em nên làm cái gì bây giờ?"

"Cái gì?" Cụ Duệ Tường cũng bị Giản Nhụy Ái dọa sợ, có chút không kìm được giọng nói của mình, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến em có bộ dáng như vậy, em cũng không thể coi thường mạng sống của mình, một khi còn có hô hấp, thì sẽ phải dũng cảm sống tiếp, không được dễ dàng nỗi giận vứt bỏ dũng khí như vậy, em không thấy... thất vọng với mình sao?"

"Em yêu Đơn Triết Hạo, nhưng cha mẹ Đơn Triết Hạo lại là hung thủ giết chết cha mẹ em, nếu như em cùng Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, em thật sự có lỗi với cha mẹ em, hơn nữa em còn vì Đơn Triết Hạo mà sinh con dưỡng cái, như thế làm sao em có thể xuống dưới suối vàng gấp cha mẹ em, em là con gái bất hiếu."

"Đứa ngốc, ai nói em có lỗi với cha mẹ, có cha mẹ nào lại không hi vọng con mình được hạnh phúc, cha mẹ em cũng hi vọng em có thể hạnh phúc." Cụ Duệ Tường dịu dàng nhìn Giản Nhụy Ái, nước mắt của cô làm tim anh đau nhói, cũng không biết từ lúc nào tim của anh đã bắt đầu từ từ biến hóa theo sự biến đổi tâm tình của cô.

Giản Nhụy Ái khẽ quay đầu, nhìn chiếc xe đi đến, cánh tay nhỏ bé của cô không tự chủ nắm chặt, rất chặt, rất chặt... Giống như dùng hơi sức toàn thân tập trung lên bàn tay nhỏ bé của mình.

Chương 132

DẪN EM ĐI

Giản Nhụy Ái khẽ quay đầu, nhìn chiếc xe đi đến, cánh tay nhỏ bé của cô không tự chủ nắm chặt, rất chặt rất chặt... Giống như dùng hơi sức toàn thân tập trung lên bàn tay nhỏ bé của mình.

Cô thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi đến nỗi một chút hơi sức cũng không có, tại sao lòng của cô lại đau như vậy?

Giản Nhụy Ái khẽ nhắm mắt không nhìn đến Cụ Duệ Tường lạnh nhạt mở miệng: “Năm tuổi, cha em là trưởng thôn trong làng, dựa vào sức lực của mình bảo vệ được đát đai của tất cả mọi người trong làng, khiến mọi người không phải chịu nỗi khổ sống lang thang, ngày đó tất cả mọi người đều rất vui vẻ, mẹ mua quần áo mới cho em, cha lái xe dẫn cả nhà đi ăn mừng, không ngờ...”

Toàn thân cô run rẩy, những kí ức đau khổ kia giống như côn trùng gặm cắn trong đầu cô, khiến cho cô đau đớn hít thở không thông.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái xúc động, bàn tay đặt ở bả vai cô “Nhụy Ái, không nên xúc động, không có chuyện gì!”

Anh nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, dịu dàng vỗ về sau lưng cô, cho cô cảm giác an ủi vô tận, cho đến khi Giản Nhụy Ái từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

Không biết từ lúc nào cô đã khóc ướt hai má, gương cười, cố gắng áp chế sự đau đớn trong lòng mình.

“Cha mẹ vì bảo vệ em, cho nên cả hai đều qua đời ở trước mặt em... Em vĩnh viễn nhớ khắp người bọn họ đều là máu, có máu bắn vào trên người em, bàn tay đều là máu tươi...”

Không đợi Giản Nhụy Ái nói xong, cánh tay Cụ Duệ Tường liền ôm lấy Giản Nhụy Ái chặt hơn, đau lòng vì quá khứ của cô “Đừng nói tiếp, đừng nói tiếp... Tất cả đã là quá khứ, không có việc gì...”

Cô đã từng cho rằng cái chết của cha mẹ chỉ là ngoài ý muốn, hiện tại cô biết cha mẹ là bị người khác hại chết, cô vĩnh viễn sẽ không quên thù hận, cho nên cô không có cách nào để bình tĩnh đi gặp Đơn Triết Hạo, cũng không biết phải đối mặt với người nhà họ Đơn như thế nào?

Cụ Duệ Tường đau lòng không hề che dấu, anh đang vì Giản Nhụy Ái mà đau lòng.

Thân thể mềm mại của Giản Nhụy Ái hung hăng chấn động, mãnh liệt ngẩng đầu, khát vọng nhìn Cụ Duệ Tường, cô biết Cụ Duệ Tường là cọng cỏ cứu mệnh của mình, anh nhất định sẽ giúp đỡ cô “Duệ Tường, dẫn em rời đi có được không?”

Đúng, cô không muốn đợi ở chỗ này, cô không muốn đối mặt với bà nội, càng không muốn đối mặt với Đơn Triết Hạo, nhìn thấy bọn họ cô sẽ cảm thấy mình thật có lỗi với cha mẹ.

“Đi, nhưng Hạo không thể nào buông em ra được, em là toàn bộ quan tâm của Hạo.” Cụ Duệ Tường không ngờ Giản Nhụy Ái lại nói ra lời này, nhìn ánh mắt kiên định của cô “Em thật sự có thể bỏ được Hạo, bỏ được bà nội không? Họ đối với em thật sự rất tốt, em không thể bỏ xuống thù hận để tiếp nhận bọn họ sao?”

“Em không làm được, nhớ tới cái chết của cha mẹ em có quan hệ với Hạo và bà nội thì em không có cách nào để đối mặt với bọn họ. Em muốn rời đi, chỉ có rời đi mới có thể để em suy nghĩ rõ ràng, nếu không em sẽ điên mất.”

Giản Nhụy Ái khổ sở dùng hai tay che mặt, nước mắt long lanh trào ra khỏi khe hở kẽ tay chảy ra ngoài.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái đau khổ, trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: “Một tháng, cho anh một tháng, nếu như đến lúc đó em còn muốn rời đi, anh sẽ an bài xong tất cả, khiến Đơn Triết Hạo vĩnh viễn cũng không tìm được em.”

Suy nghĩ này là để giúp Đơn Triết Hạo, nhưng nếu cô vẫn không thoát khỏi được bóng ma của mình, anh sẽ giúp cô chạy trốn.

Giản Nhụy Ái hơi sững sờ: “Được!”

Thật ra thì, trong tiềm thức cô vẫn muốn cho mình và Đơn Triết Hạo một cơ hội!

Trác Đan Tinh tươi cười như hoa khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái tới, nhướn lông mày lên “Nhụy Ái, làm sao cậu lại đến đây?”

Giản Nhụy Ái ngây ngẩn nhìn Trác Đan Tinh “Xảy ra chuyện gì? Tâm tình cậu có vẻ rất tốt.”

“Đúng vậy!” Trác Đan Tinh tươi cười, nhìn thấy sắc mặt Giản Nhụy Ái không tốt lắm, nghi ngờ hỏi “Làm sao vậy?”

“Không có... Không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, khó khăn mỉm cười, kéo tay Trác Đan Tinh “Nói, bộ mặt xuân phong hả hê, có phải đã chạm vào hoa đào rồi phải không?”

“Nói bừa, mình nào có tốt số như vậy! Nhụy Ái, nói cho cậu biết! Tớ mang thai.” Trác Đan Tinh kéo tay Giản Nhụy Ái, vui vẻ cười.

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn Trác Đan Tinh, sau đó mỉm cười, kéo tay Trác Đan Tinh, vui vẻ nói: “Chúc mừng!” Cô thật sự rất vui vẻ, nói chuyện cùng Trác Đan Tinh có thể khiến cho người ta vui vẻ.

“Cám ơn!” Trác Đan Tinh hạnh phúc mỉm cười, bởi vì quá hạnh phúc, cho nên cũng không phát hiện ra vẻ mặt Giản Nhụy Ái có nét mắt tự nhiên.

Quán cà phê buôn bán vẫn tấp nập như thế, “Cậu là phụ nữ có thai, nên nghỉ ngơi thật tốt, không nên quá vất vả, hơn nữa cũng là bà chủ, công việc cứ để cho người khác làm.”

“Cậu còn không phải như vậy, bụng đã lớn còn chạy loạn khắp nơi, cậu và Đơn Triết Hạo đi xem áo cưới thế nào?” Trác Đan Tinh

nhìn phía sau Giản Nhụy Ái một chút, nghi vấn hỏi: “Tại sao anh ta không tới cùng cậu?”

“A... Anh ấy đang ở bên ngoài đợi mình... mình... Bọn mình vừa qua quán Nhân Ái, nên muốn tới thăm các cậu một chút, nếu như không có chuyện gì... Tớ đi trước.” Giọng nói của Giản Nhụy Ái run rẩy.

Trác Đan Tinh mới phát hiện ra Giản Nhụy Ái có chút không bình thường, với cá tính của cô ấy, thử áo cưới là chuyện vui vẻ như vậy, nhẽ ra vẻ mặt cô ấy phải vui vẻ hạnh phúc, làm sao mà đôi mắt lại sưng tấy? Hình như giống như đã khóc.

Là thật, cô ấy đang khóc rồi!

Trác Đan Tinh bưng lấy gương mặt nhỏ gầy của Giản Nhụy Ái “Cậu làm sao vậy? Đã khóc sao? Có phải Đơn Triết Hạo khi dễ cậu không?”

Nghe thấy những lời quan tâm này, Giản Nhụy Ái cố gắng kìm nén nước mắt thiểu chút nữa đã trào ra, hốc mắt trở nên ướt át, cô hít hít mũi nhỏ giọng nói “Không có chuyện gì, tớ làm sao có thể khóc được? Có thể là hạnh phúc tới quá nhanh, cho nên có chút khó tiếp nhận.”

Trác Đan Tinh buông lỏng, mỉm cười kéo tay Giản Nhụy Ái để cho cô ngồi ở trên ghế sa lon “Cậu đó! Sinh ở trong phúc mà không biết, cuộc sống hạnh phúc cũng tới rồi mà sao cậu còn sợ hãi.”

“Đúng! Đan Tinh, tớ muốn kết hôn, chúng ta đã rất lâu không ở cùng nhau, tối nay tớ có thể ở chỗ này được không, chúng ta tụ họp một chút.” Giản Nhụy Ái sợ một tháng nữa cô rời đi, có thể sẽ không nhìn thấy bọn họ nữa, từ lúc nghe được lời nói hạnh phúc của Trác Đan Tinh, cô liền quyết định không kể cho bọn họ biết chuyện của mình nữa.

“Được! Làm sao lại không được? Ba người chúng ta đã rất lâu không có tụ họp, ngẫm lại cuộc sống lúc trước một chút, đều là ba người chúng ta ở cùng nhau, nói thật tớ rất nhớ cuộc sống lúc đó, bình thường mà hạnh phúc.” Trác Đan Tinh mỉm cười.

Giản Nhụy Ái tràn đầy tâm sự nhìn Trác Đan Tinh tươi cười tràn đầy hạnh phúc, xem ra Trác Đan Tinh thật sự rất hạnh phúc, ngày ngày được ở cùng cùng người đàn ông mình thích, cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc.

“Vậy cậu mau nói với Đơn Triết Hạo một chút, để cho anh ta đi về trước.” Trác Đan Tinh nhìn thời tiết nóng bức ở bên ngoài, Giản Nhụy Ái làm sao cam lòng để cho Đơn Triết Hạo ở bên ngoài phơi nắng.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngược mắt nhìn Trác Đan Tinh, mới phản ứng “Được!” Vẽ mặt vội vàng hoảng hốt, xoay người đi về phía quán Nhân Ái, nước mắt lăn dài theo gương mặt.

May mắn, khi cô xoay người Trác Đan Tinh không nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô.

Chương 133

GIẢN NHỤY ÁI, NHẤT ĐỊNH PHẢI HẠNH PHÚC

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngược mắt nhìn Trác Đan Tinh, mới phản ứng “Được!” Vẽ mặt vội vàng hoảng hốt, xoay người đi về phía quán Nhân Ái, nước mắt lăn dài theo gương mặt.

May mắn, khi cô xoay người Trác Đan Tinh không nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô.

Đêm tối, trong phòng làm việc không mở đèn, Đơn Triết Hạo im lặng ngồi ở trên ghế dựa, vẻ mặt âm trầm đến đáng sợ, tay cầm bút máy xoay vòng tròn, bỗng nhiên cửa được mở ra, một tia sáng chói mắt chiếu vào, bút máy bị ném bay lên không trung.

Y Thiếu Thiên chuẩn xác bắt được bút máy, tùy ý liếc nhìn Đơn Triết Hạo, hơi nhíu lông mày lại, anh biết tâm tình Đơn Triết Hạo không tốt, tiện tay bật đèn lên “Tổng giám đốc, chuyện của Lạc Tình Tình đã làm xong, lần này bảo đảm cô ta sẽ không quay về phá hư chuyện tốt của hai người.”

Anh đem Lạc Tình Tình ném đến một nơi vô cùng hoang vắng ở Việt Nam, ở nơi đó có mấy trăm cư dân đều là đàn ông, Lạc Tình Tình là một người xinh đẹp, không bị lột da mới là chuyện lạ, quyết định như vậy không phải do Y Thiếu Thiên mà là do Đơn Triết Hạo dặn dò, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, cũng làm cho người ta không rét mà run.

Đơn Triết Hạo mỉm cười châm chọc, Lạc Tình Tình đã dâng lên ranh giới cuối cùng của anh khiến anh phải đưa ra quyết định dứt khoát với cô ta, nếu không cô ta nhất định sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn.

Cũng phải nói bất luận là thời điểm nào, bất luận là ai chỉ cần uy hiếp đến Giản Nhụy Ái, anh nhất định sẽ không từ mọi thủ đoạn để giải quyết.

Tha thứ cho cô ta nhiều lần, cũng là vì cùng cô ta lớn lên bên cạnh dì Tân, lần này anh sẽ không xuống tay lưu tình nữa “Bố...”

Đơn Triết Hạo đem một xấp tài liệu đặt lên bàn.

“Đi giúp tôi điều tra nguyên nhân gây ra tai nạn xe của cha mẹ tôi.”

Y Thiếu Thiên nhận lấy tài liệu, nhìn một chút rồi gật đầu, lạnh nhạt mở miệng nói: “Được, tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

“Được!”

Đơn Triết Hạo nhìn Y Thiếu Thiên rời đi, trong lúc nói chuyện từ đầu đến cuối lông mày của anh đều nhíu chặt khéo môi khẽ nhéch lên cười rét lạnh.

Trong bóng đêm, khắp trời đầy sao lóe lên ánh sáng, rơi vãi lên tất cả các ngóc ngách trên mái nhà.

Ba người ngồi trên tầng thượng của nhà hàng, nơi này chính là chỗ lúc trước Giản Nhụy Ái dùng để giải bày tâm trạng, chỗ này thật sự tốt vô cùng, đứng ở trên tầng cao, hít thở không khí tươi mát, cả người giống như được thả lỏng rất nhiều.

Giản Nhụy Ái vùi người ở trên ghế, hai mắt xinh đẹp nhìn nhà cao tầng, đối diện là màn hình Led lớn, đang chiếu các quảng cáo, nhìn dàn mỹ nhân tờ trên màn hình.

“Anh Quyền Hàn, anh xem người ta một chút, chỉ mới mấy giây không gặp mà như cách ba thu, trong mắt tràn đầy hình ảnh Đơn Triết Hạo, thật là ghen ty mà.” Trác Đan Tinh cầm đồ uống trong tay, nhìn Giản Nhụy Ái đang thất thần, cố ý nhạo báng nói.

Giản Nhụy Ái bị lời nói của Trác Đan Tinh làm cho xấu hổ, mặt khẽ ửng hồng, cô hờn dỗi nói “Đan Tinh, tớ không có nhớ Hạo?”

“Còn nói không có, hai mắt sẽ không nói dối, chân chân thật thật viết Giản Nhụy Ái đang nghĩ đến Đơn Triết Hạo.” Trác Đan Tinh cố ý để tay ở trước mắt khoa tay múa chân nói.

“Cái gì! Tớ mới không có, không được nói bừa.” Giản Nhụy Ái vội vàng nói.

Quyền Hàn gấp cho Giản Nhụy Ái một gấp rau muống “Nhân lúc còn nóng ăn đi! Đây là món em thích ăn nhất.”

Cử động của anh khiến Trác Đan Tinh vốn đang cười, bỗng nhiên giống như như bị người khác giật mất điều khiển tắt đi vi đi.

Giản Nhụy Ái cười nhìn thấy vẻ mặt không vui của Trác Đan Tinh, đem rau muống bỏ vào trong bát của Trác Đan Tinh “Tới, Đan Tinh, cậu cũng thích ăn rau muống, mau thừa dịp còn nóng ăn đi.”

“Không cần, cậu mau ăn đi!” Vẻ mặt Trác Đan Tình không vui đem rau muống đầy lại cho Giản Nhụy Ái, mặc dù cô tự dặn mình không được ghen, nhưng vẻ mặt Quyền Hàn khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái, lại khiến lòng cô tràn đầy vị chua.

“Được rồi, không nên tranh cãi, hai người không ăn, anh ăn!” Quyền Hàn ăn một miếng to “Khụ khụ...” Trong lúc bất chợt không chú ý, bỗng mắc nghẹn, liều mạng ho khan.

Trác Đan Tình hoảng sợ, xoa lưng cho anh, thấy anh hết ho mới ngồi xuống.

Bỗng nhiên, mọi người đều dừng phản ứng, ba người nhìn lẫn nhau mấy lần, xì một tiếng bật cười.

“Chúng ta cầm đồ uống đối diện với bầu trời lớn tiếng nói ra tâm sự của mình đi!” Giản Nhụy Ái nắm chặt cái cốc, đứng dậy, đi tới bên cạnh hàng rào chǎn, giơ cốc lên, la lớn: “Giản Nhụy Ái, mày nhất định phải hạnh phúc!”

Trác Đan Tình ấm áp nhìn Quyền Hàn ở đối diện một cái, đi theo.

Quyền Hàn quay qua nhìn Giản Nhụy Ái mấy lần, thấy trên mặt cô nhàn nhạt ưu thương, anh không biết Giản Nhụy Ái bị làm sao? Nhưng cô không nói, anh cũng không muốn hỏi, nếu không chỉ càng làm cho cô thêm đau khổ “Em nhất định phải hạnh phúc!”

Trong lòng anh yên lặng nói thầm nếu không sự nhượng bộ của anh quá không đáng giá rồi.

“Chúng ta đều phải hạnh phúc!” Trác Đan Tinh nhìn trời reo hò.

Ba người đối diện cùng nhìn nhau, bật cười, rất ăn ý nâng cốc lên, nhìn không trung, nhìn khắp trời đầy sao, lớn tiếng hô hào nói: “Chúng ta nhất định phải hạnh phúc.”

Âm thanh của bọn họ rất lớn, giống như vang vọng toàn bộ thế giới, cả vùng đất đều vì bọn họ làm chấn động ba thước.

Trên mặt mỉm cười vui mừng, giống như toàn thân đều tràn đầy năng lượng.

Giản Nhụy Ái kéo tay Quyền Hàn lại kéo tay Trác Đan Tinh đến, để cho bọn họ giao tay vào nhau.

Hai người kỳ quái nhìn cô, không biết phải nói gì?

“Anh Quyền Hàn, phải đối xử thật tốt với Đan Tinh, hai người còn có bảo bảo trong bụng, nhất định phải có cuộc sống hạnh phúc.” Hiện tại người mà Giản Nhụy Ái quan tâm nhất, chính là hai người bọn họ, bọn họ chính là người thân của cô.

“Nhụy Ái, em nói cho anh Quyền Hàn biết đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sau khi thử áo cưới lại đột nhiên chạy về? Hơn nữa hốc mắt còn đỏ hồng, cả buổi tối đều là tâm trạng bất an.” Quyền Hàn nhìn dáng vẻ này của Giản Nhụy Ái, trong lòng cũng đau đớn, anh hận không thể đem cô ôm vào trong ngực, bảo vệ cô thật tốt.

Hiện tại, anh không làm được, anh đã có Trác Đan Tinh, có đứa bé của bọn họ.

“Không có chuyện gì, em sắp kết hôn, không nỡ rời bỏ hai người, hai người không cần lo cho em, cứ coi như em nổi điên đi.” Giản Nhụy Ái mơ hồ nói xong, nhìn thấy bọn họ nghi ngờ liền cúi đầu thấp xuống.

Trác Đan Tinh cũng cảm thấy Giản Nhụy Ái có chút kỳ quái, nhưng cũng không đoán ra kỳ quái ở chỗ nào? Nhìn thấy ánh mắt ấy của Quyền Hàn, trong lòng cô cũng không thoải mái “Được rồi, chúng ta uống rượu đi!”

Quyền Hàn không yên lòng nhìn Giản Nhụy Ái, anh cũng không biết nên nói cái gì cho phải nữa? Chỉ có thể nâng cốc uống hết.

Hai người phụ nữ đối diện nhìn nhau một cái, lại than thở uống rượu.

“Nhụy Ái, sau khi cậu gả đi, phải nhớ cậu cũng có nhà, nhà của cậu chính là nhà của chúng ta, bị uất ức gì thì trở lại, biết không? Tớ cùng anh Quyền Hàn sẽ làm chỗ dựa của cậu” Hốc mắt của Trác Đan Tinh cũng ướt át.

Trong lòng cô ghen tỵ với Giản Nhụy Ái, nhưng Giản Nhụy Ái vĩnh viễn là bạn tốt của cô, vĩnh viễn đều là người thân của cô.

Nước mắt Giản Nhụy Ái không khống chế được trào ra, ôm lấy Trác Đan Tinh “Cám ơn cậu, đúng, chúng ta vĩnh viễn đều là

người thân, mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì? Trong lòng tớ, Quyền Hàn là anh trai, Đan Tinh là chị gái.”

“Um!”Trác Đan Tinh cung rắn nói.

Quyền Hàn biết đàn ông không dễ dàng rời lê, anh chỉ có thể chớp mắt liên tục, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ngăn nước mắt muốn chảy ra.

Chương 134

CHÚNG TA KHÔNG CẦN KẾT HÔN

Hôm sau, Giản Nhụy Ái sợ Quyền Hàn và Trác Đan Tình nghi ngờ, cho nên cô đành đi về. Quyền Hàn không yên lòng, muốn ngăn Giản Nhụy Ái trở về, anh cảm thấy Giản Nhụy Ái có tâm sự, hơn nữa chuyện này nhất định là có liên quan đến Đơn Triết Hạo, anh tuyệt đối không cho phép Đơn Triết Hạo khi dễ cô.

Một khắc khi cô bước vào cửa, bà nội liền giật mình nhìn Giản Nhụy Ái, bà cho rằng sau khi cô biết rõ chân tướng nhất định sẽ không bao giờ quay trở lại nhà họ Đơn nữa, mới vừa rồi vẫn còn lo lắng và đau lòng, chẳng lẽ cô đã nghĩ thông rồi.

“Bà nội...” Giản Nhụy Ái lúng túng đi tới, nhẹ giọng gọi, cho dù bọn họ là kẻ thù của mình đi chăng nữa, nhưng bọn họ đối xử với cô rất tốt, Giản Nhụy Ái nhớ rất rõ ràng.

Quyền Hàn bình tĩnh chào hỏi, lại loáng thoáng cảm thấy đối thoại của bọn họ có chút kỳ lạ, tình cảnh này chính anh cũng không hiểu, chẳng lẽ không phải Giản Nhụy Ái gây gổ với Đơn Triết Hạo, mà là bất hòa với bà nội.

“Bà nội, Nhụy Ái còn nhỏ, cho nên một số việc có thể làm chưa tốt, hoặc là đối với người có chỗ chưa lể phép, con muốn xin người tha thứ, bao dung cô ấy nhiều hơn, Tiểu Nhụy từ nhỏ đã không có cha mẹ, cô ấy lại nhận con làm anh trai, cho nên con chính là người thân của cô ấy, xin người hãy quan tâm, để ý đến cô ấy nhiều hơn một chút.”

Quyền Hàn nói như vậy chỉ đơn giản là để cho người nhà họ Đơn biết Giản Nhụy Ái không phải là không có người thân, nếu nhà họ Đơn dám khi dễ Giản Nhụy Ái, Quyền Hàn tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

“Tiểu Nhụy rất lẽ phép, lại rất hiểu chuyện, là nhà họ Đơn chúng ta có lỗi với con bé, không có chăm sóc tốt cho con bé, Quyền Hàn không cần nói như vậy.”

Trong lòng Quyền Hàn đã hiểu, ít nhất nghe được những lời nói này của bà nội, cũng làm cho anh biết họ sẽ đối xử tốt với Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái lắng nghe những lời quan tâm của Quyền Hàn, trong lòng cô giống như có một dòng nước ấm chảy qua, đúng vậy! Kiếp này có hai người thân là Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, cô cũng cảm thấy đủ rồi.

“Anh Quyền Hàn, từ khi nào mà anh trở nên lảm nhảm giống như mẹ già vậy? Em không sao, em ở nhà họ Đơn rất tốt, anh nhanh đi về đi! Đan Tinh ở trong tiệm, đợi một chút lại ăn dầm loạn thì sao.” Giản Nhụy Ái cố ý tỏ ra vui vẻ nói, giống như không có chuyện gì xảy ra, giống như trước kia không có tim không có phổi nhạo báng Quyền Hàn.

“Được rồi! Xem ra là có đàn ông quên mẹ, anh đi trước, nhớ chăm sóc mình thật tốt.” Quyền Hàn không yên lòng nhìn Giản Nhụy Ái, đưa tay cưng chiều xoa đầu của cô, hướng về phía bà nội cười cười, xoay người rời đi.

Bà nội thấy Quyền Hàn không nói đến chuyện đó, điều này chứng minh Giản Nhụy Ái chưa nói cho anh biết, nếu không lấy tính cách của anh chắc chắn sẽ chất vấn bọn họ đến cùng, chẳng lẽ Giản Nhụy Ái đã nghĩ thông suốt rồi.

Vừa định nói chuyện với Nhụy Ái, chỉ thấy cô xoay người, gò má lộ rõ vẻ mệt mỏi “Bà nội, cháu rất mệt, cháu muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Ừ, được, vậy cháu nghỉ ngơi cho tốt, đến giờ ăn cơm bà sẽ gọi cháu.” Bà nội không yên lòng nói ở sau lưng cô.

Nhin bóng dáng mệt mỏi của cô, bà thở dài một cái.

Thế gian luôn có quá nhiều chuyện bất bình, cũng có quá nhiều chuyện bất công, nghĩ tới chuyên hai người yêu nhau như thế, nhưng lại bởi vì ân oán đời trước mà thành ra như vậy, thật sự làm cho người ta đau lòng!

Giản Nhụy Ái có chút bối rối đi vào căn phòng, vẻ mặt mệt mỏi đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn phương xa lảng lặng không nói câu nào, cô đã từng rất thích cùng Đơn Triết Hạo đứng ở trước cửa sổ sát đất để ngắm nhìn cảnh vật.

Hiện tại, cô dùng nó để làm giảm bớt suy nghĩ trong lòng mình, đúng vậy! Thời gian một tháng, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, cô nhất định phải tiếp tục kiên trì, Giản Nhụy Ái muốn điều chỉnh tâm trạng của mình cho thật tốt.

Có lẽ đau lòng cũng chỉ là một ngày, vui vẻ cũng là một ngày, vậy tại sao cô lại không thể vui vẻ sống được?

Giản Nhụy Ái không tiếp nhận nỗi tình yêu của Đơn Triết Hạo, nhưng cô có thể dùng một tháng này để đền bù cho tình yêu của bọn họ, cô sẽ dùng một tháng này vui vẻ sống cùng Đơn Triết Hạo.

Qua một tháng cũng là lúc sắp đến thời gian chuyển dạ, cô sẽ tìm một nơi không có ai biết, sinh hạ đứa bé, nuôi dưỡng nó thật tốt.

Đơn Triết Hạo nghe tin Giản Nhụy Ái đã trở về, đang đàm phán cùng một tập đoàn nước Pháp, cũng không thèm để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, liền cầm lấy điện thoại di động ở trên bàn, chạy như bay ra ngoài.

Y Thiếu Thiên cũng đoán được, người nào có thể khiến cho Đơn Triết Hạo đang u rũ lại vui vẻ như thế, cũng chỉ có Giản Nhụy Ái mới có thể làm được.

Từ ngày hôm qua đến bây giờ, vẻ mặt Đơn Triết Hạo đều băng giá giống hệt như có ai thiếu anh mấy triệu vây, xem ra vẻ mặt u ám đã đi qua, nhân viên trong công ty cũng không cần phải run sợ trong lòng khi làm việc nữa.

Đoạn đường từ công ty về nhà cũng không xa lắm, chỉ mất mười phút, anh đã chạy như bay đến nhà họ Đơn, tốc độ nhanh giống như một thanh kiếm, vọt thẳng lên phòng, anh sợ nếu mình tới trễ mấy phút, Giản Nhụy Ái sẽ vĩnh viễn rời đi.

Thời điểm mở cửa phòng ra, nhìn thấy thân thể gầy yếu đang đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, xoay người ánh mắt vô hồn nhìn anh.

Đơn Triết Hạo không khống chế được mình, chạy nhanh tới, kéo cô ôm vào trong ngực, ôm thật chặt.

Tối ngày hôm qua cô không trở về, anh cảm giác một giây trôi qua đều giống như một năm, vô cùng sợ Giản Nhụy Ái sẽ không quay lại, vĩnh viễn sẽ rời khỏi anh.

Cảm giác đau khổ, dày vò, sợ hãi đó... Trăm ngàn loại suy nghĩ, đang điên cuồng đánh anh, khiến Đơn Triết Hạo không thở nổi, anh không có cách nào để chịu đựng được, cũng không có cách nào chịu được cuộc sống không có cô.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn em đã trở lại, cảm ơn em đã không rời bỏ anh.” Đơn Triết Hạo tựa đầu lên vai cô, nhịp tim đập rất nhanh.

Giản Nhụy Ái chua xót đứng tại chỗ, mặc cho anh ôm lấy, giọng nói của Đơn Triết Hạo, giống như là đang nằm mơ, không thể tin nổi khi tìm lại được một cái gì đó đã mất, khiến cho lòng cô run rẩy.

Một cỗ xúc động tràn ra hốc mắt, nước mắt rơi vào trên lưng anh, đôi tay run rẩy đặt sau lưng anh, tấm lưng săn chắc, mùi vị quen thuộc.

“Hạo... Chúng ta không nên kết hôn.”

Những lời này khiến Đơn Triết Hạo khiếp sợ, anh buông cô ra, đôi tay đặt lên bả vai của cô, khiến cho hai người mặt đối mặt, ánh mắt của anh giống như mê hoặc lòng người, nhìn cô chằm chằm: “Tiểu Nhụy, em muốn rời khỏi anh sao?”

“Em...” Đơn Triết Hạo bức bách, khiến cho cô dù đã chuẩn bị sách lược vẹn toàn, nhưng lại hoàn toàn quên mất, chỉ còn lại tâm lý chiến đấu “Hiện tại em rất loạn, không muốn kết hôn, Hạo, anh có thể hiểu không?”

“Tiểu Nhụy, em không muốn kết hôn thì không cần kết hôn, anh sẽ chờ đến khi em không còn loạn nữa, để cho em tâm cam tình nguyên gả cho anh.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái, giống như lời thề son sắt nói.

Ngày đó thật sẽ tới sao?

Không người nào có thể dự liệu trước được tương lai, nhưng Đơn Triết Hạo tin tưởng anh có thể nắm được tương lai trong tay, anh nói: “Tiểu Nhụy, từ ngày mai trở đi em tới công ty đi làm, được không?”

“Không cần.” Giản Nhụy Ái bị lời nói của Đơn Triết Hạo hù dọa, sau một khắc cự tuyệt liền nói: “Không được! Hơn nữa em còn đang mang thai, bụng lớn như thế này thì làm việc sao được?”

“Em không cần phải làm việc, chỉ cần ngồi ở bên cạnh nhìn anh làm là được.” Gần đây công ty của Đơn Triết Hạo nhận được một dự án lớn, anh phải vận dụng toàn lực để hoàn thành, nhưng lại sợ Giản Nhụy Ái có thể sẽ đi mất, anh chỉ có thể nghĩ mọi biện pháp đem cô buộc chặt ở bên cạnh mình.

Nếu như cô không đồng ý, anh sẽ dừng lại dự án mới này, hiện tại ở trong lòng Đơn Triết Hạo đã không có gì có thể quan trọng được hơn Giản Nhụy Ái!

“Hạo, em còn chưa gả cho anh, lại ngày ngày đi giám sát anh làm việc, như thế nhân viên trong công ty sẽ bàn tán không hay.” Giản Nhụy Ái quyết định một tháng này sẽ chung sống cùng Đơn Triết Hạo thật tốt, ngày ngày có thể ở cùng anh, cô cũng không phản đối.

Chương 135

HAI NGƯỜI NHƯ HÌNH VỚI BÓNG

“Hạo, em còn chưa gả cho anh, lại ngày ngày đi giám sát anh làm việc, như thế nhân viên trong công ty sẽ đàm thoại không hay.” Giản Nhụy Ái quyết định một tháng này sẽ chung sống cùng Đơn Triết Hạo thật tốt, cô cũng không phản đối ngày ngày có thể ở cùng với anh.

Không ngờ Giản Nhụy Ái sẽ nghĩ như thế, nói như vậy làm cho anh như muốn phát điên “Ai dám nói xấu? Cẩn thận anh cho người đó cút về nhà mình.”

“Anh đó! Vẫn bá đạo như vậy, không chịu khiêm tốn nhún nhường người khác” Giản Nhụy Ái mỉm cười nói.

“Anh chỉ dịu dàng với em thôi!” Đơn Triết Hạo không ngờ Giản Nhụy Ái sẽ thay đổi 180 độ như vậy, thế nhưng anh lại rất thích được cùng Giản Nhụy Ái vui vẻ như vậy, cả thế giới này cũng chỉ có cô mới dám lấy anh ra để xoay vòng vòng như thế, anh nhéo cái mũi của cô “Rốt cuộc có đồng ý hay không?”

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, bất quá cô cũng chỉ có thể gật đầu một cái, coi như là đồng ý. Điều này khiến Đơn Triết Hạo hết sức vui mừng, anh cảm giác hạnh phúc tới quá không chân thật, cho đến buổi sáng ngày hôm sau, nhìn thấy Giản Nhụy Ái ở bên cạnh mình yên ổn ngủ anh mới cảm thấy mọi chuyện đều đã qua đi, Giản Nhụy Ái đã trở lại bên cạnh anh, Đơn Triết Hạo đưa tay vuốt bụng của cô.

Đứa bé bên trong bao giờ mới chịu ra đời? Nếu như có sự hiện hữu của nó, có lẽ Giản Nhụy Ái sẽ một lòng ở lại bên cạnh anh, đứa bé này là lá bài cực kỳ mấu chốt.

Đơn Triết Hạo mặc âu phục già Tây, còn Giản Nhụy Ái lại ăn mặc giản dị, một thân quần áo bà bầu, là quần áo bà bầu Spongebob Squarepants dễ thương, làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, càng lộ ra vẻ đáng yêu.

Anh không giấu được nụ cười nhìn Giản Nhụy Ái xinh đẹp như thế, dẫn theo cô đi vào công ty.

Đơn Triết Hạo rất cẩn thận che chở chu đáo luôn đỡ Giản Nhụy Ái, rất sợ cô không để ý mà trật chân té ngã, giống như đang nắm một quả cầu thủy tinh ở trong tay.,

Người của công ty cũng biết Đơn Triết Hạo rất mực yêu thương Giản Nhụy Ái nhưng biểu hiện ngay trước mắt như thế lại khiến bọn họ cảm thấy không chân thực, Đơn Triết Hạo bá đạo như vậy lại có một mặt dịu dàng như thế, khiến những nữ nhân viên vốn rất sợ anh, lại càng thêm mở cờ trong bụng.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, giãy giụa muốn thoát khỏi tay Đơn Triết Hạo, lại bị Đơn Triết Hạo cầm thật chặt “Hạo!”

“Không có chuyện gì!” Anh cố ý ôm eo của cô “Tiểu Nhụy, em là phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn Đơn thị, không có gì phải xấu hổ cả”.

Đúng, anh là cố ý đó, Đơn Triết Hạo muốn tất cả mọi người trong công ty đều biết Giản Nhụy Ái là người phụ nữ của anh, anh hận không thể cho mọi người trên toàn thế giới đều biết.

Ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái muốn khiêm tốn là điều vô cùng khó khăn.

Thời khắc xấu hổ qua đi, Giản Nhụy Ái cũng sắp mất đi hấp, rốt cuộc cũng bước được vào phòng làm việc, tâm trạng thấp thỏm cũng dần ổn định khi nhìn bức ảnh thân mật của bọn họ đặt trên bàn làm việc của Đơn Triết Hạo.

Trên bàn có rất nhiều đồ ăn vặt, lúc cô vẫn còn đang sững sờ, bàn tay to của Đơn Triết Hạo đã nắm bả vai của cô, đẩy cô ngồi lên trên ghế sofa, đồ ăn vặt bày ngay trước mắt “Những thứ này đều là đồ ăn em thích, anh phải đi họp, em cùng anh đi họp đi!”

Đơn Triết Hạo đem áo khoác măr̄c lên móc quần áo, cầm tài liệu, kéo tay Giản Nhụy Ái, đi về hướng phòng họp hoàn toàn không cho Giản Nhụy Ái cơ hội cự tuyệt.

Giản Nhụy Ái không nghĩ tới đường đường là tổng giám đốc, mới vừa vào cửa công ty liền vội vàng đi họp, hành trình một ngày liền phải bắt đầu.

Hiển nhiên, Giản Nhụy Ái xuất hiện tại phòng họp đều khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người, nhưng mọi người đều biết người phụ nữ đang mang thai này là bảo vật trong lòng Đơn Triết Hạo, cho nên cũng không dám có ý kiến, cho dù bọn họ có thảo luận việc buôn bán cơ mật, cũng không có người nào dám mời Giản Nhụy Ái đi ra ngoài.

Đơn Triết Hạo sắp xếp Giản Nhụy Ái ngồi phía sau mình. Giản Nhụy Ái không có quyền lợi nói không, chỉ có thể lặng lẽ gục xuống bàn, Đơn Triết Hạo không cho phép cô nghịch máy vi tính, người mang thai không được dùng máy vi tính vì có phóng xạ, cô cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể ngây ngốc ngồi xuống bàn, nhìn mọi người trong phòng họp, anh một lời tôi một câu.

Không lâu, giống như truyện dở tìm đến, hai mắt cô nặng nề từ từ kéo xuống, tiến vào mộng đẹp.

“Đối với phương án hợp tác cùng nước Pháp lần này, đã có ai vạch ra phương án nào chưa?” Ánh mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo quét nhìn bọn họ, hoàn toàn bất đồng với ánh mắt dịu dàng khi nhìn Giản Nhụy Ái, người nào không biết còn cho là hai người khác nhau.

Nhắc tới phương án, mọi người trong nháy mắt đều cúi đầu, giống như đứa bé mắc lỗi.

“Chỉ một phương án nhỏ, các người cũng kéo dài đến mấy ngày, nếu như ba ngày sau, tôi còn không thấy được một phương án hài lòng, thì các người cút hết về nhà mình đi.”

Đơn Triết Hạo tức giận, cả hội nghị liền im lặng không người nào dám nói chuyện, mọi người đều khiếp sợ cúi đầu.

Trong bầu không khí đang u ám, bỗng nhiên có một tiếng ngáy đều đều nho nhỏ truyền khắp cả phòng họp, mọi người ngừng thở lặng nghe tiếng ngáy nhỏ, buồn cười lại không dám cười, bọn họ

biết nếu người nào dám bật cười, chắc chắn sẽ bị Đơn Triết Hạo ngũ mã phanh thây.

“Được rồi, mọi người có thể đi ra ngoài.” Đơn Triết Hạo hoảng hốt, nhìn mọi người rồi lạnh lẽo ra lệnh, mọi người như tìm được ân xá đang rối rít rời đi.

Đơn Triết Hạo đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, tự nhiên ở trong phòng họp ngay ngủ, dáng vẻ đáng yêu của Giản Nhụy Ái khiến anh bật cười.

Nhé nhàng đặt tay cô lên bả vai mình, nhẹ nhàng bế ngang cô lên, ôm cô đi về phòng làm việc.

Trên hành lang, có người muốn gọi anh, cũng bị Đơn Triết Hạo ngăn cản, anh không muốn có bất kỳ âm thanh nào ảnh hưởng đến giấc ngủ của Giản Nhụy Ái.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo, trong thiêng hạ cho dù là loại đàn ông gì đi chăng nữa, chỉ cần lâm vào trong vòng xoáy tình yêu, cũng có thể trở nên dịu dàng như vậy, mà Đơn Triết Hạo dịu dàng lại thuộc về người phụ nữ trong ngực anh ta.

Tình yêu thật sự đã làm thay đổi con người!

Giản Nhụy Ái đã tu luyện được mấy đời phúc khí mà được một Tống giám đốc lạnh lùng bá đạo như Đơn Triết Hạo yêu thương.

Đơn Triết Hạo đem cô đặt nhẹ nhè ở trên giường, đắp kín chăn cho cô, bị dáng vẻ ngây ngô ngủ say của cô hấp dẫn, anh dựa vào bên giường, lảng lăng nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên trán cô.

Hình ảnh ấm áp như vậy, khiến anh cả đời đều muốn như thế, có thể dừng lại ở thời khắc này.

Từ đó về sau, Giản Nhụy Ái liền theo Đơn Triết Hạo đến công ty, cô ngủ hay ăn cái gì, anh đều nghiêm túc làm việc, đợi đến khi anh tan việc, sẽ đưa cô đi ăn món ăn mà cô thích nhất.

Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo đang ngồi trong quán lẩu cay, cả phòng đều nóng hổi, âm thanh huyên náo, mỗi người ở đây đều đang ăn lẩu, đàm luận những chuyện thú vị.

Cô nhìn Đơn Triết Hạo, cảm thấy là lạ, ở quán ăn giá rẻ này, cùng Đơn Triết Hạo giàu có thật sự không hợp nhau.

Nào có ai mặc quần áo trên vạn để đến đây ăn lẩu cay? Nếu so ra, bộ quần áo này cũng đủ để ăn lẩu rất nhiều lần.

Mà Đơn Triết Hạo không sợ trời không sợ người, lại có thể biết ăn cay, nhìn anh liều mạng lau mồ hôi.

Giản Nhụy Ái nhìn anh ăn khổ cực như vậy, đau lòng nói: “Hạo, không ăn được cay thì không cần ăn.”

Những lời này đối với đắng màu râu mà nói lại giống như những lời xem thường, hơn nữa Đơn Triết Hạo lại là người tự phụ,

làm sao có thể chịu thua Giản Nhụy Ái “Anh không sao! Ai nói anh không thể ăn cay?”

Gắp miếng cải trắng cay to đưa vào trong miệng, nhưng khi nhét vào trong miệng khiến anh hối hận, muốn ói lại không thể ói, đáng chết! Quán lâu này sao lại có thể cay như vậy? Đây là đế cho người ăn sao?

Ngày mai nhất định phải làm cho nó biến mất?

Chương 136

NỒI LẨU CAY, NỤ HÔN NÓNG BỎNG

Thực sự là quá bất đắc dĩ rồi, anh vội vàng cầm cốc nước đá bên cạnh lên liều mạng uống..., không biết từ lúc nào, nước mắt đã rơi đầy mặt.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo liều mạng như vậy, buồn cười lại không dám cười, vội vàng cầm khăn giấy đưa cho anh “Anh lau đi!”

Hôm nay nhìn thấy Đơn Triết Hạo khác biệt hoàn toàn với sự tự phụ cao quý lúc trước, giống như đã biến thành người khác, không cách nào tưởng tượng nổi Đơn Triết Hạo lại ngồi ở quán nhỏ này tùy tiện ăn lẩu cay, dáng vẻ khổ sở vì ăn đồ cay của anh khiến cô cảm động, ít nhất Đơn Triết Hạo sẽ đi cùng cô đến nơi mà cô thích ăn, chứ không phải chỉ theo ý của anh “Hạo, đừng ăn nữa.”

“Không sao, anh có thể ăn tiếp” Đơn Triết Hạo biết mình đã lấy được quan tâm của Giản Nhụy Ái, anh nhất định phải hòa nhập vào cuộc sống của cô, thích ứng với quy luật trong cuộc sống của cô “Em nhanh ăn đi.”

Có người nói Đơn Triết Hạo quá cưng chiều Giản Nhụy Ái, như vậy sẽ dung túng cho Giản Nhụy Ái hống hách, nhưng anh lại không cách nào để cự tuyệt bất kì yêu cầu gì của Giản Nhụy Ái, ngược lại anh cũng thích sự phách lối của cô.

Giản Nhụy Ái không yên lòng nhìn Đơn Triết Hạo, cúi đầu ăn thức ăn, len lén liếc nhìn nước mắt của Triết Hạo nhỏ ra khỏi hốc mắt, lỗ mũi cũng đỏ bừng, giống hệt với dáng vẻ của con tôm.

Khóe miệng cô khẽ nhéch lên, vùi đầu ăn, trong mắt lóe lên tia sáng giống hệt như ánh sáng của những ngôi sao “Hạo, ngày mai đi thăm cha mẹ cùng em, được không?”

Đúng vậy! Cô đã lâu không gặp bọn họ, Giản Nhụy Ái muốn đến để nói xin lỗi với cha mẹ, thỉnh cầu cha mẹ cho cô một tháng, chờ một tháng qua đi, cô sẽ để cho mọi chuyện trở lại nguyên như cũ.

“Khụ khụ...” Đơn Triết Hạo hiển nhiên bị đè nghị đột ngột của Giản Nhụy Ái dọa sợ, không hề chuẩn bị mà bị sặc, cầm cốc nước bên cạnh, uống ‘ừng ực ừng ực’.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo gắng gượng như vậy, vừa lo lắng vừa sợ “Hạo, anh không sao chứ?” Cô đau lòng nhìn Đơn Triết Hạo, đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đơn thị, lại cam tâm tình nguyện vì cô mà bị sặc cay thành ra như vậy, trong lòng cô đầy áy náy, sớm biết thế đã không đè nghị tới ăn lẩu cay.

“Anh... Anh không sao.” Đơn Triết Hạo cầm khăn giấy lên lau miệng, không ngờ cay cũng có cảnh giới như thế, nhưng sau khi ăn cay xong, cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Thật sự không có việc gì chứ?” Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo.

“Không có chuyện gì, em bảo ngày mai sao? Được, vậy ngày mai chúng ta sẽ đi về nhà em.” Đơn Triết Hạo thong dong đồng ý, cười gian nhìn đôi môi mềm mại của cô có dính một chút thức ăn nho nhỏ, nhìn cực kỳ mê người.

Anh kéo cái ghế đến bên cạnh cô, ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Đơn Triết Hạo muốn ném thử một chút đôi môi mang hương vị ngọt ngào giống như đang mời gọi anh, làm cho anh hận không thể lập tức đè cô ở phía dưới thân mình, hung hăng muốn cô.

Giản Nhụy Ái hung dữ nhìn Đơn Triết Hạo đang chậm rãi tiến đến gần mình, cô hiểu được ngọn lửa mãnh liệt tỏa ra từ trong mắt anh “Hạo, anh muốn làm gì? Không nên như vậy, ở đây rất nhiều người.”

“Anh hôn vợ mình, ai dám có ý kiến?” Đơn Triết Hạo kéo tay Giản Nhụy Ái đang muốn bỏ trốn, nhìn hai mắt trong suốt của cô, cặp mắt kia giống như có ma lực đang quyến rũ anh. Giản Nhụy Ái chính là yêu tinh xinh đẹp chuyên đi câu dẫn người khác.

Bàn tay anh nâng cái gáy của cô lên, không chê không để cho cô nhúc nhích, đôi môi không thể chờ đợi liền áp chặt lên nơi mềm mại kia, đầu lưỡi cẩn thận thăm dò khiến cả người Giản Nhụy Ái khẽ run lên.

Đơn Triết Hạo từ từ cạy cánh môi của Giản Nhụy Ái ra, nhanh chóng tiến vào, cùng với đầu lưỡi của cô dây dưa, từ từ chiếm lĩnh khoang miệng cô, say sưa thăm dò.

Hình ảnh hai người âm ī, rồi hôn quên mình như thế, đã trở thành tiêu điểm của cả quán.

Trong khi Đơn Triết Hạo không muốn buông Giản Nhụy Ái ra, cô phát hiện có rất nhiều ánh mắt như đang xem kịch vui nhìn chằm chằm vào bọn họ, gương mặt nhanh chóng đỏ bừng, xấu hổ đẩy Đơn Triết Hạo ra, cầm túi bỏ chạy ra ngoài.

“Tiểu Nhụy?” Đơn Triết Hạo ném năm tờ tiền lớn lên mặt bàn, rồi vội vàng đuổi theo.

Mọi người trợn tròn mắt nhìn năm tờ tiền đó, cũng đoán biết thân phận sẽ không tầm thường.

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo lo lắng bắt lấy Giản Nhụy Ái nhưng cô lại vùng vẫy lại tránh né ra, nếu biết cô sẽ tức giận, anh cũng sẽ không dám lén mật hôn cô ở nơi đông người như vậy.

Vẻ mặt anh đau khổ nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm thật chặt lấy tay cô “Tiểu Nhụy, đừng giận anh, nếu như cảm thấy nụ hôn của anh là sai, nếu em muốn trút giận, cứ đánh anh là được rồi.”

Đơn Triết Hạo cầm tay của cô đánh lên người mình.

Giản Nhụy Ái rút tay mình về, thật ra thì cô cũng không tức giận, nhưng cô thực sự cảm thấy rất xấu hổ khi hôn môi ngay trước mặt nhiều người như vậy.

Thấy cô vẫn không nói gì. ‘Bốp’ Đơn Triết Hạo tự cho mình một cái tát. Một tát này đã đánh vào lòng Giản Nhụy Ái, cô đau lòng đưa tay sờ gương mặt của anh “Anh điên rồi, làm sao lại tự đánh mình?”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái vội vàng như thế thì lại đau lòng kéo cô ôm vào trong ngực “Tiểu Nhụy, về sau ở bất cứ lúc nào cũng đừng giận anh, khi em tức giận anh liền cảm thấy rất loạn, anh không biết mình phải làm sao cho đúng? Cho nên không cần tức giận, được không?”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái khéo léo gật đầu, cô hoàn toàn đã bị lời ngon tiếng ngọt của Đơn Triết Hạo thu phục.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Hôm sau, Đơn Triết Hạo lái xe đưa cô về quê, thật ra thì cô cũng nhớ nụ cười của Tiểu Cảnh và Nụ Nụ, cũng không biết mấy tháng không gặp, bọn chúng đã lớn hơn chút nào hay chưa?

Nghĩa trang, tối hôm qua mưa xối xả như trút nước, sáng sớm trong gió nhẹ còn mang theo chút lạnh lẽo, Giản Nhụy Ái đang mang thai, thân thể khẽ run run.

Đơn Triết Hạo cởi áo khoác của mình khoác lên người Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, không cần nán lại quá lâu, anh qua bên kia chờ em, nói chuyện với cha mẹ em xong, nhớ gọi anh.”

Anh rất săn sóc để cho Giản Nhụy Ái có không gian riêng, Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái có rất nhiều lời muốn nói cùng cha mẹ cô.

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn phần mộ của cha mẹ được chăm sóc sạch sẽ như thế. Trong nhà không có người thân nên sẽ không có người đến quét dọn thường xuyên nhưng không hiểu tại sao lại sạch sẽ như vậy.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, nhìn bóng lưng của Đơn Triết Hạo, xoay người đi về phía mộ của cha mẹ, vô cùng thân thiết ôm bia mộ có khắc tên cha mẹ và hình của cha mẹ lúc còn trẻ, mẹ xinh đẹp như vậy, mà ba cũng rất anh tuấn.

“Cha mẹ, thật xin lỗi, đã lâu như vậy mà con không tới thăm hai người, Tiểu Ái rất nhớ cha mẹ...” Giọng nói đã mơ hồ không rõ, chỉ còn tiếng khóc đau lòng.

Giản Nhụy Ái rưng rưng nhìn di ảnh của bọn họ “Cha mẹ, ruột cuộc con cũng biết được người hại chết cha mẹ là ai? Nhưng làm sao bây giờ, con lại yêu anh ấy, sinh con dưỡng cái cho anh ấy, hai người ở dưới cõi tuyề có mắng con bất hiếu hay không?”

Cô tham lam chỉ muốn một tháng, về sau cũng sẽ không làm chuyện khiến cha mẹ phải đau lòng nữa. Cô sẽ phải rời xa anh dù trong lòng đau đớn vô cùng. Gương mặt quật cường lã chã rời lê, trong lòng cô giãy giụa và tự trách trộn lẫn với nhau liên tiếp hành hạ cô đau đớn không muốn sống.

Chương 137

CHĂM SÓC ĐƠN TRIẾT HẠO

Gương mặt quật cường lã chã rơi lệ, trong lòng cô giãy giụa và tự trách trộn lẫn với nhau liên tiếp hành hạ cô đau đớn không muôn sống.

Hành hạ khô sở cô cũng phải kiên trì, cô còn phải sống thật tốt. Từ nhỏ đến lớn cho dù gặp phải bất kỳ khó khăn gì, cô đều chưa nghĩ tới sẽ buông tha tính mạng của mình. Bởi vì cô biết sinh mạng của mình là do cha mẹ dùng sinh mạng để đổi lấy.

Cô phải thay thế cha mẹ sống cho thật tốt, vuốt ve đứa bé trong bụng, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt ở trên mặt “Cha mẹ, con sẽ kiên cường sống, nếu lại phạm phải sai lầm, con sẽ dũng cảm đứng lên sửa chữa.”

Giản Nhụy Ái dựa vào trên bia mộ, giống như khi còn bé cô thích rúc vào trong ngực cha mẹ. Ánh mắt mơ màng nhớ lại thời thơ bé. Khi đó cô giống hệt như một tiểu công chúa. Trong sự quan tâm và yêu thương của cha mẹ mà lớn lên, cung chiều cho cô làm nũng, tỉ mỉ chăm sóc cho cô.

Bát tri bát giác, có lẽ là do khóc mè, mí mắt cô dần trở nên nặng nề, khẽ nhấp mắt lại.

Bỗng nhiên, có người lay lay người cô. Giản Nhụy Ái bừng tỉnh lại, nhìn thấy người phụ nữ trung niên đứng ở trước mặt mình mỉm cười.

“Cô gái! Sáng sớm rất lạnh không nên ngủ ở nơi này, sẽ bị cảm. Buồn ngủ thì mau trở về.” Người phụ nữ trung niên tốt bụng nhắc nhở.

Giản Nhụy Ái nheo mắt nhìn dì ấy lấy các vật dụng ra, bắt đầu mải miết quét dọn phần mộ của cha mẹ. Thì ra mộ được sạch sẽ như vậy đều là do người phụ nữ trung niên này giúp một tay.

Hai mắt cô tràn đầy cảm động, cắn môi, không nhịn được rơi nước mắt “Cám ơn dì, người thật tốt, giúp con quét dọn sạch mộ cha mẹ như vậy, làm sao dì biết để đến quét dọn giúp.”

Người phụ nữ trung niên ngẩng đầu lên, chần chờ nói: “Đây là phần mộ của cha mẹ cháu sao? Cháu thật là hạnh phúc, lúc trước có một vị tiên sinh cho tôi năm vạn, bảo tôi giúp một tay quét dọn phần mộ, chắc vị tiên sinh đó là chồng của cháu đi, đáng dấp các cháu thật xứng đôi.”

Giản Nhụy Ái không hiểu, vị tiên sinh được người phụ nữ này nhắc đến là ai. Chẳng lẽ là Cụ Duệ Tường. Lần trước khi cô trở về quê đã gặp Cụ Duệ Tường, chẳng lẽ là anh ta mời người đến quét dọn.

Trên khéo miệng khẽ mỉm cười, không nghĩ đến Cụ Duệ Tường có thể tỉ mỉ giúp cô nghĩ tới chuyện này.

“Dì, cháu cũng đến giúp dì một chút.” Giản Nhụy Ái muốn đến cầm vật dụng.

Vừa định đi lấy, liền bị dì ngăn trở về. “Cháu bụng lớn, hoạt động không tiện, cứ để dì là tốt rồi. Chồng cháu sao lại không đến cùng cháu.”

“Tiểu Nhụy, em ổn không?” Đơn Triết Hạo không yên lòng đi đến, dù sao đã lâu như vậy mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy Đơn Triết Hạo, hai mắt tỏa sáng, bắt lấy tay Đơn Triết Hạo “Tiên sinh, cậu xem phần mộ tôi quét dọn sạch như vậy, không phải cậu đã nói nếu tôi làm tốt, cậu sẽ thêm tiền lương à.”

Đơn Triết Hạo ngạc nhiên không nghĩ đến người phụ nữ này lại ở đây. Ngước mắt nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Giản Nhụy Ái khiến anh lúng túng, lấy ra mấy tờ tiền lớn đưa cho người phụ nữ trung niên.

“Cám ơn, tiên sinh thật sự rất hào phóng, Chúc hai vợ chồng đầu bạc răng long.” Người phụ nữ trung niên cầm tiền, vui đến quên cả trời đất chỉ mải mê ngắm nhìn mấy đồng tiền Đơn Triết Hạo đưa.

Thì ra phần mộ của cha mẹ đều là do Đơn Triết Hạo chăm sóc, chẳng lẽ là muốn thuộc tội, hay là suy nghĩ thay cho cô. Bất quá cô lại nghĩ đến phương diện anh cũng đang vì cô mà suy nghĩ. Anh mắt tràn đầy cảm động “Cám ơn Hạo.”

Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn Giản Nhụy Ái ở trong ngực, nhường mày, mỉm cười “Được rồi, giữa chúng ta không cần phải nói cảm ơn. Nếu như em thật sự muốn cảm ơn anh, vậy hãy đi theo

anh đi. Hình như trời mưa rồi, phụ nữ có thai gặp mưa sẽ không tốt.”

“Vâng” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu hướng Đơn Triết Hạo cười cười, cầm lấy tay anh, liền đi theo xuống.

Tiểu Cảnh và Nụ Nụ nhìn thấy Giản Nhụy Ái cùng Đơn Triết Hạo xuất hiện. Vui vẻ mỉm cười “Anh, chị...”

“Tiểu Cảnh, Nụ Nụ có nhớ đến chị hay không?” Giản Nhụy Ái khom người sờ sờ đầu Tiểu Cảnh và Nụ Nụ.

Đơn Triết Hạo hướng về phía người dì cười cười, lễ phép chào hỏi. Dura tay ôm lấy hai tiểu tử kia, tránh cho Giản Nhụy Ái bụng bụ phải khom người, sẽ rất khó chịu.

Ánh mắt Nụ Nụ nhìn về phía sau bọn họ: “Chồng em không đến cùng hai người sao?”

Lời của cô bé khiến Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái sững sờ mấy giây. Đơn Triết Hạo rất nhanh trả lời trước: “Chồng em còn muốn kiếm tiền, chờ khi anh ấy rảnh sẽ trở về gấp em.”

“Thật không?” Nụ Nụ ngạc nhiên chằm chằm bọn họ, khiến Giản Nhụy Ái có chút chột dạ cúi đầu xuống.

Người mẹ nhìn mọi người nói: “Tiểu Cảnh, Nụ Nụ mau xuống đi, Đơn tiên sinh chắc cũng mệt rồi.”

“Không sao.” Đơn Triết Hạo mỉm cười, anh thật sự rất thích Tiểu Cảnh và Nụ Nụ. Cân nặng của hai tiểu tử này nói không đến nỗi khiến anh mệt, có tăng nhiều thêm hai bé nữa cũng không sao cả.

“Vậy... Nhanh vào đi, không nên đứng ở bên ngoài.” Người dì thu xếp.

Giản Nhụy Ái dắt tay bà đi vào, gian phòng vẫn ấm áp giống nguyên như mấy tháng trước cô đến, rất có cảm giác của gia đình.

Không biết vì sao nhưng có lẽ đó là cảm ứng thân thuộc của cô đối với ngôi nhà này. Đi vào phòng bên trong, cô đều có cảm giác quen thuộc. Hơn nữa cảm giác quen thuộc này càng ngày càng mãnh liệt.

“Nhụy Ái. Đơn tiên sinh... Hai người ở gian phòng này đi. Trước kia mỗi khi Cụ Duệ Tường đến đây, cũng đều ở gian phòng này.”

Giản Nhụy Ái nhìn mọi vật rất đơn giản: một cái giường, một cái tủ sách “Cảm ơn dì.”

“Không có cái gì tốt mà phải cảm ơn, có khả năng trời sẽ mưa, hai người cũng không cần phải đi ra ngoài, cứ ở trong nhà, tôi đi chuẩn bị chút cơm trưa.”

“Dạ, được, cảm ơn dì nhiều.” Giản Nhụy Ái nhìn bà đi ra, xoay người nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang cau mày vuốt cái

giường. Cô biết giường này không thể so sánh được với giường ở trong nhà họ Đơn.

Giường được làm từ những ván gỗ, ngồi lên liền phát ra những tiếng kẽo kẹt. Bởi vì phòng đã cũ, trên vách tường màu trắng đã chuyển thành màu đen, cả căn phòng này đối với Đơn Triết Hạo thích sạch sẽ mà nói sẽ khiến anh khó chịu.

Anh khẽ cau mày, ngón tay bịt mũi, giống như đang cố chịu đựng.

Giản Nhụy Ái không nhìn vẻ mặt của anh “Hạo, chắc anh đã mệt rồi, mau nghỉ trước một chút đi.”

Phải ở lại trong hoàn cảnh này khiến Đơn Triết Hạo cảm thấy có chút sợ hãi: “Anh muốn tắm.”

“Được.” Giản Nhụy Ái dẫn anh đến phòng tắm.

Còn chưa có đi vào, vẻ mặt Đơn Triết Hạo lại giống như muôn ói, phòng tắm chỉ rộng có mấy mét vuông, hơn nữa còn đi chung với cả nhà vệ sinh, vách tường đã ố vàng.

“Hạo, anh làm sao vậy.” Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn gương mặt khó chịu tới cực điểm của Đơn Triết Hạo. Từ nhỏ anh đã quen sống trong nhung lụa, cho nên chưa từng sống qua những nơi cũ nát như thế này.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái bằng vẻ mặt áy náy, cắn chặt hàm răng nhịn xuống “Không sao, hoàn cảnh có chút không

quen mà thôi, em nhanh đi ra ngoài đi, anh muốn tắm, nếu không em sẽ phải giúp anh tắm.”

“Hạo, em không thèm để ý đến anh nữa.” Giản Nhụy Ái giận dỗi, đỏ mặt rời đi.

Cô còn chưa đi được mấy bước, lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng tắm vọng ra. Trong lòng giống như có một tia chớp xẹt qua, liền chạy như bay đến phòng tắm. Nhưng hình ảnh trước mắt khiến cho cô phải sững sờ, một đấng mày râu cao lớn tự phụ như Đơn Triết Hạo lại đang đứng ở trên ghế run rẩy nhìn một con gián trên sàn nhà.

“Tiểu Nhụy, con gián.” Đơn Triết Hạo không sợ trời không sợ đất, nhưng lại sợ con gián. Anh thấy con gián rất ghê tởm.

Chương 138

NHÌN ĐƠN TRIẾT HẠO TẮM

Cô còn chưa đi được mấy bước, lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng tắm vọng ra. Trong lòng giống như có một tia chớp xẹt qua, liền chạy như bay đến phòng tắm. Nhưng hình ảnh trước mắt khiến cho cô phải sững sờ, một dáng mày râu cao lớn tự phụ như Đơn Triết Hạo lại đang đứng ở trên ghế run rẩy nhìn một con gián trên sàn nhà.

“Tiểu Nhụy, con gián.” Đơn Triết Hạo không sợ trời không sợ đất, nhưng lại sợ con gián. Anh thấy con gián rất ghê tởm.

Giản Nhụy Ái trọn trắng mắt, cô cứ cho là đã xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa. Chẳng qua chỉ là con gián, có nhất thiết phải kêu thảm thiết như vậy không?

Hôm nay được nhìn thấy một vẻ mặt sợ hãi như bị rút gân của Đơn Triết Hạo khiến cô không nhịn nổi bật cười ra tiếng.

Dì cùng Tiểu Cảnh và Nụ Nụ cũng đã đến không biết từ lúc nào, có thể là từ lúc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đơn Triết Hạo. Bọn họ cũng ôm bụng cười lăn lộn.

Có thể là do tất cả mọi người đều đang cười anh khiến Đơn Triết Hạo đang đâm lao cũng phải theo lao chỉ biết quát to: “Không được cười, còn không nhanh đuổi nó đi.”

Người dì nhịn đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, đập chét con gián, nhặt lên mang ra ngoài “Đơn tiên sinh, phòng ốc tương đối rách nát, nên có hơi nhiều gián, cậu chịu khó một chút, hãy tăm qua một cái đã.”

Đơn Triết Hạo đỏ mặt, lúng túng đứng tại chỗ. Bỗng nhiên nhìn thấy Giản Nhụy Ái định đi, liền kéo tay của cô lại.

Giản Nhụy Ái kỳ quái nhìn anh, không phải đã không sao rồi, anh kéo cô lại làm gì?

“Em không thể đi, theo anh tăm.” Đơn Triết Hạo đỏ mặt, tim đập thình thịch giống như cậu bé nói chuyện xấu hổ với chị gái.

Ngay lập tức, cả khuôn mặt của Giản Nhụy Ái đều đỏ ửng, hé lèn: “Hạo anh không cần nói đùa, anh mau tăm nhanh đi.”

Đơn Triết Hạo cũng không muốn thả cô đi, nếu như con gián lại đến nữa, vậy thì phải làm thế nào. Anh mắt anh vô tội nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay gắt gao nắm chặt.

Không khí như ngưng đọng lại, người dì khéo hiểu lòng người liền mang theo Tiểu Cảnh và Nữ Nữ dời đi. Làm như không nghe thấy, cũng không nhìn thấy gì.

Nhưng hai tiểu quỷ này lại không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ, nghiêng đầu hướng cô làm mặt quỷ. “Tu tu...”

Giản Nhụy Ái tránh khỏi tay Đơn Triết Hạo, gương mặt đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu “Không được náo loạn, nhanh tăm...”

Còn không chờ Giản Nhụy Ái nói xong, cô đã bị Đơn Triết Hạo kéo vào phòng tắm. Trong nháy mắt cửa bị khóa trái, Đơn Triết Hạo gắt gao đứng chặn trước cửa.

Hai mắt Giản Nhụy Ái trợn tròn, cô biết tính khí bá đạo của Đơn Triết Hạo lại tái phát “Hạo, anh làm gì vậy?”

“Theo anh tắm.” Đơn Triết Hạo lảng lặng nói ra, giống như đây là chuyện rất bình thường, một chút xấu hổ cũng không có.

“Em...” Bị lời nói của Đơn Triết Hạo dọa sợ, Giản Nhụy Ái không biết nói gì, giọng nói cà lăm “Không... Không cần, đây không phải là nhà...”

Đơn Triết Hạo giúp Giản Nhụy Ái yên lặng, chặn hết những lời lảm nhảm của cô. Thời điểm buông cô ra, cô đã ở vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, thì ra muốn chặn lại lời nói của cô, lại đơn giản như vậy.

Xem ra anh trong họa lại lấy được phúc, liền có kinh nghiệm “Thứ nhất theo anh tắm, thứ hai chúng ta cùng nhau tắm rửa, hai lựa chọn này em tự chọn một cái đi.”

“Không phải đều giống nhau sao.” Giản Nhụy Ái bất mãn kêu lên.

“Lần này thông minh.” Đơn Triết Hạo đặt cái ghế ở trên bậc thang, sau đó bế cô ngồi lên đó. “Ngồi xong, nhìn anh tắm.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ đến muôn nhở máu, không nghĩ đến lại có người vô sỉ như vậy. Ra lệnh cho người khác đi nhìn anh tắm.

Lúc nhìn thấy anh cởi quần áo, Giản Nhụy Ái xấu hổ xoay mặt, hô hấp cũng từ từ trở nên dồn dập, cùng Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, cô sớm muộn gì cũng bị sốc mà chết.

Cô chỉ có thể xoay người nhìn vách tường, cố gắng tránh nhìn thân thể của anh. Nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, còn có mùi sữa tắm nhàn nhạt. Cô không nhớ khi ra cửa anh có mang theo sữa tắm, xem ra anh đã mặc chứng sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng rồi.

Nghe tiếng nước chảy, suy nghĩ của cô từ từ phiêu bạt, không biết qua một tháng nữa, cô và Đơn Triết Hạo có thể thân mật ở chung một chỗ như vậy nữa hay không? Cô cũng không bở được Đơn Triết Hạo.

Nhiều kỉ niệm như vậy, nhiều thử thách sinh tử như vậy, bọn họ đều đã dắt tay nhau đi qua. Cô thật sự có thể bỏ được sao? Nghĩ tới có một ngày cô sẽ rời đi, trong lòng cô đau đớn không thở nổi, lỗ mũi ê ẩm, hít hít mũi, đem nước mắt muối chảy ra hung hăng ép trở lại.

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo đứng ở sau lưng cô, gọi mấy tiếng cũng không thấy Giản Nhụy Ái trả lời, còn tưởng rằng là cô ngủ quên, tắt vòi nước.

Giản Nhụy Ái không nghe thấy tiếng nước chảy, nghĩ rằng Đơn Triết Hạo đã tắm xong, xoay người ngẩng đầu lên, trong nháy mắt sắc mặt đỏ hồng trở lại. Nhìn thấy bộ vị quan trọng của Đơn

Triết Hạo đối diện ngay với mình, sau một khắc cô không khống chế nổi: “A.” Thét chói tai liền xoay người đi.

Đơn Triết Hạo nhìn phản ứng của Giản Nhụy Ái, vui vẻ cười ra tiếng “Em hét cái gì chứ, cũng không phải là chưa từng nhìn qua.”

“Đơn Triết Hạo, anh đúng là không biết xấu hổ, tại sao tắm xong lại không mặc quần áo.” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại nhưng hình ảnh đó không ngừng hiện lên trong đầu cô, giống như ma quỷ kiềm chế ý nghĩ của cô.

Cô biết phương diện kia của anh rất cường hẵn, nhưng mà lúc chưa có bành chướng dựng thẳng dậy, đã có thể lớn như vậy, cô không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Có lẽ là do ở cùng Đơn Triết Hạo đã lâu, cô cũng nhiễm theo dục vọng của anh. Mới vừa rồi trong ít giây kia, trong đầu cô có vụt qua một chút ý niệm muôn, cô quả thực là sắp điên mất rồi.

“Được rồi, có thể xoay người.” Khóe miệng Đơn Triết Hạo mỉm cười, nhìn gương mặt ngượng ngùng Giản Nhụy Ái, anh cũng cảm thấy tâm tình của mình rất tốt.

Anh chỉ thích trêu đùa Giản Nhụy Ái, chỉ có trêu đùa cô, anh mới có cảm giác Giản Nhụy Ái đang ở bên cạnh mình.

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn thấy Đơn Triết Hạo đã mặc quần áo đơn giản, cộng thêm làn da khỏe mạnh do đã trải qua bao nhiêu năm tháng rèn luyện, lông mày thô lộ ra hơi thở bá chủ.

Đơn Triết Hạo gần gũi như vậy, từ trước đến giờ Giản Nhụy Ái chưa từng gặp qua. Đầu còn chưa lau khô, một giọt nước theo tóc chảy qua cái mũi kiên định, nhỏ xuống sàn nhà.

Trong thời tiết lạnh thế này, tóc Đơn Triết Hạo còn ướt sẽ rất dễ dàng cảm mạo. Giản Nhụy Ái cầm khăn lông, giọng điệu ra lệnh nói: “Ngồi xuống.”

Bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ lau tóc cho Đơn Triết Hạo, sơ mình quá dùng sức sẽ làm anh đau, liền dịu dàng thận trọng lau, giống như đang che chở cho bảo bối mà mình yêu thích.

Đơn Triết Hạo hưởng thụ Giản Nhụy Ái lau tóc cho mình, lông mày nhướng lên, nhàn nhạt mỉm cười “Tiểu Nhụy, kỹ thuật lau tóc của em rất tốt, về sau ngày nào cũng lau tóc cho anh nhé.”

‘Về sau ngày nào cũng’ khiến bàn tay đang lau tóc của Giản Nhụy Ái không khỏi run lên, thoảng qua chút hoảng hốt. Những biểu hiện của cô đều rơi vào con mắt quan sát tinh tế của Đơn Triết Hạo, anh cau mày đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực “Thế nào.”

“Không có gì, không được ôm em, em giúp anh lau tóc” Giản Nhụy Ái giãy giụa muốn thoát ra, lại bị Đơn Triết Hạo kềm chế không thể động đậy. Cô cũng lười phải giãy giụa, Đơn Triết Hạo muốn buông tự dung sẽ buông, cho dù cô có tồn nhiều hơi sức đi chăng nữa cũng không làm nên chuyện gì. Cho nên, cô sẽ không ngốc đi làm những chuyện lãng phí hơi sức như vậy.

“Không cần, tóc của anh không cần phải lau nữa, anh chỉ muốn ôm em.” Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái buồn bã,

trong lòng anh vô cùng đau đớn, anh thật sự rất sợ Giản Nhụy Ái sẽ rời khỏi mình.

Không biết vì sao khi anh ôm Giản Nhụy Ái, vẫn luôn cảm thấy ôm không đủ, giống như chỉ có ngày hôm nay, sẽ không bao giờ có ngày mai nữa.

Không biết qua bao lâu, hai người rất ăn ý không nói chuyện, chỉ ở phòng tắm ôm nhau thật chặt, lắng nghe tiếng tim đập của nhau.

Chương 139

BỆNH SẠCH SẼ CÀNG NGÀY CÀNG NGHIÊM TRỌNG

Không biết qua bao lâu, hai người rất ăn ý không nói chuyện, chỉ ở phòng tắm ôm nhau thật chặt, lắng nghe tiếng tim đập của nhau.

Bên ngoài phòng tắm truyền đến âm thanh củadì: “Nhụy Ái, Đơn tiên sinh, có thể ăn cơm rồi.”

Giản Nhụy Ái phản ứng lại, đẩy Đơn Triết Hạo ra, chỉnh lại quần áo, gương mặt ngượng ngùng: “Ăn cơm.”

Cô vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, gương mặt vẫn đỏ hồng như cũ, khéo miệng Đơn Triết Hạo cũng mỉm cười, đi theo phía sau cô ra ngoài. Bộ dáng thắn nhiên giống như bọn họ cũng không làm chuyện gì. Dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, thân mật liền đại biểu cho yêu nhau.

Tiêu Cảnh và Nụ Nụ ngồi ở trên bàn cơm, nhìn thấy Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo xuất hiện, liền che mặt cười.

Tiếng cười khúc khích, khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy không được tự nhiên, tức giận trợn trừng mắt nhìn Tiêu Cảnh và Nụ Nụ, hai đứa tiểu quỷ này.

Người dì biết Giản Nhụy Ái da mặt mỏng, liền cốc lên đầu Tiêu Cảnh và Nụ Nụ mỗi người một cái “Nhanh ăn cơm đi.”

“Mẹ, chúng ta đang dùng cơm mà.” Tiếu Cảnh không phục nói qua.

“Đúng vậy.” Thật khó có lúc Nụ Nụ lại đứng trên cùng một thuyền với Tiếu Cảnh.

Đơn Triết Hạo xoa đầu hai tiểu tử, ôm lấy Giản Nhụ Ái vào bàn, khi nhìn thấy thức ăn trên bàn thì cả người cứng đờ, năm món ăn cùng một bát canh.

Điểm mấu chốt chính là tất cả món ăn đều là rau cải.

Giản Nhụ Ái nhìn vẻ mặt sững sờ của Đơn Triết Hạo, gấp một gấp rau cải đặt vào trong bát của anh: “Hạo, mau ăn đi, những thức ăn này đều là do dì tự tay trộn, không có chất gây ô nhiễm môi trường, ăn rất ngon, Cụ Duệ Tường thích nhất món ăn do dì nấu, anh cũng ăn thử một chút đi, đảm bảo sẽ thích.”

Đúng vậy, không phải là do Giản Nhụ Ái khoa trương, món ăn do dì nấu, cho dù là đầu bếp của khách sạn năm sao cũng không sánh bằng.

Vẻ mặt Đơn Triết Hạo vẫn cứng ngắc như cũ, cau mày nhìn món ăn trên bàn, xoay người hướng về phía dì hỏi “Có khăn giấy hay không?”

“Có. Có... Cậu chờ một chút.” Dì vội vàng lấy khăn giấy đưa cho Đơn Triết Hạo, cũng không hiểu anh cần khăn giấy làm gì.

Bốn người liền mờ mịt nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh nghiêm túc lau đôi đũa và cái thìa, trong lòng mọi người đều có đủ loại suy nghĩ.

Giản nhụy cười ha ha đánh vỡ yên tĩnh, gấp thịt đặt vào trong bát Tiêu Cảnh và Nụ Nụ “Mau ăn cơm.”

“Cảm ơn chị.”

“Cảm ơn chị.”

Tiêu Cảnh và Nụ Nụ trãm miệng một lời nói cảm ơn, cái loại đáng yêu đó không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả.

Bất tri bất giác, bọn họ đã ở lại trong nhà dì cả ngày.

Sau khi ăn xong, thời tiết cũng sáng sủa, Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái liền đi ra ngoài thăm quan.

Thời điểm ban đêm, lại vừa mới mưa xong, thời tiết ẩm ướt, Giản Nhụy Ái hơi run, Đơn Triết Hạo vội vàng cởi áo khoác trên người xuống khoác lên người cô.

Đem cô ôm vào trong lòng mình, để cô có thể không bị lạnh.

Hai người nắm tay đi dạo theo con đường nhỏ ở nông thôn, nam đẹp gái xinh đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

“Hạo, nếu như không ở quen nhà của dì, chúng ta nên trở về thôi.” Giản Nhụy Ái có chút bận tâm hỏi. Cả giờ nghỉ trưa Đơn

Triết Hạo nằm ở trên giường đều trở qua trở lại, nhìn một cái cũng biết là không quen giường ngủ.

“Không sao, chỉ cần em muốn ở nơi nào, anh đều sẽ ở cùng với em.” Mặc kệ là nơi nào, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa, anh đều tuyệt đối không cau mày.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo quan tâm mình, ban đêm lạnh lẽo, hơi thở khi nói chuyện cũng lạnh như băng.

Đột nhiên, nhìn thấy bên kia tập trung rất nhiều người, phụ nữ vốn có tính tò mò, cô liền lôi kéo Đơn Triết Hạo đi về hướng người đang tập trung.

Oa, là một minh tinh đang biểu diễn, một thôn nhỏ như thế này lại cũng có thể có người đến biểu diễn, mà còn là một minh tinh rất nổi tiếng.

Ánh mắt của cô sáng bừng lên, bởi vì cô không biết minh tinh biểu diễn trên TV là như thế nào, xem ra hôm nay thật sự rất may mắn, bắt lấy tay Đơn Triết Hạo, hạnh phúc hét lên: “Hạo, anh nhìn người kia một chút, đó chính là minh tinh nổi tiếng nhất Đài Loan hiện nay, đáng dấp anh ấy rất đẹp trai nha.”

Giản Nhụy Ái đang hưng phấn, hoàn toàn không biết đến người bên cạnh đang tức giận nhìn cô chàm chàm.

Lại dám ở trước mặt Đơn Triết Hạo khen người đàn ông khác đẹp trai, thật chính là kích thích Đơn Triết Hạo tức giận, anh cắn răng nghiến lợi nói từng chữ rõ ràng: “Đẹp trai không?”

Nghe được âm thanh rợn cả tóc gáy, cả người Giản Nhụy Ái liền run lên, nghiêng đầu nhìn thấy vẻ mặt ẩn nhẫn tức giận của anh, liền lập tức im lặng, gượng cười “Không đẹp trai, nào có ai đẹp trai như Hạo nhà chúng ta.”

Đơn Triết Hạo xoa mái tóc mềm mại của Giản Nhụy Ái, lúc này mới lại mỉm cười.

Đúng là một người đàn ông hẹp hòi, người đàn ông thích sạch sẽ khó phục vụ.

Bỗng nhiên, Giản Nhụy Ái thấy người minh tinh kia đang đứng ở ngay trước mặt anh, hơn nữa còn mỉm cười nhìn bọn họ “Tổng giám đốc Đơn, không nghĩ đến ở chỗ này lại gặp được anh, anh khỏe chứ?”

Đơn Triết Hạo không thèm nhìn người minh tinh kia, chỉ gật đầu một cái, rồi mang theo Giản Nhụy Ái rời đi.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn thấy người minh tinh kia đang lúng túng đứng ở nơi đó, cô biết quan hệ của Đơn Triết Hạo rất rộng, nhưng không nghĩ đến ngay cả minh tinh cũng muôn nịnh hót anh. Cô nhìn thấy minh tinh mỉm cười với mình, xoạt một cái gương mặt khẽ ửng hồng, lễ phép vẫy tay chào.

Nói thật ra, cô rất muốn được cùng minh tinh đó ký tên hoặc chụp ảnh chung nhưng nếu nói ra nhất định sẽ chọc Đơn Triết Hạo bùng nổ, cô đành im lặng không dám nói.

Những động tác nhỏ này đều bị Đơn Triết Hạo nhìn thấy, anh trực tiếp cầm lấy bàn tay trắng nõn của cô “Đáng chết, không cho phép cười với người đàn ông khác.”

Giản Nhụy Ái thức thời le lưỡi một cái, Đơn Triết Hạo đúng là một bình dấm chua kinh khủng, ngoan ngoãn không dám quay đầu lại nhìn, tiếp tục cùng anh từ từ tản bộ.

Cô thỉnh thoảng ngẩng đầu lên lén nhìn Đơn Triết Hạo, nói thật ra Đơn Triết Hạo còn đẹp trai hơn gấp nghìn lần so với minh tinh kia, nếu anh có thể trở thành minh tinh, nhất định sẽ rực rỡ vô cùng. Nhất định sẽ trở thành minh tinh nổi tiếng nhất toàn thế giới.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Đơn Triết Hạo phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

“Em...” Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn anh, len lén cười: “Em đang nghĩ nếu anh đi làm minh tinh, nhất định sẽ là một minh tinh đẹp trai nhất thế giới, hơn nữa em nghĩ nếu có ông xã làm minh tinh, nhất định sẽ hạnh phúc đến chết.”

Đơn Triết Hạo nheo mắt nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, thấy vẻ mặt say mê của cô, đôi môi nâng lên ý vị khiêu khích “Em... Là muốn nói hiện tại em không hạnh phúc.”

“Không... Không có, anh không cần chuyển đề tài, em chỉ nói là... Ai u. Anh biết em không phải có ý này mà.” Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm rợn cả tóc gáy, liền vội vàng nói.

“Tốt nhất là.” Đơn Triết Hạo nhéo gương mặt của cô, ý muốn trùng phạt cô.

Giản Nhụy Ái bùm má, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo lại ra tay nặng như vậy, da đầu đều bị anh kéo xuống “Thật là đau.”

“Đây là trùng phạt em, không cho phép lô ra ánh mắt say mê nhìn người đàn ông khác.”

“Em đâu có.” Phấn khích càng lúc càng yếu, âm thanh cũng càng lúc càng nhỏ, cô thừa nhận mình có nhìn minh tinh đó nhưng cô không thừa nhận có dùng ánh mắt say mê nhìn anh ta.

Đơn Triết Hạo thấy cô cố tỏ ra quật cường, cộng thêm gương mặt trắng nõn đỏ ửng, bộ dáng cực kỳ đáng yêu lại mê người, giống như một bông hoa cúc đang cố kìm nén tức giận.

Mấy ngày chầm chậm trôi qua, Giản Nhụy Ái một lòng ở cùng Đơn Triết Hạo, giống như thật sự đã vượt qua được đau lòng, hoặc là nói cô đã không tiếp tục lún vào trong rừng sâu.

Mỗi ngày đều nhìn thấy cô mỉm cười, anh cũng buông lỏng đề phòng rất nhiều, chỉ cần Giản Nhụy Ái không có ý nghĩ muốn rời khỏi anh, anh cũng không dám lấy cô chặt như keo dính.

Ở chỗ của dì, hàng ngày bọn họ đều đến thăm mộ cha mẹ cô. Sau đó, hai người sẽ thoải mái ngồi bên bờ biển ngắm mặt trời lặn, thưởng thức ánh nắng đẹp của buổi chiều, tất cả mọi việc đều tốt đẹp như vậy, tất cả sự vật đều trở nên tốt đẹp như thế.

Chương 140

CHUYỆN BỊ BẠI LỘ

Phòng làm việc, Y Thiếu Thiên gõ cửa đi vào, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ngồi bên cạnh bàn làm việc của Đơn Triết Hạo, nhàn nhã ăn khoai tây chiên, còn thỉnh thoảng phát ra âm thanh nhóp nhép. Còn Đơn Triết Hạo lại giống như người bị úc hiếp, im lặng ngồi ở góc bàn để làm việc.

Toàn bộ mọi người trên dưới trong công ty, không ai không biết Đơn Triết Hạo cung chiêu vợ nghiêm trọng. Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo báo cáo: “Đây là bản báo cáo của năm nay, còn có hạng mục đầu tư hợp tác với nước Pháp, đều cần tổng giám đốc ký tên.”

“Ú.” Đơn Triết Hạo nhận lấy tài liệu, tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Y Thiếu Thiên kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô đang nhìn chăm chăm màn hình, có lúc không để ý mà bật cười, thật sự đã khiến anh tò mò.

Y Thiếu Thiên liếc mắt nhìn màn hình, giống như sấm sét giữa trời quang, không ngờ Giản Nhụy Ái đang xem phim thần tượng Đài Loan, Đơn Triết Hạo quả thực là quá cưng chiêu cô rồi.

Miệng Giản Nhụy Ái đang nhai đồ ăn, nhìn thấy Y Thiếu Thiên, liền đưa khoai tây chiên ra phía anh “Anh có muốn ăn hay không?”

“Không cần, Giản tiểu thư, cô xem có thể mua giúp tổng giám đốc một ly cà phê hay không? Tổng giám đốc rất thích uống cà phê Lam Sơn.”

“Tại sao tôi lại phải mua? Đây không phải là công việc của thư ký sao?” Giản Nhụy Ái tuyệt không muốn làm tay sai, hơn nữa trong người cô còn đang mang thai, muốn mua cũng phải là Đơn Triết Hạo mua cho cô.

“Không phải vậy, cô nhìn tôi cùng tổng giám đốc nói chuyện, chẳng lẽ cô vẫn không đau lòng cho ông xã mình sao?” Y Thiếu Thiên ủ rũ không nghĩ đến Giản Nhụy Ái chưa thèm suy nghĩ đã từ chối.

“Được rồi... Tôi đi mua.” Giản Nhụy Ái cắt đứt lời nói của Y Thiếu Thiên, cầm tờ giấy lau miệng mình, cô được đi ra ngoài rồi.

Hiện tại Đơn Triết Hạo đang nghiêm túc vùi đầu làm việc, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cô một cái cũng không thèm, thôi thì cô liền hi sinh mình đi làm việc vặt vậy.

Đơn Triết Hạo liếc nhìn Giản Nhụy Ái rời đi, mới một lần nữa trở về bàn làm việc. “Nói đi.”

Anh đoán được Y Thiếu Thiên cố ý đẩy Giản Nhụy Ái đi, chắc chắn là đã điều tra ra được việc gì đó, cho nên anh mới không ngăn Giản Nhụy Ái lại.

“Tổng giám đốc, những thứ tôi điều tra được đều ở trong đây.” Y Thiếu Thiên lấy tài liệu ra, những tài liệu này đều là do anh dùng quan hệ thân thiết mới lấy được.

Bọn họ cho rằng Giản Nhụy Ái đã đi ra ngoài, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái đã sớm nhận ra Y Thiếu Thiên cố ý đuổi cô đi, cho nên cô đã sớm trốn ở cửa nghe lén.

Đơn Triết Hạo cầm tài liệu, sắc mặt biến đổi, tay anh nắm chặt thành quả đấm, cố gắng kìm chế cảm giác sợ hãi trong lòng. “Chuyện này không được truyền ra ngoài, đem mọi tin tức đều phong tỏa, ai dám tiết lộ nửa câu, liền trực tiếp diệt khẩu.”

“Được.” Y Thiếu Thiên thấy Đơn Triết Hạo không nói chuyện tiếp nên định xoay người rời đi.

Giản Nhụy Ái thấp thỏm đứng ở cửa, cô không biết Đơn Triết Hạo có tin tức gì mà cần đến phải diệt khẩu, nhưng tiềm thức nói cho cô biết, chuyện kia chắc chắn có liên quan đến cô.

Cô thấy Y Thiếu Thiên đi ra cửa, vội vàng nấp vào sảnh bên cạnh, xuyên thấu qua lỗ mèo nhìn thấy bóng dáng Y Thiếu Thiên rời đi, sợ hãi ở trong lòng đã nhảy đến tận cổ họng, vô lực ngồi trên sàn nhà.

Ánh mắt tò mò nhìn qua tập tài liệu, cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp để xem được tài liệu kia, nếu Đơn Triết Hạo đã muốn giấu diếm sự việc, nhất định anh sẽ sớm tiêu hủy tài liệu đó.

Giản Nhụy Ái đột nhiên đứng lên, cô nhất định phải lấy được tài liệu trước khi Đơn Triết Hạo tiêu hủy nó.

Chỉnh đốn lại quần áo, đẩy cửa đi vào mà không thèm gõ.

Ngay lập tức liền nhìn thấy Đơn Triết Hạo hoảng hốt đem tài liệu bỏ vào trong ngăn kéo, tất cả mọi động tác của anh đều bị cô thu vào trong mắt, nhưng lại cố ý giả bộ không nhìn thấy. Có lẽ là do ở cùng Đơn Triết Hạo đã lâu nên giả bộ cũng giỏi như thế.

“Sao em vào mà không thèm gõ cửa.” Sắc mặt Đơn Triết Hạo có chút không vui.

“Em không phải cố ý, anh làm sao lại hung dữ với em.” Giản Nhụy Ái hờn hận nhìn anh. “Còn sợ em nhìn thấy... Anh giấu phụ nữ sao?”

Đơn Triết Hạo đẩy ngăn kéo một cái, thấy nó khép lại mới yên tâm, đi qua kéo tay Giản Nhụy Ái, cung chiều vuốt ve gương mặt cô “Anh nào dám giấu phụ nữ.”

“Tốt nhất là như vậy.” Giản Nhụy Ái mềm mại giờ quả đấm ở trước mặt Đơn Triết Hạo, quét miệng, nhìn lên cực kỳ khả ái.

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn động tác nho nhỏ của cô, cổ họng nóng bỏng, lập tức đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực, dùng sức hôn cô, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt rất mê người trên người cô giống như ngày ngày đều dụ dỗ anh phạm tội.

“Cà phê em mua đâu.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nhắc nhở.

Lưng Giản Nhụy Ái cứng ngắc, cô hạ thấp đầu không nói lời nào.

Nhìn Giản Nhụy Ái như vậy khiến Đơn Triết Hạo cũng không truy hỏi nữa. Thật ra thì anh cũng không có ý trách cô, bảo cô đi mua cà phê chỉ vì muốn tách cô ra, anh cũng thật sự không muốn uống cà phê.

“Không có cà phê cũng không sao.” Đơn Triết Hạo sờ sờ cánh mũi của cô.” Được rồi, không cần phải buồn, người khác nhìn thấy lại cho là phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn Đơn thị có khuôn mặt khổ qua⁽¹⁾.”

(1) mướp đắng.

“Em mới không có.” Giản Nhụy Ái quệt môi, héch mặt lên. “Có phải anh cảm thấy chán ghét em, cảm thấy đáng người em mang thai trở nên xấu xí, biến thành Hoàng Kiếm Bà⁽¹⁾, cho nên muốn thay người yêu mới.”

(1) lão bà lớn tuổi đã có chồng.

Đơn Triết Hạo bất được Giản Nhụy Ái muốn bỏ đi, anh có tìm hiểu được một số kiến thức về bà bầu, chẳng lẽ trên sách nói trong lúc phụ nữ mang thai tính tình không ổn định là thật.

Anh bất đắc dĩ chỉ có thể dụ dỗ cô.” Tiêu Nhụy, anh làm sao dám, em biết lòng anh rồi mà, nó chỉ có em thôi, đã tràn đầy không thể chứa thêm được những thứ khác, thật đấy, không tin anh lấy ra cho em xem.”

Giản Nhụy Ái nghi vấn nhìn anh “Được, nếu anh không làm được, em sẽ không thèm tin anh nữa. Nếu không... Anh sẽ phải đi khu đông mua trà sữa cho em.”

Không sai, cô muốn tách Đơn Triết Hạo ra, hiện tại bọn họ đang ở phía Tây, cửa tiệm trà sữa nổi tiếng lại nằm ở phía Đông, với khoảng cách này đi lại cũng phải mất gần một tiếng, nhưng nếu như nửa đường Đơn Triết Hạo có đoán ra được cái gì, thì trở về đến nơi cũng đã muộn nửa giờ. Như thế cũng đủ để cô xem xong tài liệu.

Cô nhìn thấy ánh mắt chần chờ của Đơn Triết Hạo, bỗng môi “Anh xem một chút... Em chỉ muốn uống trà sữa anh cũng không thèm đáp ứng em, vậy mà còn nói yêu em, căn bản chính là anh đã thay lòng, mau nói cho em biết người thứ ba là ai, nếu như anh thật sự yêu cô...”

Đơn Triết Hạo lấy tay che kín miệng của cô lại, anh biết rõ Giản Nhụy Ái chỉ nói hờn dỗi vậy thôi, nhưng anh không thích nghe cô nói như vậy, cái loại đó giống như cô không tin tưởng lời nói của anh vậy.

Anh đầu hàng, không nghĩ đến thương nhân làm mưa làm gió ở cả hai giới hắc đạo, cũng có thời điểm phải đầu hàng, người ta nói vỏ quýt dày có móng tay nhọn, xem ra khắc tinh lớn nhất của Đơn Triết Hạo anh chính là Giản Nhụy Ái.

“Được... không nói nữa, anh đi mua cho em, em ngoan ngoãn chờ ở đây, chờ anh trở về, nghe rõ chưa?”

Giản Nhụy Ái qua loa tặc trách: “Được rồi, anh đi nhanh một chút đi.” Cô liều mạng đẩy tấm lưng của anh, chính là muốn đem anh đẩy ra.

Đơn Triết Hạo cảm thấy hành động của Giản Nhụy Ái có chút quái dị, nhưng anh nghĩ mãi vẫn không biết quái dị ở chỗ nào, khẽ cau mày.

Chỉ có thể chấp nhận nghe lời của Giản Nhụy Ái, ngoan ngoãn ra cửa, có thể đòi này anh đều không nghêm túc với lời nói của bất kỳ người nào, lại phải nghe theo lời của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo rời khỏi, vẫn không yên lòng ra mở cửa lén nhìn xem thế nào, anh chưa đi xa lắm nhưng chắc chắn anh sẽ đi mua trà sữa cho cô. Thừa dịp anh còn chưa nghi ngờ, nhanh chóng lấy tư liệu của Đơn Triết Hạo ra.

Chương 141

ĐƠN TRIẾT HẠO CẦU XIN

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo rời khỏi, vẫn không yên lòng ra mở cửa lén nhìn xem thế nào, anh chưa đi xa lắm nhưng chắc chắn anh sẽ đi mua trà sữa cho cô. Thùa dịp anh còn chưa nghi ngờ, nhanh chóng lấy tư liệu của Đơn Triết Hạo ra.

Cô mở ngăn kéo, cái tên ghi trên hồ sơ khiến cô run rẩy sợ hãi, đó là tên cha mẹ cô, cô run rẩy lấy tài liệu ra giống như đang lấy trộm đồ của người khác.

Đọc nội dung bên trong chữ viết khiến cô khiếp sợ ngây người giống như bị sét đánh!

Thì ra là cha mẹ Đơn Triết Hạo đâu thầu không được, mọi người trong công ty đều đồn đại về nguyên nhân lớn nhất khiến bọn họ bị mất thầu chính là do cha mẹ Giản Nhụy Ái. Bản tính hai người họ đã hiếu thắng, nhìn thấy gia đình Giản Nhụy Ái hạnh phúc khiến bọn họ không cam lòng cho nên bàn bạc muốn hại cha mẹ cô cũng bị mất mặt, cũng phải lâm vào hoàn cảnh khó khăn như họ.

Giản Nhụy Ái thất hồn lạc phách, giống như mất đi trọng lực, hai chân mềm nhũn ra ngồi xụp xuống cũng không có cách nào để đứng lên, ngơ ngẩn ngồi trên sàn nhà, cha mẹ cô chết thảm như vậy cũng bởi vì sự ích kỷ. Vì ganh đua mà bị mất tính mạng, cô còn sống lại biến thành cô nhi.

Tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy? Thật vất vả mới cho cô ánh sáng, rồi lại độc ác đem cửa sổ đóng lại, nhốt cô vào trong căn phòng đen thui, ánh mắt mơ hồ, đau thật là đau.

Nếu như cô không nhìn thấy, có phải Đơn Triết Hạo sẽ giấu cô cả đời, để cho cô trở thành người bất nhân bất nghĩa.

©DDLQĐ

Cửa đột nhiên bị mở ra, Đơn Triết Hạo đầy mồ hôi xuất hiện trước mặt cô, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ngồi khóc ở bên cạnh tập tài liệu, anh liền hiểu tất cả!

Xem ra ông trời thật sự muốn đày đọa anh, khi anh kịp đoán ra được mục đích của Giản Nhụy Ái, vội vàng quay xe trở lại đã không còn kịp nữa, thì ra căn bản là cô cũng không muốn uống trà sữa, mà chỉ là nghĩ cách muốn tách anh ra.

Anh tính đi tính lại, cư nhiên lại vẫn thua cô gái này.

Anh sợ hãi ôm lấy Giản Nhụy Ái đang run rẩy “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy... Em không cần phải làm như vậy?”

Giản Nhụy Ái vô lực đẩy Đơn Triết Hạo ra, ngồi im lặng run rẩy, nước mắt không ngừng trào ra.

Đơn Triết Hạo vội vàng sợ hãi, đưa tay đỡ thân thể xiêu vẹo chỉ trực đỗ xuống của cô, “Tiểu Nhụy, cầu xin em, không cần phải im lặng như thế!”

Vẫn không có tiếng đáp lại, tria tim anh lơ lửng như muôn vỡ ra khi nhìn từng giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu rơi xuống.

Cho dù cố gắng nhẫn nhịn nhưng nhìn thấy Giản Nhụy Ái vẫn tiếp tục thở ợ không có phản ứng cũng không khỏi cau mày “Tiểu Nhụy, tại sao em lại cứ giữ chặt lấy quá khứ? Chẳng lẽ chúng ta ở chung một chỗ là vì người khác sao? Tại sao phải để chuyện này ảnh hưởng đến chúng ta?”

“Chuyện này... Những thứ kia là chuyện gì? Nó là cái chết của cha mẹ tôi, nhà họ Đơn các người khiến cha mẹ tôi chết oan nhiều năm như vậy, cái gì gọi là tôi giữ lấy quá khứ không buông? Các người biết không? Tôi đã từng hạnh phúc đường nào, nhưng cuối cùng vẫn sống sờ sờ lại bị các người biến thành cô nhi, vĩnh viễn chia lìa với cha mẹ yêu thương nhất, anh có biết cái gì gọi là đau khổ không? Anh cái gì cũng không hiểu, tại sao anh lại tới quát tôi?”

Giản Nhụy Ái xúc động phẫn nộ nói xong, giống như muốn đem tất cả sự tức giận trong lòng hét ra.

“Giản Nhụy Ái, em không cần phải cố giải thích như thế có được hay không? Vì ân oán đời trước mà nhất định phải đoạn tuyệt mối quan hệ của chúng ta mới được sao?” Đơn Triết Hạo dù không muốn đối mặt với chuyện này, nhưng cuối cùng nó vẫn xảy ra.

“Cho nên, anh tình nguyện đem những người biết rõ chân tướng đi diệt khẩu, cũng không nguyện để cho tôi biết, Đơn Triết Hạo, anh còn định tính toán giấu tôi bao lâu nữa, một năm, mười năm, hay hai mươi năm... Hay là anh tính toán cả đời đều không nói cho tôi biết, để cho tôi sống trong ảo tưởng.”

Giản Nhụy Ái đột nhiên quay đầu lại nhìn Đơn Triết Hạo, ánh mắt căm thù của cô làm tim Đơn Triết Hạo đau nhói.

Nhin ánh mắt của cô khiến cho anh có cảm giác khiếp sợ, cô hận nhà họ Đơn, cô hận cha mẹ anh, cho nên cô cũng sẽ hận anh, sẽ rời khỏi anh.

Những ý nghĩ này giống như ma quỷ ăn mòn anh, khiến cho anh đang tức giận cũng từ từ giảm xuống, chỉ còn biết cầu xin: “Tiểu Nhụy, em hãy nghĩ đến tình yêu của chúng ta, nghĩ đến bão bão, mà tha thứ cho cha mẹ anh được không? Không phải bọn họ đã bị báo ứng rồi sao?, trong vụ tai nạn xe đó, không chỉ có cha mẹ em qua đời, mà còn có hai người bọn họ, coi như bọn họ cũng đã bị báo ứng, tha thứ cho bọn họ được không?”

Giản Nhụy Ái đau lòng khi nghe giọng nói cầu xin của anh. Trong lòng cô, cô làm sao không hiểu, Đơn Triết Hạo luôn là người cao cao tại thượng nhưng mấy ngày nay đều vì cô mà đã sắp không còn là chính mình nữa, anh yêu thương chăm sóc cô tốt như vậy.

Nhưng trước kia khi bọn họ ở chung một chỗ thì không có chút trở ngại nào, nhưng bây giờ giữa họ đã có một khoảng cách rất lớn, khoảng cách này cũng chôn thật sâu vào trong lòng Giản Nhụy Ái.

“Cái chết của cha mẹ anh, đó là báo ứng của bọn họ, còn cái chết của cha mẹ tôi lại là oan uổng!” Giản Nhụy Ái gào khóc, không quan tâm có người đang ở bên ngoài nhìn, tất cả ánh mắt của cô đều rơi xuống tập tài liệu đang nằm trên mặt đất.

Đơn Triết Hạo khổ sở nhìn Giản Nhụy Ái đang khóc thút thít, ngẩng đầu ép nước mắt chen trở về, ánh mắt hoàn toàn mơ hồ, tay nắm thật chặt quả đấm, máu tươi từ trong lòng bàn tay chảy xuống, đàn ông đổ máu chứ không đổ lệ.

Giọng nói của anh rất nhỏ, mang theo giọng mũi nồng đậm: “Tiểu Nhụy, anh biết rõ tất cả tội lỗi đều là do nhà họ Đơn gây ra, nhưng em muốn anh phải làm như thế nào?”

Giản Nhụy Ái không trả lời Đơn Triết Hạo, cũng không nhìn anh, chỉ là lặng lẽ chảy nước mắt.

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo muốn kéo tay Giản Nhụy Ái, lại bị cô vô tình rút về, cánh tay anh cứng ngắc đặt giữa không trung.

Đơn Triết Hạo cảm giác cả người như ngã vào trong vực sâu vạn trượng, đầm sâu đầy nước sấp nhấn chìm anh, cái loại cảm giác co rút đau đớn đó, không cách nào có thể dùng lời nói để hình dung, trong mắt tràn đầy đau đớn, đưa tay ra, lại rút trở về.

“Tiểu Nhụy, chẳng lẽ vì chuyện này mà chúng ta sẽ không còn khả năng nữa, em không thể tàn nhẫn như vậy, anh không có làm cái gì sai? Em không thể trực tiếp phán anh tội tử hình, hãy cho anh một cơ hội, cũng cho chính mình một cơ hội, thậm chí cho đứa bé một cơ hội.”

“Đơn Triết Hạo, gương võ còn có thể lành lại sao? Nếu bên cạnh chúng ta đã có một khoảng cách quá khứ đau đớn kia, thì tôi gì chúng ta còn phải dây dưa nữa, như thế chỉ càng cố gây thêm đau đớn cho nhau mà thôi.”

“Sẽ không, chúng ta ở chung một chỗ vui vẻ như vậy, anh không tin, tình yêu của chúng ta chả nhẽ lại không đánh bại được mấy tờ tài liệu này sao?” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái không nói gì, anh biết hiện tại trong lòng Giản Nhụy Ái đang rất loạn, cho nên anh sẽ không ép buộc cô.” Tiêu Nhụy, anh biết em nhất thời không thể nào tiếp thu được, nhưng mà anh sẽ cho em thời gian để từ từ chấp nhận nó, hiện tại anh phải đi họp, em ở đây suy nghĩ thật kỹ, chờ anh trở lại.”

Lúc này, chỉ có thể cho lẩn nhau một ít thời gian, nếu không chuyện sẽ không có cách nào để giải quyết, anh không nhìn Giản Nhụy Ái, vẻ mặt nặng nề nhìn Y Thiếu Thiên đang đi vào.

Y Thiếu Thiên nhìn sắc mặt của Giản Nhụy Ái cũng biết đã xảy ra chuyện gì “Tổng giám đốc...”

Đơn Triết Hạo mệt mỏi phát phát tay, ý bảo anh không cần nói “Cậu giúp tôi trông coi cô ấy, tôi đi họp trước”

“Vâng!” Y Thiếu Thiên thở dài nhìn Đơn Triết Hạo rời đi, nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngồi ngác ngõi ở trên ghế, thấy cô ngoan ngoãn như vậy, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nên anh trở lại chỗ ngồi, bắt đầu làm công việc của mình.

Chương 142

TỬ VONG

“Vâng!” Y Thiếu Thiên thở dài nhìn Đơn Triết Hạo rời đi, nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngạc nhiên ngồi ở trên ghế, thấy cô ngoan ngoãn như vậy, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nên anh trở lại chỗ ngồi, bắt đầu làm công việc của mình.

Đơn Triết Hạo âm trầm tiến vào phòng họp, mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, rất sợ động tác của mình sẽ chọc giận anh, khả năng có thể cũng không chỉ đơn giản là chuyện công việc.

“Hội nghị bắt đầu” Anh ngồi ở trên ghế, cầm bút máy trong tay, mắt nhìn chăm chăm trên mặt bàn, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến Giản Nhụy Ái, nghĩ đến nước mắt của cô, trong lòng anh liền co quắp đau đớn, làm cho dạ dày anh cũng quặn đau.

Hợp được khoảng nửa chừng, từ đầu tới cuối Đơn Triết Hạo vẫn không yên lòng khi để Giản Nhụy Ái ở một mình, anh sợ cô yếu đuối sẽ không chịu nổi, anh liền quyết định trở lại xem một chút “Mọi người tạm nghỉ chờ tôi về bàn lại”

Mọi người kinh ngạc nhìn bóng dáng anh vội vàng rời đi, có chút ngạc nhiên không hiểu, nhìn nhau cũng không ai dám có ý kiến.

Một khắc khi Đơn Triết Hạo đẩy cửa ra, nhìn thấy gian phòng không một bóng người, mọi dây thần kinh giống như bị đứt, trong lòng anh sợ hãi và hoảng hốt, ánh mắt lạnh lẽo, quát: “Y Thiếu Thiên”

Âm thanh chấn động đến ba thước, tất cả mọi người trong văn phòng đều mờ mịt nhìn phòng làm việc của Tổng giám đốc, cùng có chung cảm giác rợn tóc gáy, giống như là ngày tận thế sắp đến.

Y Thiếu Thiên vội vàng đi vào, trong lòng run rẩy “Tổng giám đốc, có gì sai bảo”

“Tiểu Nhụy đâu?” Đơn Triết Hạo tức giận trợn mắt trừng Y Thiếu Thiên, cắn răng nghiến lợi từng chữ.

“Không phải cô ấy ở đây...” Y Thiếu Thiên phát hiện Giản Nhụy Ái không còn ở trong phòng làm việc nữa, vẻ mặt ngập ngừng, ở bên cạnh Đơn Triết Hạo lâu nên cũng đã rèn luyện được năng lực phản ứng nhanh nhạy “Tổng giám đốc, tôi sẽ đi tìm Giản tiểu thư”

“Nếu như không tìm được, cậu cũng không cần trở về.” Tâm tình Đơn Triết Hạo tồi tệ đến cực điểm, ánh mắt như muốn giết người.

Ở bên cạnh Đơn Triết Hạo nhiều năm, hôm nay mới được chứng kiến Đơn Triết Hạo kinh khủng như vậy, Y Thiếu Thiên rợn cả tóc gáy hoảng hốt chạy đi.

Đơn Triết Hạo ngồi không yên, ở trong phòng làm việc đi đi lại lại, bàn tay không khỏi nắm chặt, vừa định đi ra ngoài thì nhìn thấy Y Thiếu Thiên đầu đầy mồ hôi chạy về.

Anh nhìn thấy sắc mặt Y Thiếu Thiên không được tốt, trong lòng cũng có dự cảm chẳng lành. Nhưng anh không dám nghĩ tới loại khả năng kia, anh cố gắng để cho giọng nói của mình không quá hoảng sợ “Tình huống thế nào”

“Tổng giám đốc, tôi...” Y Thiếu Thiên không biết phải mở miệng như thế nào, lo lắng nuốt một ngụm nước bọt “Tôi nói anh phải chịu đựng, trước cửa công ty xảy ra tai nạn xe cộ, người nữ...”

Khuôn mặt Đơn Triết Hạo tái nhợt, giống như là bị hút hết nguyên khí, tức giận đẩy Y Thiếu Thiên ra, không thể nào, Giản Nhụy Ái nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, Y Thiếu Thiên đang gạt anh.

Trước cửa công ty, Đơn Triết Hạo giống như mất hết sức lực, cũng có thể là không có dũng khí để đối mặt với tất cả chuyện này, hai tay của anh nắm chặt quả đấm khiến các đầu khớp xương cũng phát ra tiếng răng rắc, cố gắng không chế cảm giác sợ hãi trong lòng chạy ra ngoài, trái tim đau đớn giống như muốn ngừng đập.

Y Thiếu Thiên chạy theo Đơn Triết Hạo, cũng chưa bao giờ thấy Đơn Triết Hạo đau lòng như thế, xem ra Giản Nhụy Ái gấp chuyện không may chính là đả kích trí mạng với anh.

“Tổng giám đốc!” Anh cẩn thận nhắc nhở.

Đơn Triết Hạo kinh hãi, đầu ong ong, tầm mắt từ từ mơ hồ, mỗi một bước đi lại tăng thêm một phần đau đớn trong lòng, đi về phía hiện trường xảy ra tai nạn xe cộ.

Mọi người nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện đều nhanh chóng nhường vị trí, đám người vây quanh đa số đều là nhân viên của Đơn thị, nhìn thấy ánh mắt của Y Thiếu Thiên, mọi người đều thức thời rời đi.

Một người phụ nữ có thai cả người đầy máu, đang nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Gương mặt quen thuộc như vậy, chiếc vòng ngọc quan âm quen thuộc, ngay cả chiếc nhẫn cũng quen thuộc như thế. Tất cả mọi thứ thuộc đều nhắc nhở Đơn Triết Hạo, người này chính là người phụ nữ mà anh yêu thương nhất.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái nằm bất động trên mặt đất, thân thể to lớn cao ngạo cũng cũng không chịu nổi sự thật người phụ nữ mà mình yêu thương chết ngay trước mặt mình.

Thân thể cao lớn không chống trụ nổi, lảo đảo mấy bước, Y Thiếu Thiên nhanh tay đỡ lấy anh.

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo đau khổ như thế, nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt, anh biết đàn ông không dễ dàng rời lê.

Chủ nhân của chiếc xe, ngây ngốc đứng ở bên cạnh, rất sợ sẽ bị đánh.

Đơn Triết Hạo bỏ qua bàn tay đang đỡ mình sang một bên, bắt cháp tất cả ôm lấy Giản Nhụy Ái, hai tay đều run rẩy, anh liều mạng lau máu tươi ở bên miệng Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy,, Tiểu Nhụy... Cầu xin em đừng làm anh sợ, mau tĩnh lại...”

Nhưng mặc kệ anh lay động như thế nào Giản Nhụy Ái vẫn như cũ không có động tĩnh, anh nỗi điên ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái, để mặt cô áp sát vào ngực mình, ngửa mặt lên trời hét: “A”

Tiếng hét này giống như muốn đem tất cả tâm tình của mình hét ra ngoài, có vị mặn cùng vị chát hòa chung với nhau, nước mắt từ trong hốc mắt thi nhau rơi xuống, thì ra anh cũng có thời điểm rơi nước mắt.

Cái loại khóc đến tê tâm phế liệt đó, giống như muốn đem cả ruột gan khóc ra ngoài.

Y Thiếu Thiên cũng không khống chế được đứng ở một bên khóc, anh tức giận nhìn người tài xế, thấy hắn ta sợ hãi muốn chạy trốn, Y Thiếu Thiên vội vàng túm hắn ta trở lại “Đụng người còn muốn chạy”

“Không phải tôi cố ý, tôi thật sự không phải là cố ý...” Người tài xế run rẩy cầu xin tha thứ.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo giống như là ma quỷ nhìn người tài xế, giống như là hơi thở của satan từ địa ngục, đuôi lông mày thảng tắp, tay rút khẩu súng ở bên hông.

Anh nỗi điên tới cực điểm, đến trước mặt người tài xế, bàn tay xiết chặt khẩu súng cũng không chế được toàn thân đang run rẩy,

kẻ nào dám làm tổn thương tình cảm chân thành của anh, Đơn Triết Hạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Súng lục lên cò, chỉ vào trán của người tài xế, ánh mắt không còn chút huyết sắc nào nhìn chằm chằm vào người tài xế “Ngươi đi chết đi”

Y Thiếu Thiên vội vàng đem bàn tay của Đơn Triết Hạo hướng lên trời ‘bùm’ một tiếng, trên bầu trời xuất hiện đầy khói, mọi người đều khiếp sợ nhìn bọn họ.

Người tài xế sợ hãi quỳ xuống cầu xin “Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý, là cô gái này đột nhiên lao ra đường, tôi... tôi không tránh được cho nên mới...”

Trong mắt Đơn Triết Hạo đều là sát khí, Y Thiếu Thiên làm thế nào cũng không thể ngăn nổi hành động của anh “Tránh ra, nếu không tôi và cậu cùng nhau chết”

Y Thiếu Thiên buông tay ra, bởi vì anh biết Đơn Triết Hạo thật sự điên rồi, Giản Nhụy Ái chết, thế giới của anh hoàn toàn cũng bị tiêu hủy, anh tin tưởng Đơn Triết Hạo nói thì nhất định sẽ làm, anh ngăn cản Đơn Triết Hạo, chỉ là vì không muốn Đơn Triết Hạo quang minh chính đại giết người. Nếu không ngăn cản được, như vậy thì tùy anh, chỉ là công tác xử lý về sau sẽ rắc rối hơn một chút.

“Tôi không dám, tôi không dám...” Người tài xế nhìn Đơn Triết Hạo giống như người điên, ánh mắt giống như tử thần nhìn mình chằm chằm, khiến cho anh ta hoảng sợ, người tài xế đứng lên, vừa định chạy trốn liền bị Đơn Triết Hạo đá vào giữa chân.

Hai chân như nhũn ra quỳ xuống ‘bùm...’ giống như nỗi điên, liều mạng hướng về phía thân hình của người tài xế nổ súng. Trong nháy mắt trên người tài xế xuất hiện mấy chục lỗ súng, máu thịt be bét, người đi đường đều kinh hãi bịt lỗ tai chạy trốn.

Y Thiếu Thiên nhắm mắt lại không muốn nhìn hình ảnh chết thảm của người tài xế, ai bảo hắn đúng người nào không đúng, cự nhiên lại đúng vào người mà Đơn Triết Hạo yêu thương.

Không biết qua bao lâu, đạn hết Đơn Triết Hạo mới dừng lại, nước mắt mơ hồ lại cảm thấy trong cổ họng trào lên vị máu tanh ‘ộc’ máu tươi từ trong miệng Đơn Triết Hạo phun ra, ánh mắt anh tối sầm liền bất tỉnh.

Y Thiếu Thiên thấy Đơn Triết Hạo ngất xỉu, kinh ngạc thét chói tai: “Tổng giám đốc...”

Quyển 2

Chương 1

GẶP LẠI SAU NĂM NĂM

Năm năm sau

Sáng sớm, vốn là từ trước đến nay chưa từng thấy tuyết rơi nhưng bây giờ đang tráng xóa, bông tuyết bồng bềnh từ trên không rơi xuống.

Bên tường của cô nhi viện có dán áp phích, mà trên poster chính là hình ảnh một người đàn ông anh tuấn tiêu sái, toàn thân toát ra hơi thở bá vương, ánh mắt mang theo nỗi đau thương nhàn nhạt.

Người này chính là Đơn Triết Hạo!

Ngắn ngắn trong vòng ba năm, anh đã trở thành thiên vương trong giới nghệ thuật ở khu vực châu Á!

“Mẹ...” Giản Tử Hạo đưa tay kéo vạt áo của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái lấy lại tinh thần, mắt ngân ngấn nước mắt, nhìn chằm chằm người đàn ông trên poster. Đã năm năm không gặp, không biết anh đã sống như thế nào?

Năm năm trước cô không có cách nào đối mặt với Đơn Triết Hạo, đối mặt với người nhà họ Đơn, cho nên cô chọn cách rời xa Đơn Triết Hạo.

“Mẹ, chú ấy là ai? Tại sao mẹ nhìn thấy chú ấy lại rơi nước mắt?”

Giản Nhụy Ái bị Giản Tử Hạo hỏi liên tiếp, cô không thể nói cho Giản Tử Hạo biết người đàn ông đẹp trai trong tờ áp phích trước mặt chính là ba của bé, với tính cách của Đơn Triết Hạo chắc chắn sẽ cướp mất Giản Tử Hạo cho nên cô tuyệt đối không thể nói.

Cô hoảng hoảng hốt ôm lấy Giản Tử Hạo, thân thể nhỏ nhỏ tràn đầy năng lượng của cậu bé khiến Giản Nhụy Ái tinh táo lại “Chú ấy là... Chú ấy là minh tinh mà mẹ thích”

“Minh tinh? Mẹ sùng bái chú ấy, nhưng con cảm thấy chú ấy không đẹp trai bằng ba, ba là người đẹp nhất, con thấy mẹ không cần thích người trên poster, thích ba đi!”

Giản Nhụy Ái nhéo mũi Giản Tử Hạo “Tốt lắm, con xảo quyệt”

Giản Tử Hạo là do cô sinh ở Mĩ, khi đó Cụ Duệ Tường giúp cô rời khỏi Đơn Triết Hạo, bọn họ ở nước Mĩ cũng được hơn bốn năm, mới trở về nước không lâu!

Ra nước ngoài chủ yếu là muốn tránh khỏi Đơn Triết Hạo.

Trong khoảng thời gian này cô đã nghĩ thông suốt, khi đó cô đã lún quá sâu vào trong rừng rậm, nếu không cô và Đơn Triết Hạo cũng sẽ không đến nông nỗi như thế này, giữa bọn họ đã không còn khả năng.

Cô cúi đầu nhìn Giản Tử Hạo đang kéo áo mình “Chúng ta đi vào thôi! Viện trưởng đang đợi chúng ta.”

Hôm nay, cô giống như mất hồn, cô có thể nhìn thấy hình của Đơn Triết Hạo ở khắp mọi nơi, gần đây khi nhìn thấy hình của anh, cô sẽ luôn bị mất hồn.

Giản Tử Hạo bất đắc dĩ lắc đầu một cái, kéo tay Giản Nhụy Ái, đi vào trong cô nhi viện.

“Viện trưởng...” Giản Nhụy Ái ngắm nhìn bốn phía, hôm nay người trong cô nhi viện thật là nhiều, khiến cô có chút không quen.

Viện trưởng nhìn Giản Nhụy Ái liền mỉm cười, dù sao bà cũng là người nhìn Giản Nhụy Ái lớn lên, cũng có rất nhiều tình cảm đối với cô.

“Hạo Hạo, hôm nay lại muốn tới chơi với các bạn nhỏ sao?”

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo, xoa đầu cậu bé, dặn dò: “Hạo Hạo, nhanh chào viện trưởng.”

“Viện trưởng khỏe!” Giản Tử Hạo khom người chào.

“Thật là ngoan, dáng dấp càng ngày càng đẹp trai” Viện trưởng ôm lấy Giản Tử Hạo, từ đáy lòng đều yêu thích bé, dáng vẻ đẹp trai hơn nữa còn hiểu chuyện, hướng về phía Giản Nhụy Ái cười: “Hôm nay trong viện vô cùng náo nhiệt, thiên vương châu Á Đơn Triết Hạo muốn tới cô nhi viện để an ủi những đứa bé, nếu không sai biệt lắm thì chắc cũng gần tới rồi”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc kêu lên, mới để ý là mình đã thất thố “Thật xin lỗi, viện trưởng!”

“Con nhìn xem một chút, có rất nhiều nữ sinh như vậy, đây đều là người hâm mộ của minh tinh đó, còn đến đây trước từ ngày hôm qua, những người này quả thật là hâm mộ đến mức quá điên cuồng, viện trưởng giống như không chú ý đến sự thay đổi sắc mặt của Giản Nhụy Ái, vui mừng nói.

Giản Nhụy Ái nhìn về đám người hâm mộ phía trước, thấy trong mắt bọn họ đều tràn đầy mơ ước, tuyệt đối sẽ không cảm thấy mệt mỏi, chờ người mình thích nhất, dĩ nhiên sẽ không ai cảm thấy mệt mỏi, có lẽ cũng coi như là một loại hạnh phúc.

“Đại hội trình diện, anh Triết Hạo đến rồi!” Người hâm mộ đồng loạt hô lên.

“Thật, mau nhìn giúp tôi một chút kiểu tóc có bị rối không?”

Những người hâm mộ đều vội vàng chỉnh đốn lại mình, tất cả mọi người đều muốn Đơn Triết Hạo nhìn thấy hình ảnh đẹp nhất của mình nhưng tất cả bọn họ đều không biết, Đơn Triết Hạo lại chẳng để ý, ngay cả nhìn bọn họ một cái cũng không thèm

Vừa nghe đến Đơn Triết Hạo đã tới, cả người Giản Nhụy Ái liền chấn động, sắc mặt tái nhợt.

“Nhụy Ái, làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?” Viện trưởng nhìn Giản Nhụy Ái có chỗ không đúng, thấy sắc mặt cô càng ngày càng khó coi.

“Mẹ, mẹ không thoải mái thì đi về trước đi! Một mình con ở cô nhi viện sẽ không có chuyện gì đâu” Giản Tử Hạo biết mẹ ngu ngốc của mình đang suy nghĩ gì?

“Vậy con phải ngoan ngoãn, viện trưởng, con đi về trước, tối nay con sẽ trở lại, Hạo Hạo liền làm phiền người” Giản Nhụy Ái không yên lòng nhìn con trai rồi quay qua mỉm cười với viện trưởng.

Nhin bóng lưng gấp gáp rời đi của Giản Nhụy Ái, viện trưởng cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì nhưng bà biết cô không thoải mái là giả, Giản Nhụy Ái giống như đang trốn tránh cái gì đó.

Cô sẽ trốn tránh cái gì được? Có lẽ là do bà nghĩ hơi nhiều.

Giản Tử Hạo nhìn bóng lưng rời đi của Giản Nhụy Ái, trên khuôn mặt nhỏ nanh thở dài thật sâu.

“Đơn Triết Hạo đến rồi! Mọi người nhanh đi ra đi!”

Một tiếng hô hào, trong lòng Giản Nhụy Ái bỗng run lên, nên làm cái gì? Không thể để cho Đơn Triết Hạo nhìn thấy mình, ánh mắt hồ nghi nhìn đám người đang tụ tập, chạy về phía ngoài cửa.

Nếu cô đi theo đám người, đong đúc lại lộn xộn như thế, chắc chắn Đơn Triết Hạo sẽ không thể phát hiện ra cô.

Ở trong đám người chật trội, Giản Nhụy Ái bị kẹp chật đến muôn ngắt xỉu, liều mạng muốn chen ra khỏi đám người, nhưng cô không đủ sức.

Không biết từ lúc nào cô bị đám người chen chúc đầy đến bên cạnh xe, bốn phía vang lên ‘Đơn Triết Hạo, em yêu anh!’

Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo lại có thể có khả năng làm người ta hâm mộ như vậy, cửa xe đột nhiên mở ra, một đôi giày da màu đen xuất hiện, sau đó cả toàn thân tay trang nghiêm chỉnh, kính mắt màu đậm, hơi thở lạnh thấu xương đứng ở ngoài xe, đôi tay chỉnh lại tay trang của mình.

Động tác đơn giản như thế, lại có thể khiến người nhìn muôn ngắt xỉu, mọi người xung quanh đều liều mạng reo hò.

Thân thể Giản Nhụy Ái bỗng run lên, mùi vị quen thuộc giống như một dây cung nhỏ, gắt gao buộc chặt ở trong lòng cô, khiến cho cô không có cách nào đối mặt được với Đơn Triết Hạo.

Thời gian năm năm, Đơn Triết Hạo giống như gầy hơn trước, cô vội vàng cúi đầu, giấu mình ở trong góc khuất nhất, hi vọng ánh mắt của anh sẽ không nhìn thấy mình.

Sau đó, Đơn Triết Hạo được vệ sĩ bảo hộ đi vào cô nhi viện, một đám người liền đuổi theo Đơn Triết Hạo đi vào.

Giản Nhụy Ái cũng không biết mình bị làm sao nữa? Trải qua sóng to gió lớn, cô cho là mình đã thoát ra được khỏi ám ảnh, nhưng cô không khống chế được trái tim của mình, muôn đến gần Đơn Triết Hạo, vô si muốn nhìn anh lâu hơn một chút, cho dù chỉ một cái cũng tốt.

Cô núp ở một bên cây cột, ánh mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm vào bên trong.

Đơn Triết Hạo ở trên sân khấu, chiếc nhẫn kim cương trên tay giống như phát sáng, thân thể cường tráng cộng thêm quần áo màu đen, trước sau như một đều là phong cách của anh, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần

Anh vẫn luôn xa xôi như vậy, thế nhưng mọi phương diện đều rực rỡ phát sáng, muốn che giấu cũng không thể che giấu nổi hào quang của anh.

“Hạo, có phải anh đã quên em, đã lấy một người con gái khác làm vợ?”

Giọng nói của người dẫn chương trình vang lên khiến Giản Nhụy Ái hoàn hồn “Bằng tiếng vỗ tay nhiệt liệt hãy hoan nghênh vị khách lớn hôm nay của chúng ta, anh chính là...”

“Đơn Triết Hạo...” Toàn hội trường đồng thanh hét chói tai.

“Đúng! Thiên vương châu Á của chúng ta, cũng chính là tổng giám đốc của tập đoàn Đơn thị, Đơn Triết Hạo tiên sinh...”

“Đơn Triết Hạo... Đơn Triết Hạo...”

Thật ra thì anh vô cùng ghét những người ríu rít giống như chim sẻ ở bên dưới, ánh mắt tản ra tia lạnh lẽo “Được rồi!” Đơn Triết Hạo đưa tay ra, âm thanh phía dưới giống như bị khống chế, đồng loạt ngâm miệng lại.

Chương 2

HẬU QUẢ CHỌC GIẬN ĐƠN TRIẾT HẠO

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo muốn nói chuyện, giọng nói của anh vẫn như cũ có thể làm chấn động đến cô, tiết lộ hơi thở bá đạo độc tôn.

“Đơn Triết Hạo tiên sinh, tại sao anh lại muốn đến cô nhi viện?” Người dẫn chương trình nhiệt tình hỏi.

“Là bởi vì vợ tôi, cô ấy lớn lên ở cô nhi viện, cô ấy thích ở cô nhi viện, thích chơi với những đứa bé ở cô nhi viện, cho nên tôi mới đáp ứng lời mời”

Mỗi câu của Đơn Triết Hạo giống như là ma pháp khắc vào trong lòng Giản Nhụy Ái, cô cảm động dựa vào cạnh tường, nước mắt theo khéo mắt chảy xuống “Đơn Triết Hạo, em không đáng giá để anh tốt với em như vậy?”

Đôi mắt của người dẫn chương trình kinh ngạc, không ngờ Đơn Triết Hạo luôn không để ý đến các ký giả, lại trả lời vấn đề của cô, cô như có thêm dung khí, tiếp tục truy vấn hỏi: “Không ngờ bà xã của Đơn Triết Hạo tiên sinh qua đời lâu như vậy, cư nhiên anh vẫn quan tâm cô ấy như thế, thật là khiến người ta cảm động,”

Đột nhiên, đôi mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo trở lên khát máu, ánh mắt thô bạo nhìn chằm chằm vào người dẫn chương trình, âm thanh không lớn không nhỏ, lại mang theo lực rung động cực kỳ lớn “Cô muốn kết thúc công việc của người dẫn chương trình?”

Trong mắt anh, hủy bỏ người dẫn chương trình là việc hoàn toàn dễ dàng, cho dù muôn tính mạng của cô ta cũng dễ như trở bàn tay, đơn giản giống như là bóp chết một con kiến.

Sắc mặt người dẫn chương trình tái nhợt, thân thể run lên, cô cách Đơn Triết Hạo rất gần, cô chân thực có thể cảm nhận được mùi vị khát máu của anh, cô biết thế lực của Đơn Triết Hạo, cũng biết anh nói chuyện giữ lời, đừng nói là tập đoàn Đơn thị, chỉ một mình Đơn Triết Hạo muốn giết cô, cũng không tồn chút hơi sức nào.

Người hâm mộ phía dưới thấy người dẫn chương trình chọc Đơn Triết Hạo mất hứng, bọn họ tức giận, bọn họ thật vất vả mới được gặp Đơn Triết Hạo ở bên ngoài, cũng không thể để người dẫn chương trình làm anh tức giận mà rời đi.

“Người dẫn chương trình, xuống đài, người dẫn chương trình, xuống đài...”

“Thật xin lỗi, Đơn Triết Hạo tiên sinh, tôi sai rồi, cầu xin anh tha thứ cho tôi!” Người dẫn chương trình hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, biết rõ Đơn Triết Hạo không thích người khác nhắc tới bà xã của anh, hôm nay cô coi như là dẫm lên địa lôi rồi.

Nhưng cô không biết chỉ một câu hỏi, xác thực đã kết thúc công việc người dẫn chương trình của cô.

Nhin ánh mắt của Đơn Triết Hạo, những người vệ sĩ cũng hiểu được ý của anh, liền lén sân khấu kéo người dẫn chương trình ra

ngoài.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, Đơn Triết Hạo tiên sinh, cầu xin anh tha thứ cho tôi...”

Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo lại càng ngày càng khát máu như vậy, người dẫn chương trình không có sai, cho dù là nói lời mà anh không thích nghe đi chăng nữa, cũng không đến mức phải chết.

Cô nhìn thấy vệ sĩ kéo người đi về hướng mình, vội vàng chạy đến nấp sau góc tường

Tâm trạng Đơn Triết Hạo không vui, cho đến bây giờ anh vẫn không thích người khác nhắc nhở rằng Giản Nhụy Ái đã thật sự rời khỏi mình, tay nắm chặt quả đấm, khắc chế bả vai đang run rẩy, xoay người xuống sân khấu muộn rời đi.

Y Thiếu Thiên thở dài nhìn người dẫn chương trình, tại giới nghệ sĩ hồn túp lâu như vậy, sao lại không biết cách nhìn người như thế? Đặc tội với Đơn Triết Hạo cũng coi như cô ta quá đáng thương.

Ngay sau đó, anh gia tăng bước chân đuổi theo Đơn Triết Hạo!

Người ái mộ thấy mình thật vất vả mới được nhìn thấy Đơn Triết Hạo, bây giờ anh lại muốn rời khỏi, không người nào dám đi lên ngăn cản, nhưng trong lòng đều vô cùng hận người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình sẽ phải bị đóng cửa giết!

Giản Nhụy Ái tìm được nơi an toàn, hít một hơi thật sâu, lại nhìn thấy Đơn Triết Hạo sải bước đi về phía mình, nếu như cô không nhìn lầm, cô hình như nhìn thấy trong mắt Đơn Triết Hạo có nước mắt, cô nhịn không khỏi lắc đầu một cái, làm sao có thể?

Đơn Triết Hạo không sợ trời không sợ đất, tại sao có thể có nước mắt? Nhất định là cô bị hoa mắt rồi.

Nhìn thấy bọn họ muôn rời đi, Giản Nhụy Ái vội vàng núp ở bên cột, sợ hãi bị phát hiện lại muôn được nhìn anh thêm một cái, không ngăn cản được trái tim muôn nhìn lén anh, nhìn Đơn Triết Hạo mặc tây trang màu đen bước vào xe hơi, sau lưng giống như có rất nhiều tang thương, làm cho cô không đành lòng muôn nhìn tiếp.

Mệt mỏi dựa vào bên cột, nước mắt chảy xuống đầy mặt. Năm năm gặp lại nhau, lại là trong loại tình cảnh này!

Đơn Triết Hạo ngồi ở ghế sau, ánh mắt liếc nhìn cây cột, cảm giác giống như ở đó có một bóng dáng quen thuộc, qua một hồi lâu, khóe miệng anh mỉm cười thê lương, có lẽ anh đã ảo tưởng càng ngày càng nghiêm trọng rồi.

Y Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, mấy năm qua tâm tình của Đơn Triết Hạo vô cùng kém, cụ thể là từ sau khi Giản Nhụy Ái mất, anh vùi đầu vào công việc, giống như là một cỗ người máy.

Trước kia đều nói Đơn Triết Hạo khát máu, hiện tại đã đến cấp bậc ma thú, trên dưới công ty, ngay cả anh thường năm đi theo bên cạnh Đơn Triết Hạo, làm việc đều phải cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận lại chọc giận Đơn Triết Hạo.

“Tổng giám đốc, kế tiếp đi nơi nào?”

“Về công ty!”

Xe chậm chậm rời đi, Đơn Triết Hạo cảm thấy bên cạnh cây cột đó có một hơi thở quen thuộc, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn, nhưng anh lại không nhìn thấy thứ cần tìm, liền ấm đạm nhắm mắt lại.

Y Thiếu Thiên biết Đơn Triết Hạo lại đang nhớ đến Giản Nhụy Ái, anh không giúp được Đơn Triết Hạo, chỉ có thể thở dài.

Nghiêng đầu nhìn con đường đông nghịt, Hải Thị Thận Lâu,,,,,,

Giản Nhụy Ái nhìn chiếc xe xa, mới bước ra khỏi cây cột, lau khô nước mắt trên mặt, đúng vậy, cô phải kiên cường, không thể để cho con trai lo lắng.

Vừa đi vào cô nhi viện, vẻ mặt người hâm mộ đều mất hứng, hô to: “Thật là nhảm chán, đúng là MC đáng chết, nếu không sẽ được nhìn anh Triết Hạo lâu thêm mấy lần”

“Đúng vậy! Thật sự hận không thể lột da người MC, vô duyên vô cớ nói đến vợ của anh Triết Hạo làm cái gì?”

Những câu này đều là những lời phát ra từ đáy lòng của người hâm mộ anh, Giản Nhụy Ái lạnh run cả người.

“Mẹ,...” Giản Tử Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái, vui mừng nhào vào trong ngực cô, khuôn mặt nhỏ nanh nghi ngờ: “Mẹ, làm sao mẹ đã trở lại rồi?”

Giản Nhụy Ái bị hỏi khó có thể mở miệng, nhìn đôi mắt hoài nghi của Giản Tử Hạo, ngắt mũi của cậu: “Mẹ nhớ con nên trở lại không được sao?”

“Mẹ, mẹ cũng quá buồn nôn đi!” Giản Tử Hạo hôn lên mặt Giản Nhụy Ái một cái, vui vẻ ôm cổ cô.

“Viện trưởng, hoạt động kết thúc rồi sao?” Giản Nhụy Ái thấy viện trưởng liền cười hỏi.

Viện trưởng nhìn đám người đang tản đi, mới vừa rời chỗ này vẫn còn náo nhiệt, hiện tại đã từ từ an tĩnh lại, liền thở dài: “Tiết mục chủ yếu ở cô nhi viện là Đơn Triết Hạo nhưng anh ta đã bỏ đi, cho nên cũng không còn ý nghĩa gì nữa”

“Tại sao muốn vì Đơn Triết Hạo?” Lời nói của viện trưởng khiến Giản Nhụy Ái không hiểu, cô nhi viện phát triển cùng Đơn Triết Hạo cũng không có quan hệ đi!

“Những năm gần đây, cô nhi viện có thể phát triển được, quan trọng nhất đều là do Đơn Triết Hạo ủng hộ, nếu như không có anh

ta, những đứa bé của cô nhi viện đã sớm không có nhà để về, cho nên Đơn Triết Hạo coi như là ân nhân của cô nhi viện.

Giản Nhụy Ái run rẩy, thì ra sau khi cô đi, Đơn Triết Hạo đều chăm sóc cô nhi viện, rốt cuộc trong khoảng thời gian này anh đã vì cô mà làm bao nhiêu chuyện?

Mấy nữ sinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái liền rít vây lại, mọi người đều quét mắt nhìn Giản Nhụy Ái. Nhất thời, cô cảm thấy rợn cả tóc gáy, chỉ có thể lúng túng hướng họ cười cười.

Bỗng nhiên, một nữ sinh chỉ vào Giản Nhụy Ái “Mọi người nhìn cô ấy có phải rất giống vợ của anh Triết Hạo hay không?”

“Đúng vậy! Rất giống!”

“Đợi chút, tôi có hình, đem hình cầm lên đối chiếu liền biết “Có một người đeo cuốn dải băng trắng viết tên Đơn Triết Hạo, bắt đầu lục tìm hình ở trong túi mình.

Giản Nhụy Ái nhìn cô ấy tìm hình, trong lòng luồng cuồng, tại sao có thể như vậy? Cô ấy sẽ không thật sự có hình của mình chứ. Không được, cô không thể để cho Đơn Triết Hạo biết cô vẫn còn sống.

Chương 3

AI THIẾU AI NHIỀU HƠN

Giản Nhụy Ái nhìn cô ấy tìm hình, trong lòng luồng cuồng, tại sao có thể như vậy? Cô ấy sẽ không thật sự có hình của mình chứ. Không được, cô không thể để cho Đơn Triết Hạo biết cô vẫn còn sống.

Nên làm cái gì bây giờ? Cô vội vàng, lòng bàn tay và trán ướt đẫm mồ hôi.

Cô nữ sinh lấy hình ra “Ở chỗ này!”

Tiếng kêu khiến Giản Nhụy Ái chân động, gương mặt tái nhợt đi rất nhiều, không tự chủ vội vàng nắm chặt quả đấm, cô liều mạng khích lệ mình, phải tỉnh lại không thể bị đánh ngã.

Khi cô nhìn thấy tấm hình, cả trái tim liền thở phào nhẹ nhõm. Tấm hình này là thời điểm cô đứng trên đường cái khóc lớn, lúc đó là khi cô biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ mình, tóc tai bù xù, mặt dính đầy nước mắt, căn bản là không nhìn thấy rõ hình dáng.

Khóe miệng Giản Nhụy Ái thoáng qua một nụ cười khó phát hiện xem ra nguy cấp đã qua “Tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi không phải là vợ của Đơn Triết Hạo, tôi cũng không có cái phúc đó”

“Không đúng! Hình này rất giống cô, mọi người xem một chút,” Cô nữ sinh vẫn chưa từ bỏ ý định, đem hình đến trước mặt Giản Nhụy Ái, ý muốn mọi người so sánh.

Mọi người nhìn hình và Giản Nhụy Ái, có vài ánh mắt nghi ngờ, nhưng cũng có vài người gật đầu.

Giản Nhụy Ái bị bọn họ nhìn mà rợn cả tóc gáy, nụ cười trên miệng cũng cứng ngắc “Tiểu thư, có thể đem hình đưa cho tôi không, mọi người nhìn hình cô gái này một chút, tóc tai bù xù, căn bản là không nhìn thấy rõ gương mặt, các người nhìn thế nào mà lại thành ra tôi? Hơn nữa người phụ nữ trong hình, thật sự không phải là tôi, tôi là phụ nữ đã có con, không tin, các người có thể hỏi Hạo Hạo”

Coi như là cô thông minh, đem ánh mắt cầu cứu nhìn con trai năm tuổi của mình, tuy con trai mới năm tuổi, nhưng đã vô cùng thông minh.

“Tiểu đệ đệ thật đáng yêu! Mới nhìn thật giống như búp bê vải.” Cô gái hâm mộ cười muôn véo má Giản Tử Hạo.

Giản Tử Hạo vô tình gạt rơi tay của cô gái, leo lên nằm gọn trong ngực Giản Nhụy Ái “Không được sờ tôi, chứ đừng nói chi là búp bê vải, còn nữa ba tôi không phải là Đơn Triết Hạo, ba tôi gọi là Cụ Duệ Tường, người phụ nữ ngu ngốc”

Cô gái hâm mộ bị lời nói lạnh lùng của Giản Tử Hạo làm cho không biết nói gì, gương mặt cũng ửng hồng.

“Hạo Hạo, không được vô lễ với chị!” Giản Nhụy Ái áy náy nhìn cô gái hâm mộ “Thật xin lỗi, các người thật sự đã tìm nhầm người rồi, thật sự rất xin lỗi!”

“Được rồi!” Người phụ nữ ái mộ không tin nhìn Giản Nhụy Ái mấy lần, chỉ là, cô ta cũng không biết nên nói gì, cũng chỉ có thể rời đi.

Trong nháy mắt, người trong cô nhi viện cũng đã đi hết, chỉ còn lại viện trưởng và hai mẹ con cô.

“Nhụy Ái, mới vừa rời tấm hình kia thật sự rất giống con, ta nhớ thời điểm lễ tang của viện trưởng Mary, con có dẫn theo một người đàn ông tới đây, hơn nữa người đàn ông này còn giúp đỡ chúng ta rất nhiều, người đàn ông kia giống như là được...” Viện trưởng nếu không được người hâm mộ nhắc nhở, bà cũng quên, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra.

“Hạo Hạo, con qua chơi cùng các bạn nhỏ đi, mẹ có chuyện phải nói với viện trưởng “Giản Nhụy Ái xoa đầu của Giản Tử Hạo, thật ra thì cô không muốn để cho Giản Tử Hạo nghe được.

Cậu cũng ngoan ngoãn rời đi! Giản Nhụy Ái liền yên tâm.

“Đúng vậy, viện trưởng, con chính là...” Giản Nhụy Ái cũng không muốn giấu giếm viện trưởng nữa, dù sao viện trưởng cũng coi như là trưởng bối của cô, nhìn cô lớn lên.

“Thì ra là như vậy, Nhụy Ái, con cùng Đơn Triết Hạo thật sự là không có khả năng, ta thấy anh ta mấy năm này vì cô nhi viện quyên góp, nguyên nhân cũng đều là vì con”

“Viện trưởng, chuyện con và Đơn Triết Hạo là không thể, nhưng chuyện tương lai ai cũng không thể nói trước được!” Giản

Nhụy Ái nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, đây là bằng chứng chứng tỏ cô đã kết hôn với Cụ Duệ Tường ở nước Mĩ.

Bọn họ ở đã ở trước mặt các vị thần nói lời thề, cho đến bây giờ nó vẫn còn vang vọng ở bên tai cô, một năm kia cô mang theo áy nát gả cho Cụ Duệ Tường, chủ yếu là muốn khích lệ Cụ Duệ Tường, không để cho anh tiếp tục chán chường.

“Ba...” Giản Tử Hạo vừa vào cửa nhà liền nhào vào trong ngực Cụ Duệ Tường.

Dì Vương nhìn thấy Giản Nhụy Ái vào cửa, tiến lên nhận lấy túi xách “Cô chủ, cô đã trở lại, mau rửa tay ăn cơm, tiên sinh chờ cũng lâu...”

“Dì Vương...” Cụ Duệ Tường ngăn dì Vương nói tiếp, nhưng đã không kịp, nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Giản Nhụy Ái, anh có chút xấu hổ, đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Giản Tử Hạo.

Giản Tử Hạo đau lòng nhìn ba mình, bang bang chạy tới kéo bắp đùi Giản Nhụy Ái “Mẹ, ba thật đúng là người đàn ông tốt, rất biết thương bà xã! Còn biết chờ chúng ta trở lại ăn cơm”

Giản Nhụy Ái nhéo gò má của Giản Tử Hạo, hướng về phía dì Vương khách khí nói: “Dì Vương, chuẩn bị một chút, Duệ Tường và Hạo Hạo đều đói rồi”

“Đúng vậy,” Dì Vương đồng ý đi vào phòng bếp, bắt đầu thu xếp.

Căn nhà này không lớn như nhà họ Đơn, sau khi bọn họ từ nước Mĩ trở về liền chuyển vào biệt thự nhỏ này, Giản Nhụy Ái vốn không muốn thuê người giúp việc, mấy gian phòng này cô đều có thể tự xử lý được.

Nhưng Cụ Duệ Tường kiên trì muốn mượn người giúp việc, liền gọi Dì Vương từ trong nhà họ Cụ tới giúp một tay xử lý chuyện sinh hoạt hàng ngày.

Giản Nhụy Ái đẩy xe lăn của Cụ Duệ Tường “Đi thôi, đi ăn cơm”

Cụ Duệ Tường nhướn môi, vui mừng vỗ vỗ vào tay Giản Nhụy Ái “Uhm!”

Người một nhà vây quanh bàn ăn, Giản Nhụy Ái tỉ mỉ múc canh cho hai người bọn họ, bộ dáng giống như hiền thê lương mẫu.

“Cám ơn...” Cụ Duệ Tường nhận lấy canh, mỉm cười nói.

“Cậu chủ, cậu mau uống đi, đây chính là canh mà cô chủ đã dậy từ năm giờ để nấu, cả ngày dặn dò Dì Vương phải trông nom cẩn thận, để bổ sung canxi cho cậu, cô chủ thật sự rất quan tâm cậu” Dì Vương có ý tốt nhắc nhở.

“Dì Vương, không nên nói chuyện lung tung, tôi đâu có đâu?”

“Còn phải xâu hổ sao? Chẳng lẽ là tôi nói sai? Tôi nhớ rất rõ, cả ngày hôm nay điện thoại cũng sắp bị hỏng rồi” Dì Vương cố ý nhạo báng nói qua.

“Cám ơn em, Tiểu Nhụy.” Cụ Duệ Tường cũng không nghĩ đến bát canh này đáng quý như vậy, ngược mắt nhìn Giản Nhụy Ái nói cảm ơn.

“Giữa chúng ta còn nói cảm ơn làm gì, Hạo Hạo, con cũng không cần phải cười trộm, mau uống canh đi.”

“Đúng, mẹ...” Giản Tử Hạo rất nghiêm túc uống canh.

Một nhà vui vẻ ăn cơm xong, Giản Tử Hạo bị dì Vương đưa lên lầu tắm, Giản Nhụy Ái thu dọn đồ ăn, nhìn thấy Cụ Duệ Tường đang ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

“Duệ Tường, mau khoác thêm áo vào đi, coi chừng bị lạnh.” Giản Nhụy Ái nói, rồi đem áo khoác trên tay đắp lên người Cụ Duệ Tường.

Anh không muốn thả cô ra, nắm ngón tay tinh tế của cô, mềm mại không xương để cho anh có cảm giác vô cùng thực tế, Cụ Duệ Tường biết hai năm nay nếu như không có Giản Nhụy Ái, cuộc đời của anh nhất định sẽ rất thảm hại.

“Tiểu Nhụy, anh đã xem TV, nếu hiện tại em vẫn chưa quên Hạo, nếu như em đã thoát ra được khỏi chuyện trong quá khứ, em có thể trở về...”

Cụ Duệ Tường còn chưa nói hết lời, liền bị Giản Nhụy Ái dùng tay chặn miệng lại “Không được nói, em đã là vợ anh, đời này không thể ở cùng người khác nữa.

“Cám ơn em!” Cụ Duệ Tường vĩnh viễn biết Giản Nhụy Ái là người lương thiện “Nguyễn ý ở lại bên cạnh anh, cho tới nay đều là em săn sóc anh đấy.”

“Em chăm sóc anh là chuyện nên làm, là em hại anh, nếu như không phải là vì cứu Hạo Hạo ngã từ trên núi xuống, anh cũng sẽ không... đại ân đại đức này của anh mẹ con em đều không có cách nào báo đáp”

Lúc Giản Tử Hạo ba tuổi, ba người lên núi, Cụ Duệ Tường vì cứu Giản Tử Hạo mà bị ngã xuống núi, cho tới bây giờ anh cũng đã đoạn tuyệt với cuộc sống âm nhạc.

Giản Nhụy Ái có cảm giác mẹ con cô đã thiếu anh quá nhiều, nhiều đến mức cô cũng không thể báo đáp hết được.

“Tiểu Nhụy, em biết anh làm những chuyện này cũng không cần được báo đáp, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Cụ Duệ Tường sợ nhất là Giản Nhụy Ái nhắc tới cái gì mà cô thiếu anh quá nhiều, thật ra thì anh cũng không biết là ai thiếu ai? Hai năm qua cô vẫn luôn chăm sóc cho anh.”

Chương 4

ĐƠN TRIẾT HẠO UỐNG THUỐC NGỦ

“Tiểu Nhụy, em biết anh làm những chuyện này cũng không cần được báo đáp, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Cụ Duệ Tường sợ nhất là Giản Nhụy Ái nhắc tới cái gì mà cô thiếu anh quá nhiều, thật ra thì anh cũng không biết là ai thiếu ai? Hai năm qua cô vẫn luôn chăm sóc cho anh.”

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, hai người an tĩnh nhìn cảnh đêm, hôm nay không có sao, mây đen đầy trời, hình như là muôn mưa.

Mây đen tràn ngập bầu trời nhà họ Đơn, chiếc xe thể thao Lamborghini lái vào biệt thự nhà họ Đơn.

Đơn Triết Hạo cả người đầy mùi rượu đi vào phòng, bà nội nhìn thấy Đơn Triết Hạo, liền dặn dò dì Ngọc lấy canh giải rượu.

Từ khi Giản Nhụy Ái rời đi, nhà họ Đơn chưa bao giờ vắng canh giải rượu, mỗi ngày Đơn Triết Hạo cũng đều đầy mùi rượu trở về nhà

Bà nội nhìn cũng không thể làm gì, chỉ cần anh không làm chuyện tổn thương đến thân thể mình là tốt rồi “Hạo, mau uống canh giải rượu”

“Cảm ơn bà nội!” Đơn Triết Hạo uống canh xong, lên lầu, từ sau khi Giản Nhụy Ái rời đi, Đơn Triết Hạo liền rời xa phòng ngủ

chính ở giữa, anh không có dũng khí vào đó ở, sợ mình lại thấy vật mà nhó người.

Hôm nay, không biết vì sao Đơn Triết Hạo lại nhớ Giản Nhụy Ái rất nhiều, từng tê bào đều nhảy lên, giống như thời điểm cô ở cô nhi viện, Giản Nhụy Ái đang đứng ở bên cạnh nhìn anh.

Nhưng mà anh biết tất cả đều là ảo tưởng của anh, Giản Nhụy Ái sẽ không trở về, bàn tay cầm nắm cửa, cũng run nhẹ nhẹ.

Anh cố lấy dũng khí mở cánh cửa ra!

Căn phòng quen thuộc cũng đã sớm không còn mùi vị quen thuộc nữa, đồ vật bên trong vẫn còn nguyên vẹn, vẫn còn nguyên hình dáng như lúc trước Giản Nhụy Ái ở đây.

Anh vuốt ve ga giường mà cô đã nằm qua, mỹ phẩm đã dùng qua, quần áo cô đã mặc qua, những thứ đồ này cũng đều do dòng chảy thời gian, đã đem mùi của cô thoái không còn lưu lại chút gì.

Cầm lấy bức ảnh ở đầu giường, đó là bức ảnh cô và anh gắn bó bên nhau, khi đó bọn họ đều cười rất vui vẻ.

Đơn Triết Hạo vô lực trượt xuống ngồi trên mặt đất, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người trong hình, cô mỉm cười in sâu vào tim anh, đột nhiên hình ảnh trở nên mơ hồ.

Một giọt nước mắt rơi vào trong tấm hình, anh cho rằng năm năm nay, anh đã luyện thành một thân máu lạnh, đã không còn rơi

lệ được nữa, nhưng khi anh nhìn thấy tấm ảnh này, lại không kìm được nước mắt rơi xuống.

Đã bao nhiêu đêm? Bao nhiêu ngày? Trong đầu của anh đều là hình ảnh của Giản Nhụy Ái, để cho lòng anh đau đớn.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Bà nội mang chút đồ đi lên, lại nhìn thấy cửa phòng mở, thời điểm đẩy cửa ra, nhìn thấy Đơn Triết Hạo lấy thuốc từ trong lọ, đưa vào trong miệng.

Bà vội vàng, vật từ trong tay rơi xuống, rầm rầm, Đơn Triết Hạo kinh ngạc nghiêng đầu nhìn bà nội.

Bà chạy đến trước mặt Đơn Triết Hạo “Hạo, con ở đây uống cái gì?”

Đơn Triết Hạo hậm hực không biết bà nội sẽ xuất hiện, trên mặt kinh ngạc, cầm cái gì đó trong tay giấu ở phía sau lưng, mím môi, không nói câu nào.

“Đem nó ra.” Bà nội nghiêm nghị nói.

Đơn Triết Hạo nhíu mày, trên mặt cứng ngắc... “Bà nội, không có gì!”

“Không có gì? Không có gì tại sao con lại không mang ra?” Bà nội lớn tiếng nói, trên thế giới này bà chỉ còn có thể dựa vào cháu nội, nếu như anh nghĩ không thông muốn tự sát, một bà già như bà biết làm gì bây giờ?

Từng có kinh nghiệm qua, bà sợ chuyện lại xảy ra một lần nữa, bà sẽ không chịu nổi.

Nhớ lại đoạn thời gian đó, mọi việc đều lỏe lên trong đầu bà, khiến cho bà hoảng sợ run rẩy, anh muốn tự sát trong chính bể bơi nhà mình, nếu như không phải có người phát hiện sớm, bà cháu bọn họ đã âm dương chia cắt rồi.

Nếu như không phải là bà lấy cái chết ra uy hiếp, anh mới chịu bỏ đi ý niệm coi thường mạng sống, cũng không có Đơn Triết Hạo toàn vẹn như ngày hôm nay.

Không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy anh nghĩ không thông, qua nhiều năm như vậy anh vẫn chưa học được cách buông tha!

Đơn Triết Hạo thấy ánh mắt của bà nội, chỉ có thể chấp nhận lấy ra lọ nhỏ đang giấu ở trong tay.

Ở bà nội nhìn thấy lọ thuốc ngủ, cả người lảo đảo mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống, Đơn Triết Hạo vội vàng đỡ bà nội.

“Làm sao con có thể có bộ dáng như vậy?” Bà nội rời lê, bàn tay cầm lọ thuốc ngủ đều phát run: “Chẳng lẽ, Tiểu Nhụy thật sự quan trọng như vậy, có thể làm cho con muốn tồn thương chính cả bản thân mình, năm năm, ròng rã đã năm năm rồi, Hạo, coi như bà nội cầu xin con, nên đi ra ngoài đi”

Đơn Triết Hạo quỳ xuống trước mặt bà nội “Con không nén như vậy, bà nội, cầu xin bà không nén như vậy”

Nước mắt cỏ kìm nép cũng không trụ được chảy xuống, dù con người có kiên cường đến đâu, cũng sẽ có nước mắt đau lòng.

“Không muốn bà như vậy, tại sao bà lại có một đứa cháu ngu ngốc như thế, bà biết làm thế nào để xin lỗi liệt tổ liệt tông dưới cữu tuyền đây? Con là độc đinh của nhà họ Đơn, biết không?” Bà nội khóc thút thít hầm hù “Đàn ông nhà họ Đơn, lại có thể vì phụ nữ mà đi uống thuốc ngủ hay sao?”

“Nhưng không có nó con sẽ không ngủ được, con không khống chế được mình, mỗi khi đến đêm khuya, trong đầu con đều là hình ảnh Tiểu Nhụy, cô ấy đang trách con không có chăm sóc tốt cho mẹ con cô ấy, làm cho bọn họ sớm rời đi, bà nội, bà biết không? Đầu óc con giống như sắp nổ tung”

Đơn Triết Hạo ngồi xổm xuống khổ sở ôm đầu, thân thể cao lớn như mất hết sức lực, giống như vách tường chắn gió bị đổ ngã.

Bà nội đau lòng ôm lấy Đơn Triết Hạo, gương mặt tràn đầy nước mắt “Được rồi, đừng khóc, là bà nội không đúng, là lỗi của bà nội, bà nội không nên quát con, bà nội biết lỗi của con, nhưng dù có khổ sở con cũng phải tiếp tục sống, con người nếu như còn hô hấp thì sẽ phải kiên cường tiếp tục cuộc sống của mình, như vậy mới đúng với người đã chết, bà tin, Tiểu Nhụy cũng sẽ không hi vọng con vẫn tiếp tục ngược đãi chính mình”

Hai người không nói chuyện tiếp, chỉ là nghe tiếng tim đập của nhau, mặt mũi bà nội đã nhăn nheo, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Hôm sau, Giản Nhụy Ái đang quét dọn nhà cửa, dù sao gian phòng cũng không quá lớn, nhưng cứ bắt dì Vương quét dọn cũng không phải là chuyện hay.

Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn đọc báo, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Giản Nhụy Ái đang đứng ở trên ghế lau cửa thủy tinh, rất sợ cô không cẩn thận sẽ ngã xuống.

“Tiểu Nhụy, không cần leo cao như vậy, coi chừng một chút!”
Từ đầu đến cuối anh vẫn không yên lòng, bắt đầu khuyên ngăn.

Giản Nhụy Ái lau mồ hôi trên trán, nhìn Cụ Duệ Tường cười
cười “Không có việc gì, trước kia khi còn bé em còn leo cao hơn
cũng không có chuyện gì, độ cao này cũng không làm khó được em
đâu”

Thật sự cô có chút phải cố gắng, dù sao nhiều năm không vận
động, bây giờ phải vận động quét dọn nhà cửa, khiến cô mệt mỏi rã
rời.

Dì Vương nhìn thấy Giản Nhụy Ái trèo cao như thế, bà làm
việc ở nhà họ Cụ nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua cô chủ
nào chịu làm việc nhà “Cô chủ, làm sao cô lại trèo cao như vậy?
Mau xuống, tôi đến nhà họ Cụ tìm mấy người có thể làm việc này,
cứ để cho các cô ấy làm là được”

Thật ra thì, cũng không phải do dì Vương gọi mà là Cụ Duệ
Tường nhìn thấy Giản Nhụy Ái kiên trì muốn quét dọn vệ sinh, liền
phái mấy người giúp việc trong nhà họ Cụ đến đây giúp một tay.
Có thể nhìn ra cậu chủ vô cùng tốt và quan tâm cô chủ!

Giản Nhụy Ái thấy xuất hiện mấy cô gái xinh đẹp, không ngờ người giúp việc của Cụ Duệ Tường cũng muôn hoa đua thắm như thế.

Nhà của mình lại gọi người khác đến dọn dẹp khiến Giản Nhụy Ái cô có chút xấu hổ, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên trì củadì Vương và Cụ Duệ Tường, cô cũng không muốn làm cho bọn họ lo lắng.

Từ trên cái ghế nhảy xuống, lúng túng nhìn mấy người giúp việc xinh đẹp “Cái kia liền làm phiền mấy người!”

Mấy người giúp việc vốn là thận trọng, sợ cô chủ là người khó tính, nhưng không ngờ lại có thể thiện lương như vậy, trên mặt mọi người đều mỉm cười: “Không có chuyện gì, đây là bốn phận công việc của chúng tôi”

Chương 5

GIỌNG NÓI QUEN THUỘC

‘Ring...’ chuông điện thoại di động vang lên.

Cụ Duệ Tường cầm điện thoại di động, nhìn cái tên quen thuộc trên màn hình, không ngờ tin tức của anh vẫn như cũ nhanh như vậy, ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô đang nghiêng đầu nhìn về phía khác.

Anh lộ ra một nụ cười sâu xa, nhận điện thoại, giọng nói trầm thấp từ đầu bên kia tuyên bố “Duệ Tường, trở về rồi, lúc nào ra ngoài uống một chai đi?”

“Không, gần đây không rảnh, để hôm khác đi? Hơn nữa có một người muốn cho cậu gặp một chút!” Cụ Duệ Tường nói.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày “Ai vậy?”

“Bà xã của tôi!” Cụ Duệ Tường kiên định nói.

Giản Nhụy Ái bị dọa sợ đến mức cái cốc đang cầm trong tay liền rơi xuống sàn nhà “A!”

Nước nóng trong cốc bắn hết lên bắp chân của cô, Cụ Duệ Tường vội vàng đẩy xe lăn qua “Làm sao vậy?”

Dì Vương cũng chạy tới “Cô chủ không sao chứ?”

Giản Nhụy Ái nhìn hai người vội vàng như vậy, tất cả mọi người trong nhà cũng đang nhìn mình, có chút xấu hổ cúi thấp đầu “Không có chuyện gì, chỉ là không cẩn thận bị bỗng, mọi người cứ làm chuyện của mình đi.”

Dì Vương không yên lòng nhìn chân của Giản Nhụy Ái, thấy cô thật sự không bị việc gì, mới yên tâm nhặt mảnh vụn trên đất “Cô chủ, cô sang bên đó ngồi đi, cẩn thận không dẫm lên mảnh sành.”

“Cám ơn dì Vương!”

Mọi động tĩnh của bọn họ, từ đầu đến cuối đều truyền vào trong tai Đơn Triết Hạo, không biết vì sao khi nghe giọng nói của bà xã Cụ Duệ Tường, trong lòng Đơn Triết Hạo lại nhảy dựng lên, giọng nói rất quen thuộc, giống như... Bà xã của anh, giọng nói của Giản Nhụy Ái, là cô sao?

Đơn Triết Hạo buồn cười nâng khéo môi lên, gần đây anh xuất hiện ảo giác ngày càng nghiêm trọng rồi, mệt mỏi ngắt điện thoại, liền nhìn thấy Y Thiếu Thiên đi vào phòng làm việc.

Anh dựa lưng vào ghế, hai tay gối lên đầu, hai nút áo ngực bị cởi ra, cơ ngực không chút kiêng kỵ nào lộ ra bên ngoài, quyến rũ lại đẹp trai, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không chống cự lại được mị lực đó.

Nhưng người đi vào lại không phải là phụ nữ, mà là Y Thiếu Thiên!

“Chuyện gì?” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói.

“Tổng giám đốc, buổi biểu diễn tối ngày mai, tôi thấy sắc mặt anh không được tốt, có muốn hủy bỏ hay không?” Y Thiếu Thiên không yên lòng vì Đơn Triết Hạo, cả ngày bận rộn xử lý công việc, lại còn phải luyện hát và vũ đạo, thật sự bận đến mức thời gian để thở cũng không có.

Anh cũng biết tại sao Đơn Triết Hạo lại muốn ép mình chật như vậy? Bận nhiều việc... là để lấy chuyện công việc giúp anh tạm thời quên đi Giản Nhụy Ái, nhưng mà như thế thân thể của anh cũng sẽ không gánh hết được.

“Không cần!” Đơn Triết Hạo âm trầm nói, đôi mắt lại nhìn về bức ảnh trên bàn, đó là ảnh chụp chung của anh và Giản Nhụy Ái, nụ cười trên mặt cô rất rực rỡ, đó chính là ảnh cưới của bọn họ.

Anh nhất định phải trở thành minh tinh đẹp trai nhất trong lòng Giản Nhụy Ái!

Sau khi làm xong mọi việc, cũng như thu xếp xong cho bà nội, anh sẽ đi tìm Giản Nhụy Ái, sẽ không để cho Giản Nhụy Ái phải cô đơn.

Y Thiếu Thiên thấy Đơn Triết Hạo kiên trì như vậy, cũng không tiện nói gì? Chỉ có thể yên lặng lui ra ngoài.

Ban đêm, xe của anh xuyên qua con đường không một bóng người, cửa xe không kéo lên, anh thích để gió thổi vào mặt mình, cảm giác đau rát sẽ làm cho lòng anh không đau đớn như vậy nữa!

Lái xe trên đường, anh đã không biết bao nhiêu lần, muôn đụng vào vạch ngăn cách, khiến cả người tan xương nát thịt, nhưng mỗi khi đến thời khắc mấu chốt anh lại không thực hiện được.

Mỗi khi nhớ đến Giản Nhụy Ái anh liền lái xe đến chỗ mộ của cô, lặng lẽ ngồi ở đó, tán dóc một hồi cùng với cô, hay là nói để cho cô bồi mình, cho đến rạng sáng anh mới lái xe trở về bộ dáng phong lưu thường ngày.

“Tiểu Nhụy, anh tới rồi, anh rất nhớ em!”Đơn Triết Hạo tựa vào bên cạnh bia mộ, bàn tay sờ lên tấm bia, giống hệt như Giản Nhụy Ái đang ở bên cạnh anh.

Nhắm mắt lại, chỉ có ở bên cạnh cô, anh mới biểu lộ ra cảm xúc chân thật của mình, cả trái tim mới có thể buông lỏng rất nhiều, nhắm mắt lại nghe tiếng kêu của éch, khóc mắt có một chút chất lỏng không rõ chảy xuống.

Anh lấy tay lau đi, cho rằng đó là mồ hôi, nhưng hóa ra nó lại là nước mắt, gần đây anh càng ngày càng thích khóc, lúc trước cho dù có mười cây súng lục chĩa về phía anh cùng một lúc, lông mày Đơn Triết Hạo cũng không thèm nhíu lấy một cái, mà bây giờ anh lại hay lấy nước mắt để rửa mặt.

Có lẽ càng ngày anh càng không có tiền đồ!

“Tiểu Nhụy, làm sao vậy?”Cụ Duệ Tường không yên lòng nhìn Giản Nhụy Ái, từ khi anh và Đơn Triết Hạo nói điện thoại xong, Giản Nhụy Ái liền mất hồn mất vía.

Giản Nhụy Ái xoa lỗ tai, cảm thấy lỗ tai mình vô cùng nhợt, giống như có người nói chuyện ở bên tai cô, thấy vẻ mặt không yên lòng của Cụ Duệ Tường, cười cười: “Không có chuyện gì, lỗ tai rất ngứa.”

“Có muốn anh giúp em ngoáy lỗ tai không?”

“Không cần! Chỉ là có chút ngứa, hiện tại đã không có chuyện gì, Hạo Hạo, làm sao con đã trở về?” Giản Nhụy Ái mắt tinh nhìn thấy con trai mình đang đứng ở cửa, nắm tay dắt cậu vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tử Hạo mang theo nụ cười, cầm hai tờ vé ở trên tay “Mẹ, viện trưởng cho con hai tấm vé vào cửa của buổi biểu diễn, tối mai mẹ đi cùng con chứ?”

Giản Nhụy Ái biến sắc nhìn thấy hình cùng tên trên tấm vé, bàn tay cầm vé cũng run rẩy, tại sao khắp nơi đều là Đơn Triết Hạo? Tại sao anh lại luôn giống như âm hồn không tan cuốn lấy cô vậy?

“Hạo Hạo, mẹ con không thoải mái, ngày mai ba đi với con.” Cụ Duệ Tường ôm lấy Giản Tử Hạo, cung chiều vuốt đầu của bé.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Giản Tử Hạo tràn đầy lo lắng nghe thấy thân thể của Giản Nhụy Ái không thoải mái.

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo, lại nhìn tờ vé, thật ra thì cô không muốn để cho Giản Tử Hạo đến xem buổi biểu diễn của Đơn Triết Hạo, cô không muốn Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Tử Hạo,

nhưng nhìn ánh mắt tràn đầy háo hức của cậu, cô lại không đành lòng ngăn cản.

“Mẹ, chỉ là thân thể có chút không thoải mái thôi, con đi với ba, được không?”

“Ù... Được rồi! Mặc dù mẹ không thể đi rất đáng tiếc, bất quá con sẽ chụp hình mang về.” Giản Tử Hạo hôn một cái lên gương mặt của Giản Nhụy Ái “Mẹ, con đi tắm trước.”

“Được, thật biết nghe lời!” Giản Nhụy Ái xoa đầu Giản Tử Hạo, con trai của cô mới năm tuổi, nhưng đã vô cùng hiểu chuyện, chuyện gì cũng đều không cần cô quan tâm, chuyện của mình đều làm được gọn gàng ngăn nắp.

Con trai cô thừa hưởng tính cách của Đơn Triết Hạo, còn nhỏ tuổi nhưng đã thích sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, về nhà là lập tức phải đi tắm, nếu không cả người liền không thoải mái, cô cũng không có ngăn cản cậu.

Nhin dì Vương mang Giản Tử Hạo đi, cô mới thả lỏng quay đầu nhìn Cụ Duệ Tường “Cám ơn anh, Duệ Tường!”

“Tiểu Nhụy, chúng ta lựa chọn trở lại, khó tránh khỏi sẽ đụng phải Hạo, nếu em nghĩ mình đã chết rồi, cũng không cần lựa chọn tránh trốn, nếu không cậu ta sẽ nghi ngờ, dũng cảm đi đối mặt, em phải nhớ em không phải là Giản Nhụy Ái, hiện tại em có một thân phận khác chính là Đơn Giản.”

Đúng! Giản Nhụy Ái đã chết, khi cô lựa chọn tiếp nhận sự giúp đỡ của Cụ Duệ Tường, thì cô cũng đã chết rồi, năm năm trước Cụ Duệ Tường đã an bài cho cô một thân phận khác, Đơn Giản chính là người đã thay cô chết đi.

Cô lựa chọn dùng cái tên này, là bởi vì cô ấy thay cô chết đi, cho nên cô phải thay thế cô ấy sống tiếp.

“Em chưa chuẩn bị xong? Em sợ... Duệ Tường, em biết mình nhát gan, có thể cho em thêm chút thời gian không?”

Cô không dám chắc khi gặp Đơn Triết Hạo cô sẽ không lộ ra sơ hở nào, cô biết là mình mềm yếu, nhưng cô thật sự không có biện pháp.

“Anh không ép buộc em, anh hi vọng em có thể kiên cường, nhưng anh tin rằng ngày mai anh dẫn Hạo đi xem buổi biểu diễn, Hạo nhất định sẽ đến gặp em, dù sao em cũng là vợ anh, cậu ấy là anh em với anh, mà Hạo lại là người trọng tình cảm, cho nên em phải dùng thời gian nhanh nhất để điều chỉnh tốt tâm trạng của mình.”

Chương 6

THAM GIA BUỒI BIỂU DIỄN CỦA ĐƠN TRIẾT HẠO

Cụ Duệ Tường không muôn ép buộc cô nhưng là Đơn Triết Hạo rất thông minh, lại nhạy cảm, tin rằng khi nghe được giọng nói quen thuộc trong điện thoại, chờ cậu ta phản ứng kịp, cậu ta nhất định sẽ nghi ngờ, nhưng nếu lúc đó Giản Nhụy Ái vẫn chưa chuẩn bị xong mà gặp phải Đơn Triết Hạo sợ là sẽ lộ ra sơ hở.

Thật ra thì, anh có thể lựa chọn để cho Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái ở cùng nhau, nhưng hiện tại anh lại không nghĩ như vậy.

Nếu như chân của anh không có bị ngã đứt, anh sẽ hào phóng chúc phúc cho bọn họ, nhưng anh không có gì cả, âm nhạc cũng không có, anh chỉ có Giản Nhụy Ái cùng Hạo Hạo, anh không thể không có bọn họ, nếu không anh thật sự giống như kẻ trắng tay.

Anh chỉ có thể lựa chọn phản bội Đơn Triết Hạo, phản bội tình cảm anh em nhiều năm của bọn họ!

“Được, em sẽ cố gắng, tin tưởng em.” Nói ra những lời này nhưng trong lòng Giản Nhụy Ái cũng không chắc chắn, bất quá cô không muốn nghĩ nhiều như vậy, thuyên túi cầu tự nhiên sẽ thăng, đi một bước tính một bước vậy.

Giản Nhụy Ái làm xong mọi việc, liền đỡ Cụ Duệ Tường lên giường, bỗng nhiên, thân thể của cô rơi vào trong lòng ngực Cụ Duệ Tường.

Cả người cô cứng ngắc, vẻ mặt lúng túng muốn tránh khỏi lồng ngực Cụ Duệ Tường “Duệ Tường...”

Cụ Duệ Tường biết chính mình thất lễ, nhưng có thể ôm cô trong ngực như vậy, anh không muốn buông tay, lại càng không cam lòng buông ra “Tiểu Nhụy, chỉ mấy phút thôi, có thể không?”

Giọng nói gần như cầu xin, khiến Giản Nhụy Ái không thể cự tuyệt, chỉ có thể yên lặng người được mùi xà phòng nhàn nhạt trên người anh. Trên người Cụ Duệ Tường không có mùi hương hoa nhàn nhạt giống như Đơn Triết Hạo.

Lồng ngực Cụ Duệ Tường làm chô cô cảm thấy rất yên bình, giống như là được anh trai ôm.

Mấy phút sau, cô khe khẽ đẩy lồng ngực Cụ Duệ Tường ra “Duệ Tường, đi ngủ đi”

Giản Nhụy Ái sửa sang lại ga giường cho anh xong, thay anh đắp kín chăn, vừa định đi ra cửa, liền bị anh nắm chặt tay lại.

Cô kỳ quái nhìn Cụ Duệ Tường, cô cảm thấy Cụ Duệ Tường có chút quái dị “Làm sao vậy?”

“Tiểu Nhụy, em có thể hát cho anh nghe không, anh không ngủ được!”

Một đôi mắt khẩn cầu, khiến Giản Nhụy Ái không thể cự tuyệt được, chỉ có thể chấp nhận mang cái ghế ngồi ở bên giường, bình

thường Cụ Duệ Tường rất lạnh lùng,nhưng khi ở bên cạnh cô lại giống như một đứa trẻ con, làm cho cô có chút không nghĩ ra.

Giai điệu nhu hòa tuyệt đẹp từ trong miệng Giản Nhụy Ái bay ra, mang theo cảm giác mát mẻ.

Đêm khuya yên tĩnh, giọng hát của Giản Nhụy Ái vẫn êm ái như cũ, Cụ Duệ Tường từ từ đi vào giấc ngủ, môi vẫn còn mỉm cười, nếu như thời gian có thể dừng lại ở thời khắc này, cho dù phải trả bất cứ giá nào, anh đều nguyện ý.

Giản Nhụy Ái thấy Cụ Duệ Tường đã ngủ, đắp kín chăn, mới an tâm rời đi, coi như là vợ chồng, nhưng Cụ Duệ Tường biết trong lòng Giản Nhụy Ái vẫn không quên được Đơn Triết Hạo, cho nên sau khi kết hôn bọn họ vẫn ở riêng.

Về điểm này, Giản Nhụy Ái vô cùng cảm ơn Cụ Duệ Tường, anh không có ép buộc cô!

Hôm sau, hội trường buổi biểu diễn đặc biệt lớn có thể chứa được hơn một triệu người, cũng đã đông ngập người, ánh đèn lấp lánh, âm nhạc sôi động vang lên.

Cụ Duệ Tường được vệ sĩ đẩy xe lăn, ôm Giản Tử Hạo, đi vào trong hội trường biểu diễn. Cậu bé chưa từng được nhìn qua một hội trường lớn như vậy, ánh mắt kinh ngạc đến ngây người nhìn bốn phía “Ba, thật nhiều người!”

“Tương lai con lớn lên, trở thành minh tinh, sẽ càng có nhiều người hơn, ba sẽ chuẩn bị cho con một hội trường còn hoành tráng

hơn” Cụ Duệ Tường xoa đầu Giản Tử Hạo, ý bảo vệ sĩ đầy anh đi qua.

Có thể mọi người nhìn thấy Cụ Duệ Tường tàn tật, cũng có thể là mọi người cảm thấy bọn họ đặc biệt, làm hấp dẫn ánh mắt của mấy phóng viên trong hội trường “Hai người là người hâm mộ Đơn Triết Hạo sao?”

Cụ Duệ Tường không ngờ tới phóng viên sẽ hỏi mình, sắc mặt lạnh lùng, trong lòng lạnh lẽo không muốn chào hỏi người khác, làm cho người ta khiếp sợ, bàn tay đang cầm mic của phóng viên run rẩy chưa kịp hỏi tiếp cái gì đã bị Vệ sĩ sau lưng Cụ Duệ Tường đuổi đi.

“Tiên sinh, anh trả lời một câu thôi cũng được!”

“Ném ra ngoài...” Cụ Duệ Tường không khách khí ra lệnh, cảm thấy chán ghét “Đợi chút... Tra rõ tên tòa soạn báo, san bằng tòa soạn báo đó.”

“Dạ!”

Chân người phóng viên mềm nhũn liền quỳ xuống, gương mặt tái nhợt, thì ra người ngồi xe lăn trước mặt có địa vị rất lớn, lần này xã hội lại thêm nhiều người thất nghiệp rồi.

Mọi người xung quanh cũng biết địa vị của Cụ Duệ Tường không phải là kẻ đầu đường xó chợ, cũng không dám mạo phạm, rồi rít nhường đường.

“Ba, ba thật anh tuấn!” Giản Tử Hạo biết Cụ Duệ Tường xuất hiện, nhất định sẽ dẫn tới vây xem, có thể là ba của cậu quá xuất sắc, cậu vui vẻ vòng chặc cổ của Cụ Duệ Tường.

Viện trưởng cho bọn họ vé vào cửa là vé vip, vệ sĩ đem bọn họ đẩy tới khu vực ghế vip.

Giản Tử Hạo nhìn ánh sáng lóe lên trên sân khấu, khí phách như vậy, ánh sáng bắn ra bốn phía, làm cho cậu thích vô cùng “Ba, tương lai con cũng muốn có sân khấu như vậy, có thể chứ?”

Cụ Duệ Tường tự tay dạy cậu chơi violin, ở nước Mĩ Giản Tử Hạo đã tham gia nhiều cuộc tranh tài đàn violin dành cho thiếu nhi, đã từng được mời tham gia cuộc thi của toàn nước Mĩ? Trên đấu trường quốc tế giành được chức vô địch.

“Sẽ có cơ hội.” Cho tới bây giờ Cụ Duệ Tường đều tin tưởng tài năng của Giản Tử Hạo, dù sao thằng bé cũng là học trò của anh.

Y Thiếu Thiên đi ra sân khấu, kinh ngạc nhìn thấy Cụ Duệ Tường ôm một đứa bé ngồi dưới sân khấu, khi anh nhìn thấy Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn, miệng há lớn giống như có thể nhét vừa mười quả trứng gà.

Anh xoay người chạy vào phòng hóa trang, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang trang điểm, kích động khiến lời nói không được mạch lạc “Tổng giám đốc, tôi... Tôi nhìn thấy Cụ Duệ Tường, anh ta ngồi xe lăn, không đúng, anh ta ôm một đứa bé, ở ngay vị trí dưới sân khấu.”

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn Y Thiếu Thiên, nhiều năm không thấy lão bằng hữu⁽¹⁾, cư nhiên lại có thể đến xem anh biểu diễn, anh có chút thụ sủng nhược kinh, “Y Thiếu Thiên, đi mời cậu ấy đến đây.”

(1) người bạn già.

“Được!” Y Thiếu Thiên cũng đã rất lâu không nhìn thấy Cụ Duệ Tường, từ sau khi Giản Nhụy Ái rời đi, anh cũng biến mất theo, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy anh trong hoàn cảnh này.

Nói thật, trong lòng anh cũng kích động.

“Duệ Tường...” Y Thiếu Thiên nhìn thấy Cụ Duệ Tường kích động gọi.

Mọi người nhìn thấy trợ lý của Đơn Triết Hạo, mắt không khỏi sáng lên, thật ra thì trong lòng bọn cảm thấy trợ lý của Đơn Triết Hạo cũng rất đẹp trai, thì ra là anh đẹp trai ngồi trên xe lăn cũng biết Đơn Triết Hạo, không trách được anh ta xuất hiện lại có dáng vẻ như vậy.

Trên mặt Cụ Duệ Tường không có bất kỳ biến hóa gì, anh cũng đoán khi mình xuất hiện, Đơn Triết Hạo chắc chắn sẽ bảo Y Thiếu Thiên mời mình đến phía sau hậu trường “Thiếu Thiên, Hạo cho cậu đi gọi tôi đến!”

“Mấy năm không thấy, vẫn thông minh như vậy.” Y Thiếu Thiên thắc mắc nhìn Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn và đứa bé trên người “Đây là?”

“Giản Tử Hạo, con trai của tớ, Hạo Hạo chào chú.” Cụ Duệ Tường nói.

Giản Tử Hạo khéo léo hiểu chuyện, nhìn thấy ba lạnh lùng không muốn giao tiếp cùng với người khác, nhưng lại có thể cười với người đàn ông trước mặt, chứng tỏ quan hệ của bọn họ không phải bình thường, hơn nữa người người đàn ông kia trông cũng không đáng ghét “Cháu chào chú!”

Y Thiếu Thiên nhìn đứa nhỏ đáng yêu, lại lễ phép như vậy, trên mặt liền mỉm cười “Thật là ngoan! Duệ Tường, khi nào thì cậu có con lớn như thế này?”

“Đi vào trước rồi nói, nếu không Hạo lại tức giận”

“A, đúng đúng...” Y Thiếu Thiên bừng tỉnh hiểu ra, huống chi hiện tại không thể chọc giận Đơn Triết Hạo, tính khí của anh đã trở nên kém vô cùng.

Chương 7

ĐƠN TRIẾT HẠO BIỂU DIỄN CÙNG GIẢN TỬ HẠO

“Đi vào trước rồi nói, nếu không Hạo lại tức giận”

“A, đúng đúng...” Y Thiếu Thiên bừng tỉnh hiểu ra, huống chi hiện tại không thể chọc giận Đơn Triết Hạo, tính khí của anh đã trở nên kém vô cùng.

Anh cũng không muốn là người ăn con cua thứ nhất⁽¹⁾, sẽ bị Đơn Triết Hạo cắt thành tám khúc, đầy xe lăn của Cụ Duệ Tường đi vào cửa, mặc dù trong lòng tràn đầy thắc mắc cũng muốn hỏi Cụ Duệ Tường, nhưng không thể làm trễ nãi thời gian, hơn nữa Đơn Triết Hạo sẽ giúp anh hỏi.

(1) làm liều mà được lợi.

Bọn họ liền biến mất trước ánh mắt ghen tỵ của mọi người.

“Duệ Tường...” Đơn Triết Hạo nhìn thấy Cụ Duệ Tường, bỏ qua thợ trang điểm ở bên cạnh, đi đến trước mặt Cụ Duệ Tường, khi anh nhìn thấy bộ dạng của Cụ Duệ Tường, trên mặt thoáng qua kinh ngạc, khi nhìn đứa bé trên người cậu ta, khuôn mặt liền xuất hiện vẻ nghi ngờ.

“Chú khỏe!” Giản Tử Hạo sùng bái Đơn Triết Hạo, cậu hâm mộ anh có thể mở cuộc biểu diễn lớn như thế.

Đơn Triết Hạo trọn mắt dũ tợn nhìn Giản Tử Hạo, lại nhìn Cụ Duệ Tường, chờ đợi Cụ Duệ Tường giải thích.

“Thằng bé là con trai tớ, tên là Giản Tử Hạo, mà chân tớ là do cứu con trai bị ngã xuống núi, nên chân tay bị ngã đứt, giải thích xong.” Cụ Duệ Tường giải thích một nửa, một nửa kia anh sẽ không nói.

Đơn Triết Hạo sẽ không biết chính anh đã lén đem bạn gái của cậu ta đi, đã từng tìm người sắp chết để sắp đặt mọi việc, cho cô ấy chỉnh dung, để cho cô ấy học tập từng cử chỉ của Giản Nhụy Ái, mới có thể làm cho Đơn Triết Hạo tin rằng người xảy ra tai nạn xe cô chính là Giản Nhụy Ái.

Có thể cậu ấy nằm mơ không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy!

Đơn Triết Hạo nhạy cảm đối với ba chữ Giản Tử Hạo, khẽ nhíu mày “Tại sao thằng bé lại không theo họ cậu?”

“Hạo Hạo cùng họ với mẹ” Cụ Duệ Tường hạ thấp mắt nhìn Giản Tử Hạo, trong mắt lóe lên tia sáng, anh cũng hiểu được ý nghĩ trong đầu thằng bé: “Hạo, có thể để cho Hạo Hạo đi lên biểu diễn chung với cậu không, Hạo Hạo kéo violin cũng không tệ.”

Giản Tử Hạo không ngờ Cụ Duệ Tường sẽ đưa ra loại yêu cầu này, trong mắt vui mừng, khát vọng nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Tử Hạo, trong lòng anh đầy nghi ngờ. Dù sao cũng đã mấy năm không thấy Cụ Duệ Tường,

bây giờ cậu ta mở miệng yêu cầu, anh cũng không có lý do cự tuyệt: “Được!”

“Cám ơn...” Ánh mắt Cụ Duệ Tường ra hiệu cho vệ sĩ, họ liền đem đàn violin đã chuẩn bị sẵn lấy ra đưa tới trước mặt mọi người “Hạo Hạo, con có thể được lên sân khấu, phải cố gắng lên!”

“Ba, con thật sự có thể lên sân khấu lớn đó biểu diễn violin, con thật sự có thể không?” Hai mắt Giản Tử Hạo mờ to khao khát “Thật tốt quá, nếu mẹ cũng tới thì thật là tốt.”

“Sẽ, Ba sẽ quay video cho mẹ xem nên Hạo Hạo phải cố gắng lên!”

“Ba, Hạo Hạo sẽ không để cho ba và mẹ phải thất vọng!” Giản Tử Hạo kiêu ngạo nói, trời sinh cậu đã thích biểu diễn, cho nên có thể đứng biểu diễn ở trên sân khấu lớn, cậu vui đến quên cả trời đất, ôm lấy Cụ Duệ Tường hôn anh một cái.

Đơn Triết Hạo lặng lẽ nhìn bọn họ, lại làm anh nhớ tới đứa bé trong bụng Giản Nhụy Ái, nếu như bọn họ không gặp chuyện không may, có lẽ đứa bé của bọn họ cũng đã lớn như vậy, cũng sẽ làm nũng với anh như thế! Vẻ mặt lộ ra ưu thương nhàn nhạt, anh cần gì nghĩ đến những chuyện không vui kia chứ.

“Hạo Hạo, nói cảm ơn với chú!” Cụ Duệ Tường cắt đứt suy nghĩ của Đơn Triết Hạo.

Giản Tử Hạo ngược mắt nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, trong lòng cậu tràn đầy sùng bái đối với Đơn Triết Hạo, gương mặt cũng

có chút ứng hòng “Cám ơn, chú...”

Giọng nói thật nhỏ, nhưng mà lại khiến cho Đơn Triết Hạo buồn cười, cũng không biết tại sao anh lại không ghét Giản Tử Hạo, có lẽ trong lúc vô hình anh đã coi nó như con trai của mình “Không cần khách sáo”

Nụ cười của Đơn Triết Hạo khiến Cụ Duệ Tường và Y Thiếu Thiên kinh ngạc, nhưng Cụ Duệ Tường rất nhanh đã phản ứng kịp “Này mau đi chuẩn bị một chút, tớ muốn nhìn hai người biểu diễn.”

“Ba, con sẽ cố gắng! chú, xin chỉ giáo nhiều hơn!” Giản Tử Hạo thành thực nói khiến ba đắng mà râu bật cười.

Đơn Triết Hạo đã rất lâu không cười, xem ra anh rất có duyên với Giản Tử Hạo, anh tự tay ôm Giản Tử Hạo lên “Chúng ta sẽ cùng làm quen liên kết tình cảm trước khi cùng biểu diễn nào”

Y Thiếu Thiên đã lâu mới nhìn thấy tâm tình Đơn Triết Hạo tốt như vậy, nhìn Cụ Duệ Tường nói: “Vậy chúng ta đi ra ngoài để cho bọn họ chuẩn bị cẩn thận”

“Um!” Cụ Duệ Tường nhìn hai người không quen, lại thảo luận tựa như cùng vô cùng quen thuộc, Giản Tử Hạo từ nhỏ đã không thích giao thiệp với người khác, nhưng lần đầu tiên gặp mặt Đơn Triết Hạo, lại có thể thân thiết như vậy, chẳng lẽ cái này...

Thật sự anh cũng không muốn quá tuyệt tình, để cho Giản Tử Hạo trấn an Đơn Triết Hạo, đối với cậu ta như vậy cũng sẽ không công bằng.

“Hạo Hạo, phải nhớ lời chú nói, không được làm hỏng buổi biểu diễn của chú, biết không?” bình thường Cụ Duệ Tường không thích nói chuyện, nhưng đối với Giản Nhụy Ái và Giản Tử Hạo, anh lại nói nhiều vô cùng giống như bà già tám mươi tuổi.

Giản Tử Hạo dù sao cũng là đứa bé, có thể đứng ở trên sân khấu lớn biểu diễn liền sướng đến phát điên rồi “Biết, biết...”

Câu nhìn Đơn Triết Hạo cười, Giản Tử Hạo rất thích Đơn Triết Hạo, có lẽ đó là cảm giác sùng bái!

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Tử Hạo cầm violin, gương mặt mập mạp, sự mạnh mẽ đáng yêu đó để cho anh nhớ tới Giản Nhụy Ái, chỉ cần khi cô nghiêm túc làm việc, cũng sẽ bĩu môi.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng mỉm cười tự giễu, khiến Giản Tử Hạo cảm thấy kỳ quái “Chú, chú làm sao vậy?”

“Hạo Hạo, nói cho chú biết tên mẹ cháu là gì?” Đơn Triết Hạo cũng không biết tại sao mình muốn hỏi nhưng trong lòng anh đang khát vọng có thể nghe được cái tên quen thuộc kia từ trong miệng Giản Tử Hạo.

Anh luôn cảm thấy Giản Nhụy Ái vẫn còn sống ở trên thế giới này, hơn nữa còn ở tại nơi nào đó lắng lắng nhìn anh, chỉ là cô còn giận anh, cho nên không muốn gặp anh.

Anh thường an ủi mình như vậy, có lẽ như thế sẽ khiến lòng anh bớt đau đớn hơn!

Ánh mắt Giản Tử Hạo mê man nhưng vẫn trả lời: “Mẹ cháu tên là Giản Đơn!”

Cậu biết mình nói láo nhưng là ba mẹ đã dặn dò, nếu có người hỏi tên mẹ là gì sẽ phải nói là Giản Đơn, cậu không biết vì sao? Nhưng là lời cha mẹ nói không sai, cậu chỉ cần làm theo là tốt rồi.

‘Giản Đơn’ trong lòng Đơn Triết Hạo chùng xuống, ánh mắt ảm đạm, tại sao anh có thể nghĩ đây là đứa bé của Giản Nhụy Ái? Tại sao có thể nghĩ là đứa bé của mình “Cháu chuẩn bị cho tốt đi, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi”

Anh xoay người rời đi để Giản Tử Hạo đứng im mờ mịt!

Đơn Triết Hạo đứng ở bên cửa sổ sát đất, hai ngón tay đang kẹp xì gà, anh đã từng không hút thuốc, thế nhưng sau đó anh lại thích hút thuốc, nó sẽ giúp anh quên đi phiền não.

Mỗi lần biểu diễn anh cũng đều lắng lắng suy nghĩ một hồi, chờ đến khi tâm trạng bình tĩnh mới có thể lên sân khấu.

Vòng khói cuồn cuộn tản ra, trước mắt anh hóa thành từng vòng tròn, lông mày nhíu chặt, con ngươi thâm thúy lóe lên suy nghĩ.

Căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên một giọng nói non nớt “Chú, mẹ cháu nói hút thuốc có hại cho sức khỏe, hút ít đi một chút mới tốt”

Bỗng nhiên, bàn tay đang kẹp xì gà của Đơn Triết Hạo run rẩy hạ xuống, những lời này Giản Nhụy Ái cũng đã từng nói với anh, nghiêng đầu nhìn Giản Tử Hạo, giống như nhìn là thấy Giản Nhụy Ái.

Anh không biết vì sao? Mỗi lần nhìn Giản Tử Hạo sẽ nghĩ đến Giản Nhụy Ái, xem ra sự nhớ nhung của anh đối với Giản Nhụy Ái ngày càng sâu “Tốt lắm, chú ném thuốc lá đi, chúng ta lên sân khấu biểu diễn thôi.”

“Vâng ạ!” Giản Tử Hạo nghiêm túc nhìn anh vứt thuốc lá, mới gật đầu một cái.

Chương 8

TÀI NẤU ĂN CỦA MẸ

Giản Nhụy Ái ở nhà đứng ngồi không yên, đã rất khuya rồi mà vẫn không thấy Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo trở về, cô rất sợ Đơn Triết Hạo sẽ phát hiện ra Giản Tử Hạo chính là con trai của mình, nếu anh cướp con của cô đi thì làm thế nào?

Cô mặc áo ngủ đi xuống lầu, nhìn thấy Dì Vương vẫn còn đang bận rộn thu dọn nhà cửa “Dì Vương, thời tiết lạnh như vậy, không cần dọn dẹp, ngày mai hãy làm tiếp! dì nhanh đi nghỉ đi.”

“Cô chủ, tại sao cô còn chưa ngủ? Là chờ cậu chủ và thiếu gia sao? Thân thể cô rất yếu mau lên nghỉ ngơi trước, tôi chờ cậu chủ và thiếu gia là được rồi.” Dì Vương nhìn quần áo mỏng manh trên người Giản Nhụy Ái, vội vàng đem áo khoác trên ghế sa lon khoác lên trên người cô.

Không biết vì sao thời tiết tối nay lại có vẻ lạnh lẽo? Cũng không thể để bị cảm nha!

“Cám ơn dì Vương! Cháu không sao, cháu đợi bọn họ là được rồi, dì đi ngủ đi!”

Dì Vương nhìn Giản Nhụy Ái, cũng chỉ có thể nhượng bộ “Cô chủ, không cần chờ quá lâu, cậu chủ và thiếu gia về sẽ tự mình đi ngủ.”

“Vâng”

Giản Nhụy Ái nằm trên ghế sa lon, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

“Chú, cảm ơn chú đã cho cháu cơ hội được biểu diễn, cháu có thể ký tên cho cháu được không? Mẹ cháu rất thích cháu.” Giản Tử Hạo hỏi.

Cụ Duệ Tường khẽ run, anh không nghĩ tới Giản Tử Hạo sẽ yêu cầu như thế, mẹ của cậu thích Đơn Triết Hạo, Giản Tử Hạo làm sao lại biết?

Chẳng lẽ Giản Nhụy Ái vẫn âm thầm nhớ Đơn Triết Hạo! Lòng anh khẽ đau đớn, nhưng à lập tức che giấu, anh không thể để Đơn Triết Hạo nhìn ra kẽ hở, sẽ không đem bọn họ tặng cho Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn Cụ Duệ Tường, đây là con trai của Cụ Duệ Tường, anh không thể cự tuyệt, bất quá sự hiếu kỳ đối với người mẹ ở trong miệng Giản Tử Hạo lại càng tăng thêm.

“Ừ, được!” Đơn Triết Hạo cầm bút ký tên mình “Tặng cháu.” Vui vẻ xoa đầu Giản Tử Hạo, đứa bé này thật sự có duyên với anh.

“Hạo, hôm nào đến nhà tớ chơi một chút, để cho bà xã tớ nấu ăn cho cậu, bà xã tớ nấu ăn rất ngon.”

Những lời này anh không có nói sai, trước kia Giản Nhụy Ái còn chưa biết nấu ăn, nhưng mà trong khoảng thời gian năm năm này, vì chăm sóc cho Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo, cô đã học nấu ăn, đây cũng là chuyện mà Đơn Triết Hạo không biết.

Giản Tử Hạo chỉ là một đứa bé không có tâm cơ gì, cười tươi hướng ứng: “Đúng vậy! Mẹ nấu đồ ăn rất ngon, canh cá chua cay là ngon nhất.”

Trong lòng Đơn Triết Hạo run rẩy, canh cá chua cay cũng là một chuyện khó quên đối với anh, trước kia lúc anh và Giản Nhụy Ái cùng nhau đi ăn cơm, anh không ăn được cay, còn bị Giản Nhụy Ái cười, mấy năm đã trôi qua, nhưng nó vẫn còn in sâu trong ký ức của anh.

“Chú...” Giản Tử Hạo kéo vạt áo anh một cái.

Đơn Triết Hạo lấy lại tinh thần, mím môi cười: “Không có chuyện gì!”

Khi Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo trở về, vừa vào cửa đã nhìn thấy Giản Nhụy Ái nằm trên ghế sa lon ngủ quên.

Cụ Duệ Tường xót xa nhìn Giản Nhụy Ái, mỗi lần bọn họ về nhà muộn, Giản Nhụy Ái sẽ theo thói quen nằm ghế sa lon chờ bọn họ, có lúc chờ lâu quá mà ngủ quên mất, trời lạnh như thế, nằm ở ghế sa lon sẽ dễ bị cảm.

Vừa định ôm Giản Nhụy Ái vào phòng nghỉ ngơi.

Liền nghe thấydì Vương đi vào phòng, nhìn thấy Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo: “Cậu chủ, thiếu gia, hai người đã về.”

Giọng nói không lớn, nhưng đủ khiến Giản Nhụy Ái tỉnh lại, khẽ mở mắt ra, lười biếng nói: “Hai người đã về.”

“Mẹ thật tuyệt.” Giản Tử Hạo vẫn còn hưng phấn, cậu và Đơn Triết Hạo liên hiệp trình diễn 5 bài nhạc khiến cho cậu thoả thích, hơn nữa càng thêm thích Đơn Triết Hạo “Mẹ, mẹ nhất định là không đoán được? Ba để cho thần tượng mà mẹ sùng bái, chính là chú Đơn Triết Hạo cùng con biểu diễn năm ca khúc, ở trên sân khấu lớn, thật sự có rất nhiều người vỗ tay ủng hộ cho com.”

Đứa bé chính là đứa bé, trong lòng không giàu được chuyện vui.

“Cái gì? Con gặp Đơn Triết Hạo, anh ta nói gì?” Giản Nhụy Ái vội vàng nắm bàn tay của Giản Tử Hạo, Giản Tử Hạo là sinh mạng của cô, cô không thể để cho Đơn Triết Hạo biết, nếu không với tính cách của anh nhất định sẽ cướp lấy Giản Tử Hạo của cô.

Giản Nhụy Ái kích động đã hù dọa Giản Tử Hạo, ánh mắt cậu ngạc nhiên nhìn mẹ chầm chầm.

Cụ Duệ Tường ngăn Giản Nhụy Ái đang kích động lại “Tiểu Nhụy, không có chuyện gì, tất cả vẫn theo kế hoạch, không cần phải sợ, cậu ta chưa biết chuyện gì”

“Làm sao có thể không biết? Anh ấy thông minh, nếu để cho anh ấy biết Hạo Hạo, anh ấy sẽ điều tra...” Giản Nhụy Ái hoảng hốt, buột miệng không che đậy. Đúng vậy! Gặp phải Đơn Triết Hạo thông minh và có thế lực rất mạnh, hơn nữa bản thân Giản Nhụy Ái cũng chưa có đủ tự tin, nhất định sẽ hoảng sợ mà tụt lại.

“Tiểu Nhụy...” Cụ Duệ Tường dùng ánh mắt nhè nhẹ Giản Nhụy Ái, Giản Tử Hạo vẫn còn đang ở bên cạnh bọn họ.

Bọn họ đều gạt Giản Tử Hạo, cho nên ở trong lòng Giản Tử Hạo, cha mẹ của cậu chính là Cụ Duệ Tường và Giản Nhụy Ái.

“Hạo Hạo, đồng ý với mẹ, về sau không được đến quá gần Đơn Triết Hạo, biết không?” Giản Nhụy Ái không yên lòng, coi như không có gì, nhưng không sợ ngô nhỡ chỉ sợ vạn nhất.

Cho dù cô và Đơn Triết Hạo không thể nào ở cùng nhau, cô cũng sẽ không đem Giản Tử Hạo cho anh.

“Tại sao? Chú ấy là bạn của ba mà.” Giản Tử Hạo không hiểu nhìn Giản Nhụy Ái, trước kia, mẹ nhìn ảnh Đơn Triết Hạo trên tờ áp phích mà khóc thút thít, hôm nay lại muốn cầu xin cậu không được tiếp xúc với Đơn Triết Hạo, thật là kỳ quái rồi.

Cậu và mẹ đều thích chung một minh tinh ca hát, mẹ nên vui vẻ hơn mới đúng?

“Dù sao không đến quá gần là được, sao con lại nhiều chuyện như vậy?” Giản Nhụy Ái có lẽ là do quá gấp gáp, hoặc là sợ Giản Tử Hạo bị Đơn Triết Hạo cướp đi, âm thanh cũng có chút quá khích.

Giản Tử Hạo bị Giản Nhụy Ái nói lớn tiếng, hoảng sợ, nước mắt tràn quanh hốc mắt, uất ức chạy tới ôm lấy Cụ Duệ Tường, không để ý tới Giản Nhụy Ái. Bắt đầu oa oa khóc lớn!

Cô cũng nhận ra bản thân mình quá kích động, không biết vì sao, chỉ cần gặp phải Đơn Triết Hạo, cô sẽ không có cách nào để bình tĩnh, trong lòng đều là mâu thuẫn cùng rối rắm “Hạo Hạo, mẹ xin lỗi!”

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, ép nước mắt muốn tràn ra phải chảy ngược vào trong.

“Ô ô...” Giản Tử Hạo nằm ở trên người Cụ Duệ Tường oa oa khóc lớn “Mẹ là trứng xấu, vô duyên vô cớ quát Hạo Hạo, mẹ không thương Hạo Hạo nữa.”

“Thật xin lỗi, Hạo Hạo, mẹ sai rồi!” Giản Nhụy Ái rưng rưng xin lỗi.

Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái đang suy nghĩ điều gì? Lo sợ của cô anh có thể hiểu, nhưng lớn tiếng ồn ào với Giản Tử Hạo thì không đúng “Hạo Hạo, ngoan, con là nam tử hán phải không? Nếu như mẹ làm chuyện sai, nói xin lỗi, có phải con cũng nên tha thứ cho mẹ hay không?”

Giản Tử Hạo nhìn Cụ Duệ Tường, lại nhìn Giản Nhụy Ái đang nhìn cậu, nhào vào trong ngực Giản Nhụy Ái, bàn tay nhỏ bé ở trên mặt Giản Nhụy Ái lau lung tung “Mẹ, đừng khóc, đều là Hạo Hạo không đúng, nếu như mẹ không cho Hạo Hạo gấp chú Đơn Triết Hạo, Hạo Hạo đồng ý với mẹ, mẹ đừng khóc.”

Giản Nhụy Ái ôm Giản Tử Hạo vào trong ngực, nước mắt rơi lâ châ, cô biết Giản Tử Hạo khéo hiểu lòng người, đau lòng cho cô như vậy, làm cho cô vô cùng cảm động “Cám ơn Hạo Hạo!”

Cụ Duệ Tường nhìn hai mẹ con khóc thút thít, anh thề sẽ cho bọn họ một cuộc sống vô cùng tốt, so với Đơn Triết Hạo có thể cho bọn họ còn tốt hơn gấp trăm lần.

Anh sẽ cho bọn họ hạnh phúc, coi như không có Đơn Triết Hạo.

Dì Vương mang Giản Tử Hạo đang khóc đi lên lầu.

Chương 9

CÔ KHÔNG PHẢI LÀ GIẢN NHỤY ÁI

Cụ Duệ Tường nhìn hai mẹ con khóc thút thít, anh thè sē cho bọn họ một cuộc sống vô cùng tốt, so với Đơn Triết Hạo có thể cho bọn họ còn tốt hơn gấp trăm lần.

Anh sē cho bọn họ hạnh phúc, coi như không có Đơn Triết Hạo.

Dì Vương mang Giản Tử Hạo đang khóc đi lên lầu.

“Duệ Tường, tại sao anh lại muốn đưa Hạo Hạo đến xem Đơn Triết Hạo biểu diễn. Anh biết rõ Đơn Triết Hạo thông minh như vậy. Anh ấy sớm muộn cũng sẽ điều tra ra mẹ con em. Đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua.” Giản Nhụy Ái hiểu rất rõ tính bá đạo độc nhất vô nhị của Đơn Triết Hạo.

Anh ấy làm sao có thể bỏ qua cho cô.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái đang kích động, cô vẫn còn trẻ con và đơn thuần như vậy, mỉm cười “Tiểu Nhụy, nếu như Hạo biết hai người, em có lựa chọn đi cùng với Hạo hay không?”

Giản Nhụy Ái cứng ngắc, nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường. Nhìn nụ cười trên mặt anh, không biết vì sao cô cảm thấy rất khó chịu “Sẽ không, Duệ Tường, chúng ta đã là vợ chồng, em sẽ không đi theo người đàn ông khác.”

“Đó không phải là tốt, đồ ngốc.” Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, da cô mềm mại trơn nhẵn, làm cho lòng anh buông lỏng rất nhiều: “Vậy thì chúng ta sẽ không tách ra cũng không sợ Hạo, cho dù cậu ấy nhìn thấy thì như thế nào, em cũng không phải là Giản Nhụy Ái, em là Giản Đơn.”

“Đúng vậy, em không phải là Giản Nhụy Ái, em là Giản Đơn, cho nên em sẽ không sợ hãi.” Giản Nhụy Ái nói giống như đang an ủi chính bản thân mình, lại giống như đang an ủi Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường cười với Giản Nhụy Ái, ở trước mặt cô, anh không còn là người lạnh lùng khiến người khác phải cách xa ngàn dặm nữa. Ngược lại là một người dịu dàng thỉnh thoảng sẽ có chút trẻ con.

“Tiểu Nhụy, thời tiết ngày mai rất tốt, chúng ta đi chơi được không?”

Giản Nhụy Ái chần chờ, muốn cự tuyệt lời mời của Cụ Duệ Tường, cô thật sự không muốn ra khỏi cửa. Có lẽ là do cô không có dũng khí ra ngoài vì sợ có thể sẽ gặp phải Đơn Triết Hạo, nấp ở trong nhà là an toàn nhất.

Cụ Duệ Tường thấy Giản Nhụy Ái không có phản ứng “Tiểu Nhụy, chúng ta cũng nên đi nghỉ phép đi, anh biết là em không muốn ra khỏi cửa, em sợ gặp phải Đơn Triết Hạo. Nhưng đi chơi sẽ không dễ gặp được cậu ấy, hơn nữa Hạo Hạo cũng đã lâu không được đi chơi, chẳng lẽ vì em buồn bực mà không cho thẳng bé đi sao?”

Bị nói trúng tim đen, Giản Tử Hạo chính là trung tâm thần kinh của Giản Nhụy Ái, lúc nào dùng với Giản Nhụy Ái cũng đều có tác dụng.

Giản Nhụy Ái nghĩ tới mình trốn tránh Đơn Triết Hạo, nhưng Giản Tử Hạo lại thích đi chơi. Luôn luôn cầm đoán thằng bé sẽ làm nó quá ngột ngạt. Hơn nữa đứa bé nên đi ra ngoài và chạm với xã hội, cô không vì mình cũng phải vì Giản Tử Hạo mà suy nghĩ một chút.

Vì Giản Tử Hạo cho nên cô cũng đã dao động, nhìn Cụ Duệ Tường “Được rồi, em đồng ý còn không được sao?”

Cụ Duệ Tường vui vẻ ôm lấy Giản Nhụy Ái “Cám ơn em, Tiểu Nhụy!”

Mặc kệ bao nhiêu năm, khi cô và Cụ Duệ Tường tiếp xúc thân mật, cô vẫn luôn có cảm giác quái dị, khe khẽ đầy Cụ Duệ Tường ra, lúng túng tìm cớ nói: “Duệ Tường. Cái đó... Cái đó trời quá lạnh. Ngủ thôi.”

Mặc dù có chút cảm giác mát mẻ nhưng Cụ Duệ Tường cũng lấy lại tinh thần rất nhanh, chỉ cần cô ở bên cạnh anh là tốt rồi “Ừ, Ngủ.”

...

©DDLQĐ

Đơn Triết Hạo cầm trong tay một cốc cà phê thơm nồng, cúi đầu nhìn cảnh xe cộ đông nghẹt dưới lầu.

Những người đang liều mạng chen lấn lên xe buýt, những người đang vội vã chạy trên đường để kiếm sống, có lẽ Đơn Triết Hạo vĩnh viễn cũng không thể cảm nhận được những thứ kia. Nhưng bọn họ cũng không có cách nào để cảm nhận được tư vị cao cao tại thượng của Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiện gõ cửa mấy cái, đẩy cửa đi vào: “Tổng giám đốc, chuyện đã điều tra rõ ràng, đây là bà xã của Cụ Duệ Tường.”

Người thông minh chính là người thông minh, vĩnh viễn sẽ nhanh hơn so với người khác. Một khắc khi nhìn thấy Giản Tử Hạo, anh liền có cảm giác rất khó diễn tả nên phái người đi điều tra.

Cụ Duệ Tường là người lạnh lùng, có thể làm cho cậu ta bỏ qua tất cả phụ nữ, cô gái kia nhất định là người quan trọng nhất trong lòng cậu ta.

Hơn nữa quan hệ của Giản Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường cũng không phải là bình thường. Khi đó anh có cảm giác Cụ Duệ Tường đã có tình cảm với Giản Nhụy Ái, nhưng Cụ Duệ Tường là bạn của anh cho nên anh không muốn trở mặt mà thôi.

Anh thu hồi tâm tình của mình, ngồi xuống ghế, đặt cốc cà phê sang bên cạnh, cầm lấy tấm hình trong tập tài liệu lên nhưng khi nhìn thấy tấm hình đó sắc mặt anh thiên biến vạn hóa, giống như tro tàn lại bùng cháy.

Từ khiếp sợ chuyển thành vui mừng, rồi lại chuyển thành đau lòng...

Dung mạo như vậy, nụ cười như vậy, động tác như vậy, chính là người phụ nữ mà anh ngày nhớ đêm mong, cô thật sự không có chết, cô thật sự còn sống.

Trong lòng sôi trào, anh kích động muốn chạy đến bên cạnh Giản Nhụy Ái, đoạt cô trở về bên mình.

“Tổng giám đốc...” Y Thiếu Thiên nhìn thấy Đơn Triết Hạo kích động, câu nói kế tiếp liền trở nên khó khăn, anh cũng không muốn làm tổn thương Đơn Triết Hạo “Thật ra thì người trong hình không phải là Giản tiểu thư.”

“Có ý gì.” Tròng mắt Đơn Triết Hạo lộ rõ vẻ không vui, người trong hình rõ ràng chính là người phụ nữ mà anh yêu thương, mặc dù đã qua năm năm rồi, nhưng cô chỉ thoảng cười một chút cũng vẫn in sâu vào trong lòng anh.

Y Thiếu Thiên nuốt một ngụm nước bọt “Thật ra thì cô ấy chỉ là người có dung mạo giống như Giản tiểu thư mà thôi. Nhưng là cô ấy tên là Giản Đơn, trước kia đều sống ở Mĩ, gần đây mới trở về nước.”

“Giản Đơn, Giản Đơn...” Đơn Triết Hạo yên lặng nhớ tới, không thể nào, người trong hình rõ ràng chính là Giản Nhụy Ái.

“Cụ Duệ Tường quen biết Giản Đơn ở nước Mỹ, khi đó Giản tiểu thư vẫn còn sống, cho nên người trong hình không phải Giản

tiểu thư, hơn nữa...”

“Cậu có thể nói xong trong một lần luôn không. Lè mè...” Ánh mắt của Đơn Triết Hạo cũng có thể giết người, nhìn ra anh đang ẩn nấp.

“Hơn nữa bọn họ thực sự đã kết hôn, ở Mĩ đã làm giấy chứng nhận.” Y Thiếu Thiên nói chuyện cũng không dám nhìn ánh mắt như muốn giết người của Đơn Triết Hạo.

“Cô ấy kết hôn.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo ảm đạm, anh biết Giản Nhụy Ái hận mình, nhưng nhất định sẽ không kết hôn cùng người khác. Ánh mắt nhìn lại tấm hình, có chút lừa mình dối người nói: “Thật ra cô ấy chỉ có mấy phần giống mà thôi, cô ấy không phải Tiểu Nhụy, có phải không?”

Y Thiếu Thiên nhìn biểu hiện đó của Đơn Triết Hạo, anh nhất thời muốn khóc. Trước kia Đơn Triết Hạo là người thủ đoạn nham hiểm, làm việc quyết đoán, hiện tại lâm vào trong vòng xoáy tình yêu biến thành một người hoàn toàn khác so với mình trước kia.

Y Thiếu Thiên cũng thật hi vọng người phụ nữ trong hình là Giản Nhụy Ái, như vậy ít nhất Đơn Triết Hạo cũng không phải sống cuộc sống không có mục đích như vậy, giống như qua một ngày lại tính một ngày.

“Nhà Cụ Duệ Tường ở đâu?” Đơn Triết Hạo tinh táo lại rất nhiều, mới mở miệng hỏi. Mặc kệ Giản Đơn có phải là Giản Nhụy Ái hay không anh đều muốn nhìn tận mắt một chút. Nếu không anh chết cũng sẽ không cam lòng. Còn nếu cô ấy là Giản Nhụy Ái, vậy người bị tai nạn chế lúc trước là ai?

“Cả nhà bọn họ đã đi làng Hồ Mật du lịch rồi.”

“Hủy bỏ tất cả lịch trình, tôi muốn đi làng Hồ Mật một chuyến.” Đơn Triết Hạo nói xong cầm áo khoác tây trang mặc vào, đi ra cửa.

Y Thiếu Thiên thở dài một cái, Đơn Triết Hạo gấp phải chuyện có liên quan đến Giản Nhụy Ái, liền không giống với Đơn Triết Hạo nữa.

Lúc trước cũng đã nhìn thấy thi thể của Giản Nhụy Ái, người trong hình còn có thể là Giản Nhụy Ái sao? Làm sao có thể, có lẽ chỉ là giống nhau mà thôi, thế giới sẽ không có chuyện ly kì cải tử hoàn sinh như vậy. Mẫu chốt chính mắt anh đã nhìn thấy Giản Nhụy Ái nhập quan.

Chương 10

VÔ TÌNH GẶP GỠ

Lúc trước cũng đã nhìn thấy thi thể của Giản Nhụy Ái, người trong hình còn có thể là Giản Nhụy Ái sao? Làm sao có thể, có lẽ chỉ là giống nhau mà thôi, thế giới sẽ không có chuyện ly kì cái tử hoàn sinh như vậy. Mẫu chốt chính mắt anh đã nhìn thấy Giản Nhụy Ái nhập quan.

Làng du lịch Hồ Mật, thật sự là một nơi du lịch rất tuyệt.

Giản Nhụy Ái đẩy xe lăn của Cụ Duệ Tường đi theo Giản Tử Hạo, không gian thảo nguyên Mông Cổ xanh non mơn mởn, làm cho tâm tình người ta thật thoải mái.

Giản Tử Hạo chỉ vào bên trong nhà bạt Mông Cổ “Mẹ, chúng ta sang bên kia xem đi!”. Cậu bé hưng phấn hoan hô vui vẻ vì lớn lên ở nước Mĩ, rất ít khi được nhìn thấy thảo nguyên xinh đẹp, quả thật làm cho người ta vui vẻ.

“Được, chỉ cần Hạo Hạo vui thích là tốt rồi.” Cụ Duệ Tường ôm Giản Tử Hạo ngồi lên trên đùi mình “Tiểu Nhụy, đẩy nhanh lên một chút.”

“Đúng vậy a, mẹ, đẩy nhanh lên một chút.” Giản Tử Hạo lớn tiếng nói.

Giản Nhụy Ái cảm thấy bọn họ đang bắt nạt mình, tươi cười miệng nhất quyết không tha nói: “Hai cha con liên hiệp bắt nạt mẹ

nha!”

“Ba và con thương mẹ còn không kịp nữa, nào dám bắt nạt mẹ? Nhưng mẹ quá béo rồi nên cần phải giảm cân, nếu không cẩn thận ba sẽ không thương mẹ nữa.” Giản Tử Hạo nói đạo lý rõ ràng.

“Hạo Hạo, sao con có thể bắt nạt mẹ như vậy? Nhưng cũng nói đúng. Tiểu Nhụy, em thật sự nên giảm cân thôi.”

“Hai người... Hai người đừng nên quá mức!” Giản Nhụy Ái vỗ đầu hai người, đây chỉ là trùng phạt nho nhỏ đối với bọn họ, ai bảo bọn họ dám bắt nạt cô.

Cô làm sao có thể quá béo rồi hả? Chỉ là từ lúc sinh Hạo Hạo vẫn chưa lấy lại được vóc dáng, có chút hơi mập mà thôi.

Người phụ nữ mặc quần áo Mông Cổ đứng bên cạnh nhà bat, nhìn thấy Giản Nhụy Ái cùng Cụ Duệ Tường liền lễ phép: “Mỹ nữ trai đẹp, mời mọi người vào nhà bat của chúng tôi tham gia vũ hội náo nhiệt.”

Cô cầm khăn ha-đa⁽¹⁾ quàng lên trên người bọn họ.

(1) *dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.*

Giản Nhụy Ái lần đầu tiên được tham gia nghi lễ như vậy nên hơi đỏ mặt, hai người đàn ông bên cạnh lại coi chuyện đó bình thường như cơm bữa, chỉ gật đầu một cái rồi đi theo cô.

Bên trong nhà bat rất đông người, tiếng nhạc, tiếng trống từng trận vang lên náo nhiệt, không khí vui vẻ ngất trời.

Bọn họ đi vào nhà, mặc dù Cụ Duệ Tường phải ngồi xe lăn nhưng vẫn nổi bật và thu hút sự chú ý của mọi người.

Người phụ nữ nhiệt tình khoản đãi, lấy ra những xiên thịt dê, thịt bò nổi tiếng của Mông Cổ...

“Hi vọng mọi người có thể thích...”

“Cám ơn...” Giản Nhụy Ái mỉm cười nhận lấy thức ăn, ngửi mùi thịt thơm nồng, nước miếng của cô đã chảy ra như suối. Vẻ ngoài có thể thay đổi, nhưng tính tình tham ăn vẫn tồn tại như cũ.

“Mỹ nữ, cô thật khách khí, ở Mông Cổ chúng tôi không cần nhiều lễ nghĩa như vậy, cứ thả lỏng vui vẻ chơi đi!”

“Cô không cần gọi tôi là mỹ nữ, tôi gọi là Tiêu Nhụy, đây là chồng tôi Duệ Tường, con trai của tôi Hạo Hạo.” Giản Nhụy Ái thấy người phụ nữ nhiệt tình, cô cũng vui vẻ đáp lại.

Cụ Duệ Tường không nói gì, thâm tình nhìn Giản Nhụy Ái đơn thuần đối đãi với mỗi người.

Giản Nhụy Ái biết Cụ Duệ Tường không thích không khí náo nhiệt, cũng không thích chào hỏi người khác, cô chỉ có thể giúp bọn họ chuẩn bị xiên thịt dê và xiên thịt bò.

Giản Tử Hạo thích ăn thịt dê, Cụ Duệ Tường thích ăn thịt bò, hơn nữa không thích ăn thịt có cho thêm hạt tiêu, cho nên Giản Nhụy Ái tỉ mỉ giúp bọn họ bỏ tiêu trên thịt đi.

Chuẩn bị đồ xong, mới đem cho hai đại lão gia trước mặt “Nhanh ăn đi!”

“Cám ơn mẹ!” Giản Tử Hạo cầm thịt ăn ngấu nghiến, xem ra cậu thật sự rất thích ăn thịt dê: “Mẹ, loại thịt này thật mới mẻ, ăn ngon thật đấy!”

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo miệng đầy dầu mỡ, cầm tờ giấy lau miệng cho cậu bé: “Được rồi, ăn ngon cũng nên ăn chậm một chút, cẩn thận bị sặc.”

“Ba, ba cũng mau ăn chút gì đi!”

Không có Giản Tử Hạo nhắc nhở, Giản Nhụy Ái cũng không biết Cụ Duệ Tường có vấn đề gì, cũng không có nhúc nhích “Làm sao vậy?”

“Không phải vậy.” Ánh mắt Cụ Duệ Tường nhìn thăng phia trước, gương mặt lạnh lẽo cau mày.

Giản Nhụy Ái kỳ quái nghiêm đầu, ‘xì’ không nhịn được bật cười, đối diện là người phụ nữ đang nhìn Cụ Duệ Tường, không trách được Cụ Duệ Tường không muốn ăn, nếu là cô thì chỉ nghĩ đến thôi cũng đã muốn buồn nôn rồi.

Cụ Duệ Tường nhức đầu nhìn người phụ nữ đó, nghiêng đầu trùng mắt với Giản Nhụy Ái “Không cho cười!”

“Ha ha...” Cụ Duệ Tường không nói, cô còn chưa cảm thấy gì, anh nói xong, Giản Nhụy Ái lại không chút kiêng kỵ cười ra tiếng “A! Anh làm gì thế, sao lại ăn thịt của em.”

“Xem em còn dám cười anh.” Trong miệng Cụ Duệ Tường đang nhai, trong lòng vô cùng ngọt, không ngờ cho dù không thích ăn thịt dê, mùi vị cũng có thể trở nên ngon như vậy.

Thức ăn phải hướng về phía người ăn, như thế mới có mùi vị.

“Ba, mẹ, con nhắc nhở hai người, nơi này là bên ngoài, hai người nên tế nhị một chút.” Giọng nói ghét bỏ của Giản Tử Hạo đã cắt đứt cuộc tranh cãi ầm ĩ của Giản Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường.

Không khí ấm áp như thế, đột nhiên xuất hiện vị khách không mời mà đến.

“Tiểu thư Tiểu Nhụy, chúng ta ra ngoài khiêu vũ đi” Người đàn ông chủ nhà nhiệt tình muốn mời.

“A!” Giản Nhụy Ái khiếp sợ, vẻ mặt cứng ngắc, thân thể cứng đờ, làm sao để khiêu vũ đây “Không cần, tôi không biết khiêu vũ.”

“Không có chuyện gì, Duệ Tường tiên sinh, các người cũng cùng đi chứ?”

Người phụ nữ chủ nhà muốn đụng vào xe lăn của Cụ Duệ Tường nhưng anh nhanh chóng quẹo qua một bên, khiến người phụ nữ ngã bỗnghào.

Hiển nhiên, người phụ nữ không biết Cụ Duệ Tường sẽ có hành động như thế, nên có chút ngần người vẻ mặt lúng túng.

Giản Nhụy Ái mở to mắt dắt Giản Tử Hạo ở bên cạnh cười trộm, lúng túng “Không phải mọi người nói muốn khiêu vũ sao, chúng ta đi thôi!”

“Ô! Tốt, vậy bọn họ...” Người phũn nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo.

“Không có chuyện gì, không cần phải quản xem bọn họ làm gì.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu hướng về phía hai người bọn họ nháy mắt.

Không biết vì sao? Giản Tử Hạo là do cô mang thai mười tháng, nhưng lại có tình cảm đối với Cụ Duệ Tường vẫn tốt hơn.

“Ba, ba nói dáng vẻ đó của mẹ có phải rất xấu xí không?”

Đứng cách đó không xa, Giản Nhụy Ái nghe được rất rõ những lời này, trừng mắt nhìn chằm chằm Giản Tử Hạo, giống như đang nói cậu nhất định phải chết.

Nhưng sự uy hiếp của Giản Nhụy Ái vĩnh viễn cũng không khiến Giản Tử Hạo sợ hãi.

Giản Nhụy Ái bị người đàn ông chủ nhà nắm tay, bắt đầu khiêu vũ theo âm nhạc rộn ràng.

Khi bọn họ đang đắm chìm trong vũ điệu của mình. Cửa lại xuất hiện thêm người mới, mặc áo khoác Ni Á màu đen bản số lượng có hạn, không che đậy được khí chất hơi thở bá đạo tỏa ra từ trên người anh.

Khí chất bẩm sinh, không có ai có thể ngăn cản.

Giản Nhụy Ái run rẩy, sắc mặt hơi chuyển trắng bệch, cảm giác giống như hơi sức toàn thân cũng bị rút cạn, giống như bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể té xỉu.

Người bên cạnh đều dừng lại, nhìn khách quý đến.

“Đó không phải là Thiên vương châu Á Đơn Triết Hạo sao?”

“Đúng, hình như chính là anh ấy.”

Anh xuất hiện, vẫn đáng vẻ giống như cũ có thể chấn động xung quanh, dù sao anh cũng là minh tinh, là một nhân vật của công chúng.

Dù bị mọi người vây ở bên trong nhưng Đơn Triết Hạo cũng có thể liếc nhìn thấy Giản Nhụy Ái, có lẽ ở trong mắt của anh cũng chỉ có cô, cho nên mới có thể dễ dàng tìm được cô như vậy.

Gương mặt giống nhau, ánh mắt giống nhau, hơi thở cũng cùng một dạng... Là cô sao?

Chương 11

MẶT ĐỐI MẶT CHẤT VÂN

Gương mặt giống nhau, ánh mắt giống nhau, hơi thở cũng cùng một dạng... Là cô sao?

Có lẽ là do ngày nhớ đêm mong, Giản Nhụy Ái thật sự không chết, cô thật sự còn sống! Kích động, anh không kịp chờ đợi liền xông qua đám người, đi thẳng tới trước mặt Giản Nhụy Ái.

Cứ như vậy hai người nhìn nhau chăm chú, Giản Nhụy Ái hoàn toàn không thể suy nghĩ được điều gì, cũng không biết mình nên làm cái gì? Chỉ có thể nhìn Đơn Triết Hạo, nhìn nước mắt kích động trong mắt anh, khiến cho cô đau lòng.

Là cô sao? Ánh mắt quen thuộc như vậy, trong suốt sáng ngời.

Đơn Triết Hạo không biết làm sao để hình dung tâm tình của mình? Trực giác của anh nói cho anh biết, người kia chính là Giản Nhụy Ái, nhìn thấy tận mắt, anh càng có thể xác định, anh không đoán sai, Giản Nhụy Ái thật sự không chết, cô thật sự đang ở bên cạnh mình.

Người phụ nữ trong vụ tai nạn năm đó là ai? Trên người Giản Nhụy Ái còn có bao nhiêu bí mật?

Nhưng vào giờ khắc này anh cũng không nghĩ được gì? Anh chỉ muốn hung hăng ôm lấy cô, hóa giải nỗi nhớ nhung năm năm đối với cô.

Mọi người giật mình ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo bỗng nhiên đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực.

Có vài người cầm máy chụp hình, có vài người ở trong góc lén nhìn Cụ Duệ Tường, thấy anh không hề né tránh nhìn hai người đang ôm nhau thì cảm thấy rất kỳ quái, cũng chỉ có thể phỏng đoán quan hệ của bọn họ.

Thật ra thì, bề ngoài mọi người nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Cụ Duệ Tường nhưng thật sự trong lòng anh đang mê man cực kỳ, bàn tay đặt trên xe lăn nắm chặt đến nỗi đầy gân xanh.

Anh rất sợ Giản Nhụy Ái sẽ tái hợp với Đơn Triết Hạo, nhìn thấy bọn họ ôm nhau, anh cảm thấy rất chói mắt, trong lòng như có một dòng điện xuyên qua, đau đớn và ấm đậm.

Không ngờ Đơn Triết Hạo tra được ngọn nguồn mọi chuyện nhanh như vậy, xem ra anh thật sự đã xem nhẹ Đơn Triết Hạo.

Ôm lấy Giản Tử Hạo đang đứng mắt hờn ở bên cạnh “Hạo Hạo, mẹ con có chuyện, chúng ta đi ra ngoài trước đi!”

“Dạ!” Trong lòng Giản Tử Hạo có rất thắc mắc nhưng không lại gần mẹ để hỏi, chỉ muốn lặng lẽ ở cùng với ba.

Giản Nhụy Ái nhìn bọn họ rời đi, trong lòng lo lắng, tất cả lý trí cũng bị kéo về, đẩy mạnh Đơn Triết Hạo ra, nhìn ánh mắt của Đơn Triết Hạo giống như là tìm lại được đồ đã mất, khiến trái tim cô vô cùng đau đớn.

Nhưng cô phải nhắc nhở mình, Giản Nhụy Ái đã lập gia đình, không còn là bạn gái của Đơn Triết Hạo, cô và Đơn Triết Hạo đã không còn quan hệ gì nữa, cô không thể phản bội Cụ Duệ Tường.

“Tiên sinh xin tự trọng!” Giản Nhụy Ái nắm chặt quả đấm, móng tay đâm vào bàn tay, cái loại đau đớn đó như đang nhắc nhở cô.

Cô là Giản Đơn, cô không phải Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo khiếp sợ, nhưng anh có thể cảm nhận được cô là Giản Nhụy Ái “Không thể nào, Tiểu Nhụy, em chính là Giản Nhụy Ái, anh không so đo chuyện em lừa gạt anh, nhưng anh muốn em theo anh trở về, trở lại bên cạnh anh.”

Anh cầm cánh tay của Giản Nhụy Ái nắm thật chặt, anh rất sợ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Giản Nhụy Ái nhìn anh như người xa lạ.

Lời nói ra khỏi miệng vẫn bá đạo như vậy, cô nghĩ cô không thể có lỗi với Cụ Duệ Tường, cho nên cô phải kiềm chế.

“Tiên sinh, tôi không biết anh đang nói gì? Xin buông tôi ra!”

Khẽ cau mày bảo anh buông tay vì cánh tay của cô cũng sắp bị anh bóp đứt.

Giọng nói lạnh lùng, khiến Đơn Triết Hạo run rẩy, tay không tự giác buông lỏng ra, ngây ngốc nhìn bóng dáng chạy đi của Giản

Nhụy Ái, cô ấy thật sự không phải là Giản Nhụy Ái sao?

Tại sao anh lại cảm thấy cô chính là Giản Nhụy Ái? Bởi vì mùi vị trên người cô, làm cho anh cảm thấy Giản Nhụy Ái vẫn còn đang ở trên thế giới này, chẳng lẽ là do anh ảo tưởng, nghĩ Giản Nhụy Ái có thể sống lại, có thể trở về bên cạnh anh.

“Không thể nào, Tiểu Nhụy, đủ rồi, nếu như em cảm thấy nhà họ Đơn có lỗi với cha mẹ em, thời gian năm năm, trùng phạt như vậy là đủ rồi! Em không cần phải đùa nữa, anh thật sự sẽ tức giận.”

Đơn Triết Hạo vốn là người không có kiên nhẫn, lần này anh thật sự muốn tức giận, sức lực nắm chặt quả đấm rất lớn, cả người hít thở không thông, ánh mắt thô bạo không có cảm giác, chỉ có tức giận.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo tức giận, cả người run rẩy, cắn môi, liều mạng ngăn chặn nước mắt của mình “Tiên sinh, tôi đã nghe Duệ Tường nói qua, bạn gái của anh xảy ra tai nạn xe cộ mà chết, hơn nữa đáng dấp của cô ấy cực kỳ giống tôi, tôi hiểu anh rất đau lòng, nhưng mà tôi thật sự không phải là Giản Nhụy Ái, tôi là Giản Đơn, anh nghe không hiểu sao?”

“Anh không hiểu, anh cái gì cũng không hiểu, anh chỉ biết em chính là Giản Nhụy Ái, em chính là Tiểu Nhụy của anh.” Đơn Triết Hạo kéo cánh tay của Giản Nhụy Ái, kéo cô vào trong ngực mình.

Dùng hết hơi sức toàn thân ôm lấy, giống như muốn đem cô nhập vào trong lòng mình.

Xương cốt của Giản Nhụy Ái kêu lộp cộp, đau đớn cau mày, muốn đẩy anh ra, nhưng lại phí công không đẩy được, cô hạ quyết tâm, nhắm mắt lại lạnh lùng nói: “Tiên sinh, tôi nghe nói bạn gái của anh đã chết rồi, là anh tự tay nhập tang, hơn nữa còn tận mắt nhìn cô ấy được chôn cất, làm sao anh lại mở mắt nói mò, chẳng lẽ anh muốn dùng chiêu này để giành bà xã với bạn của mình.”

Những lời này đã phát huy tác dụng rất tốt để Đơn Triết Hạo đang sụp đổ tìm về được lý trí, buông Giản Nhụy Ái ra. Anh không nói gì nữa chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Anh thẫn thờ lê bước đi ra ngoài, cảm giác mình như một cái xác không hồn, đau lòng không thể hô hấp, nước mắt khô涸 sở không khống chế được rơi xuống.

Đơn Triết Hạo biết Cụ Duệ Tường cùng bọn họ đến du lịch, anh đi theo tới, nhìn thấy người phụ nữ kia, thật sự rất giống Giản Nhụy Ái, anh cũng không khống chế được cảm xúc của mình.

Giọng nói lạnh lùng của cô ấy, hơi thở từ chối người ngoài ngàn dặm, làm cho anh dao động, anh biết Giản Nhụy Ái của anh, sẽ không gả cho người khác, sẽ không đối với anh vô tình như thế.

Mặc dù, giữa bọn họ còn chưa bỏ xuống được ân oán, nhưng lại yêu nhau thật lòng, cho nên cô không có khả năng vô tình vô nghĩa như thế.

Giản Nhụy Ái đau đớn nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo, nước mắt giống như mưa rơi xuống.

Hạo, thật xin lỗi!

Bọn họ rời đi, mọi người trong nhà bặt đều ngạc nhiên và nghi ngờ, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu ca múa mừng cảnh thái bình, giống như chuyện khi trước không có xảy ra.

Giản Nhụy Ái chạy đi, nhìn thấy Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía mình, trong lòng thở nhẹ một hơi, đi tới gần anh “Duệ Tường!”

Cụ Duệ Tường hơi run rẩy, nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, anh không đoán sai, Giản Nhụy Ái sẽ trở về tìm mình, bởi vì cô có cảm giác thiếu anh.

Hơn nữa mệnh căn của cô lại ở trong tay của anh.

Giản Tử Hạo không giấu nổi tò mò hỏi “Mẹ, mẹ có quan hệ như thế nào với chú Triết Hạo? Tại sao chú ấy lại ôm mẹ? Không phải mẹ đã nói là không muốn có quan hệ cùng với chú ấy sao?”

“Hạo Hạo, con không nên hỏi nhiều, khi trở về mẹ sẽ nói với con.” Giản Nhụy Ái cung chiều xoa đầu Giản Tử Hạo, cô nhất định không thể để cho Đơn Triết Hạo biết mình là ai? Nếu không cô không thể giữ nổi chính đứa bé của mình.

“Thật ra thì...”

“Không cần nói, Duệ Tường, anh hiểu lòng em mà, chúng ta trở về thôi!” Giản Nhụy Ái lấy áo khoác ra khoác lên người bọn họ, thời tiết buổi tối ở Mông Cổ cũng có chút lạnh.

Chương 12

XÂY RA TAI NẠN XE CỘ

Đơn Triết Hạo đứng ở phía xa nhìn Giản Nhụy Ái dịu dàng
đắp chăn cho Cụ Duệ Tường. Sự chăm sóc dịu dàng giống hệt như
Giản Nhụy Ái của anh.

Hắn không phải là Giản Nhụy Ái chứ?

Đơn Triết Hạo co rút đau đớn, xoay người ngồi vào trong xe,
nhức đầu dựa vào ghế, không khí trong xe nặng nề, khiến cho anh
khó thở.

Ý Thiếu Thiên nhẹ nhàng thở dài nghiêng đầu nhìn Đơn Triết
Hạo mệt mỏi nhắm mắt, gấp phải chuyện của Giản Nhụy Ái đều
khiến Đơn Triết Hạo loạn như cháo cháo.

Cho dù biết rõ đây chẳng qua là diện mạo giống Giản Nhụy
Ái, anh cũng không ngừng muốn đến nhìn cô, rõ ràng cũng biết anh
tự tay chôn cất Giản Nhụy Ái, nhưng tại sao anh lại vẫn muốn lừa
mình đối người?

Anh đau lòng vì Giản Nhụy Ái nhưng không thể làm gì, tình
cảm quá sâu đậm đã không có cách nào tự kềm chế.

“Đến mộ của Tiểu Nhụy!” Đơn Triết Hạo lảng lặng nói xong,
trong đầu trống rỗng, phiền não ấn huyệt Thái Dương, không chịu
nỗi sự nhớ nhung Giản Nhụy Ái.

Yêu một người nhưng lại không thể ở cùng một thế giới với người đó, sống được còn có ý gì?

Mặc dù thời tiết đã âm lên nhưng bây giờ mới là rạng sáng, thời tiết vẫn còn lạnh lẽo.

Trời vẫn còn tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, Y Thiếu Thiên rất sợ Đơn Triết Hạo bị ngã nên cầm đèn pin soi đường cho anh, năm năm, đèn pin cầm tay của anh đều là vật bất ly thân.

Đêm đen như mực, dưới sự chiếu sáng của đèn pin rất nhỏ, ba chữ Giản Nhụy Ái bắt mắt như thế. Bóng dáng Đơn Triết Hạo cao lớn, bi thương, giọng nói âm trầm giống như dung nhập vào hoàn cảnh: “Để đèn pin lại, cậu có thể đi được rồi.”

Y Thiếu Thiên nhìn chai rượu trong tay, có chút lo lắng ngẩn đầu nhìn chằm chằm bóng lưng Đơn Triết Hạo, không khỏi thở dài, cầm áo khoác trong tay khoác lên người Đơn Triết Hạo “Tổng giám đốc, thời tiết lạnh, đừng ngồi quá lâu, tôi đi về trước.”

Thấy Đơn Triết Hạo không trả lời, Y Thiếu Thiên chỉ có thể xoay người rời đi, dù sao anh cũng không yên lòng về Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo cầm cự không nổi, trượt ngồi trên mặt đất, giây phút khi nhìn thấy vợ của Cụ Duệ Tường, anh rất hy vọng người con gái còn sống chính là Giản Nhụy Ái, cho dù cô đã lập gia đình, nhưng ít ra cô vẫn còn sống ở trên thế giới này, để anh có thể nhìn thấy.

Nhưng bây giờ tất cả đều không có, cô ấy không phải là Giản Nhụy Ái; Giản Nhụy Ái đã rời khỏi anh, bỏ anh lại.

Hi vọng duy nhất trong lòng anh cũng đã tan vỡ, tại sao ông trời lại tàn nhẫn với anh như vậy?

Trước mắt từ từ mơ hồ, cảm giác cổ họng đắng chát, cầm rượu lên liều mạng uống, thật sự muốn uống say, như vậy anh sẽ không phải nhớ nữa, trong lòng cũng sẽ không đau nữa.

Nhưng tại sao? Anh càng uống lại càng tỉnh táo, bóng dáng của Giản Nhụy Ái càng lúc lại càng rõ ràng.

Năm năm, cuộc đời của anh giống như trải một khoảng thời gian rất dài, những ngày không có Giản Nhụy Ái, anh sống vất vưởng cảm giác mình giống như một cái xác không hồn.

Lúc trước, anh có thể sống kiên cường như vậy nhưng từ sau khi mất cô, nhịp tim của anh lại mong manh giống như một sợi dây, lay động đau lòng khó chịu đến cực điểm.

Đã không chỉ một lần anh muốn kết thúc sinh mạng của mình, anh là người kiêu ngạo như thế, tự tin như vậy, chưa bao giờ để cho người khác nhìn ra được nhược điểm của mình, nhưng lần này thế giới của anh đã hoàn toàn tan vỡ.

Hôm nay nhìn thấy Giản Đơn, anh mới biết cho tới bây giờ anh vẫn chưa buông xuống được, lòng của anh vẫn chỉ có Giản Nhụy Ái.

Trái tim đã chứa đầy hình bóng cô bây giờ còn có thể đi ra sao?

Bất tri bất giác anh uống rất nhiều, gò má tuấn tú tràn đầy mệt mỏi, cười thê lương, khiến cho không khí càng thêm lạnh lẽo, càng thêm âm trầm.

Tại sao? Nhìn Mộ Bia giống như nhìn thấy Giản Nhụy Ái, cô đang gọi anh, cô đang nói lên những suy nghĩ với anh, nước mắt theo khoe mắt chảy xuống, trong lòng vẫn đau như cũ, dạ dày cũng đau đớn co quắp.

Thích sạch sẽ, anh là người sạch sẽ, bây giờ lại trở nên giống như một kẻ điên, quần áo lộn xộn tán loạn, đem áo khoác vắt lên vai, một tay kia cầm chai rượu, liêu xiêu xuống núi.

Mới vừa lên xe, anh đẹp chân ga tăng đến tối đa, trong đêm tối không có người, giống như bạt mạng mà đua xe, gió nhẹ đánh vào trên mặt anh, đã lau khô nước mắt trên mặt anh.

Không biết qua bao lâu, suy nghĩ từ từ rõ ràng, nhưng anh không muốn dừng lại, bởi vì chỉ có cảm giác kích thích cực độ mới có thể mang đến thế giới mộng ảo, mới làm cho anh nghĩ là Giản Nhụy Ái vẫn còn ở bên cạnh mình.

Khi nhìn thấy cây đại thụ trước mắt, anh bừng tỉnh dùng sức đánh tay lái, bánh xe phát ra âm thanh chói tai.

Giây phút nguy hiểm mảnh chỉ treo chuông, cuối cùng xe cũng dừng lại cách cây đại thụ khoảng một mét, trên mặt Đơn Triết Hạo

tràn đầy nước mắt, cả người như bị rút cạn sinh lực, tay buông thõng vô lực.

Đơn Triết Hạo thở dài thật sâu!

Mồ hôi sau lưng anh ướt đẫm, mỉm cười bất đắc dĩ, nhắm mắt lại, tựa đầu vào ghế xe.

Giản Nhụy Ái lặng lẽ ngồi trên ghế ở ban công, nhìn một vài ngôi sao trên bầu trời, ánh mắt đau đớn của Đơn Triết Hạo in sâu vào trong đầu cô, không thể xua tan.

Cô biết mình đã tổn thương Đơn Triết Hạo quá sâu, nhìn anh khổ sở, cô cũng đau lòng nhưng bọn họ không thể quay lại.

Cụ Duệ Tường đẩy xe lăn ra ngoài, đợi ở phía sau Giản Nhụy Ái, hiện tại Giản Nhụy Ái đang suy nghĩ về Đơn Triết Hạo, anh phải làm thế nào? Anh sẽ không buông tay, cho dù người khác nói anh ích kỷ cũng được, anh thật sự không thể buông Giản Nhụy Ái ra được.

Anh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tiểu Nhụy, trời lạnh mau về nhà nghỉ ngơi.”

Thật ra thì anh không muốn thảo luận với Giản Nhụy Ái chuyện đã xảy ra hôm nay, bởi vì anh không nắm chắc, anh sợ nghe Giản Nhụy Ái nói sẽ trở lại bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Nếu vậy, thế giới của anh sẽ tan vỡ mất.

“Duệ Tường, chúng ta trở về thôi” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường, đúng vậy, nếu cô và Đơn Triết Hạo đã không thể nào thì nên ít gấp anh, như thế chính mình cũng sẽ không phải bận tâm rời nước mắt về anh. Hi vọng, thời gian qua đi Đơn Triết Hạo có thể quên mình.

“Được!” Cụ Duệ Tường đầy xe lăn đến trước mặt Giản Nhụy Ái, muốn nắm lấy bàn tay của cô lại bị Giản Nhụy Ái rút về, anh chỉ còn biết làm theo thói quen là mỉm cười nhìn cô.

Thật ra thì, mỗi lần Giản Nhụy Ái né tránh cũng sẽ làm anh bị tổn thương anh, cũng đã năm năm rồi, lòng của cô được làm bằng đá sao? Tại sao cô không buông tha cho chính mình?

“Chỉ cần Tiểu Nhụy muốn trở về, chúng ta sẽ trở về.”

“Vâng, cảm ơn anh!”

Giữa bọn họ vĩnh viễn đều là lễ nghi đối đãi như vậy, hai người vẫn hài hòa như thế.

Giản Nhụy Ái cũng không nhìn Cụ Duệ Tường, nghiêng đầu nhìn lên bầu trời, lúc cô muốn rời đi, cô đã đi tìm Quyền Hàn và Trác Đan Tinh cùng nhau ngắm nhìn bầu trời cùng ước nguyện.

Không biết bọn họ sống như thế nào? Có phải đứa bé cũng đã lớn bằng Giản Tử Hạo hay không?

Hốc mắt từ từ đỏ lên, đứng dậy, đối diện với bầu trời hét: “A! Giản Nhụy Ái mà nhất định phải hạnh phúc!”

Cụ Duệ Tường không biết cô sẽ làm như vậy nên có chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức liền phản ứng kịp, ở phía sau cô ngẩng mặt nhìn bầu trời nói: “Sẽ, Tiểu Nhụy nhất định sẽ hạnh phúc.”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn Cụ Duệ Tường, hai người không cần nói cũng hiểu liền bật cười.

“Chúng ta đều muốn hạnh phúc!” Lớn tiếng reo hò, giống như muốn đem toàn bộ oán khí trong lòng hét ra.

Ban đêm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng reo hò của hai người, cho đến khi hai người không còn sức lực, mới miễn cưỡng dừng lại.

Trong không khí vẫn còn vang vọng lại tiếng cười của hai người.

Chương 13

THIẾU CHÚT NỮA ĐÙA VỚI LỬA

“Chúng ta đều muốn hạnh phúc!” Lớn tiếng reo hò, giống như muốn đem toàn bộ oán khí trong lòng hét ra.

Ban đêm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng reo hò của hai người, cho đến khi hai người không còn sức lực, mới miễn cưỡng dừng lại.

Trong không khí vẫn còn vang vọng tiếng cười của hai người.

Giản Nhụy Ái tựa vào bên tường, tròng cây chuối.

Cụ Duệ Tường kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái, cảm thấy cô có rất nhiều bộ dáng, tò mò nhìn cô: “Em làm sao vậy?”

Giản Nhụy Ái ráng sức nói: “Không phải anh đã nói tròng cây chuối sẽ làm nước mắt vốn muôn chảy ra sẽ không chảy ra được sao?”

“Xì” không ngờ lời nói tùy tiện của mình lại khiến cô tin tưởng.

Cô cũng cảm thấy có cái gì không đúng, lật người xuống, nghi ngờ nhìn Cụ Duệ Tường, giống như đang nhìn kẻ tiểu nhân bỉ ổi: “Đừng bảo là khi đó anh nói với em là giả.”

Cụ Duệ Tường mím môi, nhìn Giản Nhụy Ái đăm đăm giống như nhắc cô biết nếu không phải thì sao cô lại làm như thế. Khiến

Giản Nhụy Ái bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là biện pháp này căn bản cũng không dùng được, nếu không tại sao cô làm đến mức nửa sống nửa chết mà nước mắt vẫn chảy ra, căn bản là Cụ Duệ Tường đang gạt người.

Cô cười cười đi đến phía sau lưng ghìm chặt cổ của Cụ Duệ Tường, giọng nói đùa giỡn: “Xem anh dám gạt em!” vẻ mặt như đang tức giận hôm nay chọc tới lão nương ngươi nhất định phải chết.

Tay của Giản Nhụy Ái rất nhỏ,, thật sự không có tác dụng gì đối với thân thể cao lớn của Cụ Duệ Tường, anh chỉ dùng tay nhẹ nhẹ kéo tay cô đã khiến Giản Nhụy Ái không khống chế được nên bị nhào về phía trước.

Cụ Duệ Tường hài lòng nghiêng đầu, đúng dịp mặt của Giản Nhụy Ái cùng đầu của Cụ Duệ Tường dựa chung một chỗ, môi anh thành công dính vào gương mặt của cô.

Một khắc kia thế giới liền bất động, hoàn toàn bất động.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, đẩy Cụ Duệ Tường ra, có chút hối hận mình đã chơi đùa quá mức, quắn bách: “Em... em... Quá muộn rồi, đi ngủ thôi.”

Không có tiếng đáp lại, Giản Nhụy Ái chạy vào phòng của mình, trong lòng nhảy loạn, lắc đầu thật mạnh không để cho mình suy nghĩ lung tung.

Mà khéo môi Cụ Duệ Tường khẽ mỉm cười, bàn tay không có cảm giác vuốt ve đôi môi của mình, năm năm anh lôi tay Giản Nhụy Ái, cũng đều không thể chạm vào cô, nhưng hôm nay trong lúc vô tình lại có thể hôn được cô.

...

Hôm nay tuyêt hình như rất lớn, mặc dù trong xe có điều hòa, nhưng vẫn cảm thấy có gió lạnh thổi vào trong xe, cây liễu bên vệ đường cũng bị tuyêt đọng dày đặc.

Cả con đường đều trăng xóa tuyêt.

Giản Nhụy Ái sửa lại quần áo Giản Tử Hạo một chút “Có lạnh không?”

Khi nói chuyện cũng xuất hiện một tầng hơi thật dày, Giản Tử Hạo lắc đầu một cái: “Không lạnh, mẹ, chúng ta muốn đi đâu?”

Bỗng nhiên, cô muốn đi thăm Quyền Hàn và Trác Đan Tình một chút, năm năm không gặp, không biết bọn họ sống như thế nào? Có tốt hay không?

“Mẹ dẫn con đến gặp hai người thân của mẹ một chút.” Giản Nhụy Ái vui vẻ nói qua.

Nếu như Quyền Hàn và Trác Đan Tình biết cô chưa chết, bọn họ sẽ như thế nào? Có phải rất vui vẻ hay không?

Nhớ lại biểu tình của bọn họ, Giản Nhụy Ái không giấu được sung sướng.

“Người thân?” Giản Tử Hạo mê man, dù sao ở nước Mĩ lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua người thân của mẹ “Mẹ, mẹ cũng có người thân sao?”

“Tiểu tử, mẹ làm sao mà không thể có người thân? Có phải là con đã quá xem thường mẹ hay không?” Giản Nhụy Ái nhéo nhẹ lên mặt cậu bé.

Giản Tử Hạo ghét bỏ hất tay Giản Nhụy Ái ra, cậu rất không thích người khác bóp gương mặt mình, bởi vì cậu cảm thấy rất phiền “Mẹ còn nhéo mặt con, con liền trở về sống cùng với mỹ nữ tổng giám đốc.”

Cậu bé tức giận quật mồm, không muốn nhìn Giản Nhụy Ái nhưng lại làm cho Giản Nhụy Ái cảm thấy con trai của mình thật sự quá đáng yêu.

Xe dừng ở cách quán Nhân Ái không xa đã nhìn thấy Trác Đan Tinh và Quyền Hàn đang dọn dẹp tuyêt ở trước cửa ra vào, xem ra bọn họ cũng không có gì thay đổi.

Nhưng quán Nhân Ái hình như đã rộng lớn và lộng lẫy hơn.

Giản Nhụy Ái thấy bọn họ sống rất tốt, trong lòng cũng thoái mái, vừa định nói tài xe chạy qua. Nhưng một chiếc xe thể thao Lamborghini sang trọng chạy như bay lướt qua từ trước mắt của

bọn họ, chiếc xe đó vô cùng quen thuộc cho dù nhiều năm trôi qua cô cũng đều nhận ra được.

Đó là xe của Đơn Triết Hạo!

Anh làm sao lại tới quán Nhân Ái? Chẳng lẽ anh lại muốn đến làm khó quán Nhân Ái, làm khó Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, Giản Nhụy Ái lo lắng ánh mắt khóa chặt chiếc xe kia.

Thật sự là Đơn Triết Hạo đang từ trong xe bước xuống, Giản Nhụy Ái ngạc nhiên không thể tin được nhìn Quyền Hàn và Trác Đan Tinh nhiệt tình đón tiếp Đơn Triết Hạo giống như anh thường xuyên xuất hiện ở đây.

Kỳ quái, quan hệ của bọn họ tốt như vậy từ khi nào?

“Mẹ... Mẹ... không phải là chúng ta đi gặp người thân sao?” Giản Tử Hạo nhắc nhở Giản Nhụy Ái đang ngẩn người, gọi mấy tiếng cũng không phản ứng gì, rõ cuộc có chuyện gì khiến mẹ cậu mất hồn như vậy?

Giản Tử Hạo tò mò nhìn chiếc xe sang trọng, rồi còn có quán cà phê bình dân chẳng có cái gì đẹp mắt.

“Tài xế, chúng ta quay về nhà” Giản Nhụy Ái tỉnh lại, cô không muốn gặp phải Đơn Triết Hạo, dù sao cô cũng không có dũng khí để đối mặt cho nên tránh anh vẫn là tốt nhất.

Ánh mắt của cô không rời khỏi quán Nhân Ái, thật ra thì cô rất muốn vào thăm Quyền Hàn và Trác Đan Tinh một chút, năm năm

qua cô đặc biệt nhớ bọn họ, cô chỉ không muốn gặp lại Đơn Triết Hạo.

Ngày đó khi bọn họ biết cô chết, chắc hẳn đã rất đau lòng! Cô nhất định đã làm tổn thương bọn họ.

“Mẹ, không phải là mẹ muốn gặp người thân sao?” Giản Tử Hạo nhìn quán cà phê càng ngày càng xa “Chẳng lẽ trong chiếc xe kia có người nào mẹ không muốn gặp sao?”

“Không có!” Giản Nhụy Ái sờ sờ đầu Giản Tử Hạo “Đột nhiên mẹ nhớ ra bọn họ đã dọn nhà đi nơi khác rồi.”

“Mẹ, làm sao lại hờ đồ như thế? Ngay cả chuyện người thân chuyển nhà cũng không nhớ, thật không hiểu nổi, tại sao ba lại yêu mẹ như vậy?” Giản Tử Hạo làm ra dáng vẻ ông cụ non, nhưng lại khiến Giản Nhụy Ái phì cười.

Nhin đứa bé đáng yêu như vậy, trong lòng cô lấy được niềm an ủi rất lớn “Chỉ có con lanh lợi.”

“Mẹ, quan hệ giữa mẹ và chú Triết Hạo là như thế nào? Tại sao chú Triết Hạo lại ôm mẹ khóc?”

“Không nên nói bậy, mẹ và Đơn Triết Hạo không có quan hệ gì, Đơn Triết Hạo cũng không có ôm mẹ khóc, không được nói chuyện linh tinh.” Giản Nhụy Ái không muốn hung dữ với Giản Tử Hạo, nhưng cũng không biết làm thế nào; cô sẽ không nói cho Giản Tử Hạo biết quan hệ giữa cậu và Đơn Triết Hạo.

Cô tuyệt đối không thể cho con biết, cô chỉ có một đứa con trai là Giản Tử Hạo, Giản Tử Hạo là tất cả của cô.

Giản Tử Hạo rất thông minh, mỗi lần nhắc tới Đơn Triết Hạo thì Giản Nhụy Ái lại lúng túng, cậu cũng không dám chọc giận mẹ, nếu không trở về ba Cụ Duệ Tường sẽ mắng cậu. Cậu làm mặt dày làm nũng nói: “Mẹ, con sai rồi, mẹ không cần tức giận, nếu như mẹ không muốn nghe thấy ba chữ Đơn Triết Hạo, về sau con sẽ không nói là được, mẹ không cần tức giận, con gái tức giận sẽ không xinh đẹp.”

Được đứa bé năm tuổi dụ dỗ, Giản Nhụy Ái lại cảm thấy buồn cười, cô coi Giản Tử Hạo như báu vật ôm vào trong ngực “Hạo Hạo, cám ơn con, cám ơn con đã thông cảm cho mẹ, về sau mẹ sẽ không bao giờ tức giận với con nữa.”

“Tốt nhất là như vậy!” Giản Tử Hạo bùi môi, có vẻ không tin lắm.

Giản Nhụy Ái không nhịn được lại nhéo má Giản Tử Hạo khiến cậu oa oa kêu to.

Chương 14

KHÁCH KHÔNG MỜI MÀ ĐẾN

Nhà họ Đơn.

Dì Ngọc mỉm cười, nhìn cô gái đeo kính râm mặc quần áo Louis Vuitton, mái tóc ngắn nhìn đơn giản mà nhẹ nhàng khoan khoái, trong tay xách túi du lịch đi vào đại sảnh. Mặc dù rất tò mò với cô gái này nhưng bà vẫn nên làm tốt chức trách của người quản gia.

“Thưa cô, xin chờ một chút để tôi đi mời lão phu nhân.”

“Cám ơn.” Vương Thiên Như lẽ phép gật đầu với dì Ngọc, từ đầu đến cuối cũng không lấy kính mắt xuống.

Cô ngắm nhìn khắp một lượt, nhà họ Đơn có danh tiếng và sự nghiệp rất lớn nên ngôi nhà cũng được bố trí rất hào hoa.

Bà nội đi xuống cầu thang tươi cười nhìn thấy bong dáng nhỏ bé xinh đẹp đang đứng trong phòng khách, gọi: “Thiến Nhi.”

Vương Thiên Như nhìn thấy bà nội, mừng rỡ tươi cười chạy đến ôm lấy bà nội đã lâu không gặp, giọng hờn dỗi: “Bà nội, cháu rất nhớ bà.”

“Bà nội cũng nhớ cháu, để bà nội xem cháu một chút.” Bà nội hài lòng nhìn kỹ một lần nữa, cô bé có gương mặt trắng nõn, hai

mắt trong veo, nếu nhìn thật kỹ sẽ thấy có mấy phần giống Giản Nhụy Ái.

Bà gọi Vương Thiến Nhu trở về nước, thật ra thì cũng có một phần ý tứ khác.

“Tốt lắm... Thiến Nhi, càng lớn lại càng xinh đẹp.”

Vương Thiến Nhu dường như không chú ý đến ý tứ trong mắt bà nội, khi biết bà nội gọi cô về chơi mấy ngày, cô cũng cảm thấy đã rất lâu chưa trở về cho nên nhân cơ hội này trở lại một chút.

“Bà nội, bà nói đùa rồi, con thấy bà nội càng ngày lại càng trẻ ra.”

Bà nội bị Vương Thiến Nhu trêu cho cười không khép nổi miệng, kéo bàn tay trắng nõn của cô “Thiến Nhi, càng lớn miệng lại càng ngọt, bà nội của cháu có cháu làm bạn, hẳn là càng sống càng trẻ ra mới đúng.”

“Đúng ạ, mỗi ngày bà nội đều cười đùa rất nhiều, có câu nói, cười một cái trẻ mười năm.” Vương Thiến Nhu chưa từng có thắt vọng về cái miệng của mình.

“Tốt lắm...” Bà nội lôi kéo Vương Thiến Nhu, lại nhớ tới Giản Nhụy Ái, hồi đó mỗi khi Giản Nhụy Ái ở nhà thì cả ngày đều vui vẻ, bà thở dài một cái thật sâu.

Vương Thiến Nhu ngạc nhiên nhìn bà nội, không phải đang rất vui sao? Làm sao lại thở dài?

“Bà nội, bà làm sao vậy.”

“Không sao, không sao...” Bà nội vội lau nước mắt nơi khói mắt vì thương Giản Nhụy Ái phận bạc nhưng bà nhất định sẽ không để cho Vương Thiến Như xảy ra chuyện như vậy.

Thật ra thì tính tình Vương Thiến Như rất tùy tiện, nhưng cũng rất đế tâm. Cô biết bà nội khó giải bày cho nên cũng không tiếp tục hỏi nữa. Chủ động thay đổi đề tài: “Không nghĩ đến mấy năm không trở về nước, trong nước lại thay đổi nhiều như vậy.”

“Đúng vậy, hiện tại khoa học kỹ thuật càng lúc càng phát triển, bà nội của cháu như thế nào, ở nước Mĩ rất tốt đúng không?” Bà nội lôi kéo tay Vương Thiến Như, nhiệt tình kéo cô ngồi trên ghế sa lon. Ở trong mắt bà Vương Thiến Như cũng giống như cháu gái, bởi cô là cháu gái của một người bạn thân thiết từ nhỏ của bà.

“Rất tốt... Bà nội cái gì cũng tốt, nhưng luôn nhớ bà ở trong nước, lúc nào thì bà đến Mĩ thăm bà nội?”

“Ha ha... Gần đây khá bận, có thể không đến gặp bà nội cháu được, cháu trở về rồi thì hãy ở lại trong nước chơi lâu một chút, bà sẽ bảo Hạo dẫn cháu đi chơi khắp nơi.”

Vương Thiến Như thích thú và tờ mờ đã lâu không gặp Đơn Triết Hạo, không biết anh có đẹp trai hay không, cô lớn hơn Đơn Triết Hạo hai tuổi, khi còn bé thường trêu trọc Đơn Triết Hạo, gặp mặt là đánh nhau. Đánh Đơn Triết Hạo oa oa khóc to, ai kêu cô là cao thủ Taekwondo chứ.

“Thiến Nhi, cháu đừng đi gây gỗ đánh nhau với Hạo, nó đã trưởng thành và giỏi võ. Cần thận bị rước họa vào thân” Bà nội nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Vương Thiến Như nên tốt bụng nhắc nhở.

Có cô đến, tâm tình của bà nội trở nên cực kỳ tốt, xem ra lựa chọn của bà là chính xác, làm nhiều việc như vậy chính là hi vọng có thể giúp Đơn Triết Hạo đi ra được khỏi ám ảnh.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Dì Ngọc nhìn thấy Đơn Triết Hạo mệt mỏi đi vào, vội vàng nghênh đón “Cậu chủ, cậu trở về rồi.”

“Bà nội, con để cho bà xem một chút rốt cuộc là người nào bị rước họa vào thân.” Vương Thiến Như không tin cô sẽ thua bởi Đơn Triết Hạo. Anh lớn lên công phu rất cao, nhưng có thể cao hơn cô sao? Cô đối với phương diện võ thuật này chưa bao giờ ở thế yếu.

Hơn nữa từ nhỏ đã vô cùng tự tin. Nhanh chóng đứng dậy chạy ra cửa, bà nội muốn gọi cô lại, nhưng đã không kịp.

Vương Thiến Như nhấc chân đá vào bụng Đơn Triết Hạo khiến anh phải lùi lại mấy bước.

Động tác như vậy làm bà nội và dì Ngọc sợ choáng váng.

Đơn Triết Hạo vừa về đến nhà, không hề đề phòng nên bị đá một cước. Sắc mặt liền trở nên âm trầm, võ vỗ bụi bẩn trên người mình, ngẩng đầu nhìn người trước mắt, là phụ nữ, hơn nữa còn là

một người phụ nữ xa lạ. Nhưng cho dù là phụ nữ, vô duyên vô cớ đá anh cũng phải trả giá thật lớn.

Trên người Đơn Triết Hạo bắn ra một luồng khí nguy hiểm và lạnh lẽo, nắm chặt quả đấm đập xuống.

Bà nội nhìn mà kinh hồn bạt vía, vội vàng nói: “Hạo, không được vô lễ, đó là cháu gái của bạn của bà nội bên nước Mĩ, khi còn bé các cháu cũng đã gặp mặt, con bé là Vương Thiến Như.”

“Đại Tinh Tinh⁽¹⁾.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo quét nhìn cô, Vương Thiến Như, ký ức của anh vẫn còn nhớ chuyện cô gái này hại anh mất thể diện, khi đó thường dùng vũ lực uy hiếp anh, quả thật xứng với tên bà đàn ông.

(1) ý là vượn lớn.

Vương Thiến Như ghét nhất người khác gọi mình là Đại Tinh Tinh, tức giận trợn trừng mắt nhìn Đơn Triết Hạo “Đáng chết, cậu gọi tôi là cái gì, có gan thì gọi lại một lần, tôi đánh cậu răng rơi đầy đất.”

Đơn Triết Hạo không có tinh lực để chơi cùng động vật trong vườn thú, thân hình cao lớn nghiêng người đi qua bên cạnh cô, cũng không thèm nhìn Vương Thiến Như một cái “Bà nội, cháu lên lâu trước.”

“Hạo, Thiến Nhi thật vất vả mới trở về nước, ngày mai cháu hãy nghỉ một ngày, thay bà nội đưa con bé ra ngoài chơi một chút.” Bà nội biết Đơn Triết Hạo sẽ không bao giờ chủ động dẫn Vương

Thiến Như đi ra ngoài, cho nên bà cũng chỉ có thể chủ động yêu cầu.

“Không được.” Đơn Triết Hạo không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, anh không muốn dẫn Đại Tinh Tinh nói quang quác đi ra ngoài.

“Không có không được, đây là mệnh lệnh, cháu chỉ có thể nghe theo.”

Đơn Triết Hạo nhìn bà nội, không nói gì nữa, xoay người định đi lên phòng.

“Này...” Vương Thiến Như thấy Đơn Triết Hạo coi thường mình, tâm tình cực kỳ khó chịu, ở đằng sau lưng anh gào thét, nhưng tiếc rằng anh giống như mắt ngơ tai điếc không nghe thấy, tiếp tục lên lầu.

Cô cầm lấy hành lý của mình, nhìn bà nội cười cười, sau đó liền đuổi theo Đơn Triết Hạo.

Khi còn bé đã cảm thấy Đơn Triết Hạo khó gần, lớn lên tính khí của Đơn Triết Hạo lại càng khó gần nghiêm trọng. Cứ nhiên cái gì càng khó nắm lấy, nó lại càng thú vị “Này, cậu thật không có lẽ phép, tôi gọi cậu cũng không thèm nghe.”

Đơn Triết Hạo đột nhiên dừng lại, khiến Vương Thiến Như không có chuẩn bị thiếu chút nữa đâm đầu vào lưng anh, may mắn là cô dừng lại ngay.

Cô cái gì cũng không thèm để ý, tiến lên mấy bước, chỉ vào Đơn Triết Hạo phẫn nộ quát: “Đơn Triết Hạo, tại sao tính khí của cậu lại hư hỏng như vậy, cậu không biết đột nhiên dừng lại, tôi sẽ ngã xuống à.”

Thời gian giống như ngừng lại, Đơn Triết Hạo nhìn Vương Thiến Như mắng chửi, nhưng anh giống như nhìn thấy Giản Nhụy Ái, trước kia cô cũng sẽ chống nạnh chỉ trích mình.

Anh hoảng hốt ôm Vương Thiến Như vào trong ngực “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...”

Vương Thiến Như đột nhiên bị Đơn Triết Hạo ôm lấy, làm cho cô có chút ngây ngốc, nghe thấy trong miệng anh gọi Tiểu Nhụy, cô mới kịp phản ứng, hung hăng đẩy Đơn Triết Hạo ra “Anh bị thần kinh sao, tôi không phải Tiểu Nhụy, tôi là Vương Thiến Như.”

Đơn Triết Hạo cũng không biết tại sao mình lại nhìn Vương Thiến Như thành Giản Nhụy Ái, anh không khỏi lắc đầu một cái, không nói lời nào tiếp tục đi.

Không ai trả lời, làm cho Vương Thiến Như có chút không quen, trong đầu tìm kiếm Tiểu Nhụy, cô ấy là ai? Nhưng cô chắc chắn đó là người phụ nữ quan trọng với Đơn Triết Hạo.

Không nghĩ đến người đàn ông tính tình quái dị, cũng có thể thích phụ nữ, lần này trở về nước, thật sự là không có uổng phí, chắc chắn sẽ có nhiều chuyện rất thú vị xảy ra.

Chương 15

CĂN PHÒNG KIA KHÔNG PHẢI AI CŨNG CÓ THỂ VÀO

Cô tinh mắt liếc thấy một cửa phòng rất đặc biệt, cô rất có hứng thú đối với căn phòng này, dù sao biệt thự cũng có nhiều phòng như vậy, bà nội cũng sẽ không ngại cô ngủ ở một phòng chứ?

Vừa định mở cửa phòng, đã cảm thấy có một sức gió đầy cô ngã ngồi trên mặt đất.

Vương Thiến Như chưa từng bị người nào ngược đai như thế, ngồi trên mặt đất, tức giận ngẩng đầu nhìn người đầu sỏ gây nên tai họa cho mình, lại nhìn thấy Đơn Triết Hạo.

Thật sự là bát tự⁽¹⁾ của cô và anh không hợp, giờ chân quyết một cái, không ngờ Đơn Triết Hạo lại dễ dàng tránh được, quả thật là một sự sỉ nhục lớn đối với cô.

(1) bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi). Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người ta cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người.

Cô không cam lòng tung quyền đánh ra, Đơn Triết Hạo nghiêng người tránh thoát, bàn tay bắt lấy cổ tay của cô, vòng ngược tay cô ra sau lưng, dùng sức ép một chút, liền đem Vương Thiến Như đè xuống.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo nhéch lên vẻ khinh thường, bàn tay dùng thêm sức ép xuống.

Vương Thiến Như bị động tác không chút thương hoa tiếc ngọc của anh chọc cho oa oa kêu to, “Thật là đau! Mau buông tôi ra, khốn kiếp, nếu để tôi bắt được nhược điểm của anh, anh nhất định sẽ chết.”

“Vậy phải xem trước cô chết như thế nào đã hãy nói?” Đơn Triết Hạo không khách khí dùng sức ép xuống, cả người Vương Thiến Như liền quỵ xuống đất.

Thật ra thì anh chỉ dùng lực bằng một phần ba so với bình thường, nếu như dùng hết toàn lực, cánh tay của Vương Thiến Như đã sớm bị phế bỏ rồi.

“Đơn Triết Hạo, anh nhanh một chút buông tay tôi ra, tay muốn gãy rồi...”

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Vương Thiến Như, bà nội và dì Ngọc ở dưới lầu vội vàng chạy lên.

Bà nội nhìn thấy thế, run rẩy “Hạo, con làm gì đấy? Mau buông tay.”

Vẻ mặt Đơn Triết Hạo không chút thay đổi nhìn bà nội, buông tay, cũng không quản Vương Thiến Như có thể bị ngã xuống hay không.

Dì Ngọc vội vàng đến đỡ Vương Thiến Như, nghĩ thầm cô gái này, vừa mới tới đã liền chọc Đơn Triết Hạo không vui như vậy, bất quá nhìn chung Đơn Triết Hạo cũng chỉ có vẻ mặt không thoái mái.

Vương Thiến Như lắc lắc cánh tay bị đau đến tê dại, không chịu yêu thế nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo.

Anh lạnh lẽo ra lệnh: “Cẩn phòng kia không phải kẻ nào cũng có thể tùy tiện vào.”. Xoay người bước nhanh rời đi không cho mọi người có cơ hội nói chuyện.,

Vương Thiến Như nhìn thấy anh vô lễ như thế, cả bụng tràn đầy lửa giận, cô sắp bộc phát “Đơn Triết Hạo, anh là tên khốn kiếp!”

Bà nội cảm thấy buồn cười khi nhìn thấy quan hệ của bọn họ như thế, tươi cười “Thiến Nhi, đừng giận, để dì Ngọc dẫn con đến phòng khác, bà đã bảo dì Ngọc giúp cháu quét dọn thật tốt.”

“Đúng vậy, Vương tiểu thư, cháu và dì Ngọc cùng đi qua đi!”
Dì Ngọc cầm lấy hành lý, nhìn Vương Thiến Như lẽ phép nói.

Bọn họ đã nói như vậy rồi, Vương Thiến Như cũng không dám nói gì nữa? Chỉ là trong lòng cô tràn đầy tò mò đối với gian phòng đó, rốt cuộc là bên trong có chứa thứ gì, mà có thể làm cho Đơn Triết Hạo có thái độ kịch liệt như thế? Ánh mắt tò mò dáo dác một vòng, nhất định cô phải vào xem một chút.

“Được, vậy cám ơn dì Ngọc.”

Vương Thiến Như vui vẻ ôm bà nội, hôn một cái lên mặt bà nội “Đợi một chút gặp lại! Bà nội.” khiến bà nội cười ha ha.

Giản Nhụy Ái đưa Giản Tử Hạo đến khu vui chơi, nhìn thấy Giản Tử Hạo vui vẻ chơi đùa trên bậc thang trơn bóng, cô cũng cảm thấy vui vẻ.

Ngồi ở trên ghế, hạnh phúc nhìn Giản Tử Hạo, thật ra thì chỉ cần nhìn con trai của mình vui vẻ, cô cũng sẽ rất vui vẻ, có lẽ đây chính là tâm trạng của người làm mẹ.

Bỗng nhiên bên chân có một quả bóng nhỏ lăn đến bên cạnh Giản Nhụy Ái. Cô tò mò khom người xuống nhặt quả cầu lên, liền nhìn thấy một bé gái mập mạp, tóc tết hai búm tóc đuôi sam, vô cùng đáng yêu.

“Dì, dì có thể trả lại quả bóng cho cháu không?” Cô gái nhỏ ngược khuôn mặt trắng nõn, giọng nói vô tội.

Thật là một cô bé đẹp, hơn nữa gương mặt và đôi mắt lại cực kỳ giống Quyền Hàn, Giản Nhụy Ái nhìn mà khẽ ngẩn người, cầm quả bóng ngồi xổm xuống, vuốt tóc của cô bé “Cô bé, cháu thật đáng yêu! Tại sao lại chạy ra ngoài chơi một mình? Mẹ cháu đâu?”

Cô gái nhỏ chớp chớp đôi mắt, đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, thật lâu mới hé miệng nói: “Dì, dì là em gái của ba.”

Giản Nhụy Ái bị vẻ mặt đáng yêu của cô bé chọc cười, cô vuốt ve mái tóc của cô bé “Em gái của ba, cô bé, tại sao cháu lại nói như vậy?”

“Bởi vì nhà cháu có giữ ảnh của dì, hơn nữa còn có căn phòng của dì, cha mẹ nói không thể động vào.” Cô gái nhỏ nghiêm túc trả lời.

“Người bạn nhỏ, thật à? Nói cho dì biết cha mẹ cháu tên là gì?” Giản Nhụy Ái rất thích cô gái nhỏ vô cùng khéo léo lanh lợi này.

Cô gái nhỏ muốn nói chuyện, lại bị Giản Tử Hạo cắt đứt “Mẹ, mẹ...”

Cậu kỳ quái nhìn cô gái nhỏ, hình như bằng tuổi với cậu, vô tội chỉ vào cô gái nhỏ: “Mẹ, cô bé là ai vậy?”

“Hạo Hạo, cô bé là bạn mẹ mới quen, cô gái nhỏ, cháu tên là gì?”

“Cháu tên là...” Cô gái nhỏ còn chưa nói xong, liền có giọng nói dịu dàng truyền tới “Tư Tư...”

Cô gái nhỏ vui vẻ xoay người, chạy về một hướng khác “Mẹ...”

Giản Nhụy Ái nhìn theo hướng của cô bé, người phụ nữ cầm món đồ chơi trẻ em đứng ở trước cửa quán KFC, quần áo sáng

màu, thân thể có chút mập mạp, làn vayah đang mặc lại như tôn thêm vẻ thuởt tha thùy mị, mang theo khí chất thanh thuần.

Giản Nhụy Ái có chút giật mình, người phụ nữ kia cô biết.

Trác Đan Tinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái lại tưởng rằng mình đang nằm mơ, ánh mắt đẹp tràn đầy vẻ không thể tin được cùng kinh ngạc.

Giản Nhụy Ái không có chết, cô còn sống, Trác Đan Tinh kích động, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt.

Không thể tin được đi tới, thời điểm đi đến, tất cả hơi thở của Giản Nhụy Ái, cô đều có thể nhìn thấy rõ ràng như thế, nước mắt cũng không khống chế được chảy xuống “Nhụy Ái...”

Cô nhào qua ôm lấy Giản Nhụy Ái, oa oa khóc lớn, kích động cũng không nói ra lời, chỉ có thể khóc lớn.

Giản Nhụy Ái muốn đẩy cô ra, muốn làm bộ như không quen biết, muốn nói với cô ấy mình không phải là Giản Nhụy Ái, nhưng cô phát hiện mình không làm được, thật sự không làm được.

Nước mắt tràn ra hốc mắt, lẳng lặng ôm lấy Trác Đan Tinh. Không khí trở nên có chút lúng túng, tràn ngập bên cạnh bọn họ.

Hai người phụ nữ ở giữa biển người mênh mông ôm nhau khóc, đứng bên cạnh là hai đứa trẻ, ánh mắt vô tội nhìn bọn họ.

Trác Đan Tinh buông Giản Nhụy Ái ra, chất vấn “Nói cho tớ biết rõt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu không phải là...”

Giản Nhụy Ái lau nước mắt của mình, kéo Trác Đan Tinh ngồi xuống bên cạnh “Đan Tinh, tớ không có cách nào khác, khi đó tớ thật sự không có cách nào đổi mặt với Đơn Triết Hạo, nhưng tớ biết rõ Đơn Triết Hạo sẽ không bỏ qua cho tớ, cho nên tớ chỉ có thể...”

Đợi cô nói xong mọi chuyện đã xảy ra, Trác Đan Tinh cũng hiểu, thì ra trên thế giới lại có chuyện ly kỳ như thế, bất quá ngay cả bọn họ mà Giản Nhụy Ái cũng giấu giếm, làm hại cô rơi nhiều nước mắt như vậy.

Món nợ này cô nhất định phải cùng Giản Nhụy Ái tính toán cho rõ ràng.

“Giản Nhụy Ái, cậu làm chuyện lớn như thế, ít nhất cũng phải bàn bạc với bọn mình thật tốt, không biết chúng tớ sẽ lo lắng cho cậu sao?”

Chương 16

CON KHÔNG MUỐN KẾT HÔN VỚI CÔ ÁY

Mặc dù giọng điệu trách cứ, nhưng tay Trác Đan Tinh đều nắm thật chặt bàn tay Giản Nhụy Ái, cảm giác gấp lại này đáng quý biết bao, bây giờ Giản Nhụy Ái không có chuyện gì mới là quan trọng nhất.

“Thật xin lỗi, tớ không có ý, thật ra thì tớ cũng là không muốn làm cho hai người lo lắng.”

“Đồ ngốc, cậu không nói cho chúng tớ biết, mới làm cho chúng tớ lo lắng, nhưng cậu không có chuyện gì là tốt rồi.” Trác Đan Tinh lau nước mắt ở khói mắt Giản Nhụy Ái giống như là người chị chăm sóc em gái mình.

Trong mắt hai người phụ nữ đều ướt đẫm nước mắt, Giản Nhụy Ái phản ứng kịp đưa tay đỡ Giản Tử Hạo, vui mừng nói: “Đan Tinh, đây là của con trai của tớ, tên là Giản Tử Hạo, Hạo Hạo, nhanh lên một chút chào dì đi.”

Giản Tử Hạo nhìn Trác Đan Tinh, lễ phép chào: “Dì khỏe!”

Trác Đan Tinh nhìn Giản Tử Hạo, diện mạo của thằng bé thật đẹp trai nhưng không giống với Giản Nhụy Ái, cũng không giống Đơn Triết Hạo, cô không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Giản Nhụy Ái “Nhụy Ái, thằng bé không phải là do cậu cùng người đàn ông khác sinh chứ.”

Giản Nhụy Ái sững sờ nhìn Trác Đan Tinh, suy nghĩ của cô cũng thật phong phú “Mới không có, không cần nói chuyện lung tung, Hạo Hạo là đứa bé của tớ cùng Đơn Triết Hạo.”

Mặc dù cô cảm thấy Hạo Hạo khi lớn lên, lại càng có vẻ không giống cô và Đơn Triết Hạo, nhưng là Giản Tử Hạo thực sự là đứa bé do cô sinh ra, cô đã nhìn nó lớn lên từ nhỏ.

“Cậu xác định không có ôm ấp sai?”

Lời nói của Trác Đan Tinh càng ngày càng thái quá “Yên tâm, sẽ không!”

“Dì khỏe!” Cô gái nhỏ nhìn Hạo Hạo đã chạy tới, hấp tấp đi theo tới đây, lễ phép nói.

Giản Nhụy Ái xoa đầu bé gái, nhìn Trác Đan Tinh nói: “Con của cậu thật thông minh, nếu như không phải do con bé, chúng ta cũng không gặp được nhau, cháu có muốn lớn lên làm con dâu cô không?”

“Tư Tư bị tớ và anh Quyền Hàn làm hư rồi, rất nghịch ngợm, nhưng nếu chúng ta kết thành thông gia, anh Quyền Hàn nhất định sẽ rất cao hứng, đúng rồi anh Quyền Hàn mà biết chuyện sẽ rất vui vẻ.”

Hai người lớn thảo luận, người nói vô tâm, người nghe lại cố ý!

Giản Nhụy Ái vội vàng cầm lấy tay Trác Đan Tinh, cầu khẩn: “Đan Tinh, chuyện cậu gấp quá, không cần nói với anh Quyền Hàn, được không?”

“Tại sao?” Trác Đan Tinh nghi hoặc không hiểu, Giản Nhụy Ái không có gấp chuyện không may, người muốn biết tin tức này nhất phải là Quyền Hàn đi!

“Cái này? Tớ đã lập gia đình, thân phận bây giờ của tớ là Giản Đơn, không còn là Giản Nhụy Ái, tớ làm như vậy là không muốn Đơn Triết Hạo biết những chuyện này, cho nên tớ sẽ tự mình tìm cơ hội nói rõ với anh Quyền Hàn.”

Thật ra thì, Giản Nhụy Ái sợ nếu đột nhiên nói cho Quyền Hàn, anh sẽ nổi điên đi tìm Đơn Triết Hạo, như vậy chuyện cô lẩn trốn Đơn Triết Hạo sẽ bị bại lộ.

Cô không thể nói cho Quyền Hàn.

Trác Đan Tinh cũng cảm thấy việc lớn như thế, bản thân Giản Nhụy Ái giải thích sẽ rõ ràng hơn, hơn nữa cô còn có suy nghĩ riêng.

Cô sợ Quyền Hàn biết Giản Nhụy Ái không chết, liền đem toàn bộ chú ý đặt ở trên người Giản Nhụy Ái, trước kia, cô độc than chưa có co thì cũng không sao cả, nhưng hiện tại cô đã có Tư Tư rồi, phải vì Tư Tư mà suy tính.

“Được, tớ đồng ý với cậu, Nhụy Ái, chỉ cần cậu không có việc gì là tốt rồi.”

“Đứa ngốc!” Giản Nhụy Ái vui vẻ, có thể được Trác Đan Tinh tha thứ.

“Ô ô...” Tư Tư ngã xuống đất, oa oa khóc lớn.

Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh cùng chạy tới, nhìn thấy Giản Tử Hạo đứng ở bên cạnh lạnh lùng nhìn Tư Tư.

“Làm sao vậy?” Trác Đan Tinh đau lòng đỡ con gái dậy “Ngã có đau không?”

“Mẹ, anh Hạo Hạo đây con ngã.”

Khuôn mặt Tư Tư tràn đầy nước mắt, chỉ vào Giản Tử Hạo.

Giản Nhụy Ái nhìn Tư Tư, nghiêng đầu nhìn gương mặt Giản Tử Hạo, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại đẩy em ngã?”

“Cô bé kia thật sự rất phiền toái, vừa nghe mẹ nói một câu, liền lôi kéo con, nói lớn lên muốn kết hôn với con, con mới không cần cưới người xấu xí làm vợ.” Giản Tử Hạo nói rõ ràng lý lẽ của mình, bộ dạng hiển nhiên.

Tư Tư nghe thấy lời nói của Giản Tử Hạo, uất ức khóc càng lớn hơn, làm cho Giản Nhụy Ái càng thêm khó xử.

Giản Nhụy Ái không ngờ lời nói trong lúc vô tình của mình lại khiến hai đứa bé gây gỗ, cô cũng cảm thấy ngượng ngùng. Vội kéo Giản Tử Hạo, trách cứ: “Hạo Hạo, con là nam tử hán có đúng không?”

Giản Tử Hạo gật đầu một cái.

“Nam tử hán có phải nên bảo vệ em gái hay không?”

Giản Tử Hạo tiếp tục gật đầu một cái.

“Vậy hành động bây giờ của con, có phải là hành động cần có của nam tử hán hay không?”

Giản Tử Hạo biết mình làm sai, xấu hổ cúi đầu “Con biết rõ sai lầm rồi.”

“Sai lầm rồi, phải làm như thế nào?” Giản Nhụy Ái nghiêm khắc nhìn Giản Tử Hạo, đúra bé làm chuyện bậy phải được chỉ dạy.

Giản Tử Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, vẻ mặt xấu hổ, lại nghiêng đầu nhìn Tư Tư đang khóc, khẽ cau mày, nhưng do Giản Nhụy Ái đã dụ ép, cậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi tới.

Bàn tay nhỏ bé kéo tay của Tư Tư “Thật xin lỗi, anh không có ý, em không cần khóc, về sau anh sẽ chơi với em được không?”

“Thật sao?” Trong mắt Tư Tư lóe lên vui vẻ.

“Ù, quân tử nhất ngôn tú mã nan truy, ngoắc tay đóng dấu!”

Hai người lớn nhìn hai đứa nhỏ làm lành, cũng mỉm cười, đứa bé chính là đứa bé, nếu khi cãi nhau, có một người nhận sai thì sẽ rất dễ dàng hòa giải.

Nhưng nếu là người lớn cãi nhau thì sao?

Trác Đan Tinh kéo tay Tư Tư “Không có việc gì là tốt rồi! Tư Tư, con phải kiên cường lên, không nên hơi một tí sê khóc, con trai không thích con gái hay khóc nhè.”

“Có thật không? Vậy con không khóc, anh Hạo Hạo có thể không thích, sau đó lấy con làm vợ không?”

Đối mặt với câu hỏi ngây thơ của Tư Tư, Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh cùng á khẩu không trả lời được.

Nhưng là Giản Tử Hạo kêu to “Anh muốn chơi với em, anh mới không cần cưới em, anh lớn lên muốn cưới Amy.”

“Amy là ai à? Cô ấy có xinh đẹp bằng em không?”

“Dĩ nhiên, cô ấy là công chúa xinh đẹp nhất trong trường anh, cô ấy có đôi mắt màu xanh lam, xinh đẹp lại trong suốt, mới không giống em, thật là không có khí chất của con gái.”

“Ô ô...” Tư Tư nghe thấy lời của Giản Tử Hạo, không khống chế được lại oa oa khóc lớn.

Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm Giản Tử Hạo, ngồi xổm xuống, ôm lấy Tư Tư “Không khóc, đều là Hạo Hạo không ngoan, dì đảm bảo với cháu, chờ cháu trưởng thành, dì sẽ để Hạo Hạo cưới cháu làm vợ, để cho cháu làm bà xã của Hạo Hạo, được không?”

“Mẹ, con mới không cần.” Giản Tử Hạo kháng nghị nhưng lại bị ánh mắt của Giản Nhụy Ái trừng trở về, chỉ có thể vô tội quệt miệng.

“Thật, dì, dì nói thật chứ?” Tư Tư dừng khóc, lôi kéo tay Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái có cảm giác nước mắt của Tư Tư thật sự giống như có một chốt mở tự nhiên, giống như van nước.

“Tốt, nhưng đó là chuyện khi các con lớn lên, Tư Tư đừng khóc, chiếc váy xinh đẹp cũng bị cháu khóc làm bẩn rồi.”

Tư Tư ôm lấy cổ Giản Nhụy “Cám ơn dì.”

Trác Đan Tinh bất đắc dĩ nhìn con gái mình “Nhụy Ái, cậu không cần quá cưng chiều con bé, nếu không cái đuôi của nó cũng sẽ nhéch lên tới trời.”

“Mẹ, con không có cái đuôi!” Tư Tư vô tội nghiêm đầu nhìn cái mông của mình, nghiêm chỉnh nói khiến hai người lớn cười trộm.

Chương 17

MUỐN ĐEM CON ĐI BÁN

Giản Tử Hạo vào đến cửa nhà liền ôm lấy Cụ Duệ Tường.

Giản Nhụy Ái cũng biết Giản Tử Hạo lại muốn báo cáo, từ lúc nghe yêu cầu cưới Tư Tư, Giản Tử Hạo vẫn luôn buồn rầu không vui.

Xem ra tính cách của cậu cũng rất ương ngạnh, thật sự không phải là do di truyền từ ai đó chứ? “Dì Vương, rót cho Hạo Hạo một ly nước.”

“Dạ!” Dì Vương vui vẻ mừng nhìn quỷ nghịch ngọt, vội vàng nhận lấy áo khoác ngoài của Giản Nhụy Ái, treo lên móc quần áo, phủi hết tuyết, mới đi vào rót nước nóng.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái cười, ôm lấy Giản Tử Hạo, nhìn vẻ mặt không vui của cậu “Thế nào? Mẹ bắt nạt con à?”

“Mới không phải, mẹ muốn đem con bán đi.” Giản Tử Hạo uất úc nói.

Lần này ngược lại làm cho Cụ Duệ Tường có chút mỉm cười, buồn cười nhìn Giản Tử Hạo “Có phải là con không ngoan hay không? Thế nên mẹ mới có thể bán con.”

“Mới không có, con rất ngoan có được hay không? Là lỗi của mẹ, hôm nay mẹ gặp được người thân, hai người đứng ôm nhau

khóc thật lâu, sau đó còn nói với dì và cô bé kia, muốn dì gả con gái cho con.”

Giản Nhụy Ái cười cười bất đắc dĩ nghe Giản Tử Hạo làm nhảm báo cáo.

Nhưng chữ khóc làm thàn kinh của Cụ Duệ Tường cǎng thǎng, cô và người nào ở chung một chỗ, làm sao lại khóc?

“Tiểu Nhụy, làm sao vậy?”

“Thật xin lỗi, Duệ Tường, không phải em cố ý để Đan Tình biết thân phận của em, nhưng em không có cách nào, em không có cách nào lừa gạt người bạn đã cùng lớn lên từ nhỏ giống như người thân của mình.”

Giản Nhụy Ái sợ Cụ Duệ Tường sẽ tức giận, hết sức giải thích cũng không biết Cụ Duệ Tường có thể tin tưởng hay không.

Cụ Duệ Tường căn bản không phải lo lắng thân phận cô bị bại lộ, anh chỉ lo lắng tại sao cô lại khóc? Nhìn Giản Nhụy Ái kích động, bàn tay của anh liền kéo tay Giản Nhụy Ái qua.

“Tiểu Nhụy, em không cần vội vàng, anh không có trách em, chỉ là muốn em không thường xuyên khóc?”

Có một dòng nước ấm chảy thǎng vào lòng Giản Nhụy Ái, vẫn biết Cụ Duệ Tường luôn dịu dàng với mình, nghe thấy anh không trách mình, trong lòng cô cũng thoải mái hơn nhiều.

“Cám ơn anh.” Giản Nhụy Ái theo thói quen nhìn Cụ Duệ Tường cảm ơn.

Hai người nói chuyện, lại không may quên mất Giản Tử Hạo đang tức giận nhìn chằm chằm bọn họ, cậu tránh khỏi lòng ngực của Cụ Duệ Tường “Hai người đều là một phe, con không với chơ với hai người nữa.”

Dì Vương bưng một ly nước nóng “Cậu chủ, uống chút nước ấm, có thể hạ nhiệt độ xuống, từ bên ngoài về chắc là rất lạnh!”

“Con mới không chịu uống.” Giản Tử Hạo đưa lưng về phía ba người “Dù sao mẹ muốn đem con đi bán, ba cũng không thèm quan tâm đến con, cứ để con chết khát đi.”

“Thật không uống sao?” Cụ Duệ Tường nhìn chằm chằm Giản Tử Hạo, bàn tay giơ lên giữ để cho cậu nằm ở trên chân mình “Xem con không uống, uống hay không uống?”

“Không uống, không uống...”

“Được, Duệ Tường, anh mau lấy tay xuống, Hạo Hạo, khuôn mặt nhỏ bé đều khóc đến lấm lem hết rồi.” Giản Nhụy Ái hạnh phúc cười.

“Con mới không khóc, con là nam tử hán.”

Nhin dáng vẻ quật cường của con trai, làm cha mẹ thật không biết nên vui hay nên buồn, bất luận bọn họ dù dỗ thế nào, Giản Tử

Hạo sống chết cũng không uống nước, hôm nay thật sự đã làm cậu tức giận.

Đứa bé còn nhỏ như vậy mà đã có nguyên tắc của mình rồi, thật sự là không còn cách nào với cậu nữa.

Giản Nhụy Ái chỉ có thể ra vẻ cầu xin, xem ra lần này chỉ có thể dựa vào Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường cung chiêu vuốt đầu Giản Tử Hạo, cầm lấy cốc nước ám liền uống “Cư nhiên Hạo Hạo không muốn uống..., vậy cũng không nên lãng phí tài nguyên nước, vừa lúc ba đang khát nước.”

“Này, ai nói con không uống.” Giản Tử Hạo đoạt lấy cái cốc, nhanh chóng uống, đứa bé chính là đứa bé, vĩnh viễn đều ngây thơ, chuyện gì cũng đem biểu hiện ở trên mặt.

Dáng vẻ uống nước của cậu cũng thật sự đáng yêu vô cùng, chọc cho Cụ Duệ Tường và Giản Nhụy Ái bật cười, Giản Nhụy Ái mở miệng nói: “Hạo Hạo, thật là lợi hại.”

“Hừ, trẫm truyền chiêu không quan tâm đến hoàng hậu nữa!” Giản Tử Hạo lắc đầu, đem cái cốc đưa cho Dì Vương, lại lười biếng ngồi ở trên người Cụ Duệ Tường.

Một bộ muôn tuyệt giao cùng Giản Nhụy Ái.

Cụ Duệ Tường ôm Giản Tử Hạo, ngắt cánh mũi của cậu “Hạo Hạo, mẹ là mẹ con, không thể đối với mẹ như vậy, trong nhà chỉ có

mẹ là phụ nữ, chúng ta nên chăm sóc mẹ thật tốt.”

“Được rồi, ba cũng đã nói mấy lần, con đều nghe đến chán cả tai rồi.” Giản Tử Hạo không nhịn được trộn trăng mắt, ngón giữa ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Hạo Hạo, con nói mẹ muốn đem con đi bán, không phải chỉ cần ở trước mặt ba biểu hiện thật tốt, xem mẹ bán con thế nào?”

Những lời này khiến Giản Tử Hạo tự hỏi, đúng a! Mẹ giống như cũng không có bán mình.

Cậu nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, giọng nói ngây thơ hỏi: “Mẹ thật sẽ không đem con đi bán?”

Giản Nhụy Ái nhìn vẻ mặt vô tội của Giản Tử Hạo, cô thật sự giống như là một người mẹ độc ác đem con mình bán đi sao? Nhìn Giản Tử Hạo không tin mình, trong lòng bực tức cũng không có chỗ để xả.

Cô bĩu môi mōi “Được rồi, sẽ không bán đấu giá con, yên tâm đi!”

Cụ Duệ Tường bất đắc dĩ nhìn Giản Nhụy Ái cười, dù xảy ra bao nhiêu chuyện, Giản Nhụy Ái lớn lên nhưng suy nghĩ vĩnh viễn vẫn giống như một đứa bé.

Giản Tử Hạo nghiêng đầu, tròng mắt đen nhánh xoay chuyển, giống như trải qua ngàn vạn sợi tơ, rốt cuộc quyết định một chuyện “Được rồi! Vậy con liền tha thứ cho mẹ.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy con trai mình gắng gượng trả lời, trong lòng cô thật sự không biết phải làm sao.

Nhưng lại khiếu Cụ Duệ Tường cười ha ha: “Được rồi, mọi chuyện đã xong, theo dì Vương đi ngủ thôi.”

“Dạ, cha mẹ ngủ ngon,”

“Ngủ ngon.” Giản Nhụy Ái gấp phải con trai thông minh nghịch ngợm, cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Cô cảm thấy hành động của Giản Tử Hạo càng lúc càng giống Đơn Triết Hạo, tại sao lại đi xuống như vậy, cô đều không quản được.

Cụ Duệ Tường nhỏ giọng cười, trong con ngươi ánh lên vẻ dịu dàng “Tiểu Nhụy, không nên quá vội vàng, Hạo Hạo, thằng bé vẫn còn nhỏ.”

“Nhưng nhưng...” Giản Nhụy Ái muốn nói điều gì? Nhưng lại không biết nên nói thế nào? Cho nên quyết định không nói.

“Không cần nhưng là, tục ngữ nói không sai, con cái tự có phúc của con cái, chờ Hạo Hạo lớn lên, hôn nhân của con cũng sẽ tự con làm chủ, cha mẹ chúng ta không thể quyết định thay con cái gì cả”

“Em chỉ muốn nói, nếu như có thể cùng anh Quyền Hàn kết thông gia, như vậy thì tốt biết bao!”

“Em cũng không thể nghĩ như vậy, hôn nhân của con cái không phải cha mẹ có thể làm chủ, nên để cho bọn nó tự mình tự quyết định đi, cha mẹ cũng chỉ có thể cho bọn nó ý kiến, hiện tại thảo luận những thứ này vẫn còn quá sớm, em cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, ngủ sớm một chút.”

Đúng vậy, chuyện về sau thì để sau này hãy nói! Thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ thăng.

Lúc đêm khuya yên tĩnh,dì Vương kêu lên “Cậu chủ, cậu làm sao vậy? Ông chủ, phu nhân...”

“Làm sao vậy?” Cụ Duệ Tường và Giản Nhụy Ái vội vàng chạy tới, nhìn thấy cả khuôn mặt đỏ bừng của Giản Tử Hạo.

Trong lòng Giản Nhụy Ái cũng muốn nhảy lên, vội vàng ôm lấy Giản Tử Hạo “Hạo Hạo, con không được dọa mẹ, con làm sao vậy?”

Vội vàng sơ hãi, nước mắt lại tràn ra hốc mắt, làm thế nào?

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Tử Hạo nhắm mắt không có nhúc nhích, đưa tay vuốt trán của cậu, làm sao lại nóng như vậy?

Đây mắt đều là đau lòng, anh an ủi Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, trước mắt không cần vội vàng, đặt con xuống,dì Vương, nhanh đi liên lạc với bác sĩ, cũng chuẩn bị chậu nước lạnh cùng khăn lông tới đây.”

“Đạ!”Di Vương nghe Cụ Duệ Tường dặn dò, cũng không dám chậm trễ, bắt đầu hành động.

Chương 18

GIẢN TỬ HẠO BỊ SỐT

Nước mắt của Giản Nhụy Ái ào ào chảy xuống, cô nắm tay Giản Tử Hạo, cảm giác được làn da nóng bỏng của cậu, nức nở nói: “Chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi rõ ràng vẫn còn tốt, tại sao đột nhiên lại phát sốt? Hạo Hạo, sẽ như thế nào? Nếu như con gặp chuyện không may, em cũng không muốn sống nữa.”

Cụ Duệ Tường đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái, anh biết cô vội vàng lo cho con, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Giản Tử Hạo, anh hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

“Không cần phải sợ, Hạo Hạo là đứa bé kiên cường, thằng bé sẽ không có chuyện gì.”

Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt Giản Tử Hạo, bàn tay vuốt trán của cậu, thật là nóng!

Tại sao lại vào lúc ngủ cô lại không chú ý đi xem con một chút, cô thật là quá sơ sót.

Bây giờ đã là nửa đêm, không biết thằng bé đã sốt bao lâu.

Đúng lúc đó,dì Vương đem đồ vật đã chuẩn bị xong đến.

Cụ Duệ Tường bảo Dì Vương để đồ ở trên ghế, bắt đầu xoa khăn lông...

Dì Vương liền nói: “Tiên sinh, những chuyện này để tôi làm là được rồi.”

“Không cần, dì ra cửa đợi bác sĩ đi, chờ ông ấy tới lập tức cho ông ấy đi đến phòng.” Cụ Duệ Tường dặn dò.

Lúc này Giản Nhụy Ái đã rất loạn, chỉ có thể nắm tay Giản Tử Hạo, thật sự sợ thằng bé sẽ rời khỏi mình. Giản Tử Hạo là toàn bộ thế giới của cô, nếu như không có Giản Tử Hạo, cuộc đời của cô sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Cụ Duệ Tường liếc mắt nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô đã vứt bảy hồn bỏ tám phách, thở dài, cầm khăn lông lạnh, đặt ở trên trán Giản Tử Hạo.

Bác sĩ không dám trễ nải chạy tới!

Vị bác sĩ này là bác sĩ riêng của nhà họ Cụ, y thuật rất cao, ở bệnh viện quý tộc cũng thuộc tầng lớp tinh anh của xã hội.

Gặp phải chuyện của Cụ Duệ Tường, ông cũng bất chấp tất cả chạy tới, cho dù là nửa đêm bão tuyêt đi chăng nữa, ông cũng không dám trễ nải nửa giây.

“Không cần chào hỏi, mau kiểm tra trước.”

“Đúng!”

Bác sĩ nhìn Giản Tử Hạo một chút, lấy kính mắt xuống, “Hiện tại tôi truyền cho cậu bé một ít thuốc, sau đó chờ cậu bé tỉnh lại, hai

người cho cậu bé uống thuốc, sẽ tốt hơn nhiều, chỉ là bị cảm mà thôi, không có chuyện gì.”

“Cám ơn bác sĩ!” Giản Nhụy Ái nghe bác sĩ nói không có việc gì, trong lòng thấp thỏm cũng buông lỏng.

Cụ Duệ Tường gọi dì Vương tiễn bác sĩ về.

Xoay người trở lại, nhìn thấy Giản Nhụy Ái nắm tay Giản Tử Hạo, mà sắc mặt Giản Tử Hạo hình như dần chuyển biến tốt hơn, trên tay mang theo kim truyền dịch, mắt nhắm thật chặt.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái mấy lần, than thở: “Tiểu Nhụy, Hạo Hạo không sao, em cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, Hạo Hạo để anh trông nom là tốt rồi.”

“Không cần, Duệ Tường, anh đi nghỉ ngơi đi, Hạo Hạo để một mình em trông cũng được, nếu không em trở về cũng không ngủ được.”

“Được rồi! Vậy anh ở lại, dù sao anh trở về cũng không ngủ được, anh không có khuyên em, em cũng không cần khuyên anh.” Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái sẽ không về phòng ngủ, anh liền ở bên cạnh cô.

Giản Nhụy Ái không có cách nào, chỉ có thể để Cụ Duệ Tường cùng ở lại gian phòng.

Gian phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, cho tới bây giờ cô và Cụ Duệ Tường ở cùng nhau, cũng đều là vô cùng yên tĩnh, hai

người hình như ăn ý đến mức không cần dùng ngôn ngữ để diễn đạt.

Người con gái khi còn sống có thể có được hồng nhan tri kỷ, lại có thể ở cùng người đàn ông mình yêu mến, sống cũng không uổng phí.

Đồng hồ tích tắc trôi qua, Giản Nhụy Ái dựa vào trước giường Giản Tử Hạo, thỉnh thoảng lại kéo chăn cho cậu, sờ trán một cái xem đã hạ sốt hay không?

Mà Cụ Duệ Tường đang ngồi dưới ánh đèn xem sách, lặng lẽ không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Giản Nhụy Ái chống đỡ không nổi liền ngủ gật, khi cô giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Cụ Duệ Tường gục xuống bàn ngủ, trên miệng cô mỉm cười, sờ sờ trán của Giản Tử Hạo.

Rốt cuộc đã hết sốt, xem ra truyền thuốc đã có tác dụng.

Cô cầm lấy áo khoác ngoài khoác lên người Cụ Duệ Tường, thay anh đắp kín, tránh cho một người nữa bị bệnh.

Thời gian năm năm, bọn họ chăm sóc lẫn nhau đã trở thành thói quen.

...

Vương Thiến Như lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, trong đầu vẫn đầy tò mò về căn phòng kia, trên miệng cô là một nụ cười

gian.

Đứng dậy cầm quần áo lên, cúi lưng xuống đi ra ngoài, nếu bọn họ không cho cô vào đi căn phòng kia, cô không thể làm gì khác hơn là buổi tối lén lén vào.

Nếu như không lấy được đáp án, cô nhất định sẽ mất ngủ!

Ban đêm vô cùng tĩnh, Vương Thiến Như cũng không dám mang dép, chỉ có thể lẩn lẩn đi, cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ Đơn Triết Hạo sẽ phát hiện ra mình.

Rốt cuộc, ở thời điểm cô cho là mình muốn tắc thở đến chết, cô dời bước đến căn phòng trước mặt, hai mắt cười hả hê, cô cảm thấy gian kế của mình đã được như ý.

Ánh mắt quét nhìn bốn phía, tất cả đều im ắng, ngay cả con muỗi cũng không có.

Không thể chờ đợi liền đẩy cửa ra, bên trong có một mùi khiến cô bị sặc, thiếu chút nữa ho khan ra ngoài, chỉ có thể bit mũi và đóng cửa phòng lại, khẽ chau mày, căn phòng này sao lại có mùi nặng như vậy.

Vương Thiến Như có dự cảm không tốt, chẳng lẽ chỗ này đã từng có người chết, nghĩ tới cũng liền cảm thấy sợ hãi.

Vòng tay bao bọc thân thể đã run nhẹ nhè của mình, bắt đầu suy nghĩ muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Tay run run bật chiếc đèn bin, mặc dù cô tuy tiện lợi lòng hiếu kỳ, nhưng cô không dám xem chuyện ma, chớ nói chi là tiến vào căn phòng có người chết.

Bất quá cô đã chuẩn bị đủ mười phần!

Kỳ quái, gian phòng không có gì, chỉ lớn hơn một chút so với căn phòng bình thường, còn có mấy bộ quần áo cùng vài món đồ trang điểm của phụ nữ, ngoài ra không có gì khác cả.

Căn phòng như vậy, có cái gì tốt mà Đơn Triết Hao giữ gìn? Thật sự là kỳ quái, có chút mơ hồ.

“A!” Thời điểm cô xoay người định rời đi, liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn xuất hiện trước mắt mình, Vương Thiến Như cho là quý, theo bản năng thét chói tai, nhảy dựng lên, đèn bin trong tay cũng bị cô buông ra.

Đèn pin cầm tay bị rơi xuống đất, điện cũng bị tắt, cô làm sao lại xui xẻo như vậy? Chẳng lẽ đây chính là báo ứng.

Vương Thiến Như không nhìn thấy năm đầu ngón tay, nhưng cảm giác có một bóng đen đang tiến gần về phía mình “Đáng chết, không cần qua đây, ngươi là người hay là quý? A! Van xin ngươi, không phải tôi cố ý vào căn phòng này, tôi chỉ là tò mò, van xin ngươi không cần bắt tôi, tôi còn chưa muốn chết, van xin ngươi...”

Cô nhanh chóng quỳ xuống, mười ngón tay nắm chặt, nhắm mắt lại nghiêm túc cầu nguyện.

‘Bùm’ đèn sáng lên.

Cô có chút không thích ứng mở trừng hai mắt, nhìn thấy con ‘quỷ’ trước mặt, cô mới bừng tỉnh hiểu ra, căn bản cũng không có quỷ, là Đơn Triết Hạo, thấy mặt anh lấm tấm đầy râu, sàn nhà đều là chai rượu.

Thì ra là căn phòng có mùi, là mùi do anh uống rượu.

Vương Thiến Nhu bị dọa sợ cũng không nhẹ, cũng mặc kệ mọi việc, nhìn Đơn Triết Hạo mắng to: “Đơn Triết Hạo, anh ở căn phòng này làm gì mà không bật đèn, anh muốn hù chết người à?”

Đơn Triết Hạo không nhìn Vương Thiến Nhu, anh vốn là muốn ở trong phòng của Giản Nhụy Ái để lắng lặng suy nghĩ một số chuyện, nhưng người phụ nữ không có mắt này lại dám tùy tiện xông vào lại còn dám hô to gọi nhỏ với anh.

Tức giận tích tụ trong ngực anh bỗng chốc bị kích thích, anh gầm lên, quả đấm nhanh như tia chớp tung về phía Vương Thiến Nhu.

Vương Thiến Nhu sợ hãi thét lên, che mặt.

Thật lâu cũng không thấy quả đấm rơi xuống, cô mới dám mở mắt, nhìn thấy Đơn Triết Hạo âm trầm nhìn mình chằm chằm, không có đánh xuống thật, toàn thân mới buông lỏng một hơi, vỗ vỗ ngực mình.

Giống như tìm được đường sống trong chõ chết, nhẹ nhõm
sung sướng!

Mới vừa rồi cô thật sự cho là Đơn Triết Hạo sẽ đánh mình, sợ
hãi đến nín thở, không dám thở mạnh.

Chương 19

ĐỤNG PHẢI NGƯỜI PHỤ NỮ NGU NGỐC

Thật lâu cũng không thấy quả đấm rơi xuống, cô mới dám mở mắt, nhìn thấy Đơn Triết Hạo âm trầm nhìn mình chằm chằm, không có đánh xuống thật, toàn thân mới buông lỏng một hơi, vỗ vỗ ngực mình.

Giống như tìm được đường sống trong chõi chết, nhẹ nhõm sung sướng!

Mới vừa rồi cô thật sự cho là Đơn Triết Hạo sẽ đánh mình, sợ hãi đến nín thở, không dám thở mạnh.

“Cút! Nhân lúc tôi còn chưa mất đi lý trí, cút ra ngoài cho tôi.” Đơn Triết Hạo lạnh lùng ra lệnh.

Anh biết Vương Thiến Như là khách của bà nội, không thể đối với cô như vậy, nhưng cô lại đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh, anh không thể bảo đảm có thể không thu hồi quả đấm hay không.

Căn phòng này, quét dọn cũng là do anh tự thân tự lực, người giúp việc cũng không thể đi vào, Vương Thiến Như dám tự tiện xông vào, tha thứ cho cô cũng đều là nể mặt mũi của bà nội.

Vương Thiến Như biết Đơn Triết Hạo thật sự nói được là làm được, hay là trước tiên chạy thì tốt hơn, cô cũng không muốn tuổi còn trẻ liền chôn ở trong tay Đơn Triết Hạo.

Khi cô đi tới cửa lại không yên lòng xoay người, nhìn thấy Đơn Triết Hạo ngồi trên mặt đất ở trong phòng, mắt hờn uống rượu. Ánh mắt nhìn đến tấm hình bên cạnh, cô kinh ngạc đến ngây người nhìn hình cô gái có ánh mắt lương thiện, không quá xinh đẹp, nhưng lại rất chói mắt.

Vương Thiến Như rốt cuộc hiểu được tại sao tâm tình Đơn Triết Hạo lại bất định như thế, hóa ra là anh đang nghĩ đến một người phụ nữ. Người phụ nữ đó chắc chắn là Tiểu Nhụy.

Nghĩ như vậy, Đơn Triết Hạo cũng không phải là người đàn ông lạnh lung vô tình, ít nhất anh cũng là một người đàn ông si tình.

Cô cũng không yên lòng để mặc cho Đơn Triết Hạo uống rượu, xoay người quay trở lại, bởi vì cô không có cách nào không để ý tới Đơn Triết Hạo, dù sao trong lòng cô cũng rất thiện lương.

Đơn Triết Hạo ngẩng đầu nhìn người không rời đi, khẽ cau mày, giọng nói lạnh lẽo: “Tại sao cô trở lại?”

“Này, Đơn Triết Hạo, anh rốt cuộc có hiểu lẽ phép hay không, tôi thấy anh buồn bực, tôi mới không thèm để ý tới anh, chỉ vì phụ nữ mà đem mình uống tới như vậy, anh đến cùng có phải là đàn ông hay không?”

Cô không quen nhìn loại người mượn rượu giải sầu, thích thì lập tức lớn mật theo đuổi!

“Tôi không cần cô quan tâm, cô mau rời đi cho tôi.” Đơn Triết Hạo không muốn Vương Thiến Như xen vào việc của người khác, càng thêm không kiên nhẫn.

Bỗng nhiên anh rống giận khiến Vương Thiến Như nuốt một ngụm nước bọt, nói thật ra thì cô rất sợ, chỉ là cô cố cắn chặt hàm răng nhịn xuống.

Trong lòng mắng chửi, nếu không phải là bà nội, cô mới mặc kệ sự sống chết của anh “Kỳ quái, người cao ngựa lớn, thích cô gái kia thì theo đuổi ngay đi, anh ở đây uống rượu, nhìn tôi rống, như vậy chính là nam tử hán sao? Nhìn anh cảm thấy rất có khí chất đàn ông, không ngờ chỉ là con cháu họ rùa, đàn ông vô dụng.”

Trên khuôn mặt đông lạnh của Đơn Triết Hạo đầy tức giận, đứng lên nắm cổ tay của cô, giọng nói lạnh lẽo quát: “Cô ấy đã chết, tôi phải theo đuổi như thế nào? Vương Thiến Như cô đừng tưởng rằng cô là khách do bà nội tôi mời đến, tôi sẽ không dám đối xử với cô như vậy? Tôi cảnh cáo cô, khi muốn làm chuyện gì, thì hãy suy nghĩ một chút đến hậu quả.”

Vương Thiến Như bị Đơn Triết Hạo hung hăng đẩy ra, lảo đảo mấy bước, đỡ vách tường, may mắn thoát khỏi lại bị anh đẩy ngã trên mặt đất, nhìn thấy Đơn Triết Hạo lại trở về chỗ cũ uống rượu.

Trong lòng cô kinh ngạc, người phụ nữ trong hình đã chết, người phụ nữ kia nhìn không phải còn rất trẻ tuổi, tại sao có thể như vậy?

Rốt cuộc đã hiểu rõ, Đơn Triết Hạo tại sao phải sống mơ mơ màng màng như vậy? Thì ra là trong lòng anh thích người phụ nữ

đã qua đời, không biết vì sao giờ khắc này nhìn thấy Đơn Triết Hạo, cô lại cảm thấy anh thật đáng thương.

Cô ngồi ở bên cạnh anh, cầm chai rượu lên “Một người uống không thú vị, tôi uống cùng anh.”

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, đưa mắt nhìn Vương Thiến Như, thấy cô uống một hớp rượu, sau đó gật người ho khan, ngoài miệng nhàn nhạt khinh thường, hờ lạnh.

Vương Thiến Như không hề kích động, cầm chai rượu nhìn Đơn Triết Hạo “Nói cho anh biết không nên coi thường tôi... tôi muốn thi đấu, người nào say trước, người đó phải đồng ý với một yêu cầu của đối phương.”

“Hừ, đấu sao?” Trong mắt Đơn Triết Hạo tràn đầy khinh thường, uống rượu cũng có thể bị sặc, có thể có tửu lượng gì, hơn nữa mấy năm qua anh đã sớm luyện thành thần rượu rồi.

“Thế nào? Anh không dám?”

Vương Thiến Như coi thường ánh mắt khinh thường của Đơn Triết Hạo, xem ra sống chung lâu với Đơn Triết Hạo, có thể làm cho sức miễn dịch của mình tăng lên, dùng phép khích tướng hỏi.

“Được.” Đơn Triết Hạo cầm chai rượu lên, bắt đầu rót rượu.

Vương Thiến Như nhìn Đơn Triết Hạo mãnh liệt uống rượu, le lưỡi một cái, không chịu yếu thế cầm chai rượu lên mãnh liệt rót.

Qua hai giờ rồi, hai người nằm ở bên giường, ánh mắt mê man không nhìn rõ, trên mặt đỏ ửng, Vương Thiến Như cầm cốc rượu, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo nhắm mắt lại ngủ.

Cô hài lòng nhìn Đơn Triết Hạo ngủ, ha ha cười, tay không có hơi sức, lôi kéo quần áo của Đơn Triết Hạo “Này, đứng lên! Tiếp tục uống rượu!”

Mới vừa rồi, chỉ là cô ý bị sắc, cô trời sinh tửu lượng đã rất tốt, hơn nữa thường ra vào quầy rượu, cô rất có tự tin về tửu lượng của mình, tửu lượng của Đơn Triết Hạo căn bản là không có cách chống lại cô.

Đơn Triết Hạo thua, thua ở chỗ anh quá tự cho mình là đúng.

“Này, đứng lên! Chúng ta tiếp tục uống rượu.” Vương Thiến Như cảm giác đầu rất nặng, hung hăng lắc đầu một cái, không biết vì sao Đơn Triết Hạo lại biến thành hai người?

Xem ra chính mình cũng có chút say, muốn đứng dậy cũng không có hơi sức, chỉ có thể vô lực nằm ở trên người Đơn Triết Hạo.

Thật ra thì, Đơn Triết Hạo nhắm mắt lại an tĩnh ngủ, thật sự rất tuấn tú, ngón tay đặt trên lông mày anh, lỗ mũi, đôi môi cho đến hầu kết của anh “Lại có đàn ông có vóc người còn xinh đẹp hơn so với phụ nữ.”

An tĩnh nhắm mắt lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, một luồng ánh mặt trời chiếu lên trên người bọn họ.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày mở mắt, nhức đầu vô cùng, phiền não ẩn huyệt Thái Dương của mình.

Anh muôn đứng dậy, lại cảm giác có một lực đè ép trên bụng mình, giữa hai lông mày nhíu càng thêm sâu, cúi đầu nhìn Vương Thiến Như thở to ngủ, máu chốt là cô ngủ, còn chảy nước miếng.

Nhin quần áo dính nước miếng đang nhỏ giọt, anh tức giận hét lớn: “Vương... Thiến... Như...”

Ba chữ này gọi ra, cả biệt thự cũng lay động mấy cái.

Vương Thiến Như theo bản năng vuốt lỗ tai, mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát của Đơn Triết Hạo.

Cô hơi cau mày, vô duyên vô cớ gọi tên cô làm gì? Vương Thiến Như vuốt vuốt mắt mình, ngáp một cái, lấy mu bàn tay xoa nước miếng bên khoe miệng, một giấc ngủ này thật không thoải mái.

“Làm gì? Chúng ta ngủ cùng nhau, phải là giọng nữ hét, anh là đại lão gia thì hô cái gì chứ? Làm như tôi thật sự cuồng gian anh không bằng.”

Sắc mặt Đơn Triết Hạo càng thêm âm trầm, bàn tay nắm chặt quả đấm khiến khớp xương cũng vang lên tiếng kēo kêt, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Thiến Như

Bị ánh mắt như muôn ăn thịt người của anh nhìn khiến Vương Thiến Như rợn cả tóc gáy, cô vội vàng đầu hàng nói: “Được rồi, anh không cần nhìn chằm chằm tôi, cùng lăm thì tôi phụ trách với anh là được.”

“Vương Thiến Như, cô xem một chút là mình đã làm chuyện tốt gì?” Đơn Triết Hạo nhìn người phụ nữ không có nã, đã không biết nên nói cái gì cho phải?

Anh chỉ vào quần áo của mình, tất cả đều dính nước miếng của cô, con gái mà ngủ như vậy thật không có hình tượng.

Vương Thiến Như vô tội nhìn bộ quần áo ngủ màu trắng, vẫn không hiểu ý tứ của anh, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt âm trầm của anh “Quần áo đẹp quá, không có vấn đề gì?”

Đơn Triết Hạo hoàn toàn bị Vương Thiến Như chọc giận, anh thật sự không muốn tranh cãi với một người phụ nữ ngu ngốc, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Cô cũng không để cho anh rời đi dễ dàng như vậy. Sao Đơn Triết Hạo lại giống như phụ nữ, nói gì cũng luôn nói một nửa như thế thì làm sao cô hiểu nổi

Chương 20

NGƯỜI DAN ONG CƯỜNG TRANG CỎI TRẦN

“Này” Vương Thiến Như đuổi theo Đơn Triết Hạo “Ngày hôm qua uống rượu thua tôi, anh không cần ăn vạ, thua thì phải đồng ý một cái yêu cầu với người thắng.”

Cô hài lòng ở trước mặt Đơn Triết Hạo giơ lên ngón trỏ, giống như rất sợ anh còn không nhìn thấy. Vương Thiến Như thích nhìn vẻ mặt như ăn đai tiệm của Đơn Triết Hạo, cô muốn tiêu diệt nhuệ khí của anh.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn không muốn quan tâm đến cô. ‘Rầm’ một tiếng, đóng rầm cửa lại ngăn Vương Thiến Như ở bên ngoài.

Vương Thiến Như không hề phòng bị, lỗ mũi liền đụng vào cửa, oa! Thật là đau chết, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng, sự tức giận liền bộc phát, cô tức giận vừa đập cửa vừa gào lên quát: “Đơn Triết Hạo, anh bị thần kinh sao, đóng cửa cũng không nói một tiếng, có tật xấu a!”

Sáng sớm, cả biệt thự đều bị đánh thức bởi tiếng hét chói tai của Vương Thiến Như!

Bà nội lên lâu, đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo cùng Vương Thiến Như cãi lộn, hai người này thật sự không thể chung sống hòa bình với nhau.

Bà không thấy tức giận, ngược lại còn thấy vui mừng, có thể ghen ghét thì chứng minh họ có thể khai thông, như vậy Đơn Triết Hạo cũng sẽ không tự nhốt mình một mình nữa.

“Thiến Nhi, Hạo lại bắt nạt con à?”

“Bà nội!” Vương Thiến Như nhìn thấy bà nội, vẻ mặt lập tức thay đổi, lập tức mỉm cười “Bà nội! Chào buổi sáng!”

“Tốt, chào buổi sáng...” Bà nội lôi kéo Vương Thiến Như, cau mày nhìn quần áo xốc xêch, tóc tai ngắn ngang, khắp người đầy mùi rượu “Thiến Nhi, làm sao con lại biến thành bộ dạng này?”

Vương Thiến Như như cúi đầu nhìn mình, mới nhận ra cô thật sự rất nhếch nhác, vừa định nói chuyện, đã nhìn thấy cửa phòng Đơn Triết Hạo mở ra, nhìn thấy anh chỉ quần khăn tắm, nửa người trên đê trần, giọt nước theo ngực anh chảy xuống dưới xuyên qua vùng được che chắn bên dưới.

Không thể không nói, vóc người của Đơn Triết Hạo thật sự rất tốt, cơ bụng sáu múi cùng cơ ngực vô cùng săn chắc.

Cô nuốt một ngụm nước bọt “A!” Đảo mắt xoay người, bụm má “Đơn Triết Hạo, đồ đàn ông không biết xấu hổ, tại sao lại trần truồng đi ra ngoài?”

Đơn Triết Hạo không hài lòng với biểu hiện của cô vô cùng, ánh mắt lạnh lẽo lướm cô, nghiêng người rời đi.

“Ha ha...” Bà nội nhìn vẻ mặt của Vương Thiến Như, cười đến nghiêng trước ngửa sau “Không ngờ Thiến Nhi bình thường tùy tiện, cũng sẽ có lúc xấu hổ.”

“Bà nội...” Vương Thiến Như ngượng ngùng gọi, trong lòng mắng Đơn Triết Hạo là đồ điên không biết bao nhiêu lần.

“Hay lắm... Bà nội không cười con nữa. Con chưa trả lời, làm sao lại thành bộ dạng này?”

“Tôi hôm qua, con uống rượu cùng Đơn Triết Hạo. Bà nội, bà biết không, anh ấy thua con.” Vương Thiến Như ôm tay bà, kiêu ngạo khoe giống như chỉ cần có thể thắng Đơn Triết Hạo, cho dù chỉ là trò uống rượu, đều khiến cô vui vẻ vô cùng.

“Con uống rượu thắng?” Bà nội có chút khó tin, không trách được Đơn Triết Hạo lại thúi mặt, trong mắt anh thì mình chính là độc nhất vô nhị, tận trong xương cũng không chịu thua, chưa bao giờ bị thua bởi bất kỳ kẻ nào, thế mà lại bại bởi Vương Thiến Như, thật là buồn cười!

“Đúng vậy!” Vương Thiến Như xem thường nói.

Bà nội cười nhìn Vương Thiến Như “Thiến Nhi, con mau đi rửa mặt, sau đó xuống dùng cơm.”

Vương Thiến Như cúi đầu: “Vâng.”

Động tác ngược nghêch này, lại chọc cho bà nội vui vẻ.

Cụ Duệ Tường mở mắt, nhìn áo khoác trên người mình, liền mỉm cười vui vẻ.

Đứng dậy nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang dựa vào bên giường Giản Tử Hạo ngủ, vừa định đắp áo khoác cho cô, cô liền mở mắt “Em đã tỉnh?”

Giản Nhụy Ái mỉm cười một cái cười: “Chào buổi sáng!”

Tay cô vuốt trán Giản Tử Hạo, thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc có thể bình thường lại.

“Hết sốt rồi sao?” Cụ Duệ Tường nhẹ giọng hỏi, nhìn gương mặt khởi sắc của Giản Tử Hạo, không trăng bêch giống như đêm hôm qua, xem ra thuốc thật sự có tác dụng.

Tảng đá trong lòng Giản Nhụy Ái cũng rơi xuống, thở dài nói: “Đúng vậy, tốt hơn rất nhiều, thật là cảm ơn trời đất.”

“Vậy em đi nghỉ một chút đi, nơi này để anh trông là được rồi.”

“Không cần, mới vừa rồi lim dim, hiện tại cũng sẽ không quá buồn ngủ...”

“Ba, mẹ...” Giản Tử Hạo hé mở mắt, giọng nói có chút suy yếu, vẻ mặt tái nhợt.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Tử Hạo muôn bò dậy “Hạo Hạo, không cần ngồi dậy, ngã bệnh thì phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Mẹ, con rất khó chịu, đau giống như muôn nỗi tung.”

Giản Nhụy Ái ôm lấy Giản Tử Hạo, đau lòng, cậu ngã bệnh khiến cô vô cùng lo lắng, hận người nằm trên giường không phải là mình.

Trong hốc mắt đầy nước mắt, tay không tự giác nắm chặt “Hạo Hạo, con rốt cuộc đã tinh, làm cho mẹ sợ lắm rồi.”

“Mẹ, tại sao mẹ lại khóc? Đừng khóc, đều là Hạo Hạo không tốt đã dọa mẹ sợ.” Giản Tử Hạo rất săn sóc dùng tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái buông Giản Tử Hạo ra, cầm lấy khăn giấy Cụ Duệ Tường đưa tới, cũng không biết tại sao? Cô lại khóc đau thương như thế, có lẽ do tối hôm qua cô thật sự đã bị hù sợ.

“Không phải, Hạo Hạo rất tốt, là mẹ không đủ kiên cường, Hạo Hạo cám ơn con, cám ơn con không vứt bỏ mẹ, cám ơn con đã tinh lại.” Nói xong, nước mắt lại lăn ra.

“Ba!” Giản Tử Hạo nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường “Ba nói nếu mẹ tiếp tục khóc nữa, có thể trở nên xấu xí hay không?”

Cụ Duệ Tường đưa tay vỗ nhẹ nhè đầu của Giản Tử Hạo, dịu dàng cười, thật ra thì anh cũng hiểu tâm tư của Giản Tử Hạo, chính

là quan tâm Giản Nhụy Ái, nhỏ tuổi như vậy, vừa mới tỉnh lại mà còn biết an ủi người lớn.

Phản cảm tư này, anh đều cảm động.

“Đúng vậy! Hạo Hạo, nói rất đúng!”

Vẻ mặt Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn bọn họ, phản ứng kịp, cha con liên hiệp nhạo báng mình. Nhưng nhìn Giản Tử Hạo nhạo báng lại giống như an ủi, bất chợt Giản Nhụy Ái cảm giác mình thật không có tiền đồ, còn phải để con trai an ủi mình.

“Được rồi, Hạo Hạo, có đói bụng hay không, mẹ bưng đồ ăn tới cho con.”

“Được, cảm ơn mẹ!” Giản Tử Hạo dùng sức gật đầu một cái, xem ra thật sự đang đói bụng.

Cụ Duệ Tường uất ức nói: “Hạo Hạo, nhanh khỏe lại một chút, ba sẽ dẫn con đi ăn ngon, có được hay không?”

Đôi mắt Giản Tử Hạo sáng lên, cậu không hề có năng lực chống cự đói với đồ ăn, xem ra là di truyền từ Giản Nhụy Ái.

Trong mắt cậu nổi lên nghi hoặc “Có thật không?”

“Thật!”

Giản Tử Hạo vui vẻ nhảy dựng lên ôm lấy cổ Cụ Duệ Tường, lắc lắc cổ anh “Thật, cảm ơn ba, hiện tại con đỡ hơn rồi, buổi tối

muốn đi ăn bữa tiệc lớn, được không?”

“Buổi tối?” Cụ Duệ Tường có chút chần chờ, nhưng nhìn niềm mong mỏi trong mắt của Giản Tử Hạo, anh cũng không nỡ cắt đứt “Được rồi, ba đồng ý với con.”

“Ba, vạn tuế!” Giản Tử Hạo vui vẻ nói.

Giản Nhụy Ái đi vào đã nhìn thấy Giản Tử Hạo chơi vui vẻ cùng Cụ Duệ Tường, ánh mắt hờ nghi nhìn bọn họ: “Đã xảy ra chuyện gì? Vui vẻ như vậy?”

“Mẹ, ba nói muốn dẫn chúng ta đi ăn bữa tiệc lớn đó!”

“Không được.” Giản Nhụy Ái dứt khoát, mới vừa ngã bệnh dậy làm sao có thể đi ra ngoài ăn bữa tiệc lớn gì chứ?

Hơn nữa chính vì thằng bé đi ra ngoài, xối quá nhiều tuyết mới có thể ngã bệnh, cũng không thể lại đi ra ngoài nữa.

Sắc mặt Giản Tử Hạo nhăn nhó, bĩu môi, không vui hỏi “Tại sao không được?”

“Hạo Hạo, thời tiết bên ngoài rất lạnh, con vẫn còn bị ốm, đi ra ngoài bị cảm lạnh thì làm thế nào? Ngoan ngoãn ở nhà đợi, mẹ làm món ăn ngon cho con.”

“Không cần, con muốn đi ra ngoài, mẹ, mẹ đồng ý đi! Chúng ta chỉ là đi ăn cơm, hơn nữa nơi ăn cơm cũng có máy sưởi, cũng là

tù trong nhà dời đến nhà một người khác mà thôi, mẹ, mẹ đồng ý chứ?”

Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái không yên lòng với Giản Tử Hạo, nhưng anh cũng cảm thấy ra ngoài ăn cơm cũng không có gì là không ổn cả, Giản Nhụy Ái chỉ làm chuyện bé xé ra to.

“Tiểu Nhụy, ăn xong cơm chúng ta liền trở về.”

Giản Nhụy Ái nhìn hai người đàn ông cầu xin, lòng cô cũng không phải là ác như vậy, không thể không thương lượng.

Có lúc cô cảm thấy mình thật sự đã thiêu bọn họ “Được!”

“Mẹ, vạn tuế!”

Ba người ở chung hòa thuận, tiếng cười lúc sáng sớm có vẻ cảm động lòng người như vậy.

Chương 21

ĐIỀN CUỒNG ĐUA XE

Có lúc cô thật sự cảm thấy mình đã thiêu bọn họ “Được!”

“Mẹ, vạn tuế!”

Ba người ở chung hòa thuận, tiếng cười ở trong sáng sớm có vẻ động lòng người như vậy.

Vương Thiến Như nhìn chầm chằm động tĩnh trên lầu, cô không thể để Đơn Triết Hạo nhân cơ hội chạy thoát, nhất định phải ngăn anh lại, bắt Đơn Triết Hạo đưa mình đi chơi.

Đơn Triết Hạo mặc tây trang thăng túc, thật chỉnh tề xuất hiện trước mắt Vương Thiến Như. Trên người vẫn lạnh lẽo cự tuyệt người khác ngàn dặm như cũ, thật không hiểu nổi, anh được chế tạo ra từ núi băng hay sao, toàn thân đều mang theo khí lạnh, ánh mắt cũng rất lạnh lùng.

Nói thật gương mặt lạnh lùng của Đơn Triết Hạo không khác gì xác chết, vẻ đẹp rất tuấn tú của anh khiến nhiều cô gái xiêu lòng nhưng đáng tiếc không phải là món ăn ưa thích của Vương Thiến Như.

Cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo đi tới cửa, căn bản cũng không muốn nói chuyện với cô, Vương Thiến Như chỉ có thể cầm lấy ví tiền chạy theo sau.

Nhanh chóng đuối theo Đơn Triết Hạo đã thấy anh ngồi vào trong xe, cô cấp tốc chạy tới, kéo cửa tay lái phụ ngồi vào.

Đơn Triết Hạo cau mày nhìn khách không mời mà đến, vẻ mặt không vui, giọng nói lạnh lẽo: “Đi xuống!”

Vương Thiến Như nói nhất định phải đi chơi? Cô thắt dây nịt an toàn, vẻ mặt thề sẽ không nghe lệnh.

“Không cần, anh uống rượu thua, anh đã đồng ý với tôi, bây giờ anh phải làm theo yêu cầu của tôi, yêu cầu của tôi chính là anh phải theo tôi cả ngày.” Vương Thiến Như nhìn anh tức giận tới cực điểm, nhưng là cô không quan tâm, chỉ cần cô có thể đạt được mục đích của mình.

Từ nhỏ Đơn Triết Hạo đã biết, Vương Thiến Như nếu tức giận thì sẽ liều mạng không từ thủ đoạn, hơn nữa cô sẽ không quên đem chuyện uống rượu giặt ở trên miệng.

Anh cảm thấy ở chung một chỗ với Vương Thiến Như, sớm muộn gì cũng có ngày bị tức chết, cứng rắn nói: “Đi xuống, đừng để tôi phải nói lần thứ hai.”

“Không cần, đáng mà râu thua mà không dám nhận, còn được coi là đàn ông sao? A!” Vương Thiến Như còn chưa chuẩn bị xong, xe của Đơn Triết Hạo liền giống như một thanh kiếm, lao nhanh ra ngoài.

Cô không phòng bị nên đầu bị đụng vào cửa thủy tinh, vội xoá đau. Nhưng nhìn kỹ thuật đua xe của Đơn Triết Hạo rất tốt, những

chiếc xe ở bên cạnh cũng đều bị bỏ rơi ở phía sau, lại khiến Vương Thiến Như phấn khích không ngừng.

Từ nhỏ đến lớn cô đều được nuôi dưỡng giống như là con trai, cô cũng hay tham gia đua xe.

Đơn Triết Hạo lườm Vương Thiến Như một cái, anh thật sự không biết người bên cạnh đến cùng có phải là phụ nữ hay không, tốc độ nhanh như thế, nhưng cô ta không hề sợ hãi, mà còn vui vẻ hưng phấn, đúng là người phụ nữ điên.

Phía sau, đã có xe cảnh sát đuổi theo, cả đường phố náo loạn, loa cảnh báo vang lên ở phía sau: “Xe phía trước, đi chậm lại dừng vào ven đường.”

“Đơn Triết Hạo, mau thể hiện bản lĩnh của đàn ông, hãy bỏ rơi cảnh sát ở phía sau đi.” Vương Thiến Như hưng phấn nói, lúc trước bị bà nội quản chặt nên đã rất lâu rồi cô không được đua xe điên cuồng thế này.

Hạ cửa sổ xe xuống để gió từ bên ngoài thổi vào mặt, cảm giác kích thích làm cho cô cảm thấy vô cùng thoái mái.

Đơn Triết Hạo nheo mắt tới Giản Nhụy Ái, khi đó anh cũng cố ý đua xe lại dọa Giản Nhụy Ái sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch. Còn Vương Thiến Như lại vo cùng phấn khích vui vẻ. Cùng là phụ nữ nhưng phản ứng của Vương Thiến Như và Giản Nhụy Ái không giống nhau, ánh mắt anh liền ấm đạm.

Trong lúc anh đang mải suy nghĩ mông lung.

“Đơn Triết Hạo, chú ý nhìn đường kia!” Vương Thiến Như chỉ tay về phía trước mặt, nhìn thấy xe sắp đụng vào tảng đá vôi hét rầm lên.

Anh bừng tỉnh, lập tức đánh tay lái, tiếng phanh xe chói tai vang lên, đầu xe quẹo cua liền theo quán tính trượt đi mấy mét, rốt cuộc cũng đã an toàn rồi.

Vương Thiến Như vỗ vỗ ngực mình, sắc mặt tái nhợt, tức giận quát: “Đơn Triết Hạo, anh làm gì thế? Đua xe cũng không nhìn đường.”

Đơn Triết Hạo không đáp lại cô, trong lòng anh đang nhớ tới Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm chặt tay lái, vẻ mặt trầm tĩnh không nói lời nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước.

Không khí trớn nén có chút quái dị, Vương Thiến Như cũng không biết chuyện gì đang xảy ra? Nghiêng đầu kỲ quái nhìn Đơn Triết Hạo, cảm giác giống như anh đang suy nghĩ chuyện gì đó?

Đột nhiên, nhớ tới buổi tối hôm qua khi anh cầm bức ảnh và liên tục rót rượu cho mình. Cô cũng hiểu được mấy phần, vừa định nói chuyện thì xe cảnh sát đã chạy tới bên cạnh, đứng ở bên ngoài xe gỗ cửa, Vương Thiến Như khẽ cau mày, thật phiền toái.

Vương Thiến Như nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh không có động tĩnh gì, liền lấy ngón tay chọc chọc cánh tay anh “Này, anh nghĩ một chút xem nên giải quyết như thế nào?”

Đơn Triết Hạo không nói gì xuống xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh sát.

Cảnh sát nhìn thấy Đơn Triết Hạo, ngay lập tức thay đổi thái độ, tươi cười chào hỏi: “Thì ra là tổng giám đốc Đơn, thật xin lỗi, tôi không biết là anh, anh có thể đi, những chuyện này chúng tôi có thể tự xử lý.”

Thấy cảnh sát nhún nhường Đơn Triết Hạo như thế khiến Vương Thiến Như hoàn toàn choáng váng, mãi đến lúc Đơn Triết Hạo quát cô, cô mới phản ứng được.

Nhanh chóng ngồi vào trong xe, không thể tưởng tượng nổi nhìn vẻ mặt âm trầm của Đơn Triết Hạo “Thật là quá khoa trương, chế độ trong nước thật là rách nát.”

“Ngậm miệng của cô lại!”

Vương Thiến Như chỉ có thể lè lưỡi một cái, người đàn ông vô tình, ở chung cũng không thể nói chuyện được.

Xe đi được khoảng một nửa đoạn đường, nhìn phía bên ngoài càng ngày càng ít xe đi lại, cô thú vị nhìn thấy bên kia có rất nhiều nam nữ tụ tập, âm nhạc đinh tai nhức óc.

Không khí kích thích như vậy, làm cho Vương Thiến Như không kìm nén được, lòng của cô đã sớm bay về nơi đó, ở nước Mĩ cô chỉ thích loại sinh hoạt này.

“Nhanh lên một chút, qua bên kia, qua bên kia...”

Đơn Triết Hạo cười nhạt, quẹo xe chạy về chỗ đám người, mọi người nhìn thấy chiếc Lamborghini hào hoa, rồi rít nghiêng đầu nhìn bọn họ, một hồi tiếng reo hò, giờ cao ly rượu cùng hét lên vui mừng.

Vương Thiến Như nhiệt huyết sôi trào với cảnh tượng này, không ngờ trong nước cũng có chuyện kích động như thế.

Cô không thể chờ đợi được xuống xe, vẫy tay nhìn hướng bọn họ hô lớn “anh em”.

Có hai nam nữ mặc quần áo hip-hop từ trong quầy bar đi ra, trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ cợt nhả “Anh Hạo, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp!”

Ruột cuộc Vương Thiến Như cũng hiểu rõ, thì ra Đơn Triết Hạo là khách quen của nơi này, xem ra bọn họ rất quen thuộc.

“Anh Hạo, hôm nay mang theo hot girl tới, nhìn xem có thể so sánh với tôi được hay không?”

Người phụ nữ ăn mặc thời thượng đứng bên cạnh người đàn ông Hip-hop, kéo cánh tay anh ta, ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Thiến Như, dáng vẻ như khiêu khích.

Vương Thiến Như là một phụ nữ có lòng hiếu thắng cực mạnh, nhìn người phụ nữ phách lối, khoe miệng nhếch lên vẻ khinh

thường, lúc cô ở đây đua xe thì cô ta còn không biết đang bú sữa mẹ ở nơi nào đấy.

“Đơn Triết Hạo, chìa khóa xe.” Vương Thiến Như không tin sẽ thua cô ta.

Đơn Triết Hạo cũng không có ân tượng tốt với Vương Thiến Như, cũng không quan tâm đến sự sống chết của cô, nhưng lại rất tin tưởng Vương Thiến Như, dù sao cô chính là bà đòn ông nên thoái mái ném chìa khóa xe cho cô “Không được để xe của tôi bị xước.”

“Đơn Triết Hạo!” Vương Thiến Như lườm anh một cái, lúc nào thì anh dám hạ thấp uy phong của cô.

Chương 22

GẶP NHAU Ở NHÀ HÀNG

Vương Thiến Như lên xe, chiếc xe thật sự xứng với mỹ nhân lập tức trở thành tiêu điểm của toàn bộ hội trường, mọi người cũng đều đưa mắt nhìn Vương Thiến Như.

Người phụ nữ kiêu ngạo vừa nãy lại coi đây là chuyện nhỏ không đáng để mắt, ánh mắt ghen tỵ giờ ngón tay chỉ về hướng Vương Thiến Như, muốn cho Vương Thiến Như biết, người nào cười sau cùng mới là người thắng cuộc.

Lúc này, Vương Thiến Như cũng không thèm để ý tới người phụ đó nữa, bắt đầu kiểm tra xe, nhìn xung quanh, hít sâu một hơi, toàn thân giống như tràn đầy năng lượng, chỉ chờ giờ phút này để bộc phát, cô nghiêng đầu nhìn xuyên qua kính thủy tinh nhìn người phụ nữ đó cười lạnh, nhìn lá cờ nâng lên, đẹp chân ga, chạy như bay ra ngoài, liền bỏ rơi cô ta.

Từ nhỏ Vương Thiến Như đã học đua xe, nhìn qua kính chiếu hậu thấy người phụ nữ kia đã bị cô bỏ lại ở đằng sau.

Trên miệng mỉm cười gian, lướt một cái, một cú lượn cua rất đẹp vừa tăng tốc độ xe lại vô cùng đẹp mắt thể hiện bản lĩnh cù khôi của tay đua có đẳng cấp, thật sự làm cho mọi người đang xem đua xe nhiệt huyết sôi trào, có lẽ chưa có ai được xem một cuộc đua xe hoàn mỹ như thế.

Người phụ nữ phách lối đó căn bản không có cách nào sánh được với Vương Thiến Như!

Rốt cuộc đến điểm cuối, Vương Thiến Như dừng xe trong tiếng cổ vũ nhiệt liệt của mọi người, cô vui vẻ nhảy ra khỏi xe, mỉm cười ngạo nghễ nhìn mọi người reo hò vỗ tay.

Nhin người phụ nữ phách lối cũng đã đến điểm cuối, Vương Thiến Như đi tới, dựa vào bên cạnh xe, khêu khích nói: “Với trình độ này thì về sau cũng không cần ra ngoài lăng lộn, thật là mất thể diện.”

Làm cho cô ta đang tức giận đến xanh mặt cũng không kịp phản bác, Vương Thiến Như thản nhiên xoay người ném chìa khóa xe cho Đơn Triết Hạo.

Đối với loại phụ nữ này, từ trước đến nay Vương Thiến Như đều không nương tay.

Người đàn ông hip-hop nhìn Vương Thiến Như “Thật sự không tệ, người phụ nữ bên cạnh anh Hạo quả thật không giống nhau, thật là...”

“Cái này thì coi là gì chứ?” Vương Thiến Như được khen thưởng, cái đuôi liền nhếch lên trời, bắt đầu kể lịch sử của cô khi ở Mỹ.

Có thể người đàn ông hip-hop cũng có ý tứ đối với Vương Thiến Như, anh ta cũng không đi đua xe nữa, liền ở lại cùng cô nói chuyện phiếm.

Đơn Triết Hạo không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng lại kinh ngạc, anh không ngờ Vương Thiến Như lại có thể đua xe giỏi như thế, may mắn là anh không tranh tài với cô, nếu không cục diện này sẽ có khả năng là khó phân thắng bại.

Đưa mắt nhìn bọn họ trò chuyện vui vẻ, anh cảm thấy không có gì thú vị, bắt đầu đi xuống đua xe.

Đến đây đua xe đơn thuần là ngoài ý muốn, khi đó Giản Nhụy Ái rời đi, anh cảm thấy cuộc sống này cũng chẳng còn ý nghĩa, thấy người ta đua xe, anh cũng gia nhập, cảm giác kích thích đó sẽ làm anh quên đi khổ sở trong phút chốc.

Anh thỉnh thoảng sẽ đến đây, hơn nữa thân phận lại đặc biệt, chơi mấy lần mọi người đều biết anh là ai? Mọi người cũng đều gọi anh là anh Hạo.

Khả năng nói chuyện của người đàn ông Hip-hop rất giỏi, mượn ánh nắng, nhìn người phụ nữ có đôi mắt to trong suốt, thật sự rất động lòng người.

“Mỹ nữ đua xe lợi hại như vậy, nhớ phải thường xuyên qua đây chơi.”

“Được!” Vương Thiến Như dừng lại “Không được, tôi chỉ về nước một thời gian ngắn, phải trở về nước Mĩ, nhưng khi rảnh tôi sẽ đến, nơi này tốt như vậy.”

Cô hoàn toàn không che giấu suy nghĩ của mình, thật sự Vương Thiến Như rất thích đua xe.

Vương Thiến Như là một cô gái hồn nhiên, lại càng không hiểu được một tầng ý tứ khác của người đàn ông hip-hop trước mắt.

Không biết, bọn họ nói chuyện bao lâu, mặt trời lặn xuống núi, Đơn Triết Hạo cũng chơi rất sảng khoái.

“Này, Đơn Triết Hạo, tiếp theo sẽ đi đâu, chúng ta đi ăn lẩu chứ? Anh có biết quán lẩu nào ngon không?”

Tâm trạng của Đơn Triết Hạo đã tốt hơn rất nhiều nên cũng không từ chối: “Tôi biết, lên xe, tôi dẫn cô đi.”

Giản Nhụy Ái vui vẻ cười đưa mắt nhìn Giản Tư Hạo, thấy miệng cậu đều là dầu mỡ, cầm giấy ăn lên lau giúp cậu.

“Chắc chắc... Thật là quý do bẩn.”

“Mẹ, không có biện pháp, nơi này toàn là đồ ăn ngon.” Giản Tư Hạo nói chuyện nhưng vẫn không quên ăn.

Xem ra bản tính tham ăn của Giản Tử Hạo là được di truyền từ cô, cô tùy ý gấp lên miếng đậu phụ để vào chén của mình nhưng lại cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Cụ Duệ Tường, thấy anh đều không động đũa, kỳ quái nhìn anh chăm chăm: “Anh làm sao vậy? Không muốn ăn sao?”

“Không phải vậy!” Cụ Duệ Tường bị bắt quả tặc nhìn trộm, có chút ngượng ngùng, dời đề tài: “Tiểu Nhụy, làm sao em biết quán lẩu ở nơi hẻo lánh này?”

“Cái đó...”

Nhà hàng này là do Đơn Triết Hạo dẫn cô đến, cô nhìn Cụ Duệ Tường, có chút ấp úng không biết nên nói như thế nào.

“Không sao, anh hiểu, mau ăn đi!” Cụ Duệ Tường gấp thịt đặt vào trong bát Giản Nhụy Ái, ánh mắt ảm đạm, cô vẫn chưa quên được hình bóng của Đơn Triết Hạo.

Cũng đã qua lâu như vậy?

Bỗng nhiên, giống như bị chịu một sức ép lớn, Giản Nhụy Ái nhìn tuấn nam mỹ nữ vừa bước vào cửa, hơn nữa cô gái kia còn than mật khoác tay người đàn ông.

Tại sao hai người đó lại đi cùng nhau, lại còn thân mật như vậy, máu chót chính là người đàn ông kia chính là Đơn Triết Hạo!

Bàn tay đang cầm đũa của cô run rẩy, Giản Nhụy Ái không biết vì sao mình lại có phản ứng như thế?

Chỉ là cô biết, cô nhìn anh hạnh phúc nắm tay với người phụ nữ khác, trái tim cô sẽ đau, đau cũng ‘rầm rầm’ vang dội, hoang mang lo sợ.

Cụ Duệ Tường cảm nhận được biến hóa rất nhỏ của Giản Nhụy Ái, không vui cau mày, nghiêng đầu, thật sự đúng trong dự đoán, ai có thể khiến cho Giản Nhụy Ái hoảng hốt, đó chính là Đơn Triết Hạo.

Anh cầm tay Giản Nhụy Ái, muôn nhắc nhớ cô cũng là nhắc nhớ chính mình.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn ánh mắt kiên định của Cụ Duệ Tường, nên tinh táo lại không ít. Đúng vậy! Cô không thể hoảng sợ, càng sợ sẽ càng làm mọi chuyện.

Đơn Triết Hạo cũng nên có bạn gái, tất nhiên, cô không thể tự làm rối loạn trận địa của mình.

Ánh mắt Vương Thiến Như liếc nhìn cửa hàng, thật sự rất đặc biệt, cô cũng không hề kiêng dè biểu hiện yêu thích của mình.

Nhưng khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái, Vương Thiến Như kinh ngạc đến ngây người cả người giống như đông lại chỉ vào Giản Nhụy Ái.

Cô cảm thấy mình kích động đến nỗi sắp nói không ra lời “Đơn Triết Hạo, cô gái kia... Cô ấy không phải là người phụ nữ anh ngày nhớ đêm mong sao.”

Đơn Triết Hạo nhìn theo hướng tay Vương Thiến Như chỉ, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Giản Nhụy Ái, trái tim anh đập mạnh, cố gắng quay mặt đi vì sợ Giản Nhụy Ái nhìn ra cảm xúc của anh.

Trong lòng anh đIÊN cuồng nhảy loạn, đúng vậy! Người phụ nữ trước mắt không phải là cô ấy, anh cũng không nên vội vàng như thế.

Giản Nhụy Ái không biết phải đáp lại như thế nào, chỉ có cúi đầu.

“Nhanh lên một chút, còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh chạy qua chào hỏi cô ấy đi.” Vương Thiến Như không lý giải được suy nghĩ của Đơn Triết Hạo, rõ ràng người đó vẫn còn nguyên vẹn đứng ở trước mặt anh, anh lại còn nói người ta đã qua đời, thật là quá không có đạo đức.

Cô cũng không cho Đơn Triết Hạo cơ hội cự tuyệt, lôi kéo anh đi về hướng bàn Giản Nhụy Ái đang ngồi.

Cụ Duệ Tường cầm tay Giản Nhụy Ái, khẽ nắm chặt để trấn an, khiến nhịp tim đang loạn vì sợ hãi của Giản Nhụy Ái có thể lấy lại được chút bình tĩnh.

Chương 23

CỐ Ý THỬ DÒ XÉT

Cô cũng không cho Đơn Triết Hạo cơ hội cự tuyệt, lôi kéo anh đi về hướng bàn Giản Nhụy Ái đang ngồi.

Cụ Duệ Tường cầm tay Giản Nhụy Ái, khẽ nắm chặt để trấn an, khiến nhịp tim đang loạn vì sợ hãi của Giản Nhụy Ái có thể lấy lại được chút bình tĩnh.

“Chào cô, cô là Tiểu Nhụy phải không? Đơn Triết Hạo thật sự rất thích...”

Đơn Triết Hạo nghe thấy Vương Thiến Như không chút e dè vội cau mày quát: “Vương Thiến Như, cô nói cũng thật nhiều, cô ấy không phải là Tiểu Nhụy.”

“Tôi thay anh...” Vương Thiến Như nghe rõ lời nói của Đơn Triết Hạo, nghiêng đầu nhìn kỹ Giản Nhụy Ái.

Bị người khác nhìn chăm chú như vậy, làm cho Giản Tư Hạo đang ngồi trong lòng cô bị dọa sợ liền trốn vào trong ngực Cụ Duệ Tường.

“Không nên nhìn như thế, cô ấy là Giản Đơn, là bà xã của Duệ Tường!” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói ra.

“Không phải, nhưng...” Vương Thiến Như vẫn muốn nói tiếp, nhưng lại nhận được ánh mắt tức giận xen lẫn uy hiếp của Đơn

Triết Hạo nên lời nói ra được một nửa không dám nói nốt.

Cô vẫn không thể tin được, rõ ràng đây chính là người trong hình.

Giản Nhụy Ái mờ mịt nhìn chầm chằm hai người bọn họ, nghe thấy từng câu từng chữ của cô ấy, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ giải thích nhiều như vậy với cô gái này, trong đầu cô không khỏi đặt ra nhiều dấu hỏi, quan hệ của bọn họ là như thế nào?

Mặc dù trong lòng có nhiều thắc mắc, cô biết mình không có lập trường muốn đi qua hỏi cho rõ, bàn tay lại bị Cụ Duệ Tường nắm chặt nhưng vẫn không khống chế được run rẩy. Giản Nhụy Ái cảm thấy Vương Thiến Như nhìn mình, đành lẽ phép cười cười, gật đầu một cái.

“Hạo, sao cậu có thời gian rảnh rồi để đến đây?” Cụ Duệ Tường hỏi. Anh không muốn bọn họ nhìn chầm chằm Giản Nhụy Ái như vậy.

Vương Thiến Như chỉ nhìn Giản Nhụy Ái, không để ý người khác, xoay người một cái lại khiến cô kinh ngạc đến ngây người, là anh! Người đàn ông cô thích từ lâu, không nghĩ đến lại gặp mặt ở chỗ này, cô ngượng ngùng bụm má, xoay người véo gương mặt mình, đau như vậy chứng minh đây không phải là đang nằm mơ.

Mọi người ngạc nhiên nhìn động tác của Vương Thiến Như, duy chỉ có Đơn Triết Hạo là xem thường không quan tâm bởi anh đã sớm quen với các động tác điên điên khùng khùng của cô rồi.

Cô hưng phấn bắt được cánh tay Cụ Duệ Tường “Anh Tường, là em! Chính là người khi còn nhỏ đánh vào gan bàn chân của Đơn Triết Hạo, Vương Thiến Như.”

Từ nhỏ đến lớn đều đánh Đơn Triết Hạo, làm Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo, không nghĩ đến ánh mắt của hai người lại giao nhau, cô giả bộ như không có chuyện gì, nghiêng đầu nhìn Giản Tử Hạo.

Đơn Triết Hạo thu ánh mắt né tránh của Giản Nhụy Ái vào trong mắt, nhưng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Vương Thiến Như, người phụ nữ chết tiệt này!

Cụ Duệ Tường cau mày, không chút lưu tình rút cánh tay của mình về, gương mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói: “Tôi không nhớ.”

Một câu nói của Cụ Duệ Tường đã đánh vỡ ảo tưởng của Vương Thiến Như, lúc Vương Thiến Như còn bé, cô vẫn luôn thần hồn điên đảo với hình tượng Cụ Duệ Tường cao lớn dịu dàng ít nói, nhưng lại phải theo cha mẹ sang Mĩ.

Không nghĩ đến, hôm nay bọn họ lại gặp mặt dưới tình huống như thế này, biểu hiện của Cụ Duệ Tường làm cho lòng cô khẽ chùng xuống, nhưng cô là dạng người gì chứ? Là một cô gái tràn đầy khí huyết.

“Có thể anh Tường quên em, vậy chúng ta quen nhau lại lần nữa được không?”

“Dì, dì thích ba cháu sao?” Giản Tư Hạo đưa ánh mắt vô tội nhìn Vương Thiến Như, người phụ nữ này thật không có con mắt nha.

Vương Thiến Như muốn đem toàn bộ sự yêu thích với anh nói một lần, nhưng lời nói của Giản Tư Hạo khiến cô nghẹn lại “Ba?”

Đơn Triết Hạo kéo Vương Thiến Như đang ngây ngẩn người về phía mình, vẻ lạnh lùng trên gương mặt liền thay bằng tức giận “Cầu xin cô, có thể động não một chút được không? Không nhìn thấy một nhà ba người họ ăn cơm sao?”

Anh nói ra những lời này nhưng ánh mắt không tự chủ lại liếc về phía Giản Nhụy Ái, anh yêu Giản Nhụy Ái, nhìn người có dung mạo giống hệt với người phụ nữ mà anh yêu, lại đang cùng người đàn ông khác thân mật như vậy cũng cảm thấy không thoải mái.

Giản Nhụy Ái đang ở trong tình trạng lo lắng, ánh mắt mông lung không xác định, cũng không dám nhìn thẳng vào trong mắt Đơn Triết Hạo.

Vương Thiến Như không thể tin được nhìn Cụ Duệ Tường, hốc mắt bốc lên sương mù, cuối cùng đem ánh mắt ngừng ở trên người Giản Tư Hạo.

Cụ Duệ Tường hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của bọn họ “Hạo, hai người cũng muốn ăn cơm, vậy thì ngồi đây ăn chung đi!”

Anh đem xe lăn chuyển qua ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái, Giản Nhụy Ái thấy anh di chuyển, liền đứng dậy vòng qua người

Đơn Triết Hạo, giúp Cụ Duệ Tường thay đổi vị trí đến bên cạnh mình, để chở đổi hiện cho bọn họ.

Đơn Triết Hạo đem toàn bộ cursive của bọn họ thu vào trong đáy mắt, không nói lời nào liền ngồi xuống.

“Anh Tường, chân của anh?” Vương Thiến Như kinh ngạc ngây người nhìn Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn.

“Mặc kệ chuyện của tôi.” Cụ Duệ Tường không thích người khác nhắc tới chân của anh, hơn nữa anh cũng không có ấn tượng tốt đối với Vương Thiến Như. Càng không muốn lãng phí lời nói ở trên người Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như bị Cụ Duệ Tường độc ác cự tuyệt, ánh mắt liền ảm đạm mất hết vẻ linh hoạt hưng phấn lúc mới bước vào nhà hàng.

“dì, dì là em gái của ba sao? Nếu không tại sao lại gọi ba cháu là anh Tường?” Giọng nói ngây thơ của Giản Tư Hạo lập tức đánh vỡ yên tĩnh.

Giản Nhụy Ái nhìn chăm chăm Giản Tư Hạo “Không nên nói chuyện lung tung, mau ăn đồ của con đi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không biết cô, nếu như cô là bạn gái của Hạo thì tôi hoan nghênh cô, nếu như không phải thì không nên quấy rầy tôi.” Cụ Duệ Tường ngẩng đầu, chán ghét nhìn Vương Thiến Như.

Mấy câu nói đó, quả thật có chút nặng, khiến Vương Thiến Như thật vất vả mới gắp được Cụ Duệ Tường lại mơ hồ có chút đau. Hốc mắt ngần ngắn nước mắt, Giản Nhụy Ái lúng túng nhìn Vương Thiến Như, lại nhìn Đơn Triết Hạo ngồi đối diện với Cụ Duệ Tường không chút quan tâm đến tâm trạng của cô ấy, đang chăm chú ăn cơm.

Thỉnh thoảng lại cầm ly rượu cung ly với Cụ Duệ Tường “Vương tiểu thư, chị đừng nghe lời nói của Duệ Tường, mau ngồi xuống ăn, nếu như không đủ chúng ta lại gọi thêm.”

“Cám ơn!” Vương Thiến Như cảm kích nhìn Giản Nhụy Ái, nếu không có Giản Nhụy Ái, thì cô chỉ có thể lúng túng đứng ở chỗ đó.

Mặc kệ như thế nào? Vương Thiến Như là một cô gái hướng ngoại, chỉ cần được nhìn thấy Cụ Duệ Tường, mọi chuyện khác đều không quan trọng.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng ăn uống, không khí yên tĩnh như thế ngược lại khiến cho Giản Nhụy Ái có cảm giác rất quái dị, cô gắp cái gì cũng có cảm giác rất khó ăn.

Cụ Duệ Tường đang gắp rau muống “Mau ăn đi, không nên ngần người.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu cười nhìn Cụ Duệ Tường: “Cám ơn!”

Cô đảo thức ăn ở trong hai bát, tỉ mỉ lấy hết tỏi và hành ở trong bát ra, sau đó đặt đến trước mặt Cụ Duệ Tường và Giản Tư Hạo

“Mau ăn đi!”

“Cám ơn mẹ!”

Một gia đình ám áp hòa thuận khiến người ngồi ở phía đối diện có chút khó chịu, sắc mặt Đơn Triết Hạo cũng trở thành màu xanh lá cây, theo bản năng anh cho rằng là Giản Nhụy Ái đang thân mật cùng người đàn ông khác nên trong lòng vô cùng khó chịu. Cúi đầu tiếp tục ăn nhưng chẳng biết những thứ đó là gì và có mùi vị như thế nào.

“Chú, sao chú lại nhìn mẹ thế? Có phải là chú cũng cảm thấy mẹ rất xinh đẹp hay không?”

“Hao Hao...” Giản Nhụy Ái gọi cậu, càng lúc càng không có lẽ phép, cô theo phản xạ muốn nhìn phản ứng của Đơn Triết Hạo, nhưng lại gấp phải ánh mắt nghi ngờ, cô sợ sệt cúi đầu.

Đơn Triết Hạo xoa đầu Giản Tư Hạo “Đúng vậy, mẹ cháu quả thật rất đẹp, hơn nữa lại giống với người phụ nữ mà cháu yêu như đúc.”

Sau khi anh nói xong, cô ý nhìn Giản Nhụy Ái, động tác hoảng hốt kia cũng giống hệt như Giản Nhụy Ái.

Cô đến cùng có phải là Giản Nhụy Ái hay không?

Nếu thật là như vậy, anh nên làm cái gì?

Trong lòng Giản Nhụy Ái đang run rẩy, bàn tay run run không có chút cảm giác nào.

Chương 24

BỊ NÉM XUỐNG

Đơn Triết Hạo xoa đầu Giản Tư Hạo “Đúng vậy, mẹ cháu quả thật rất đẹp, hơn nữa lại giống với người phụ nữ mà chú yêu như đúc.”

Sau khi anh nói xong, cố ý nhìn Giản Nhụy Ái, động tác hoảng hốt kia cũng giống hệt như Giản Nhụy Ái.

Cô đến cùng có phải là Giản Nhụy Ái hay không?

Nếu thật là như vậy, anh nên làm cái gì?

Trong lòng Giản Nhụy Ái đang run rẩy, bàn tay run run không có chút cảm giác nào.

Một bữa cơm mà tất cả mọi người đều không nói chuyện chỉ là lặng lẽ ăn.

Đơn Triết Hạo cứ nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái không chút kiêng dè, khí thế của anh làm cho Giản Nhụy Ái có chút thận trọng không dám ngẩng đầu nhìn lên.

“Hạo, thời gian không còn sớm, chúng tôi về trước, đứa bé vừa mới khóc ối cho nên không thể ra ngoài quá lâu, hôm nào rồi tụ tập sau.” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái không được tự nhiên nên lấy lý do để giải vây thay cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái run rẩy nghe theo lời nói của Cụ Duệ Tường. Bây giờ cô đang là bà xã của Cụ Duệ Tường nên không thể làm anh mất mặt được, rất nhanh kéo ghế đứng dậy nhưng lòng bàn tay cũng đã ướt đẫm mồ hôi.

Bữa cơm này ăn thật khổ cực, cô cảm giác ánh mắt của Đơn Triết Hạo giống như thanh kiếm xuyên thấu qua lòng cô, cho nên cô không biết mình có thể gạt được Đơn Triết Hạo hay không.

Cho tới bây giờ cô đều không gạt được anh.

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, trên mặt giả bộ trấn định, mỉm cười, giống như chuồn chuồn lướt nước, giống như Daisy thanh thuần “Anh Đơn, cô Vương, gặp lại sau!”

Trong lòng cô muốn nói không hẹn gặp lại, cô cho rằng mình có thể bình tĩnh đối mặt với Đơn Triết Hạo, nhưng cô đã sai, cô căn bản không có cách nào đối mặt, cũng không có cách nào để nói chuyện bình thường với Đơn Triết Hạo.

Cho nên, cô biết mình là một người phụ nữ thất bại!

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn theo bóng lưng của bọn họ, nhìn Giản Nhụy Ái cẩn thận chăm sóc bọn họ. Cũng đúng! Trước kia Giản Nhụy Ái nào có chăm sóc người khác như vậy, người phụ nữ kia ở trong mắt người khác, giống hệt như bà chủ của gia đình, hiền hậu lại dịu dàng như vậy...

Anh ngồi trong nhà hàng khó chịu, hiện tại cũng không ngồi được, túm lấy chìa khóa xe, xoay người muốn rời khỏi.

Vương Thiến Như vốn đang đắm chìm trong đau đớn, nhìn thấy Đơn Triết Hạo bỏ đi, kinh hoàng đuổi theo “Đơn Triết Hạo, sao anh đi mà không thèm nói một tiếng?”

Dù sao chân của cô cũng tương đối ngắn, anh cao gần 1m8, mà cô chỉ có 1m6, tự nhiên bước chân cũng không nhanh bằng anh, lúc đầu đầy mồ hôi đuổi theo anh, anh đã ngồi lên xe, chuẩn bị khởi động.

“Đơn Triết Hạo, anh là một người đàn ông tính tình thắt thường, chờ tôi một chút...”

Còn không đợi Vương Thiến Như nói dứt lời, xe của Đơn Triết Hạo liền nghênh ngang rời đi, chỉ để lại một làn khói bụi.

Không cẩn thận hít phải khói bụi, liều mạng ho khan, ngay cả nhìn cũng không thấy bóng dáng chiếc xe nào, Vương Thiến Như không phản ứng kịp liền bị Đơn Triết Hạo vô tình ném ở nơi hoang vu không có bóng người này.

Cô nhìn làn khói bụi, không thể tin Đơn Triết Hạo đã thật sự bỏ cô lại “Đơn Triết Hạo...” Cô tức giận hét, hận không thể gọi Đơn Triết Hạo quay lại.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Bên cạnh có chiếc Bentley dừng lại, cô ngây ngốc nhìn người trong xe, chỉ thấy Giản Nhụy Ái mở cửa kính xe xuống.

“Cô Vương, làm sao một mình cô lại ở chỗ này?”

“Tiểu Nhụy...” Vương Thiến Như nhìn thấy Giản Nhụy Ái, giống như nhìn thấy hi vọng, “Không phải, Giản tiểu thư, tôi...”

Cũng không thể nói Đơn Triết Hạo ném cô xuống đường, chuyện này khiến cô quá mất mặt.

Giản Nhụy Ái cũng biết tính khí của Đơn Triết Hạo, cũng đoán được mấy phần “Nếu không? Cô Vương, cô lên xe đi, chúng tôi tiễn cô trở về.”

“Có thật không?” Vương Thiến Như không thể tin được nhìn Giản Nhụy Ái, thấy gương mặt trắng nõn của cô tràn đầy cảm giác thân thiết, cảm giác yêu thích trong lòng đối với Giản Nhụy Ái lại càng nhiều, hôm nay cô ấy đã giúp mình hai lần rồi.

Không ngờ cô ấy lại giành mất người đàn ông mà mình yêu mến, nhưng cô lại không hề ghét cô ấy, ngược lại còn rất thích cô.

“Đương nhiên là thật!” Giản Nhụy Ái nhìn Vương Thiến Như, thấy cô đơn thuần đáng yêu, hơn nữa vẻ mặt đáng yêu như vậy, ấn tượng đối với cô ấy lại càng tốt hơn.

“Cám ơn!” Vương Thiến Như không chút khách khí ngồi vào trong xe, coi như cô không để ý tới chuyện của Cụ Duệ Tường, nhưng là nếu như không ngồi lên, đi bộ cô cũng không biết đường trở về.

Vẻ mặt Cụ Duệ Tường không chút thay đổi nhìn ra ngoài cửa xe, giọng nói lạnh lẽo: “Lái xe!” Anh không thích Vương Thiến

Như nhung anh sē không không ngăn cản yêu cầu của Giản Nhụy Ái.

Tài xế nghe thấy lệnh của Cụ Duệ Tường, gật đầu một cái, vỗng vàng khởi động, tốc độ xe không nhanh không chậm, chạy ở trên đường cái.

Vương Thiến Như vỗ vỗ ngực, nếu như không có ngồi lên, cô thật sự không biết phải làm như thế nào vào ban đêm như thế này?

Nghĩ tới những chuyện này, cô lại chán ghét Đơn Triết Hao thêm một phần.

Cô quay đầu, mắt không tự chủ nhìn về phía Cụ Duệ Tường, không phải cô muốn đi nhìn anh, mà là anh ngồi ngay ở ghế bên đằng sau, nhìn thấy gò má anh tuấn của anh, sống mũi thẳng, mày sợi tóc không nghe lời rũ xuống mắt anh. Hình ảnh thật đẹp, khiến Vương Thiến Như nhìn say mê, cô không phải là người phụ nữ hoa si, nhưng cô chỉ hoa si vì một người đàn ông mười năm năm.

‘Xì’ Giản Tư Hao nhìn ánh mắt của Vương Thiến Như, cậu không hiểu chuyện giữa nam với nữ, nhưng cậu biết Vương Thiến Như nhìn ba, giống như Đơn Triết Hao nhìn mẹ, cùng là một kiểu giống nhau.

Giản Nhụy Ái vỗ vỗ đầu Giản Tư Hao, đưa ánh mắt ý bảo cậu không thể không biết lễ phép như vậy.

Gương mặt Vương Thiến Như ửng hồng, quay đầu lại không dám nhìn về phía sau nữa.

Bầu không khí trong xe trở nên vô cùng lúng túng.

“Cô Vương...” Giản Nhụy Ái gọi Vương Thiến Nhu.

Vương Thiến Nhu khiếp sợ quay đầu “Cô vừa gọi tôi, về sau đừng gọi là cô Vương, gọi tôi là Thiến Thiến được rồi.”

“Thiến Thiến...” Giản Nhụy Ái lẩm bẩm nói, năm năm trôi qua, phạm vi mà cô giao thiệp cũng chỉ có Cụ Duệ Tường và Giản Tư Hạo, sau đó chính là dì Vương, thật vất vả mới có một người phụ nữ xấp xỉ tuổi mình, trong lòng cô thật sự vui mừng. Cho nên, miệng cô không che đậy nói, bật thốt lên “Tốt, vậy cô gọi tôi...”

Ánh mắt Cụ Duệ Tường vẫn nhìn bên ngoài, giống như không chút để ý, thế nhưng giọng nói của Giản Nhụy Ái vẫn luôn đi vào tim của anh “Khụ khụ...”

Anh ho khan nhắc nhở Giản Nhụy Ái, lo lắng cô không để ý lại lỡ miệng.

“Làm sao vậy?” Vương Thiến Nhu nhìn hai người có chút kỳ quái, nhưng vẫn hỏi ra lời.

“Không có chuyện gì, gọi tôi là Tiểu Đơn được rồi!”

Giản Nhụy Ái không thích nói láo, nhưng lời nói dối đã bắt đầu thì không thể dừng lại, cô chỉ có thể cố gắng để lời nói dối tiếp theo hợp với lời nói dối trước đó thành một vòng tròn, cũng không biết lời nói dối nào mới đúng là điểm đầu?

Vương Thiến Như cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không nói gì “Tiểu Đơn, rất hân hạnh được biết cô.”

“Ha ha...” Giản Nhụy Ái bị Vương Thiến Như chọc cười” Thiến Thiến, cô ở chỗ nào?”

“Tôi ở tại nhà của Đơn Triết Hạo!” Vương Thiến Như nhanh nhau trả lời.

Nhưng sắc mặt của Giản Nhụy Ái cứng đờ, khéo miệng mím cười khổ sở, không ngờ cô ấy và Đơn Triết Hạo lại phát triển nhanh như vậy, Đơn Triết Hạo cũng đã dẫn cô ấy vào trong nhà, việc này có phải là đại biểu cho việc Đơn Triết Hạo đã tiếp nhận cô ấy?

Cụ Duệ Tường quan tâm nhìn Giản Nhụy Ái, nắm tay cô muốn cho cô thêm sức mạnh.

Vương Thiến Như nhìn bọn họ tay trong tay, ánh mắt ấm đạm, xoay người nhìn chằm chằm ra phía bên ngoài.

Cô về nước, nguyên nhân lớn nhất chính là muốn tìm người đàn ông mà cô đã thích từ nhỏ, không ngờ đã tìm được nhưng anh đã có vợ con rồi.

Trong xe, ba người đều mang ba tâm trạng khác nhau.

Chương 25

CHUYỆN BẠI LỘ

Sắp vào xuân, tuyết đọng trên nhánh cây đang từ từ tan.

Phản mộ hoang vu chỉ có giá lạnh căm căm, nhánh cây lay động, bông tuyết tan ở trên mặt đất.

Đơn Triết Hạo đứng ở trước phản mộ, không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy bà xã của Cụ Duệ Tường, anh liền vô cùng nhớ Giản Nhụy Ái, từng tế bào trên thân thể đều muôn cô.

Rất muôn, rất muôn...

Anh ngồi xếp bằng ở trước bia mộ của Giản Nhụy Ái, sắc mặt lạnh lẽo so với thời tiết còn lạnh hơn.

Đột nhiên, bên cạnh có người nói chuyện.

“Cô nói người tốt, vì người trong lòng mình mà khổ cực như vậy, có đáng giá không? Đến chết mà người đàn ông kia cũng không thèm đến nhìn cô ấy, thật là đáng thương!”

“Đúng vậy, người phụ nữ kia vì người đàn ông đó mà đi phẫu thuật thẩm mĩ, sau khi chỉnh dung về, lại phát hiện bên cạnh người đàn ông đó đã có người phụ nữ khác, vì thế mà cô ấy tìm đến cái chết, thật là một cô gái ngốc.”

Trong lòng Đơn Triết Hạo cả kinh.

Phẫu thuật thẩm mĩ? Đôi mắt Đơn Triết Hạo mở to, giống như có tinh thần, đứng lên đi về hướng người đang nói chuyện, giọng nói âm trầm: “Các người nói gì?”

“A a a...” Hai người phụ nữ không biết sẽ có người ở phần mộ vào lúc đêm khuya thế này, có ai lại đi thăm mộ vào lúc ba rưỡi đêm, cho là quý, sợ đến mức thét chói tai.

Đơn Triết Hạo đứng ở đó chờ bọn họ thét xong, ánh mắt lạnh lẽo nhìn họ “Nói, các người vừa rồi nói cái gì?”

Hai người phụ nữ thấy giọng nói vẫn tồn tại như cũ, bị dọa sợ đến nỗi muốn chạy trốn.

May nhờ Đơn Triết Hạo nhanh tay nhanh mắt lôi kéo người muốn chạy trốn lại “Nói rõ ràng mới có thể đi.”

“Đại gia, van xin ngươi bỏ qua cho tôi! Tôi chỉ cảm thấy cô gái này rất đáng thương, muốn đưa cho cô ấy chút đồ, chúng tôi không phải là người xấu”

“Đúng vậy, Đúng vậy a... Van xin ngươi không cần bắt chúng tôi!”

Đơn Triết Hạo Minh hiểu rõ, căn bản họ xem anh thành quỷ, khóc miện nâng lên vẻ khinh thường “Tôi không phải quỷ!”

Hai người phụ nữ mới dám ngẩng đầu lên nhìn, ánh nắng chiếu lên gương mặt Đơn Triết Hạo, khuôn mặt anh tuấn, lông mày nhăn

thành một đường.

Tay của các cô không tự chủ đi sờ tay Đơn Triết Hạo, có nhiệt độ, tất cả sợ hãi ở trong lòng, rốt cuộc cũng rơi xuống.

“Không phải quý là tốt rồi, hù chết người ta!”

“Đúng vậy! Chỉ là quý cũng không có đẹp như thế.”

Đơn Triết Hạo rất nhanh nắm chặt quả đấm, tính nhẫn nại từng chút một bị hủy diệt, tại thời điểm lý trí cùng kiên nhẫn của anh dường như muốn biến mất, anh cứng ngắc hỏi “Đem chuyện vừa rồi hai người thảo luận, nói lại một lần.”

“Nói gì?” Hai người phụ nữ bị Đơn Triết Hạo hỏi, không biết phải làm sao.

“Hai người nói người con gái này thế nào?”

“Vì bạn trai mà qua đời!”

“Phía sau câu nói đó...”

“Cô ấy vì bạn trai mà phẫu thuật thẩm mĩ...”

Phẫu thuật thẩm mĩ, đúng vậy! Ánh mắt Đơn Triết Hạo sáng lên, trong lòng có một ý tưởng, mà cái ý tưởng đó làm cho anh thấp thỏm, khẽ cau mày, chỉ chốc lát sau liền khôi phục thái độ bình thường, xoay người xuống núi.

Hai người phụ nữ kỳ quái nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo, liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong đầu anh ta có phải bị bệnh hay không?

Đơn Triết Hạo cầm điện thoại lên “Y Thiếu Thiên, thời điểm Giản Nhụy Ái qua đời, lập tức tìm ra báo cáo khám nghiệm tử thi.”

Y Thiếu Thiên nghi hoặc, cũng không biết tại sao? Muốn lấy báo cáo của Giản Nhụy Ái, lúc trước, khi cô chết Đơn Triết Hạo cũng không muốn đi xem.

Chỉ là, anh cũng không dám hỏi điều gì? Chỉ có thể đồng ý.

Đơn Triết Hạo chạy như bay tới tập đoàn Đơn thị, lần mò trong bóng tối đi tới văn phòng tổng giám đốc của mình “Bành Bành” bật đèn, ngồi ở trên ghế sa lon.

Anh tháo cà vạt, nới lỏng cổ áo cùng cúc ở tay áo, thở nhẹ một hơi, không nhìn sắc mặt trấn định tự nhiên của anh.

Thật ra thì, trong lòng của anh rất rối loạn, không nhịn được nằm ở trên ghế ngồi, chờ Y Thiếu Thiên đến báo cáo.

Cánh tay của anh gói dưới đầu, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay cường tráng, tháo cà vạt, mấy cúc áo vừa được mở, liền lộ ra lồng ngực cường tráng.

Vóc dáng này thật sự làm cho đàn ông phải ghen tỵ, phụ nữ say mê.

‘cốc cốc... ‘

“Tổng giám đốc Đơn, các văn kiện năm đó có liên quan đến Giản tiểu thư, báo cáo khám nghiệm tử thi đều ở trong này.”

Y Thiếu Thiên đem tài liệu đặt ở trên bàn của Đơn Triết Hạo, anh cũng rất tò mò muốn biết Đơn Triết Hạo định làm cái gì? Cho dù hiện tại Đơn Triết Hạo rất khổ sở, lại luôn nhớ nhung Giản Nhụy Ái, nhưng anh cũng sẽ không làm ra chuyện gì kỳ quái gì chứ?

Hôm nay, cư nhiên lại muốn xem báo cáo khám nghiệm tử thi của Giản Nhụy Ái, làm hại anh một khắc cũng không dám trễ nãi, ở trong đồng báo cáo đồ sộ, rốt cuộc cũng tìm được tờ báo cáo nhỏ nhoi này.

Đơn Triết Hạo cầm lấy báo cáo, sắc mặt đại biến, lật tờ báo cáo, bên trong có nói trước đó không lâu Giản Nhụy Ái đã phẫu thuật thẩm mĩ, có trải qua phẫu thuật chỉnh dung, trên mặt còn lưu lại hoá chất.

Năm năm trước, Giản Nhụy Ái không hề rời khỏi anh, anh một tắc cũng luôn bảo vệ không rời khỏi Giản Nhụy Ái, cho nên căn bản cô không có cơ hội đi chỉnh dung.

Anh khẽ cau mày, xem ra chuyện không có đơn giản như vậy, chẳng lẽ người phụ nữ bên cạnh Cụ Duệ Tường chính là Giản Nhụy Ái, cũng đúng! Nếu không ánh mắt cô nhìn anh cũng sẽ không mập mờ bất định như thế, đó chính là biểu hiện sơ hãi của Giản Nhụy Ái.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Đơn Triết Hạo vừa tức giận lại vừa hận, trước kia anh không có chú ý xem kết quả trên báo cáo, cho là Giản Nhụy Ái thật sự đã chết, không ngờ cô và Cụ Duệ Tường lại làm được thủ thuật che mắt này.

Giản Nhụy Ái vì muốn chạy trốn khỏi anh, lại không tiếc liên thủ cùng bạn tốt nhất của anh, làm ra chuyện hoang đường như vậy, nếu như cô thật sự đã gạt anh như thế, vậy mà cho tới bây giờ, cô lại vẫn tiếp tục lừa gạt anh, trái tim của cô cũng thật sự băng giá đối với anh rồi.

Tờ giấy báo cáo cầm trong tay cũng đã nhăn thành một khối! Nhưng oán hận của anh cũng không hề giảm bớt.

Y Thiếu Thiên cũng tê dại trong lòng, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Khóe mắt liếc nhìn góc tờ báo cáo bị lệch, anh không khỏi khiếp sợ, không trách được Đơn Triết Hạo sẽ phát hỏa lớn như thế.

Hóa ra có khả năng Giản Nhụy Ái thật sự không chết, mà là lựa chọn lừa gạt Đơn Triết Hạo.

...

“Ngáp...” Giản Nhụy Ái ngồi ở ghế sa lon xem ti vi, không nhịn được ngáp một cái.

Cụ Duệ Tường cầm một cốc nước nóng cho Giản Nhụy Ái
“Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì!” Giản Nhụy Ái nhận lấy cốc nước “Không biết vì sao lại hắt hơi? Có thể là bị cảm, uống chút thuốc cảm là tốt thôi.”

“Có phải bị lây bệnh từ Hao Hao hay không? Dì Vương mau mang thuốc cảm tới đây.” Cụ Duệ Tường dặn dò.

“Đạ!” Dì Vương nhìn Giản Nhụy Ái hắt xì, đưa tay sờ trán của cô, không có phát sốt, thở nhẹ một hơi “Phu nhân, cô trước uống viên thuốc này, không bị cảm cũng có thể phòng bệnh.”

“Cám ơn dì!” Giản Nhụy Ái nhận lấy thuốc từ trong tay dì Vương, liền uống một viên.

Cụ Duệ Tường không yên lòng nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái “Nếu không, Tiểu Nhụy, mau vào trong phòng nghỉ ngơi.”

Thật ra anh biết Giản Nhụy Ái đang lo lắng chuyện của Đơn Triết Hạo, bởi vì lo lắng quá độ, trong lòng sẽ sinh ra khó chịu, ánh mắt anh ảm đạm.

“Vâng, được rồi!” Giản Nhụy Ái cũng cảm thấy mình nên nghỉ ngơi.

Giản Nhụy Ái vào phòng, vừa định nằm xuống giường nghỉ ngơi, chuông điện thoại di động lại vang lên, cô linh cảm có chuyện chẳng lành, run rẩy cau mày cầm lấy điện thoại, nhìn thấy không phải là số của Đơn Triết Hạo, may mắn vô ngực.

“Làm sao vậy? Đan Tinh.”

“Nhụy Ái, làm thế nào bây giờ? Anh Quyền Hàn... Anh...”

Giọng nói trong điện thoại có chút gấp rút, làm cho Giản Nhụy Ái sợ hãi, bàn tay cầm điện thoại di động không khỏi nắm chặt lại “Đan Tinh, anh Quyền Hàn thế nào?”

“Anh ấy bị người ta bắt cóc rồi.” Trác Đan Tinh hoang mang lo sợ, cầm điện thoại di động khóc.

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái không thể tin được hét lớn, trong lòng hồi hộp giật mình, Quyền Hàn bị bắt cóc, làm thế nào? Trong lòng cô vô cùng gấp gáp “Đan Tinh, cậu không nên khóc, tớ lập tức qua đó.”

Chương 26

NGƯỜI PHẢN BỘI TÔI, TOÀN BỘ KHÔNG BUÔNG THA

Cô hoảng hốt cầm lấy túi sách, vội vàng chạy xuống lầu, thấy ánh mắt kỳ quái của Cụ Duệ Tường vàdì Vương nhìn mình chằm chằm.

Đúng vậy! Cô gấp quá nên quên mất, ở dưới còn có Cụ Duệ Tường và Dì Vương, cô phải nói với Cụ Duệ Tường như thế nào? Nhưng là chân của anh không có tiện, nói ra chỉ càng làm cho anh thêm lo lắng mà thôi.

Ánh mắt Cụ Duệ Tường nghi ngờ nhìn Giản Nhụy Ái vẫn không nói lời nào chờ đợi cô giải thích. Nhưng dì Vương lại gấp gáp hỏi “Cô chủ, thân thể cô không thoải mái, muốn ra khỏi cửa làm gì chứ?”

“Tôi...” Giản Nhụy Ái trì độn, nên nói như thế nào bây giờ? Ánh mắt nhìn xung quanh một lần “Đan Tinh, cậu ấy tìm cháu có chút việc, cháu đi ra ngoài tìm cậu ấy, tối nay sẽ trở lại.”

“Cẩn thận một chút!” Cụ Duệ Tường không cự tuyệt cô, mà ủng hộ cô.

Anh tin tưởng Giản Nhụy Ái, cũng tin tưởng cô sẽ làm tốt mọi việc, cho cô một ánh mắt an ủi, liền để cho cô rời đi.

Giản Nhụy Ái vô cùng cảm ơn Cụ Duệ Tường, anh luôn bao dung cô vô điều kiện, trấn an cô, chuyện này cô không thể làm phiền anh, mở cửa chạy đi.

Giản Nhụy Ái mới rời đi được mấy bước, Đơn Triết Hạo liền lái xe tới đây.

Dì Vương cho là Giản Nhụy Ái thay đổi chủ ý trở lại, không ngờ lại là người lạ, nhưng người này vừa nhìn ai cũng biết, Thiên Vương châu Á Đơn Triết Hạo.

Bà kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo “Cậu chủ, có khách đến.”

Đơn Triết Hạo vào cửa, nhưng không nhìn Cụ Duệ Tường, ánh mắt quét nhìn gian phòng, hóa ra Giản Nhụy Ái của anh lại ở đây, anh sẽ không để cho cô rời khỏi mình nữa.

Toàn thân anh lạnh lẽo bá đạo không ai bì nổi, đứng ở trước mặt Cụ Duệ Tường, khinh miệt nói: “Duệ Tường, chắc cậu biết mục đích mà tôi tới đây.”

Trên mặt Cụ Duệ Tường bình tĩnh không có một chút biến hóa nào, anh hiểu rất rõ Đơn Triết Hạo, cũng hiểu rõ tính cách của cậu ta, nếu như cậu ta biết tất cả mọi chuyện, nhất định sẽ đến đây, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng không ngờ cậu ta lại biết nhanh như vậy.

“Cô ấy đã đi ra ngoài, tôi nghĩ là cậu biết.”

“Duệ Tường, chúng ta quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi biết cả bước tiếp theo đối phương muốn làm gì, giống như trong lòng bàn tay vậy.” Đơn Triết Hạo khẽ nhíu mày, tùy ý ngồi ở trên ghế sofa, hai tay anh vắt lên trên thành ghế sofa, hai chân nhàn nhã đặt trên mặt bàn, lười biếng nhưng đẹp trai.

Cụ Duệ Tường cầm chặt cái chén trong tay, bàn tay đều run rẩy, thực ra anh đã thua trận, ở trước mặt Đơn Triết Hạo, anh vĩnh viễn đều không có tự tin và khí phách.

Trong lòng anh không hề có tự tin, từ nhỏ đến lớn chuyện gì anh cũng đều bại bởi Đơn Triết Hạo? Mà lần này anh cũng chắc chắn mình sẽ thua, uống vài hộp trà, trong lòng cũng bình tĩnh lại mấy phần.

“Hạo, tớ khuyên cậu không nên quá ép buộc cô ấy, trước kia cô ấy muốn chạy trốn, chắc cậu cũng biết nguyên nhân, nếu như lần này cậu lại ép cô ấy, tớ không thể bảo đảm, cậu còn có thể nhìn thấy cô ấy hay không.”

Trong lòng Đơn Triết Hạo run rẩy, hai mắt mở to sững sờ, trong tay anh đang cầm xì gà, bàn tay liền gẩy gẩy “Đó là chuyện giữa chúng tôi, Duệ Tường, cậu thừa dịp cháy nhà hôi của, cướp đi người yêu của anh em, cùng cô ấy tới lừa gạt tớ, cậu cảm thấy lừa gạt năm năm, tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho hai người như vậy sao?”

Anh vĩnh viễn đều nhớ cuộc sống đau đớn năm năm qua, mà bọn họ lại thoái mái sống chung một chỗ, Cụ Duệ Tường đem người yêu của anh chiếm thành của mình, còn đem con của anh nuôi dưỡng thành đứa con của hắn.

Nỗi hận đoạt vợ con này, làm sao anh có thể bỏ qua cho Cụ Duệ Tường được?

Cụ Duệ Tường biết Đơn Triết Hạo đang tức giận, quả đấm rất nhanh liền tới “Hạo, mọi chuyện là do tớ bày ra, cũng là tớ ép Nhụy... Giản Nhụy Ái làm theo, cậu muốn trả thù thì cứ hướng vào tớ, không nên trách Giản Nhụy Ái, cô ấy vô tội.”

“Thật sao?” Đơn Triết Hạo đứng lên, đi tới trước mặt Cụ Duệ Tường, quả đấm hung hăng nện ở trên mặt Cụ Duệ Tường ‘Bốp’ một tiếng, khoe miệng Cụ Duệ Tường liền chảy máu.

Dì Vương nhìn thấy vội vàng thét chói tai: “A!”

Vừa định tiến lên ngăn cản, lại bị Cụ Duệ Tường ngăn lại “Không nên tới, Hạo, cậu tức giận cái gì hãy nhắm hết vào tớ đây.”

Đơn Triết Hạo cười lạnh, hai mắt nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường, khoe miệng mỉm cười tà ác, túm lấy cổ áo Cụ Duệ Tường, hung hăng đấm mấy cái.

Anh vốn dĩ là người luyện võ, sức lực quả đấm không cần nghĩ cũng biết rất lớn, rất nhanh gương mặt Cụ Duệ Tường liền sưng to, khoe miệng chảy máu.

“Cậu cảm thấy tôi xả giận mấy cái này, là có thể tha thứ cho hai người phản bội tôi sao?” Đơn Triết Hạo hung hăng hất cổ áo Cụ Duệ Tường ra, thật ra thì tim của anh cũng rất đau, Cụ Duệ Tường là anh em tốt nhất đời này của anh, mà Giản Nhụy Ái là người phụ nữ mà anh yêu nhất đời này. Bây giờ thì bọn họ đã trở thành vợ

chồng, còn anh lại bị lừa gạt năm năm rồi. Anh là người cao ngạo, càng không thể tha cho bọn họ phản bội sau lưng mình.

“Thật xin lỗi, không phải chỉ có cậu yêu Tiểu Nhụy, tớ cũng yêu cô ấy, nhìn cô ấy khổ sở, tớ chỉ có thể lựa chọn giúp đỡ...”

“Cho nên, cậu lựa chọn phản bội tớ.” Giọng nói Đơn Triết Hạo lạnh lẽo chất vấn.

Anh ngửa đầu cười, lại lần nữa đưa mắt nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường, trong mắt tràn đầy châm chọc còn trong lòng đau đớn.

Quả đấm nắm trong tay đều đang run rẩy, bọn họ chính là anh em lớn lên từ nhỏ với nhau, đây cũng là lần đầu tiên đánh nhau, lần đầu tiên trở mặt thành thù.

“Hạo, tớ không phản bội cậu... cậu vĩnh viễn đều là người anh em tốt của tớ, nhưng tớ lại tôn trọng quyết định của Tiểu Nhụy, nếu Tiểu Nhụy vẫn còn yêu cậu, tớ sẽ rút lui, năm năm rồi, cho nên tớ mới dẫn Giản Nhụy Ái quay về, chính là muốn để cho cô ấy lựa chọn.”

Giản Nhụy Ái không muốn rời khỏi nước Mĩ, là anh ép buộc cô ấy trở về nước, năm năm trôi qua, thù hận của cô đối với Đơn Triết Hạo cũng đã sớm phai đi!

Nhưng anh vẫn lo sợ, bởi vì anh biết rõ xác suất của mình rất ít, anh phải làm như vậy, hơn nữa anh cũng không có lựa chọn.

“Lựa chọn?, cậu nói từ sẽ cho hai người cơ hội lựa chọn hay sao?”

Trong lòng Cụ Duệ Tường run rẩy, anh có thể cảm nhận được sự tức giận cùng oán hận trên người Đơn Triết Hạo, cậu ấy đang hận anh và Giản Nhụy Ái “Hạo, cậu không thể tước đoạt quyền lựa chọn của Nhụy Ái, cậu biết Nhụy Ái...”

“Tôi không muốn nghe, tôi cũng không muốn biết cô ấy như thế nào? Tôi chỉ biết hai người phản bội, đời này Đơn Triết Hạo hận nhất chính là kẻ phản bội.” Quả đấm của Đơn Triết Hạo vì khắc ché tức giận mà run rẩy.

“Vậy thì tốt, cậu hãy bỏ qua cho cô ấy, để cho cô rời đi thật xa.” Cụ Duệ Tường nhắc tới, có lẽ thật sự là lỗi của anh, anh cho rằng Đơn Triết Hạo sẽ tha thứ cho Giản Nhụy Ái, dù sao Đơn Triết Hạo cũng rất yêu Giản Nhụy Ái. Nhưng hình như anh đã sai, anh đã xem thường tính cách của Đơn Triết Hạo!

Đơn Triết Hạo đứng thẳng người, sửa sang xong quần áo của mình, đôi mắt thâm thúy nhìn ra ngoài cửa “Duệ Tường, cậu biết tính tình của tôi, hiển nhiên cũng biết là tôi biết Giản Nhụy Ái không có chết rồi, tôi lập tức sẽ không cho cậu cơ hội, cũng sẽ không cho Tiểu Nhụy cơ hội.

Tôi đã cho hai người quá nhiều cơ hội, Tiểu Nhụy, bắt đầu từ giây phút này chỉ có thể thuộc về tôi... tôi sẽ không để cho cô ấy rời đi, hơn nữa tôi sẽ dùng thủ đoạn của mình, khiến Giản Nhụy Ái phải hối hận, vì đã lựa chọn phản bội tôi.”

Lời nói của anh vẫn bá đạo và uy nghiêm như vậy.

Cụ Duệ Tường tinh táo ngồi trên xe lăn, lắc đầu một cái, thời gian qua lâu như vậy, tính tình của cậu ấy vẫn như cũ bá đạo như vậy, hoặc là tệ hại hơn.

Giản Nhụy Ái rời đi, chắc cũng là sắp xếp của cậu ta, xem ra Đơn Triết Hạo thật sự sẽ không bỏ qua cho Giản Nhụy Ái, có lẽ là anh đã hại Giản Nhụy Ái rồi.

Nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo rời đi, anh thở dài không biết anh thở dài là vì cái gì? Chỉ nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của anh, anh nói thảng với Đơn Triết Hạo vì trong lòng Giản Nhụy Ái không có anh!

Dì Vương cầm túi đá chườm đi ra ngoài “Cậu chủ, chườm một chút sẽ nhanh đỡ hơn.”

Dì Vương nhìn vết thương mà ghê, không ngờ lại có người độc ác như thế, đánh cậu chủ thành bộ dạng này.

“Vâng, cảm ơn dì!” Cụ Duệ Tường nhận lấy túi đá chườm, Đơn Triết Hạo ra tay vẫn không lưu tình như vậy.

Chương 27

LỜI NÓI DỐI BỊ XUYÊN THỦNG

Nhin bóng lưng Đơn Triết Hạo rời đi, anh thở dài không biết anh thở dài là vì cái gì? Chỉ nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của anh, anh nói thảng với Đơn Triết Hạo vì trong lòng Giản Nhụy Ái không có anh!

Dì Vương cầm túi đá chườm đi ra ngoài “Cậu chủ, chườm một chút sẽ nhanh đỡ hơn.”

Dì Vương nhìn vết thương mà ghê, không ngờ lại có người độc ác như thế, đánh cậu chủ thành bộ dạng này.

“Vâng, cảm ơn dì!” Cụ Duệ Tường nhận lấy túi đá chườm, Đơn Triết Hạo ra tay vẫn không lưu tình như vậy.

Giản Nhụy Ái chạy vào quán Nhân Ái, cũng không để ý đến ánh mắt kỳ quặc của mọi người, trong mắt mọi người thì cô đã chết cách đây năm năm rồi. Người đã chết lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, quả thật là chuyện rất kỳ lạ.

Cô vội vã chạy tới, nhìn Trác Đan Tinh khóc đến nỗi cả người uớt nhẹp, Giản Nhụy Ái ôm lấy Trác Đan Tinh đang nức nở.

“Đan Tinh, đã xảy ra chuyện gì?”

Trác Đan Tinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái, giơ tay ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái, tựa vào bả vai của cô, oa oa khóc lớn “Nhụy Ái,

làm thế nào bây giờ? Anh Quyền Hàn không thấy đâu cả, anh ấy bị người ta bắt cóc rồi, mới vừa rồi bọn bắt cóc còn gọi điện thoại tới.”

“Đừng khóc, bọn chúng nói gì?” Giản Nhụy Ái hoảng hốt, dù sao cô cũng không biết nên xử lý như thế nào, nhưng Trác Đan Tinh đang loạn, cô cũng không thể loạn theo được.

Trác Đan Tinh đang định nói thì lại có điện thoại, cô vội vàng kéo tay Giản Nhụy Ái: “Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?”

Chuông điện thoại vang lên không ngừng, Giản Nhụy Ái cắn môi “Không có chuyện gì đâu, túi đi nhận!”

Cô vội vàng, tay ướt đẫm mồ hôi, trên trán cũng rịn đầy mồ hôi “Alô!”

“Muốn Quyền Hàn, hãy đi theo địa chỉ trong điện thoại tới đây, tôi chỉ muốn một mình Giản Nhụy Ái tới, nếu những người khác cũng đi theo, thì đừng trách tôi giết con tin.”

Nghé giọng nói ồm ồm, cô cũng không hiểu tại sao đối phương lại chỉ đích danh chính cô tự đi, trong lòng đầy nghi ngờ nhưng cô không thể để cho Trác Đan Tinh sợ hãi.

“Thế nào? Đối phương nói gì? Có phải chỉ cần trả tiền là được hay không, muốn bao nhiêu? Mười triệu, một tỷ...”

Hai tay Giản Nhụy Ái vỗ lên vai Trác Đan Tinh, trấn an nói: “Đan Tinh, cậu không cần vội vàng như vậy, đối phương chỉ muốn

tớ đến gặp.”

Trác Đan Tinh ngắn người, trợn mắt nhìn Giản Nhụy Ái, ngay sau đó lập tức quỳ xuống, nước mắt đầy mặt.

“Đan Tinh, cậu làm cái gì? Nhanh đứng lên” Giản Nhụy Ái vội vàng đỡ Trác Đan Tinh dậy, cô không ngờ đến Trác Đan Tinh sẽ quỳ xuống trước mặt cô.

“Đừng!” Trác Đan Tinh lôi kéo hai chân của Giản Nhụy Ái “Cầu xin cậu, cầu xin cậu, hãy cứu anh Quyền Hàn, đối phương chỉ cần cậu đến thì cậu hãy đi đi, sau đó đem anh Quyền Hàn cứu ra, tớ biết rõ mình rất ích kỷ, nhưng tớ chỉ có anh Quyền Hàn, nếu như anh Quyền Hàn có chuyện gì? Tớ và đứa bé phải làm sao bây giờ?”

Giản Nhụy Ái lảo đảo mấy bước, sắc mặt tái nhợt, cô chưa bao giờ biết Trác Đan Tinh lại ích kỷ như vậy, chẳng lẽ cô ấy không nghĩ đến cô cũng có thể gặp chuyện không may hay sao?

Nước mắt trong hốc mắt cô tràn ra, đau lòng nhìn Trác Đan Tinh, trong lòng than thở, đưa tay kéo Trác Đan Tinh lên “Yên tâm, tớ sẽ đi, tớ sẽ cứu anh Quyền Hàn ra, tuyệt đối sẽ không để cho anh ấy có chuyện gì.”

Nước mắt lăn dài, thật ra thì cho dù Trác Đan Tinh không khẩn cầu, cô cũng sẽ đi, nhưng cô không ngờ Trác Đan Tinh sẽ ích kỷ như vậy khiến cô buồn lòng.

“Cám ơn cậu, thật sự rất cảm ơn cậu...” Trác Đan Tinh khóc thút thít nói cảm ơn. Cô không phát giác ra suy nghĩ của Giản

Nhụy Ái, trong đầu chỉ suy nghĩ và cầu mong Quyền Hàn không có việc gì.

Khi Giản Nhụy Ái đi tới địa chỉ theo hướng dẫn thì lại là một ngôi biệt thự, tại sao ngôi biệt thự này lại nhìn quen mắt như vậy, chính là biệt thự lúc trước mà Đơn Triết Hạo đã mua, cô cũng đã từng ở qua biệt thự này.

Đơn Triết Hạo, là anh!

Cả người Giản Nhụy Ái lạnh toát, Đơn Triết Hạo bắt cóc Quyền Hàn rốt cuộc là muốn làm gì? Cô hồi hộp thắc mắc đi vào, mở cửa chính ra, bên trong lạnh lẽo giống như chưa từng có ai ở qua.

Giản Nhụy Ái quan sát xung quanh nhưng không hề phát hiện ra bóng dáng của Quyền Hàn, cô lo lắng, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, bàn tay siết chặt đế kìm ché khùng hoảng trong lòng mình.

Cô không biết, có một người đàn ông uy phong lẫm liệt đang đứng trên đỉnh đầu cô, ánh mắt gắt gao bao bọc xung quanh người cô.

Khi Giản Nhụy Ái đi vào trong nhà, nhìn thấy Quyền Hàn bị treo ngược lên trong một căn phòng, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy, liền vội vàng muốn đi vào cởi trói cho anh, nhưng mặc cho cô lay cái tay cầm cửa kia như thế nào, nó cũng không mở ra được.

Cô trèo lên cửa sổ nhìn người ở bên trong, đã năm năm không gặp nhưng Quyền Hàn vẫn không thay đổi nhiều, vẫn gần gũi và ám áp... Đây chính là anh Quyền Hàn của cô, phải làm thế nào bây giờ? Anh cứ như vậy bị treo ngược lên còn mình nên làm cái gì? Làm như thế nào để cứu anh? Nhanh chóng muôn rời khỏi nơi này.

“Tiểu thư Đơn Giản?” Đơn Triết Hạo cắn răng nghiến lợi nói ra bốn tiếng này.

Cả người Giản Nhụy Ái run lên, đầu óc trống không, cô nên làm cái gì? Cô nắm chặt tay thành quả đấm, cũng không khống chế nổi run rẩy, chỉ có thể xoay người đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, lời nói giống như bị chấn, một câu cũng không thể nói ra ngoài.

Bờ môi run rẩy thật lâu, nhưng lời nói cũng không phát ra được.

Mùa đông, thời tiết rất lạnh, nhưng giữa bọn họ giống như càng thêm lạnh lẽo, Đơn Triết Hạo không ngừng nhìn cô, năm năm, anh chưa từng dừng lại một khắc không nghĩ tới cô.

Hôm nay, bọn họ lại gặp nhau ở chỗ này.

Mặc dù anh rất giận cô, nhưng anh không thể không nhớ cô, kích động muôn ôm chặt cô vào trong lòng mình.

“Anh Đơn, làm phiền anh bỏ qua cho người ở bên trong, anh ấy với anh không thù không oán.” Giản Nhụy Ái nắm chặt quả đấm, kìm chế sự lo lắng trong lòng mình.

Đơn Triết Hạo cười lạnh, đã đến mức này mà cô vẫn còn muốn tiếp tục giả bộ, anh thật sự muốn đào lòng của cô ra xem một chút, ở bên trong rốt cuộc là chứa cái gì chứ? Sao cô có thể vô tình như vậy.

Anh đau đớn nói: “Cô Giản, từ nhỏ đã lớn lên ở nước Mĩ, làm sao lại biết Quyền Hàn?”

“Tôi...” Giản Nhụy Ái bị lời nói của Đơn Triết Hạo làm cho không biết nên nói cái gì cho phải?

Đơn Triết Hạo tiến lên một bước, Giản Nhụy Ái sợ hãi lui về phía sau một bước “Cô Giản không trả lời được, không bằng tôi nói thay cô đi, Quyền Hàn là thanh mai trúc mã từ nhỏ đã lớn lên cùng cô, chuyện của anh ta, cô vĩnh viễn đều quan tâm, cho nên Giản Nhụy Ái, em muốn giả bộ bao lâu?”

Nói xong câu đó, Đơn Triết Hạo có chút hối hận vì ý tứ trong lời nói của mình, biểu hiện mình đang ghen, tại sao cô ấy lại lo lắng cho Quyền Hàn như vậy?

“Tôi...” Giản Nhụy Ái run rẩy, thì ra là anh đều biết hết mọi chuyện rồi, cô nên làm cái gì bây giờ?

“Thế nào? Đang nghĩ biện pháp đết đối phó với anh sao? Giản Nhụy Ái, làm sao em có thể độc ác như vậy? Gạt anh ròng rã năm năm trời.”

Câu nói sau cùng giống như Đơn Triết Hạo đang gầm lên, giống như muốn đem toàn bộ tức giận của mình phát tiết ra ngoài.

Giản Nhụy Ái lặng lặng nhìn Đơn Triết Hạo, ánh mắt giao nhau, không biết nên nói cái gì cho phải? Năm năm không gặp, lại lần nữa gặp nhau với thân phận chân thật, cũng đã không biết nên nói cái gì?

Cô rối loạn năm thật chặt quả đấm, giờ khắc này, cô cũng biết mình không giàu diếm nổi nữa, hơn nữa Đơn Triết Hạo còn diễn xuất giỏi như vậy, có lẽ anh đã sớm tra ra được thân phận của cô.

Xem ra cô không cần thiết phải tiếp tục giả trang nữa, quả thật lừa anh năm năm, cô không thể nói cái gì, nhưng là những chuyện này không có liên quan đến Quyền Hàn, Đơn Triết Hạo không thể gây tổn thương cho người vô tội.

“Đơn Triết Hạo, anh đã biết thân phận của tôi, vậy xin anh thả Quyền Hàn ra đi!”

Chương 28

LÀM CÔNG CỤ ÂM GIƯỜNG CHO ANH

Đơn Triết Hạo run rẩy, năm năm không thấy, Giản Nhụy Ái so với trước kia lại càng thêm không có tim không có phổi, có thể nói ra những lời vô tình như thế này, anh cười lạnh, từng bước tiến tới gần Giản Nhụy Ái, trên người mang theo luồng khí lạnh làm cho người ta hít thở không thông.

“Thả Quyền Hàn?” Đơn Triết Hạo hừ lạnh, trong lòng anh không thoái mái, lên kế hoạch rời khỏi anh, sau đó còn gả cho người đàn ông khác, hiện tại lại vì một người người đàn ông khác yêu cầu anh, Giản Nhụy Ái rốt cuộc xem anh là cái gì?

Giọng nói càng ngày càng lạnh lẽo “Tiểu Nhụy, không phải em nên giải thích với anh thật tốt sao?”

“Không có cái gì tốt để giải thích, tôi đã kết hôn cùng với Cụ Duệ Tường, chuyện giữa chúng ta, đã trở thành quá khứ, anh cũng không cần thiết phải giữ lại quá nhiều kỉ niệm.”

Đơn Triết Hạo kéo bả vai cô, anh làm sao mà quên được? Trước kia khi cô biết cái chết của cha mẹ mình, cô cứ như vậy tàn nhẫn rời khỏi anh, cô độc ác như thế, vô tâm như vậy, hôm nay lại có thể nói ra những lời làm tổn thương người khác, cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Anh không nói chuyện, vẻ mặt lạnh lẽo, bàn tay đem Giản Nhụy Ái kéo vào trong lòng ngực mình. Đã rất lâu rồi anh chưa

được thoải mái ôm cô như vậy, mùi vị quen thuộc trên người cô, hương hoa nhàn nhạt, như thấm vào cả ruột gan của người ta.

“Không...” Còn không đợi Giản Nhụy Ái nói xong, đôi môi của Đơn Triết Hạo đã bao trùm lên, đầu lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào trong miệng cô, hung hăng đè ép đầu lưỡi cô, dùng sức gặm cắn môi cô.

Bá đạo, hút lấy ngọt ngào của cô, dùng sức mút thỏa thích, như hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng mình.

Giản Nhụy Ái bị anh cường hẵn hù sợ, liều mạng lắc đầu, cô biết trong đây còn có Quyền Hàn, chỉ sợ khi anh tỉnh dậy sẽ nhìn thấy.

Dưới tình thế cấp bách, cô dùng sức cắn đầu lưỡi của Đơn Triết Hạo, ngay lập tức một cỗ vị tanh liền tràn ra trong miệng bọn họ.

Đơn Triết Hạo đẩy Giản Nhụy Ái ra, tia máu từ khói miệng anh chảy xuống, trong mắt mang theo tức giận cùng thất vọng, lạnh lẽo đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái “Em điên rồi.”

Cánh tay anh đem cô bế ngang lên, sải bước đi lên lầu.

Giản Nhụy Ái theo bản năng giãy giụa, bởi vì động tác quá kịch liệt nên thiếu chút nữa rót xuống, cô kinh sợ vòng chặc cổ anh, nghe từng nhịp đập mạnh mẽ của anh, tựa như lòng của cô cũng đang đau đớn.

“Đơn Triết Hạo, anh nhanh buông tôi ra.”

Bị anh mang vào phòng ngủ lúc trước, bị anh ném lên giường, thân thể cô run rẩy, không ngừng lui về phía sau “Đơn Triết Hạo, anh không được tới đây, không nên quên tôi đã kết hôn, tôi là bà xã của bạn anh, anh làm như vậy là cưỡng gian.”

Kết hôn, hai chữ này đã chọc giận Đơn Triết Hạo, ánh mắt anh lạnh lùng giống như khói băng, đôi môi giễu cợt nâng lên “Cưỡng gian, Cụ Duệ Tường có thể không niệm tình anh em, cướp em đi, hôm nay tôi cũng muốn làm ô é cái danh bà xã của em, còn nữa anh nói cho em biết, anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh nữa, cho nên em đừng mơ tưởng trở về bên cạnh Cụ Duệ Tường.”

“Anh nói cái gì?” Giản Nhụy Ái run sợ nhìn Đơn Triết Hạo, không rõ ý tứ trong lời nói của anh “Không cho tôi đi, anh có thể coi chừng tôi, hay anh lấy dây trói tôi lại.”

“Phương pháp này rất tốt.” Đơn Triết Hạo âm trầm nói qua.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo, thấy ánh mắt tràn đầy tức giận của anh, cô biết không thể dùng cứng đói cứng với anh, nếu không cô phải chết là điều không cần nghi ngờ, cô căm mội. Không dám nhìn sắc mặt Đơn Triết Hạo, cô cũng không muốn mình sẽ nói ra những lời làm tổn thương đến anh, nhưng thân phận bây giờ của cô chính là vợ của Cụ Duệ Tường, cho nên làm sao cô có thể ở chung một chỗ với Đơn Triết Hạo được?

Cô cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn vào mặt anh, trong lòng mơ hồ co rút đau đớn, nguyên nhân lớn nhất khiến Đơn Triết Hạo nổi điên chính là mình, cô bình tĩnh nói: “Hạo, thả anh Quyền Hán

ra đi, những chuyện này không có liên quan gì đến anh ấy, đó là chuyện giữa hai chúng ta.”

Thân thể Đơn Triết Hạo bỗng run rẩy, ngoài miệng mang theo nụ cười lạnh, ngưng mắt nhìn Giản Nhụy Ái.

Căn phòng yên tĩnh, khiến cô thêm sợ hãi, mọi thứ đều trở nên ngọt ngạt.

Đơn Triết Hạo không nghĩ đến người phụ nữ mà anh bảo vệ trong ngực, cô đã trưởng thành, cô cư nhiên cũng hiểu được cách dùng chiến lược.

Đột nhiên, Đơn Triết Hạo cảm giác được cách làm của anh lại buồn cười như vậy!

Anh vì muốn lừa gạt Giản Nhụy Ái đến biệt thự, không tiếc bắt cóc Quyền Hàn, trong mắt anh chỉ cần có được Giản Nhụy Ái, chuyện gì anh cũng có thể làm?

Thế nhưng, cô lại vì người đàn ông khác mà cùng anh đấu trí, trái tim cũng hoàn toàn băng giá rồi!

Ánh mắt anh ảm đạm, trong lòng âm ỉ đau nhói, quả đấm rất nhanh liền nắm chặt lại, khóc môi lạnh lùng nâng lên: “Thế nào? Cứng rắn không được lại chuyển thành mềm mại, nói cho em biết, nếu em dùng trăm phương ngàn kế vì không muốn làm người yêu của anh, vậy thì làm công cụ ám giùng của anh.”

“Cái gì?” Nhịp tim của Giản Nhụy Ái đột nhiên dừng lại, nhìn nụ cười tà ác của Đơn Triết Hạo, cô không thể tin được, cô đã từng yêu Đơn Triết Hạo như vậy, nhưng anh lại có thể nói ra lời nói làm tổn thương cô như thế.

“Anh muốn em ly hôn với Cụ Duệ Tường, sau đó làm công cụ ám giùng cho anh, em không có quyền nói không?” Đơn Triết Hạo nắm cằm của cô, ánh mắt vô tội kia, giống như hung hăng đâm vào trong lòng anh, khiến lòng anh có trăm ngàn vết thương.

Trong lòng anh hỗn loạn, lần này bị tổn thương cũng không kém, nếu bọn họ đã dám lừa gạt anh, thì sẽ phải trả giá thật lớn.

“Không thể nào, tôi sẽ không đồng ý, trước kia tôi gả cho Duệ Tường, cũng chưa từng có tính toán sẽ ly hôn.” Giản Nhụy Ái cố làm cho mình tinh táo nói qua.

Nhưng kỳ thật trong lòng cô đang rối loạn, cô không thể làm ra vẻ vẫn còn tình cảm với anh, nếu không cô sẽ không thể đối mặt được với Cụ Duệ Tường, hơn nữa hiện tại cô không nhìn thấy trong mắt Đơn Triết Hạo có tình yêu đối với cô.

Thời gian thật sự có thể làm thay đổi suy nghĩ của con người.

“Em không có quyền, nếu như em không làm theo ý của tôi, Quyền Hàn và công ty âm nhạc của Cụ Duệ Tường đều đừng mơ tưởng tránh được tai họa.”

‘Âm âm... ‘Màng nhĩ của Giản Nhụy Ái ong ong, hai chuyện này chính là nhược điểm trí mạng của Giản Nhụy Ái, mà Đơn Triết

Hạo lại đem nó vừa bóp vừa vặn như vậy, bắt rắn trực tiếp đánh bảy tấc, Đơn Triết Hạo thật là hung ác.

Giản Nhụy Ái tái nhợt, hốc mắt tràn ngập nước mắt, cố chấp không để cho nước mắt của mình rơi xuống “Đơn Triết Hạo, anh làm như vậy là có ý gì?”

“Đó là việc của tôi, em không cần hỏi tôi.”

“Không thể nào, tôi biết rõ quyền lực của anh rất lớn, nhưng công ty âm nhạc của Duệ Tường đã xây dựng nhiều năm như vậy, về căn bản anh không thể phá hủy được, về phần anh Quyền Hàn, tôi không cho phép anh làm tổn thương anh ấy.”

Đơn Triết Hạo hiển nhiên biết Giản Nhụy Ái sẽ nói như vậy, anh giơ tay đem tài liệu đã chuẩn bị xong từ trước, hung hăng ném vào mặt cô.

Tài liệu đập vào mặt làm cô khẽ đau, ngón tay cô mang theo run rẩy nhặt những tờ tài liệu kia lên, nhìn những dòng chữ trên đây khiến cô hoảng sợ.

Mỗi lần lật một tờ lại làm cho trái tim cô muốn ngừng đập.

Không ngờ Đơn Triết Hạo đã bỏ tiền mua lại công ty âm nhạc, mấy năm này, công ty cũng đã bị suy yếu không ít, mà cô cư nhiên cũng không biết, cô căm mội, không chê sự run rẩy trong lòng mình.

Cô không thể để cho công ty âm nhạc của Cụ Duệ Tường gặp chuyện không may, đó là nơi cuối cùng mà anh gửi gắm với âm nhạc, đó là cô có lỗi với anh.

“Tiểu Nhụy, em quá đơn thuần, không biết thương trường tàn khốc, lại càng xem nhẹ bạn trai của em, nếu như em đồng ý ly hôn với Cụ Duệ Tường, trở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ lập tức thả Quyền Hàn, cũng sẽ chống đỡ cho công ty về tiền bạc hao tổn trước kia, chính em nhìn rồi làm?”

Hai tay Giản Nhụy Ái nắm chặt, cúi đầu...

“Đơn Triết Hạo, anh có ý gì? Tại sao lại lấy chuyện này ra uy hiếp tôi?”

Trong lòng Đơn Triết Hạo run rẩy, nhíu chặt lông mày hiện ra chữ Xuyên (川), không trả lời câu hỏi của Giản Nhụy Ái.

“Y Thiếu Thiên, lập tức đi thu mua công ty âm nhạc của Cụ Duệ Tường cho tôi...” Đơn Triết Hạo cầm điện thoại di động giao việc cho người ở đầu bên kia.

“Không cần, tôi đồng ý với anh... Tôi sẽ ly hôn với Cụ Duệ Tường, tôi đồng ý với anh, sẽ trở lại bên cạnh anh!” Giản Nhụy Ái sợ hãi nói, nước mắt ở trên mặt không ngừng chảy xuống.

Chương 29

THÂN THỂ EM VÂN MỀM MẠI NHƯ VẬY

Tại sao chứ? Tại sao Đơn Triết Hạo lại muốn làm cho quan hệ của bọn họ trở nên loạn như vậy, tại sao không chịu cho cô cơ hội?

Đúng vậy, anh lạnh lùng đến mức tuyệt tình, huống chi cô lại phản bội anh, hiện tại anh nhất định rất tức giận, có lẽ đổi thành người khác, mức trừng phạt sẽ càng thảm thiết hơn!

Đơn Triết Hạo mỉm cười hài lòng, Giản Nhụy Ái của anh lại lần nữa trở lại bên cạnh anh, mặc kệ là dùng phương thức gì, chỉ cần cô chịu ở bên cạnh anh, chỉ cần thần phục dưới người anh, cái gì anh cũng không thèm quan tâm.

Anh kéo cô vào trong lòng, để gương mặt cô dựa sát vào lồng ngực mình, cảm thấy thân thể cô khẽ run, ánh mắt vô hồn, trong lòng Đơn Triết Hạo âm âm nhảy lên, chẳng lẽ cô thật sự đã thích Cụ Duệ Tường.

Suy nghĩ như vậy làm cho anh điên cuồng, nghĩ đến cô có thể nằm ở dưới người Cụ Duệ Tường... trái tim của anh liền điên cuồng nhảy loạn.

“Tiểu Nhụy, anh không cho phép trong lòng em nghĩ đến người đàn ông khác, em nghe rõ chưa.”

Anh cứng rắn ra lệnh, anh không thích trong lòng cô cất giấu hình ảnh của người đàn ông khác, trong lòng của cô chỉ có thể là

anh.

Giản Nhụy Ái nghe giọng nói bá đạo của anh, tính tình của Đơn Triết Hạo vẫn không hề thay đổi, người ta nói bò kéo xuống Bắc Kinh, nó vẫn là bò.

Cô cười lạnh, thật ra thì trong lòng Giản Giản Nhụy Ái không có đủ chỗ để chứa thêm bất kỳ một người đàn ông nào khác, trong lòng cô vĩnh viễn cũng chỉ có một mình Đơn Triết Hạo, lảng lặng tựa đầu vào lòng ngực của anh.

Có một giây kia, cô ảo tưởng mình đã trở lại trước kia, nhưng tất cả đều không thể quay về, giữa cô và Đơn Triết Hạo đã có quá nhiều sự ngăn cách, đáng vể của Cụ Duệ Tường lại hiện lên trước mắt Giản Nhụy Ái.

Lời thề son sắt sẽ ở lại bên cạnh anh trước kia, hiện tại cô đã không thể làm được, cô phụ Cụ Duệ Tường, lại càng làm tổn thương người đàn ông yêu mình, người đàn ông đã vì cô mà bỏ ra tất cả.

Đời này cô thật sự phải phụ anh!

©DDLQĐ

Cô khẽ ngược mắt, nhìn con người thâm thúy trầm tư của Đơn Triết Hạo, nhưng cô không biết anh đang nghĩ cái gì, trước kia cô không thể đoán ra suy nghĩ của anh, hiện tại cũng thế.

Anh chính là một con báo hoang dã, có ham muốn chinh phục khác thường, làm cho người ta không tự chủ được trao hết lòng

mình cho anh, mà cô chính là như thế, đến tận bây giờ lòng của cô vẫn chỉ có một mình anh.

Người đàn ông này quá bá đạo, hôm nay có thể làm ra loại chuyện hoang đường như vậy, hoàn toàn không phải là ngoài suy nghĩ của cô, Đơn Triết Hạo quá mức **, anh đã muốn cái gì, cho dù phải dùng hết mọi thủ đoạn, anh cũng phải lấy cho bằng được.

Năm năm trước, vì trốn tránh Đơn Triết Hạo, cô đã lừa gạt anh ròng rã năm năm, một người đàn ông kiêu ngạo như thế làm sao có thể dễ dàng tha thứ khi bị phụ nữ lừa gạt, hiện tại chắc chắn anh đang rất tức giận.

Làm công cụ ám giường? Là sự trả thù ngây thơ cỡ nào, anh cho là như vậy thì có thể làm tổn thương lòng tự ái của cô sao, từ đó trả thù cho chính mình.

Cô biết anh đang giận mình, anh đang hận mình, nhưng làm sao cô lại không hận cha mẹ anh!

Tại sao tình cảm của bọn họ lại diễn biến thành chữ hận như vậy?

Cư nhiên anh nghĩ muốn chơi, cô chỉ có thể cùng chơi với anh, cô không có quyền nói không muốn.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo hiện lên một nụ cười tà, bế cô ngồi lên trên đùi mình, hung hăng tách hai chân của cô ra, để cho hai bắp đùi thon dài của cô kẹp quanh hông mình.

Động tác mập mờ như vậy, khiến Giản Nhụy Ái khẽ đỏ mặt, cô muốn giãy giụa, lại bị Đơn Triết Hạo giữ chặt.

Cảm nhận được mặt của Đơn Triết Hạo tựa vào trên cổ mình, hơi thở của anh làm cho cắn cổ cô khẽ ngứa, cả thân thể cũng run rẩy.

“Vẫn còn giống như trước kia, nhạy cảm như vậy!” Đơn Triết Hạo cố ý nhẹ nhàng nói chuyện ở bên tai cô.

Anh vĩnh viễn hiểu rõ thân thể Giản Nhụy Ái hơn cả chính cô, mỗi chỗ mẫn cảm trên người Giản Nhụy Ái, anh đều rất rõ ràng.

Năm năm, anh đều không chạm qua nữ sắc, rất nhanh Đơn Triết Hạo liền cảm thấy mình giống như biến thành một vật cách điện, bắt đầu từ giây phút chạm phải Giản Nhụy Ái, anh liền không thể khống chế được dục vọng của mình.

Hai tay nắm giữ chặt cô, bàn tay đưa vào trong quần áo của cô, nắn bóp hông của cô, so với trước kia thì nhiều thịt hơn, càng tốt hơn cho việc trêu đùa.

Lạnh lẽo kích thích khiến Giản Nhụy Ái không khống chế được khẽ rên rỉ, cô ngượng ngùng cắn môi, nhỏ giọng: “Không... không nên...”

“Thế nào? Có phải là chưa bị Cụ Duệ Tường sờ qua đúng không? Cảm thấy sức lực tay của anh chưa đủ lớn sao?”

Cả người Giản Nhụy Ái run lên, lại bị Đơn Triết Hạo kéo trở về, uất ức khiến nước mắt ở trong hốc mắt nhộn nhạo.

“Có phải em cũng dùng ánh mắt vô tội này lừa gạt Cụ Duệ Tường đến thần hồn điên đảo hay không?” Đơn Triết Hạo châm chọc nói xong, hung hăng đâm Giản Nhụy Ái bị thương.

Nói xong, bàn tay to của anh dùng sức lôi kéo, quần áo của Giản Nhụy Ái liền bị anh cởi xuống, đang là mùa đông, mặc dù trong phòng có máy điều hòa không khí, nhưng Giản Nhụy Ái vẫn cảm thấy có một cỗ lạnh lẽo từ chỗ bắp đùi di chuyển đến lưng mình, nước mắt của cô liền rơi xuống.

Đơn Triết Hạo nhìn nước mắt của cô, sắc mặt trở nên gấp gáp, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, đôi môi cười lạnh “Em thật đúng là làm từ nước, mấy năm không có nếm thử, có phải thân thể vẫn giống như nước hay không?”

Một câu lại một câu liên tiếp làm nhục, khiến lòng của Giản Nhụy Ái giống như có muôn vàn lỗ thủng “Đơn Triết Hạo, anh vũ nhục tôi, anh có thể lấy lại được cái gì tốt chứ?”

“Vậy để anh xem một chút có thể lấy được cái gì tốt?”

Đơn Triết Hạo không chút kiêng kỵ nào cắn từng tấc da thịt trên người cô, chỉ cần anh đi qua địa phương nào, cũng sẽ in lại ấn ký thật sâu.

Anh gắt gao đè cô xuống giường, bàn tay kéo quần cô xuống.

“Không cần... Đừng!” Giản Nhụy Ái kinh hô “Đơn Triết Hạo, anh không thể làm như vậy, van xin anh bỏ qua cho tôi đi!”

Giản Nhụy Ái sợ hãi khóc thút thít, khi bị đôi tay mạnh mẽ có lực của anh lôi kéo.

“Hừ, em cảm thấy có thể sao?” Vẻ mặt Đơn Triết Hạo cười giễu cợt, nắm lấy cầm Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy của anh, chúng ta không phải đã làm xong giao dịch rồi sao? Em phải làm công cụ ám giường cho anh, hiện tại em phải làm cho hết trách nhiệm, ngoan ngoãn phục vụ anh, nếu không, anh có thể sẽ đổi ý.”

“Đơn Triết Hạo, tại sao anh muốn làm như vậy? Tại sao muốn làm tổn thương tôi?” Giản Nhụy Ái nghẹn ngào, khóc càng lúc càng lớn, cô thật sự đã bị Đơn Triết Hạo dọa sợ.

“Anh hận em, anh hận em... Anh muốn em phải trả giá thật lớn, bồi thường tổn thất năm năm của anh.” Đơn Triết Hạo điên cuồng hôn môi cô, bàn tay ở trên người cô nắn bóp, một cái so với một cái lại càng dùng sức.

Anh điên cuồng hôn, một đường đi xuống, quần áo trên người Giản Nhụy Ái rất nhanh bị anh cởi hết, anh nhìn cảnh đẹp trên người cô.

Đơn Triết Hạo nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói khô khốc “Thật tốt, không có một chút thay đổi, vẫn là cái hương vị đó.”

Năm năm, mỗi buổi tối anh đều nhớ đến thân thể mềm mại này, hoài niệm mùi vị trên người cô, anh cho rằng mình vĩnh viễn

cũng không thể ném được mùi vị này nữa.

Không ngờ cô lại xuất hiện, xem ra là ông trời thật sự thương xót anh.

Bàn tay to của anh hung hăng bắt được hai chân của cô, đem chân của cô đè ở phía dưới, làm cho hông của cô rời khỏi mặt giường, chõ tư mật không chút kiêng kỵ nào nhìn anh.

“Không nên như vậy, không nên như vậy...” Giản Nhụy Ái vừa xấu hổ vừa kinh ngạc, liều mạng giùng giằng, cô không thích động tác như vậy, nhưng hơi sức của cô căn bản tránh không thoát ra được.

Nước mắt răng rắc rơi xuống, Đơn Triết Hạo anh đang trừng phạt cô, trước kia anh sẽ không làm như vậy với cô, cho dù khi anh cực kỳ tức giận, cũng sẽ không đối xử với cô như vậy.

Động tác kế tiếp của Đơn Triết Hạo, khiến lòng của Giản Nhụy Ái cũng muốn chết, anh liếm chõ kín của cô.

Cô liều mạng kháng nghị “Đơn Triết Hạo, van xin anh không nên như vậy, không nên...”

Tại sao? Thân thể cô giống như nổi phản ứng, cảm giác tê tê trống rỗng, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì... Không thể, cô không muốn bộ dáng này, nhưng cô giống như không thể khống chế được mình!

Nước mắt vô dụng chảy xuồng, rốt cuộc ai có thể tới cứu cô
đây?

Chương 30

MẶC KỆ BAO NHIÊU NĂM, EM CHỈ YÊU ANH

Tại sao? Thân thể cô giống như nỗi phản ứng, cảm giác tê tê trống rỗng, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì... Không thể, cô không muốn bộ dáng này, nhưng cô giống như không thể không ché được mình!

Nước mắt vô dụng chảy xuống, rót cuộc ai có thể tới cứu cô dậy?

“Xem ra Cụ Duệ Tường đem em ** tốt vô cùng, mới vài cái, đã nhiều nước như vậy.”

Đơn Triết Hạo buông chân cô xuống, trở lại trên người cô một lần nữa, bàn tay vuốt ve nụ hoa của cô, ngậm điểm đở ở trên đó “Nơi này vẫn thơm ngọt như vậy.”

“Không nên như vậy...” Giản Nhụy Ái không biết mình muốn nói gì? Chỉ có thể làm bầm, thân thể càng ngày càng trống không.

Thân thể từ từ trở nên trống rỗng, giống như khát vọng, cô không muốn trở nên không biết xấu hổ như vậy, không muốn cứ như thế đắm chìm vào.

Nhưng là, cô đang từ từ không thể không ché được suy nghĩ của mình, ánh mắt trở nên mê mang.

“Không nên như thế, vậy muôn thế nào hử? Chẳng lẽ mỗi ngày Cụ Duệ Tường đều làm như vậy, không đúng, Cụ Duệ Tường cũng đã bị què rồi, còn có thể thỏa mãn được em sao?”

Thân thể Giản Nhụy Ái cứng đờ, đáy mắt tràn đầy bi thương, anh xem cô thành cái gì? Anh có thể cho rằng như vậy, tại sao có thể coi cô là loại phụ nữ hạ tiện đó.

Cô chảy nước mắt, xoay mặt qua một bên, không muốn nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo mím môi, nhìn Giản Nhụy Ái, anh suy nghĩ rất nhiều về thân thể của cô, nó chỉ được phép thuộc về một người là anh, mà không phải bị người đàn ông khác nhúng chàm, nhớ tới cô cũng ở dưới thân người đàn ông khác thùa hoan.

Anh liền điên cuồng muốn giết người!

“Nói, có phải là em và anh ta đã thử qua rồi, nếu như Cụ Duệ Tường thật sự đã chạm qua em, anh sẽ giết cậu ta.” Trong mắt Đơn Triết Hạo tràn đầy tia lửa, gắt gao nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, chóp mũi phun ra hơi thở, toàn bộ phun vào trên mặt Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nghe thấy âm thanh vỡ vụn của trái tim mình, gắt gao nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, đúng vậy! Cô và Cụ Duệ Tường đã là vợ chồng, nhưng không ai có thể ngờ rằng, giữa bọn họ vẫn là trong sạch.

Đơn Triết Hạo có thể làm tổn thương cô như thế, cô cũng không cần băn khoăn nhiều như vậy, không sao cả...

“Đúng, mỗi đêm chúng tôi đều sống rất sung sướng, cho dù sau đó Cụ Duệ Tường bị gãy chân, anh ấy cũng rất cố gắng làm được đến trình độ mà tôi hài lòng, so với anh thì anh ấy mạnh...”

“Nói không phải, nói không phải...” Đơn Triết Hạo điên cuồng hét lên, tròng mắt mất trí, hai tay nắm chặt cổ của cô “Tôi bảo em nói không phải.”

Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ nổi điên, là anh để cho cô nói, người phát giận lại là anh.

Sức lực anh nắm cổ của cô càng ngày càng mạnh, cô cảm giác hô hấp của mình càng ngày càng khó khăn “Đơn Triết Hạo, anh làm gì đây? Anh điên rồi, mau buông tôi ra.”

“Giản Nhụy Ái, tại sao em lại muốn phản bội anh? Tại sao lại để cho người đàn ông khác nhúng chàm em? Tại sao lại đối xử không công bằng với anh như vậy?”

Anh khàn giọng liệt phế gào, toàn bộ nước miếng cũng phun lên mặt Giản Nhụy Ái, đôi mắt cũng đỏ.

Nhin Đơn Triết Hạo nổi điên, Giản Nhụy Ái hoảng sợ, tất cả đều là do anh ép cô nói, nhưng bây giờ cô nói ra câu trả lời mà anh muốn, anh còn không hài lòng.

Anh mỗi lần đều bá đạo như vậy.

Giống như hiện tại, anh không chút kiêng kỵ làm tổn thương cô, nhưng lại muốn nỗi điên chửi cô, chẳng lẽ anh muốn đem toàn bộ tình yêu trong lòng cô dành cho anh mà phá hủy hết hay sao?

“Công bằng? Thời điểm cha mẹ anh giết cha mẹ tôi, có nói qua công bằng sao? Tôi biến thành cô nhi, thời điểm không có người thân, có nói đến công bằng không?”

Không biết cô ăn phải tim gấu mập báo gì, lại dám hầm hù với Đơn Triết Hạo như thế, có lẽ là do cô chỉ muốn nói ra hết uất ức trong lòng mình.

Hiển nhiên, Đơn Triết Hạo không ngờ Giản Nhụy Ái luôn vâng vâng dạ dạ, cô cũng có thể gào thét, anh sững sờ mấy giây, sau đó chuyển thành cười lạnh, hốc mắt lóe lên tia sáng long lanh trong suốt.

“Năm năm, em không có quên thù hận, nhưng đó là chuyện của cha mẹ anh, anh cũng không biết chuyện này, làm sao em có thể tàn nhẫn như vậy?”

Cô cảm giác gương mặt mình có nước mắt, nhưng nước mắt kia không phải là của cô, Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu lên, đó là nước mắt của Đơn Triết Hạo, anh đang khóc.

Nước mắt của anh giống như dao găm hung hăng đâm vào trong lòng cô, làm cho cô cực kỳ đau lòng. Đơn Triết Hạo là hạng người gì? Anh vì cô mà khóc, anh không thể khóc, khóc lóc không thích hợp với anh.

Trước kia, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì? Đơn Triết Hạo cũng sẽ không thèm nhíu mày một cái, cho dù ở trên vách núi cheo leo, anh ra sức cứu cô, bị người khác đạp dưới lòng bàn chân, anh cũng chưa từng khóc.

Về sau công việc bè bộn như vậy, anh cũng vĩnh viễn giống như vệ sỹ bảo vệ ở bên cạnh cô, mỗi khi nguy hiểm, anh luôn là người đầu tiên chạy tới cứu cô.

Nhớ lại nhiều chuyện như vậy, giống như một cuộn phim quay chậm ở trong đầu Giản Nhụy Ái.

Toàn bộ oán hận trong lòng Giản Nhụy Ái cũng không còn, cũng không còn sự ngượng ngùng nữa, cô đưa tay vòng chặc cổ Đơn Triết Hạo, đôi môi hôn lên nước mắt của anh, đôi mắt, cánh mũi, đôi môi...

Nước mắt của hai người hòa quyện chung ở một chỗ, cũng không rõ là nước mắt của người nào.

Cô thật sự không bỏ được Đơn Triết Hạo, đối với Cụ Duệ Tường, cô sẽ có cách thức khác để báo đáp anh, nếu như phải xuống địa ngục, cô cũng sẽ chấp nhận!

“Hạo, đừng khóc, là em có lỗi với anh, là em mềm yếu, không chịu nổi sự thật về cái chết của cha mẹ, mới có thể gây ra những chuyện này, nhưng sau khi ra khỏi nước không được bao lâu, em liền hối hận, em không quên được, thật sự không quên được.

Nhưng Cụ Duệ Tường vì cứu đứa bé của chúng ta mới bị ngã gãy chân, là em nợ anh ấy, em không thể không bồi thường, cho nên chỉ có thể lấy hôn nhân của em đến bồi thường anh ấy, hiện tại, em vẫn còn thiếu anh ấy, em thật sự có lỗi với quá nhiều người, quá nhiều...”

Đơn Triết Hạo khiếp sợ, ánh mắt nhìn xuống khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Giản Nhụy Ái, trong mắt lóe lên tia ẩn nhẫn đau đớn, anh ôm chặt cô “Thật xin lỗi, anh không biết, anh cái gì cũng không biết, mới vừa rồi tức giận quá, mới mất đi lý trí.”

“Hạo, anh biết không? Nhìn anh tức giận lòng của em cũng rất đau?” Giản Nhụy Ái chôn ở trong lòng ngực anh, nước mắt cũng thấm ướt lòng ngực anh, khàn khàn trả lời.

Hốc mắt Đơn Triết Hạo trở nên ướt át, mà trong lòng giống như bị khổ sở bao vây, ân hận. Anh đau lòng, kéo Giản Nhụy Ái vào trong lòng mình ôm thật chặt, anh đau lòng vì Giản Nhụy Ái gặp phải nhiều chuyện bẽ bội như vậy, vì mình làm tổn thương cô mà cảm thấy hối hận, lông mày xiết chặt mang theo khổ sở lại xen lẫn hạnh phúc.

“Tiểu Nhụy, ân đức của Cụ Duệ Tường, chúng ta cùng đi báo đáp, không phải chỉ mình em nợ cậu ta, là chúng ta cùng thiếu cậu ấy.”

Giản Nhụy Ái vui mừng tựa vào người Đơn Triết Hạo, thật tốt! Có thể trở về trong ngực anh, cô cũng không cần phải sợ hãi nữa, không cần phải đối mặt với những vấn đề khó khăn bất lực, bởi vì cô biết Đơn Triết Hạo sẽ chăm sóc tốt cho mình.

“Hạo, em yêu anh...”

Đơn Triết Hạo bất ngờ: “Em nói cái gì...”

“Em... Không nói nữa.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo vui sướng vì bão táp đã qua đi, nhẹ nhõm mỉm cười, giọng nói nhàn nhạt mang theo vẻ ra lệnh “Nói nhanh một chút.”

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo, bốn mắt nhìn nhau, tình cảm chan chứa trong mắt “Em nói em yêu anh, rất thích rất thích... Mặc kệ bao nhiêu năm, em yêu anh vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc đến ngây người nhìn Giản Nhụy Ái, mấy câu nói kia chôn thật sâu vào lòng anh.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn em, có thể hay không...”

Anh sợ động tác của mình dọa cô sợ, anh thật sự rất nhớ nhung mùi vị trên người cô.

Ở chung một chỗ có phải rất tốt hay không?

Chương 31

TRỞ LẠI THỜI KỲ XỬ NỮ

Cả người Giản Nhụy Ái đỏ bừng giống như quả táo đỏ, cô biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì? Cắn môi, khẽ gật đầu.

Đơn Triết Hạo lấy được sự khích lệ của Giản Nhụy Ái, trong lòng điên cuồng loạn động, ấm ướt. Đôi môi nóng bỏng hôn lên, không bá đạo giống như trước, mà là mang theo dịu dàng sơ làm đau cô.

Bàn tay bao trùm ở nơi mềm mại của cô, sức lực khá mạnh làm cô bị đau, nhưng cô không có phản kháng.

“Tiểu Nhụy, em quả thật là càng ngày càng đầy đà rồi, thật đẹp!”

“Hạo...” Bị Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm, Giản Nhụy Ái giống như muôn tìm khe hở ở trên mặt đất để chui vào.

“Tiểu Nhụy, mặt của em đỏ rồi, nhìn mà làm cho người ta thật đau lòng.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo khàn khàn nói qua.

“Anh ở đây nói thì xuống đi cho em, đè em sấp không thở nổi rồi.” Quả thật, thể trọng của Đơn Triết Hạo cũng phải gấp hai lần Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy, em ghét bỏ anh mập sao?” Bàn tay của Đơn Triết Hạo nhéo gò má đỏ bừng của cô, chính là cố ý muốn trêu đùa cô.

Nói chuyện thời gian, hai tay của Đơn Triết Hạo chống đỡ, ít chịu đi một chút áp lực, anh cũng sợ đè hỏng cô, dù sao anh cũng sẽ đau lòng.

Giản Nhụy Ái mềm mại đầm vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, không dám dùng quá sức, rất sợ đánh anh đau, mình chính lại không bồi thường nổi. Nhưng cô không biết hơi sức đó lại làm cho Đơn Triết Hạo ngứa ngáy.

Anh tóm lấy bàn tay của Giản Nhụy Ái, cặp mắt bốc lửa, giọng nói khàn khàn: “Tiểu Nhụy, chuẩn bị xong chưa? Anh muốn tiến vào.”

Còn chưa chờ cô phản ứng kịp, theo đó là tiếng thét chói tai!

Đơn Triết Hạo không chút nào lưu ý tiến vào thân thể ướt át của cô, lấy nơi bí mật của cô kết hợp với mình.

“Hạo, nhẹ một chút, đau quá!”

Phía dưới đau đớn, làm cho cô cau mày, cô không biết tại sao mình lại chặt như vậy? Rõ ràng là đã sinh đứa bé rồi.

Lúc Đơn Triết Hạo tiến vào, ý thức từ từ lâm vào trạng thái nỗi điên, không ngờ cô lại chặt như vậy, làm cho anh rất có cảm giác hưng phấn đến phát điên.

Có lẽ, đã mấy năm không làm chuyện này nên thân thể Giản Nhụy Ái lại trở về thời kỳ xử nữ, ở bên tai cô dụ dỗ: “Tiểu Nhụy,

thả lỏng, nếu không em như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

“Nhưng em đau quá!” Giản Nhụy Ái cảm nhận mỗi lần anh tiến vào, lại giống như muốn đem thân thể cô chém thành hai nửa, đau đớn làm cho nước mắt của cô không ngừng chảy xuống.

Đơn Triết Hạo đau lòng lau nước mắt cho cô, ý bảo điều chỉnh tốt vị trí, so với trước kia càng thêm dịu dàng, phối hợp với khả năng chịu đựng của cơ thể cô.

Chỉ là, dịu dàng ra vào, lại khiến Đơn Triết Hạo từ từ mất đi hứng thú, sức lực như vậy căn bản là không thỏa mãn được anh.

Anh buông cô ra “Tiểu Nhụy, hôm nay em mệt rồi, chúng ta để lần sau đi!”

Giản Nhụy Ái nhìn ánh mắt ấm áp của Đơn Triết Hạo, cô biết Đơn Triết Hạo mất hứng vì anh là người có dục vọng kịch liệt bá đạo, cô thật sự đã chọc giận anh mất hứng.

Cô cũng không để ý đến mình có mặc quần áo hay không, liền ôm lấy Đơn Triết Hạo, cô đã bày tỏ hết suy nghĩ trong lòng mình, cô cũng đã làm tổn thương Cụ Duệ Tường rồi, cho nên cô không muốn lại cãi nhau với Đơn Triết Hạo nữa, sợ Đơn Triết Hạo sẽ vì cô yếu ớt mà rời đi “Hạo, anh không cần tức giận.”

“Anh không có tức giận, nếu như Tiểu Nhụy không muốn, vậy chúng ta cũng không cần làm, anh trước đi tắm rửa, em nghỉ ngơi cho tốt đi.” Đơn Triết Hạo gỡ đôi tay mảnh khảnh của Giản Nhụy Ái ra, muốn đẩy cô ra.

Anh sẽ không miễn cưỡng cô làm bất cứ chuyện gì?

Giản Nhụy Ái cũng không có nghĩ đến mình biết làm những chuyện này, cánh tay nhỏ bé của cô vòng qua thân thể cường tráng của Đơn Triết Hạo, cúi đầu nhìn em trai Đơn Triết Hạo, mặt càng thêm đỏ, nhìn tiểu Đơn Triết Hạo to lớn gắt gượng, trong lòng cũng hồi hộp căng thẳng.

Bàn tay không tự giác vuốt ve nó, động tác lớn mật của cô, khiến cả người Đơn Triết Hạo run rẩy, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, trong lòng rất hiếu kì muốn biết Giản Nhụy Ái sẽ làm ra động tác gì?

Biết Đơn Triết Hạo sẽ không làm bất kỳ động tác gì đáp lại cô, Giản Nhụy Ái cảm thấy chính mình đã bước lên trước một bước rồi, cũng không cần phải sợ hãi cái gì nữa? Hít sâu một hơi, cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm.

Đã từng xem qua phim sex, những người phụ nữ kia khi muốn lấy lòng đàn ông, đều sẽ là làm chuyện như vậy, chỉ là cô không biết mình làm có đúng hay không?

Đơn Triết Hạo không khống chế được, đem Giản Nhụy Ái kéo vào trên người mình, hô hấp càng ngày càng trở nên dồn dập “Tiểu Nhụy, đây là do em tự dâng lên, chớ có trách anh.”

Giản Nhụy Ái khẽ gật đầu, xấu hổ nhắm mắt lại, đợi bão táp ập đến.

Mỗi một cái động tác đều mang theo bão táp, khiến Giản Nhụy Ái có cảm giác như bị tan thành từng mảnh nhỏ, lại vừa chờ mong anh đựng một lần nữa, cảm giác xấu hổ cũng dần dần biến mất, từ đầm chìm ở dưới người anh.

Không biết qua bao nhiêu lần, cũng không biết cô đã hôn mê mấy lần, chỉ là cảm thấy được thời gian chuyển từ ngày đến tối, rồi lại đến ngày.

Giản Nhụy Ái do vận động kịch liệt, mí mắt mệt mỏi cũng không muốn mở ra, trên mặt vẫn còn lại dư âm đỏ ửng, cảm giác được Đơn Triết Hạo lại một lần nữa đè ở trên người mình, một khắc kia cô giơ đôi tay suy yếu muốn đẩy Đơn Triết Hạo ra.

Thật sự không biết Đơn Triết Hạo lại có nhiều tinh lực như vậy, chẳng lẽ anh cũng sẽ không mệt mỏi?

“Hạo, em không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, em sẽ bị anh làm cho nổ tung, thật không được.”

Đơn Triết Hạo thỏa mãn khép hờ hai mắt, tiếng thở nhẹ nhàng, thật là làm cho cô mệt muốn chết, anh biết những chuyện này cũng không thể vội vàng được, về sau, anh vẫn còn rất nhiều thời gian.

Vui mừng mỉm cười, nhìn hai gò má đỏ ửng, nhẹ nhàng ở trên mặt cô cắn một cái, mập mờ nói: “Hôm nay, trước hết tha cho em, lần sau không có cơ hội tốt như vậy đâu, em ngủ một giấc đi.”

Dịu dàng thay cô đắp kín chăn, xuống giường đi vào phòng tắm.

Cô khép hờ hai mắt nhìn theo bóng dáng biến mất ở trong phòng, trên mặt mỉm cười hạnh phúc, nhắm mắt lại an tâm ngủ.

Mặt trời vào xuân từ từ dâng lên, một luồng ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, chiếu vào gương mặt đỏ ửng của Giản Nhụy Ái.

Ánh sáng phát ra đủ mọi loại màu sắc, nhưng Đơn Triết Hạo lại cho rằng đây chẳng qua chỉ là mộng cảnh, tất cả mọi việc ngày hôm qua cũng chỉ là ống trời cho anh một giấc mộng mà thôi.

Trong lòng anh thấp thỏm đi lên trước, đưa tay muốn chạm tới gương mặt Giản Nhụy Ái, đã bao nhiêu lần trong giấc mộng của anh cũng đều xuất hiện hình ảnh Giản Nhụy Ái an tĩnh trong giấc ngủ.

Nhưng là, mỗi lần anh chạm tới, Giản Nhụy Ái đều sẽ hóa thành hư không.

Ngồi ở đầu giường, vuốt ve Giản Nhụy Ái, lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ ám áp, tự nói với mình đó không phải là mộng, mà Giản Nhụy Ái thật sự đã trở lại bên cạnh anh.

“Hạo, em yêu anh...” Trong miệng Giản Nhụy Ái lầm bẩm nói qua.

Guông mặt tuấn tú của Đơn Triết Hạo Anh mỉm cười rực rỡ, so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn, mở cờ trong bụng...

Anh cúi người hôn bên má cô, thời khắc chạm vào cô, Đơn Triết Hạo cảm giác phía dưới lại cứng rắn, nhìn bờ vai đẹp lộ ra

khỏi chăn, loáng thoảng **.

Chỉ có thể khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, anh phải cầm giữ, từ ngày hôm qua đến bây giờ, anh không có rời khỏi thân thể của cô, anh biết thân thể của cô sắp không chịu nổi.

Giọng nói của anh khàn khàn: “Tiểu tử, thật là mệt nhọc!”

“Hạo...” Giản Nhụy Ái cảm giác có một thứ đồ lạnh lẽo chạm tới da thịt cô, làm cô thức tỉnh, hai mắt khép hờ, nhìn Đơn Triết Hạo ngồi ở mép giường.

Đơn Triết Hạo không có bao nhiêu phản ứng, dịu dàng đắp kín chăn cho cô “Mau ngủ một giấc, chắc mệt chết đi!”

Lời của anh, khiến khuôn mặt đỏ ửng của Giản Nhụy Ái càng thêm đỏ, có thể nghe ra ý tứ mập mờ từ trong giọng nói của Đơn Triết Hạo, cô bĩu môi, không thèm để ý tới anh nữa.

Đơn Triết Hạo không khống chế được ngậm đôi môi mềm mại của cô, cạy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi mút may, cho đến khi hai người sắp không thở nổi, mới không nỡ buông cô ra.

“Tiểu Nhụy, tốt nhất là em nên nghỉ ngơi, anh về công ty giao phó công việc, xong sẽ trở về tìm em.”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái suy yếu gật đầu một cái, mỉm cười, nhìn bóng lưng anh rời đi, cô mới an tâm ngủ, cảm giác này lại một lần nữa trở về sau năm năm qua, thời điểm mà cô cảm thấy an tâm nhất.

Chương 32

LÀM NHƯ VẬY SAU ĐÓ XUỐNG ĐỊA NGỤC

Lúc Giản Nhụy Ái ngồi dậy, toàn thân đều đau nhức khó chịu, làm cho cô không nhìn được rẽ rẽ, nghiêng đầu nhìn căn phòng xa hoa xa lạ lại quen thuộc như vậy, nhưng lại không có bóng dáng của Đơn Triết Hạo.

Trong lòng cô khẽ dâng lên cảm giác lo lắng, nhịn đau, cầm quần áo mặc vào, trong lòng khẽ mắng Đơn Triết Hạo, người đàn ông này lại nhiều tinh lực như vậy, một ngày nào đó có khả năng sẽ bị anh làm cho thật sự nổ tung?

Giản Nhụy Ái đi ra khỏi phòng, nhưng đã không còn cảnh vắng ngắt giống như lúc trước cô tiến vào, không khí náo nhiệt, có rất nhiều người giúp việc đang bận rộn làm việc.

Biệt thự này thiết kế giống hệt như căn biệt thự trước, cách bày biện đồ đạc cũng giống nhau, đều là đồ đạc hào hoa xa xỉ như vậy.

Cô đứng ở trên lầu, nhớ tới Quyền Hàn, đúng vậy! Giản Nhụy Ái làm sao mà có thể trọng sắc khinh bạn như thế? Cư nhiên lại có thể quên chuyện Quyền Hàn bị Đơn Triết Hạo bắt, cô răng rắc chạy xuống lầu.

Khi đến căn phòng kia, cô lại không nhìn thấy Quyền Hàn, sốt ruột đi lại mấy vòng ở trong phòng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Quyền Hàn đâu cả, ánh mắt ảm đạm, Đơn Triết Hạo có thể sẽ làm như thế nào với Quyền Hàn đây?

Trong lòng đầy lo lắng!

Sau lưng cô vang lên giọng nói “Cô Giản...”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn thấydì Vũ đang cố nén lại hai hàng nước mắt, trong lòng cô lopolitan, hưng phấn ôm lấy bà: “Dì Vũ...”

“Cô Giản, cô thật sự không có chuyện gì, thật sự là quá tốt.” Dì Vũ nhìn thấy Giản Nhụy Ái, trong lòng không ngừng kích động, vừa mừng vừa sợ, cô ấy thật sự không có chuyện gì, cuối cùng cậu chủ cũng đã tìm được cô ấy trở về.

“Dì Vũ.” Giản Nhụy Ái ôm lấydì Vũ, ở trong ngôi biệt thự nàydì Vũ là người thương cô nhất, để cho bà phải lo lắng cho mình như vậy, cô cảm thấy rất áy náy, phải mất thật lâu mới nhịn được không để nước mắt chảy xuống.

Dì Vũ nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô thật tốt đứng ở trước mắt mình, rốt cuộc lần này cậu chủ cũng không phải đau lòng nữa, bà cũng yên tâm nhiều, nhìn sắc mặt cô ấy có chút tái nhợt, mấy năm này không biết cô đã sống như thế nào?

“Cái đó, người bị giam ở bên trong đâu?” Giản Nhụy Ái cẩn thận hỏi.

“Cô nói là cậu Quyền, cậu chủ đã đưa anh ta trở về rồi, yên tâm, cậu Quyền không có chuyện gì.” Dì Vũ dịu dàng trả lời.

“Là như vậy, cám ơndì Vũ.” Trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, cô cũng biết Đơn Triết Hạo sẽ không làm gì với Quyền Hàn, cô nhìndì Vũ nói: “Con ra ngoài viện ngồi một lát, đợi chút, khi Hạo trở lại thì gọi con xuống.”

“Được!” Dì Vũ đồng ý, bà nhìn bóng dáng cô bước đi, trên mặt mỉm cười hạnh phúc, bà biết cậu chủ nhất định sẽ được hạnh phúc.

Giản Nhụy Ái đi ra ngoài, khoảng sân rộng rãi, nhưng không lớn bằng biệt thự của nhà họ Đơn, trong vườn cũng không có nhiều loại hoa như ở đó, trong lòng có chút băn khoăn không biết bà nội sống có tốt không?

Năm năm rồi, cô thật sự rất nhớ bà nội, nhưng cũng rất sợ nhìn thấy bà nội, trong lòng cô thật sự rất mâu thuẫn!

Trong sân chỉ có một cái xích đu, cô ngồi đó hưởng thụ cảm giác ấm áp của ánh mặt trời chiếu vào người.

Cả mùa đông cô đều chưa được hưởng thụ qua hương vị của ánh mặt trời, thật sự rất thoái mái, mùi vị cũng thật dễ ngửi.

Không biết qua bao lâu, thời điểm khi Giản Nhụy Ái sắp ngủ quên, nơi xa xa lại vang lên giọng nói quen thuộc “Mẹ...”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Giản Tử Hạo đang chạy về phía mình, cô vui mừng ôm lấy Giản Tử Hạo, vui vẻ cười nói: “Hạo Hạo, làm sao con lại tới được đây?”

Giản Tử Hạo ôm cổ của Giản Nhụy Ái “Mẹ, hôm qua mẹ không có về nhà, mẹ không phải là biết con và ba sẽ lo lắng sao.”

Lời của cậu đã nhắc nhở Giản Nhụy Ái, cả người cô cứng ngắc, tại sao cô có thể vui vẻ mà quên đi Cụ Duệ Tường được? Anh nhất định đã rất lo lắng cho cô, dù sao cả đêm cô cũng không về.

“Thật xin lỗi, đã để cho hai người phải lo lắng.”

“Mẹ, mẹ không cần nói xin lỗi với con, người mẹ phải nói xin lỗi là ba, tối hôm qua ba đã chờ mẹ cả đêm.” Giản Tử Hạo nói thật, khi nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện “Ba...”

“Ngoan!” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Tử Hạo, xoa đầu cậu một cái.

Một tiếng ba này ngược lại đem Giản Nhụy Ái hù sơ, cô nghi hoặc nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, cô muốn nghe anh giải thích.

“Mẹ, ba Duệ Tường nói ba Triết Hạo mới chính là ba của Hạo Hạo, chỉ là, Hạo Hạo vẫn sẽ tiếp tục thích ba Duệ Tường.”

Giản Nhụy Ái kinh hãi, trong lòng đầy áy náy, nước mắt nhỏ giọt rơi xuống, Cụ Duệ Tường, làm sao anh lại ngược như vậy? Tại sao có thể thiện lương như vậy? Nếu như anh chửi cô hai tiếng, hoặc là không đem Giản Tử Hạo cho cô, có lẽ như thế sẽ khiến lòng của cô đỡ đau đớn chút ít.

Không nghĩ đến cô có lỗi với anh, nhưng Cụ Duệ Tường lại vẫn luôn suy nghĩ mọi chuyện giúp cô, Giản Nhụy Ái mà thật sự là một người phụ nữ xấu xa, mà nên xuống địa ngục mới phải, cô vô lực ngồi xổm xuống khóc thút thít.

Giản Tử Hạo hiển nhiên bị hành động của Giản Nhụy Ái dọa sợ, cũng khóc theo “Mẹ, có phải là con đã nói sai gì rồi hay không, mẹ không cần khóc a!”

“Hạo Hạo, không khóc, để ba tới.” Đơn Triết Hạo để Giản Tử Hạo xuống, đưa tay đỡ Giản Nhụy Ái dậy, bế cô ôm vào trong lòng mình.

Giản Nhụy Ái thiện lương, cô cảm thấy mình có lỗi với Cụ Duệ Tường, người phụ nữ ngốc, nhìn nước mắt của cô, lòng của anh cũng đều cảm thấy đau đớn.

Đây không phải là chuyện của một mình cô, thật ra thì cả nhà bọn họ đều thiếu Cụ Duệ Tường, anh thật sự rất cảm kích Cụ Duệ Tường, cảm kích cậu ấy đã hy sinh cho gia đình bọn họ như vậy.

“Tiểu Nhụy, đừng khóc, là chúng ta có lỗi với Duệ Tường, anh sẽ nghĩ biện pháp bồi thường cậu ấy.”

“Hạo, em là người xấu, em là người rất xấu, em chỉ biết làm tổn thương người khác, anh biết không? Năm năm qua, anh ấy luôn tận tâm tận ý đối xử với em, đối xử với Hạo Hạo...” Giản Nhụy Ái bỗng không thể nói tiếp, khóc nắc lên, trong lòng mơ hồ đau đớn, đó là áy náy đau đớn.

Hai tay Đơn Triết Hạo khép chặt lại, đem mặt cô ép sát vào lồng ngực mình, khói nước mắt kia làm ướt áo của anh, có chút cảm giác lành lạnh man mát, nhưng lại không xua tan đi được cảm giác nặng nề trong lòng anh.

Đã nhiều năm như vậy, ngày ngày bọn họ đều ở chung một chỗ, nhất định bọn họ cũng sẽ có rất nhiều chuyện mà anh không biết, những thứ này cũng đủ làm cho Đơn Triết Hạo điên cuồng ghen ty “Tiểu Nhụy, đừng khóc, em khóc làm lòng của anh sẽ rỉ máu.”

Thế nhưng, cô vẫn không khống chế được nước mắt của mình, nhớ tới mình có lỗi với Cụ Duệ Tường, trong lòng của cô lại rơi nước mắt, tựa vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, nước mắt đã làm ướt hết áo của anh.

“Hạo, có phải là em đã sai hay không, tại sao việc em làm hỏng lại luôn nhiều hơn là thành công? Thật ra thì người em không muốn làm tổn thương nhất chính là Cụ Duệ Tường, nhưng là em vẫn đã làm tổn thương anh ấy rồi.”

Nước mắt của Giản Nhụy Ái giống như sợi dây chuyền ngọc trai bị đứt, giống như khe nước chảy tràn, không hề có dấu hiệu ngưng lại.

Cô thật sự không muốn làm tổn thương đến Cụ Duệ Tường, thật sự nghĩ muốn yên lặng sống chung cùng anh, nhưng cô biết mình không làm được, trong lòng cô vẫn luôn tồn tại bóng dáng của Đơn Triết Hạo.

Tại sao phải tàn nhẫn như vậy? Tại sao ông trời lại muốn cô chịu đựng những đau khổ này?

Đơn Triết Hạo đau lòng lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, nếu tình huống này đổi thành như lúc trước, anh nhất định sẽ tức giận với Giản Nhụy Ái, hơn nữa nhốt cô ở trong phòng.

Nhưng là, anh đã biết chân tướng, trong lòng cũng chỉ còn đau lòng cùng yêu thương cô “Tiểu Nhụy, đừng khóc, tin tưởng anh, nhất định Duệ Tường sẽ hiểu, ngoan, nếu như phải nhận báo ứng cũng là anh, em đừng khóc nữa, lòng anh cũng sẽ đau chết.”

Giản Nhụy Ái che miệng Đơn Triết Hạo lại “Phì phì... Không nên hơi một tí lại nói đến chết, điềm xấu.”

Đơn Triết Hạo cười hạnh phúc, nắm tay của cô, cúi đầu xuống hôn lên mu bàn tay của cô “Cám ơn em đã chọn anh.”

Vừa dứt lời, Đơn Triết Hạo liền vòng chắc thân thể cô, để cho cô tựa sát trong lồng ngực mình, cầm tưa vào trên đỉnh đầu của cô, ngửi mùi hương trên tóc của cô, nỗi sợ hãi cùng đau đớn trong lòng giống như được giảm đi rất nhiều, xem ra cô chính là liều thuốc an thần của anh.

“Hạo, đưa em đến chỗ Duệ Tường, được không?” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu khẩn cầu nói.

Chương 33

CỤ DUỆ TƯỜNG BUÔNG TAY

“Hạo, đưa em đến chõ Duệ Tường, được không?” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu khẩn cầu nói.

Thân thể Đơn Triết Hạo run rẩy, không hề suy nghĩ liền bật thốt lên “Không được...” Anh biết mình đường đột, liền đổi giọng điệu nói: “Tiểu Nhụy, hiện tại không nên đi gặp cậu ta.”

Thật ra thì, anh không muốn Giản Nhụy Ái đi gặp Cụ Duệ Tường, nguyên nhân lớn nhất là anh không tin Giản Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường. Anh sợ Giản Nhụy Ái trở về đó sẽ không quay lại với anh nữa.

Đây là chuyện mà anh không mong muốn xảy ra nhất.

“Tại sao không được, em cũng chỉ là muốn trở về gặp Duệ Tường một chút, em chỉ muốn trở về nói xin lỗi với anh ấy.” Giản Nhụy Ái nghe ra ý tứ trong lời nói của Đơn Triết Hạo. Trong lòng khẽ đau, thì ra nói nhiều như vậy,nhưng anh thật sự vẫn không tin tưởng chính mình.

“Tiểu Nhụy, nếu như muốn nói xin lỗi với Duệ Tường thì để hôm khác được không. Hôm khác anh sẽ đi cùng em.” Anh thở dài, ngón tay vuốt ve ở bên má của cô, nói dỗ.

“Nói nhiều như vậy, chính là không tin em, phải không?” Nước mắt của Giản Nhụy Ái rơi xuống, nắm lấy áo ở trước ngực

Đơn Triết Hạo.

Tại sao Đơn Triết Hạo lại không tin tưởng chính mình như vậy.

Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái khóc, đáy mắt thoáng qua đau đớn. Trong lòng bất đắc dĩ, anh lúc nào lại trở nên bất đắc dĩ như thế, mặc kệ nói thế nào, anh đều không muốn Giản Nhụy Ái đi gặp Cụ Duệ Tường.

Có lẽ, đó là do anh không có đủ tự tin với chính mình đi.

“Tiểu Nhụy, em nói anh ích kỷ cũng được, nói anh bá đạo cũng được, hoặc nói anh không có tình người cũng được. Nhưng anh vẫn không muốn em đi gặp Duệ Tường, anh sợ...”

“Anh sợ em sẽ lựa chọn Duệ Tường sao?” Giản Nhụy Ái không nghĩ đến đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đơn thị, nắm giữ quyền sống chết của trên vạn người, luôn quyết định nhanh chóng dứt khoát trước mọi chuyện, người đàn ông ngang ngược như vậy, cư nhiên lại đang sợ cô sẽ đi cùng người đàn ông khác.

Người đàn ông yêu cô như vậy, thì làm sao cô có thể để anh phải lo lắng, cô đưa tay cầm lấy bàn tay của anh, đem lòng bàn tay anh đặt ở phía trên tim mình.

Ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào mắt Đơn Triết Hạo, cho anh một nụ cười tin tưởng.

“Hạo, trái tim này từ năm năm trước cũng chỉ có thể chứa được một mình anh. Mặc kệ năm năm trước, nhưng là năm năm sau, hoặc là mười lăm năm, năm mươi năm, trái tim này cũng chỉ có thể cho anh, đã đây, không thể chứa chấp thêm những người khác được, anh hiểu không.”

Đơn Triết Hạo nghe mấy lời xuất phát từ đáy lòng đó, trong lòng anh vừa kích động xen lẫn cảm động ôm lấy Giản Nhụy Ái “Cám ơn em...”

“Em yêu anh, không phải để cho anh cảm ơn em, cho nên Hạo, anh đừng nhỉ ngờ em, không nên không tin tưởng. Nếu không em sẽ đau lòng “Giản Nhụy Ái thành khẩn cầu xin.

“Ù, thật xin lỗi, là anh sai, anh sẽ dẫn em đi, chính anh sẽ chờ em ở cửa.”

“Ù” Cô cảm động nói không ra lời, nước mắt trong nháy mắt lại rơi xuống.

Khi Đơn Triết Hạo đưa cô đến trước biệt thự, xe chậm rãi dừng lại.

Giản Nhụy Ái nhìn biệt thự, lại nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, thấy được ánh mắt khích lệ của anh, cô mới có dũng khí mở cửa xe.

Trong giây lát cửa xe được mở ra, bàn tay của Đơn Triết Hạo lại kéo Giản Nhụy Ái trở về, ôm cô vào trong ngực, anh biết Giản Nhụy Ái thật sự rất khó xử, cô không có cách nào để lựa chọn.

“Tiểu Nhụy, nhất định phải trở về.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

Giản Nhụy Ái cầm lấy tay anh, bàn tay của anh rất lớn, có lẽ lớn gấp hai lần của cô nhưng cũng rất dịu dàng. Không che đậy được đau đớn, nước mắt lại từng giọt rơi xuống bàn tay của Đơn Triết Hạo.

“Chờ em trở lại.” Giản Nhụy Ái nghẹn ngào nói qua, ánh mắt mang theo nồng đậm đau thương, chạy xuống xe.

Đơn Triết Hạo nhìn bóng dáng của cô, trong mắt cũng trở thành sương mù. Anh dùng lực cố gắng giữ chặt phương hướng, không được tăng thêm, ngẩng đầu nháy mắt, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống.

Cô mang theo tâm tình thấp thỏm và áy náy đứng ở trước cửa, thời điểm mới vừa muốn giơ tay lên nhấn chuông cửa, cánh cửa liền mở ra.

“Cô chủ, rốt cuộc cô đã trở về rồi.” Dì Vương vui mừng lôi kéo Giản Nhụy Ái đi vào bên trong “Cậu chủ, cô chủ trở về rồi.”

Cụ Duệ Tường sững sốt, hai tay đang cầm cái cốc rơi xuống đất vỡ tan. Ngẩng đầu nhìn ánh mắt hồng hồng vì khóc của cô, đại não liền trống rỗng.

Anh không nghĩ đến Giản Nhụy Ái sẽ trở lại.

“Cậu chủ, làm sao cậu lại không cẩn thận như vậy. Tôi đến...”

“Dì Vương, dì đi xuống trước đi.” Cụ Duệ Tường tinh táo dặn dò.

Dì Vương mới nhận ra được giữa bọn họ có vấn đề, ánh mắt nhìn xung quanh hai người bọn họ mấy lần, lo lắng gật đầu một cái, yên lặng mà rời khỏi.

“Duệ Tường...” Giản Nhụy Ái nhìn Cụ Duệ Tường, không biết nên nói gì, cũng không biết phải biểu đạt sự áy náy của mình ra sao.

Cô chỉ có thể né nước mắt, lắng nghe Cụ Duệ Tường.

“Vào đi.” Cụ Duệ Tường khom người muôn nhặt mảnh thủy tinh.

Giản Nhụy Ái vội vàng chạy tới, kéo cánh tay của Cụ Duệ Tường “Anh không cần động, em làm là được rồi.”

Cô giống như trước kia, thuần thực quét dọn mảnh vụn, mà Cụ Duệ Tường lắng nghe xem xét cô. Có mấy giây anh vẫn còn ảo tưởng quan hệ của bọn họ vẫn không có thay đổi, cô vẫn ở lại bên cạnh mình như cũ.

“Tiểu Nhụy, em không cần bận rộn, hơn nữa em đến đây cũng không phải để làm việc nhà, qua đây ngồi đi.”

Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, thật mềm mại, có lẽ về sau anh sẽ không có cơ hội nữa.

Cô chỉ có thể theo sự dặn dò của anh ngồi xuống “Duệ Tường, em đúng...”

“Không cần nói với anh những thứ này, em biết anh không thích nghe em nói xin lỗi anh mà.” Trên mặt Cụ Duệ Tường vẫn bình tĩnh như cũ, khoe miệng khẽ nhéch lên “Em yêu Đơn Triết Hạo sao?”

Giản Nhụy Ái có chút kinh ngạc ngẩng đầu, có lẽ cô cũng đoán được Cụ Duệ Tường sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này. Trong lòng hồi hộp một phen, tràn đầy cảm giác hổ thẹn với Cụ Duệ Tường.

“Em... em yêu anh ấy, thương anh ấy, em sẽ tha thứ cho cha mẹ anh ấy.” Giản Nhụy Ái lựa chọn Đơn Triết Hạo, cho nên cô liền muốn nói chuyện cho rõ ràng.

Ánh mắt Cụ Duệ Tường ấm đậm, hai tay nắm chặt, giống như muốn đem sự đau đớn trong lòng mình khắc chẽ lại “Cám ơn em đã nói thật với anh.”

Giản Nhụy Ái muốn nói điều gì nữa, lại bị Cụ Duệ Tường ngăn lại “Không cần cảm thấy có lỗi với anh, thật ra thì em không có lỗi gì với anh cả, em cũng đã vì anh mà làm rất nhiều. Nếu như nói thẳng ra là người nào nợ người nào, thì phải là anh nợ em mới đúng, bởi vì mấy năm qua, đều là em giúp đỡ anh, chăm sóc anh, khích lệ anh, anh đều hưởng thụ sự phục vụ của em.”

“Duệ Tường... Đó là việc mà em phải làm.” Giản Nhụy Ái xấu hổ, nước mắt chảy xuống, biểu tình cúi đầu nhận sai.

Cụ Duệ Tường buồn cười vượt đầu Giản Nhụy Ái “Đứa ngốc, trên thế giới này không có người nào phải làm việc gì. Nếu như em chọn Hạo, anh sẽ chúc phúc cho hai người.”

“Thật xin lỗi...” Giản Nhụy Ái nhìn Cụ Duệ Tường mang theo nụ cười nói chuyện với mình khiến cảm giác đau đớn cùng ân hận trong lòng lại càng dâng lên nhiều hơn.

Thật ra cô đã suy nghĩ đến tình huống Cụ Duệ Tường có thể chửi mình, hoặc là không cần có lý với cô, nhưng anh đều không có, như vậy lại càng làm cho cô thêm đau lòng cùng tự trách, thậm chí là xấu hổ vô cùng.

‘Phù phù’ Giản Nhụy Ái quỳ gối trước mặt Cụ Duệ Tường, cô muốn được sám hối với anh.

Giản Nhụy Ái khóc lớn, nhìn Cụ Duệ Tường khàn khàn nói:
“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Chỉ có ba chữ, cô đã không biết nên nói gì.

Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, mảnh khảnh như vậy giống như tăng thêm một chút sức lực sẽ đứt rời, nước mắt trong hốc cũng đã tràn ngập rồi, anh không thể khóc, đây chính là sự tôn nghiêm cuối cùng của anh.

“Giản Nhụy Ái, không nên như vậy, anh đã nói là em không có lỗi, em căn bản không cần phải làm như vậy, mau đứng lên đi.”

Chương 34

GIỐNG NHƯ KẸO MÈ XỨNG DÍNH CHẶT ANH

Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, mảnh khảnh như vậy giống như tăng thêm một chút sức lực sẽ đứt rời, nước mắt trong hốc cũng đã tràn ngập rồi, anh không thể khóc, đây chính là sự tôn nghiêm cuối cùng của anh.

“Giản Nhụy Ái, không nên như vậy, anh đã nói là em không có lỗi, em cẩn bản không cần phải làm như vậy, mau đứng lên đi.”

“Duệ Tường, em biết là anh luôn nghĩ đến cảm nhận của em, nhưng mà em lại hi vọng anh có thể mắng em mấy câu thật to, như vậy có thể làm cho em cảm thấy dễ chịu hơn.”

Lời như vậy mà Giản Nhụy Ái cũng nói ra, anh đối với cô thật sự không biết nên tức giận hay là bất đắc dĩ đây “Mắng, thì thế nào, lòng của em sẽ trở lại bên cạnh anh sao?”

“Em...” Giản Nhụy Ái mím môi, cúi đầu cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cụ Duệ Tường đau lòng đỡ Giản Nhụy Ái dậy “Thật ra thì không cần phải làm như vậy, tất cả mọi chuyện không phải là lỗi của em. Thật ra Hạo là bạn của anh, anh chỉ muốn hai người được hạnh phúc. Hơn nữa, hôm qua anh đã suy nghĩ cả đêm, nghĩ lại tình cảm của anh đối với em.

Tối hôm qua, anh mới nghĩ thông suốt, thật ra thì tình cảm của anh đối với em cũng không phải là tình cảm nam nữ, anh cảm thấy em rất dịu dàng, nếu anh ở bên cạnh em thì sẽ không cảm thấy phiền. Vì anh không hiểu tình yêu là gì nên anh làm tưởng đó là tình yêu. Bây giờ anh muốn buông tay, em cũng không cần để ý đến anh, hãy sống thật tốt cùng với Đơn Triết Hạo.”

Nghe xong lời nói của anh, Giản Nhụy Ái có chút không dám tin liệu anh nói có thật không?

Nhưng chỉ cần Cụ Duệ Tường nghĩ thông suốt là tốt rồi “Anh Duệ Tường có thể nghĩ được như vậy, thật sự tốt vô cùng.” Giản Nhụy Ái vui vẻ cười.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa cười, khiến anh cho rằng lúc trước cô khóc đều là giả vờ.

“Vậy cho anh ôm một cái, anh trai muốn ôm em gái” Cụ Duệ Tường sợ Giản Nhụy Ái suy nghĩ nhiều nên đề nghị một cái ôm, như vậy cũng không quá phận đi.

“Được.” Giản Nhụy Ái mỉm cười, vui vẻ bị ôm ở trong ngực Cụ Duệ Tường, trong lòng thầm cảm ơn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường giang hai cánh tay ra, ôm cô vào trong ngực, mùi hương quen thuộc, nhưng không thuộc về anh, nước mắt trong hốc mắt khẽ rơi, lướt qua gò má anh tuấn. Giản Nhụy Ái ngốc nghếch lương thiện như thế, anh làm sao có thể không thương cô được. Thật ra trong lòng anh thật sự rất yêu cô. Nhưng chỉ cần Giản Nhụy Ái hạnh phúc, anh liền thỏa mãn chấp nhận buông tay.

Đêm dài đặc như thế, Đơn Triết Hạo ngồi trên xe, không nhẫn nại được, anh có cảm giác hít thở không thông.

Anh kích động muốn xông vào căn nhà kia, nhưng anh đã đồng ý với Giản Nhụy Ái, sẽ chờ cô ở trước cửa nên ra sức đi vòng quanh, khi nào thì Đơn Triết Hạo sống lại phải uất ức như vậy.

Đơn Triết Hạo không chịu nổi nhảy xuống xe, nhìn ánh đèn leo lét trong biệt thự. Mới vừa đi lên, lại lui về, giống như sắp mất hết kiên nhẫn cứ đá đá vào tảng đá trên đường. Bây giờ thì anh thật sự biết cái gì gọi là hành hạ dần dần.

Ánh mắt anh nhìn về nơi xa đằng trước, bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện bên ngoài sân, từ từ đi ra.

Đèn đường chiếu lên mặt cô, Đơn Triết Hạo nhìn thấy rõ ràng người đang đi đến, chính là Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy...” Khi Giản Nhụy Ái đi đến, Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi được, chạy gấp tới, giọng nói mang theo gấp gáp, ôm cô vào trong ngực.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người Đơn Triết Hạo, đại não giống như kịp phản ứng lại, ôm lấy Đơn Triết Hạo.

Cô biết Đơn Triết Hạo lo lắng, cho nên cô cũng không dám ở lâu.

Đơn Triết Hạo là người không có tính nhẫn nại, lại vì cô mà cố kìm nén tính khí của mình, Đơn Triết Hạo như vậy lại làm cho cô đau lòng, đôi tay vòng qua cổ anh, nhón chân hôn lên khóe miệng anh, nụ hôn giống nhuồn chuồn lướt nước lại mang theo thâm tình.

“Cám ơn anh đã chờ em.”

Đơn Triết Hạo mỉm cười hạnh phúc, lôi kéo tay của cô. Nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Tiểu Nhụy, chúng ta trở về thôi, có chuyện gì trở về rồi nói.”

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, mặc cho Đơn Triết Hạo lôi kéo trở về.

Dì Vương nhìn bóng dáng Giản Nhụy Ái rời đi, lại nhìn Cụ Duệ Tường đang ngồi trên xe lăn ngắn người, không khỏi than thở. Một gia đình tốt đẹp lại biến thành bộ dạng như thế này, trước kia Cụ Duệ Tường đã kiệm lời, có thể trong tương lai anh sẽ càng ít nói hơn.

Bà cầm cây chổi qua “Cậu chủ, cậu thật sự muốn để cô chủ rời đi. Tôi cảm thấy hai người...”

“Đừng nói, dì Vương, tôi muốn yên tĩnh một chút.”

“Được, cậu chủ, tôi không quấy rầy.” Dì Vương buồn lòng rời đi.

Cụ Duệ Tường ngồi trước cửa sổ sát đất, nhìn rõ ràng mọi cảnh vật ở bên ngoài. Cho nên khi Giản Nhụy Ái ôm Đơn Triết Hạo, hình ảnh chân chán thật thật rơi vào trong mắt của anh, bọn họ đã hòa hảo rồi.

Hơn nữa anh còn nhìn thấy được nụ cười thật lòng của Giản Nhụy Ái, đã bao lâu rồi anh chưa có nhìn thấy cô cười vui vẻ như thế, tự tại như vậy. Chỉ cần Giản Nhụy Ái có thể hạnh phúc, anh cũng có thể thoát khỏi trò chơi này rồi.

Đơn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái trở về biệt thự, nhìn thấy Giản Tử Hạo đang ngồi trên ghế sa lon nhìn Anime, khéo léo như vậy cũng không àm ī với cô, đây chính là chuyện may mắn nhất đối với Giản Nhụy Ái.

Giản Tử Hạo nhìn bọn họ trở về, vui mừng nhào vào trong ngực Giản Nhụy Ái “Ba, mẹ, hai người đã về rồi.”

Sắc mặt của Giản Nhụy Ái không phải rất tốt, nhìn đồng hồ báo thức khẽ cau mày “Hạo Hạo, đã mấy giờ rồi mà còn ngồi xem TV.”

“Mẹ cũng trễ như thế, làm sao bây giờ mẹ mới trở về.” Giản Tử Hạo ôm ngực, nâng khuôn mặt nhỏ bé lên khinh thường nói.

Khuôn mặt Đơn Triết Hạo tươi cười thỏa mãn, nhìn con trai thông minh như vậy, thật là càng lúc càng giống anh “Hạo Hạo, sao con có thể nói chuyện với mẹ như vậy.”

“Mẹ là người phụ nữ duy nhất trong nhà, đàn ông thì phải biết nhường phụ nữ, đúng không? Làm sao mà đạo lý của ba Triết Hạo lại giống hệt với ba Duệ Tường vậy.”

Không khí lạnh xuống, Giản Nhụy Ái nhéo khuôn mặt nhỏ bé của cậu, ra lệnh: “Nhanh lên một chút đi ngủ đi.”

Có lẽ, Giản Nhụy Ái cũng chỉ có ở trước mặt Giản Tử Hạo, mới có quyền ra lệnh thôi.

“Biết.” Giản Tử Hạo bất mãn bĩu môi, ánh mắt quay ra xem tivi, lưu luyến đi theo dì Vũ lên lầu.

Hai người cũng đi theo lên lầu, mới vừa vào phòng, Đơn Triết Hạo liền tiến lên mấy bước, đem cô cố định ở trong ngực.

“Hạo.” Khi Giản Nhụy Ái cảm thấy sau lưng ấm áp, không có hơi sức rúc vào trong ngực anh, giống như hơi sức bị rút hết, hơn nữa cô cũng tin tưởng Đơn Triết Hạo sẽ ôm chặt mình.

Cảm nhận được Giản Nhụy Ái 100% lệ thuộc vào mình, trong lòng cũng buông lỏng rất nhiều. Anh biết Giản Nhụy Ái với Cụ Duệ Tường nói chuyện rất tốt, rốt cuộc cô cũng không rời khỏi anh.

Trên mặt anh mỉm cười vui vẻ, ở vành tai cô nhẹ nói: “Bé ngốc, không cần nhớ nhiều như vậy, về sau mọi chuyện hãy để anh xử lý.”

Giản Nhụy Ái ngẩng mặt, nói: “Em... em đã nói chuyện với Cụ Duệ Tường, hơn nữa anh ấy cũng đã nói rõ ràng, thật ra thì trong

lòng anh ấy coi em giống như em gái, cho nên giữa chúng em không có gì cả.”

Đơn Triết Hạo sâu sắc nhìn Giản Nhụy Ái, đúng là một cô gái đơn thuần, lời như vậy mà cô cũng tin, chỉ là, anh thật sự rất cảm ơn Cụ Duệ Tường, ngắt cánh mũi của cô “Chuyện cũng đã giải quyết xong, về sau không cho phép có suy nghĩ muốn rời khỏi anh.”

Anh kiên định bá đạo ra lệnh, khiến trong lòng Giản Nhụy Ái tràn đầy áp lực, xoay người rúc vào trong ngực của anh “Sẽ không, cho dù là ngày tận thế, mặt trời có mọc hướng tây, sao Hỏa đụng vào trái đất, em cũng sẽ không rời khỏi anh, em sẽ giống như kẹo mè xứng đính chặt vào anh.”

“Hoan nghênh.” Đôi môi Đơn Triết Hạo hiện lên nụ cười, nhìn Giản Nhụy Ái nghịch ngợm.

Như vậy, Giản Nhụy Ái dịu dàng lại mang theo chút nghịch ngợm đã trở về, đây mới là Giản Nhụy Ái của anh.

“Cái gì hoan nghênh, cũng không phải là phục vụ người.” Giản Nhụy Ái cố ý ở đầm một cái ở trước ngực Đơn Triết Hạo, bày tỏ sự vui mừng của mình “Hạo, đây là Duệ Tường cho em, giấy chứng nhận ly hôn.”

“Đây là đồ của em, em muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó? Anh sẽ ủng hộ em.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nhìn cô.

Bàn tay vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, coi đó như là bảo vật.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái nghẹn ngào gật đầu một cái, trực tiếp ném giấy ly hôn vào trong thùng rác, “Em muốn chào tạm biệt những chuyện trước kia, hiện tại em chỉ muốn Hạo, chỉ cần bên Hạo em sẽ thấy mình sống trong hạnh phúc.”

“Anh yêu em, Tiêu Nhụy!” Đơn Triết Hạo hung hăng ôm lấy cô vào lồng ngực, đối với sự hy sinh và lựa chọn của cô, về sau anh nhất định sẽ cho cô một cuộc sống tốt đẹp, tuyệt đối sẽ không phụ lòng cô.

Giản Nhụy Ái không biết vì sao nước mắt cứ chảy xuống? Có lẽ là vui mừng thật sự, vì cô lại có thể ở bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đau lòng ôm lấy cô, không hiểu tại sao cô lại khóc nữa, đau lòng hôn lên giọt nước mắt của cô, cho đến lúc cô không còn chảy nước mắt nữa mới đưa ánh mắt nóng bỏng nhìn cô.

“Chúng ta kết hôn đi!” Đúng vậy, đây không phải là đột nhiên đề nghị, vào năm năm trước, bọn họ đã chuẩn bị kết hôn, chỉ là ông trời để cho bọn họ bỏ qua cơ hội đó.

Đơn Triết Hạo sẽ không bỏ qua thêm một lần nào nữa, sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, nhất định phải nắm thật chặt tay cô, cũng sẽ không cho người đàn ông khác có bất kỳ cơ hội nào.

“Kết hôn?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc nói xong, cô thật không ngờ Đơn Triết Hạo là nói ra yêu cầu như thế.

“Đúng, chúng ta kết hôn, vì chỉ khi chúng ta kết hôn rồi em mới không rời khỏi anh, như vậy lòng của anh cũng sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không nửa đêm tỉnh lại rồi đi tìm ảnh, chỉ biết núp ở gian phòng của chúng ta, uống rượu khóc thút thít...”

Nghe anh nói chuyện, Giản Nhụy Ái càng khó cầm nước mắt, nơi vành mắt lại đỏ ửng lên, cô cảm động nói không ra lời, cắn môi, liều mạng gật đầu, trên mặt vừa khóc vừa cười.

Trong lòng anh tràn đầy cảm giác hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc kia sắp bị cô lấp đầy.

Giây phút Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái gật đầu, vui vẻ, hạnh phúc, nước mắt dính đầy khuôn mặt điển trai của anh, kích động ôm lấy Giản Nhụy Ái xoay tròn trong căn phòng rộng rãi.

Nếu như có thể anh thật sự muốn thét lên, thật là muôn lờ tiếng nói cho người toàn thế giới biết anh và Giản Nhụy Ái sắp kết hôn, nhưng anh phải khắc chế, dù sao Giản Tử Hạo vẫn còn ngủ bên cạnh

Giản Nhụy Ái ôm lấy cổ của anh, thân thể đang chuyển động trên không phát ra một tiếng cười, hạnh phúc và vui vẻ như thế, cho đến khi Giản Nhụy Ái cảm thấy chóng mặt “Hạo... Hạo... Nhanh để em xuống đi, em chóng mặt!”

Đơn Triết Hạo tươi cười rực rỡ để Giản Nhụy Ái xuống. Mà giây phút cô dừng lại, thân thể liêu xiêu, ánh mắt hoàn toàn mơ hồ, chỉ có thể tựa vào trong ngực Đơn Triết Hạo, không ngờ tay Đơn

Triết Hạo lại có sức mạnh ghê gớm như thế! Thiếu chút nữa đã chuyển mình ra ngoài rồi

“Vật nhỏ...” Giọng nói của Đơn Triết Hạo trở nên khàn khàn, ánh mắt thay đổi thâm trầm, lửa nóng trên người vọt thẳng lên, dường như lửa nóng kia có sức lan tỏa, vây lấy cơ thể Giản Nhụy Ái

Anh đang khắc chế để không đè Giản Nhụy Ái lên giường, hai người thâm tình nhìn nhau, cánh mũi hút lấy hơi thở của nhau, chỉ có thể nghe tư vị hòa lẫn.

Cánh môi Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi đặt lên đôi môi mềm mại của Giản Nhụy Ái, bàn tay vuốt ve thân thể mềm mại như cỏ ý đốt lửa trên người cô, ngay sau đó, hô hấp càng ngày càng trở nên dồn dập.

Giản Nhụy Ái phản ứng kịp, biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì rồi? Vội vàng muốn kéo tay anh khỏi thắt lưng của mình.

“Tiểu Nhụy, em làm sao vậy?” Đơn Triết Hạo đưa ánh mắt vô tội nhìn cô, hôm nay trong mắt tràn ngập ý muốn đem cô ăn khô lau sạch.

“Hạo, chúng ta chưa có tắm.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo cong lên một nụ cười, cúi người thì thầm lời nói hấp dẫn bên tai cô: “Vậy thì vừa làm vừa tắm.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái hoàn toàn nghe không hiểu ý tú của Đơn Triết Hạo.

Chỉ là, đợi đến lúc cô hiểu được ý tú trong đó, cô và Đơn Triết Hạo đã đứng ở trong phòng tắm, thân thể hai người trần truồng dính vào nhau.

Giản Nhụy Ái thẹn thùng, cũng không dám đi nhìn mình trong gương, mặc dù bọn họ đã từng tắm hồ uyên ương, bất quá đây là lần đầu tiên như thế này.

“Hạo, không nên như vậy, em...” Cảm giác thân thể cô khẽ run, bàn tay Đơn Triết Hạo vuốt ve trên người cô không theo bất cứ quy tắc nào, anh nắm vuốt ve mỗi tát da thịt, đi đến đâu thì nơi đó lại nỗi da gà, để cho hô hấp của cô trở nên thưa thớt

“Tiểu Nhụy, cơ thể của em thật là thơm!” anh hỏi một đằng, trả lời một néo, hoàn toàn đắm chìm trong hương vị của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái thật sự đã làm Đơn Triết Hạo hồi phục, rõ ràng hai người làm kia chuyện, làm bao nhiêu lần, anh cũng cảm thấy chưa đủ, hơn nữa thân thể cô lưu lại vật của anh, hiện tại lại tiếp tục.

“Hạo, không được, không phải là em trì hoãn việc này, hôm nào chúng ta làm nữa được không?”

“Tại sao không phải hôm nay? Chúng ta làm chuyện của vợ chồng, cũng không phải là lễ kết hôn, cần gì phải lựa ngày.” Đơn

Triết Hạo nắm cánh mũi cô, ngón tay phát qua môi cô, mập mờ như vậy.

Cô không dám hít thở, mặt Đơn Triết Hạo đang muốn nhích lại gần mình, anh phun hơi thở lên mặt của cô, một cỗ nóng rực làm cho cơ thể cô khó chịu.

Giản Nhụy Ái không chịu nổi khi bọn họ mập mờ như thế, hai tay đẩy Đơn Triết Hạo ra, “Không nên làm những động tác như thế!”

Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ như sấp ra máu của cô, mấy năm trôi qua rồi mà cô vẫn như thế. Đây mới là Tiểu Nhụy, vĩnh viễn đều không thay đổi.

“Nếu không, chúng ta đổi tư thế lại!”

“A!” Giản Nhụy Ái bị lời nói thăng thăng của Đơn Triết Hạo làm cho cả người kinh sợ hãi không biết làm sao.

Đôi môi Đơn Triết Hạo mỉm cười, cánh mũi ngửi mùi hương trên bả vai của cô, đầu lưỡi liếm dọc thân cô, thân thể từ từ ngồi chồm hổm xuống, đầu đi về chỗ mềm mại của cô.

Giản Nhụy Ái dùng đôi tay che chỗ kín của cô, bị đàn ông nhìn chăm chú, cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Hai tay Đơn Triết Hạo nắm chặt lấy cổ tay cô, đẩy đôi tay của cô ra, mang theo giọng nói khàn khàn: “Tiểu Nhụy, không cần xấu hổ, cơ thể của em thật quyến rũ, trắng nõn nà như nước trong veo.”

Cô ngượng ngùng muốn tìm mảnh đất vá chuyện đó đi, cẩn mội, hung hăng nhìn anh chầm chằm, “Đơn Triết Hạo, anh mà cứ làm như thế về sau em sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Tiểu Nhụy, em không thể không có lương tâm như thế, anh làm như thế đều là vì em, đợi chút đi vào em sẽ thấy thích thôi.”

Tiếng nói vừa ngừng, bàn tay to của anh đã ra vào nơi ấy, đùa bỡn trên bụi hoa của cô.

Bị anh vuốt ve không chút kiêng kỵ, không biết vì sao thân thể Giản Nhụy Ái lại có cảm giác trống không? Giống như đang đợi cái gì đó? Tư tưởng như thế làm cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo chuyên chú nhìn vào chỗ đó, ngón tay đùa bỡn bên trong, anh không biết vì sao hạ thân của cô gái này lại tốt như thế.

Giản Nhụy Ái cảm giác có dòng nước ấm đang sôi trào, nước chảy ròng ròng, ‘oanh’ cô ngượng ngùng đến độ trái tim cũng đã sắp chết đến nơi rồi.

“Đơn Triết Hạo, không cần nhìn thế, anh nhanh lên một chút.” Cô lấy tay đỡ Đơn Triết Hạo đứng dậy, lại bị anh ngăn cản.

“Tiểu Nhụy, em nhìn một chút...” Đơn Triết Hạo đưa tay ra, đặt ở trước mặt cô, cảm giác ướt nhẹp mùi tanh mặn khiến gương mặt Giản Nhụy Ái càng thêm đỏ.

“Đơn Triết Hạo, anh chết đi!” Cô không thể chịu nổi nữa nên gầm gừ.

“Làm sao biết chứ? Nhìn Tiểu Nhụy của anh thôi mà nhiều nước vây!” Đơn Triết Hạo vô cùng hưng phấn, đầu lưỡi liếm liếm mật dịch ướt nhẹp.

Giản Nhụy Ái kéo Đơn Triết Hạo ra, trong lòng cô cảm thấy anh bị điên rồi, “Không cần ăn nhiều bẩn!”

“Sẽ không đâu, chỉ cần là của Tiểu Nhụy, thứ gì cũng là khô sạch, nếu không em ném thử một chút đi, rất ngọt.”

“Không cần, anh lấy ra cho em.” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, quay đầu ý bảo cách nó xa một chút, tránh cho cô khỏi buồn nôn.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, thú vị cười cười, anh cũng không muốn ép buộc cô, dù sao da mặt Giản Nhụy Ái cũng rất mỏng

Nếu dồn cô đến chân tường cũng sẽ không có lợi cho chính anh!

Chương 35

CẨM NHÀ HẠNH PHÚC VIÊN MÃN

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, mỉm cười thú vị, anh cũng không muốn ép buộc cô, dù sao anh cũng biết da mặt Giản Nhụy Ái rất mỏng.

Dòn cô đến cân tường cũng không có lợi gì cho mình!

Anh ngồi chồm hổm xuống nhìn chõ ướt át kia, mới dùng đầu lưỡi liếm cái miệng nhỏ nhắn ngượng ngùng.

Giản Nhụy Ái cảm thụ lưỡi anh đang liếm nơi mẫn cảm của mình, không nhịn được mà rên rỉ, hô hấp trở nên gấp rút, trong nháy mắt cả thân thể đã bị đốt nóng.

Lần đầu tiên Đơn Triết Hạo lấy lòng con gái như thế, trước kia đều là con gái lấy lòng của anh. Từ đó có thể thấy Giản Nhụy Ái quan trọng với anh như thế nào rồi.

Sự chuẩn bị của Đơn Triết Hạo làm cho thân thể Giản Nhụy Ái cảm giác khó chịu muôn chét, cả thân thể cũng không có hơi sức, thiếu chút nữa trượt xuống rồi, may nhờ Đơn Triết Hạo đỡ cô, nếu không cô đã té ngã trên đất.

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái đã mê ly, thân thể khẽ cong về phía anh, môi anh mỉm cười, không muốn bị làm khó, bàn tay cầm cái hông mảnh khảnh của cô, hung hăng tiến vào cái động nhỏ ướt át.

Giản Nhụy Ái thở ra một hơi thật dài, giống như trong lòng trống không, hung hăng bị người ra ‘bỗ túc’, thỏa mãn thở ra một hơi, những trận rên rỉ không đỡ được phát ra từ trong miệng nhỏ.

Trong một khắc kia, Giản Nhụy Ái biết được trong tận xương tủy của mình cũng có sự dâm đãng, hoặc là Đơn Triết Hạo là một cao thủ tán tỉnh.

Thời khắc mê hoặc lòng người, lửa cháy rực khắp căn phòng

Không biết qua bao lâu, Giản Nhụy Ái nằm ở trên giường, rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, lưng dầm đè mồ hôi, ngoài miệng mỉm cười hạnh phúc, người ta nói vợ chồng xây dựng sinh hoạt tình dục thật rất tốt.

“Hạo, về sau không cần làm như thế với em, tư thế thật là khó coi.”

“Phải không? Nhưng anh cảm thấy em hưởng thụ lắm mà!” Đơn Triết Hạo mím môi, chỉ là anh cố gắng chịu uất ức để mang đến cho cô sự thỏa mãn, mà cô không hài lòng sao?

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, cúi đầu, cô không thể không nói khi đó cô đã rất hưởng thụ, không ngờ làm chuyện kia cũng có thể hạnh phúc như thế, cả người ***.

“Hạo, ghét!” Sao cô lại không thừa nhận chính mình đã hưởng thụ? Nhiều chuyện mắt mặt.

Đơn Triết Hạo ngắt cánh mũi của cô, dịu dàng nói: “Được rồi, nhanh ngủ đi.”

“Ù, được!” Giản Nhụy Ái hạnh phúc nhắm mắt lại.

Hai người cùng nhau nâng khéo môi lên, ánh trăng chiếu lên người của bọn họ, ấm áp như vậy, thoải mái như vậy.

...

Hôm sau

Giản Tử Hạo đi tới cửa phòng của Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái, thấy hai người ra ngoài, lạnh giọng mà nói: “Lúc tối, nhỏ giọng một chút có được không?”

Còn không đợi Giản Nhụy Ái phản ứng kịp, Giản Tử Hạo đung đưa rời đi, lưu lại dì Vũ đứng sau lưng Giản Tử Hạo.

Dì Vũ không dám cười, chỉ có thể mím môi, “Cậu chủ, cô chủ, đã có thể ăn cơm.”

Giản Nhụy Ái ‘xoạt’ một cái đã đỏ mặt, làm thế nào mà cô lại quên Giản Tử Hạo ở bên cạnh phòng mình? Thật là dạy hư đứa bé.

Cô quay đầu nhìn hung thủ vụ án, không ngờ mặt anh không đỏ, tim không đập nhanh, đứng yên đó, cứ như là không hề có chuyện gì.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái nhún vai một cái, vẻ mặt xem thường, ngược lại thì cách gọi ‘cô chủ’ của dì Vũ thật sự truyền đến trái tim anh, ôm lấy bả vai cô: “Đừng đứng ngu ở đây nữa, đi ăn cơm.”

Giản Nhụy Ái hất tay của anh ra, “Đừng có ôm em, đợi chút sẽ giáo dục chuyện hư cho Tiểu Hạo.”

“Sẽ không, con trai chúng ta rất thông minh, hơn nữa chúng ta sắp là vợ chồng, ôm nhau là biểu thị cho việc chúng ta yêu thương nhau.”

“Hạo...” Giản Nhụy Ái biết mình nói không lại Đơn Triết Hạo, vĩnh viễn cô cũng nói không lại anh, có chết cũng không thể nói lại Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái nhìn hai người cùng nhau chơi vui vẻ, rất vui mừng khi bọn họ có thể hòa thuận, so với tất cả, cái này là đáng vui nhất.

Chỉ là sáng sớm, liền nhạo báng cô, thật là làm cho cô tức giận đều không chồ đánh.

Ba người ngồi ở trên bàn ăn, mà Giản Tử Hạo cẩn thận chọn cẩn thái, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rắn thành một khối.

“Hạo Hạo, không phải mẹ đã nói với con rồi sao, không thể lãng phí lương thực, con đang làm cái gì thế hả?” Giản Nhụy Ái nhìn một bàn thức ăn bị cậu lừa ra, lộn xộn lung tung.

Thật không hiểu nổi, mặc dù cô không đặc biệt chú trọng sạch sẽ, nhưng sẽ không ngồn ngang, Đơn Triết Hạo càng không cần phải nói, cuồng sạch sẽ, tục ngữ nói không sai cha nào con nấy, thế mà sao Giản Tử Hạo lại không thích sạch sẽ?

Sau khi chọn đồ xong, mới bỗng lòng đem tất cả đồ dơ bỏ qua một bên!

“Mẹ, vật này tham ăn sao? Con không phải là heo, con mới không ăn.” Giản Tử Hạo bĩu môi hờ lạnh một tiếng.

Giản Nhụy Ái thấy ánh mắt lạnh lùng của Giản Tử Hạo, trong lòng có chõ rỗi răm, cô nhíu mày nói: “Cần thái, tại sao là heo ăn? Cha mẹ cũng ăn đó thôi, chẳng lẽ cha mẹ là heo sao?”

“Mẹ cứ cho là như thế, con cũng không có cách nào khác.” Giản Tử Hạo bĩu môi.

Giản Nhụy Ái bị chặn không biết nói thế nào, đem mục tiêu tức giận dời đi, nhìn về phía Đơn Triết Hạo, chỉ vào Giản Tử Hạo: “Đơn Triết Hạo, anh đừng có cười! Con trai của anh không tôn trọng người lớn như thế, chẳng lẽ anh mặc kệ nó?”

Sớm tinh mơ nhìn hai kẻ dở hơi mình thích nhất ôn ào, Đơn Triết Hạo mừng còn không kịp, làm sao mà cảm thấy phiền não, đó là loại cảm giác hạnh phúc. Anh nhìn về phía Giản Tử Hạo, đưa tay vuốt đầu cậu: “Con trai, con trai ngoan của ba, con muốn cùng ba đi xem biểu diễn sao? Nếu như con muốn thì không thể nói chuyện với mẹ con như thế.”

Giản Tử Hạo nghe thấy mình được đi xem biểu diễn, đôi mắt lóe sáng. Hồi bé đã thích xem biểu diễn như thế rồi “Thật, ba không thể nói dối, nếu không lỗ mũi sẽ lớn lên.”

Đơn Triết Hạo cười ha ha, không ngờ con trai của mình nhỏ như thế mà đã thích đi xem đấu võ dài rồi, hiểu được nên cố gắng biểu hiện hết sức mình, “Được, ba đồng ý con.”

Lấy thế lực của anh, khiến con trai đi xem biểu diễn ở Hollywood cũng có thể, tất cả chỉ cần con trai thích là được.

“Dạ!” Giản Tử Hạo nghiêm túc suy tư, gật đầu một cái, nghiêm đầu nhìn mẹ: “Ba đồng ý để cho con đi xem diễn xuất, con sẽ không khai chiến với mẹ nữa, về sau cũng sẽ không vứt bỏ cần thái, học ở sạch sẽ, có được không?”

Giản Nhụy Ái nhìn câu nói văn chương và đáng dấp nói chuyện như người lớn của Giản Tử Hạo thiếu chút nữa đã té xỉu. Không ngờ đứa con của mình nhỏ như thế đã biết mưu cầu lợi ích rồi, đứa bé như vậy lớn lên sẽ hư. Nếu không uốn nắn suy nghĩ của bé, có thể lớn lên suy nghĩ càng khó nắm bắt.

Cô không khỏi thở dài, đưa mắt nhìn Giản Tử Hạo, bé còn nhỏ như vậy, hẳn không có ý tứ gì khác, có lẽ tự mình nghĩ hơi nhiều, chỉ mong tự mình nghĩ nhiều.

Đơn Triết Hạo gấp thức ăn đặt trong chén Giản Nhụy Ái, “Nhanh ăn nhiều cơm một chút, không cần nhíu chân mà, đứa bé có mơ ước, chứng minh đứa bé có suy nghĩ, em cũng không cần nghĩ quá nhiều.”

“Nhưng...” Giản Nhụy Ái tiếp nhận sự nhắc nhở của Đơn Triết Hạo, nghiêng đầu nhìn ánh mắt tròn vo liều mạng nhìn mình của Giản Tử Hạo, thở ra một hơi: “Ăn cơm nhanh lên đi.”

“Dạ, mẹ.” Giản Tử Hạo vùi đầu ăn, trên mặt vui cười, bởi vì bé có thể đi xem diễn xuất.

“Tiểu Nhụy, cơm nước xong, anh dẫn em về nhà gặp bà nội được không?” Đơn Triết Hạo cẩn thận đề nghị, ánh mắt nhìn cô chăm chú, rất sợ cô tức giận.

Dù sao anh cũng biết nhà họ Đơn là kẻ thù của cô.

Giản Nhụy Ái biết suy nghĩ của Đơn Triết Hạo, mình không dám trở về, không phải là vì không bỏ được thù hận, mà là cô cảm thấy có lỗi với bà nội, cô không biết phải đối mặt với bà nội thế nào.

Chương 36

TRỞ VỀ GẶP BÀ NỘI

Giản Nhụy Ái biết suy nghĩ của Đơn Triết Hạo nhưng cô không dám trở về, không phải vì không từ bỏ hận thù được, mà cô cảm thấy mình thật sự có lỗi với bà nội. Cô không biết phải đối mặt với bà nội như thế nào?

Đơn Triết Hạo chờ mấy phút không thấy Giản Nhụy Ái đáp lại, nói: “Nếu như Tiểu Nhụy không muốn trở về, vậy chúng ta cứ tiếp tục ở biệt thự, em cũng không nên không nói gì như thế.”

“Không phải vậy, Hạo không phải là em không muốn trở về, cũng không phải là em không bỏ được thù hận. Từ khi em quay lại với anh thì em đã để xuống thù hận, trước đây đều là tự em lấy dây buộc mình.” Giản Nhụy Ái dừng lại, “Em chỉ... Em chỉ cảm thấy thật có lỗi bà nội, không biết nên đối mặt với bà nội như thế nào.”

Nghe lời giải thích của Giản Nhụy Ái, Đơn Triết Hạo mới buông lỏng suy tư, đưa tay nắm lấy tay của Giản Nhụy Ái, “Dứa ngốc, bà nội sẽ không trách em, em không biết mấy năm qua bà nội vô cùng nhớ em, chỉ cần em trở về bà nội nhất định sẽ vui mừng.”

“Có thật không?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc khi nghe lời này, bà nội sẽ không đuổi cô ra ngoài, trước kia cô lừa gạt để cho bà đau lòng lâu như thế.

“Thật!” Đơn Triết Hạo vuốt ve tay Giản Tử Hạo, “Hơn nữa Hạo Hạo là máu huyết nhà họ Đơn, trở về nhà họ Đơn, bà nội sẽ

càng thêm vui mừng. Hạo Hạo cũng muốn thấy cụ nội ruột thịt của mình.”

“Con có cụ nội sao?” Giản Tử Hảo tò mò hỏi.

“Đúng, Hạo Hạo, cụ ấy rất hiền lành và dịu dàng, là người đã nuôi lớn ba con, cũng là người thân quan trọng nhất của ba con.”

Giản Tử Hảo nghe Đơn Triết Hạo nói, cũng chưa hiểu hết mối quan hệ đó nhưng vẫn tươi cười: “Là người nuôi lớn ba, thì cụ nội có công lao rất lớn, nếu không cũng sẽ có Hạo Hạo. Cho nên chúng ta trở về gấp cụ nội đi. Hạo Hạo muốn thăm cụ nội”.

Giản Nhụy Ái sững sốt vì lời giải thích của Giản Tử Hảo, mỉm cười bất đắc dĩ nhìn ba con bọn họ người trắng người đen tiến công. Coi như có ý chí hơn nữa, cũng sẽ bị công kích cho mềm yếu “Hay lắm... Thật là không chịu nổi các người mà.”

Đơn Triết Hạo và Giản Tử Hảo vỗ tay, bày tỏ bọn họ đã đạt được mục đích chung

“Ăn cơm nhanh lên một chút rồi chút nữa chúng ta sẽ đi.”

...

Nhà họ Đơn cứ như ong vỡ tổ, bà nội nghe Đơn Triết Hạo nói Giản Nhụy Ái còn sống, sẽ tới thăm mình liền vui mừng quên hết tất cả.

Sớm đã mặc quần áo chỉnh tề, trong lòng thấp thỏm và lo lắng, đối với Giản Nhụy Ái thì bà áy náy không thể diễn tả bằng ngôn từ với Giản Nhụy Ái. Biết cô còn sống khiến bà vô cùng vui vẻ.

Bà đã lo lắng mấy năm nay, rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, cũng không cần ẩn núp ở nơi không có ai rồi len lén lau nước mắt nữa.

“Thiến Nhi, chọn cho bà nội chút quần áo được không?”
Bà nội hồi hộp hỏi, bà muốn mình xinh đẹp một chút, nếu không sẽ làm cho Giản Nhụy Ái sợ.

“Bà nội, để cháu xem một chút...” Vương Thiến Như cố ý chạy một vòng bên cạnh bà nội, vẻ mặt khoa trương hào hứng: “Oa! Đây là mỹ nữ tới từ nơi nào vậy? Thật là xinh đẹp.”

“Thiến Nhi, không được nói năng lung tung, nếu không bà nội quất con đó.” Bà nội cố ý vừa cười vừa đưa bàn tay lên, đã là phụ nữ có ai không thích được người khác khen mình xinh đẹp cơ chứ.

Dì Ngọc cũng rất vui vẻ, cô chủ nhỏ nhà họ Đơn không qua đời, mà đang trở về nhà họ Đơn, chuyện này làm cho mọi người từ lớn đến nhỏ trong nhà họ Đơn vui vẻ đến phát rồ.

Lúc bình thường, Giản Nhụy Ái đối đãi với người giúp việc trong nhà họ Đơn vô cùng tốt, thế nhưng lại chết ngoài ý muốn, khiến dì Ngọc cũng đau lòng thật lâu, “Đúng vậy, mặc kệ lão phu nhân có như thế nào? Phu nhân cũng sẽ không chê mà.”

“Cái này...” Bà nội suy nghĩ một chút cũng đúng, Giản Nhụy Ái là một người lương thiện, hơn nữa nghe nói còn dẫn theo cháu trai của bà trở về. Điều đó làm cho bà vô cùng mong đợi “Đúng rồi, bà đã nói người quét dọn lại phòng ốc một chút chưa nhỉ? Phòng trẻ cũng phải sắp xếp đẹp đẽ một chút, còn các món cơm trưa chuẩn bị xong chưa? Dì Ngọc phải chuẩn bị nhiều món Tiều Nhụy thích ăn.”

“Có, lão phu nhân cứ yên tâm, tôi đã chuẩn bị mọi thứ xong cả rồi, sẽ chờ cậu chủ và cô chủ về, còn có tiểu thiếu gia nữa.” Dì Ngọc nhẫn nại cười nói.

Vương Thiến Như có chút khó hiểu nhìn hai người, có thể thấy Giản Nhụy Ái quan trọng với bọn họ như thế nào, cố ý làm nũng nói: “Bà nội, có phải bà đã hết yêu con rồi phải không?”

Bà nội kinh ngạc nhìn vẻ mặt buồn buồn của Vương Thiến Như, mới bừng tỉnh hiểu ra “Thật xin lỗi Thiến Nhi, hôm nay bà nội thật vui mừng, vợ của Hạo không chết và đã quay về, bà nội có thể buông xuống áy náy tự trách mấy năm qua”

Vương Thiến Như mỉm cười, sau đó ôm lấy cổ bà nội, “Bà nội, cháu không dễ giận như thế, cháu chỉ true cho bà một chút, cháu dâu của bà nội đã về, cháu sẽ vui mừng thay cho bà nội, hơn nữa Đơn Triết Hạo cũng không cần ủ rũ trưng mặt thối ra nữa.”

Bà nội vỗ vỗ cánh tay Vương Thiến Như, bà đã thật sự coi Vương Thiến Như là cháu mình, có một đứa cháu vui vẻ, đùa giỡn với bà giúp cho ba trẻ ra rất nhiều, “Chỉ có cháu là không ai bằng.”

“Đó là lời nói cháu muốn nghe nhất, cháu sẽ luôn cười nói bên bà nội? Bà nói có phải không ạ?” Vương Thiến Như hài lòng, vui mừng nói.

“Ha ha... Đúng vậy, cho cháu ở đây, nhà họ Đơn sẽ rất náo nhiệt, bà nội cũng vui vẻ!” Bà nội nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Vương Thiến Như, vui vẻ cười to.

“Nếu đúng là bà nội vui vẻ như lời nói vậy, cháu sẽ không trở về Mĩ nữa, cháu muốn ngày ngày được ở bên cạnh bà nội.” Vương Thiến Như vui vẻ cười nói.

Thật ra thì, Vương Thiến Như đã biết Giản Nhụy Ái rời khỏi Cụ Duệ Tường để trở về bên cạnh Đơn Triết Hạo, đồng thời cũng sẽ tạo cơ hội cho cô. Câu ca dao nam đuổi theo nữ ngăn cách một ngọn núi, nữ đuổi theo nam ngăn cách một thành cát, cứ như vậy sẽ là một hạt cát rất mỏng, Vương Thiến Như – Cô nhất định sẽ cào rách.

Cô quyết định sẽ ở lại trong nước lâu hơn, cũng có thể theo đuổi hạnh phúc của mình!

Bà nội già rồi, cũng thích trong nhà náo nhiệt hơn, có mấy người con, người cháu vui đùa với bà, bà thật sự ước gì Vương Thiến Như vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh mình “Được, được, chỉ cần cháu không ghét bỏ và buồn bực bà nội này đã già là được.”

“Ai nói ở chung với bà nội sẽ làm con buồn bực, con thật sự không muốn rời khỏi bà.” Vương Thiến Như cầm quả đấm giơ lên.

Động tác đó càng khiến bà nội vui vẻ cười ha ha.

Đơn Triết Hạo lái Bentley vào biệt thự nhà họ Đơn, ánh mắt Giản Tử Hạo tỏa sáng, vui vẻ nói: “Mẹ, nhà của ba thật là to, thật là đẹp.”

“Đây không phải chỉ là nhà của ba mà còn là nhà của mẹ và Hạo Hạo.”

“Có thật không? Sau này ngôi nhà này là ngôi nhà của Hạo Hạo sao?” Giản Tử Hạo giật mình chỉ mình, từ nhỏ cũng như từng phải sống khổ, nhưng cũng không được ở trong biệt thự sang trọng như thế, quả thật nó giống như một tòa lâu đài trong truyện thiếu nhi.

Đơn Triết Hạo rất nhẫn nại với Giản Tử Hạo, vì đó là kết tinh tình yêu của anh và Giản Nhụy Ái “Đúng, chúng ta vào nhanh một chút, bà nội cũng chờ đã lâu.”

“Hạo!” Giản Nhụy Ái cứng ngắn đứng ở cửa lớn nhà họ Đơn, cô nhát gan không dám đi vào, không dám đi đối mặt với bà nội, cũng không biết sẽ làm gì trước mặt bà?

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, nụ cười trên môi không dứt, nắm lấy cánh tay của cô, “Đi thôi! Không cần vội vàng, bà nội sẽ không trách em.”

Nói xong, lập tức dắt tay của cô đi vào, “Bà nội, chúng cháu đã trở lại.”

Bà nội đang đùa giỡn với Vương Thiến Như, giây phút
nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái, giống như tạm ngừng xuống,
hốc mắt có một dòng suối nóng ùa ra.

Bà đứng dậy, nẹn những bước chân nặng nề xuống mặt đất.

Chương 37

MÙI THƠM CỦA TRÀ SỮA

Giản Nhụy Ái nhìn mái tóc bạc phơ của bà nội, tất cả nhớ nhung, tự trách cũng hóa thành nước mắt, chạy như bay đến bên cạnh và quỳ gối dưới chân của bà.

Cô không kìm chế được tiếng khóc thút thít, “Thật xin lỗi, cháu thật xin lỗi bà...”

Bà nội vội vàng kéo Giản Nhụy Ái lên, những giọt nước mắt cũng bắt đầu chảy ra, “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi...”

Bàn tay của bà ru run vuốt ve gương mặt của Giản Nhụy Ái, nhìn cơ thể dường như già đi rất nhiều của cô, xem ra ở bên ngoài chịu không ít khó khăn, điều này làm cho bà rất đau lòng, nhìn gương mặt của cô mãi không dời đi đâu được.

Nắm lấy cánh tay của Giản Nhụy Ái, mãi không buông ra, năm năm rồi, đã năm năm bọn họ không gặp mặt, quá nhiều nhớ nhung nên khi gặp lại nhau cũng không biết phải nói như thế nào?

Chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn nhau!

Nước mắt không ngừng chảy trên khuôn mặt Giản Nhụy Ái, nghẹn ngào hỏi “Bà nội, trong khoảng thời gian này bà sống như thế?”

“Ôn lăm... Bà nội chỉ còn là một bộ xương, cuộc sống như thế cũng đã không sao rồi.” Bà nội lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, trong lòng quá nhiều cảm xúc không bỏ được

Giản Nhụy Ái nghĩ đến chuyện gì đó, xoay người kéo Giản Tử Hạo đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo qua, nói: “Hạo Hạo, nhanh đến gọi cụ nội đi.”

Ánh mắt Giản Tử Hạo nhìn bà nội mấy lần, khom lưng chín mươi độ khẽ lên tiếng: “Cụ nội, cháu chào cụ!”

Bà nội cúi đầu nhìn đứa bé cao chừng một mét, quần áo đơn giản, là một đứa bé vô cùng điển trai. Cậu chính là chắt của bà, điều đó làm bà kích động ngồi xổm xuống, ngắm nhìn gương mặt của Giản Tử Hạo.

“Giỏi lăm... Thật là ngoan!”

Giản Tử Hạo khéo léo đưa bà tay nhỏ bé lau khô những giọt nước mắt trên mặt bà nội, “Cụ nội, đừng khóc, người thân gặp nhau nên vui mừng mới đúng.”

Bà nội ngó ngắn, ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, nghiêng đầu nhìn Giản Tử Hạo, thật là một đứa bé khéo léo lại thông minh, dáng vẻ lại giống như Đơn Triết Hạo năm xưa, thật đúng là cha nào con nấy, “Hạo Hạo nói đúng, cụ nội không khóc, mẹ cháu cũng không khóc, chúng ta đều phải cười, về sau chúng ta có thể ngày ngày ở chung một chỗ.”

“Vẫn là bà nội thông minh hơn chú không có ngu ngốc và đơn thuần giống mẹ cháu.”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng của ‘người lớn nhỏ’, đã làm cho mọi người cười to. Giản Nhụy Ái hiểu con trai của cô đã đem danh dự của cô đi lấy lòng người khác rồi.

Cô bất đắc dĩ đứng lấy mu bàn tay xoa xoa nước mắt trên mặt, có thể trở về nhà họ Đơn cô đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Dì Ngọc đứng ở bên cạnh, lặng lẽ lau nước mắt, nhìn tiều thiếu gia thông minh như vậy, cũng vui mừng cười: “Phu nhân vừa mới trở về, hơn nữa bà chủ không thể thật đứng lâu, mọi người hãy ngồi xuống sofa nói chuyện đi.”

Giản Nhụy Ái thút thít nghênh đầu nhìn dì Ngọc, “Dì Ngọc...” Vùi đầu vào người người của bà.

“Được rồi, phu nhân trở về thật là quá tốt, lão phu nhân không nên ngày ngày cau mày khổ mặt, rốt cuộc cả nhà họ Đơn sau cơn mưa trời lại sáng.”

“Cám ơn người đã thay con chăm sóc cho bà nội thật tốt.” Dì Ngọc tận chúc tận trách với nhà họ Đơn, hơn nữa cũng đối xử với cô vô cùng tốt.

Dì Ngọc buông Giản Nhụy Ái ra, “Chăm sóc bà nội là trách nhiệm của dì Ngọc, các người ngồi xuống đi, dì Ngọc sẽ rót nước cho mọi người.”

“Dạ!” Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt dõi theodì Ngọc.

Đột nhiên Giản Nhụy Ái bị một cô gái kéo, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc, không phải là tiểu thư trước kia đi cùng Hạo đó sao, “Còn nhớ tôi không? Tôi là người bị Đơn Triết Hạo ném đi, cô còn giúp tôi, tôi chính là Vương Thiến Như...”

Giản Nhụy Ái thích một cô gái hoạt bát, thấy cô nhiệt tình như vậy, sắc mặt lúng túng kéo ra nụ cười, “Xin chào, tiểu thư Vương!”

“Không cần khách khí như thế, tôi cũng là cháu gái của bà nội, không đúng, là cháu gái của bạn bà nội, nhưng mà tôi lại cứ như bạn bè của bà.”

“Ách!” Trên mặt Giản Nhụy Ái có chút kinh ngạc chăm chú nhìn vẻ mặt của Vương Thiến Như, không giấu được nụ cười, cô vừa khóc lại vừa cười giống như kẻ điên “Dĩ nhiên, chúng ta nhất định là bạn bè.”

Vương Thiến Như nghe được đến mấy câu này, nụ cười càng thêm rực rỡ, khiến Giản Nhụy Ái rụn cả tóc gáy.

“Chúng ta là bạn bè, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Ừ, có thể, nếu như cần tôi giúp gì thì cứ lên tiếng.”

“Là thế này... Hiện tại cô và Đơn Triết Hạo đã ở lại bên nhau, như vậy Cụ Duệ Tường?”

Vương Thiến Như biết họ ở chung một chỗ, nên mới hỏi ra những gì mình dấu trong lòng, dù sao cũng có liên quan đến hạnh phúc của cô.

Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm Vương Thiến Hư, đúng là cô gái đáng đánh đòn, vẻ mặt điển trai giờ đây đã cứng ngắc, anh lạnh lùng nói: “Vương Thiến Như, cô thật là nhiều chuyện.”

“Nói nhiều như vậy sao, rõ ràng hỏi có mấy câu, thật là đàn ông khó tính.” Vương Thiến Như khinh thường bĩu môi, ánh mắt hoàn toàn chiểu thảng vào người Đơn Triết Hạo, trong đôi mắt mang theo chút khinh miệt, “Nhụy Ái, cô nói nhanh lên, hiện tại Cụ Duê Tường ra sao rồi?”

“Vương Thiến Như, cô còn hỏi?” Gương mặt Đơn Triết Hạo càng ngày càng lạnh lẽo, quắc mắt trừng mi hầm hù.

Nhưng chỉ cần một tiếng thét của Đơn Triết Hạo, thì cũng chẳng hề có chút lực sát thương đối với người sắt -Vương Thiến Như.

“Đơn Triết Hạo, tôi không có nói chuyện với anh, anh dài dòng như thế làm gì chứ. Hay là anh sợ Giản Nhụy Ái yêu anh Tường, cảm giác mình thua anh Tường...”

“Vương Thiến Như...” Trên trán Đơn Triết Hạo nổi đầy gân, lời nói chưa mở miệng, liền bị bà nội cắt đứt.

Bà nội đăm chìm không khí vui vẻ vì được gặp lại Giản Nhụy Ái, cũng không chịu im lặng, “Được rồi, hai người các cháu không

cần nói đi nói lại, từng người một nói đi.”

Giản Nhụy Ái nghe người khác nhắc tới Cụ Duệ Tường cũng không thoái mái. Chỉ có điều, hiện tại cô không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng khắc chế cảm xúc phức tạp trong lòng mình.

“Tôi và Cụ Duệ Tường đã ly hôn, anh ấy nên về nhà anh ấy.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc, anh không đoán được Giản Nhụy Ái sẽ trả lời thảng vấn đề này. Chẳng lẽ Giản Nhụy Ái đã bỏ qua tất cả, anh càng thêm hưng phấn.

“Cám ơn, Nhụy Ái.” héch lỗ mũi lên, hờ lạnh với Đơn Triết Hạo, cư nhiên bọn họ ở chung một chỗ, hiện tại là thời điểm Cụ Duệ Tường cô độc nhất, khi người ta mềm lòng nhất là lúc dễ tấn công nhất

Vương Thiến Như tươi cười, vỗ vỗ cánh tay bà nội: “Bà nội, con muốn đi ra ngoài, không cần chờ con về ăn cơm, hẹn gặp lại.” Nói dứt lời liền vui vẻ chạy đi.

“Này!” Bà nội muốn gọi cô, nhưng Vương Thiến Như đã bỏ chạy không còn bóng dáng, nha đầu này chính là người không dấu được chuyện gì trong lòng cả.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày nhìn bóng dáng vừa rời đi, lạnh lùng nói: “Được rồi, không cần lo cho cô ấy, một cô gái điên điên khùng khùng.”

Anh kéo tay Giản Nhụy Ái, nhìn thấy ánh mắt cô có một chút ảm đạm nho nhỏ khiến cõi lòng anh khẽ đau đớn.

“Hạo, con phải để ý đến nó nhiều hơn, dù sao nó cũng là chị của cháu.” Bà nội kéo Giản Tử Hạo và Giản Nhụy Ái ra, trong ánh mắt đều là nụ cười hạnh phúc, “Tiểu Nhụy, Hạo Hạo, chúng ta tới nói chuyện đi, bà nội muốn trò chuyện với hai người.”

“Lão phu nhân, nước đây.” Dì Ngọc đưa thức uống tới “Phu nhân, đây là trà sữa, cô nhìn thử xem có uống được không?”

Giản Nhụy Ái nghe lời của dì Ngọc nói, cúi đầu nhìn tách trà sữa nóng hổi, trong lòng tràn đầy cảm động, không ngờ cô đã rời đi nhiều năm như vậy, bà vẫn còn nhớ cô thích uống trà sữa.

“Dì Ngọc, cảm ơn dì.” Giản Nhụy Ái bung tách trà sữa lên, hớp một ngụm, mùi thơm thật là nhẹ, vị vô cùng tốt, trà sữa cũng có thể nấu ngon như thế..., trên mặt lan tỏa nụ cười vô cùng hạnh phúc, “Dì Ngọc, trà sữa thật ngon.”

“Uống ngon thì uống nhiều một chút.” Dì Ngọc nhìn nét mặt của Giản Nhụy Ái, giống như cũng bị lây niềm vui vây. “Tôi lui xuống đây, các người cứ trò chuyện vui vẻ.”

Ba người hạnh phúc trò chuyện. Giản Nhụy Ái và Giản Tử Hạo ở lại nhà họ Đơn cùng với bà nội. Giản Tử Hạo trò chuyện rất nhiệt tình với bà nội. Hai người chuyện nói mãi không ngừng

Chương 38

NGƯỜI ĐÀN ÔNG TINH LỰC DỒI DÀO

Ba người hạnh phúc trò chuyện. Giản Nhụy Ái và Giản Tử Hạo ở lại nhà họ Đơn cùng với bà nội. Giản Tử Hạo trò chuyện rất nhiệt tình với bà nội. Hai người chuyện nói mãi không ngừng

Giản Nhụy Ái không biết từ lúc nào Giản Tử Hạo cũng có nhiều chuyện như thế, nói chuyện mãi không hết. Cô ở nhà họ Đơn trải qua cuộc sống không buồn không lo: cùng chăm sóc với bà nội, nói chuyện phiếm, đưa Giản Tử Hạo đi học..

Cô ngồi tựa và thành giường, toàn thân đau nhức. Đơn Triết Hạo là người đàn ông tinh lực dồi dào. Ngày hôm qua thiếu chút nữa anh đã làm cô hít thở không thông. Cho đến lần thứ ba, Giản Nhụy Ái mới mệt mỏi ngã lung xuống giường.

Đơn Triết Hạo căn bản là không có muôn bở qua. Thật sự không chịu nổi. Trời tối tối cô muốn nói rõ với anh

Anh mới lo được lo mất nói: “Đúng nga. Còn có ngày mai.”

Lúc cô nghe những lời này thật sự muốn té xỉu ngay.

Đơn Triết Hạo sửa sang lại quần áo, nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang hé mắt nhìn mình. Anh đi đến cúi người đặt một nụ hôn lên trán của cô. “Sao lại quay lại, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Hạo. Em nghĩ nên đến công ty cùng với anh.” Giản Nhụy Ái đưa tay sờ gó má anh tuấn của anh. Đơn Triết Hạo khác hẳn với những người con trai có khuôn mặt đẹp trai khác. Cô không muốn rời khỏi anh, vĩnh viễn muôn trói anh ở bên mình.

Có lẽ. Chính mình cũng thật là người có khuynh hướng bá đạp

Đơn Triết Hạo không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại yêu cầu như thế. Nhẹ nhàng ngâm vành tai của cô. “Vật nhỏ, vật nhỏ, em không biết tinh lực của đàn ông rất thịnh vượng vào buổi sáng sao. Hormone tăng vọt nhanh nhất.”

Anh cúi đầu nhìn người nằm trên giường không mặc quần áo, trần nửa thân trên, trên làn da trắng nõn càng làm nổi bật chỗ dâu tây anh gieo tròng ngày hôm qua.

Đưa mắt nhìn chiến tích còn lưu lại, Đơn Triết Hạo cực kỳ vui vẻ.

“A.” Giản Nhụy Ái sợ hãi kêu lên, lo lắng kéo chăn đắp lên thân thể của mình. Ngẩng đầu lên thì cửa đã được đóng lại. Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn cánh cửa đang đóng, không khí vẫn lưu lại mùi vị quen thuộc của Đơn Triết Hạo.

“Cho em thời gian mười phút. Còn không chịu ra là anh lái xe đi đó.” Khóe miệng của Đơn Triết Hạo cong lên một nụ cười. Có thể bắt nạt Giản Nhụy Ái, nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô thì anh cảm thấy rất vui vẻ.

‘Mười phút’. Giản Nhụy Ánh theo quán tính nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức. Qua hai phút, vội vàng rời giường, vọt vào phòng tắm đánh răng chuẩn bị thật nhanh.

Lầu dưới, bà nội và Giản Tử Hạo đang nói chuyện phiếm.

“Hạo Hạo. Mới vừa trở về nước có hòa nhập được với bạn học mới không?”

“Cụ nội, các bạn học trong lớp của con rất lễ phép. Cũng đối xử rất tốt với con, con rất thích đọc sách. Tương lai sẽ cố gắng đi học để trở thành người hữu dụng, sẽ lợi hại hơn ba.” Giản Tử Hạo nắm chặt quả đấm, biểu đạt ước mơ vĩ đại của mình.

Nhin Hạo Hạo tự tin như thế khiến bà nội cười thật to. “Hạo Hạo của chúng ta thật thông minh.” Bà thật sự rất cảm ơn Giản Nhụy Ái vì cô đã dạy dỗ con cháu nhà họ Đơn tốt đến vậy, có thể trở thành một người tài nhỏ của đất nước

“Mẹ...” Giản Tử Hạo mê mang ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, thấy bộ dạng nóng nảy của cô.

Giản Nhụy Ái nhìn hai người một già một trẻ. “Bà nội, con muốn đến công ty cùng Hạo. Không ăn điểm tâm.”

“Được. Cẩn thận một chút.” Bà nội nhìn Giản Nhụy Ái vội vàng rời đi không an lòng dặn dò.

“Dạ, thưa Bà nội.” Giản Nhụy Ái đã không còn thời gian để trò chuyện với bà nội nữa

Cô thở hổn hộc chạy đến chỗ chiếc xe thể thao. Tài xế thay cô mở cửa xe, vội vàng ngồi lên xe. Cái trán hiện đầy mồ hôi rịn, xem ra qua mùa đông này cô đã mập ra rồi.

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn cô gái thở hổn hển, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, không vui nói: “Tới trễ.”

“Em... Em đã có hết sức rồi.” Giản Nhụy Ái nói chuyện cũng thở không ra hơi, vừa trả lời Đơn Triết Hạo vừa nuốt nước miếng nên bị sặc. “Khu khu...”

“Em chưa ăn điểm tâm à.” Đưa tay cầm lấy nước tài xế đưa đến. “Uống chút sẽ thoải mái hơn.”

Giản Nhụy Ái uống chút nước, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, luôn miệng nói ăn rồi. Cô nhìn chằm chằm anh, nói mát vài câu với người đàn ông trước mặt. Cũng không biết người nào đã làm cô sặc.

Khi cô nghiêng đầu ra ngoài mới phát hiện xe không đi về phía công ty, chẳng lẽ bọn họ đã dời trụ sở công ty rồi.

Đơn Triết Hạo đọc được sự ngờ ngợ trong đôi mắt của cô. “Anh dẫn em đi đến một nơi khác.”

Xe từ từ lái về phía quán Nhân Ái. Khi Giản Nhụy Ái nhìn thấy ngôi nhà yêu quý của mình, cô kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, không hiểu tại sao lúc làm việc mà anh lại đưa cô đến đây.

“Vào trong thôi, đã lâu em chưa nói chuyện với bọn họ rồi. Anh sẽ ở bên ngoài chờ em.”

Giản Nhụy Ái cảm động vì hành động của Đơn Triết Hạo, đến hốc mắt cũng đỏ lên. Đơn Triết Hạo đã biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác, suy nghĩ vì người khác nên cô ôm lấy Đơn Triết Hạo. “Cám ơn anh.”

“Đứa ngốc, có một chuyện này mà cũng khóc sao. Lau khô nước mắt đi nếu không Quyền Hàn nhìn thấy em khóc lại nói anh sẽ bắt nạt em.”

“Ghét. Chờ em trở về.” Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo nhìn nhau mấy giây sau đó vui vẻ xuống xe.

Tài xế nhìn Đơn Triết Hạo nhắm mắt lại. Cũng không có nói gì cũng dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Khi Giản Nhụy Ái đi đến cửa quán Nhân Ái, đã nhìn thấy Trác Đan Tinh đang quét sàn nhà. Tóc bím đuôi gà, vóc dáng mảnh mai nhìn mãi cũng không nhìn ra là phụ nữ đã sinh con. Nhìn lại bản thân mình có chút mập lên sau khi sinh hơn nữa mấy ngày qua bà nội lại mua đủ loại cao sơn mỹ vị bồi bổ cho cô. Xem ra trở về ăn ít một chút mới được.

“Đan Tinh.” Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng quen thuộc lập tức mỉm cười tươi. Vui mừng lớn tiếng gọi.

Trác Đan Tinh nghe đến giọng nói của Giản Nhụy Ái vội vàng quay đầu lại. Tươi cười lôi kéo cánh tay Giản Nhụy Ái, vui mừng

cười nói: “Tiểu Nhụy! Nghe nói cậu và Đơn Triết Hạo đã quay lại bên nhau. Chúc mừng hai người!”

“Đúng vậy. Cám ơn Đan Tinh.”

“Tự nhiên cứ quay lại với nhau, cũng không biết chúng từ đã đạt trình độ nào rồi?” Trác Đan Tinh bĩu môi, giả vờ tức giận nói qua.

Giản Nhụy Ái le lưỡi một cái, lôi kéo cánh tay cô lắc lắc. “Chị Đan Tinh. Chị Trác. Không nên tức giận, thật ra thì em vẫn nhớ và muốn đến thăm các người. Dù sao hai người cũng là người thân của em nên khẳng định không thể chạy loạn.”

“Được, cô trọng sắc khinh bạn. Có Đơn Triết Hạo rồi khẳng định sẽ đem mọi người để ra sau gáy. Ngày ngày cùng anh ta sống cảnh thần tiên tùy ý.”

“Ai u. Nghe đã cảm thấy chua xót rồi. Có người ghen kia.” Giản Nhụy Ái chỉ vào cái miệng nhỏ nhặt của Đan Tinh, có ý nói lái qua chuyện khác.

“Đâu có, làm sao tớ lại là người không có đạo lý như thế. Nhưng Nhụy Ái à, cậu trở về bên cạnh Đơn Triết Hạo thế thì Cụ Duệ Tường kia phải làm thế nào đây?”

Ánh mắt Giản Nhụy Ái trở nên ảm đạm, mỗi lần nhắc tới tên của Cụ Duệ Tường thì cô lại thấy có lỗi với anh. “Anh ấy nói chỉ coi tớ như một người em gái, tình cảm dành cho tớ cũng chỉ là tình cảm dành cho người em gái. Cho nên chúng tớ sẽ ly hôn.”

“Thật không?” Trác Đan Tinh hoài nghi nhìn Giản Nhụy Ái. Cô sẽ không lừa gạt mình. Nhưng cô cũng không tin tưởng lời nói Cụ Duệ Tường, nếu không có tình cảm thì sao có thể hết lòng giúp đỡ Giản Nhụy Ái như thế. Làm sao có thể không có ý gì với Giản Nhụy Ái được chứ

Quyền Hàn cũng đã từng nói chỉ xem cô là một người em gái nhưng yên lặng quan tâm và dành tình cảm cho cô hơn hai mươi năm qua. Loại tình cảm này làm sao lại lý giải đơn giản là anh trai – em gái

“Đúng vậy.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn người bên trong quán Nhân Ái. Cơ hồ đều là người xa lạ. Xem ra thời gian đã thay đổi rất nhiều thứ, mọi người đổi công việc rồi. “Anh Quyền Hàn đâu?”

Chương 39

ĐƠN TRIẾT HẠO DỤNG TÂM LO LẮNG

“Đúng vậy.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn người bên trong quán Nhân Ái. Cơ hồ đều là người xa lạ. Xem ra thời gian đã thay đổi rất nhiều thứ, mọi người đổi công việc rồi. “Anh Quyền Hàn đâu?”

Trác Đan Tinh cười, “Quyền Hàn dẫn Tư Tư đi nhà trẻ rồi.”

“Cái gì? Khi nào thì anh ấy trở về?” Giản Nhụy Ái có chút không vui.

Trác Đan Tinh nhìn ánh mắt không vui của Giản Nhụy Ái cũng biết mục đích Giản Nhụy Ái tới đây chính là vì Quyền Hàn. Cô cũng muốn bảo tí anh ấy sẽ trở về, đợi một chút nhưng không biết vì sao lại không nói ra?

Có lẽ do quý thần xui khiến, Trác Đan Tinh lại nói dối, “Có thể anh ấy không về nhanh được, hôm nay trường Tư Tư có việc... nếu không tớ sẽ gọi điện thoại cho anh Quyền Hàn, để anh ấy đừng tham gia nữa mà trở về?”

“Đan Tinh, không cần phải gọi điện thoại như thế đâu, tớ tìm anh ấy cũng không có chuyện gì. Anh Quyền Hàn cũng rất bận mà.” Giản Nhụy Ái vội vàng nói.

Trác Đan Tinh gật đầu một cái, nắm chặt cây chổi trong tay, dù bên ngoài vẫn cười nhưng trong lòng không vui “Vậy tớ sẽ không

gọi anh ấy về, thôi thì lại đây ngồi đi!”

“Không cần đâu Đan Tinh. Cậu bạn như thế rồi thì tờ cũng không muốn làm phiền, tờ chỉ muốn hỏi một chút chuyện ngày đó Quyền Hàn bị người ta bắt cóc, sau đó thì trở về như thế nào?”

Trác Đan Tinh hiển nhiên không biết Giản Nhụy Ái hỏi cái này vì vấn đề gì, kinh ngạc mấy phần, “Đơn Triết Hạo không có nói với cậu sao?”

“Đơn Triết Hạo nói gì?” Giản Nhụy Ái bị Trác Đan Tinh làm cho hồn đollo, anh ấy nên nói gì với cô?

“Không có gì, không có gì...” Trác Đan Tinh lúng túng lắc đầu một cái, cô không ngờ Đơn Triết Hạo lại giấu giếm Giản Nhụy Ái như thế

Lần này thật là không có chút cảm giác thành tựu rồi!

Càng ngày Giản Nhụy Ái càng cảm thấy Trác Đan Tinh đối với cô như người xa lạ, hai người ở bên cạnh nhau không còn vui vẻ hòa thuận như trước kia, ngược lại có cảm giác xa cách, chẳng lẽ là cô suy nghĩ quá nhiều?

Nhưng trực giác cô cảm nhận được lời nói của Trác Đan Tinh còn chưa hết, “Đan Tinh, nói đi!”

Trác Đan Tinh nhìn thấy vẻ mắt như kẻ gãy sự của Giản Nhụy Ái, cũng cảm thấy mình trốn không thoát.

“Nhụy Ái, cậu lựa chọn quay về bên cạnh Đơn Triết Hạo là thật sự không sai lầm đó. Anh ta đã vì cậu mà làm rất nhiều chuyện, khiến cho anh Quyền Hàn cũng phải thay đổi cách nhìn về anh ta. Ngày đó Quyền Hàn bị bắt, thật ra thì là Đơn Triết Hạo mời chúng mình đi diễn trò, anh ta muốn để cho cậu trở về bên cạnh anh ấy, nhưng cậu phải tin tưởng tớ và Quyền Hàn, chúng tớ cũng hi vọng cậu có thể hạnh phúc, mới đồng ý giúp đỡ Đơn Triết Hạo.”

Giống như sét đánh bên tai, làm cho người ta không cách nào tin nổi, Quyền Hàn căn bản cũng không bị Đơn Triết Hạo bắt cóc, mà là anh ấy cam tâm tình nguyện, anh và Đơn Triết Hạo đã dựng nên màn kịch kia

Trong lòng cô có chút khó chịu, không thể tiếp thu được chuyện này, dù sao bọn họ cũng là cùng nhau lừa gạt mình, nhưng cô cũng ý thức được đều do bọn họ quan tâm mình, muốn bảo vệ mình khiến đôi mắt của cô tràn ngập nước mắt vì hạnh phúc.

“Cám ơn cậu đã suy nghĩ vì tớ.” Giản Nhụy Ái ôm lấy Trác Đan Tinh.

“Đứa ngốc, không có gì phải cảm ơn? Chúng ta là bạn bè.”

“Ù, vĩnh viễn là bạn tốt.”

Giản Nhụy Ái nói lời tạm biệt Trác Đan Tinh, vẫn không nhìn thấy Quyền Hàn trở về nên chỉ có thể hẹn lại lần sau. Đi lên xe, trong khoảnh khắc nhìn thấy Đơn Triết Hạo, đầu óc cô lại vang lên câu nói của Trác Đan Tinh, mới biết được Hạo đã đối xử với cô tốt đến thế nào, cô rất cảm động không biết phải nói sao.

Cô nhắm hai mắt lại, hô hấp đều đùu, cũng biết Đơn Triết Hạo ngủ, ra hiệu tài xế có thể đi, cô cứ say mê ngắm khuôn mặt đang ngủ của anh.

Tại sao một người đàn ông có thể đẹp trai như vậy? Lúc ông trời chế tạo anh ấy có phải cũng vô cùng yêu thích anh không? Cho nên mới để anh ta tinh xảo và hoàn hảo đến như thế, dường như hoàn toàn bất đồng với người khác.

Bất tri bất giác ngắm anh đến ngẩn người, chỉ cần lắng lặng nhìn anh như thế cũng khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Nước miếng chảy xuống vì thấy anh là tuyệt phẩm phải không?” Đơn Triết Hạo chỉ nhắm mắt lại chứ không ngủ, anh có thể cảm nhận được Giản Nhụy Ái đang chăm chú nhìn mình.

Giản Nhụy Ái muốn sờ gương mặt của anh lại thấy anh mở mắt, vội rút tay về, ho khan mấy tiếng, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Có ý chuyển hướng lời nói của Đơn Triết Hạo, “Hiện tại thật không tệ!”

Đơn Triết Hạo mỉm cười, hạ mắt nhìn Giản Nhụy Ái, “Bầu trời đều là mây đen, nơi nào thời tiết tốt?”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trời vô ích, nhìn bầu trời xanh đậm, bừng tỉnh hiểu ra mình bị lừa, quay đầu mím môi nhìn Đơn Triết Hạo, “Anh lừa em...”

Cô giật dỗi dùng ngón tay chỉ vào Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đưa tay cầm tay của cô, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô, đưa tay kéo bả vai của cô lại, để cho đầu của cô dựa vào bả vai mình.

Hai người dựa đầu vào nhau, ấm áp và hạnh phúc như vậy.

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng vì hạnh phúc, đùa giỡn với bàn tay Đơn Triết Hạo, “Tay của anh gấp đôi tay em.”

Hai cái tay nắm chặt, bàn tay to lớn nắm hơi mạnh, nắm chặt bàn tay nhẫn nhui mảnh khảnh của cô.

“Tay của anh to để có thể bảo vệ em.”

Lời nói buồn nôn thoát ra khỏi miệng của Đơn Triết Hạo nhưng cô không ghê tởm mà là cảm động, hốc mắt Giản Nhụy Ái tràn ngập nước mắt, đầu cô dựa thật gần vào lòng ngực Đơn Triết Hạo.

Trong lòng yên lặng thè, đời này cô sẽ không rời xa Đơn Triết Hạo, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cô vẫn muốn ở bên cạnh anh

©DDLQĐ

Tòa nhà của tập đoàn Đơn thị cao 100 tầng, đứng nghiêm ở trung tâm thành phố, nhìn tòa nhà cao tầng kia, nhất thời Giản Nhụy Ái có chút chần chừ, dù sao ở nơi này các nhân viên trong kia cũng tưởng cô gấp chuyện không may mà qua đời. Bây giờ cô

lại xuất hiện ở tập đoàn Đơn thị, nhất định sẽ khiến càng nhiều người tò mò và nói ra nói vào.

“Thế nào? Không vào được à?” Đơn Triết Hạo thấy cô dừng lại nên nói với cô.

Bởi vì để cùng với cô đi thăm lại quán Nhân Ái, nên lịch trình của anh đã bị thay đổi, hội nghị quan trọng cũng đã bị lui lại hai giờ, nên anh không thể lãng phí thời gian, liền nắm tay của cô đi vào.

Mới vừa đi vào cửa, các nhân viên kinh ngạc nhìn Giản Nhụy Ái, ánh mắt họ cứ trùng trùng không thể tưởng tượng nổi nhìn theo bước đi của Giản Nhụy Ái.

Người không biết hoặc là người mạnh dạn mới dám bàn luận về Giản Nhụy Ái ở trước mặt Đơn Triết Hạo.

“Ai, cậu xem, cô gái kia không phải là Giản Nhụy Ái sao?” Một cô gái lôi kéo bạn cùng phòng hỏi, hoàn toàn không dám tin tưởng vào mắt mình.

“Là cô ấy sao? Hình như chỉ giống nhau thôi? Nhưng cô ấy cũng rất xinh đẹp”

“Không phải, nếu như không phải như thế, tại sao được ở bên cạnh tổng giám đốc Đơn? Cậu không biết từ lúc tổng giám đốc Đơn hay tin Giản Nhụy Ái rời đi, cũng chưa từng chạm qua bất cứ cô gái nào khác. Làm sao có thể làm Giản Nhụy Ái với những cô gái khác chứ?”

Nghe âm thanh xì xào bàn tán, Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh không có nửa điểm phản ứng, chẳng lẽ anh tức đến ngu rồi, không ngờ anh chung thủy với cô như thế

“Mọi người nghe kỹ, cô ấy chính là bà chủ của Tập đoàn Đơn thị, là vợ của tôi – Giản Nhụy Ái!” Đơn Triết Hạo tuyên thệ, tựa như đang đứng trước mặt cha xứ, thần thánh nói Giản Nhụy Ái thuộc quyền sở hữu của mình.

Đúng, anh muốn nói cho toàn thế giới biết Giản Nhụy Ái là người con gái anh yêu.

Ông chủ đã lên tiếng, nhân viên cũng muốn phối hợp, cố gắng vỗ tay một tiếng, bày tỏ chúc mừng bọn họ.

Giản Nhụy Ái cúi đầu, gương mặt ửng hồng, tay khẽ giật giật vạt áo Đơn Triết Hạo, trên mặt người đàn ông cao lớn kia lại mỉm cười, giống như đóa hoa nở rộ, gần như vì sao chớp loé sáng trên bầu trời, khiến Giản Nhụy Ái cũng không dám nhìn thẳng.

Cô lâm vào trạng thái lơ mơ bởi cảm xúc trong lòng, cũng không biết Đơn Triết Hạo dẫn mình đến phòng làm việc thế nào, sau đó bỏ lại cô trong phòng còn anh vội đi họp.

Chương 40

ĐAU LÒNG VÌ ĐƠN TRIẾT HẠO

Đến khi Giản Nhụy Ái ở trong căn phòng dành riêng cho Tông giám đốc mới lấy lại tinh thần, bỗng cười một tiếng, số lần cô cười trộm càng ngày càng nhiều, nếu để người ta nhìn thấy còn cho rằng cô là đứa ngốc.

Giản Nhụy Ái đi tới bàn làm việc cạnh cửa sổ sát đất, nhìn bàn làm việc chỉnh tề, kéo một cái ghế ra ngồi xuống, tưởng tượng dáng vẻ khi Đơn Triết Hạo làm việc, nhất định vô cùng đẹp trai, không phải người ta nói khi đàn ông nghiêm túc làm việc là khi họ diễn trai nhất sao.

Nhưng cô lại thích nhìn Đơn Triết Hạo lúc lên xe hơn!

Nhìn quanh gian phòng lưu lại hơi thở của Đơn Triết Hạo, cô đã cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, giống như trong lòng ăn mật đường. Nụ cười trên mặt cũng chưa từng đứt đoạn!

Cô đưa tay cầm lấy bút máy, nhìn thấy trên bàn bày hình mình và Đơn Triết Hạo, tấm hình cô cười vô cùng hạnh phúc, bởi vì người trong lòng cô thích nhất đang đứng bên cạnh cô.

Hình bên cạnh là một mình Đơn Triết Hạo, khéo miệng cô không khỏi cong lên, tay cầm khung ảnh lên, thay Đơn Triết Hạo vẽ thêm một chòm râu, trong nháy mắt gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo đã biến thành lão già.

Đơn Triết Hạo buồn cười như thế, chọc cho Giản Nhụy Ái cười ha ha, chợt nhớ ra đây là phòng làm việc của anh, đợi chút nữa anh sẽ để ý đến việc mình sửa ảnh của anh

Vội vàng lấy vải ướt tới lau lau chỗ vừa vẽ thêm lên khung ảnh, cô không có năng lực chống lại Đơn Triết Hạo.

Trong phòng làm việc của Đơn Triết Hạo không có gì để chơi, cô nhẹ nhàng đi tới phòng họp, thông qua tấm kính thủy tinh nhìn thấy Đơn Triết Hạo ngồi ở phía trên tập trung tinh thần nghe nhân viên báo cáo, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng cau mày...

Cả phòng làm việc anh là lớn nhất, một đôi mắt như chim ưng nhìn những người bên dưới hoặc là đang tỉ mỉ run sợ báo cáo hoặc là nghiêm túc nghe thuyết trình, mà anh chẳng có chút quan tâm nào cả.

Một nhân vật có tiền, có quyền như thế chính là người đàn ông yêu cô, cũng là người cô yêu.

Không biết vì sao? Cô lại có ý nghĩ muốn phá vỡ tấm thủy tinh ấy, đi đến ôm lấy Đơn Triết Hạo, nói cho anh biết cô cũng rất yêu anh.

Bỗng, phía sau vang lên tiếng gọi, làm cho Giản Nhụy Ái giật mình quay lại đã nhìn thấy Y Thiếu Thiên đứng đó.

“Cô Giản, có thể nói chuyện một chút không?”

Giản Nhụy Ái cắn môi khốn hoắc nhìn Y Thiếu Thiên, gật đầu một cái “Được!”

Hai người tới một quán cà phê, Y Thiếu Thiên gọi cho mình và cho Giản Nhụy Ái một tách cà phê Blue Mountain, ngay sau đó không gian liền lâm vào im lặng.

“Cô Giản, tôi mời cô tới nơi này, là muốn để cô vui vui ngồi đợi tổng giám đốc.” Y Thiếu Thiên đánh vỡ không khí yên tĩnh, trong giọng nói mang theo nhiều đau lòng thay cho Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái sững sờ, Y Thiếu Thiên bảo mình đến nơi đây là vì muốn mình vui vẻ đợi Đơn Triết Hạo sao, không ngờ Y Thiếu Thiên lại trung thành với Đơn Triết Hạo như thế, nhưng không cần anh ta nói, cô cũng sẽ làm như thế

Cô cầm tách cà phê lên uống một ngụm, “Tại sao anh lại nói với tôi điều này?”

“Tôi hiểu rõ Tổng giám đốc Đơn sẽ không nói những việc này với cô, theo tính cách của anh ấy, anh ấy sẽ không giải thích.”

Giản Nhụy Ái không tưởng tượng nổi nhìn Y Thiếu Thiên, không biết anh nói cái gì? Đơn Triết Hạo lại có việc gì cần phải giải thích với cô? Những lời này làm những tế bào trong cơ thể cô vô cùng lo lắng.

Cô kinh ngạc nói: “Hạo cần phải giải thích cái gì với tôi?”

Y Thiếu Thiên chăm chú nhìn Giản Nhụy Ái rồi lặng lẽ nói: “Có lẽ cô không biết năm năm qua, anh ấy đã trải qua cuộc sống như thế nào. Nhưng cô phải biết, trên thế giới sẽ có một người ngu ngốc yêu cô.”

Giản Nhụy Ái ngó ngắn, đúng vậy, Đơn Triết Hạo không đề cập tới chuyện đó, mà cô cũng không hỏi, cảnh môi giật giật nhưng không biết phải làm sao?

Y Thiếu Thiên tự do nói: “Khi Đơn Triết Hạo nhìn thấy cô... Không, phải nói là thế thân cô nằm ở lối đi bộ thì một khắc kia thế giới của anh ấy liền sụp đổ, cả ngày không ăn uống, cuộc sống u ám, thậm chí thiếu chút nữa đã tự sát, điều do bà nội dùng tánh mạng già của mình để kéo anh ấy trở lại và bắt anh phải bảo vệ tập đoàn.

Bà nội phải lấy tính mạng mình để thỏa hiệp với Tổng giám đốc Đơn, mới để cho anh bỏ đi ý định tự sát, thật ra thì cô có thể nhìn thấy rất nhiều vết sẹo mới có trên cơ thể của anh ấy, đó là dấu vết do anh ấy muốn tự sát để lại.

Vì bà nội nên anh ấy không tự sát nữa, mỗi ngày bức mình ở trong phòng làm việc, trở thành người máy không có máu không có thịt nên tập đoàn Đơn thị mới càng ngày càng phát triển.

Như vậy, mọi người cho là anh đã vượt qua nỗi đau mất cô nhưng năm năm qua, anh ấy không có một ngày nào thoát ra khỏi ám ảnh, chẳng có ngày nào anh ấy quên đi nỗi nhớ về cô, mỗi đêm anh ấy sẽ uống rượu cho thật say, rồi sẽ khóc thút thít.

Hơn nữa, anh ấy còn đên cuồng chơi trò chơi nguy hiểm như đua xe, chính là đang muốn phá hỏng cơ thể của mình, sau đó đi xuống mồ cùng cô.”

Giản Nhụy Ái khiếp sợ, trái tim cũng giống như vì Đơn Triết Hạo mà sắp rỉ máu, không nghĩ tới cô lại làm anh ấy tổn thương sâu sắc đến thế, nếu như khi đó anh thật... như vậy cô sẽ áy náy cả đời, cô sẽ là tội nhân.

Có lẽ, năm ấy lựa chọn dùng dùng phương thức này rời đi, thật sự là sai lầm rồi.

“Cô Giản, tôi đã đi theo Tống giám đốc Đơn nhiều năm, anh ấy là sư phụ của tôi cũng là ân nhân của tôi. Cho nên cô trở lại rồi cũng đừng rời xa tổng giám đốc Đơn nữa, cũng không cần gây gổ với anh ấy, lại càng đừng để anh ấy đau lòng, anh ấy thật sẽ không chịu nổi.”

Lời nói của Y Thiếu Thiên một lần nữa vang vọng ở bên tai của cô, nước mắt lảng lặng chảy xuôi theo khóm mắt, giống như chảy vào trong lòng, cho đến trái tim, khiến tất cả lục phủ ngũ tạng đều gào réo đau đớn, để cho cô vô cùng khó chịu.

“Sao anh ấy lại ngu như thế? Tôi đáng giá để cho anh ấy hy sinh như vậy sao?”

Y Thiếu Thiên đưa cho cô khăn giấy, “Đáng giá, ở trong lòng Tống giám đốc Đơn thì cô Giản chính là người duy nhất, thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh ấy.”

Giản Nhụy Ái không nhận lấy khăn giấy, mặc cho nước mắt chảy xuôi, mấy phút đã qua, thật lâu không nói, “Tôi nghĩ mình muốn yên tĩnh một mình, anh đi trước đi, đợi chút Hạo đến tìm tôi, hãy nói với anh ấy tôi đi ăn cơm rồi.”

“Ừm!” Y Thiếu Thiên nặng nề nhìn cô một cái, năm năm qua trong lòng anh vô cùng giận Giản Nhụy Ái, nhưng nhìn thấy Giản Nhụy Ái tự trách như thế, cũng biết Giản Nhụy Ái thật tâm yêu Đơn Triết Hạo nên cũng không chỉ trích cô nữa.

Giản Nhụy Ái nhìn Y Thiếu Thiên rời đi, cô mệt mỏi dựa vào ghế dựa, vô lực nhắm mắt lại, nước mắt xông ra khỏi khói mắt, nhỏ giọt xuống hợp tác với sự bi thương của cô.

Mùi vị chua xót từ bên trong xông ra khỏi cổ họng, hung hăng chặn cổ họng của cô lại, lỗ mũi, tất cả giống như sắp làm cô hít thở không thông.

Cô thật không biết Đơn Triết Hạo vì mình, mà thương tổn bản thân như vậy.

Giờ khắc này cô rất muốn chạy đến bên cạnh Đơn Triết Hạo, cắm đầu cắm cổ chạy về tập đoàn, không biết trên đường đã đụng bao nhiêu người, không biết bị bao nhiêu người chửi rủa là kẻ điên, nhưng cô vẫn không dừng lại.

Dùng sức đá cửa phòng hop ra, mọi người giật mình, khiếp sợ nhìn Giản Nhụy Ái vô cùng thê thảm nhếch nhác: đầu tóc Giản Nhụy Ái rối bời, nước mắt tùm lum khắp mặt. Hiển nhiên, Đơn Triết Hạo đã bị Giản Nhụy Ái hù dọa, vội vàng chạy đến đỡ đẻ

Giản Nhụy Ái khỏi ngã, lo lắng hỏi “Thế nào?” Rõ ràng anh mới đi ra ngoài có vài tiếng, vừa còn rất tốt sao đã như thế này? ».

Mọi người trong phòng làm việc nhìn thấy tình huống này cũng thức thời thu dọn sổ sách và yên lặng rời khỏi phòng, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại giúp bọn họ.

Giản Nhụy Ái lắng lảng nhìn Đơn Triết Hạo, trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi... em không biết gì cả.”

Đơn Triết Hạo buồn cười cúi đầu nghe Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa nói xin lỗi, mỉm cười bất đắc dĩ, bàn tay vuốt ve tóc của cô, trấn an nói: “Em không hề có lỗi với anh, không cần nói xin lỗi anh.”

Chương 41

TÔI ĐAU TỪ TRONG LÒNG

Cô thoát ra khỏi cánh tay ôm của anh, cúi đầu cầm cổ tay của anh, tay run rẩy cởi nút cài áo sơ mi của anh ra, một vết sẹo rất nhỏ hiện lên ở trước mặt cô. Nếu như không chú ý có lẽ cũng không nhìn thấy vết sẹo.

Một khắc kia, nước mắt của cô chảy ra như nước suối, nó cứ liên tục rơi lên vết sẹo trên cánh tay của Đơn Triết Hạo.

Thân thể Đơn Triết Hạo cứng đờ, thì ra cô khóc là vì vết thương trên cánh tay của anh, khiến tâm tình Đơn Triết Hạo trở nên rất tốt, anh giữ lấy khuôn mặt cô để trấn an: “Đứa ngốc, vết sẹo nho nhỏ không có gì đáng khóc, đây là khi còn bé anh vô tình làm tổn thương mình...”

“Anh nói dối.” Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo lại suy nghĩ thay mình nhiều như thế, Đơn Triết Hạo như vậy càng làm cho cô đau lòng, “Đây là vết sẹo để lại do anh tự sát.”

Đơn Triết Hạo run rẩy, làm sao cô sẽ biết những chuyện này? Bà nội sẽ không nói cho cô biết, chẳng lẽ là Y Thiếu Thiên, người đàn ông này thật nhiều chuyện.

“Tiểu Nhụy, chuyện khi trước đã là quá khứ qua rồi, không cần khóc như thế nữa, nếu không anh sẽ rất đau lòng.” Đơn Triết Hạo không cầm lòng được mà hôn lên nước mắt của cô.

Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại phổi hợp với anh, hưởng thụ cái hôn dịu dàng của anh.

Ngón tay Đơn Triết Hạo từ từ ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng hôn cô cho đến khi hai người không hô hấp được, mới thả nhau ra.

Giản Nhụy Ái rúc vào ngực Đơn Triết Hạo, có cảm giác hạnh phúc vô hạn, để cho tâm tình của cô buông lỏng, giống như tìm được bến cảng an toàn tránh gió, dỡ bỏ ý thức phòng bị toàn thân, nhắm mắt lại an tĩnh hưởng thụ cảm giác yên tĩnh và hơi thở thơm mát của người đàn ông bên cạnh.

Tay cô vuốt ve vết sẹo, “Như thế nào? Đau không?”

“Không đau, vết thương nhỏ này có đáng là gì.” Đơn Triết Hạo mỉm cười để cho cô yên tâm.

Đối với Đơn Triết Hạo mà nói, những vết thương này thật không coi vào đâu? Chỉ là chuyện nhỏ.

Đôi mày thanh tú của Giản Nhụy Ái nhíu chặt, vết sẹo lớn như thế mà tại sao cô không nhìn thấy? Cô quá sơ ý, rốt cuộc trên người anh có bao nhiêu vết sẹo.

Cô trỏ nêん lo lắng “Hạo, những nơi khác có thương tích không?”

“Có, hơn nữa là vết thương rất lớn.” Gương mặt Đơn Triết Hạo trỏ nêん nặng nề, giống như vết sẹo trên người mình vô cùng nghiêm trọng.

Giản Nhụy Ái hoảng sợ, lo lắng “Nơi nào?”

Đơn Triết Hạo mím môi, mím cười túm lấy cánh tay Giản Nhụy Ái, ánh mắt thâm tình khẩn thiết nhìn cô, đặt tay cô lên lồng ngực mình, nhẹ giọng nói ra: “Chính là nó, bởi vì em rời khỏi nên nó bể tan tành, đau lòng lắm, cho nên em đừng để nó đau lòng nữa, nó chỉ thuộc về em.”

Giản Nhụy Ái đau lòng nước mắt rơi đầy mặt khi nghe lời nói chân tình của anh. Cô kích động nói không ra lời, người đàn ông kiêu ngạo lại nói lời chân thành như thế với cô, vậy làm sao cô không cảm động cho được cơ chứ, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Trái tim Đơn Triết Hạo bị nước mắt Giản Nhụy Ái hấp dẫn, chăm chú nhìn cô thiện lương đơn thuần... Anh thử lau đi những giọt nước mắt của cô, tỉ mỉ che chở như vậy, tựa như che chở bảo bối, ôm cô vào lòng, “Đừng khóc, không phải em không biết nước mắt của em sẽ làm lòng anh đau nhói.”

So với sự đau đớn trên người anh, nước mắt của Giản Nhụy Ái càng là vết thương chí mạng của anh.

Giản Nhụy Ái là bảo bối của anh, càng là tất cả của anh, không thể để cho cô khóc thút thít, thậm chí để cho cô đau lòng.

Anh sẽ bảo vệ cô, thay cô tiêu diệt chướng ngại, còn giúp cô giải quyết hết chuyện phiền phức.

Giản Nhụy Ái giống như nằm mơ, tựa vào lồng ngực của anh, thật ra thì có lúc cô cũng lo được lo mất, giống như cảm thấy hạnh phúc tựa như một giấc mơ, có lúc mơ hồ có lúc lại rõ ràng như vậy. Nhưng cô biết đó không phải là mơ, mà là thật.

Cô đem gò má đầy nước mắt của mình tựa vào ngực của Đơn Triết Hạo thì thầm: “Hạo, anh đối xử với em thật tốt.”

Đơn Triết Hạo xoa đầu của cô, nhìn bộ dáng ngây ngốc của cô, làm cho anh yêu thích không buông tay. “Biết anh đối xử rất tốt với em, vậy em cũng nên đồng ý với anh, cuối tháng này chúng ta đính hôn có được không?”

“A!” Đại não Giản Nhụy Ái chưa kịp phản ứng, Đơn Triết Hạo đã ném cho cô một quả bom khác, “Đính hôn?”

“Đúng, anh đã sắp xếp mọi chuyện xong cả rồi, sẽ chờ Tiếu Nhụy của anh đồng ý.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nhìn cô, thấy cô không có phản ứng, lại khiến anh thấp thỏm hỏi “Chẳng lẽ em không đồng ý với anh sao?”

“Không có, không có...” Giản Nhụy Ái kích động trả lời, làm sao cô có thể không đồng ý?

Đơn Triết Hạo đối xử với cô tốt như thế, vì cô mà làm rất nhiều việc như thế, đi khắp thế giới này cũng không có ai hy sinh vì người khác như thế, cô nằm mơ cũng muốn trở thành vợ của Đơn Triết Hạo, cả đời đi bên cạnh anh.

“Không có, vậy coi như em đồng ý.”

Giản Nhụy Ái xấu hổ gật đầu một cái, cánh tay trắng như tuyết của cô vòng chắc qua cổ của Đơn Triết Hạo, rúc vào trên ngực của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ.

Đơn Triết Hạo thỏa mãn nhắm mắt lại, hưởng thụ ôn nhu dị thường trong ngực, bàn tay vuốt ve chiếc lưng của cô, hi vọng nháy mắt một cái sẽ qua tháng sau ngay.

Anh sẽ ở trước mặt mọi người, chứng minh cô là người phụ nữ của anh. Thời khắc ấy vô cùng tuyệt đẹp!

...

Đơn Triết Hạo đưa Giản Nhụy Ái đến một tiệm trang điểm, cô ngạc nhiên không hiểu nhìn anh, mạnh mẽ ép buộc cô ra khỏi nhà, chính là muốn mang cô trang điểm sao

“Tiểu Nhụy, một chút nữa cùng anh tham gia một buổi tiệc nhé.” Đơn Triết Hạo nói một cách đơn giản, giống như căn bản cũng không cho Giản Nhụy Ái cơ hội cự tuyệt.

Giản Nhụy Ái ngẩn người, dạ tiệc? Cô không thích cái nơi a dua nịnh hót như thế “Em không muốn đi, anh cứ đi một mình đi!”

Thật không thích đi tới đó, cứ nói chuyện cười giỡn với nhau, rõ ràng không biết mà, tại sao phải giả bộ rất quen thuộc? Như vậy để cho cô không thoải mái, hơn nữa nếu Đơn Triết Hạo uống rượu, đến lúc đó cô chẳng khác nào kẻ ngu,

“Nếu như em không đi, vậy anh sẽ không có bạn gái rồi, chẳng lẽ em muốn người khác xem ông xã của em là trò cười sao?” Đơn Triết Hạo vô tội nói xong, anh biết Giản Nhụy Ái sẽ mềm lòng mà chấp nhận, anh còn hiểu cô hơn cả cô

Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, nghe giọng nói đáng thương của anh, hơn nữa cô đã bị lừa gạt mang đến đây rồi, cũng không có cái gì ra về cả.

“Được rồi!” Cô chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Đơn Triết Hạo nghe cô đồng ý, ôm cô đi ra ngoài xe, “Vậy chúng ta liền vào thôi!”

“Hạo, anh làm gì đấy? Thật là nhiều người nhìn, nhanh thả em xuống.” Giản Nhụy Ái giùng giằng, đạp hai chân, sắc mặt ửng hồng, người đàn ông này thật không sợ ai cả

“Nhìn cái gì, em là vợ của anh còn sợ cái gì?” Tâm tình Đơn Triết Hạo đang rất tốt, anh hận không thể để người của toàn thế giới cũng biết bọn họ ân ái, những người này làm anh còn cảm thấy chưa đủ.

Quản lý của salon trang điểm nhìn thấy Đơn Triết Hạo thì nhiệt tình tiếp đón: “Cậu Đơn, tiểu thư, chào hai người!” Ánh mắt cô ta liếc nhìn Giản Nhụy Ái, quần áo đơn giản, nhưng người hiểu biết cũng biết những bộ quần áo trông bình thường như thế này, đều do những nhà thiết kế nổi tiếng ở nước Pháp may, mỗi món đều là số lượng có hạn.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái đến gần sát lồng ngực mình, “Gọi ông chủ của các người ra, bảo ông ta tự mình trang điểm cho vợ tôi.”

“Được, cậu Đơn, cô Đơn, mời các người chờ.” Quản lý cửa hàng cũng coi như mắt tinh, nhưng không ngờ cô gái này lại là vợ của Đơn Triết Hạo

Giản Nhụy Ái rất xấu hổ, thẹn thùng, chỉ ra ngoài dự một buổi tiệc tối thiết nghĩ không cần xa xỉ như thế, nhưng Đơn Triết Hạo lại thích như thế.

Mấy ngày nay từ trên xuống dưới nhà họ Đơn, đều thấy Đơn Triết Hạo chăm sóc cẩn thận mình như thế, móc tim móc phổi trao cho Giản Tử Hạo, cái gì cũng để cho bọn họ sử dụng những món đồ tốt nhất

Thật ra thì cô căn bản cũng không cần xa xỉ phô mai, nhưng anh sẽ nói cô phải là cô gái tốt nhất thế giới, cô cũng nói không lại anh, dần dà, anh lấy cái gì thì cô dùng cái đó

Cô cũng sắp bị anh dưỡng thành một cô gái hám tiền rồi!

Chương 42

TRỞ THÀNH TIÊU ĐIỂM CỦA CẢ HỘI TRƯỜNG

“Hạo, anh thường xuyên đến nơi này sao? Hơn nữa còn mang theo phụ nữ tới đây.” Giản Nhụy Ái không phải cô gái không biết gì, nhìn thái độ của người quản lý cũng biết, hơn nữa còn biết ông chủ nơi đây, chẳng lẽ Đơn Triết Hạo thường mang phụ nữ tới nơi này. Lòng của phụ nữ rất nhỏ, đặc biệt đối với người đàn ông mà mình yêu thương

“Thế nào? Em ghen sao?” Đơn Triết Hạo ngắt sống mũi của cô, mỉm cười cung chiềу, anh rất thích nhìn vẻ mặt ghen tuông của Giản Nhụy Ái. Như vậy, để cho anh cảm thấy Giản Nhụy Ái quan tâm mình.

“Đơn Triết Hạo, không cần không có việc gì lại thích tới tìm tôi, cậu biết tôi rất bận mà.” Kid đi xuống lầu, nhìn thấy Giản Nhụy Ái thì giật mình đờ người, “Không phải cô đã chết rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Giản Nhụy Ái cũng ngạc nhiên không kém Kid ẻo lả, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo: “Tiệm này cũng là của anh ta sao?”

“Tất nhiên, xem một chút phong cách cửa hàng, đương nhiên là của Kid ta.” Kid không thích người khác coi thường trình độ của anh.

“Không nhìn ra.” Giản Nhụy Ái thành thật trả lời, quả thật không nhìn ra cửa hàng này là của anh ta, phong cách cũng không

giống nhau.

Kid không ngờ Giản Nhụy Ái trả lời thảng thảng như vậy, không vui trọn trảng mắt, xem ra Giản Nhụy Ái thật là thiên địch, “Không nhìn ra cũng không cần nhìn.”

Giản Nhụy Ái nghe xong lời nói của anh, hiển nhiên lúng túng, hơn nữa cô cũng chỉ chăng để ý nhiều đến chuyện đó “Thật xin lỗi.”

Kid nhìn Giản Nhụy Ái: “Không ngờ cô vẫn sống tốt như thế, người đàn ông Đơn Triết Hạo là vì cô mà đau lòng...”

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuống rồi, “Tôi không phải tới nghe cậu nói nhảm, nhanh trang điểm và chuẩn bị quần áo cho cô ấy đi.”

Anh đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, bắt chéo chân, lấy một tờ báo lên xem để giết thời gian, anh biết Kid sẽ trang điểm cho Giản Nhụy Ái xinh đẹp đến chói mắt, giao cho Kid thì anh vô cùng yên tâm.

Kid nhìn Đơn Triết Hạo không nể mặt mình, le lưỡi với anh một cái, “Đi thôi!”

Giản Nhụy Ái nhìn Kid xoay người rời đi, nhìn động tác nam không ra nam nữ không ra nữa mới xác thực Kid đang nói chuyện với mình, để cho cô có cảm giác không thích khó nuốt xuống. Vội vàng đi theo anh ta rồi im lặng ngồi xuống một cái ghế, tựa như búp bê vải để cho anh ta bắt đầu thao tác.

Thì ra trang điểm lại phiền hà như thế, Kid khi thì nắm lấy tóc của cô, khi thì bôi trét trên mặt cô.

“Nói cho tôi biết một chút, tại sao cô lại từ người chết đi rồi sống lại?” Kid đánh vỡ không khí yên tĩnh, tò mò hỏi.

Anh thật sự rất tò mò về Giản Nhụy Ái, thử xong áo cưới thì nhận được tin tức cô tử vong, hôm nay lại xuất hiện hoàn hảo không sứt me tại trước mắt mình, chẳng lẽ Đơn Triết Hạo có bản lĩnh đi đến địa ngục cướp cô từ tay Diêm Vương về.

Những thứ thần thoại này nói cho nhi đồng nghe, bọn họ có thể tin tưởng, còn anh thì không tin tưởng.

“Tôi không chết, chỉ ra nước ngoài.” Giản Nhụy Ái nhàn nhạt nói ra.

Những việc hoang đường mà cô đã làm thì để người khác biết một chút cũng không sao, hơn nữa người này cũng là bạn bè tốt với Đơn Triết Hạo.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt Giản Nhụy Ái đã có một lớp phấn trắng, thêm lớp má hồng, tóc uốn lọn dài xuống, khiến cho cô nhìn rất đáng yêu xinh đẹp.

“Đi thôi, chúng ta đi chọn trang phục dạ hội!” Kid nhắc nhở Giản Nhụy Ái đang chăm chú ngắm nhìn mình.

Giản Nhụy Ái bị người khác phát hiện mình đang ngắm nghía thì trên mặt khẽ đỏ ửng lên, đi theo Kid lên lầu, những quần áo trên

lâu làm cho cô choáng ngợp ngây người, quần áo dạ hội đủ loại màu sắc, còn có cả áo cưới.

“Cô thích tự chọn lựa chứ? Không ít chứ” Kid rất có tự tin về quần áo của mình, dù sao các bộ quần áo này đều là anh thiết kế ra, để cho Giản Nhụy Ái tự lựa chọn quần áo mình thích, mặc kệ cô chọn lựa bộ nào cũng không bị lỗi.

Quần áo nhiều như vậy đặt ở trước mặt Giản Nhụy Ái đã khiến cô nhìn hoa cả mắt, cũng không biết nên chọn bộ nào nữa rồi. Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Kid: “Tôi...”

Kid trợn trăng mắt, liếm liếm đôi môi, đưa tay một chiếc đầm dạ hội ném về phía Giản Nhụy Ái, “Chọn đầm này đi!”

Giản Nhụy Ái cầm chiếc đầm, ngó ngắn, màu xanh ngọc dài, phải mặc chiếc đầm này như thế nào? Cô cứ ngây ngốc nhìn Kid mà không biết nên bắt đầu từ đâu.

Vừa nhìn đến ánh mắt ngây ngốc của cô, Kid cảm thấy khó chịu, chưa có người nào dám chất vấn những thiết kế của anh, mà Giản Nhụy Ái đã chất vấn anh hai lần rồi, “Đúng, chính là nó, đi vào thay nhanh một chút!”

Õm ờ đầy cô vào phòng thay quần áo, hờ lạnh mấy tiếng, xoay người đi uống cà phê, không uống cà phê để giải tỏa tức giận, chắc chắn anh sẽ nổi giận với cô gái ngu ngốc Giản Nhụy Ái này.

Giản Nhụy Ái mặc bộ đầm dạ hội, đứng ở phòng thay quần áo do dự thật lâu, cũng không dám ra ngoài, quần áo này thật sự có thể

mặc ra cửa không?

Kid không kiên nhẫn được nữa, gõ cửa rầm rầm “Này cô gái kia! Cô sinh con ở trên trong đó luôn hay sao, nhanh ra ngoài xem.”

Anh không có nhiều thời gian như thế, cũng không muốn lãng phí thời gian với cô, khi anh phải tự mình trang điểm đã lãng phí không ít thời gian, còn đi theo cô nãy giờ đã lãng phí bao nhiêu thời gian rồi.

Giản Nhụy Ái không có cách nào khác, bị Kid gọi như đòi mạng nên cô phải đi ra, Kid lấy một dây chuyền màu xanh biển, giúp cô đeo vào, “Thật là xinh đẹp, vịt con xấu xí đến tay tôi cũng biến thành một con thiên nga trắng xinh đẹp.”

Trong lời nói hình như có chút kỳ quái, Giản Nhụy Ái nhìn Kid, lại bị anh cưng rắn lôi xuống lâu.

Mọi người nhìn thấy cô gái mặc quần jean lắc mình một cái đã biến thành công chúa xinh đẹp tuyệt trần, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Kid tương đối có lòng tin vào tác phẩm này của mình, lôi kéo Giản Nhụy Ái đến muộn đi tranh công với Đơn Triết Hạo rồi, không ngờ Giản Nhụy Ái đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo, lại có cảm tưởng rất khác nhau.

Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái thì đứng lên, nhíu mày lại, giọng nói cứng ngắt, “Kid cậu lựa chọn quần áo gì cho cô ấy

vậy?”

Anh nhìn chiếc đầm dạ hội trên người Giản Nhụy Ái, thay vì nói là đầm, không bằng nói là mấy mảnh vải rách ghép lại thành. Mặc dù nhìn vào cực kỳ xinh đẹp, nhưng trước ngực cô cũng có thể nhìn thấy rãnh ngực, chiếc đầm khoe lưng, nhìn thấy cả mảnh sắc xuân đằng sau, từ bên cạnh có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đây chính là quần áo dạ hội sao, tựa như đầm đi quyến rũ đàn ông vậy.

Nghĩ tới chuyện Giản Nhụy Ái sẽ mặc chiếc đầm này đi dự tiệc, những ánh mắt theo dõi của đám đàn ông ở đó, chỉ mới nghĩ thôi đã làm cho anh chẳng có chút cảm giác thoải mái nào cả, anh đến nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp đem áo khoác của mình choàng trên người Giản Nhụy Ái.

Người đàn ông như Đơn Triết Hạo tuyệt đối không cho phép người phụ nữ mình yêu mến bị đàn ông khác hưởng thụ,

Kid chần chờ nhìn Đơn Triết Hạo, có phải là đôi mắt của người đàn ông này có vấn đề hay không, chiếc đầm xinh đẹp như thế nhưng anh ta lại không vừa ý là sao?, “Bộ y phục này không ổn ở chỗ nào? Hơn nữa rất hợp với Giản Nhụy Ái, xinh đẹp như vậy. Nhất định sẽ trở thành tiêu điểm của cả hội trường.”

Nghe đến hai chữ ‘tiêu điểm’, Đơn Triết Hạo càng thêm khó chịu, nhíu chặt lông mày, giọng nói trở nên cứng rắn, “Kid, lập tức đổi cho cô ấy chiếc đầm khác, đổi chiếc đầm kín đáo một chút.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, khom người nhìn chiếc đầm dạ hội của mình, quả thật có chút hở hang “Hạo, thật ra thì bộ quần

áo này rất đẹp mắt. Mâu chốt là cô không muốn đi thay quần áo, mặc những chiếc đầm dạ hội như thế này rất phiền toái.

“Đúng, Đơn Triết Hạo, cậu quá bảo thủ, hiện tại đầm dạ hội phải lộ như thế này mới đúng phong cách thời trang, kính đáo quá ai muốn nhìn, Giản Nhụy Ái mặc chiếc đầm này cơ thể như ẩn như hiện, thật xinh đẹp mà!”

“Kid, lập tức đưa cô ấy đi đổi.” Đơn Triết Hạo căn răng nghiến lợi nói xong, không ngờ Giản Nhụy Ái cũng có suy nghĩ giống Kid, nhưng dù thế nào đi nữa y phục hở hang như vậy, Giản Nhụy Ái không muốn đổi cũng phải đổi.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo đang tức giận, “Kid, đi thay quần áo thôi.”

Thật sự tính khí của Đơn Triết Hạo rất đáng ghét, Kid đi vào trong phòng quần áo, tìm ra một chiếc đầm dạ hội được xem là kính đáo nhất, một chiếc đầm dài trắng như tuyết, bên hông đính nơ con bướm. Cuối cùng cũng khiến cho Đơn Triết Hạo hài lòng, anh đưa Giản Nhụy Ái rời đi, hai người ngồi lên xe, ánh mắt Đơn Triết Hạo cứ nhìn chăm chú trên người Giản Nhụy Ái, lại làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Đơn Triết Hạo thấy hôm nay dường như cô thật sự giống như một nàng công chúa, hơn nữa còn là công chúa thuộc về anh, “Em thật xinh đẹp.”

Giản Nhụy Ái cắn môi, đỏ mặt “Cám ơn!”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái một lúc thật lâu mới lái xe đi.

Kid nhìn ôn thần Đơn Triết Hạo đi khỏi, mới thoái mái hơn, cầm lấy bộ quần áo của mình lên cau mày, “Chiếc đầm này thật khó coi sao?”.

Quản lý cửa hàng nghe ông chủ hỏi tới, cùp đuôi lấy lòng nói: “Rất đẹp, rất đẹp... Chiếc đầm này thật rất đẹp.”

“Thật? Đẹp không?” Kid nhìn Quản lý cửa hàng, ném chiếc đầm cho cô, “Được rồi, cái này cho cô.”

Quản lý cửa hàng vui mừng cầm lấy chiếc đầm, không ngớt vui vẻ nói: “Cám ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ...”

Chiếc đầm này không thể mặc ra nhưng đem ra bán nhất định sẽ được rất nhiều tiền sao.

Chương 43

LÀM BÀ MAI

Giản Nhụy Ái theo Đơn Triết Hạo đi vào dự tiệc, đi tới đi lui bên trong đều là những người mặc quần áo lộng lẫy của xã hội thượng lưu, nên cô hơi vội vàng dựa sát vào Đơn Triết Hạo.

Cô rất không thích những nơi như thế này bởi quá mức xa hoa.

“Tiêu Nhụy, đừng sợ, có anh ở đây, thả lỏng một chút.” Đơn Triết Hạo nắm tay của cô, an ủi cô.

Sự xuất hiện của bọn họ trở thành tiêu điểm nhất của bữa tiệc, rất nhiều ánh đèn rọi vào họ, Đơn Triết Hạo cầm lấy ly rượu người phục vụ bưng tới, đưa ly rượu nho cho Giản Nhụy Ái.

Vừa vào cửa, liền có rất nhiều người nối tiếp không dứt mỉm cười mời rượu bọn họ, Đơn Triết Hạo cầm ly rượu lên cười mỉm, khẽ mím môi.

Giản Nhụy Ái biết mình là bạn gái Đơn Triết Hạo, cho nên không thể khiến anh mất thề diện, nhìn có người kính mình, liền bắt chước động tác của Đơn Triết Hạo, uống một hớp rượu, nhưng có thể vì uống quá nhanh, mùi rượu xông thẳng cổ họng, giống như sắp lao ra lỗ mũi, khiến cổ họng ngứa ngáy, không nhịn được ho khan mấy tiếng.

Oa! Rượu này đắng quá!

“Tiểu Nhụy, em không sao chứ?” Đơn Triết Hạo không yên lòng vỗ lưng cho cô, thấy cô tốt hơn nhiều mới nói: “Ngốc à, rượu không thể uống nhanh như vậy, uống rượu chậm một chút thì sẽ không bị sặc.”

Đơn Triết Hạo kéo Giản Nhụy Ái đến bên cạnh bàn thức ăn, gấp mấy miếng bánh ngọt cho cô, “Đói bụng không? Ăn ít bánh ngọt đi.”

“Uhm!” Giản Nhụy Ái cảm kích nhận lấy bánh ngọt, đúng là cô đang đói bụng, từ khi bị Đơn Triết Hạo gọi đi theo, đến bây giờ còn chưa ăn gì, nhìn thấy đồ ăn cô liền quên mất hình tượng ăn từng miếng to.

“Cẩn thận một chút, ăn chậm một chút, không ai giành ăn với em, nhìn xem miệng em đầy dầu rồi.” Đơn Triết Hạo vịn mặt của cô, chăm chú lau miệng giúp cô, khi đung phai đôi môi căng mọng của Giản Nhụy Ái, anh liền cảm thấy cả người biến hóa, cổ họng khô nóng. Cô gái đáng chết, dùng ánh mắt vô tội như vậy nhìn mình, rõ ràng đang dẫn dụ mình phạm tội.

Hôm nay Cụ Duệ Tường mặc quần áo màu trắng, trời sanh anh chỉ thích màu trắng, trái ngược với Đơn Triết Hạo, nhưng ngồi trong đám người vẫn chói mắt, bên cạnh là cô gái đáng yêu, đang nhỏ giọng nói chuyện bên tai anh.

Ánh mắt của anh xuyên qua biển người duy chỉ dừng lại ở trên người Giản Nhụy Ái, mấy ngày không gặp Giản Nhụy Ái, hình như cô mập lên rất nhiều, nhìn động tác thân mật của bọn họ, cũng biết Đơn Triết Hạo rất tốt với cô.

Vốn những bữa tiệc như thế này Đơn Triết Hạo không cần đính thân tới tham dự, nhưng anh vẫn tới vì muốn đưa Giản Nhụy Ái đến trước mặt mọi người, để bọn họ biết người yêu của anh. Cụ Duệ Tường cười lạnh, Đơn Triết Hạo bề ngoài mạnh mẽ, nhưng trong lòng lại như đứa trẻ.

Vương Thiến Như đang nói chuyện, lại nhìn thấy Cụ Duệ Tường chăm chú nhìn một chỗ, ánh mắt cô ta không khỏi sáng lên, hô to: “Tiểu Nhụy, Đơn Triết Hạo...”

Cụ Duệ Tường quay đầu đưa mắt nhìn cô gái sau lưng, chỉ thấy cô nhìn mình bùi眸i, anh cũng không thể làm gì, gặp mặt ở chỗ này, tránh cũng không được.

“Hạo, Tiểu Nhụy!” Cụ Duệ Tường chào hỏi, giống như lúc trước bọn họ không có chuyện gì xảy ra. Bạn bè bình thường gặp mặt mà thôi.

Đơn Triết Hạo nhìn về phía Cụ Duệ Tường gật đầu một cái, ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực.

Giản Nhụy Ái muốn giãy giụa cũng không được, đành phải từ bỏ, sợ người đàn ông bên cạnh âm ĩ, chỉ có thể nhìn về phía bọn họ gật đầu một cái.

Vương Thiến Như chạy nhanh tới, kéo Giản Nhụy Ái từ trong ngực Đơn Triết Hạo ra, “Cậu không ở nhà với bà nội à, sao lại đến nơi này?”

“A!” Giản Nhụy Ái kinh ngạc, sững sờ mấy giây rồi nói: “Là Hạo đó, anh ấy dẫn mình đến.”

Đúng lúc, có một người đàn ông mặc áo phục đi đến, “Tổng giám đốc Đơn, đã lâu không gặp!”

Đơn Triết Hạo bắt lấy tay của người đàn ông, mỉm cười đáp lễ: “Đã lâu không gặp.”

Giản Nhụy Ái không cần đoán cũng biết người đàn ông trước mắt hắn có thân phận khá cao, nếu không Đơn Triết Hạo cũng sẽ không khách sáo với anh ta như thế.

Anh xoay người ghé vào bên tai Giản Nhụy Ái khẽ nói: “Anh đi qua đây một lát, em không được thân mật với Cụ Duệ Tường.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái bối rối, đẩy Đơn Triết Hạo một cái, anh nghĩ cô là dạng con gái gì? Cô nhìn Đơn Triết Hạo đi đến chỗ khác với người đàn ông kia, ánh mắt vẫn không thể rời khỏi anh.

Cụ Duệ Tường đứng sau lưng lặng lẽ nói: “Xem ra Tiểu Nhụy sống rất hạnh phúc.”

“Em...” Giản Nhụy Ái quay lại nhìn Cụ Duệ Tường, không biết nên nói cái gì.

“Không có gì, chúng ta không phải đã nói rõ rồi, chúng ta là bạn bè, chẳng lẽ anh lại không thể thông cảm cho em.” Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái áy náy trong lòng, cũng biết cô là người hiền lành.

“Duệ Tường, cảm ơn anh.” Giản Nhụy Ái chỉ có thể nói cảm ơn Cụ Duệ Tường, trong lòng cô Đơn Triết Hạo và Giản Tử Hạo rất quan trọng, nhưng Cụ Duệ Tường cũng có vị trí nhất định trong lòng cô.

Nếu như anh có thể hạnh phúc, cô sẽ càng thêm vui vẻ, thật ra thì chuyện cô quan tâm nhất chính là việc kết hôn của anh, nhìn Vương Thiến Như kiên trì đợi anh, cô tin tưởng nếu có Vương Thiến Như ở bên cạnh, thì anh nhất định sẽ hạnh phúc.

Mặc dù Đơn Triết Hạo nói chuyện với người khác, nhưng ánh mắt anh vẫn không thể rời khỏi Giản Nhụy Ái, anh rất sợ Cụ Duệ Tường cướp cô đi khỏi anh, trong lòng anh cảm thấy thấp thỏm không yên.

Vương Thiến Như nghe bọn họ khách sáo nói chuyện với nhau, cô không kiêng nhẫn được nữa “Hai người cứ tiếp tục nói chuyện phiếm đi nhé, em đi xem có món nào ngon không?”

Cô xoay người chạy thật nhanh như một làn khói, Giản Nhụy Ái nhìn cô mà không nhịn được cười ra tiếng.

“Duệ Tường, hình như Thiến Như rất yêu thích anh.”

“Tiểu Nhụy, em có thể giúp anh chuyện này được không?” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái, bình tĩnh hỏi.

“Duệ Tường, có việc gì anh nói đi.” Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường.

“Em đừng để Vương Thiến Như tới tìm anh nữa.” Cụ Duệ Tường nói, thật ra thì Vương Thiến Như rất tốt, nhưng trong lòng anh không thể chừa được bất kỳ ai nữa, hơn nữa với thân phận của anh, cũng không có quyền được yêu.

Anh biết rất rõ Vương Thiến Như có tình cảm với anh, cũng biết mình không thể cho cô hạnh phúc được, vậy thì đừng cho cô ấy hi vọng làm gì.

Giản Nhụy Ái không hề kinh ngạc, chuyện này cũng nằm trong dự đoán của cô, mặc dù bề ngoài Cụ Duệ Tường lạnh như băng, nhưng trong lòng anh dịu dàng và tốt bụng hơn bất kỳ ai.

Nhưng cô tin tưởng vận mệnh của ai cũng khó mà nói trước, “Duệ Tường, em không thể ngăn cản bất luận người nào làm chuyện gì, Thiến Như làm như vậy tự nhiên có nguyên nhân của cô ấy, anh cũng không thể ngăn cản cô ấy, em không đồng ý với anh, thật xin lỗi.”

“Tiểu Nhụy.” Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái sẽ không giúp mình, anh cũng không muốn ép buộc cô, “Tiểu Nhụy, anh mệt mỏi, nên đi về trước, em mau đi tìm Hạo đi, anh ta chắc là đang ghen đó.”

Giản Nhụy Ái quay đầu nhìn Đơn Triết Hạo, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, “Được rồi! Duệ Tường, anh về cẩn thận chút.”

Chuyện của anh ấy và Vương Thiến Như ngày sau còn dài, cô tin tưởng bọn họ chắc chắn sẽ có duyên phận với nhau.

Vương Thiến Như nhìn Cụ Duệ Tường đang rời khỏi hội trường, vội chạy nhanh theo sau, nhân cơ hội trùng mắt nhìn Giản Nhụy Ái, thật ra thì ngay lúc bọn họ nói chuyện, cô đã ở ngay bên cạnh nghe lén.

Giản Nhụy Ái nhìn cô khoát tay, ý bảo cô chạy nhanh theo sau, thật ra thì hai người bọn họ có thể ở chung, đối với Cụ Duệ Tường cũng không phải là chuyện xấu, dù sao thì Vương Thiến Như rất hiền lành.

“Em thấy làm bà mai rất dễ chịu à?” Đơn Triết Hạo cầm ly, đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, ôn tồn nói.

Giản Nhụy Ái chưa kịp chuẩn bị đã nghe thấy tiếng của anh, cô giật mình, “Đáng ghét.”

Người đàn ông này, lời nói lúc nào cũng đơn giản như vậy, nhưng lại có thể làm cho cô thấy thật vui vẻ, được một người đàn ông như vậy yêu thương, là chuyện hạnh phúc biết dường nào.

Chương 44

TIỆC SINH NHẬT

Thời gian trôi qua thật nhanh, sau khi Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo hiểu rõ tình cảm của nhau, cô liền ở lại nhà họ Đơn làm bà chủ.

Khi ánh mặt trời chiếu trên đường cái, thì thấy một chiếc xe Bentley sang trọng, nó chạy qua nhiều cẩn biệt thự tráng lệ, lúc đến cẩn biệt thự màu trắng thì dừng lại.

Giản Nhụy Ái khẽ mỉm cười, cô nhìn mồ hôi đang rịn ra trên trán của Giản Tử Hạo nói, “Khắp người đều là mồ hôi, con có thấy nóng không?” Rồi đưa tay khẽ lau đi mồ hôi trên trán Giản Tử Hạo.

“Mẹ, con không sao, mẹ nhanh lên chút đi! Tiệc sinh nhật sắp bắt đầu rồi.” Trên mặt Giản Tử Hạo toàn mồ hôi, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới tâm trạng vui vẻ của cậu lúc này.

Giản Nhụy Ái khẽ cười, quay đầu nói với tài xế: “Anh trở về trước đi, một lúc nữa hãy đến đón chúng tôi.”

“Vâng!” Tài xế xuống xe mở cửa cho mọi người, khi mọi người xuống xe hết, mới chạy xe rời đi.

Giản Tử Hạo cầm búp bê Barbie vui vẻ kéo tay của Giản Nhụy Ái, “Mẹ, nhanh lên chút, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.”

“Được, được... Con đừng kéo mẹ nữa.” Chân Giản Nhụy Ái đi giày cao gót cao 10 cm còn bị Giản Tử Hạo kéo đi.

Cô quá nuông chiều Giản Tử Hạo rồi, đi vào biệt thự, trong sân có rất nhiều người đứng, mọi người đều mặc quần áo vô cùng lộng lẫy, nhưng không có ai mặc âu phục, mà lại mặc quần áo bình thường.

Có thể nói, bên trong đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Đột nhiên, một cô bé xuất hiện, mặc áo đầm màu hồng, trên đầu cài nơ bướm bướm, giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích, cũng là nhân vật chính trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay, bạn cùng lớp của Giản Tử Hạo.

Hôm nay cô dẫn Giản Tử Hạo đến tham gia tiệc sinh nhật của bạn học.

“Tử Hạo, cậu đến rồi.” Cô bé ngẩng đầu lên nhìn Giản Nhụy Ái, “Chào dì!”

“Tốt lắm... Tiếu Hi, hôm nay trông con thật xinh đẹp.” Giản Nhụy Ái cầm tay Tiếu Hi.

Tiếu Hi rất ngoan ngoãn, thường cùng Giản Tử Hạo đến nhà chơi, tuy cô bé còn nhỏ tuổi nhưng lại rất lễ phép.

Guong mặt Giản Tử Hạo khẽ ửng hồng, cầm búp bê đến trước mặt Tiếu Hi, “Cái này tặng cậu, sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn!” Mắt Tiếu Hi tỏa sáng khi nhìn thấy búp bê, xem ra cô bé rất thích búp bê.

Hơn nữa, các bé gái đều thích búp bê mà.

Cha mẹ Tiếu Hi nhìn thấy Giản Nhụy Ái đến, mặc dù Đơn Triết Hạo không đến, nhưng ở giới thương nhân mọi người đều biết Đơn Triết Hạo rất thương con trai, đối xử với vợ của mình tốt vô cùng, luôn coi như báu vật.

Bọn họ làm ăn đều không lớn bằng Đơn Triết Hạo, tương lai rất nhiều việc phải dựa vào Đơn Triết Hạo, hôm nay vợ và con Đơn Triết Hạo đến nhà bọn họ, bọn họ làm sao có thể chậm trễ?

Cha mẹ Tiếu Hi vội vàng cầm ly rượu qua đón tiếp. Tiếu Hi nhìn thấy cha mẹ mình, “Cha mẹ xem búp bê có đẹp không?”

“Đẹp, đẹp...” Mẹ Tiếu Hi vui vẻ nói, ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, “Giản tiểu thư, chúng tôi không ngờ cô sẽ đến tham gia tiệc sinh nhật của Tiếu Hi, thật là cảm ơn cô nhiều.”

“A, việc này không có gì đâu. Tiếu Hi là cô bé ngoan, lại là bạn học của Tử Hạo, nên tôi dẫn con đến.” Giản Nhụy Ái khách sáo trả lời.

“Tiếu Hạo...” Ba Tiếu Hi nhìn Giản Tử Hạo, mắt tỏa sáng, “Đây không phải là một thiên tài âm nhạc sao, tôi đã từng xem qua rất nhiều tiết mục của cậu bé.”

Mẹ Tiếu Hi nhìn Giản Tử Hạo, dáng dấp anh tuấn, vừa là thiên tài âm nhạc, phía sau lại có tập đoàn Đơn thị, nếu cậu bé và Tiếu Hi nhà bọn họ quen nhau thì quá tốt. Tương lai Tiếu Hi nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc, hơn nữa mẹ chồng lại tốt bụng như vậy, bà vui mừng cười, đề nghị: “Tử Hạo, cháu là nghệ sĩ chơi nhạc, vậy có thể biểu diễn một bài nhạc trong sinh nhật của Tiếu Hi không?”

Giản Tử Hạo khó xử nhìn Giản Nhụy Ái, thấy Giản Nhụy Ái gật đầu, mới đồng ý.

Tiểu Hi thấy Giản Tử Hạo đồng ý biểu diễn một bài nhạc trong sinh nhật của mình, cô bé phát ra nụ cười toả sáng như ánh mặt trời rực rỡ.

Khi cậu đứng trên sân khấu, tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn bé trai anh tuấn, chỉ thấy cậu bé ngồi yên lặng bên cạnh đàn Piano, mở đàn Piano ra.

Mọi người đều thấy kỳ quái, tuổi nhỏ như vậy mà có thể đàn Piano sao?

Chỉ là, mấy giây sau, trong không gian yên tĩnh bỗng xuất hiện khúc ca sinh nhật thật vui vẻ, thật êm tai...

Khúc ca sinh nhật rất ngắn, chỉ có mấy phút, đợi đến khi bản nhạc kết thúc, tất cả mọi người đều không thể tin nổi cậu bé tuổi còn nhỏ, lại có thể đàn tốt đến như vậy.

‘Bốp bốp’ tiếng vỗ tay vang lên ở giữa biệt thự, Giản Tử Hạo ung dung cúi người chào, đi xuống sân khấu.

Mẹ Tiêu Hi cười tán thưởng, “Giản tiếu thư, cô thật biết cách dạy con, dạy Tiêu Hạo biết nhiều thứ như vậy.”

“Không có, Tiêu Hạo, từ nhỏ đã yêu âm nhạc, lại thích biểu diễn ở trước mặt người khác, làm mọi người chê cười rồi.” Giản Nhụy Ái không thích giao thiệp, nhưng tham gia tiệc sinh nhật của người có tiền thì trò chuyện rất quan trọng.

Cô sống cùng Đơn Triết Hạo đã lâu, nên biết mẹ Tiêu Hi cũng không phải đang khen Giản Tử Hạo, cô ta chỉ muốn tâng bốc cô, dù sao danh tiếng của Đơn Triết Hạo cũng khiến người khác phải nể mặt kiêng kỵ ba phần.

Tiêu Hi nhìn Giản Tử Hạo đi xuống, “Cám ơn Tử Hạo, cậu đánh đàn thật hay, còn hay hơn cô giáo âm nhạc rất nhiều.”

“Chứ sao, tờ đàn Piano rất đẳng cấp, chỉ có ba Duệ Tường mới đàn hay hơn tờ.” Giản Tử Hạo kiêu ngạo nói.

“Thật sao, ba Duệ Tường? Chú ấy rất lợi hại?” Tiêu Hi tò mò hỏi.

“Đúng vậy, ba Duệ Tường đánh đàn lợi hại nhất thế giới.”

Hai người nói chuyện, khiến người lớn buồn cười, mẹ Tiêu Hi nói: “Tiêu Hi, con dẫn Tiêu Hạo đi qua bên kia, hôm nay quản gia chủ trì trò chơi. Nhớ chăm sóc Tiêu Hạo thật tốt.”

“Dạ, mẹ.” Tiêu Hi kéo Giản Tử Hạo chạy về phía quản gia.

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo đến trước mặt quản gia, mới thoải mái, thấy có người tìm mẹ Tiếu Hi nói chuyện liền bảo, “Không có gì, cô có chuyện cứ đi đi, tôi đi dạo một chút.”

“Vậy thật xin lỗi, tôi không tiếp chuyện được nữa.” Mẹ Tiếu Hi áy náy xong liền đi qua phía đó.

Cô ta đi rồi, Giản Nhụy Ái thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác như vậy cô thật không thích, nếu không tiếp đãi cô, cô thấy càng tốt hơn.

Hơn nữa cô cũng không cần vắt hết óc ra suy nghĩ phải nói gì mới không thất lễ, mọi người ninh hót cô, cũng không phải là nhìn mặt mũi của cô, mà xem mặt mũi Đơn Triết Hạo, điều này Giản Nhụy Ái biết rõ vô cùng.

Giản Nhụy Ái thoải mái nhàn nhã đi dạo trong sân, sân rất lớn, hoàn cảnh cũng thật tốt, cô thật hy vọng được nhàn nhã đi dạo, đợi đến khi bữa tiệc kết thúc liền dẫn Giản Tử Hạo đi về.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Qua phân nửa thời gian, liền nghe thấy tiếng của Tiếu Hi, “Cha mẹ, nhanh đi cứu Tử Hạo.”

Nghe thấy Giản Tử Hạo gấp chuyện không may, sắc mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt, kinh hoàng kéo Tiếu Hi, “Sao vậy? Tiếu Hạo xảy ra chuyện gì?”

Giản Nhụy Ái vì quá quan tâm mà kích động, nên có chút lớn tiếng, làm Tiếu Hi hoảng sợ nhìn Giản Nhụy Ái, nói yếu ớt: “Tử

Hạo, ở bên kia...”

Không chờ Tiếu Hi nói hết câu, Giản Nhụy Ái vội vàng chạy tới, cô thật lo lắng cho Giản Tử Hạo, cô rất sợ có chuyện gì xảy ra.

Mọi người cũng đi theo Giản Nhụy Ái, có người lo lắng, có người hả hê, chuẩn bị xem nào nhiệt.

Tay Giản Tử Hạo chỉ vào người đàn bà tóc tai bù xù, mặc quần áo rách rưới, trong tay cầm bánh ngọt, “Bà già bẩn thỉu, trả bánh ngọt lại cho Tiếu Hi, đó là bánh ngọt Tiếu Hi thích nhất.”

“Tiếu Hạo, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Giản Nhụy Ái nhìn người đàn bà, cô kéo Giản Tử Hạo qua, xem cậu có bị thương hay không.

Chương 45

ĐƠN TRIẾT HẠO BỊ DOẠ HOÀNG SỢ

“Tiểu Hạo, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Giản Nhụy Ái vừa nhìn người đàn bà, vừa kéo Giản Tử Hạo qua, xem cậu có bị thương không.

Ba Tiểu Hi nhìn thấy người lạ xuất hiện trong nhà liền cảm thấy kỳ quái, quát lớn: “Sao bà lại ở chỗ này? Đi ra ngoài nhanh lên, nếu không tôi báo cảnh sát, bà làm loạn ở nhà của tôi.”

Người đàn bà rõ ràng không để ý đến lời nói của ba Tiểu Hi, ánh mắt tàn nhẫn làm cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ, ánh mắt này rất giống Đơn Triết Hạo.

Người đàn bà lại ngồi xuống cầm bánh ngọt ăn, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người khác, ngay khi bà ta ngồi xuống thì chiếc nhẫn trong túi áo rớt ra.

Giản Nhụy Ái sờ ngón tay cô, nhẫn của cô lại không cánh mà bay, ánh mắt cô nhìn chăm chú chiếc nhẫn người đàn bà nhặt lên, đúng vậy, đây không phải là chiếc nhẫn của cô sao, làm sao có thể ở trên tay của bà ta?

“Trả nhẫn lại cho tôi.” Vẻ mặt Giản Nhụy Ái nặng nề nói.

Người đàn bà cầm lấy chiếc nhẫn, nhìn Giản Nhụy Ái chăm chằm “Dựa vào cái gì mà trả lại cô?”

“Đó là nhẫn của tôi, xin bà mau trả lại cho tôi.” Giản Nhụy Ái nghiêm túc nhìn chăm chú chiếc nhẫn, cô rất sợ bà ta làm hư chiếc nhẫn.

Người đàn bà lại cầm nhẫn càng chặt, “Ai nói nhẫn là của cô, nó là của tôi, sao cô lại muốn tôi trả lại nó cho cô.”

“Giản tiểu thư, sao lại thế này?” Mẹ Tiểu Hi quan tâm hỏi.

Giản Nhụy Ái nhìn chiếc nhẫn, toàn thân cô đều căng thẳng, “Nhẫn của tôi ở trong tay bà ta.”

Ba Tiểu Hi không ngờ muốn tông bốc Giản Nhụy Ái, lại làm cô xảy ra chuyện ở trong nhà mình, liền gầm lên: “Người đàn bà điên, bà ăn vụng ở nhà của tôi, còn đi trộm nhẫn của người khác, thật là người không có đạo đức, bà chờ bị cảnh sát bắt đi!”

Giao mọi chuyện cho cảnh sát, anh ta cũng bót việc.

“Đợi một lát.” Người đàn bà thấy ba Tiểu Hi cầm điện thoại chuẩn bị gọi cảnh sát, liền đặt chiếc nhẫn bên miệng, “Nếu anh dám gọi cảnh sát, tôi sẽ nuốt chiếc nhẫn này.”

“Đừng. Anh không thể báo cảnh sát, chiếc nhẫn kia rất quan trọng với tôi.” Sắc mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt, nhìn hành động của người đàn bà, sợ bà ta thật sự nuốt chiếc nhẫn vào bụng. “Phu nhân, bà không nên kích động, chúng tôi sẽ không báo cảnh sát.”

Người đàn bà cười hì hò, “Cô muốn chiếc nhẫn sao?”

“Muốn, chỉ cần bà trả lại nhẫn cho tôi, tôi sẽ cho bà rất nhiều đồ ăn.” Giản Nhụy Ái nhìn chiếc nhẫn cẩn thận nói.

Mặc kệ thế nào chiếc nhẫn đều đang ở trong tay bà ta, quan trọng là lấy lại được nhẫn, vì đây chính là chiếc nhẫn trước kia Đơn Triết Hạo cầu hôn cô, cô nhất định không thể làm mất nó.

Người đàn bà im lặng nhìn Giản Nhụy Ái một lúc lâu, giống như đang suy nghĩ lời nói của cô, nhìn cô mặc quần jean và áo màu trắng đơn giản, nhìn như bình thường, nhưng đều là quần áo số lượng làm theo yêu cầu, mỗi bộ quần áo đều có giá trị xa xỉ.

Hơn nữa nhìn những người bên cạnh, đều mặc quần áo sang trọng lộng lẫy, cũng đều là người có tiền, ngoài miệng mỉm cười gian: “Cô nghĩ tôi là heo sao, tôi không muốn ăn, tôi muốn...” Bà ta đưa lên năm ngón tay.

Ba Tiểu Hi hét to: “Năm mươi vạn, bà ăn cướp sao!”

“Năm mươi vạn?” Người đàn bà vui mừng trong lòng, năm mươi vạn? Bà ta chỉ muốn lấy năm vạn mà thôi, căn bản không có nói năm mươi vạn, nhưng tự anh ta nâng cao giá tiền cho bà, sao bà ta lại không muốn chứ, “Đúng vậy, nếu không được tôi liền nuốt nhẫn xuống.”

“Đừng, được, năm mươi vạn thì năm mươi vạn, tôi gọi Triết Hạo đem tiền qua, bà trăm ngàn lần không được nuốt nhẫn xuống.” Trán Giản Nhụy Ái rộn mồ hôi, cô thật lo lắng người đàn bà điên này nuốt nhẫn xuống.

Giản Tử Hạo trùng mắt nhìn bà ta, “Mẹ, mẹ thật sự đưa bà ta năm mươi vạn?”

“Đúng vậy, nếu không nhẫn cầu hôn của mẹ và ba vẫn ở trong tay bà ta, chiếc nhẫn kia rất quan trọng với mẹ.”

“Quan trọng cũng không cần đòi năm mươi vạn, úc hiếp người quá.” Mẹ Tiểu Hi trợn trắng mắt, cô ghét nhất loại người giống như người đàn bà ở trước mắt.

“Không có gì đâu phu nhân, tôi gọi Triết Hạo qua đây, anh ấy đang họp gần chỗ này, chắc sẽ đến rất nhanh.” Giản Nhụy Ái không nói dối, chỉ cần Đơn Triết Hạo qua đây, chiếc nhẫn của cô liền giữ được.

Mẹ Tiểu Hi nghe thấy Đơn Triết Hạo sắp đến, liền tỏ vẻ áy náy “Thật xin lỗi, người trong nhà không coi được, khiến cô và Đơn tiên sinh phiền toái rồi.”

Ánh mắt người đàn bà mở to, nhìn Giản Nhụy Ái nói: “Cái gì, Đơn tiên sinh? Cô gọi ai đưa tiền qua?”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn người đàn bà đang xúc động, ngẩn người bật thốt lên: “Đơn Triết Hạo!”

“Cái gì?” Người đàn bà điên chẳng khác nào bị kích thích, bỏ nhào qua muốn bắt lấy Giản Nhụy Ái, may nhờ ba Tiểu Hi kịp thời kéo Giản Nhụy Ái ra, bà ta giống như nỗi cơn điên.

Bảo vệ nhân lúc bà ta nỗi điên liền bắt được bà ta, đoạt lấy chiếc nhẫn ở trong tay bà.

Người đàn bà nỗi điên lén giãy giụa, “Buông ra, người phụ nữ xấu xa, không có chuyện gì cô gọi Đơn Triết Hạo đến làm gì?”

Giản Tử Hạo căng thẳng nhìn Giản Nhụy Ái: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Mẹ, không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái bị hù doạ, nhìn ba Tiểu Hi cười cười, tỏ lòng biết ơn.

Cô thật không hiểu vì sao khi người đàn bà nghe thấy tên Đơn Triết Hạo, thì sẽ nỗi điên, bà ta và Đơn Triết Hạo có quan hệ sao?

Không thể nào, người thân của Đơn Triết Hạo sẽ không nghèo khổ như vậy, mỗi người đều nỗi tiếng và xinh đẹp, vậy người đàn bà điên này là ai? Giản Nhụy Ái vô cùng tò mò với chuyện này.

“Bà và Đơn Triết Hạo có quan hệ gì? Vì sao tôi không thể gọi anh ấy?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc hỏi, cô nhìn kỹ người đàn bà, cảm thấy ánh mắt bà cực kỳ giống Đơn Triết Hạo, ánh mắt cũng cố chấp và kiêu ngạo như vậy.

Bà ta nhìn cô đè phong, “Cô muốn làm gì? Tôi sẽ không nói cho cô biết đâu.”

“Mẹ, ba đến.” Giản Tử Hạo chỉ vào chiếc xe bên ngoài tường rào, chính là chiếc xe Ferrari sang trọng.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn chiếc xe bên ngoài.

Người đàn bà giật mình, cắn tay bảo vệ, hung hăng đẩy bảo vệ ra rồi vội vàng chạy đi, thừa dịp mọi người sững sờ liền trốn mất.

Bà không thể để cho Đơn Triết Hạo nhìn thấy bà ta, tuyệt đối không thể cho anh nhìn thấy bà ta thảm hại, nếu không người khác nhất định sẽ chê cười Đơn Triết Hạo.

Vì suy nghĩ cho Đơn Triết Hạo, nên bà ta phải chạy trốn!

Giản Nhụy Ái kỳ quái nhìn người đàn bà chạy đi, thấy bảo vệ đang muốn đuổi theo bà ta, cô kêu lên: “Không cần đi.”

“Tại sao không đuổi theo? Tổng giám đốc Đơn đến, nhất định sẽ thay cô lấy lại công bằng.” Ba Tiểu Hi không thể hiểu nổi, bần thần Đơn Triết Hạo như vậy dư sức đối phó với bà ta.

“Không cần, nhẫn của tôi tìm được thì tốt rồi, những chuyện khác không sao hết, làm người phải khoan dung và độ lượng.” Trong lòng Giản Nhụy Ái lo lắng bất an, cứ có cảm giác người đàn bà kia không phải là người đơn giản,

Nhưng mà rốt cuộc bà ta và Đơn Triết Hạo có quan hệ như thế nào?

Duyên phận vĩnh viễn đều đúng dịp như vậy, lúc người đàn bà chạy trốn Đơn Triết Hạo, bà ta không ngờ rằng bà ta lại va chạm phải xe Đơn Triết Hạo.

Còn kém nửa thước liền tông vào bà ta, theo quán tính bà ta liền ngã ngồi trên đường.

Trong lòng vốn không yên nén suýt bị xe thế thao sang trọng đụng. Đúng là thiên đường có lối bà ta không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào!

“Ai...” Ngẩng đầu lên nhìn thấy người trong xe, bà vội vàng cúi thấp đầu xuống, đứng lên vội vàng chạy mất, những lời muốn mắng đều nuốt vào bụng.

Thì ra, mới vừa rồi đứa bé gạt bà ta, Đơn Triết Hạo không đến, đây mới là xe của Đơn Triết Hạo, lại bị bà ta đụng phải.

Đơn Triết Hạo ngồi trên xe, nhìn người đang muốn chạy trốn, anh rõ ràng đụng phải người, nhưng không ngờ người bị đụng lại chạy trốn, trời sinh anh có cảm giác khá nhanh nhẹ, liền mở cửa xe đi xuống, bước nhanh tới bắt lấy người đàn bà đang muốn chạy trốn, tóm bà ta trở về, “Người đàn bà đáng chết...”

Khi anh nhìn thấy khuôn mặt người đàn bà, lại khiếp sợ buông tay bà ta ra, ngay sau đó, sắc mặt trắng bệch, kể cả buông ra thì tay vẫn phát run, không tự chủ được lui về sau vài bước, ánh mắt lạnh lẽo để lộ vẻ kinh ngạc không thể nào tin nổi.

Chương 46

SỰ KỲ LẠ CỦA ĐƠN TRIẾT HẠO

Người phụ nữ nhìn Đơn Triết Hạo cao lớn đẹp trai, đôi môi run run muôn nói chuyện nhưng không biết nên nói cái gì.

Bỗng, phía sau vang lên tiếng Giản Nhụy Ái “Hạo!” Người kia ngó ngắn, bận rộn lo lắng tránh khỏi Đơn Triết Hạo để chạy trốn. Giản Nhụy Ái chạy đến, nghi ngờ nhìn người phụ nữ vừa chạy trốn lại nhìn Đơn Triết Hạo giống như mắt hồn tờ mờ lên tiếng gọi: “Hạo, Hạo...” Gọi mấy tiếng thấy Đơn Triết Hạo vẫn không phản ứng, mới đưa tay kéo Đơn Triết Hạo khiến anh tỉnh lại.

Đơn Triết Hạo biết mình mất hồn, ho khan mấy tiếng, đôi sắc bé nhen bónh dáng vừa biến mất, cảm giác như trong mơ, liệu có phải là bà ấy không, rồi trấn định nói: “Tiểu Nhụy, em vừa nói gì?”

“À, không sao rồi, lúc nãy... Thôi, tiệc sinh nhật của bạn Hạo Hạo đã xong, em đi chào họ một tiếng, anh chờ em rồi về.” Giản Nhụy Ái muốn nói cho anh nghe chuyện xảy ra, nhưng suy nghĩ một chút vẫn thấy nên thôi, dù sao chuyện đã qua, nói ra sẽ chỉ làm Đơn Triết Hạo lo lắng. Hơn nữa cũng đã lấy lại được chiếc nhẫn rồi.

Giản Nhụy Ái ngồi trên xe, nhìn Đơn Triết Hạo yên lặng lái xe, thấy ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, giống như đang suy nghĩ chuyện gì rất chăm chú, “Hạo, Hạo...”. Đơn Triết Hạo giật mình, quay đầu nhìn Giản Nhụy Ái, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào?”

“Anh không sao chứ?” Giản Nhụy Ái kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo, thầm suy đoán chuyện gì đã xảy ra với anh? Nếu không thì anh sẽ không nhíu mày, trầm tư như thế.

Trong mắt Giản Nhụy Ái tràn đầy nghi ngờ, hai mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Đơn Triết Hạo, giống như muôn từ ánh mắt anh đọc được cái gì đã xảy ra, nhưng cô vĩnh viễn không có năng lực đó. Ánh mắt Đơn Triết Hạo âm u không đoán được tâm tư.

“Ừ... không sao, có thể do họp quá lâu, đầu hơi đau.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái lo lắng, muốn nói ra chuyện đang suy tư nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói ra. Chuyện này, anh chưa xác định rõ ràng, căn bản là không có cách nào hiểu được nên cũng không biết nói với cô như thế nào.

“Hạo, anh không thoải mái phải không? Có cần phải đến bệnh viện khám một chút không?”. Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo, muốn đưa tay lên trán anh kiểm tra. Nhưng lại bị anh kéo lại “Tiểu Nhụy, anh không có chuyện, không cần khẩn trương như vậy.”

“Nhưng...” Giản Nhụy Ái không yên lòng, dù sao Đơn Triết Hạo đang mạnh khỏe sẽ không nói không thoải mái, nhất định có chuyện lớn xảy ra, cô cũng thấp thỏm không yên tâm. Cô chỉ muốn thay Đơn Triết Hạo chịu đựng tất cả phiền muộn nhưng sự cách biệt giữa nam và nữ luôn khác xa nhau, không thể hiểu hết ý nghĩ của đối phương.

“Được rồi, Tiểu Nhụy, nếu như muốn thân thiết thì đợi về nhà đã, anh đang lái xe đó, không đơn giản đâu!” Tâm trạng Đơn Triết Hạo không tốt, nhưng ở cạnh Giản Nhụy Ái thì tâm tình trở nên tốt

hơn nhiều, xem ra anh thật sự quá yêu cô rồi. Giản Nhụy Ái ngượng ngùng rút tay trở về, “Anh lái xe cẩn thận đi!” Thấy Đơn Triết Hạo tỏ ra không có chuyện gì cô cũng nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Hai người theo đuôi tâm sự của mình, ánh mắt xa xăm nhìn cảnh đẹp bên ngoài xe đang chạy qua. Giản Tử Hạo thì nằm ở ghế sau ngủ say rồi.

Đơn Triết Hạo bế Giản Tử Hạo đi vào trong nhà, thì nhìn thấy Vương Thiến Như và bà nội đang ngồi ở trên ghế sa lông nói chuyện rất vui vẻ.

“Hạo Hạo làm sao thế?” Bà nội nhìn thấy Giản Tử Hạo liền khẩn trương.

Vương Thiến Như nói với bà nội, “Không sao đâu bà, cậu bé chỉ ngủ say thôi!”. Lúc này bà nội mới thở phào nhẹ nhõm, bảo bối cháu chắt của bà đều không thể xảy ra chuyện gì, nhìn khuôn mặt ngủ say của cậu bé càng lớn càng đẹp trai, nhìn cha con Đơn Triết Hạo ôm nhau khiến bà cảm thấy rất vui mừng.

“Được rồi, Hạo mau ôm Hạo Hạo lên lâu ngủ, cậu nhóc này ngủ thật say.”

“Đúng vậy, trong bữa tiệc nó đã chơi rất nhiều.” Giản Nhụy Ái cũng rất dịu dàng với con mình, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, lại cảm thấy vui vẻ. Mới vừa rồi trải qua tình cảnh như thế mà Giản Tử Hạo không sợ, hơn nữa còn rất dũng cảm, điểm này thật giống với Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Tử Hạo đặt lên giường, liền lấy điện thoại di động ra, “Alô, Ý Thiếu Thiên giúp tôi điều tra xem người phụ nữ xuất hiện tại nhà Tiểu Hi là ai? Càng chi tiết càng tốt.”

“Vâng!” Ý Thiếu Thiên vội vàng cúp máy liền lập tức đi làm.

Người thông minh chính là người sẽ phản ứng nhanh hơn người khác, nhìn trước chuyện sẽ xảy ra một bước, dù cho trong lòng đang khiếp sợ kịch liệt cũng không đánh mất lý trí. Ánh mắt Đơn Triết Hạo âm u, trầm tư đứng trước cửa thủy tinh, tay cầm điện thoại di động càng thêm chặt, sau khi nhận điện thoại xong, khuôn mặt anh tuấn càng âm trầm như sắp xảy ra chuyện quan trọng.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người nhìn Đơn Triết Hạo vội vã chạy xuống, hôm nay Đơn Triết Hạo quá kỳ quái, vội lén tiếng hỏi “Hạo, anh đi đâu?”

“Anh đi ra ngoài một lát, anh sẽ về ngay.” Đơn Triết Hạo không đợi ba người trong phòng khách kịp phản ứng, đã bước nhanh đi khỏi cửa.

Ngồi lên xe chạy như bay, hai tay phát run, sắc mặt rất khó chịu, trong lòng lo lắng đên cuồng.

Vương Thiến Như nhìn Đơn Triết Hạo rời đi, kỳ quái hỏi “Tiểu Nhụy, chồng em có việc gì gấp à, mới vừa trở về lại vội vàng rời đi.”

Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn ra cửa, mặc dù ở cửa đã không còn thấy bóng dáng Đơn Triết Hạo đâu, hôm nay anh ấy quá khác thường, khiến cho cô cảm thấy lo lắng rồi ngẩng đầu nhìn Vương Thiến Như lắc đầu không hiểu.

“Thiến Nhi, đừng hù dọa Tiểu Nhụy, cháu không thấy cô ấy bị cháu dọa sợ rồi sao?” Bà nội cười nhẹ, trong lòng bà cũng rất tò mò không biết Đơn Triết Hạo đang làm cái gì. Nhưng Đơn Triết Hạo từ nhỏ đã rất lý trí, không làm chuyện gì nóng vội như thế, nhưng sao hôm nay lại vội vàng chạy đi, nhất định anh có lý do nên bà cũng không quá lo lắng.

Vương Thiến Như nhận được ám hiệu của bà nội, liền đến ôm lấy mặt Giản Nhụy Ái, lấy lòng cười nói “Tiểu Nhụy, em không phải lo lắng, chị chỉ vừa trêu e thôi, có thể công ty xảy ra chuyện gì đó nên chồng em phải gấp gáp đi xử lý nên không kịp nói với chúng ta, đừng quá lo lắng, cười lên một cái đi.”

“Đúng vậy, Tiểu Nhụy, bà nội nhìn Hạo lớn lên từ nhỏ, ưu điểm lớn nhất chính là nghiêm túc, cháu cũng đừng quá lo lắng.”

“Bà nội, cháu không sao, cháu chỉ lo lắng cho anh ấy, nhìn anh ấy vội vàng chạy ra ngoài nên sợ xảy ra chuyện gì. Hôm nay không biết vì sao sau khi gặp một người phụ nữ, anh ấy rất khác thường.” Giản Nhụy Ái nói ra suy đoán trong lòng mình.

“Phụ nữ?” Bà nội kỳ quái tự hỏi.

“Trông giống Triết Hạo không?”

“Rất giống, đặc biệt là ánh mắt nhìn rất giống”

‘Xoảng!’, ly nước trong tay bà nội rơi xuống sàn nhà vỡ tan. Giản Nhụy Ái và Vương Thiến Như vội vàng chạy đến bên cạnh bà nội lo lắng hỏi: “Bà nội, bà không sao chứ?”

“Không sao, không sao... Có lẽ tại tay trơn nên bị rơi xuống, không cần gấp gáp, gọi chị Ngọc lên quét dọn là được”. Bà nội cười, nhưng trong lòng suy đoán, chẳng lẽ cô ta thật sự không chết? Tai nạn xe lần đó, bọn họ cũng không tìm thấy thi thể. Tuy cảnh sát nói có thể bị rơi xuống vách đá, bị động vật ăn mồi nhưng điều đó không đủ để chứng minh bọn họ đã qua đời.

“Bà nội, bà làm sao thế?” Giản Nhụy Ái không yên lòng kéo tay bà nội đang đứng ngơ ngẩn ngồi xuống.

Chị Ngọc đã quét dọn sạch thủy tinh bị vỡ, dặn dò: “Mọi người đừng ngồi bên này, cẩn thận bị thương.”

Bà nội kéo tay Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, nếu như cha mẹ Đơn Triết Hạo chưa qua đời, con có tha thứ bọn họ không?”

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn bà nội, không hiểu ý tứ trong lời nói của bà “Bà nội?”

“Không sao, bà nội chỉ suy đoán, không có ý tứ gì khác, cháu không trả lời cũng không sao, chuyện của các cháu không cần quá lo lắng, cứ tin tưởng Hạo sẽ thu xếp xong.” Bà nội vuốt tóc Giản Nhụy Ái an ủi. Giản Nhụy Ái mỉm cười, gật đầu một cái.

Vương Thiến Như nhìn hai người đang nói chuyện rồi đứng dậy nói: “Được rồi, mọi người không có việc gì là tốt rồi, cháu muốn đi ngủ chúc bà nội ngủ ngon!”. Nói xong cũng nhanh chóng về phòng mình. Cả phòng khách chỉ còn lại bà nội và Giản Nhụy Ái ngồi nói chuyện.

Chương 47

LÒNG THAM CỦA CHA MẸ

Lái xe đến khu bình dân theo địa chỉ Y Thiếu Thiên đã đưa cho. Đơn Triết Hạo hít thở sâu một cái rồi đưa tay nhấn chuông cửa. Lúc này giống như bị rút sạch không khí trong ngực, cả người cứng ngắc không phản ứng được gì.

Người phụ nữ cầm túi rác ra đến cửa cũng ngạc nhiên sững người, phía sau có tiếng đàn ông: “Tú Liên! Sao bà không đi đổ rác đi mà còn đứng ở cửa làm gì thế?”

Đơn Mộ Phi ra đến cửa cũng sững người khi thấy Đơn Triết Hạo cao lớn, giống mình hồi còn trẻ. Đôi mắt già nua ngắn nước mắt, run run khẽ gọi: “Hạo!”.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn sững sốt, tay chân cứng đờ, tự hỏi bọn họ thật sự còn sống sao? Tâm trạng rất tức giận, hai mắt bừng bừng lửa giận, rất muốn đánh người, muốn xoay người bỏ đi. Nhưng chuyện quan trọng còn chưa làm xong nên anh không thể bỏ đi được.

Từ Tú Liên cũng xúc động nhìn con trai đang đứng trước mặt nhỏ giọng gọi: “Hạo! Con”. Tiếng gọi mang nhiều yêu thương như thế càng khiến Đơn Triết Hạo tức giận. Khi còn nhỏ Đơn Triết Hạo đã từng mong được cha mẹ mình gọi tên triều mến như thế nhưng đến giờ mới nghe thấy nên cũng không muốn nghe nữa.

Đơn Triết Hạo hất tay Từ Tú Liên ra, hít mũi: “Hai người đã không chết, thì tại sao lại muốn trốn đi? Lừa gạt tôi và bà nội tưởng hai người đã chết”. Đối với cha mẹ thiếu trách nhiệm như vậy thì Đơn Triết Hạo thật không hi vọng họ còn sống.

Từ Tú Liên ngập tràn nước mắt nhìn Đơn Triết Hạo đang nổi giận vội phán trần: “Hạo à, không phải cha mẹ cố ý trốn đi. Khi đó công ty sắp bị phá sản, hơn nữa cha mẹ còn lái xe gây ra tai nạn làm chết người, nếu không bỏ trốn thì chúng ta sẽ bị đi tù, con muốn cha mẹ mình ngồi tù sao?”

Đơn Triết Hạo nghe thế càng tức giận hỏi: “Đúng vậy, đã nhiều năm qua hai người thật ích kỉ, chỉ vì không muốn bị ngồi tù mà làm tôi và bà nội đau khổ”.

“Hạo! Tại sao con lại nói cha mẹ mình như vậy? Mấy năm qua cha mẹ sống cực khổ bên ngoài, cũng chỉ mong có ngày trở về gặp lại con và bà nội mà thôi.”

Đơn Triết Hạo khinh thường tránh ra xa, lạnh lùng bức bách khiến người khác không dám hít thở, chất vấn: “Nếu như hai người nhớ chúng tôi thì tại sao không về gặp tôi và bà nội? Các người không thấy bà nội đã già, càng ngày càng yếu vậy mà phận làm con các người lại bỏ đi, để lại món nợ phá sản cho bà nội, đây là cách thức quan tâm của các người đối với bà cháu tôi sao?”.

“Con trai!, thật xin lỗi, cha mẹ thật sự xin lỗi con và bà nội, là lỗi của cha mẹ, sau này cha mẹ sẽ không làm thế nữa, xin con hãy tha thứ cho cha mẹ.” Từ Tú Liên khóc lóc cầu xin nhưng thật lòng bà ta không phải cầu xin sự tha thứ của con trai mà là cầu xin tiền

bạc của Đơn Triết Hạo, nếu như Đơn Triết Hạo không có tiền thì còn lâu bà ta mới để mắt tới.

Đơn Triết Hạo rét lạnh như băng hất bỏ tay Từ Tú Liên ra “Tha thứ? Tôi nói cho các người biết, đời này đừng mong nhận được sự tha thứ của tôi. Hơn nữa các người cũng đừng nghĩ cách lấy tiền của Đan gia, càng đừng nghĩ cách lấy tiền của bà nội, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho hai người.”

Đơn Mô Phi khiếp sợ khí lạnh toát ra từ phía Đơn Triết Hạo lên tiếng khuyên giải: “Hạo à, dù sao chúng ta cũng là cha mẹ của con, sao con lại đối xử với cha mẹ mình như vậy.”

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm hai người, đây là hai người xứng đáng được gọi là cha mẹ của mình không. “Cha mẹ?” Đơn Triết Hạo không khỏi cười lạnh, đã bao nhiêu năm nay Đơn Triết Hạo anh đã không còn cha mẹ bên cạnh. “Từ khi các người mang tiền của công ty bỏ trốn thì các người đã không còn tư cách làm cha mẹ của tôi nữa”.

“Hạo à?” Từ Tú Liên vẫn chưa từ bỏ ý định.

Đơn Triết Hạo không nói, chỉ im lặng nhìn hai người đang khóc lóc than thở. Thật ra trong lòng Đơn Triết Hạo có chút hi vọng đây là sự thật lòng của bọn họ.

Đơn Mô Phi quỳ xuống: “Con à, cha thực xin lỗi con, cha là một người nhu nhược thật không xứng làm cha của con.”

Tù Tú Liên nhìn thấy Đơn Mô Phi quỳ trước mặt Đơn Triết Hạo liền tức giận chạy lại kéo lên, vừa khóc vừa quát: “Ông mau đứng dậy, ông đang làm cái gì vậy? Nào ở đâu có đạo lý cha quỳ lạy con, ông đứng dậy nhanh cho tôi.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc, nhìn hai người được gọi là cha mẹ của mình, nếu như không nhớ đến chuyện đã xảy ra với Giản Nhụy Ái thì có lẽ anh sẽ bị hai người này làm cho cảm động.

Đơn Triết Hạo cúi đầu, nhắm mắt nhớ tới sự đau khổ của Giản Nhụy Ái khi rời xa mình, nhớ tới sự đau lòng của bà nội vì cái chết của con trai. Thật không nghĩ rằng hiện tại bọn họ lại còn sống, xem ra lúc này anh phải dứt khoát giải quyết sự tình này rồi.

“Hạo à, tất cả mọi việc đều là lỗi của cha, không liên quan đến mẹ của con, con đưa mẹ con trở về được không?” Đơn Mô Phi kiên định nói.

“Không được, chúng ta thật có lỗi với con và mẹ, có lỗi gì thì chúng ta cùng nhau gánh chịu?” Từ Tú Liên cũng quỳ xuống, ôm lấy chồng mình khóc nức nở.

Đơn Triết Hạo từ từ bình tĩnh lại, đối với sự giả dối của Đơn Mô Phi cùng Từ Tú Liên chỉ cười lạnh, không nghĩ đến mấy năm qua cha mẹ mình vẫn ích kỷ chỉ suy nghĩ cho bản thân họ như vậy.

Ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm bọn họ, hờ lạnh: “Bao nhiêu tiền?”

Tù Tú Liên nghi ngò ngâng lên nhìn Đơn Triết Hạo: “Hạo à, con vừa nói gì thế?”

“Cần bao nhiêu tiền thì hai người sẽ không xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa”. Đơn Triết Hạo lạnh lùng hỏi.

Đơn Mô Phi đứng dậy nhào đến đấm vào mặt Đơn Triết Hạo, nổi giận: “Đơn Triết Hạo, dù có thế nào đi nữa chúng ta cũng là cha mẹ của con, làm sao con có thể lấy tiền xỉ nhục cha mẹ mình như thế? Con không sợ bị trời phạt à.”

“A!” Từ Tú Liên thét chói tai, kéo Đơn Mô Phi ra: “Mô Phi! Ông không nên kích động như vậy. Hãy cẩn thận, để ý đến sức khỏe của ông mới quan trọng hơn!”

Đơn Tri Hạo lấy mu bàn tay lau vết máu trên khόe miệng, ánh mắt lạnh lùng không hề kiêng kỵ nói: “Bị trời phạt? Các người có từng quan tâm chăm sóc dạy bảo tôi không? Từ nhỏ đến lớn các người coi tôi như gánh nặng cản trở các người vui chơi, có một ngày nào hoặc một khắc nào các người coi tôi là con của các người không? Hơn nữa, các người còn lấy toàn bộ tiền vốn của công ty đi tiêu xài phung phí vô ích, các người coi tôi là máy rút tiền của các người sao?”

“Đơn Triết Hạo! người nói đủ chưa?” Từ Tú Liên tức giận chỉ mặt Đơn Triết Hạo. Từ nhỏ bà ta đã quen là thiên kim tiểu thư, nếu không vì Đơn Mô Phi đem hết tiền đi đánh bạc, để cho bà ta không còn tiền tiêu xài, thì bà sẽ không ăn nói khép nép cầu xin Đơn Triết Hạo như thế.

“Nói đủ chưa? Không phải vì biết Nhụy Ái sẽ đến nhà Tiêu Hi mà bà chờ đến lúc tôi tới đón cô ấy rồi chạy ra để tôi biết đến sự tồn tại của các người, tôi nói không sai chứ?”

Hai người nghe Đơn Triết Hạo nói, xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Đơn Triết Hạo. Hai người họ thật không ngờ con mình lớn lên lại lợi hại như vậy.

Xem ra họ đã xem thường Đơn Triết Hạo anh rồi!

Chương 48

TRỞ THÀNH BÀ CHỦ

Nghe lời nói sắc bén của Đơn Triết Hạo, cả hai người không dám tiếp tục đóng kịch nữa. Từ Tú Liên bị vạch trần liền xấu hổ, thay đổi thái độ nói: “Hạo à, những chuyện mẹ làm không phải muốn để gặp lại con đâu...”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo trầm mặc, bình tĩnh nói: “Nói đi? các người cần bao nhiêu tiền?”

Từ Tú Liên ngân ra, không ngờ Đơn Triết Hạo tuyệt tình như vậy: “Hạo! mẹ không cần tiền.”

“Được, không lấy tiền cũng không sao nhưng về sau hai người cũng không được xuất hiện ở nhà họ Đơn, nếu không cho dù các người là cha mẹ, tôi cũng không khách khí với hai người đâu”. Đơn Triết Hạo vẫn lạnh lẽ nói.

Đơn Mô Phi nắm chặt tay thành nắm đấm, kéo tay Từ Tú Liên, cũng lạnh giọng lên tiếng: “Đi ra! nơi này của chúng ta không hoan nghênh ngươi. Cút! Người lập tức cút khỏi đây cho ta...”

Đơn Triết Hạo nhíu mày nhìn Đơn Mô Phi và Từ Tú Liên: “Được, các người không lấy tiền cũng không sao nhưng cũng đừng để tôi nhìn thấy các người”. Nói xong, xoay người bỏ đi. Thật ra, trong lòng Đơn Triết Hạo thoáng chút hi vọng bọn họ biết hối hận, nhưng bọn họ vẫn cứng đầu như cũ.

Loại người như vậy nếu quay trở lại nhà họ Đơn sẽ chỉ làm nhà họ Đơn không được yên ổn mà thôi.

Tù Tú Liên kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo bỏ đi, muốn gọi lại nhưng bị Đơn Mộ Phi ngăn cản, không nhịn được quát: “Ông làm sao vậy? Làm gì mà mắng đuổi nó đi thế.”

“Không mắng đuổi nó đi thì bà có thể làm gì? Để nó ở lại để nghe nó si nhục tiếp à, bà không thấy mất thể diện à.”

“Mất thể diện, lúc ông đem tiền đi đánh bài bị thua sạch, ông cũng không có cảm giác mất thể diện cơ mà. Ông có biết Đơn Triết Hạo có rất nhiều tiền không? Tôi là mẹ của nó, ông là cha nó, chúng ta già rồi, nó phải nuôi chúng ta chứ?”. Ánh mắt Từ Tú Liên đầy xảo trá, bà nhất định phải quay về nhà họ Đơn trở thành bà chủ của nhà họ Đơn. Đến lúc đó, bà có thể mặc quần áo hàng hiệu, ăn sơn hào hải vị, cũng không phải ở nhà nhỏ chịu khổ, mặc kệ người nào cũng đừng hòng ngăn cản bà.

“Thật ra chúng ta ở nhà nhỏ cũng không tồi, nó yên tĩnh, thanh tịnh.” Đơn Mộ Phi nhìn Từ Tú Liên tranh cường háo thắng, không có cách nào khuyên can bà ấy.

“Tỉnh táo? Mình phải tỉnh táo, mình nhất định phải nghĩ cách để quay về làm bà chủ của nhà họ Đơn”. Trong lòng Từ tú Liên lặng lẽ quyết tâm.

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” Vương Thiến Như kích động đứng lên, cầm điện thoại di động hét to, “Đơn Triết Hạo đi đua xe hả?”

Giản Nhụy Ái kinh hoàng lo lắng đi đến nhìn Vương Thiến Như. Khi nhìn thấy Vương Thiến Như cúp điện thoại, lông mày nhíu chặt, kéo tay Vương Thiến Như, “Thế nào? Ai đi đua xe?”

“Không sao đâu, anh ấy đang chuẩn bị đua xe. Đơn Triết Hạo thật không tốt, đi đua xe mà không rủ mình đi cùng.” Vương Thiến Như lầm bầm lâu lâu hoàn toàn không nhìn thấy bộ dạng lo sợ của Giản Nhụy Ái.

Bà nội kéo Vương Thiến Như: “Cháu đừng lâu bàu như thế, không nhìn thấy Tiểu Nhụy bị dọa sợ à”

“Tiểu Nhụy, không sao đâu, đây không phải lần đầu anh ấy tham gia đua xe nên sẽ không xảy ra chuyện gì đâu” Vương Thiến Như an ủi Giản Nhụy Ái đang vô cùng lo lắng. “Hay là, tôi dẫn em đến đó xem một chút, sẽ rất kích thích, rất thú vị đấy.”

“Có thật không? Chị hãy dẫn tôi đi cùng với, cảm ơn chị!” Giản Nhụy Ái rất lo lắng cho Đơn Triết Hạo, tuy cô không đua xe nhưng đã từng xem trên tivi rồi, đua xe rất nguy hiểm. Tại sao Đơn Triết Hạo lại muốn đua xe? Nếu không may xảy ra tai nạn thì cô và con phải làm thế nào?

“Thiến nhi, cháu phải chăm sóc Tiểu Nhụy cho tốt rồi quay về với Hạo”. Bà nội dặn dò khi thấy các cô chuẩn bị đi khỏi cửa.

Vương Thiến Như khoát tay áo, tâm trí của cô đang ở chỗ đua xe nên không để ý đến lời của bà nội chỉ lôi Giản Nhụy Ái chạy đi. Mong nhanh được đến với không khí cuồng nhiệt của đường đua. Giản Nhụy Ái nhìn vẻ mặt hung phấn của Vương Thiến Như, cô

hoàn toàn không hiểu tại sao Vương Thiến lại thích đua xe đến thế, giống như chị ấy được uống thuốc kích thích vậy.

Sau khi Giản Nhụy Ái ngồi lên xe của Vương Thiến Như đã cảm thấy rất hối hận. Vương Thiến Như lái xe cực nhanh, cô sợ hãi nắm chặt dây an toàn, ngây người nhắm mắt, la hét đến khàn giọng, cảm giác xung quanh có gió lốc ập tới. Cô tự nhủ mình phải cố gắng để vượt qua cảm giác sợ hãi này. Nhưng nghĩ tới Đơn Triết Hạo đang đua xe có thể gặp nguy hiểm, cô lại mong xe chạy nhanh thêm một chút nữa.

Đơn Triết Hạo đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không màng đến tính mạng của bản thân như thế? Anh ấy không quan tâm đến bản thân thì cũng phải nghĩ đến cảm nhận của bà nội, của mình và con cháu.

Chàng thanh niên nhìn Đơn Triết Hạo đẹp trai dừng xe trước mặt cách cậu ấy vừa đúng 0,1 millimet liền kinh hoàng nhảy sang một bên, sợ hãi thiêu chát nữa té ra quần. Khi nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuống xe, vội vàng chạy đến. Đơn Triết Hạo xuống xe ném mũ bảo hiểm cho cậu ấy, cởi bao tay, động tác phong lưu đẹp mắt, khiến các nữ cổ động viên nhìn anh đầy si mê. Họ đang mơ tưởng được ở bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái vừa xuống xe đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo đứng bên cạnh xe, xung quanh là tiếng reo hò ầm ĩ, anh ấy đẹp chói mắt giống như một vị thần ánh sáng. Giản Nhụy Ái chạy nhào vào lòng Đơn Triết Hạo lo lắng: “Hạo!”.

Bỗng nhiên một cô gái xinh đẹp xuất hiện chạy đến ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc quên

cả reo hò. Đơn Triết Hạo run run thấy Giản Ngụy Ái trong lòng mình cũng đang run rẩy sợ hãi, mỉm cười vòng tay ôm chặt lấy cô, khẽ hỏi: “Sao em lại đến nơi này?”

Giản Nhụy Ái không trả lời, ngạc nhiên nhìn chàng trai ăn mặc quần áo kiểu hip-hop và Vương Thiến Như đang tranh cãi nhau, hỏi ngược lại: “Hạo! Tại sao anh lại đi đua xe?”

Nhin ánh mắt xinh đẹp của Giản Nhụy Ái, Đơn Triết Hạo lại nhớ đến cha mẹ mình, phân vân không biết có nên nói cho cô ấy biết về họ hay không. Nếu nói cho cô biết, cô sẽ lại bỏ đi. Nhớ lại năm năm sống không bằng chết đã qua, anh không muốn lặp lại nữa. Cho nên, anh sẽ không để cho cha mẹ đến quấy rầy đảo lộn cuộc sống của mình và cô, mặc kệ phải trả giá thế nào.

Đơn Triết Hạo bỏ ý nghĩ nói cho Giản Nhụy Ái biết nên đáp lại: “Đột nhiên nhảm chán muốn vui chơi một chút. Thôi, chúng ta đi về.”

Giản Nhụy Ái có cảm giác Đơn Triết Hạo đang che giấu điều gì đó. Nhưng cô không muốn ép buộc anh bởi cô biết Đơn Triết Hạo là người có chừng mực, nếu muốn để cho cô biết thì anh nhất định sẽ tự nói với cô. Vừa khẽ gật đầu, liền bị Đơn Triết Hạo kéo đi.

Giản Nhụy Ái quay đầu lại nhìn Vương Thiến Như và anh chàng hip-hop đang nói chuyện vui vẻ, vội chỉ về phía đó: “Hạo, còn Thiên Như?”

“Không cần lo, khi nào muốn về thì cô ấy sẽ tự về.” Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái muốn chạy đi, khiến Giản Nhụy Ái

đang đi phía sau lão đảo suýt ngã.

Chương 49

TRỎ THÀNH PHU NHÂN NHÀ HỌ ĐƠN

Trong mắt Đơn Triết Hạo thì Giản Nhụy Ái quá ngây thơ không nên đến những nơi phức tạp như trường đua xe, anh không muốn cô ở lại đó lâu muộn nhanh chóng đưa cô đi khỏi nơi đó.

Vương Thiến Như quay người nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái đã ngồi lên xe, vội vàng gọi: “Này, chờ tôi với, sao hai người bỏ tôi lại mà đi như vậy?”.

Nghe Vương Thiến Như gọi, Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn, vội vàng nói: “Hạo, Thiến Như đang gọi chúng ta chờ cô ấy về cùng”.

Đơn Triết Hạo đang bức Vương Thiến Như đưa Giản Nhụy Ái tới trường đua xe, bắt lấy tay Giản Nhụy Ái ngăn không cho cô mở cửa xe, nhắc nhở: “Cẩn thận! Anh đang lái xe.”

Xe lao vọt đi, Giản Nhụy Ái nhìn Vương Thiến Như bị bỏ lại cảm thấy áy náy: “Hạo, Tại sao chúng ta không chờ Thiến Như về cùng?”

“Không sao đâu, cô ấy sẽ tự về.” Đơn Triết Hạo vô cùng bình thản nói.

Giản Nhụy Ái không nghĩ Đơn Triết Hạo có thể trả lời như vậy, không hiểu tại sao anh lại khó chịu với Vương Thiến Như như

thế. Không yên lòng quay đầu nhìn về phía sau, gọi điện thoại cho Vương Thiến Như xong rồi mới yên tâm.

“Hạo, mấy ngày nay anh rất lạ, đã xảy ra chuyện gì phải không? Có phải công ty đã xảy ra chuyện?” Giản Nhụy Ái quan tâm hỏi. Nhưng thấy Đơn Triết Hạo không muốn nói nên cô càng lo lắng hơn.

Nghe Giản Nhụy Ái hỏi càng khiến Đơn Triết Hạo lo lắng, những chuyện về cha mẹ anh không thể nói với Giản Nhụy Ái được bởi anh hiểu nếu muốn cô mãi ở bên cạnh thì không thể để cô biết. Nhìn nụ cười trong sáng lương thiện của cô, Đơn Triết Hạo càng im lặng không dám nói rõ chuyện đã xảy ra. Có lẽ đúng như bạn bè vẫn giễu cợt đàn ông nhà họ Đơn có gen di truyền sợ vợ.

Đơn Triết Hạo bần thần nhìn Giản Nhụy Ái, sau đó xoay người tiếp tục lái xe, tay cầm tay lái cũng toát mồ hôi, cố gắng bình tĩnh: “Công ty có xảy ra ít chuyện nhưng anh đã giải quyết xong rồi.” Thấy Đơn Triết Hạo quá lo lắng chuyện công ty nên Giản Nhụy Ái càng đau lòng và thương anh hơn “Hạo...”

“Không cần phải nói gì đâu, anh hiểu, chỉ cần em luôn ở bên cạnh anh là tốt rồi.”

“Vâng, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, không xa rời.” Giản Nhụy Ái nói, nắm tay Đơn Triết Hạo khẽ dựa vào vai anh hứa hẹn. Bị Giản Nhụy Ái nắm cánh tay dựa vào, Đơn Triết Hạo không tập trung lái xe làm xe chạy ra khỏi làn qui định, anh vội vàng điều chỉnh tâm trạng, nghiêm túc lái xe đi đúng làn đường.

Quay người thấy Giản Nhụy Ái đang đỏ mắt, Đơn Triết Hạo bật cười, đưa tay xoa đầu cô và trêu chọc: “Tiểu Nhụy, đúng là trò giỏi hơn thầy, không ngờ em còn muốn nhiều hơn anh đấy”

Giản Nhụy Ái ngạc không hiểu ý của Đơn Triết Hạo đến khi thấy nụ cười gian của anh mới hiểu ra đỏ bừng mặt “Hạo, anh đang trêu chọc em”.

“Ha ha...” Đơn Triết Hạo cười vang cả xe làm không khí trong xe trở nên vui vẻ hơn.

©DĐLQĐ

Hôm sau, Giản Nhụy Ái đang vui vẻ chơi nhảy dây với Giản Tử Hạo trong vườn biệt thự của nhà họ Đơn. Trông thấy Vương Thiến Như đi vào liền áy náy chạy đến xin lỗi, quan tâm hỏi: “Thiến Như, chị chuẩn bị phải đi đâu à?”

“Chị muốn đi gặp anh Tường, hẹn gặp lại!” Vương Thiến Như rất vui vẻ, diện quần áo thật đẹp xem ra tình cảm của hai người tiến triển rất tốt.

Giản Tử Hạo sáng mắt khi nghe nhắc đến Cụ Duệ Tường “Dì ơi, con cũng muốn đi gặp ba Tường, dì cho con đi cùng với”.

“Ừ, được rồi.” Vương Thiến Như vốn không muốn cho cậu bé đi cùng nhưng lại lo Cụ Duệ Tường không mở cửa cho cô vào, chyện cười trộm liền đồng ý

“Dì à, dì định dùng con bày mưu gì phải không?” Giản Tử Hạo hồ nghi dò xét Vương Thiến Như, không nể mặt nói.

Vương Thiến Như bị Giản Tử Hạo đoán được mưu tính liền cười cứng ngắc dừng lại, đỏ bừng mặt bối rối “Không có đâu Hạo Hạo, không cần đoán mò.”

“Hừ, âm mưu quỷ kế, dì đi nhanh một chút đi, cẩn thận đừng si mê quá mà ba Duệ không mở cửa cho vào”

“Hạo Hạo, dì đánh đòn con bảy giờ, con không cần nói lung tung, hiểu chưa?”

Giản nhụy Ái nhìn bóng dáng Thiến Như rời đi lắc đầu cảm thán tính trẻ con của cô ấy.

...

Đơn Mộ phi ngập ngừng ngẩng đầu nhìn khu biệt thự to lớn sang trọng hơn rất nhiều so với trước đây. Ngược lại, Từ Tú Liên lại cười rất thỏa mãn nghĩ đến sau này không phải lo kiếm sống, “Mộ Phi, chúng ta đi vào nhanh một chút.”

“Đợi chút...” Đơn Mộ Phi kéo Từ Tú Liên có chút khẩn trương nói: “Tú Liên!, không biết vì sao tâm trạng tôi hồi hộp lo lắng quá, hơn nữa Hạo nhi đã cảnh cáo chúng ta không được xuất hiện trước mặt nó, nếu chúng ta cố đi vào, ta sợ...”

“Sợ cái gì? Ông là người lớn trong nhà, nó là con ông, có cái gì phải sợ, chẳng lẽ trở về nhà mình cũng phạm pháp à.” Từ Tú Liên nghe Đơn Mộ Phi bàn lùi liền nổi giận hầm hừ. Thật vất vả

mới có cơ hội quay về với cuộc sống nhà giàu nên bà không thể để Đơn Mộ Phi làm hỏng hết.

Đơn Mộ Phi nhớ tới ánh mắt giận dữ của Đơn Triết Hạo ngày đó, trong lòng liền sợ: “Tú Liên, để hôm khác chúng ta quay lại được không!”. Nói xong, ông xoay người định rời đi nhưng bị Từ Tú Liên kéo tay, mắt nặn ra vài giọt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Mộ Phi, có phải ông đang trách tôi lái xe làm chết người lại xui ông lấy hết tiền của nhà họ Đơn bỏ trốn để ông không có mặt về nhà.”

Từ Tú Liên vừa nói vừa tự đánh mạnh lên mặt “Tại tôi ngu ngốc tính làm hại chúng ta có nhà mà không thể về, tất cả đều là lỗi của tôi, nhưng mà tôi không muốn ông mang tội bất hiếu, chúng ta đi vào gặp mặt mẹ và Hạo nhi, thật lòng nói xin lỗi bọn họ.”

Đơn Mộ Phi đau lòng ngăn Từ Tú Liên đang tự đánh, từ nhỏ đến giờ ông đều cung chiều, đem bà ấy chiều hư rồi, sai lầm lớn nhất là tại ông, thở dài nói: “Được rồi, chúng ta đi vào, còn phải xem mẹ có tha thứ cho chúng ta hay không.”

“Mẹ là người hiểu lý lẽ, nhất định mẹ sẽ tha thứ sẽ cho chúng ta quay về.” Từ Tú Liên vui mừng ôm lấy tay Đơn Mộ Phi biết mục đích của mình đã đạt được, hạnh phúc mỉm cười. “Đi thôi!”

Bà không thể chờ đợi lâu hơn nữa, bà muốn trở về làm người có tiền, mong được lập tức trở thành bà chủ của nhà họ Đơn.

Người gác cổng ở nhà họ Đơn là người làm lâu năm mở cửa, hoảng sợ khi nhìn thấy Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên đứng ở cửa.

Một lúc sau mới lấy lại tinh thần, “Các người đúng là tiên sinh và phu nhân sao?”

Đơn Mộ Phi gật đầu, không nghĩ đến lại gặp được người làm lâu năm ở cửa “Đúng, chúng tôi đã trở về”.

Chương 50

ĐỀ HỌ Ở LẠI

Người gác công kinh ngạc nhìn hai người, ông chủ và phu nhân của nhà họ Đơn đã qua đời nhiều năm rồi mà bây giờ lại xuất hiện. Nhưng bọn họ là nhân viên cũng không dám đắc tội và hỏi nhiều, vội vàng mở cửa cho bọn họ vào, nhìn họ mặc quần áo cũ rách càng cảm thấy không thể tin được.

Giản Nhụy Ái đang cùng bà nội chăm sóc vườn hoa “Bà nội, những loại hoa này rất đẹp và rất quý hiếm, nghệ thuật tết hoa của bà nội rất đẹp.”

“Tiểu Nhụy, cháu không cần khen bà nội thế đâu.” Bà nội cười lớn “Tiểu Nhụy, đi xách giúp bà một thùng nước đến đây”

“Dạ” Giản Nhụy Ái quay người đi xách đầy một thùng nước nhưng thấy quá nặng, ngẩng đầu nhìn bà nội tóc bạc trắng vẫn đang tết cành cho hoa trong vườn càng thêm cố gắng mang thùng nước đến cho bà.

Bỗng nhiên có người xuất hiện chắn đường, Giản Nhụy Ái không kịp dừng lại, cả thùng nước đổ thẳng lên người Từ Tú Liên “A! Người không có mắt nhìn à.”

Giản Nhụy Ái vội xin lỗi ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc: “Ăn trộm, bà đến nhà tôi làm gì?”

“Ăn trộm?” Từ Tú Liên tự chỉ vào mặt mình ngạc nhiên hỏi lại, nhìn quần áo Giản Nhụy Ái đang mặc không giống thiên kim đại tiểu thư, trong lòng thầm nghĩ ở nhà họ Đơn nếu không phải thiên kim tiểu thư thì sẽ là người giúp việc, nghĩ người giúp việc dám đối với mình vô lễ liền tức giận quát to: “Đáng chết, người giúp việc kia, ngươi nói xem ai là kẻ trộm.”

“Người giúp việc” Giản Nhụy Ái cúi đầu nhìn quần áo của mình, quả thật rất dễ khiến người khác làm tưởng cô là người giúp việc. Hôm nay cùng bà nội cắt tỉa hoa, nên lấy bộ quần áo cũ mặc vì sợ làm bẩn những bộ quần áo đẹp.

Giản Nhụy Ái không hiểu nhìn chằm chằm Từ Tú Liên, dù sao ở nhà họ Đơn cũng không phải ai muốn vào là được, nghi ngờ nhìn hai người bọn họ: “Bà từng lấy trộm chiếc nhẫn của tôi, không phải ăn trộm thì là gì?”

“Người giúp việc đáng chết.” Từ Tú Liên giơ tay định đánh, Giản Nhụy Ái sợ hãi nhắm mắt lại. Thấy không bị tát, Giản Nhụy Ái khẽ hé mắt nhìn liền thấy Đơn Triết Hạo đang nắm chặt tay Từ Tú Liên ngăn không cho bà ta tát cô, nếu như cô bị tát chắc anh sẽ vì cô mà nổi giận đánh cả bà ta và Đơn Mộ Phi.

“Hạo!” Từ Tú Liên không tưởng tượng nổi ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, lẩm bẩm kêu lên, “A!”

Đơn Triết Hạo hung hăng đẩy Từ Tú Liên ngã xuống đất, sắc mặt âm trầm nói: “Không phải tôi đã cảnh cáo hai người rồi sao, tại sao còn xuất hiện tại đây?”. Giản Nhụy Ái thoáng cảm thấy bọn họ không bình thường, có điều gì đó cô không biết.

“Hảo, sao con lại đây ngã Tú Liên?” Đơn Mộ Phi đau lòng chạy đến đỡ Từ Tú Liên. Dù thế nào đi nữa thì bà ấy cũng là người mà ông yêu mến nhất.

Đơn Mộ Phi vừa nói xong, bà nội nghe có tiếng ồn ào liền đi đến, mặt tái nhợt khi thấy Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên, lảo đảo suýt ngã may mà có Đơn Triết Hạo chạy đến đỡ kịp.

“Bà nội, bà có sao không?” Đơn Triết Hạo lo lắng hỏi

Đơn Mộ Phi thấy vội kéo Từ Tú Liên quay xuống “Mẹ...”

“Mẹ...”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc khi nghe thấy hai người đồng thanh gọi mẹ. Bà nội chỉ có một người con, chẳng lẽ... Giản Nhụy Ái nắm chặt tay không dám nghĩ hung thủ hại chết cha mẹ mình lại là con trai và con dâu của bà nội.

Bọn họ thật sự không chết!

Từ Tú Liên thấy bà nội im lặng không nói gì, vừa kéo tay bà nội vừa khóc thút thít “Mẹ, con rất xin lỗi mẹ, lẽ ra chúng con không nên giấu mẹ chuyện giả chết, hiện tại chúng con đã trở về, chúng con muốn sửa chữa lỗi lầm trước đây, cầu xin mẹ tha thứ cho chúng con”.

Bà nội được Đơn Triết Hạo đỡ, nhịp tim tăng vọt, lấy tay ôm ngực muốn giữ bình tĩnh. Bà nghĩ con trai mình đã chết nhiều năm rồi nhưng giờ lại xuất hiện trong nhà. Trong lúc mọi người im lặng

không ai nói chuyện, Từ Tú Liên ngẩng đầu nhìn chờ đợi ý kiến của mẹ chồng, lo lắng pháp phồng toát mồ hôi.

Đơn Mộ Phi nắm tay Từ Tú Liên và nói: “Mẹ! Con trai bất hiếu, con xin lỗi mẹ, mọi chuyện không liên quan tới Tú Liên, mẹ đừng trách giận cô ấy. Nếu mẹ không tha thứ cho chúng con thì chúng con lập tức rời khỏi đây”. Nói xong liền đứng dậy kéo Từ Tú Liên muôn đi nhưng bị Từ Tú Liên gạt ra “Mộ phi, ông làm gì đấy? Chúng ta thật vất vả mới trở về gấp lại mẹ, tôi không muốn đi, lại càng không muốn xa mẹ.”

“Tú Liên, chúng ta đã làm sai quá nhiều chuyện, tôi không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa, chúng ta đi thôi!”

“Tôi không đi, tôi không muốn đi, tôi muốn quay về với mẹ.” Từ Tú Liên khóc thút thít muốn thoát khỏi sự lôi kéo của Đơn Mộ Phi, thật lòng bà không muốn trở về cuộc sống nghèo khổ chật chội bẩn thỉu vừa qua nữa.

“Cút!” Bà nội nghiêm giọng quát, “Tôi không có con trai và con đâu bắt hiếu như hai người, mấy chục năm qua chẳng quan tâm đến bà cháu tôi, bây giờ trở về làm gì? Các ngươi đã giả chết vậy thì cứ coi như các ngươi đã chết rồi, cho nên các ngươi có thể đi được rồi.”

Từ Tú Liên lo lắng, cho rằng bà nội sẽ mừng vì con trai chưa chết, cho họ chút mặt mũi giữ họ ở lại, không ngờ lại bị đuổi đi. Từ Tú Liên gào khóc kêu lên: “Mẹ, con biết rõ sai lầm rồi, cầu xin mẹ tha thứ cho chúng con. Coi như chúng con trẻ người non dạ mắc phải sai lầm nhưng xin mẹ tha thứ cho chúng con”.

“Sai lầm nhỏ? Các ngươi làm chết người rồi bỏ trốn mà coi là sai lầm nhỏ vậy chuyện gì mới coi là sai lầm lớn?” Bà nội kích động hầm hù, tức giận nghẹt thở.

“Bà nội...”

“Bà nội...”

Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái đều lo lắng nhìn bà nội, Đơn Triết Hạo vỗ lưng giúp bà. Giản Nhụy Ái thấp thỏm nhận lấy ly nước ám chỉ Ngọc đưa đến “Bà nội, bà uống chút nước cho thoái mái”.

“Mẹ, con...” Từ Tú Liên cũng khẩn trương gọi, giương nhìn bà nội. Trong mắt Từ Tú Liên chẳng quan tâm bà nội đang khó chịu mà chỉ nghĩ cách để được quay về nhà họ Đơn còn những chuyện khác chẳng cần quan tâm.

“Cút! Hai người cút ngay khỏi đây cho tôi.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo lạnh băng nhìn về phía Từ Tú Liên hầm hù, tức giận gằn từng chữ.

Đơn Mộ phi cắt ngang lời nói của Từ Tú Liên: “Đủ rồi, bà đừng nói nữa. Chúng ta quay về!”

“Đi! Hai ngươi cút đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Bà nội quay mặt nói. Tất cả mọi người đều biết bà nội đang rất đau lòng, mẹ con liền dạ, có người mẹ nào lại không thương con của mình. Bà nội làm như vậy, trong lòng nhất định rất khổ sở, rất thương tâm!

“Mẹ! con cầu xin mẹ đừng đuổi con đi, con biết lỗi của con rồi, về sau con không dám tái phạm nữa”. Từ Tú Liên khóc lóc cầu xin, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội để được quay về cuộc sống nhà giàu.

“Tú Liên, bà không nên như vậy, theo tôi đi khỏi đây đi!” Đơn Mộ Phi nài nỉ nói.

Từ Tú Liên ngược mắt nhìn Đơn Mộ Phi “Tôi...”

Giản Nhụy Ái lảng lặng trầm tư rồi bình tĩnh nói: “Bà nội, để họ ở lại đi!”

Chương 51

BỊ ĂN SẠCH

Bà nội quay đầu kinh ngạc nhìn Giản Nhụy Ái, bà không để bọn họ ở lại vì suy nghĩ đến cảm nhận của Giản Nhụy Ái là chính nhưng không nghĩ đến chính Giản Nhụy Ái lại nói để họ ở lại, vội hỏi: “Tiểu Nhụy.”

Đơn Triết Hạo cau mày: “Tiểu Nhụy, nơi này không có chuyện của em, em không cần để ý, cứ để bọn họ rời khỏi đây.”

Giản Nhụy Ái kéo tay Đơn Triết Hạo nhỏ nhẹ giải thích: “Hạo, bọn họ là cha mẹ của anh, làm sao anh có thể đuổi họ đi?”

“Nhưng...” Đơn Triết Hạo chưa hết giận nói “Bọn họ phải rời đi!”

“Em...” Giản Nhụy Ái nhìn hai người trước mắt, bọn họ chính là kẻ thù giết chết cha mẹ mình nhưng cô không thể báo thù hai người này bởi cô biết bọn họ là con trai và con dâu của bà nội. Bề ngoài bà nội nói không tha thứ cho bọn họ nhưng thật ra trong lòng bà vẫn rất nhớ thương bọn họ, cô càng không thể để Đơn Triết Hạo gánh tội bất hiếu bị trời chu đất diệt là đuổi cha mẹ đi. Một bên kẻ thù giết chết cha mẹ mình, một bên là những người sẽ sống cùng nhà. Lựa chọn bên nào cũng đều đau lòng khổ sở, nhưng nếu để một mình mình chịu thì mọi người sẽ vui vẻ hơn nên không cần chán ghét đuổi bọn họ đi

“Hạo, không cần lo cho em, thật ra thì chuyện này em đã nguôi ngoai rồi, anh cũng đừng cố chấp nữa, hơn nữa bọn họ đã bị báo ứng như vậy là đủ rồi. Dù thế nào anh vẫn là con của bọn họ nên đừng quá tuyệt tình.”

Tử Tú Liên không nghĩ Giản Nhụy Ái sẽ nói giúp mình, giống như vớ được phao cứu sinh: “Đúng thế con à, mẹ là mẹ ruột của con, con đừng đuổi mẹ đi.”

Đơn Triết Hạo âm trầm nhìn thái độ của Tử Tú Liên định lên tiếng nhưng bị Giản Nhụy Ái kéo tay ngăn không để anh nỗi giận thì chỉ biết lắc đầu nhìn Giản Nhụy Ái. Anh chỉ có thể nén giận quay mặt đi để khỏi phải nhìn sự giả dối của cha mẹ mình.

“Hạo!” Giản Nhụy Ái làm nũng.

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái nhận thiệt thòi uất ức nhưng vẫn suy nghĩ cho mình nên càng thấy đau lòng không nói gì nữa. Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo gật đầu, mặc dù không tự nguyện nhưng chỉ cần anh nhượng bộ là được liền vui mừng ôm lấy Đơn Triết Hạo “Em biết ngay Hạo là người tốt nhất.”

Bà nội cũng vui mừng kéo tay Giản Nhụy Ái, thấy được sự lương thiện của cô càng yêu quý hơn “Cháu dâu, cháu chịu uất ức rồi”

“Bà nội, cháu không thấy bị uất ức.” Giản Nhụy Ái mỉm cười: “Những chuyện cháu làm này nhất định ba mẹ cháu sẽ đồng ý bởi họ là người hiền lành có thể hy sinh vì người khác”.

Tù Tú Liên thấy mọi chuyện có lợi cho mình liền kéo tay bà nội cười cười: “Mẹ, có phải con có thể...”

Đơn Mộ Phi kéo áo Từ Tú Liên muốn ngăn bà đừng quá lỗ mang nhưng lại bị Từ Tú Liên hung hăng nhìn chằm chằm một cái nên ông đành buông tay ra. Bà nội buồn lòng nhìn con trai mình nhu nhược luôn bị Từ Tú Liên “nắm mũi dẫn đi”. Bà thở dài, dù sao cũng là con trai mình đã mất tích mấy chục năm, bây giờ lại quay về nên bà cũng không thể oán giận mãi. Lại thêm chuyện Giản Nhụy Ái chịu lùi một bước như vậy nên thấy yên tâm và bình tĩnh lại.

“Có thể ở lại.” Bà nội mặt không chút thay đổi nói, “Chị Ngọc đưa Mộ Phi và Tú Liên về phòng. Thôi, để tôi đưa hai người họ đi còn chị đi nấu cho họ bát canh để bồi bổ”.

Đơn Mộ Phi nghe mẹ mình quan tâm, hốc mắt đỏ hoe áy náy, hối hận tự trách ôm lấy mẹ “Mẹ! Con thật xin lỗi mẹ!”. Bà nội vỗ lưng Đơn Mộ Phi, nước mắt ngân ngắn nhẹ nhàng “Được rồi không cần nói gì cả, trở về là tốt rồi.”

“Mẹ!” Từ Tú Liên cũng nhào đến. Ba người ôm nhau, mặc kệ có bao nhiêu chuyện đã xảy ra nhưng tình nghĩa mẹ con vẫn không thay đổi.

Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng họ đi về phòng, mắt cũng đỏ hoe vui mừng. Lần đầu tiên thấy bà nội vui vẻ như vậy cô càng thấy việc mình vừa làm là chính xác.

Đơn Triết Hạo không bỏ qua chuyện Giản Nhụy Ái chịu uất ức, dù có là cha mẹ mình cũng không thể gây uất ức cho Giản

Nhụy Ái. Nhưng Giản Nhụy Ái vẫn kiên nhẫn nhận lấy về mình. Vòng tay ôm lấy cô dặn dò “Tiểu Nhụy, nếu em không muốn nhìn thấy bọn họ thì chúng ta rời khỏi đây quay về biệt thự của chúng ta sống.”

“Hạo, em có thể ở cùng họ, anh không cần suy nghĩ nhiều, không cần rời đi, chẳng lẽ anh muốn bà nội đau lòng, bây giờ bà nội đang vui vẻ như vậy”. Giản Nhụy Ái cố giả bộ ra mỉm cười, “Em thật sự không khó chịu không thấy uất ức, em còn đang vui mừng vì bà nội được gặp lại con trai mình”

“Về sau, nếu bọn họ làm khó em khi anh không ở nhà thì em nhất định phải nói với anh, anh sẽ bảo vệ em.” Đơn Triết Hạo ôm thật chặt Giản Nhụy Ái như muốn nhập cô vào trong thân thể mình. Cô quá hiền lành lương thiện càng làm cho anh thêm đau lòng, hi vọng truyền cho cô chút dũng khí, an ủi cô.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái gật đầu rúc vào ngực Đơn Triết Hạo ngửi mùi hương quen thuộc về anh khiến cô bình tĩnh lại rất nhiều.

Điện thoại đổ chuông, Giản Nhụy Ái đẩy nhẹ Triết Hạo quay nhìn điện thoại di động đang nhấp nháy tên người gọi đến, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo rồi mới nhận điện thoại. Quả nhiên không phải Cụ Duệ Tường gọi đến mà là Giản Tử Hạo, “Mẹ, con cùng dì ở lại nhà ba Tường thêm mấy ngày sau đó sẽ về nhà có được không?”

Giản Nhụy Ái suy nghĩ trong nhà đang có nhiều xáo trộn nên để Giản Tử Hạo ở lại nhà Cụ Duệ Tường cũng tốt “Được, vậy con phải ngoan ngoãn, không được nghịch phá nha”

“Vâng, con chào mẹ, hẹn gặp lại mẹ.”

“Ừ, Hẹn gặp lại!” Giản Nhụy Ái ngắt điện thoại.

Đơn Triết Hạo ôm lấy cô, cúi đầu gác lên đỉnh đầu Giản Nhụy Ái ngửi mùi thơm nhà nhạt trên tóc cô “Thé nào?”

“Hạo Hạo muốn ở chơi nhà anh Duệ Tường thêm mấy ngày” Giản Nhụy Ái trả lời.

“Cũng được!” Đơn Triết Hạo trầm tư từ từ nói.

Đơn Triết Hạo nói vậy khiến Giản Nhụy Ái giật mình bối rối mê hoặc nhìn Đơn Triết Hạo, vươn tay ôm lấy cổ rướn người hôn lên môi Đơn Triết Hạo. Đột nhiên được hôn khiến Đơn Triết Hạo sững sốt, nhưng mà lập tức khôi phục ý thức, đỗi bị động làm chủ động hôn lên đôi môi mềm mại của cô rồi hướng đến bên tai ấm áp mập mờ rủ: “Chúng ta trở về phòng”

“A!” Giản Nhụy Ái ngây ngốc đợi đến lúc bừng tỉnh mới biết mình tự dẫn sói vào nhà, hôm nay lại sẽ bị ăn sạch rồi.

Chương 52

CUỘC NÓI CHUYỆN GIỮA MẸ CHỒNG VÀ NÀNG DÂU

Sáng sớm, vườn hoa nhà họ Đơn lung linh rực rỡ dưới ánh mặt trời.

“Cái gì?” Từ Tú Liên không thể tin hét lên “Sao cô gái đang ở dưới lầu chính là con gái của Giản Cốc Hạo kẻ đã làm hại chúng ta tan cửa nát nhà”.

“Từ Tú Liên! Không cho phép con nói Tiêu Nhụy như thế, huống chi không ai hại nhà các con tan cửa nát nhà hết, mẹ cùng Hạo vẫn sống rất tốt.” Bà nội sắc mặt âm trầm. Bà không thích nghe Từ Tú Liên nói xấu Giản Nhụy Ái.

“Mẹ, mẹ biết con không nói ý đó mà”. Thấy vẻ mặt của bà nội không vui Từ Tú Liên làm nũng nói: “Mẹ, nếu Giản gia không cạnh tranh khiến chúng ta đấu thầu thất bại sẽ không làm Tập đoàn Đơn thị có nguy có phá sản, cho nên chúng ta đừng để con gái người đã hại chúng ta ở lại nhà họ Đơn”

“Từ Tú Liên, mẹ nghĩ mấy năm qua các con đã chịu khổ để các con sống lương thiện hơn nhưng hai người vẫn ương ngạnh ích kỷ, rõ cuộc là ai hại ai tan cửa nát nhà?” Ánh mắt bà nội nghiêm nghị, nhìn Từ Tú Liên hầm hù.

Từ Tú Liên ngạc nhiên thấy mẹ chồng tức giận muốn nói tiếp nhưng bị Đơn Mộ Phi giật tay nhắc nhở, mới đưa mắt nhìn lão

nhân gia đang tức giận. Ngay sau đó, Từ Tú Liên thay đổi vẻ mặt, kéo tay bà nội nói: “Mẹ, con biết rõ sai lầm rồi, chuyện này đúng là con có lỗi với Giản Cốc Hạo, về sau con sẽ yêu quý con gái Giản Cốc Hạo như con gái của con, mẹ nói con bé muốn gả cho Hạo, về sau cô ấy là con dâu của con.”

“Tốt nhất con nên nghĩ như vậy, mẹ nói cho con biết, các con có thể quay về đây là nhờ Tiểu Nhụy khoan hồng độ lượng nói giúp, nếu không các con đã bị Hạo đuổi ra ngoài từ lâu rồi. Các con hãy suy nghĩ thật kỹ đi!” Bà nội buồn bực nhìn con trai mình nhu nhược, quay người rời đi.

Từ Tú Liên nhìn bóng bà nội bỏ đi, xoay người đem toàn bộ tức giận đập vào gối ôm.

“Được rồi, bà đừng gây chuyện nữa, không cần ồn ào nữa.”
Đơn Mộ Phi kéo tay Từ Tú Liên nói.

“Không nên ồn ào ư?” Từ Tú Liên quắc mắt chỉ vào ngực Đơn Mộ Phi “Gây chuyện ư, nếu như không phải do ông nhu nhược không quản được con mình và mẹ quan tâm đến ông thì tôi gây chuyện làm gì? Nếu như không phải là vì cuộc sống của chúng ta, tôi cũng không cần khách khí cầu xin mẹ như vậy, tôi đã đem con gái của Giản Cốc Hạo đánh chết rồi”.

Đơn Mộ Phi thở dài nhìn Từ Tú Liên đang nổi giận mất hết lý trí “Tú Liên, mẹ nói không sai, năm đó do chúng ta đụng chết người ta làm Giản gia cửa nát nhà tan, những thứ này muôn trách...”

“Trách chúng ta sao? Ông không thấy do vợ chồng Giản Cốc Hạo làm hại chúng ta không trúng thầu, thiếu chút nữa công ty phá sản khiến chúng ta chỉ có thể ôm tiền bỏ đi. Tôi nói cho ông biết bọn họ có chết vẫn chưa hết tội, cho dù chết một trăm lần một vạn lần cũng không giúp tôi hết hận bọn họ”. Ánh mắt Từ Tú Liên ngập tràn oán khí đối với Giản gia. Đơn Mộ Phi chỉ biết lắc đầu bó tay trước sự ngang ngược của Từ Tú Liên.

Trong sân, Đơn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái ngồi chơi trên xích đu, Giản Nhụy Ái cười đáng yêu như ánh mặt trời nhưng trong mắt Từ Tú Liên lại cực chói mắt đáng ghét, thầm nghĩ cha cô ta mắc lỗi với mình thì cô ta nên gánh chịu hậu quả.

“Hạo nhi, Tiêu Nhụy...” Từ Tú Liên tươi cười đi đến.

“Dì...” Giản Nhụy Ái lúng túng đứng lên, kéo Từ Tú Liên ngồi xuống bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đang cười với Nhụy Ái nhưng quay lại tàn nhẫn nhìn Từ Tú Liên, nói nhát gừng: “Bà đang làm gì?”.

“Hạo, mẹ trở về rồi, con đừng vô tình với mẹ như vậy.”

“Bà như thế nào cũng chẳng liên quan tới tôi, hơn nữa các người nên nhớ cho kĩ, chỉ có bà nội tha thứ các người chứ không phải tôi đã bỏ qua”. Đơn Triết Hạo cười lạnh, anh đã gặp nhiều hạng người, loại người như họ anh thấy nhiều rồi. Bà nội không bở được con trai mình nên đã tha thứ cho họ để họ quay về nhưng anh sẽ không để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm trong nhà họ Đơn.

Tù Tú Liên trợn to hai mắt không tin nổi con trai của mình có thể lạnh lùng, vô tình như vậy, ánh mắt Đơn Triết Hạo nhìn bà đầy khinh thường chán ghét. Chẳng lẽ không cách nào làm cho Đơn Triết Hạo coi trọng bà là mẹ.

Giản Nhụy Ái lúng túng đứng đó cũng cảm thấy Đơn Triết Hạo đầy thù hận chán ghét với Từ Tú Liên. Bọn họ không phải mẹ con sao? Sao giữa họ lại có nhiều thù hận đến thế. Giản Nhụy Ái đi đến nắm tay Đơn Triết Hạo “Hạo, không nên nói vậy, dù sao cũng là mẹ anh, là người sinh ra anh, có công sinh thành đưa anh đến thế giới này.

“Hừ, nếu như biết mình sẽ có người mẹ ích kỷ ác độc như bà ấy thì anh tình nguyện không được sinh ra, không đi tới thế giới này.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo đầy tức giận, hất đầu bỏ đi.

Tù Tú Liên tức giận, nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái càng thêm tức giận nhưng vừa quay về nhà họ Đơn nên chưa thể gây sự với Giản Nhụy Ái được. Ngoài mặt không được nhưng trong lòng giận điên cuồng chỉ muốn giết người.

Tù Tú Liên vẫn cười nói “Đã để cô chê cười, phương thức chung sống giữa mẹ con tôi khác hẳn so với người thường, nên Giản tiểu thư đừng ngạc nhiên.”

Giản Nhụy Ái nhìn nụ cười của Từ Tú Liên hoàn toàn không nghĩ tới bà ta có thể tàn nhẫn giết chết cha mẹ mình, tay nắm chặt thành quả đấm móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, cô biết mình phải nhẫn nhịn quên toàn bộ thù hận đối với Từ Tú Liên.

“Thế nào? Giản tiểu thư, giống như cô không muốn gặp tôi, có phải cô đang oán trách tôi, chuyện lúc trước do tôi không đúng, thật xin lỗi.” Từ Tú Liên khom người 90 độ nói xin lỗi Giản Nhụy Ái, trên mặt là nụ cười âm trầm khó hiểu.

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, vội vàng đỡ Từ Tú Liên đứng dậy “Dì à, chuyện quá khứ thì hãy để cho nó qua đi, về sau chúng ta không cần nhắc lại nữa”. Thật ra cô cũng muốn quên đi thù hận trong quá khứ nhưng cũng cần phải có thời gian ngay lúc này chưa thể quên hết được. Có những điều không phải nói quên là có thể quên ngay được.

“Ừ, tốt, Giản tiểu thư đúng là cô gái xinh đẹp thiện lương, Hao có thể cùng cô ở chung với nhau thật là phúc đức tu được từ kiếp trước”. Từ Tú Liên giả bộ vui mừng vui vẻ, lấy lòng nói.

“Không có gì..., dì quá khen rồi.” Giản Nhụy Ái khách sáo nói “Dì không cần gọi con là Giản tiểu thư, cũng giống như bà nội gọi con Tiểu Nhụy đi ạ.”

“Ừ, Tiểu Nhụy.” Từ Tú Liên cười kéo Giản Nhụy Ái “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện, đừng đứng kéo bị đau lưng.”

Giản Nhụy Ái nghe lời ngồi xuống bên cạnh, thân thể cứng ngắc, trong lòng chút ít lo lắng, tay đặt trên đùi cũng nắm chặt, mười ngón tay bắt chéo.

Từ Tú Liên đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, trong lòng tràn đầy khinh thường cùng chán ghét, Giản Nhụy Ái nhát gan như vậy, ngồi nói chuyện cũng vội vàng không còn hình dạng. “Không cần

mắt bình tĩnh như vậy, kéo Hạo nhìn thấy còn nói ta cậy làm mẹ bắt nạt con dâu.”

Tựa như mềm mại đối thủ, cũng đều cảm thấy không có ý tú!

Chương 53

ÂM ĐỘC BỎ THUỐC

“Chúng con không phải là vợ chồng.” Giản Nhụy Ái xấu hổ nói. Dù sao bọn họ chưa đi đăng ký kết hôn nên không thể coi là vợ chồng, cùng lăm chỉ là tình nhân ở chung mà thôi.

“Đứa ngốc, các ngươi yêu nhau như vậy, kết hôn là chuyện sớm hay muộn. Nếu hai đứa có thể kết hôn, dì làm mẹ cũng vui mừng.” Từ Tú Liên nhẹ giọng nói ra.

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn từ Tú Liên, đôi môi mấp máy không biết nên trả lời như thế nào, nhỏ giọng nói: “Cám ơn dì!”

“Tiểu Nhụy, dì nói với con chuyện này bởi suy nghĩ cho Hạo, con cũng biết chúng ta rời đi nhiều năm như vậy, Hạo vẫn luôn có thành kiến đối với chúng ta, không hiểu tâm ý của người làm cha mẹ. Con là vợ Hạo, con hãy hiểu tâm ý của dì chỉ mong Hạo được hạnh phúc vui vẻ, cho nên con hãy hứa với dì sẽ đối xử tốt với Hạo làm cho Hạo hạnh phúc”.

“Con hứa với dì con sẽ dùng cả cuộc đời của con để đem đến hạnh phúc cho Hạo bởi vì con yêu anh ấy”. Giản Nhụy Ái cực kỳ khẳng định tình yêu dành cho Đơn Triết Hạo đến chết cũng không thay đổi.

Từ Tú Liên kéo tay Giản Nhụy Ái “Cám ơn Tiểu Nhụy. Để chúng ta hiểu nhau nhiều hơn mời con cùng đi ra ngoài uống cà phê với dì”.

“Đi ngay bây giờ sao?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc, vốn đã lo lắng khi nói chuyện riêng với Từ Tú Liên bây giờ lại được mời cà phê càng làm cho Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng. Thật bá đạo giống hệt Đơn Triết Hạo, hoàn toàn không quan tâm Giản Nhụy Ái có đồng ý hay không mà cô đã bị Từ Tú Liên kéo lên xe rời đi. Bởi vì từ Tú Liên là mẹ của Đơn Triết Hạo, là con dâu của bà nội, về sau là mẹ chồng của mình. phải cùng bà ấy hòa thuận chung sống tốt một chút, không để cho Đơn Triết Hạo khó xử nên cô phải nhẫn nhịn không được phản ứng. Ngay sau đó, Giản Nhụy Ái và Từ Tú Liên ngồi lên xe đến quán cà phê.

Quán cà phê cực kỳ sang trọng lớn hơn nhiều so với quán cà phê Nhân Ái của anh Quyền Hàn, tiếng đàn piano nhẹ nhàng như tiếng nước chảy rất dễ chịu

“Tiểu Nhụy, nhanh ngồi xuống” Từ Tú Liên nhiệt tình kéo Giản Nhụy Ái ngồi xuống.

Thật ra, Giản Nhụy Ái không thích đến những nơi sang trọng, cô cảm thấy ở đó không thoải mái, nhưng cô không thể phản đối chỉ yên lặng tùy theo sự sắp xếp của Từ Tú Liên.

“Dạ.” Giản nhụy Ái lễ phép cúi đầu ngồi đối diện với Từ Tú Liên.

Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, Từ Tú Liên mỉm cười đứng đứng dậy hoàn toàn không nhìn ra ánh mắt tràn đầy tính toán, “Tiểu Nhụy, đi đi toilet một chút.”

Giản Nhụy Ái ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, nhìn bóng lưng Từ Tú Liên rời đi, không ngờ Từ Tú Liên đã ngoài năm mươi tuổi mà vóc dáng vẫn rất đẹp, có lối có lõm.

Tiếng nhạc trong quán đặc biệt tuyệt vời, mê hoặc lòng người, làm cho người ta lâng lâng giống như ngồi ở trên đám mây, rốt cuộc Giản Nhụy Ái hiểu thêm tại sao trong xã hội thượng lưu sẽ bỏ ra vài trăm thậm chí mấy ngàn đồng đi uống ly cà phê.

Nhàn nhã nhìn mọi người xung quanh ăn mặc hào hoa, trang phục xa xỉ nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Mà Giản Nhụy Ái lại cảm thấy không hợp với mình.

“Tiểu Nhụy, để cho con chờ lâu.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên cười, “Không lâu đâu à, dì dùng đồ uống gì?”

“Dì không biết nhiều về cà phê, con giúp dì chọn đi”. Thật ra Từ Tú Liên không phải không biết gì về cà phê mà là muốn Giản Nhụy Ái mất thề diện nhưng không ngờ Giản Nhụy Ái rất nhanh đã lựa chọn xong. Chỉ chốc lát sau, trên bàn đã được phục vụ hai ly cà phê Blue Mountain là loại cà phê ngon nhất.

Từ Tú Liên uống vài hớp cà phê thấy mùi vị rất ngon nên không giấu được tò mò hỏi: “Tiểu Nhụy, con có nghiên cứu về cà phê sao?”

Giản Nhụy Ái cũng không có ý giấu giếm sự yêu thích đối với cà phê, ưu nhã cầm ly lên, khẽ uống một hớp, lễ phép trả lời: “Từ

nhỏ cháu đã ở quán cà phê lớn lên, đối với cà phê cháu có một chút kiến thức.”

Tù Tú Liên kéo tay giản Nhụy Ái tay, cố ý nói “Vậy có phải về sau dì có cà phê ngon uống, về sau cà phê của dì sẽ nhờ con lựa chọn giúp được không?”

“Dĩ nhiên, có thể ạ!” Đối với cà phê thì Giản Nhụy Ái vẫn đủ tự tin.

“Ai u!” Từ Tú Liên liếc mắt nhìn ngón tay, vẻ mặt biến sắc nói: “Chiếc nhẫn của dì bị rơi đâu mất rồi”

“A!” Giản Nhụy Ái vội vàng hỏi Từ Tú Liên “Sao thế ạ?”

“Có lẽ khi nãy đi toilet làm rơi mất rồi”. Từ Tú Liên miễn cưỡng mỉm cười nói.

“Vậy con đi tìm giúp dì.” Giản Nhụy Ái nói xong liền đứng dậy đến khu nhà vệ sinh để tìm nhẫn.

Từ Tú Liên nhìn chằm chằm bóng dáng Giản Nhụy Ái vừa rời đi, vẻ mặt đổi sang âm trầm lạnh lẽo, từ trong túi lấy ra một gói bột màu trắng, liếc mắt nhìn xung quanh rồi nhanh tay đem bột bỏ vào ly cà phê của Giản Nhụy Ái. Từ Tú Liên hung hăng nghĩ thầm: “Giản Nhụy Ái ngươi đừng trách tôi, muốn trách thì trách chính cha mẹ ngươi đấy.”

Thật ra đó chỉ là thuốc kích thích uống vào sẽ làm cả người nóng lên, muốn được gần gũi đàn ông. Đúng, bà muốn Giản Nhụy

Ái bị làm nhục, nếu như thân thể cô bị rất nhiều đòn ông khác chạm qua, bà tin Đơn Triết Hạo sẽ không còn yêu cô nữa.

Giản Nhụy Ái đi vào khu vệ sinh sang trọng, cảm thán sự sang trọng của mỗi loại thiết bị so với bình thường, hít sâu một cái, bắt đầu tìm từ bồn rửa tay. Trong phòng vệ sinh mọi người tò mò nhìn Giản Nhụy Ái đang lúng túng cúi đầu tìm đồ.

Thật lạ không biết Từ Tú Liên đem chiếc nhẫn để ở chỗ nào? Sao tìm mãi vẫn không thấy. Cô nhanh chóng tìm khắp cả toilet mà vẫn không thấy chiếc nhẫn, có thể có người nhìn thấy nỗi lòng tham đã lấy đi mất rồi.

Lúc Giản Nhụy Ái thất vọng muốn bỏ đi lại có người gọi “Tiểu thư, có phải cô đang tìm đồ?”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn người quét dọn, thầm trách sao cô không hỏi nhân viên vệ sinh ở đây, có lẽ người quét dọn đã nhặt được chiếc nhẫn, mắt cô bừng sáng, mỉm cười: “Đúng vậy, dì có nhìn thấy chiếc nhẫn nào rơi không?”

“Là nó sao?” Người nhân viên vệ sinh trả lời.

“Phải...” Giản Nhụy Ái vội vàng gật đầu nhận lấy chiếc nhẫn, vui vẻ nói lời cảm ơn.

“Tiểu thư, thứ đồ quý như vậy cô nên giữ cẩn thận, đừng để lung tung, rất dễ bị mất.”

“Dạ dạ... Cám ơn dì nhiều, con đi trước, hẹn gặp lại!” Giản Nhụy Ái cầm chiếc nhẫn, vui vẻ quay lại chỗ Từ Tú Liên.

Khi Giản Nhụy Ái ngồi xuống nhìn vẻ mặt kỳ quái của Từ Tú Liên, trong lòng khó hiểu có cảm giác là lạ nhưng vẫn mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Dì, đây có phải là chiếc nhẫn của dì không? Con đã tìm được trong toilet rồi.”

Từ Tú Liên mỉm cười nhận lấy chiếc nhẫn, nhàn nhạt nói: “Tiểu Nhụy, vất vả cho con rồi, thật ra chiếc nhẫn này không đắt tiền lắm, không tìm được cũng không sao.”

“Không sao đâu ạ, chiếc nhẫn ít giá trị nhưng nhất định có giá trị tinh thần, cũng không thể nói bỏ liền bỏ.” Giản Nhụy Ái nhìn Từ Tú Liên ngoan ngoãn đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra, đối với cô chiếc nhẫn là đại biểu thần thánh bất khả xâm phạm.

“Tốt quá, dì biết, con nhanh uống coffee đi không nguội hết rồi.” Từ Tú Liên không có thời gian nói chuyện nhảm nhí với Giản Nhụy Ái, mà chỉ muốn cô nhanh chóng uống ly cà phê có thuốc.

Chương 54

ĐEM GIẢN NHỤY ÁI TẶNG CHO NGƯỜI KHÁC

Giản Nhụy Ái không hiểu gật đầu một cái, không có bất kỳ nghi ngờ nào, có lẽ bởi vì lòng cô thiện lương, không muốn nghĩ xấu cho người khác như vậy.

‘A’ Giản Nhụy Ái và Từ Tú Liên cùng sợ hãi kêu lên.

Hai người đồng thời nhìn về phía người vừa đánh vỡ ly chỉ thấy một người mặc quần áo màu trắng, gương mặt bình tĩnh không có biểu cảm, lặng lẽ ngồi trước mặt hai người. Giống như không phải anh ta đánh vỡ cái ly mà do người khác.

Mà cô gái phía sau đã không nhịn được nhảy lên, túm cổ Từ Tú Liên mắng: “Loại người không biết xấu hổ, hôm nay bà đây sẽ đánh chết người.”

“Khụ khụ...” Từ Tú Liên bị túm cổ khó chịu ho khan giãy giụa, sắc mặt cực kỳ khó coi “Buông ta ra, nha đầu.”

Giản Nhụy Ái cũng bị dọa sợ, đứng lên kéo Vương Thiến Như đang nổi giận dùng dùng không hiểu vì sao cô ấy lại nổi điên đánh Từ Tú Liên?

“Thiến Nhi, chị làm gì thế? Mau buông tay ra kẻo làm dì ấy bị thương.”

Vương Thiến Như không nghe Giản Nhụy Ái nói, cô đâu dẽ dàng tha cho người đàn bà dám hăm hại Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, em biết bà ta sao...”

“Đây là mẹ Hạo, con dâu của bà nội, chị nhanh buông tay ra”. Giản Nhụy Ái nhanh chóng trả lời, cô không muốn Từ Tú Liên xảy ra chuyện gì, nếu không bà nội sẽ rất đau lòng.

Nghe Giản Nhụy Ái nói thế Vương Thiến Như và Cụ Duệ Tường kinh ngạc, Vương Thiến Như vô thức buông tay, mở lớn mắt không tưởng tượng nổi nhìn chầm chằm Từ Tú Liên. Vương Thiến Như khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, quan sát cẩn thận người đàn bà này có vài phần giống Đơn Triết Hạo quay lại hỏi “Người phụ nữ xấu xa này mà là mẹ Đơn Triết Hạo sao? Mẹ của Hạo không phải đã chết sao? Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Sau này sẽ nói rõ cho hai người sau”. Giản Nhụy Ái kéo tay Vương Thiến Như, nhìn Từ Tú Liên nói: “Thật xin lỗidì, Thiến Nhi không cố ý, cô ấy cũng đang ở nhà họ Đơn, là cháu gái mà bà nội yêu quý nhất.”

Cụ Duệ Tường lạnh lùng lên tiếng: “Tiểu Nhụy, không cần phải nói xin lỗi loại người như bà ta, chẳng cần biết bà ta là mẹ của ai cứ hại người khác đều là người xấu.”. Vương Thiến liên tục gật đầu đồng tình với ý kiến Cụ Duệ Tường khiến Nhụy Ái càng khó hiểu nhìn Cụ Duệ Tường, cũng không hiểu ý tú trong lời nói của anh ấy. Tại sao lần đầu họ gặp Từ Tú Liên mà đã gây chuyện vớidì ấy. Chẳng lẽ bà ấy làm gì hại mình nhưng sao mình không biết?

“Lần sau nếu muốn làm chuyện gì thì nên nhanh tay lẹ mắt một chút.” Cụ Duệ Tường không nhìn ánh mắt đầy thắc mắc của

Giản Nhụy Ái mà vẫn nhìn Từ Tú Liên lạnh lẽo nói.

“Người kia... Người nói cái gì?” Từ Tú Liên bị Cụ Duệ Tường dọa sợ, trong lòng rất khủng hoảng, tay nắm chặt giống như muốn bóp nát cái ly.

Vương Thiến Như muốn bước lên trước mắng Từ Tú Liên vô liêm sỉ nhưng bị Cụ Duệ Tường kéo cổ tay nên chỉ có thể le lưỡi lườm lườm nhìn Từ Tú Liên.

Cụ Duệ Tường kéo Vương Thiến Như sơ cô gây thêm chuyện, dù sao bà ta cũng là mẹ chồng tương lai của Giản Nhụy Ái, anh cũng không muốn làm khó Giản Nhụy Ái.

“Bà không cần nói đây là thuốc bổ, giúp cô ấy bồi bổ.” Cụ Duệ Tường hờ lạnh.

Giản Nhụy Ái hiểu ra, ánh mắt nhìn những mảnh thủy tinh vỡ, không tin nhìn người một giây trước đối với mình vui vẻ vừa ngoảnh đi lại muốn hại cô, lòng người thật là khó dò, “Tại sao dì muốn làm như vậy?”

Từ Tú Liên thấy chuyện không che giấu được, rốt cuộc cười lạnh nói: “Tại sao không được? Cũng bởi vì cô mà con trai tôi không nhận tôi, muốn đuổi chúng tôi ra khỏi nhà họ Đơn, nói cho cô biết nhà họ Đơn là của tôi, cô không thể cướp đi. Tôi chỉ bỏ ít thuốc kích thích sau đó đưa cô tặng cho người đàn ông khác, tôi muốn cô bị người khác chơi đùa làm nhục để Hạo không còn yêu cô nữa”.

Giản Nhụy Ái cho là mình thật lòng đối tốt với Từ Tú Liên, đem toàn bộ thù hận quên đi thì có thể cùng Từ Tú Liên có cuộc sống tốt đẹp hòa thuận không ngờ bà ta quá ác độc, cô thắt vong buông người ngồi phịch xuống.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Vương Thiến Như nhìn Giản Nhụy Ái bị hãm hại, tức giận muốn đi lên thay Giản Nhụy Ái lấy lại công bằng, lại bị Cụ Duệ Tường lôi lại, hiểu ra ý tứ của Duệ Tường cô chỉ có thể bùi môi đứng bên cạnh.

“Thật ra thì tôi không muốn bất kỳ vật gì ở nhà họ Đơn, tôi chỉ muốn chung sống với Hạo, hiếu thảo với bà nội, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi sao?” Giản Nhụy Ái đau lòng lâm bẩm.

Cô muốn mọi người hòa thuận chung sống, nhưng lại không được.

“Cô tưởng cô nói tốt giúp tôi vài câu là tôi liền tin tưởng cô sao? Thật ra trong lòng cô rất hận tôi vì giết chết cha mẹ cô. Giản Nhụy Ái cô sẽ tốt bụng đem những thứ cô vất vả giành được chấp tay dâng tặng cho kẻ thù của mình sao?”. Từ Tú Liên nghi ngờ, khinh thường hỏi. Từ trước đến giờ Từ Tú Liên muốn gì thì nhất định phải có được, nếu không chiếm được sẽ đem phá hủy hết.

“Tôi thật lòng muốn quên đi thù hận, thật lòng muốn dì mạnh khỏe, hòa thuận sống chung.” Giản Nhụy Ái biết mình giải thích cũng vô ích, Từ Tú Liên căn bản không tin tưởng cô chứ đừng nói đến chấp nhận cô.

“Giản Nhụy Ái! đừng giả vờ đáng thương, giả vờ vô tội, tôi không phải mẹ, cũng không phải Hạo nên sẽ không quan tâm cô đâu.” Từ Tú Liên lườm Giản Nhụy Ái đang khóc tủi hờn nước mắt đầy mặt. Loại phụ nữ này chính là dùng đáng vẻ đáng thương đến cướp đi tài sản của mình, bà tuyệt đối sẽ không đồng ý, cũng sẽ khiến cô ta không được như ý.

Từ Tú Liên nhìn hai người bên cạnh, biết mình khó thể đối phó được liền cầm lấy túi xách và ra lệnh: “Chuyện hôm nay tốt nhất cô không nên nói với mẹ và Hạo, cô cũng không muốn bọn họ khó chịu chứ?”. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Giản Nhụy Ái lườm một cái rồi sải bước rời đi.

Vương Thiến Như nhìn dáng vẻ Từ Tú Liên phách lối bỏ đi, chổng nạnh quát: “Đồ bị bệnh thần kinh, bà nhanh đi chết đi...”

Cụ Duệ Tường im lặng, kéo cô gái đang nỗi giận mắng người khác đến mất hết hình tượng thực nữ, nhưng nhìn bộ dáng chổng nạnh của Thiến Như lại thấy rất dễ thương, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, khéo miệng mỉm cười “Được rồi, nói nhỏ một chút, người ta đang nhìn em kìa.”

Vương Thiến Như le lưỡi quay lại nhìn về phía Cụ Duệ Tường nghịch ngợm cười.

Giản Nhụy Ái trầm tư một lúc, quay đầu nhìn Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như, lấy dũng khí nói, “Duệ Tường, Thiến Nhi, cảm ơn hai người!” Nếu không có bọn họ thì hậu quả khó mà lường được.

“Tiểu Nhụy, trở về phải nói cho Hạo biết để anh ấy báo thù cho cô” Vương Thiến Như vẫn chưa nguôi tức, cắn răng nghiến lợi nói.

Giản Nhụy Ái chỉ thở dài rồi đề nghị “Em không muốn Hạo biết chuyện này, chị cũng đừng nói lại chuyện vừa rồi được không?”

“Tại sao?” Vương Thiến Như không hiểu, người đàn bà kia muốn hại chết cô ấy vậy mà Giản Nhụy Ái còn giấu giếm giúp bà ta.

“Bởi vì đây là mẹ của Hạo, em không muốn Hạo bất hòa với mẹ anh ấy, thật ra thì, em hiểu Hạo muốn có được sự quan tâm của mẹ, cho nên hai người nhất định phải đồng ý cùng em giữ bí mật, có được không?” Giản Nhụy Ái nài nỉ.

Cô không thể đem chuyện nói cho Đơn Triết Hạo, càng không thể nói cho bà nội, dù sao bà nội rất vui vẻ vì tìm được con trai mình và con dâu nên cô không thể kể chuyện này làm họ lo lắng.

Vương Thiến Như muốn phản đối nhưng bị Cụ Duệ Tường cướp lời: “Được, anh đồng ý với em”.

Chương 55

KIÊN CƯỜNG SỐNG TIẾP

Vương Thiên Như cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý, nhưng không thoái mái mà vẫn còn ám ức.

Giản Nhụy Ái muốn tạo cơ hội để hai người ở riêng hơn nữa bọn họ đã giúp mình, cô cũng cảm tạ ông trời để cho cô gặp hai người ở chỗ này, cô vui vẻ tạm biệt cầm túi xách rời đi.

Cát bước vô định ở lối đi bộ, hốc mắt ngân ngắn nước mắt, ông trời giống như đang vì Giản Nhụy Ái đau lòng, trời lâm râm mưa phùn, cả người cô ướt nhẹp.

Vô số chiếc xe chạy qua Giản Nhụy Ái nhưng cô cứ lảng lặng bước đi, vẻ mặt vô định. Vẫy một taxi ngồi lên, tài xế taxi nhiệt tình hỏi “Tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Cô có thể đi đâu bây giờ? Không muốn về phòng trọ cũng không muốn về nhà họ Đơn đối mặt với kẻ trăm phương ngàn kế muốn hại cô, “Đến nghĩa trang...”. Giản Nhụy Ái cắn chặt răng, khóc mắt run rẩy nước mắt, nếu bây giờ về nhà sẽ khiến Đơn Triết Hạo lo lắng, không bằng chờ tâm tình tốt hơn sẽ về nhà.

Giản Nhụy Ái trả tiền xong liền lập tức đi đến phần mộ của cha mẹ, nhìn tên cha mẹ khắc trên bia, cô mệt mỏi không còn hơi sức ngồi trượt xuống, ôm bia mộ mà tựa như đang được ôm cha mẹ mình.

Nước mưa rơi ướt người cô, sắc mặt tái nhợt. Trước mắt hiện lên hình bóng Đơn Triết Hạo đang nhìn cô mỉm cười, càng muốn gắp anh càng đau lòng. Tại sao cô và Hạo không thể chung sống với nhau? Có quá nhiều trở ngại phiền lòng.

“Ba mẹ, con nên làm thế nào? Con không muốn Hạo đau lòng nên con cố gắng đối xử tốt với mẹ của anh ấy, nhưng bà ấy khắp nơi nhầm vào con. Vừa ở chung mấy ngày, bà ấy đã muốn làm nhục con đẩy con vào chỗ chết, nhưng mà con lại không thể đối đầu với bà ấy. Hơn nữa chỉ có thể nín nhịn chịu đựng, có phải con hèn nhát không?”

Giản Nhụy Ái cúi đầu, nước mắt lăn dài, miệng lẩm bẩm: “Ba mẹ, mặc kệ như thế nào? Con sẽ kiên cường sống, đối xử tốt với mọi người ở nhà họ Đơn, nếu không Hạo sẽ đau lòng”. Cứ lặng lẽ ngồi bên bia mộ nhắm mắt, ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, cảm giác có đôi tay dịu dàng lay bả vai cô khiến cô nhẹ nhàng thư thái, hơn nữa mùi hương nhàn nhạt của người đó giúp cô hết hoảng sợ dần lấy lại bình tĩnh.

Chẳng lẽ, là ba mẹ trở về nhìn mình, cỗ họng của cô khô đắng, khàn khàn gọi: “Ba, mẹ...” Đôi tay nắm chặt giơ lên không trung muốn tìm thứ gì đó để bấu víu, nhưng vẫn không bắt được gì.

“Nhụy Ái, Nhụy Ái... Mau tỉnh lại...”

Giản Nhụy Ái tỉnh lại mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Quyền Hàn. Cô kinh hoàng đứng lên, “Anh Quyền Hàn...” Trong lòng thắc mắc tại sao anh lại ở chỗ này?

“Ô! Vừa rồi ở lối đi bộ nhìn thấy em thẫn thờ, muốn gọi em nhưng lại thấy em ngồi lên taxi bỏ đi quá nhanh, anh đuổi theo nhưng không kịp. Cuối cùng cũng may gặp được tài xế nói em ở đây anh mới đuổi theo đến nhưng mà nghĩa trang quá lớn, làm anh tìm lâu quá”.

Quyền Hàn lau mồ hôi trên trán mình, ngoài miệng lúng túng cười, giải thích cho thắc mắc của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn toàn thân ướt đẫm mồ hôi, giày dính đầy bùn đất, cảm thấy áy náy “Thật xin lỗi, anh Quyền Hàn, sao anh không gọi điện thoại cho em?”

“Anh có gọi nhưng em không nghe điện thoại.”

“Thế sao” Giản Nhụy Ái lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện điện thoại di động hết pin tắt máy “Thì ra điện thoại của em bị hết pin.”

“Em quá sơ ý sao lại để điện thoại hết pin chứ.” Quyền Hàn nhìn khắp bốn phía, nhìn về bia mộ chuyển hướng hỏi “Đây là ba mẹ em sao?”

“Vâng đúng vậy.” Giản Nhụy Ái đứng ở trước bia mộ hướng về phía cha mẹ mình nói: “Ba mẹ, người đàn ông này chính là anh Quyền Hàn mà con thường kể với ba mẹ, là anh trai thường chăm sóc con, yêu thương con.”

“Bác trai, bác gái! Từ lâu con đã nghe kể về hai bác, nhưng chưa có cơ hội đến thăm các bác, thật rất xin lỗi.” Quyền Hàn ôn

tồn cất tiếng.

Giản Nhụy Ái ngồi ở phía trên “Anh Quyền Hàn! Hôm nay chúng ta nói chuyện suốt đêm đi. Thật lâu không cùng ngồi tán gẫu rồi.”

Quyền Hàn cười cười ngồi xuống bên cạnh cô. Từ năm năm trước sau khi cô bỏ đi, bọn họ không ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, thật lòng anh muốn quay lại khoảng thời gian sống ba người trước kia, khi đó cuộc sống của bọn họ rất vui không buồn không lo, Giản Nhụy Ái sẽ thỉnh thoảng đi theo anh làm nũng. Bây giờ cô đã trở về nhưng bọn họ mỗi người đều có cuộc sống gia đình riêng.

“Nhụy Ái, ở nhà họ Đơn có tốt không? Anh nghe nói cha mẹ Đơn Triết Hạo đã trở về, bọn họ chính là hung thủ hại chết cha mẹ em, bọn họ có gây khó dễ em không.”

Giản Nhụy Ái trầm tư, mỉm cười nâng đầu lên “Không sao cả, bọn họ đối với em rất tốt, anh Quyền Hàn không phải lo lắng cho em đâu”. Tim cô đập thình thịch bởi vì cô chưa bao giờ nói dối.

“Giản Nhụy Ái! Ai nói dối mũi sẽ dài ra.” Quyền Hàn biết Giản Nhụy Ái đang nói dối.

“Em... Thật, anh Quyền Hàn, em thật sự rất tốt, Hạo thật sự rất yêu em, rất chăm sóc em đây.” Giản Nhụy Ái sợ Quyền Hàn không tin nên vội vàng nói.

“Yêu em, chăm sóc em thì sẽ không để cho em một mình đi lang thang trên đường, sẽ không để cho em có sắc mặt không vui thế này”. Quyền Hàn kích động nói qua. Anh biết mình cực đoan, nhưng anh không kìm chế được tâm tình mình, dù sao Giản Nhụy Ái do anh che chở lớn lên, anh không muốn cuộc sống của cô không vui vẻ

Giản Nhụy Ái lặng lẽ nhìn Quyền Hàn, ánh mắt anh đầy lo lắng nhìn cô đăm đăm khiến cô không khỏi mỉm cười, đưa tay ôm lấy anh, bởi cô biết anh luôn quan tâm chăm sóc cô “Quyền Hàn, em biết anh yêu thương quan tâm em nhất.” Cô rất muốn quay về trước kia ở cạnh Quyền Hàn để được nũng nịu giống như đứa bé làm nũng anh mình.

Sau một ngày hội nghị Đơn Triết Hạo về đến nhà đã rất muộn, đi lên phòng lại thấy đèn trong phòng tắt, khẽ cau mày đẩy cửa ra nhưng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Nhụy Ái đâu.

Đơn Triết Hạo linh cảm có chuyện nghiêm trọng xảy ra. Giản Nhụy Ái sẽ không muộn như vậy không ở trong nhà, nhanh chóng gọi mọi người tập trung đến phòng khách.

Đơn Triết Hạo sắc mặt nặng nề ngồi trên ghế sa lon chờ đợi mọi người đến.

“Ai vậy? Muộn như vậy còn bảo chúng ta ra đây làm gì?” Từ Tú Liên lùa bàu, vừa đi vừa ngáp.

Đơn Mộ phi kéo Từ Tú Liên không để bà ta khỏi nói lung tung, bởi vì ông đã nhìn thấy vẻ mặt Đơn Triết Hạo không tốt, “Hạo nhi, xảy ra chuyện gì thế?”

“Hạo, sao thế?” Bà nội được dì Ngọc đỡ xuống vội vàng hỏi, để Đơn Triết Hạo triệu tập mọi người như vậy nhất định xảy ra chuyện lớn.

Đơn Triết Hạo nhìn mọi người đã đến đông đủ, đứng lên hỏi: “Có ai nhìn thấy Tiểu Nhụy không?”

“Tiểu Nhụy, không có ở trong phòng sao?” Bà nội ngạc nhiên.

“Không thấy Tiểu Nhụy, điện thoại di động của cô ấy không gọi được.” Đơn Triết Hạo rét lạnh nói, anh biết Giản Nhụy Ái không thể nào vô duyên vô cớ mất tích, nhất định xảy ra chuyện gì?

Từ Tú Liên chột dạ lo sợ khi nghe nói không thấy Giản Nhụy Ái nhưng sau đó lại thấy hài lòng, không nghĩ đến ông trời cũng đang giúp mình, thật hy vọng Giản Nhụy Ái vĩnh viễn không xuất hiện ở nhà họ Đơn càng đừng xuất hiện trước mặt bà, chuyện bà làm cũng sẽ không bị lộ ra.

Chương 56

BÀ ÁY HẠI NHỤY ÁI

Bà nội gấp gáp nói, “Hạo, mau gọi mọi người đi ra ngoài tìm xem.”

Đơn Triết Hạo cau mày, cầm điện thoại lên, lạnh lùng phân phó: “Lập tức tăng thêm người đi tìm. Bằng mọi giá phải tìm ra Giản Nhụy Ái.”

Vương Thiến Như kỳ quái nhìn phòng khách tập trung nhiều người như vậy, lúc này mọi người đang đi ngủ chứ?

Hôm nay Cụ Duệ Tường đồng ý tiếp nhận tình cảm của cô nên tâm tình cô thật vui mừng, lôi kéo bà nội cười hỏi: “Bà nội, sao tất cả mọi người lại tập trung hết ở phòng khách thế ạ?”

Vương Thiến Như hung hăng trừng mắt khi nhìn thấy Từ Tú Liên, nếu không phải Giản Nhụy Ái giao hẹn không cho nói ra thì bây giờ cô nhất định đem toàn bộ chuyện xấu Từ Tú Liên đã làm nói ra hết.

Dì Ngọc kéo Vương Thiến Như, “Thiến Như tiểu thư, đừng hỏi nhiều nữa, phu nhân mất tích, tất cả mọi người đang lo lắng.”

Từ Tú Liên nghe dì Ngọc gọi Nhụy Ái là phu nhân thấy vô cùng chói tai, nhìn chằm chằm dì Ngọc chán ghét lên tiếng: “Chị nói cái gì? phu nhân mất tích!..., không phải tôi đang đứng đây à”. Ở trong nhà này Từ Tú Liên bà mới đúng là phu nhân chứ, hơn nữa

Giản Nhụy Ái còn chưa gả vào nhà họ Đơn thì không được gọi là phu nhân, nếu không thì địa vị của bà ở nhà họ Đơn này là gì?

Dì Ngọc không biết lời nói của mình làm Từ Tú Liên ghét như vậy, trong lòng hơi sững sót, lúng túng xin lỗi: “Tôi không có ý đó. Thật xin lỗi!”

Bà nội chán ghét nhìn chằm chằm Từ Tú Liên, mọi người đang lo lắng không thấy Giản Nhụy Ái mà cô ta chỉ là quan tâm đến vị trí phu nhân “Đủ rồi, không cần kiểm thêm chuyện nữa”.

Vương Thiến Như không dễ dàng bỏ qua cho Từ Tú Liên như vậy, rõ ràng Giản Nhụy Ái trước khi tạm biệt đã nói sẽ về nhà cơ mà, làm sao đột nhiên lại mất tích? Ánh mắt hờ nhìn Từ Tú Liên.

Từ Tú Liên cũng trùng mắt nhìn lại Vương Thiến Như trong lòng có chút thấp thỏm, không đánh đã khai: “Không cần nhìn tôi như vậy, cô ấy mất tích không có liên quan với tôi”.

“Thật sao? có phải không hại được Tiếu Nhụy then quá hóa giận đã trực tiếp xuống tay sát hại Tiếu Nhụy chứ...”. Vương Thiến Như nhìn chằm chằm Từ Tú Liên, nếu không phải bà ta làm Giản Nhụy Ái mất tích thì cô không nghĩ ra ai có gan dám làm chuyện này cả.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo lạnh lẽo, kéo tay Vương Thiến Như âm trầm nói: “Chị vừa nói cái gì?”

“Đau, đau...” Vương Thiến Như kêu to bị Đơn Triết Hạo siết chặt tay đến tê liệt đau đớn “Anh buông tôi ra đã rồi nói”

Bà nội nhìn Từ Tú Liên đang luống cuống chột dạ biết Từ Tú Liên lại gây họa, “Thiến Nhi, cháu biết chuyện gì, mau nói ra”.

Vương Thiến Như vừa xoa tay bị đau vừa kể lại: “Buổi trưa hôm nay cháu nhìn thấy Từ Tú Liên bỏ thuốc kích thích vào cà phê của Tiểu Nhụy, nói muốn ném Tiểu Nhụy đến quầy rượu cho đàn ông làm nhục cô ấy, như vậy Hạo sẽ không yêu cô ấy nữa nhưng bị cháu và anh Duệ Tường phát hiện ngăn cản, Từ Tú Liên liền đe dọa Tiểu Nhụy bảo cô ấy không được đem chuyện nói cho mọi người biết. Tiểu Nhụy không muốn làm mọi người lo lắng, nên đã yêu cầu cháu và anh Tường giữ bí mật không được nói ra.”

Vương Thiến Như nhìn Từ Tú Liên ngang ngược càn rỡ nên cực kỳ khó chịu, để cho cô giữ bí mật trong lòng cô sẽ khó chịu chết, hiện tại nói ra được nên thấy thoải mái hơn nhiều.

Đơn Triết Hạo giống như sư tử hung dữ, cả thân thể dựng đứng nguy hiểm, ánh mắt tràn đầy khát máu, giống như muốn đem người xé thành mảnh nhỏ, nắm quả đấm cũng có thể nghe khớp xương kêu răng rắc. Càng nghĩ càng tức giận, ánh mắt nhìn chăm chăm Từ Tú Liên, không ngờ anh mới đồng ý để cho bà ta vào ở trong nhà họ Đơn mà bà ta đã giở thủ đoạn định hâm hại Giản Nhụy Ái, quả thật đã chạm đến giới hạn chịu đựng của anh. Đã vậy đừng trách anh không niệm tình mẫu tử, giọng nói lạnh lẽo tới cực điểm khiến gian phòng lạnh xuống vài độ “Xem ra tôi thật sự đã coi thường bà”.

Tù Tú Liên nhìn Đơn Triết Hạo đang tức giận đến phát run thì hoảng sợ, lui về trốn sau lưng Đơn Mộ Phi, giọng run rẩy: “Hạo! Mẹ không cố ý.”

Đơn Triết Hạo tức giận phát điên, ánh mắt hùng hục lửa giận muốn đem Từ Tú Liên đốt thành tro bụi. “Tôi đã cảnh cáo bà, không được thương tổn người tôi quan tâm, bà cư nhiên không đem lời nói của tôi để ý, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Tù Tú Liên nhìn ánh mắt muôn băm vằm bà ra thành từng mảnh càng sợ hãi trốn sau lưng Đơn Mộ Phi, run rẩy nói: “Không! Hạo nhi, ta là mẹ con, con không thể động thủ với mẹ”.

Mặc dù Đơn Mộ Phi cũng rất sợ con trai mình nổi giận, nhưng vì bảo vệ Từ Tú Liên nên cũng cố can đảm đứng ra trước mặt Đơn Triết Hạo “Hạo nhi, có thể... Có thể có hiểu lầm... trước hết con đừng quá tức giận.”

Đơn Triết Hạo nhéch môi cười nhàn nhạt, hờ lạnh một tiếng, khi chính tai mọi người đều được nghe sự thật, lại có thể nói là hiểu lầm, trong lòng vô cùng giận dữ, “Hiểu lầm? Nếu như làm chuyện sai trái bậy bạ xong đều nói là hiểu lầm, vậy pháp luật dùng để làm gì?”

Âm thanh lạnh lẽo giống như đại bác bắn thẳng vào trái tim mọi người, để cho mọi người xung quanh cũng run rẩy kịch liệt.

“Hạo nhi, ta biết Tú Liên làm gì tương đối không có nghĩ kỹ đến hậu quả, con hãy gio cao đánh khẽ với bà ấy! Dù sao bà ấy cũng là mẹ của con, không có công nuôi dưỡng cũng có công sinh

thành”. Đơn Mộ Phi không dám nhìn tới ánh mắt của Đơn Triết Hạo, cúi đầu nhìn sàn nhà, một hơi nói ra.

Vương Thiến Như không đồng ý, xông lên chỉ vào Từ Tú Liên nói: “Đơn Triết Hạo! Anh không thể tha thứ cho bà ta dễ dàng như vậy, nếu không sẽ rất có lỗi với Tiểu Nhụy.”

Bà nội kéo Vương Thiến Như, nhìn chằm chằm Từ Tú Liên gieo họa, “Hạo, bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, quan trọng nhất bây giờ là tìm được Tiểu Nhụy. Tú Liên mau nói xem đã đem Tiểu Nhụy đi đâu?”

“Mẹ hãy tin tưởng con, lần này thật sự không phải con làm, con thật không làm gì Nhụy Ái?” Từ Tú Liên kéo tay bà nội khẩn cầu nói, rất sợ người khác không biết bà ta vô tội.

Điện thoại đổ chuông báo có cuộc gọi đến, Đơn Triết Hạo cau mày nhận điện thoại, “Nói!”

“Tổng giám đốc! đã tìm được Giản tiểu thư, cô ấy đi thăm mộ cha mẹ”. Y Thiếu Thiên ở đầu kia điện thoại nói.

Đơn Triết Hạo sắc mặt nặng nề, nắm chìa khóa chạy ra ngoài.

Vương Thiến Như kêu: “Tôi cũng muốn đi theo”. Đến khi chạy ra đến cửa chỉ nhìn thấy Đơn Triết Hạo biến mất trong đêm tối, không khỏi tức giận đậm đà tình thích, nhanh chóng nghĩ cách để đuổi theo.

Tù Tú Liên thấp thỏm đứng ở phòng khách, dáng điệu ân hận khẽ ngẩng đầu liếc trộm bà nội.

Bà nội bị Từ Tú Liên làm tức giận hoa cả mắt: “Chị Ngọc đi pha giúp tôi ly trà.”

“Vâng ạ!”dì Ngọc liếc Từ Tú Liên không khỏi lắc đầu một cái, Đơn gia xuất hiện sao chổi nên không thể an bình.

“Dì Ngọc không cần đi, để tôi pha trà cho.” Từ Tú Liên chạy vào chuẩn bị lá trà.

Hiện tại Từ Tú Liên phải tìm cứu tinh, nếu Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện, ít nhất bà nội có thể nói giúp để Đơn Triết Hạo không trừng phạt bà ta.

“Mẹ đừng đứng nữa ngồi xuống nghỉ một chút”. Đơn Mô Phi định đỡ bà nội ngồi xuống nhưng lại bị bà nội推开.

Bà nội âm trầm mặt ngồi ở trên ghế sa lon, không muốn nói chuyện với Đơn Mô Phi.

Đơn Mô Phi lúng túng đứng ở bên cạnh, đứng ngồi không yên, không biết nên làm thế nào. Từ Tú Liên đang bưng trà ra, “Mẹ, con biết mẹ thích trà Phổ Nhĩ nhất, mẹ uống thử xem mùi vị được chưa.”

Bà nội nhận lấy trà, chạm khẽ một hớp, mùi vị thanh nhã thơm ngát, đúng là mùi vị bà thích, bà cũng biết Từ Tú Liên có mục đích khác chứ không thật lòng hiếu thuận.

Nhưng bà cũng không muốn để ý đến Từ Tú Liên nên lạnh lùng nói: “Tú Liên, ta khuyên con không cần bày mưu tính kế gì cả, thật ra chỉ cần con chân thành đối với người, mọi người sẽ chân thành đối tốt với con.”

Từ Tú Liên thấy không cần đối xử tốt với mọi người, chỉ cần có tiền có quyền lực mạnh mẽ thì tự nhiên muốn gì được nấy chứ cũng không cần quan tâm đến hậu quả khác.

Từ Tú Liên cũng không thể phản bác, trở nên ôn thuận rúc vào lòng bà nội “Con biết lần này con thật sự làm sai, mẹ tha thứ cho con đi”

Bà nội nhìn Từ Tú Liên từ nhỏ lớn lên, mặc dù là con dâu nhưng bà coi như con gái, bất đắc dĩ vỗ vỗ tay Từ Tú Liên hy vọng Từ Tú Liên nói thật lòng.

Chương 57

GIẢN NHỤY ÁI BIẾN MẮT

Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt, phát hiện ra mình ngủ gật cảm giác có người khác bên cạnh khoác áo lên người hạnh phúc mỉm cười.

Anh Quyền Hàn vẫn quan tâm cô như vậy, có sự yêu thương của anh ấy giúp cô cảm thấy mình bớt cô đơn vẫn được người khác đối tốt, quan tâm.

Giản Nhụy Ái chỉnh đốn lại quần áo, kéo áo đắp lại cho anh Quyền Hàn đang ngủ say, vỗ vỗ bắp chân đứng lên, vươn lưng hít thở một hơi để khỏi mỏi người vì nằm lâu.

Ban đêm ở nghĩa trang có loại âm khí lạnh, Giản Nhụy Ái ôm lấy bả vai, không nhịn được khẽ run, nhìn đêm tối rợn cả tóc gáy, cô nhìn thấy phía trước có ánh đèn, muốn đi tới phía trước để lấy thêm can đảm.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Quyền Hàn đang mệt mỏi ngủ thấy anh sẽ không sớm tỉnh dậy được. Thật không nghĩ đến, cô nói chuyện với anh Quyền Hàn mấy tiếng, tâm tình thoải mái hơn nhiều. Đi trong đêm tối, nhìn bên cạnh có đôi mắt màu vàng óng, nhìn chầm chầm đang từ từ đến gần cô, đợi đến khi Giản Nhụy Ái nhìn rõ ràng mới biết đó là con lợn rừng.

Giản Nhụy Ái sắc mặt tái nhợt, căm mồi, kinh hoàng sợ liều mạng lui về phía sau, mà con lợn rừng tiến tới càng gần hơn. Giản Nhụy Ái không có dũng khí chống lại, quay người bỏ chạy.

Không nghĩ đến con lợn rừng lại đuổi theo. “A!” Giản Nhụy Ái cảm giác kinh sợ run rẩy, nước mắt rơi đầy mặt, nhưng cô phải tỉnh táo, dù có cố chạy xuống thì sớm muộn sẽ bị con lợn rừng đuổi kịp.

Lúc này, Giản Nhụy Ái cảm giác mình đang chạy trốn thần chết.

“A!” Một quãng chạy hụt chân để cho cả người Giản Nhụy Ái trong nháy mắt bay lên không.

Có lẽ cô phải chết thật. Không được! Cô không muốn chết. Nhưng tại sao mí mắt nặng như vậy... Cả người đều đau đớn, thật là không có hơi sức để mở mắt nhưng nước mắt cô đơn sơ hãi cứ tuôn chảy.

Đơn Triết Hạo chạy lên nghĩa trang, nghĩ tới thời điểm đêm tối không có người Giản Nhụy Ái có thể xảy ra chuyện, liền điên cuồng lo lắng, mắt đỏ tia máu.

Đơn Triết Hạo tuyệt đối không thể để Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện, anh sẽ không chịu nổi khổ sở nếu lại một lần nữa mất Giản Nhụy Ái, nếu thế anh sẽ điên mất, hoàn toàn điên mất.

Bỗng nhìn thấy có người đang nằm ở ngôi mộ, Đơn Triết Hạo cau mày đi đến gần nhưng không phải Giản Nhụy Ái, mà là Quyền Hàn.

Nghi ngờ thoáng qua, nhưng bây giờ không phải lúc hỏi nhiều chuyện, âm trầm nhìn người đang ngủ say, quát lớn “Quyền Hàn, Quyền Hàn...”

Quyền Hàn khẽ mở mắt, kinh hãi bừng tỉnh, bởi không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ tìm đến tận đây.

“Quyền Hàn, Tiểu Nhụy đâu?” Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt hoảng hốt của Quyền Hàn.

Giản Nhụy Ái không ở bên cạnh mình, Quyền Hàn xoay người nhìn thấy bên cạnh trống không có ai, lo lắng khiếp sợ tránh khỏi kìm kẹp của Đơn Triết Hạo nhìn chung quanh, “Kỳ quái, sao Nhụy Ái không ở bên cạnh mình.”

Đơn Triết Hạo nắm tay thật chặt, trán nổi đầy gân, hung hăng nhìn chằm chằm Quyền Hàn, trong lòng lo lắng, linh cảm Giản Nhụy Ái đã xảy ra chuyện, ý nghĩ này sắp khiến anh nổi điên.

Vung tay đấm lên mặt Quyền Hàn “Anh nên cầu trời phù hộ Tiểu Nhụy không xảy ra chuyện gì.” Hét xong liền xoay người chạy đi tìm kiếm Giản Nhụy Ái.

Quyền Hàn cũng không dám chậm trễ, chạy ngược hướng Đơn Triết Hạo, anh hối hận rồi, tự nhiên lại ngủ say quên mất Giản Nhụy Ái, nếu cô xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không thể tha thứ cho mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trời cũng gần sáng, Đơn Triết Hạo càng thêm lo sợ, hốc mắt tràn ngập lo lắng và nước

mắt. Trong lòng anh chỉ cầu mong Giản Nhụy Ái đừng xảy ra chuyện, không thể xảy ra chuyện.

Khi Đơn Triết Hạo uất đày mồ hôi gần như tuyệt vọng cúi đầu thất vọng lại phát hiện thấy một động thật sâu trong đó có bóng người, không khỏi khẩn trương ngồi xổm xuống, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...”

Phía dưới không có tiếng trả lời, Đơn Triết Hạo không để ý trực tiếp trượt xuống, sau lưng đập vào tảng đá lớn nhưng không cảm thấy đau đớn, chỉ lo lắng nghĩ tới Giản Nhụy Ái.

Động rất sâu, tại sao phần mộ lại có động lớn?

Khắp nơi bùn đất và cỏ cây, Giản Nhụy Ái nhếch nhác nằm trên mặt đất, không động đậy.

Đơn Triết Hạo khẩn trương sơ hãi ôm lấy Giản Nhụy Ái nhìn khuôn mặt dính đầy bùn đất, sắc mặt tái nhợt, trong lòng càng lo sợ, “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy...”

Trong hang động u ám, Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực, khẩn trương nhìn đôi mắt đang khép chật của Giản Nhụy Ái sợ hãi gọi: “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy, em tỉnh lại đi!”

Giản Nhụy Ái cảm giác toàn thân đau nhức, nhưng lại nghe được tiếng Đơn Triết Hạo gọi, chẳng lẽ cô thật sự đã chết rồi, nhưng cô không muốn chết, nếu thế Đơn Triết Hạo sẽ như thế nào? Nước mắt rơi xuống, cô phải kiên trì, tuyệt đối không thể chết,

Giản Nhụy Ái cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang nhìn chằm chằm lay gọi cô. Chẳng lẽ mình đã chết thật sao?

Nhưng nhiệt độ thân thể Đơn Triết Hạo khiến cô chân thật cảm nhận được, kinh hoảng nhìn xung quanh để cho cô biết cô thật chưa chết.

“Hạo... Khụ khụ... Em thật chưa chết phải không?”

Đơn Triết Hạo nghe được giọng nói của Giản Nhụy Ái, kích động ôm lấy cô, “Tiểu Nhụy, cảm ơn trời đất, rốt cuộc em đã tỉnh lại”.

“Hạo, hù chết em... em cứ tưởng là sẽ không được gặp lại anh”. Giản Nhụy Ái cũng kích động khóc thút thít, ôm thật chặt cổ Đơn Triết Hạo giống như tìm được nơi trú ẩn an toàn.

Đơn Triết Hạo đau lòng bàn tay vuốt lưng Giản Nhụy Ái “Không sao, không sao... Có anh ở đây, không phải sợ.”

Giản Nhụy Ái dừng khóc cảm nhận tư vị của Đơn Triết Hạo, cô thật sự còn sống, kích động ôm Đơn Triết Hạo. “A!” Trên tay đau đớn, để cho cô khẽ cau mày.

Đơn Triết Hạo khẩn trương cầm lấy tay của Giản Nhụy Ái thấy một vết thương rất lớn vội buông Giản Nhụy Ái ra kiểm tra trên người cô có không còn vết thương nào, cầm đến chân Giản Nhụy Ái kiểm tra.

“A!”

Nghe Giản Nhụy Ái đau đớn thét chói tai, Đơn Triết Hạo cũng bị sợ trái tim muốn ngừng đập “Thế nào? Đau không?”

Giản Nhụy Ái rưng rưng gật đầu, nhìn cổ chân mình đang sưng tấy đau muốn khóc nhưng cô cứng rắn nhịn xuống.

“Xem ra, rơi xuống nên bị gãy chân rồi.” Đơn Triết Hạo đôi mắt thâm thúy gắt gao đau lòng nhìn chầm chằm cổ chân cô.

Giản Nhụy Ái cả người đau đớn, nhìn hoàn cảnh xung quanh, tự hỏi từ khi bị rơi xuống cô cũng chưa đi lên mà tại sao Đơn Triết Hạo lại ở bên cạnh mình?

Không nghĩ đến, chính anh nhảy xuống.

“Em không sao đâu.” Giản Nhụy Ái nhìn cửa động, “Đồ ngốc, làm sao anh cũng nhảy xuống đây? Nếu như anh có mệnh hệ gì thì bà nội làm thế nào?”

“Anh lo lắng cho em nên đã không nghĩ được nhiều như vậy.” Đơn Triết Hạo nắm tay của cô, lảng lặng nói.

Chương 58

CHỈ CẦN Ở CÙNG ANH

Giản Nhụy Ái cố chịu đựng đau đớn trên người, tay run rẩy lau mặt Đơn Triết Hạo thật sâu nói: “Hạo, cảm ơn anh, em biết Hạo sẽ đến cứu em, cho nên chân sẽ không đau nữa”

Đơn Triết Hạo trong lòng thoáng đau đớn, chân cô cũng đã sưng thành ra như vậy mà vẫn nói không sao chính là không muốn mình lo lắng.

“Tiểu Nhụy, em phải tin tưởng anh. Tin tưởng anh sẽ dẫn em đi ra ngoài.”

“Vâng, em tin tưởng anh” Giản Nhụy Ái vô cùng tin tưởng Đơn Triết Hạo, cũng tin tưởng anh có năng lực cứu cô ra ngoài.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái ngang đầu nhìn cửa động, nếu như một mình anh muốn lên đi lên sẽ không là chuyện khó khăn, nhưng bây giờ Giản Nhụy Ái còn bị thương thì sẽ tương đối phức tạp.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo chưa tìm ra biện pháp đi lên, nhưng cô vẫn bình tĩnh, có thể là bởi vì tin tưởng Đơn Triết Hạo, tin tưởng chỉ cần ở bên cạnh anh, cô sẽ đẹp yên lo lắng. Đơn Triết Hạo tuyệt đối sẽ không để cô có chuyện, anh nhất định sẽ mang theo cô rời khỏi nơi này.

Đơn Triết Hạo nắm bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái muốn an ủi cô không để cho cô sợ hãi, nhìn tình cảnh xung quanh nghĩ cách đi lên.

Nếu muốn đưa Giản Nhụy Ái an toàn ra ngoài, phải tìm người đến giúp một tay, cầm điện thoại di động, lại phát hiện không có tín hiệu, hy vọng cuối cùng không còn rồi.

Giản Nhụy Ái nằm ở trong ngực Đơn Triết Hạo, đau đớn trên người khiến hô hấp trở nên yếu ớt, kéo ống tay áo Đơn Triết Hạo, “Hạo, không cần lo cho em, anh lên trước đi tìm người đến cứu em.”

“Không được!” Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái mệt mỏi. Mặc kệ như thế nào anh sẽ không rời khỏi cô, an ủi cô “Tiểu Nhụy, chúng ta cứ kiên nhẫn đợi ở đây, đến khi có người đi kiểm tra bầy thú sẽ cứu chúng ta”.

“Vâng” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái.

Đơn Triết Hạo bỏ Giản Nhụy Ái ra cầm chân của cô, thấy cô muốn cử động vội nói: “Không nên cử động, anh giúp em băng bó một chút.”

Nhin vết thương của cô khiến Đơn Triết Hạo đau lòng đến nghẹt thở, giống như muốn đem dao găm đâm vào ngực anh, nắm cổ chân Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng ấn nhẹ.

Nhẹ nhàng xoa bóp, khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy chân quá đau đớn, trong lòng sợ chân mình sẽ bị tàn phế liền rơi nước mắt

kêu lên: “Đau...”

“Tiểu Nhụy, em cố gắng nhịn đau, anh giúp em xoa bóp một chút, như vậy sẽ giúp tan máu bầm cũng tương đối dễ chịu”. Đơn Triết Hạo khắc chế đau lòng, an ủi Giản Nhụy Ái. Nhìn nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái càng khiến Đơn Triết Hạo đau lòng âm thầm thè nhất định phải khiến cho kẻ làm cho tổn thương Nhụy Ái trả giá thật lớn.

Ngay sau đó, bàn tay to của Đơn Triết Hạo cầm chõ chân bị sưng bầm xoa bóp giúp tan máu bầm. “Vâng!” Giản Nhụy Ái cắn môi, nghiêm túc cúi đầu, cô biết Đơn Triết Hạo sẽ không hại cô.

Đơn Triết Hạo nhìn chõ máu ú đọng nghiêm túc hỏi, “Còn đau không?”

Giản Nhụy Ái cắn môi, chân truyền đến một loạt đau đớn khiến trán chảy đầy mồ hôi, thở gấp.

“Hạo, em không sao, có thể chịu được, anh yên tâm.”

Thật ra thì chân của cô quá đau đã vượt quá khả năng chịu được, nhưng cô không muốn Đơn Triết Hạo lo lắng, nên cố che giấu.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái thay mình lo nghĩ khiến trái tim cũng ấm áp hơn buông chân cô ra, bàn tay ôm lấy khuôn mặt của cô thì thầm “Bé ngốc!” Ngay sau đó, ôm cô vào lòng.

“Hạo, nếu như chúng ta có thể đi ra ngoài, anh đừng trách tội mẹ anh được không?”

Giản Nhụy Ái nhìn ánh mắt của Đơn Triết Hạo, biết anh có thể tìm được cô thì cũng biết Vương Thiến Như không giữ bí mật, cô ấy đã nói cho Đơn Triết Hạo biết, cô tin tưởng Từ Tú Liên sẽ bị anh trừng phạt.

“Không thể nào.” Đơn Triết Hạo không chút nghĩ ngợi nói, nhìn vết thương chằng chịt trên người Giản Nhụy Ái, anh càng sẽ không bỏ qua Từ Tú Liên.

Không có đem bà ta băm vằm ra thì bà ta cũng nên đi bái Phật rồi.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái làm nũng “Nếu anh không bỏ qua cho mẹ anh thì em sẽ không đi ra ngoài.” Cô không thể khiến Đơn Triết Hạo mang tội bất hiếu.

Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt kiên định của cô, vô cùng yêu thương dùng sức gật đầu một cái, “Được, anh đồng ý với em.”

Ngay sau đó, để cho cô rúc vào trong lòng ngực mình, mà Đơn Triết Hạo tựa vào bên tường, lảng lặng, giống như chỉ có thể nghe được với nhau tiếng hít thở, bình tĩnh như vậy.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái rúc vào ngực Đơn Triết Hạo, khẽ gọi.

Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn Giản Nhụy Ái ngồi ở bên cạnh mình, hơi thở ấm áp giày vò để cho trong lòng Đơn Triết Hạo nổi

lên ham muốn, âm thanh trở nên khác thường trầm thấp.

“Thế nào? Tiểu Nhụy?”

“Hạo... Chúng ta phải bao lâu mới có thể ra khỏi đây?” Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt ra hỏi. Thật ra cô cũng không muốn ở đây chờ đợi sợ đến lúc mặt trời lên cao, sẽ đem họ thiêu nướng chết.

“Sẽ nhanh thôi, đợi thợ săn xuất hiện, anh sẽ dẫn em đi ra.” Đơn Triết Hạo đau lòng tăng lực ôm cô để cho cô đỡ sợ.

Dù sao ở nơi núi rừng hoang vu, chính Đơn Triết Hạo cũng rất khó xác định thợ săn lúc nào sẽ xuất hiện. Huống chi Giản Nhụy Ái chỉ là cô gái bình thường nhất định sẽ rất sợ hãi.

Giản Nhụy Ái kiên cường, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, vòng tay ôm cổ anh, nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, mỉm cười, “Hạo, không cần biết sẽ như thế nào chỉ cần có thể đi cùng với anh, em đều vui vẻ, coi như đời này chỉ ở trong động này, em cũng thấy hạnh phúc.”

Đơn Triết Hạo hốc mắt có chút ướt nhung trong lòng vô cùng vui mừng. Hôm nay cũng không uổng công đi tìm cô “Tiểu Nhụy, vậy chúng ta cũng không cần đi ra ngoài, cứ đợi ở chỗ này, cho đến tóc trắng xoá, sau đó già đi rồi.”

“A!” Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người nhìn Đơn Triết Hạo, thấy hắn bộ mặt nghiêm chỉnh, giống như thật nghĩ đến ở luôn trong động không đi ra ngoài.

Giản Nhụy Ái muốn đáp lời nhưng lại nghe thấy tiếng gọi “Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái...”

“Dạ, Thiên Như?” Giản Nhụy Ái kích động bắt được áo Đơn Triết Hạo “ Ủ!”.

“Cẩn thận một chút” Đơn Triết Hạo lo lắng cầm lấy chân của cô, anh cũng không muốn cưới người què về nhà.

Vương Thiến Như ghé đầu nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái. Cuối cùng để cho cô tìm được bọn họ, không nghĩ đến đi theo Đơn Triết Hạo bị mất dấu, làm hại cô phải tìm kiếm khá lâu, vốn nghĩ bỏ qua nhưng trời không phụ người có lòng vẫn để cho cô tìm được bọn họ.

“Các người đang làm gì? Trong động này chơi rất vui sao?” Vương Thiến Như vô tư hỏi.

Đơn Triết Hạo ngẩng đầu lên hung hăng nhìn chằm chằm Vương Thiến Như, “Ngu ngốc, nhanh lên một chút đi tìm người cứu chúng tôi đi ra ngoài.”

“A, vâng.” Vương Thiến Như cũng chỉ cùng bọn họ nói giỡn, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo không hưởng ứng nên không còn hứng thú trêu đùa, bĩu môi xoay người rời đi.

Y Thiếu Thiên phái đến vô số nhân viên và bác sĩ cứu hộ chuyên nghiệp nên hai người nhanh chóng được cứu ra khỏi động. Sau đó dùng máy bay đưa Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái đến bệnh viện kiểm tra.

Chương 59

ĐÙA VỚI LỦA

Trong buồng máy bay sang trọng, Giản Nhụy Ái nằm trên ghế sa lon bọc da thật để bác sĩ chuyên khoa kiểm tra bó bột chân, cô khẽ cau mày, tay lại bám chặt không buông Đơn Triết Hạo. Còn Đơn Triết Hạo thân thể khỏe mạnh, không việc gì.

Đơn Triết Hạo nắm chặt tay Nhụy Ái trong lòng bàn tay mình như muốn đem sức lực truyền cho cô, dịu dàng nhìn Giản Nhụy Ái. Nhìn chỗ chân cô sưng đỏ, đau lòng giống như mình bị thương. Mặc dù không cách nào chịu thay những tổn thương đau đớn của cô nhưng anh sẽ thay cô trả lại nó cho kẻ đã gây ra cho cô, để kẻ đó chịu chút ít dạy dỗ.

Nhin khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cổ nhện đau, nén khóc thành tiếng nhưng hốc mắt đỏ hoe ngân ngắn nước mắt càng làm người khác đau lòng.

Đợi bác sĩ xử lý xong mọi chuyện, Đơn Triết Hạo ra hiệu cho mọi người rời đi, còn mình ngồi xổm xuống bên cạnh cô, bàn tay ở trên trán của nàng vuốt ve “Còn đau không?”

Giản Nhụy Ái mỉm cười, “Không đau.”

Đơn Triết Hạo nhếch miệng cười, anh biết Giản Nhụy Ái đã không có chuyện gì nữa, được bác sĩ chuyên nghiệp trị liệu, chỗ gãy xương cũng đã được bó bột. Nhìn chỗ bó bột anh vẫn đau lòng không bỏ được ý định báo thù. Nếu như không phải vì anh, cô sẽ

không phải chịu tổn thương và uất ức như vậy, nhẹ nhàng ngắt sóng mũi cô dịu dàng nói: “Đồ ngốc!”

“Tôi đến đây!” Vương Thiến Như lúi lo chân sáo chạy vào, phá hư thế giới hai người của Đơn Triết Hạo để cho anh hung hăng nhìn cô chầm chằm.

Quyền Hàn cúi đầu đi theo ở phía sau, vẻ mặt áy náy.

“Anh Quyền Hàn...” Giản Nhụy Ái gọi, cô rất hiểu Quyền Hàn, mỗi lần cô ở bên cạnh anh bị thương, anh sẽ nhận hết trách nhiệm về mình mặc dù anh chẳng có liên quan gì.

“Tiểu Nhụy, thật là thật xin lỗi, đều là lỗi của anh, nếu anh không...”

“Anh Quyền Hàn, chuyện không liên quan đến anh, anh không cần nhận hết lỗi về mình, tại em không cẩn thận nên mới bị thương.” Giản Nhụy Ái tỉ mỉ giải thích. Cô không muốn Quyền Hàn tự trách, thời gian cô biến mất nhất định anh đã tự trách, chịu không ít dằn vặt lo lắng.

Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn thấy Y Thiếu Thiên ngoài cửa liền đứng dậy đi ra ngoài, nheo mắt hỏi “Ở hiện trường có phát hiện gì không?”

Y Thiếu Thiên lấy ra bộ quần áo lợn rừng, đặt trước mặt Đơn Triết Hạo nói: “Đây là đồ tìm được ở hiện trường, không biết có dùng vào việc gì không?”

Đơn Triết Hạo cầm bộ quần áo lợn rừng, nhéch miệng “Có thể.”

Tay Đơn Triết Hạo không khỏi nắm thật chặt, lúc nghe Giản Nhụy Ái kể chuyện đã xảy ra, theo bản năng anh đã cảm thấy có cái gì không đúng, mặc dù quản lý ở nghĩa trang không đặc biệt tốt, nhưng sẽ không thể có lợn rừng chạy lung tung được.

Y Thiếu Thiên không hiểu, chỉ có thể gật đầu một cái, “Chúng tôi điều tra được động vừa đào không lâu, vết bùn đất còn rất mới”

“Uhm!” Đơn Triết Hạo trong miệng rơi ra một tiếng cười châm chọc, bên môi xuất hiện nụ cười khó hiểu. Có lẽ, anh đã biết hung thủ là người nào.

“Tổng giám đốc Đơn...” Y Thiếu Thiên vẻ mặt rét lạnh, không nghĩ đến có người dám hăm hại Giản Nhụy Ái, nhất định chính là tìm tự sát, “Bây giờ chúng ta sẽ làm cái gì?”

Đơn Triết Hạo nắm chặt bộ quần áo lợn rừng trong tay, ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt làm người khác nổi da gà. Im lặng mấy phút, Đơn Triết Hạo mở miệng nói: “Tự nhiên có người bày trò chơi như vậy thì cũng đừng trách tôi. Y Thiếu Thiên qua đây.”

Y Thiếu Thiên vội vàng lai gầm ghé tai nghe Đơn Triết Hạo dặn dò. Nghe xong, vẻ mặt Y Thiếu Thiên lạnh lùng rét run, gật đầu một cái, vội vàng chạy đi làm việc. Đơn Triết Hạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã gây tổn thương Giản Nhụy Ái.

Ánh mặt trời khắp nơi, tràn ngập trong phòng bệnh của Giản Nhụy Ái. Cô nhắm mắt nằm trên giường bệnh cũng không biết làm gì. Đơn Triết Hạo kiên quyết bắt cô nằm viện để theo dõi nên cô chỉ có thể nghe theo.

Phòng tắm vang ra âm thanh có người đang tắm gội, ngay sau đó, cửa được mở ra. Giản Nhụy Ái nhàn nhã tự tại nằm, xoay người nhìn lại phía cửa hai mắt xinh đẹp đầy kinh ngạc cả người ngây ngốc nhìn thân hình Đơn Triết Hạo cao lớn rắn chắc, khuôn mặt anh tuấn, có mấy giọt nước đọng trên lòng ngực đang chảy xuôi khêu gợi hấp dẫn làm cho người ta hít thở không thông.

“Hạo, anh ở đây làm gì? Nhanh mặc quần áo vào.” Hô hấp Giản Nhụy Ái trở nên khó khăn, tim đập thình thịch

Đơn Triết Hạo không để ý tới phản đối của Giản Nhụy Ái, từng bước ép tới gần.

“Hạo, anh muốn làm gì? Nơi này là bệnh viện.” Giản Nhụy Ái lui người về phía sau, nhưng vẫn bị Đơn Triết Hạo ôm được. Giản Nhụy Ái bị dọa sợ liền kêu to: “A, Hạo, anh đừng có bộ dáng như vậy, em là bệnh nhân, không thích hợp làm vận động dữ dội.”

“Em muốn làm vận động dữ dội gì?” Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn Giản Nhụy Ái, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái đang nghĩ đến chuyện...

“Em...” Giản Nhụy Ái mở mắt ra, bĩu môi nhìn Đơn Triết Hạo, mới biết mình quá tưởng tượng, gương mặt đỏ bừng xấu hổ.

“Anh thấy em nghĩ quá rồi, anh định giúp em tắm rửa mà”
Đơn Triết Hạo hơi híp mắt, bế cô vào phòng tắm.

“Để em tự làm” Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngăn cản hành động của Đơn Triết Hạo, tim đập thình thịch, thầm nghĩ cứ ở cùng Đơn Triết Hạo thế này, sẽ có ngày tim đập quá nhanh mà chết đi.

Đơn Triết Hạo nhíu mày, quan tâm nhắc nhở “Chân em đang bị thương nên không tiện tắm rửa, để anh giúp em...”

“Nhưng...” Giản Nhụy Ái mặt đỏ bừng bừng, thân thể nam nữ khác biệt, anh còn định giúp cô tắm sẽ khiến cho cô xấu hổ mà chết, “Em không quen”.

“Yên tâm đi! Thân thể em còn có chỗ nào anh chưa nhìn qua, có cái gì phải xấu hổ.” Đơn Triết Hạo không muốn cùng cô nói nhảm, bắt đầu cởi quần áo của cô.

Mới cởi áo khoác, Đơn Triết Hạo liền cảm thấy hối hận bởi mình rõ ràng chính là chơi với lửa, anh cố gắng khắc chế ham muốn với cô. Giản Nhụy Ái chỉ có thể đỏ mặt, phối hợp giơ tay để cho anh cởi sạch quần áo trên người.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo bị hấp dẫn bởi thân hình trắng trẻo hồng hào, da thịt mềm mịn, ngon lưa dục vọng bùng cháy. Giản Nhụy Ái cảm nhận được hơi thở nóng rực của Đơn Triết Hạo, cả người cũng vội vàng, hô hấp cũng gấp gáp, ngực pháp phòng kịch liệt. Đơn Triết Hạo nín thở, rất sợ mình mất khống chế sẽ đem Giản Nhụy Ái đè xuống, hung hăng muốn cô.

Đơn Triết Hạo tự tay cởi nội y của cô, hai bầu ngực trắng tuyết giống như được buông thả, bung ra. Đơn Triết Hạo sắp bộc phát, xúc động ranh giới cuối cùng, hối hận bởi tự mình đi cởi y phục giúp cô, bàn tay vuốt ve cặp mông căng tròn, nhanh chóng xé rách váy của cô để lộ hai chân trắng nõn cùng quần lót in hình hoạt họa.

“Tiểu Nhụy, không cần mặc quần lót như thế, thật là khó coi.”
Đơn Triết Hạo khàn giọng nói.

Giản Nhụy Ái đở mặt, không còn hơi sức nói chuyện, chỉ hy vọng thời gian trôi nhanh lên một chút.

Chương 60

CHỌC GIẬN TẮM

Đơn Triết Hạo tự tay cởi nội y của cô, hai bầu ngực trắng tuyết giống như được buông thả, bung ra. Đơn Triết Hạo sắp bộc phát, xúc động ranh giới cuối cùng, hối hận bởi tự mình đi cởi y phục giúp cô, bàn tay vuốt ve cặp mông căng tròn, nhanh chóng xé rách váy của cô để lộ hai chân trắng nõn cùng quần lót in hình hoạt họa.

“Tiểu Nhụy, không cần mặc quần lót như thế, thật là khó coi.”
Đơn Triết Hạo khàn giọng nói.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, không còn hơi sức nói chuyện, chỉ mong thời gian trôi nhanh lên một chút.

Đơn Triết Hạo cầm khăn lông vắt nước dịu dàng khẽ lau thân thể Giản Nhụy Ái, tay không hề kiêng dè vuốt ve khắp cơ thể cô, cảm nhận da thịt nhẵn nhụi, nóng bỏng mềm mại của cô.

Khăn lông ướt và tay Đơn Triết Hạo vuốt ve chu du khắp trên da thịt của cô, thân thể Giản Nhụy Ái không nhịn được khẽ run, cảm giác cả người sắp không có hơi sức, hai chân cũng như nhũn ra. Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng đến tận mang tai chân tóc.

Hai người đều là ** trắng trợn gặp nhau, khiến Giản Nhụy Ái hô hấp cũng khó khăn.

Giản Nhụy Ái không có dũng khí mở mắt nhìn, nhưng cũng biết Đơn Triết Hạo cũng không khá hơn chính mình, thân dưới đã

sớm ngóc đâu cứng rắn rồi.

Đơn Triết Hạo cảm giác miệng đắng lưỡi khô, không ngừng nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, tiếng nuốt nước bọt cũng cực kỳ lớn, khiến Giản Nhụy Ái nghe rõ ràng, mặt càng thêm đỏ.

Thâm chí, thân thể của Giản Nhụy Ái cũng chuyển sang màu hồng, giống như toàn thân đều tan chảy thành nước, trong đầu Đơn Triết Hạo tưởng tượng nếu cắn xuống có thể tan chảy ngọt ngào như kem sữa.

Hương vị ngọt ngào hơi thở thơm mát trên người Giản Nhụy Ái tràn ngập phòng tắm.

Đơn Triết Hạo đứng thẳng dậy, đưa lưng về phía Giản Nhụy Ái, không muốn cô thấy mình tầm thường bỉ ổi, hít thở thật sâu để kìm né ham muốn, khàn khàn nói: “Em tự lau người đi để anh giúp em xoa bóp.”

Ngón tay dài nắm tóc của cô, nhẹ nhàng, cẩn thận vuốt ve, “Đau không?”

Giản Nhụy Ái lắc đầu “không”. Cô cúi đầu, hốc mắt từ từ hồng lên, bả vai hơi run.

Đơn Triết Hạo nhận thấy có cái gì không đúng, cho là mình dùng sức nhiều quá khiến cô bị đau, tâm thần bất định lo lắng. “Sao thế? Có phải anh mạnh tay quá nên làm đau em à.”

“Không có!” Giản Nhụy Ái xoa xoa khéo mắt lau đi nước mắt đang trực tuôn trào nghe giọng nói quan tâm lo lắng của anh càng khiến cô muốn khóc không dứt: “Em cảm thấy anh đối với em thật tốt quá, trong lòng em khó chịu”.

Đơn Triết Hạo mỉm cười, tay ấn lên huyệt Thái Dương, tì mỉ xoa bóp. “Đồ ngốc, anh nguyện ý đối xử thật tốt với em.”

Giản Nhụy Ái hạnh phúc ghi nhớ thật sâu trong tim, vẻ mặt từ từ thả lỏng, mỉm cười nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ, hô hấp chậm chạp, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nhin cô ngủ thiếp đi trong vòng tay, Đơn Triết Hạo cũng buông lỏng rất nhiều, cầm khăn lông thay cô chà lau thân thể, mới đem áo ngủ mặc vào, bế về giường.

Thật ra thì, khi Đơn Triết Hạo ôm lấy cô, cô đã tỉnh ngủ nhưng không muốn mở mắt, dù sao cũng sẽ có chút xấu hổ.

Giản Nhụy Ái hưởng thụ sự chăm sóc yêu thương của người đàn ông dành trọn vẹn tình yêu cho cô, người sẽ vì cô mà để xuống kiêu ngạo, những chuyện này đủ để cảm động bất kỳ ai, cặp mắt đang nhắm vẫn không kìm nổi xúc động, nước mắt ngân ngân uớt.

Bóng đêm yên tĩnh, ánh đèn yếu ớt chiếu sáng căn phòng, Đơn Triết Hạo nằm ở bên giường, Giản Nhụy Ái đang ngủ say bên cạnh, hơi thở nhẹ nhàng an tĩnh tựa như con mèo nhỏ hiền lành đáng yêu.

Mới vừa rồi, Đơn Triết Hạo phải nhẫn nhịn khắc chế dục vọng rất nhiều mới không kích động muốn cô, xoay người nhìn thấy

Giản Nhụy Ái vươn tay ra khỏi chăn. Nụ cười trên mặt Đơn Triết Hạo như ẩn như hiện, đứng dậy kéo chăn đắp lại giúp cô. Đã lớn như vậy vẫn đắp chăn lung tung giống con nít khiến Đơn Triết Hạo âm thầm tự hỏi làm thế nào lại thương yêu cô nhiều đến thế.

Điện thoại di động đổ chuông, Đơn Triết Hạo ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ ngon mới an tâm xoay người ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa cẩn thận sợ làm cô tỉnh giấc.

“Thiếu Thiên, thế nào?” Âm thanh trầm thấp hỏi, ngăn cách bằng cánh cửa vẫn sơ làm Giản Nhụy Ái bị quấy rầy.

“Tổng giám đốc Đơn, đúng như anh mong muốn, bà ta đã khai nhận.” Y Thiếu Thiên cung kính nói, dù sao chuyện này cũng liên quan đến người nhà của Đơn Triết Hạo, không thể xử lý tùy tiện được.

“Ừm! Chờ tôi đến.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo cúp điện thoại, tay không tự giác nắm chặt, ánh mắt đầy sát khí. Xoay người vào phòng ngủ, cúi người nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ say, về mặt lạnh lùng biến mất, khẽ đắp chăn giúp cô, bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt, nhẹ nhàng hôn lên trán Giản Nhụy Ái.

Ánh mắt trở nên âm trầm, anh sẽ giúp Giản Nhụy Ái giải quyết kẻ đã hãm hại khiến cô bị thương, mặc kệ kẻ đó có quan hệ như thế nào với bản thân mình.

Kho hàng ngầm, đã được dọn dẹp sạch những đồ không cần thiết, những chỗ dơ dáy bẩn thỉu, một người đàn bà bị trói chặt, tóc tai xõa tung rối bù như người điên. Chỉ có hơi thở yếu ớt đứt quãng

mới biết bà ta còn sống. Bên cạnh đó có ba tên đàn ông cũng bị trói đã bị đánh không ra hình dạng gì.

Cửa kho hàng mở ra, một người đàn ông khí thế vương giả xuất hiện, ánh mắt ngập tràn sát khí lạnh lùng nhìn quanh kho hàng hỗn độn nhéch nhác, đó chính là Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên nhìn thấy Đơn Triết Hạo đã đến liền lại gần đưa ra một đôi bao tay, “Tổng giám đốc Đơn, người gây tổn thương cho Giản tiểu thư cũng đã mang đến.”

Người phụ nữ quần áo xốc xêch nhìn thấy Đơn Triết Hạo liền khóc lóc gào to “Hạo, nhanh đến cứu mẹ, nếu không mẹ sẽ chết.”

Đơn Triết Hạo mặc kệ như không nghe thấy, đá một tên đang nằm dưới sàn nhà thở gấp, đi tới trước mặt Từ Tú Liên, “Cứu bà làm gì? Chính tôi muốn giết chết bà đây, chẳng lẽ bà không biết sao?”

Đứng ở bên cạnh, có người rợn cả tóc gáy, không nghĩ Đơn Triết Hạo có thể đối với mẹ mình tàn nhẫn như vậy.

Từ Tú Liên nghe thế, nhụt chí ngồi chết lặng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt giống như giấy trắng, một lúc sau mới có phản ứng, nước mắt lưng tròng cầu xin: “Hạo không thể làm như thế, mẹ là mẹ của con.”

“Bởi vì bà là mẹ tôi mà có thể gây chuyện khắp nơi cũng không chút kiêng kỵ tổn thương Tiểu Nhụy, làm ra nhiều chuyện

không thể tha thứ như thế sao.” Đơn Triết Hạo nhìn Từ Tú Liên hầm hùm, hận không được đem Từ Tú Liên cắt thành tám khúc.

Nhưng anh đã đồng ý với Giản Nhụy Ái sẽ không đối phó trả thù Từ Tú Liên nên chưa ra tay với bà ấy.

Từ Tú Liên cúi đầu khóc lớn “Hao nhi, mẹ biết đã sai rồi, mẹ hiểu rõ sai lầm rồi...”

Y Thiếu Thiên thấy ba tên đàn ông giãy giụa, “Tổng giám đốc Đơn, hình như có người muốn nói chuyện.”

Đơn Triết Hạo xoay người ánh mắt giận dữ nhìn ba tên đàn ông, chỉ vào tên nằm cạnh vệ sĩ nói: “Mày...”

“Dạ! Tổng giám đốc Đơn.” vệ sĩ đi lên lấy miếng giẻ đang nhét trong miệng một tên ra.

Người kia được lấy giẻ trong miệng ra, giống như lấy được sự sống, miệng há to hít thở, đến khi cảm thấy có chút phục hồi hô hấp liền ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo cầu khẩn nói: “Van cầu ngài bỏ qua cho chúng tôi. Chúng tôi chỉ là người làm thuê, nhận tiền rồi thay người ta làm việc. Đó chính là người thuê chúng tôi đào động để chôn cô gái kia nhưng chúng tôi không muốn gây ra nghiệp chướng mới không chôn sống cô gái đó cho nên đừng tìm chúng tôi để báo thù”

“Câm mồm, câm mồm...” Từ Tú Liên điên cuồng quát, “Đừng có ngâm máu phun người, tôi chỉ đưa cho các người tiền để cho các

người hù dọa Giản Nhụy Ái một chút mà thôi, tôi không bảo đi giết người.”

Chương 61

ANH ĐỪNG LÀM THẾ

Giản Nhụy Ái đang ngủ say, bị điện thoại di động đánh thức, mắt nhắm mắt mở, đưa tay cầm điện thoại di động, giọng lười biếng: “Alô!”

“Tiểu Nhụy, cháu có ở cùng Hạo không?” Phía đầu kia điện thoại gấp gáp hỏi.

“A! Hạo.” Giản Nhụy Ái bị bà nội gấp gáp hỏi liền vội vàng tỉnh, đứng dậy nhìn khắp chung quanh một vòng, cũng không nhìn thấy Đơn Triết Hạo đâu, “Bà nội, trước khi cháu ngủ thì có anh ấy ở đây nhưng bây giờ thì không thấy đâu, có chuyện gì thế ạ?”

“Không thấy Từ Tú Liên đâu, bà sợ rằng có chuyện...”.

Thật ra thì Giản Nhụy Ái rất hiểu bà nội lo lắng chuyện gì, “Bà nội, đừng gấp gáp, để cháu gọi điện thoại cho Hạo, bà bảo chú Mộ Phi qua đây cùng cháu đi tìm dì ấy.”

“Ü tốt, cảm ơn Tiểu Nhụy.”

Giản Nhụy Ái gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo nhiều lần, nhưng anh vẫn không nghe máy, chẳng lẽ đúng là anh ấy đang đi báo thù giúp mình. Chỉ mới nghĩ đến đã rợn cả tóc gáy, tay đầy mồ hôi không biết làm thế nào. Cầm điện thoại di động liên tục gọi đi, trong lòng vô cùng lo sợ, lúc quan trọng lại không tìm được Đơn Triết Hạo.

Đơn Mộ Phi nhận được tin tức từ bà nội, lập tức chạy đến chỗ Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, lần này cầu xin con nhất định phải cứu được Tú Liên, chú hiểu điều này quá bất công với con, nhưng chú già rồi, đời này chỉ có Tú Liên làm bồ bạn, nếu như bà ấy có mệnh hệ gì thì chú cũng không biết làm thế nào?”

Giản Nhụy Ái chân đang bó bột nhưng không thể nhìn Đơn Mộ Phi đã lớn tuổi đang quỳ gối, muốn đỡ ông đứng lên “A!”

“Tiểu Nhụy, con không sao chứ!” Đơn Mộ Phi vội đỡ Giản Nhụy Ái, không thể để cô xảy ra chuyện nếu không sẽ không có ai ngăn cản được hành động của Đơn Triết Hạo. Mặc dù đó là ý tưởng rất vô sỉ, nhưng là người có ai không ích kỷ nghĩ cho mình nhiều hơn?

“Con không sao” Giản Nhụy Ái mỉm cười, “Chú yên tâm, con sẽ nghĩ biện pháp, nhất định cứu được dì.”

Giản Nhụy Ái cúi đầu nhìn điện thoại di động, bỗng nhớ tới trước đây Đơn Triết Hạo đã cài định vị GPS trong điện thoại nhằm tìm kiếm phòng ngừa khi bị mất tích, không nghĩ đến bây giờ phát huy tác dụng rồi.

Giản Nhụy Ái mỉm cười, mở điện thoại di động lên, cảm tạ trời cao không phụ người có lòng, rốt cuộc để cô tìm được vị trí của Đơn Triết Hạo. Hi vọng mình tới kịp.

“Con đã đại khái biết chỗ của Hạo. Chúng ta đi nhanh một chút!”

“Cám ơn Tiêu Nhụy.” Đơn Mộ phi nghe có tin tức, trên mặt mỉm cười cảm kích.

Đơn Triết Hạo vẻ mặt lạnh lẽo, dùng tốc độ nhanh nhất móc súng lục ra lén cò, họng súng đen sì nhìn trán Từ Tú Liên, ánh mắt giống như tử thần nhìn chằm chằm Từ Tú Liên.

Từ Tú Liên tái mặt sợ hãi nước mắt đầm đìa kêu gào “Hạo, đừng giết mẹ, con không thể làm như vậy.”

“Vì sao tôi không thể làm như vậy?” Đơn Triết Hạo cầm súng tiến đến dí sát vào trán Từ Tú Liên.

“A!” Từ Tú Liên bị sợ, khóc lớn, tóc tai bù xù như kẻ điên, “Hạo nhi, mẹ không dám, mẹ biết lỗi rồi, cầu xin con bỏ qua cho mẹ đi! Xem như nể mặt bà nội, nể mặt cha con xin con tha thứ cho mẹ đi! Lần sau mẹ sẽ không gây chuyện nữa.”

“Bà cảm thấy còn có lần sau sao?” Đơn Triết Hạo tay khẽ run, nhưng không thể để cho Từ Tú Liên nhận ra mình đang lo sợ bởi vì từ trước đến nay anh luôn là người quyết định chủ mọi chuyện, chưa có chuyện gì có thể khiến anh khiếp đảm.

“Hu hu...” Từ Tú Liên hoảng sợ sấp ngất bởi bà ta sợ nhất là bị chết.

Thời điểm Đơn Triết Hạo sắp vặn ngón tay bóp cò súng, cửa lại bị mở ra, Đơn Mộ Phi đỡ Giản Nhụy Ái đứng ở cửa.

“Hạo, anh đừng làm thế” Giản Nhụy Ái dịu dàng lên tiếng.

Mọi người xoay người nhìn cửa, không ngờ có người tìm đến lúc này, Đơn Triết Hạo khẽ run, xoay người nhìn Giản Nhụy Ái cùng Đơn Mộ Phi. Từ Tú Liên khóc không còn hình dáng, nhìn thấy hai người vừa đến như cứu tinh của mình vội rống to: “Mộ Phi, nhanh cứu tôi.”

Đơn Mộ Phi đau lòng nhìn Từ Tú Liên, không biết nên làm thế nào để cứu bà ấy, chỉ có thể đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái vẻ mặt kinh ngạc, hai mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, không dám tin nếu như mình đến muộn một bước, anh ấy sẽ nổ súng giết người, mà người đó lại chính là mẹ của anh. Cô tuyệt đối không thể để Đơn Triết Hạo phạm tội ác không thể tha thứ, bị người đời nguyên rủa.

Đơn Triết Hạo vội vàng thu hồi khẩu súng, anh không muốn Giản Nhụy Ái nhìn thấy hình ảnh máu tanh, nhưng không an lòng nhìn cô bị thương một chân đứng đó bởi cô vốn là cô gái bình thường khả năng chịu đựng thăng bằng không tốt.

Đơn Triết Hạo tự tay đi đến ôm lấy Giản Nhụy Ái, muốn giảm bớt khó chịu cho Giản Nhụy Ái, ánh mắt nhìn chằm chằm Đơn Mộ Phi, không nghĩ đến ông ấy vì cứu Từ Tú Liên, lại có thể để cho Giản Nhụy Ái chịu khổ chạy đến chỗ này. Nhìn trên trán Giản Nhụy Ái đầy mồ hôi, Đơn Triết Hạo biết cô phải cố gắng rất nhiều mới có thể đi tới nơi này.

Đơn Triết Hạo im lặng không nói gì, chỉ ra hiệu sai vệ sĩ lấy ghế đến để Giản Nhụy Ái ngồi.

Giản Nhụy Ái cắn môi, thấp thỏm bất an trong lòng hỏi “Hạo, anh muốn làm gì?”, nhìn sự thật xảy ra trước mắt nhưng cô vẫn muốn nghe chính miệng Đơn Triết Hạo nói ra.

Giản Nhụy Ái tin tưởng Đơn Triết Hạo sẽ không tàn nhẫn muốn giết chết cả mẹ mình. Nếu giết chết Từ Tú Liên thì Đơn Triết Hạo vĩnh viễn mang tội con giết mẹ, đó là tội ác cô không muốn anh mắc phải.

Đơn Triết Hạo vì Giản Nhụy Ái có thể làm mọi chuyện, nhẹ giọng nói ra: “Tiểu Nhụy, những chuyện này em không cần phải lo, cứ mặc anh xử lý là được.”

Giản Nhụy Ái kéo tay Đơn Triết Hạo nắm chặt trong tay mình, đau lòng phân tích “Hạo, em không muốn anh giết người, lại càng không muốn anh giết mẹ mình, biết không?”. Giọng điệu đầy khẩn cầu lo lắng, cô không muốn Đơn Triết Hạo phạm pháp.

“Tiểu Nhụy, anh sẽ không bỏ qua người gây tổn thương cho em, dù có là cha mẹ ai cũng không được.”

Thân thể Giản Nhụy Ái run lên, nhẹ nhàng nói: “Hạo, đủ rồi, dì ấy đã bị trách phạt, cũng đã biết hối hận về sai lầm đã làm, anh cần gì phải đưa dì ấy vào chỗ chết, hơn nữa anh làm như vậy là phạm pháp, sẽ bị người đời nguyên rủa.”

Trong lòng Giản Nhụy Ái đau xót, không phải cô lo lắng vì Từ Tú Liên mà là lo lắng vì Đơn Triết Hạo.

Mọi người nghe Giản Nhụy Ái nói, cũng xuất hiện phản ứng.

Đơn Mộ Phi nhân cơ hội cầu may: “Tiểu Nhụy nói không sai, dù sao bà ấy cũng là mẹ ruột của con, coi như ngàn sai vạn sai, nhưng tội chưa đáng chết, con hãy nhẹ tay gio cao đánh khẽ tha thứ cho bà ấy đi”

Đơn Triết Hạo sững sốt, nhìn Đơn Mộ Phi đang khẩn cầu nhìn Giản Nhụy Ái. Cô gái này vĩnh viễn đem anh đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió, anh giúp cô báo thù nhưng cô lại đẩy anh thành phe đối thủ.

Một cô gái đơn thuần thiện lương, chẳng lẽ không biết giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh có thể nhìn ra được thù hận trong mắt Từ Tú Liên, nếu như lần này anh bỏ qua cho Từ Tú Liên, không biết lần sau bà ấy sẽ làm ra hành động hèn hạ gì nữa. Có khi còn khiến nhà họ Đơn chết chóc.

Giản Nhụy Ái kéo tay Đơn Triết Hạo làm nũng nói: “Hạo, em biết rõ anh muốn tốt cho em rồi, nhưng bà ấy đã bị dạy dỗ như vậy là đủ rồi, không cần phải thêm hình phạt gì nữa đâu.”

Đơn Triết Hạo nhìn thẳng đôi mắt trong suốt của Giản Nhụy Ái, đó là ánh mắt trong suốt đến không có chút toan tính riêng, cũng làm cho anh thêm đau lòng lại không biết làm thế nào, nhìn Giản Nhụy Ái mỉm cười. Đối mặt với cô gái đơn thuần như cô anh chỉ có thể gật đầu một cái, cũng không biết phải làm như thế nào cho đúng nữa. Tất cả chỉ cần Giản Nhụy Ái vui vẻ, thì việc gì anh cũng có thể vui vẻ đồng ý.

Đơn Mộ Phi nhìn thấy Đơn Triết Hao gật đầu, trên mặt lộ ra mỉm cười, “Cám ơn Hao nhi, cảm ơn Tiểu Nhụy.”

Đơn Mộ Phi chạy tới cởi sợi dây trói tay Từ Tú Liên, lôi kéo bà ta nhanh chóng rời đi, rất sợ Đơn Triết Hao hối hận đổi ý.

Y Thiếu Thiên nhìn mọi việc bỗng nhiên thay đổi, nhắc Đơn Triết Hao “Tổng giám đốc Đơn, những người này xử lý thế nào đây?”

Đơn Triết Hao đưa tay bế ngang Giản Nhụy Ái lên, cũng không quay đầu lại “Chính cậu giải quyết đi.”

Y Thiếu Thiên trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc không dễ dàng phát giác, ngay sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt thường ngày, “Ư được.”

Chương 62

ĐUỖI TỪ TÚ LIÊN RA KHỎI NHÀ

“Cút!” Bà nội chỉ vào Từ Tú Liên quát.

Lúc này chính bà cũng không biết mình phải làm gì, bà hi vọng bọn họ có thể hòa thuận với mọi người trong nhà, nhưng Từ Tú Liên đã gây ra chuyện ác độc, bà cũng không còn gì thể diện để giữ bọn họ ở bên mình.

Từ Tú Liên vội quỳ xuống “Mẹ, con hiểu rõ sai lầm rồi, mẹ đừng đuổi con đi, còn không muôn rời xa các người, con không muôn đi.”

Đơn Mộ Phi kéo tay Từ Tú Liên, ấm đạm nói: “Tú Liên, không nên làm khó mẹ, chúng ta rời đi đi!”

“Tôi không muôn đi, không cần đi, phải đi cũng là con tiện nhân kia chứ, đây là nhà của tôi, tôi mới không cần rời đi.” Từ Tú Liên điên cuồng tránh thoát sự lôi kéo của Đơn Mộ Phi, nói gì đi nữa bà cũng không muôn đi khỏi nhà họ Đơn.

Bà nội đâu lòng nước mắt đầy mặt, nhưng bà cần phải bình tĩnh và tỉnh táo, nếu như không đuổi Từ Tú Liên đi thì sợ rằng nhà họ Đơn không còn được bình yên.

Giản Nhụy Ái muốn đứng lên can ngăn bà nội lại bị Đơn Triết Hạo nắm chặt tay, “Không cần từ bi, độ lượng thương người quá”.

Anh mắt Đơn Triết Hạo nhìn cô muôn bảo cô không cần nói gì cứ coi như có kẻ ngốc đang làm chuyện điên rồ.

“Mẹ, con trai bất hiếu, lúc rảnh còn sẽ thường trở về thăm người”. Đơn Mộ Phi xoay người đi dọn dẹp hành lý, chuẩn bị rời đi.

Từ Tú Liên kéo Đơn Mộ Phi lại, nếu như ông ấy đi thì bà không có lý do gì được ở lại “Mộ Phi, ông làm gì đấy? Tôi không muốn rời đi, ông dọn dẹp hành lý làm cái gì? Nhanh để lại chỗ cũ cho tôi”.

“Bà gây náo loạn chưa đủ phải không?” Đơn Mộ Phi rống to, có lẽ đây là lần đầu tiên ông lớn tiếng quát Từ Tú Liên, trước nay ông đều nhẫn nhịn chiều theo ý bà ta nên đã khiến Từ Tú Liên kinh ngạc sợ hãi không dám àm ĩ gì nữa.

Đơn Mộ Phi bất đắc lực dĩ thở dài, ánh mắt khôi phục bình tĩnh, kéo tay Từ Tú Liên nhẹ giọng nói: “Tú Liên, chúng ta hãy rời khỏi nhà họ Đơn, hãy tin tưởng tôi sẽ nuôi bà, sẽ không để cho bà phải chịu khổ, xem như tôi cầu xin bà, không cần ở lại đây nữa, rất mất mặt rất xấu hổ.”

“Mộ Phi, chúng ta đều già rồi, đi khỏi đây chúng ta có thể làm cái gì kiếm tiền? Chỉ đói mà chết thôi.” Từ Tú Liên cố giữ bình tĩnh nói, thật ra bà nói cũng không phải là không có lý.

“Các người yên tâm, tiền sinh hoạt của các người, tôi sẽ gửi hàng tháng vào thẻ tài khoản, các người sẽ không bị chết đói.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói.

Đơn Mộ Phi nghe Đơn Triết Hạo nói, thân thể bỗng chấn động, không nói gì chỉ cúi đầu dọn dẹp hành lý, xoay người nhìn bà nội cúi người chào, dắt Từ Tú Liên rời đi.

Giản Nhụy Ái đau lòng nắm tay Đơn Triết Hạo, cô nghĩ bọn họ đều đã già rồi, dù có gây ra chuyện gì cũng nên được tha thứ.

Giản Nhụy Ái khẽ thở dài, bỗng nhìn thấy bà nội bị ngất ngã về phía sau “Bà nội...”

Đơn Triết Hạo vội vàng bế bà nội chạy về phòng rồi lập tức gọi bác sĩ gia đình. Tất cả mọi người đều bận rộn, cả nhà huyễn náo vì bà nội bị ngất xỉu.

Đơn Triết Hạo phiền não nắm tóc mình, hai tay chống ở trên cửa sổ, thân hình to lớn cao ngạo nhưng đầy bất an, nóng nảy và mệt mỏi.

Giản Nhụy Ái ôm lấy từ sau lưng Đơn Triết Hạo, cảm nhận anh đang vô cùng lo lắng “Hạo, bà nội sẽ không có chuyện gì, anh cứ yên tâm.”

Đơn Triết Hạo im lặng không nói gì, chỉ an tĩnh để Giản Nhụy Ái ôm anh cùng nhau chờ đợi.

Trải qua thời gian khá dài chờ đợi, rốt cuộc bác sĩ đã khám xong bệnh, người giúp việc giúp bà nội đắp chăn.

Bác sĩ nói cho Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái biết tim bà nội vốn không tốt, lại thêm tuổi tác đã cao, năng lực chịu đựng kém, dễ

bị máu không kịp lên não nên sẽ té xỉu, cho nên cố gắng không để bà chịu kích thích, để cho tâm tình của bà vui vẻ, thì bệnh tình của bà sẽ tốt hơn.

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, trong lòng vô cùng hối hận nếu như không phải vì mình, bà nội sẽ không phải chịu kích thích, ngã bệnh ngất xỉu.

“Bác sĩ, làm thế nào mới có thể khiến bà nội nhanh phục hồi mạnh khoẻ lên?”

“Tâm tình vui vẻ thì bệnh tình của lão nhân gia tự nhiên sẽ tốt hơn.” bác sĩ cung kính giải thích.

Tâm tình tốt, làm thế nào mới có thể khiến tâm tình bà nội vui vẻ?

“Chúng ta kết hôn đi!” Sau một hồi lâu im lặng không ai nói chuyện, Đơn Triết Hạo đột nhiên mở miệng nói.

Thân thể Giản Nhụy Ái run lên, không tưởng tượng nổi, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo thế nào có tâm tư đi kết hôn vào lúc này

“Hao...”

Đơn Triết Hạo từ từ đi về phía Giản Nhụy Ái, trên người cảm giác thân thiết, chống hai cánh tay lên tường cứng rắn đầy Giản Nhụy Ái đến cạnh góc tường đứng trong vòng tay của mình

“Em nghĩ xem, tâm nguyện lớn nhất bà của nội là cái gì? Chính là chuyện chúng ta kết hôn, nếu như chúng ta đem tin tức kết hôn nói cho bà biết thì em có nghĩ bà có thể không vui mừng sao”

Giản Nhụy Ái ánh mắt ảm đạm, trầm tư suy tính về vấn đề Đơn Triết Hạo nói. Dù sao sớm muộn gì cũng gả cho Đơn Triết Hạo, nếu như có thể để cho bà nội vui vẻ khỏe mạnh, đúng là vẹn toàn đôi bên.

Giản Nhụy Ái mím môi, ngẩng đầu lên, “Vâng... em đồng ý”

“Thật tốt quá... Ha ha...” Đơn Triết Hạo ôm chầm lấy Giản Nhụy Ái, cười vang vọng cả hành lang.

Dì Ngọc gọi Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái: “Cậu chủ, cô chủ, lão phu nhân đã tỉnh.”

Giản Nhụy Ái vui mừng muốn chạy mới nhớ lại chân đang bị thương, “A!”

Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái đang đau đớn nhăn mày, vừa tức vừa bất đắc dĩ, “Cẩn thận một chút, cứ từ từ đi.”

“Thật xin lỗi, em quên mất.” Giản Nhụy Ái cắn môi, từ từ đi vào bên cạnh bà nội.

Bà nội ngồi dậy vẫy Giản Nhụy Ái đến bên giường ngồi xuống “Thật xin lỗi, thân thể bà không khỏe để cho các cháu lo lắng.”

Giản Nhụy Ái nghe bà nội nói chuyện cũng biết bà nội đã khỏe lên nhưng nhìn mắt bà nội ngân ngắn nước mắt, trong lòng cô lại cảm thấy áy náy, “Bà nội, thân thể bà cảm thấy chỗ nào không thoải mái, để cháu đi gọi bác sĩ”

“Tốt lắm, bà nội đã khoẻ hơn, Tiểu Nhụy đừng lo lắng.” Bà nội áy náy kéo tay Giản Nhụy Ái, nếu như không phải bà đồng ý cho Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên quay về thì cô sẽ không chịu nhiều tai hoạ đến thế.

Đứng ở bên cạnh, Đơn Triết Hạo đang im lặng không nói, kéo tay Giản Nhụy Ái trịnh trọng nhìn bà nội nói “Bà nội, cháu và Giản Nhụy Ái sẽ kết hôn”.

Có lẽ, đã lâu Đơn Triết Hạo không nói chuyện trịnh trọng với bà nội nên tâm tình thấp thỏm lo lắng.

Bà nội dừng lại một lúc, nhìn ánh mắt ngượng ngùng của Giản Nhụy Ái trong lòng vui mừng, bà mong đợi hai người kết hôn từ lâu, hôm nay nghe được dĩ nhiên rất vui mừng.

Quên cả đau đớn kéo tay Giản Nhụy Ái “Thật sao, thế thì tốt quá, Tiểu Nhụy có thể trở thành là con dâu nhà họ Đơn, thật là may mắn cho nhà họ Đơn, thật là tốt quá, bà nội thật sự rất vui mừng”.

Giản Nhụy Ái nhìn bà nội vui mừng, cô thấy việc đồng ý kết hôn với Đơn Triết Hạo không có uổng phí, chỉ cần bà nội vui vẻ là được rồi, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo cười cười. Cô hạnh phúc nép vào lòng Đơn Triết Hạo mỉm cười hạnh phúc. Năm năm trước chính cô muốn gả cho Đơn Triết Hạo nhưng không thành, bây giờ lại chuẩn bị gả cho anh, trong lòng có chút ít lo lắng.

“Bà nội đừng nôn nóng như vậy, phải chờ vết thương ở chân Tiểu Nhụy lành lặn mới có thể làm đám cưới!” Đơn Triết Hạo nhắc nhở.

“Đó là đương nhiên, chờ Tiểu Nhụy lành chân. Hạo phải lập tức cưới Tiểu Nhụy, nhất định phải thuận lợi vui vẻ, đem Tiểu Nhụy cưới vào cửa, khiến người trong cả thiên hạ cũng biết Tiểu Nhụy là còn dâu của nhà họ Đơn”. Bà nội vui mừng nói xong, lo lắng lớn nhất làm còn lại trong cuộc đời bà chính là hôn sự của Đơn Triết Hạo. Nếu nhìn được Đơn Triết Hạo lấy vợ, có một gia đình riêng hạnh phúc, bà cũng an tâm không còn gì nuối tiếc.

“Cháu sẽ làm như vậy” Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái kiên định nói.

Giản Nhụy Ái vừa hạnh phúc vừa xấu hổ trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

Ba người hạnh phúc cười vui, đem chuyện phiền lòng về Từ Tú Liên giấu ở trong lòng.

Chương 63

LỄ CƯỚI HẠNH PHÚC (1)

Sáng sớm giáo đường được trang hoàng lộng lẫy, trong phòng nghỉ, Kid đang vừa trang điểm vừa trêu chọc Giản Nhụy Ái.

Chỉ còn vài giờ nữa thì hôn lễ của Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo sẽ bắt đầu, Giản Nhụy Ái thấp thỏm cảm giác lo lắng pháp phòng.

Bởi vì sức khỏe của bà nội mà Giản Nhụy Ái nhanh chóng quyết định gả cho Đơn Triết Hạo, điều đó rất có tác dụng, bà nội rất vui khi nghe hai người muốn kết hôn, chuyện gì cũng muôn nhận làm hết thatem trí quên luôn sức khỏe vừa có vấn đề. Cả ngày sắp xếp tính toán chuyện hôn lễ.

“Cô đừng quá vội vàng, dù sao ai cũng đều có một lần trong đời mà.” Kid vừa giúp cô trang điểm vừa khuyên nhủ.

Giản Nhụy Ái cắn môi không nói chuyện gì, cố gắng không chế hơi thở để lấy bình tĩnh.

“Giản tiểu thư thật là nhát gan, cũng không biết cái tên Đơn Triết Hạo nhìn thấy cô có điểm gì tốt hơn người. Nghe nói, Đơn Triết Hạo chuẩn bị cho cô một hôn lễ rất hoành tráng, cũng không biết đã chuẩn bị những gì? Nay, cô có thể tiết lộ một chút với tôi thì tôi sẽ tặng cô một món đồ trang sức.” Kid dụ dỗ.

“Tôi không biết, Hạo không nói gì với tôi cả, hơn nữa đồ trang sức của anh có cho tôi cũng không dùng đến đâu.” Giản Nhụy Ái thành thật trả lời. Quả thật món đồ trang sức Kid cầm là cái mũ có hình con bướm cũng quá nổi bật, quá bắt mắt, không phù hợp với cô.

Kid cắn răng nghiến lợi, đau lòng lại bị Giản Nhụy Ái ghét bỏ một lần nữa.,

Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ nhìn Kid tức giận, cũng không biết mình đắc tội gì với anh ta.

Khi Giản Nhụy Ái quay người nhìn gương liền giật mình kinh ngạc. Dường như không phải là cô mà một người hoàn toàn khác, vô cùng xinh đẹp, trên người mặc áo cưới số lượng có hạn độc nhất vô nhị, do nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng thế giới làm riêng theo số đo của cô, trên áo cưới khảm lên ngàn hàng ngàn viên đá quý đều là loại 10 Carat nặng, giá trị của áo cưới không thể tưởng tượng nổi.

Áo cưới hào hoa lộng lẫy không hề tầm thường, lại làm nổi bật lên vẻ đẹp thanh thuần của người mặc.

Giản Nhụy Ái mặc áo cưới nhưng vẫn chưa dám tin hôm nay cô sẽ kết hôn với Đơn Triết Hạo, mọi chuyện đến nhanh và bất ngờ giống như đang nằm mơ.

Trên mặt Giản Nhụy Ái lộ ra nụ cười rực rỡ, nhìn thấy Vương Thiến Như vừa đi vào phòng nghỉ vừa nói chuyện cùng Trác Đàm Tinh liền kéo họ, “Hai người cầu cho tôi một cái xem có phải tôi đang nằm mơ không.”

Trác Đan Tinh nhìn áo cưới của Giản Nhụy Ái, trong lòng không ngừng hâm mộ, ánh mắt ghen tỵ: “Mặc váy cưới đẹp như vậy sao có thể là nằm mơ chứ”

Vương Thiến Nhu ngạc nhiên nhìn Trác Đan Tinh nói chuyện, không thèm để ý lời nói xuýt xoa ghen tỵ của Trác Đan Tinh lại gần Giản Nhụy Ái khen ngợi “Tiểu Nhụy hôm nay thật xinh đẹp a, em là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới.”

“Này, cô không cần nói lời dối trá như vậy, lúc trước tôi làm cô dâu cũng có người nói như vậy.” Trác Đan Tinh cố ý gây gổ với Vương Thiến Nhu.

“Cô là thứ gì? Làm gì nói chuyện ganh ty khó nghe thế, có phải cô đang ghen ty Giản Nhụy Ái làm cô dâu xinh đẹp hào hoa như thế, cô phải xem lại đi! Nếu không thì có thể không đến tham gia hôn lễ cũng được!” Vương Thiến Nhu không phải là người dễ bị bắt nạt, từng câu một đáp trả với Trác Đan Tinh.

Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ kéo hai cô gái cách xa nhau gắt giọng: “Tốt lắm, hai người không nên ôn ào nữa, hôm nay là ngày kết hôn của tôi, các người đều là chị em tốt của tôi, đang tranh cãi không nể mặt tôi thế nữa”

“Hừ, được rồi! hôm nay coi như xong không thèm cãi với cô ta nữa.” Trác Đan Tinh héch mặt, khinh khỉnh nói.

Vương Thiến Nhu ôm lấy Giản Nhụy Ái nói: “Hôm nay làm cô dâu đừng tức giận chứ còn phải nhớ tung hoa cưới trúng tôi đây”.

“Mẹ...” Giản Tử Hạo vui mừng chạy đến, nhào vào lòng Giản Nhụy Ái “Mẹ hôm nay thật là xinh đẹp.”

“Cám ơn con”

“Mẹ đừng gả cho ba, chờ con lớn lên rồi gả cho con đi!” Giản Tử Hạo ngây thơ đề nghị.

Ba người cười ngặt nghẽo, Vương Thiên Như xoa mặt Giản Tử Hạo: “Tại sao nhỏ như vậy đã muốn lấy vợ rồi.”

Trong phòng nghỉ ngơi truyên đến một hồi tiếng nói tiếng cười vui vẻ ầm ĩ.

“Thì ra phòng nghỉ nào nhiệt như vậy.” Cửa phòng nghỉ mở ra, Đơn Triết Hạo mặc quần áo màu đen đi đến. Hôm nay Đơn Triết Hạo càng thêm anh tuấn đẹp trai, quần áo màu đen vừa vặn thân hình của anh, đối lập với váy cưới màu trắng của Giản Nhụy Ái nhưng vô cùng hòa hợp.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái vui mừng kêu lên, trong mắt tràn đầy tình yêu.

Đơn Triết Hạo vuốt ve tóc Giản Nhụy Ái, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái mặc áo cưới sẽ xinh đẹp như vậy, khiến anh muốn đem cô giấu đi chỉ để một mình mình ngắm nhìn cô xinh đẹp mĩ miều.

“Tiểu Nhụy có mệt không? Có thể phải cố gắng một chút nhé bởi phải đón tiếp nhiều khách mời.”

“Hạo, em chịu được, anh không phải lo lắng cho em đâu” Giản Nhụy Ái nhẹ giọng cười.

Vương Thiên Như che kín mắt Giản Tử Hạo “Chắc chắc... Cấm trẻ nhỏ.”

Giản Tử Hạo ghét bỏ đầy tay Vương Thiên Như ra “Cháu không phải thiếu nhi, cháu đã lớn rồi.”

“Đứa trẻ này không cần giả mạo làm người lớn, cần thận mũi bị dài ra”

“Cô thật nhiều chuyện, quản quá nhiều chuyện”

“Con...” Vương Thiên Như bị Giản Tử Hạo chặn họng không thể nói gì.

Giản Nhụy Ái nghe hai cô cháu nói chuyện mà không hiểu cũng không thể nói được gì, lông mày nhíu chặt.

Hôn lễ cử hành đúng thời gian đã định đây là hôn lễ hoa lệ nhất, hoành tráng, cũng xa xỉ nhất.

Nhạc hôn lễ vang lên, do Giản Nhụy Ái không còn cha mẹ nên Quyền Hàn làm người dẫn cô tiến vào lễ đường. Cả lễ đường đều dùng hoa hồng đẹp nhất để trang trí cùng đá quý 24k từ cổng vào đến bục làm lễ.

Giản Nhụy Ái bước trên thảm hoa hồng tiến vào trong hôn lễ, ánh mắt chuyên chú đưa mắt nhìn cha xứ bên cạnh Đơn Triết Hạo,

hôm nay anh vô cùng tuấn tú, đó chính là người cô sẽ gắn bó yêu thương chia sẻ vui buồn, trong lòng tràn đầy ước mơ cùng thấp thỏm.

Trên không trung có tiếng phi cơ, mọi người kinh ngạc đến ngây người ngẩng đầu nhìn hơn hai mươi chiếc phi cơ đang xếp hàng thả những cánh hoa hồng đủ màu sắc dọc theo bước chân Giản Nhụy Ái đi trên thảm đỏ khiến khách mời xuýt xoa trầm trồ không dứt.

Mùi thơm lan tỏa khắp lễ đường

Quyền Hàn đặt tay Giản Nhụy Ái đi đến cạnh Đơn Triết Hạo “Nhất định phải yêu thương và bảo vệ Nhụy Ái”. Nói xong xoay người rời đi, anh đã bảo vệ cô gái này hơn hai mươi mấy năm, bây giờ lại phải trao cô cho người khác chăm sóc, trong lòng có chút khó chịu.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái nhìn lên, trong mắt có phần lo lắng.

“Tiểu Nhụy, đừng nói chuyện, nghe cha xú làm lễ”

Cha xú nhận được ánh mắt Đơn Triết Hạo ra hiệu, trang trọng nói: “Đơn Triết Hạo con có nguyện ý lấy Giản Nhụy Ái làm vợ, cùng cô ấy chung sống, kết làm một thể, yêu thương, bảo vệ, tôn trọng, an ủi cô ấy giống như yêu chính mình cho đến khi chết, mặc dù bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khổ vẫn thủy chung trước sau như một như một, con nguyện ý không?”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái mỉm cười, hai mắt tràn ngập hạnh phúc, kiên định nói: “Con nguyện ý!?”

Giản Nhụy Ái hốc mắt đỏ hoe, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, hạnh phúc tự nhiên dễ dàng như vậy.

Cha xứ gật đầu một cái, nhìn sang Giản Nhụy Ái: “Giản nhụy Ai con có nguyện ý gả cho Đơn Triết Hạo cùng anh ấy chung sống, kết làm một thể, yêu thương, bảo vệ, tôn trọng, an ủi anh ấy giống như yêu chính mình cho đến khi chết, mặc dù bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó vẫn thủy chung trước sau như một, con nguyện ý không?”

Giản Nhụy Ái mím môi, nước mắt hạnh phúc từ khéo mắt chảy xuống, xúc động hít sâu một hơi, ánh mắt hanh phúc nhìn Đơn Triết Hạo “Con nguyện ý.”

Chương 64

LỄ CƯỚI HẠNH PHÚC (2)

Giản Nhụy Ái mím môi, nước mắt hạnh phúc từ khói mắt chảy xuống, xúc động hít sâu một hơi, ánh mắt hanh phúc nhìn Đơn Triết Hạo “Con nguyện ý.”

Cha xứ mỉm cười, hài lòng gật đầu một cái, “Chú rể cô dâu cùng trao nhẫn cưới.”

Đơn Triết Hạo nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Giản Nhụy Ái, nhận chiếc nhẫn từ tay Y Thiếu Thiên đưa đến, cẩn thận đeo nhẫn lên ngón tay của Giản Nhụy Ái, giống như muốn đem Giản Nhụy Ái bao lấy cả đời.

Đơn Triết Hạo nhìn chiếc nhẫn trên tay Giản Nhụy Ái lung linh xinh đẹp, hốc mắt cũng hồng hồng xúc động, rốt cuộc Giản Nhụy Ái đã chính thức trở thành vợ của anh. Anh thề sẽ luôn yêu thương bảo vệ cô.

Giản Nhụy Ái nhận chiếc nhẫn của người đàn ông mà cô sẽ yêu thương gửi gắm cả cuộc đời, nâng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, nụ cười hạnh phúc bừng sáng gương mặt xinh đẹp.

Giản Nhụy Ái cầm chiếc nhẫn còn lại, nắm bàn tay Đơn Triết Hạo to lớn luôn cho cô cảm giác an toàn, chậm chạp đeo nhẫn lên tay Đơn Triết Hạo. Nhìn đôi nhẫn lung linh trên tay hai người, biểu tượng của gắn kết tình yêu của cô và anh, Giản Nhụy Ái không kìm được xúc động, bật khóc.

Bọn họ chính thức trở thành vợ chồng.

Cha xứ nhìn hai người yêu nhau thật lòng cũng xúc động tiếp tục buỗi lễ “Nếu mọi người ở đây không có ý kiến, chú rể có thể hôn cô dâu.”

Toàn lẽ đường im lặng mấy phút, bỗng dung Cụ Duệ Tường giơ tay lên “Tôi có ý kiến.”

Tất cả mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn về phía người vừa nói, rì rầm bàn tán, bà nội vội vàng nói: “Duệ Tường, đừng quấy rối.”

“Bà nội nghe cháu nói hết đã” Cụ Duệ Tường im lặng mấy phút, nhìn mọi người đang bàn tán, mới chậm rãi nói: “Tiểu Nhụy, anh cùng Thiến Như sẽ đi Mĩ, cho nên sau này nếu Hạo có bắt nạt bắt nạt em thì em có thể đi Mĩ tìm chúng tôi, nhất định chúng tôi sẽ báo thù cho em. Sau nữa chính là chúc mừng hạnh phúc của hai người.”

Sợ bóng sợ gió một hồi cuối cùng mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giản Nhụy Ái ngân ngắn nước mắt, cắn môi nhìn Cụ Duệ Tường gật đầu một cái, hai mắt tràn đầy cảm kích.

Cha xứ cười cười, trán chảy mồ hôi vì thấp thỏm cũng thở phào nhẹ nhõm tuyên bố: “Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu.”

Đơn Triết Hạo ám áp nhìn Giản Nhụy Ái, không hề do dự nâng gương mặt Giản Nhụy Ái cúi đầu hôn xuống đôi môi ngọt ngào của cô, dùng sức mút thỏa thích hương thơm ngọt ngào mê đắm, đem Giản Nhụy Ái hôn đến quên trời quên đất.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Giản Nhụy Ái không biết từ lúc nào, mình lại ngồi trên máy bay trực thăng, khiếp sợ nhìn tất cả trước mắt, nếu như không có Đơn Triết Hạo ôm đỡ, có lẽ cô đã lật người nhảy xuống.

“Hạo, em...”

“Tiểu Nhụy, em không thể nhảy xuống, nếu không sẽ không ai cứu nổi em đâu, phía dưới có rất nhiều người đang chờ xem nào nhiệt.” Đơn Triết Hạo có ý nói.

Giản Nhụy Ái nghe vậy, thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

“Hạo, chúng ta đi đâu?”

“Du lịch tuần trăng mật”, Đơn Triết Hạo không chút nghĩ ngợi trả lời.

“A!” Giản Nhụy Ái kinh sợ, nhìn Đơn Triết Hạo, cũng không biết nói cái gì cho phải, hạnh phúc đem khuôn mặt nhỏ nhắn dại vào lòng ngực Đơn Triết Hạo. Mặc kệ đi chỗ nào, chỉ cần có anh ấy ở bên cạnh, cô vĩnh viễn đều cảm thấy an toàn, hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái thật chặt trong ngực, cúi đầu khẽ cung trán với cô, khẽ hỏi “Em có mệt mỏi không?”

Giản Nhụy Ái lắc đầu một cái, hạnh phúc mỉm cười, hai mắt sưng đỏ, “Hảo, hôm nay em thật sự rất hạnh phúc, cảm ơn anh đã cho em một lễ cưới lãng mạn như trong mơ ước.”

Đơn Triết Hạo mỉm cười “Bé ngốc, em dễ dàng thỏa mãn thế, vậy về sau khỏi cần cố gắng nhiều.”

“Dĩ nhiên thỏa mãn, từ nhỏ đến lớn nhìn hôn lễ của người khác, em ước mơ hôn lễ của mình nhất định phải có cái gì đó thật đặc biệt hơn, anh đã giúp em thực hiện.” Giản Nhụy Ái rụi mặt vào ngực Đơn Triết Hạo hạnh phúc mỉm cười.

“Từ nay về sau, anh sẽ làm cho em mỗi ngày đều hạnh phúc vui vẻ.” Đơn Triết Hạo mỉm cười hứa hẹn.

“Hảo, em yêu anh!” Giản Nhụy Ái chủ động hôn Đơn Triết Hạo.

“Anh cũng yêu em.” Đơn Triết Hạo lật người đem Giản Nhụy Ái đè ở phía dưới, say đắm hôn lại cô.

Hai người cứ tiếp tục ôm hôn đến quên hết xung quanh.

Cuối cùng máy bay cũng hạ cánh xuống vùng đất nổi tiếng xinh đẹp chuyên sản xuất nước hoa của Pháp.

Giản Nhụy Ái lần đầu tiên đến Pháp, mặc dù có nhiều khác biệt nhưng vô cùng hấp dẫn Giản Nhụy Ái. Bên cạnh sự khác biệt về màu da, về phong cách sống thì sự bất đồng về ngôn ngữ khiến cô có chút khó xử.

Bỗng có bàn tay vững vàng nắm lấy tay mình, Giản Nhụy Ái mỉm cười ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, người giờ đây được cô gọi là chồng.

“Bà xã về sau mặc kệ đi tới chỗ nào anh sẽ nắm chặt tay em vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra.”

“Vâng!” Giản Nhụy Ái rưng rưng nước mắt, gật đầu một cái, “Em cũng thế.”

Đơn Triết Hạo dẫn Giản Nhụy Ái đi đến khách sạn sang trọng, lối đi vào đại sảnh trồng rất nhiều hoa tươi, để cho cô có cảm giác đang ở nhà, chỉ có phòng ốc là khác biệt. Phòng trong khách sạn được thiết kế theo phòng cách cổ điển gần gũi với thiên nhiên.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy Đơn Triết Hạo nhiệt tình tiếp đón, nhưng mà bọn họ đều dùng tiếng Pháp để nói chuyện. Giản Nhụy Ái hoàn toàn không hiểu đứng ở bên, nhìn thấy nhân viên phục vụ đối với mình cười, cô cũng chỉ có thể lễ phép nhìn phục vụ cười.

Cho đến khi nhân viên phục vụ đi ra, Giản Nhụy Ái to mò hỏi “Hạo, các người vừa nói cái gì?”

“Không có gì? Anh nói với họ là chúng ta đến du lịch hưởng tuần trăng mật, để cho bọn họ sắp phòng cho chúng ta.” Đơn Triết Hạo nói.

Nghe thế Giản Nhụy Ái vô cùng xấu hổ, “Hao, làm sao anh nói khắp nơi thế?”

“Tại sao không thể nói? Chúng ta vốn đã kết hôn, cùng đi hưởng tuần trăng mật mà”

“Hao...” Giản Nhụy Ái bĩu môi, vô tội ánh mắt nhìn thẳng Đơn Triết Hạo.

Anh ấy tuyệt đối là cố ý vặt vẹo ý của mình.

Đơn Triết Hạo vui vẻ ôm chầm Giản Nhụy Ái, không biết vì sao anh chỉ thích thấy bộ dáng Giản Nhụy Ái chu mỏ, vô tội luống cuống, để cho anh cảm giác thật vui mừng, coi như dùng toàn thế giới đến đổi, anh đều sẽ không đồng ý.

“Mệt mỏi sao? Tắm trước, sau đó anh sẽ dẫn em đi chơi.” Đơn Triết Hạo không yên lòng giản nhụy yêu, dù sao trên máy bay ngồi thời gian dài như vậy, nên cũng không có nghỉ ngơi.

Mặc dù anh không thấy mệt mỏi, nhưng anh biết Giản Nhụy Ái thì không giống với mình, nhất định cô đang vô cùng mệt mỏi sau chuyến bay dài lại thêm sự chênh lệch về múi giờ, khí hậu.

Giản Nhụy Ái cầm khăn tắm, gật đầu một cái, liền đi vào phòng tắm, bắt đầu tắm gội. Sau khi tắm xong cả người rất thư thái

không còn cảm giác mệt mỏi vì ngồi máy bay lâu.

Vừa ra khỏi phòng tắm liền giật mình vì thấy Đơn Triết Hạo đang nhìn mình chằm chằm. Không chờ Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, đã bị Đơn Triết Hạo ôm lấy đẩy Nga xuống phía dưới.

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo “Anh làm sao thế?”

Đơn Triết Hạo ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cúi đầu ngâm vành tai của cô, thì thầm nói: “Tiểu Nhụy, em có biết hay không mình thật rất mê người.”. Sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, nhìn Đơn Triết Hạo đang say đắm hôn khắp gương mặt cô, hơi thở quen thuộc nói cô biết anh đang muốn gì, Giản Nhụy Ái đẩy Đơn Triết Hạo một cái “Hạo, không phải anh nói muốn dẫn ta đi ra ngoài chơi sao? Bây giờ chúng ta có thể đi được rồi.”

“Chúng ta có nhiều thời gian để đi chơi nhưng bây giờ em chơi với anh ở đây trước đã”. Đơn Triết Hạo vừa nói vừa hôn khắp toàn thân Giản Nhụy Ái, bàn tay không quy luật vuốt ve khắp thân thể cô.

Chương 65

NGƯỜI NÀO ĐỤNG NGÃ NGƯỜI NÀO

Giản Nhụy Ái muốn đi ra ngoài chơi, nhưng không thể bỏ qua bộ dáng Đơn Triết Hạo, cũng biết mình là không chạy khỏi, “Hạo, anh không cần quá dùng sức, kéo chúng ta không thể đi chơi.”

Giản Nhụy Ái sợ anh để lại những dấu hôn như dâu tây trên người thì sẽ trở thành tiêu điểm khi đi ra ngoài, cô sẽ rất xấu hổ không dám đi đến đâu nữa.

Đơn Triết Hạo dùng môi hôn lên môi của cô để cô khỏi cắn nhẫn lầm nhầm những điều anh không thích nghe ở lúc này. Bàn tay vuốt ve xoa nắn cô không ngừng, đôi gò ngực của cô thật quá mềm mại trong lòng bàn tay anh

Đơn Triết Hạo rất thích hôn đôi môi ngọt ngào giống như mật đường của Giản Nhụy Ái, hôn thế nào cũng không chán. Khóe miệng mỉm cười, cô đang muốn quyến rũ anh, cô không mặc gì chỉ có cái khăn tắm quần hờ hững trên người

Bàn tay to của Đơn Triết Hạo vẫn xoa nắn không rời chỗ bộ ngực mềm mại của Giản Nhụy Ái, đắm đuối đưa tình nói bên tai cô: “Tiểu Nhụy thật không ngoan, em không mặc gì như vậy có phải muốn quyến rũ anh không?”

“Hạo, anh nói gì đấy, em sẽ không để cho anh đụng vào em nữa.”

“Chuyện này không tới phiên em làm chủ nữa rồi.” Đơn Triết Hạo nắm lấy đinh nhũ hoa của cô mà vân vê không ngừng. Giương mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng túm lấy tay anh “Hạo, không cần sờ nơi đó”. Cả cơ thể run rẩy không khống chế được, xấu hổ nghiêng mặt tránh đi nụ hôn của Đơn Triết Hạo đang triền miên hôn khắp mặt cô.

Đơn Triết Hạo mỉm cười, đôi tay bắt được cái mông của cô áp sát để cho cô cảm nhận tiểu đệ của anh đang ngóc đầu dậy đòi được ra ngoài.

Cả người Giản Nhụy Ái run rẩy, hít một hơi khi lạnh, thân thể không tự chủ đong đưa theo tiết tấu Đơn Triết Hạo đang chu du trên cơ thể cô, chờ đợi nghênh đón cảm xúc anh sẽ mang lại cho cô.

Nhưng Giản Nhụy Ái cũng biết Đơn Triết Hạo sẽ không bỏ qua mình nhanh như vậy. Đơn Triết Hạo thay đổi vị trí, muốn kích thích nơi khác trên thân thể cô, dễ dàng khơi dậy những điểm nhạy cảm trên thân thể Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo kéo khóa quần để tiểu đệ đang căng cứng núp ở bên trong xông ra tìm gặp hoa động phía dưới của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái mất đi năng lực tự kiềm chế, lấy hai chân kẹp chặt bên hông Đơn Triết Hạo để hai người càng thêm dán chặt vào nhau, để cho tiểu đệ của anh dễ dàng luân động ở nơi sâu nhất của cô, chọc cho cô vô cùng gấp gáp, không kìm nép được âm thanh rên rỉ, kiều my

“Umh...”

Cả người Giản Nhụy Ái không khống chế nổi cảm xúc mãnh liệt tuôn trào, nhưng Đơn Triết Hạo giống như vị nhạc trưởng đang chỉ huy và cảm nhận bản nhạc du dương đầy hấp dẫn, không có chút mệt mỏi. Giống như muôn bức bách Giản Nhụy Ái để cho cô vừa gấp gáp vừa ngượng ngùng, chỉ có thể nắm chặt bả vai anh buông thả cơ thể theo dòng cảm xúc thăng hoa anh mang đến cho cô.

Thể lực nam nữ vô cùng khác biệt. Vừa hăng say miệt mài ham muốn cô không ngừng nghỉ, Đơn Triết Hạo đứng lên, “Tiểu Nhụy, chúng ta đi chơi đi!”

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo tại sao có thể có bộ dáng như thế. Hơn nữa cô đang rất mệt mỏi khó chịu, không có tâm tư đi chơi.

Đơn Triết Hạo cũng không biết mình thích Giản Nhụy Ái ở chỗ nào? Chỉ biết Đơn Triết Hạo phải nhẫn nhịn, kìm né ham muốn rất nhiều chứ không phải Giản Nhụy Ái chủ động, nếu đổi mấy năm tuổi thọ để nhìn thấy Giản Nhụy Ái chủ động thì coi như cũng đáng để đánh đổi.

Giản Nhụy Ái không biết lấy đâu ra dũng khí, vùng đứng lên, bàn tay mảnh khảnh run rẩy vừa đỏ mặt xấu hổ vừa đưa tay cởi quần áo trên người Đơn Triết Hạo.

Mà Đơn Triết Hạo không phản đối cứ đứng im mặc cho Giản Nhụy Ái lôi kéo, muốn nhìn xem Giản Nhụy Ái định làm gì?

Loay hoay cuối cùng cô cũng cởi xong y phục của anh. Giản Nhụy Ái đỏ mặt, cố gắng giữ bình tĩnh, dù sao cô cũng đã làm được một hành động không cần suy tính đến đạo đức.

Giản Nhụy Ái trực tiếp đẩy ngã Đơn Triết Hạo ra giường, nằm đè lên người Đơn Triết Hạo bắt chước bộ dáng anh vừa làm đối với mình. Dù cho thế lực giữa hai người chênh lệch rất nhiều.

“A!” Đơn Triết Hạo kêu to khi Giản Nhụy Ái cắn vành tai “Tiểu Nhụy, đừng cắn như thế, chỉ ngậm thôi chứ.”

Giản Nhụy Ái vô tội nhìn Đơn Triết Hạo làm theo hướng dẫn “Làm thế này sao?”

“A! Thật là đau, em ngậm nhẹ một chút, em định cắn đứt tai của anh sao.” Đơn Triết Hạo bịt lấy lỗ tai bất mãn hét lên.

Giản Nhụy Ái chỉ có thể vô tội gật đầu một cái, quyết định chuyển sang nơi khác, hướng về hai chấm đỏ nhỏ trên lòng ngực của Đơn Triết Hạo, hít sâu một cái, cúi đầu ngậm chấm đỏ nhỏ, giống như lúc trước anh đùa giỡn cô.

Dùng đầu lưỡi liếm nhẹ khiến Đơn Triết Hạo cả người cũng run rẩy, toàn thân nóng rực giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Đúng là Đơn Triết Hạo kêu trời trời không thấu, không ngờ Giản Nhụy Ái vô tình lại tìm được điểm nhạy cảm của mình, cắn môi cố gắng kìm nép tiếng rên không để cho Giản Nhụy Ái phát hiện ra, nếu không sau này cô sẽ khiến anh không thoải mái.

Đơn Triết Hạo đưa tay ghi chặt Giản Nhụy Ái, không thể để mặc cho cô làm loạn biết đâu sẽ tìm thêm được điểm nhạy cảm của anh, âm thanh khàn khàn nói: “Ngốc quá, để anh dạy em!”

Bàn tay bám lấy eo Giản Nhụy Ái, ôm sát lấy cô, nhẹ nhàng hôn tất cả vị trí nhạy cảm trên người cô, giống như đang ăn kẹo, hôn khắp cơ thể cô không chừa chỗ nào.

“Umh umh...” Giản Nhụy Ái cả người ngứa ngáy, thân dưới không tự chủ co lại, thân thể vặn vẹo theo từng chỗ Đơn Triết Hạo đang kích thích.

“Hạo hạo...” Giản Nhụy Ái vô lực gọi, rốt cuộc cô đã hiểu rõ mới vừa rồi những động tác kia không thể so sánh với những hành động này của Đơn Triết Hạo, “Em rất khó chịu, không cần dạo chơi như vậy, anh nhanh lên một chút”

Giản Nhụy Ái không còn thấy quá xấu hổ nói ra ham muốn của mình, nếu không cô sẽ điên mất.

Đơn Triết Hạo cười khẽ khi đã đạt được mục đích, cũng không thể ép Giản Nhụy Ái quá gấp nếu không mình cũng sẽ không thoái mái, “Tiểu Nhụy, cẩn thận một chút. Anh muốn tiến vào.”

“Um!” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, thở gấp.

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái đồng ý liền nắm lấy eo cô, đưa lên phía trước, hung hăng tiến vào thân thể của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái mỗi lần bị đội lên điểm cao nhất, lại lăng lặng rơi xuống, giường cũng rung lắc theo từng động tác kịch liệt của hai người

Giản Nhụy Ái không khống chế được cảm xúc điện cuồng gào thét vang vọng khắp phòng.

Đơn Triết Hạo rất thích bộ dáng Giản Nhụy Ái như thế, cô càng thét lớn anh càng thỏa mãn, “Tiểu Nhụy, thả lỏng.”

“Hạo, chậm một chút, chậm một chút... Em sắp không chịu nổi.” Giản Nhụy Ái hồn hển cầu xin, cô không chịu được sự hung phấn của Đơn Triết Hạo nữa.

“Tiểu Nhụy, em kiên trì một chút.”

Giản Nhụy Ái thở hổn hển, phối hợp với động tác của Đơn Triết Hạo, thân thể pháp phồng thở gấp, “Hạo, sắp xong chưa?”. Cô thật mệt chết đi được, làm sao lại lâu như vậy chứ.

“Nha đầu ngốc!” Đơn Triết Hạo hôn đôi môi mềm mại của Giản Nhụy Ái, cười cười “Người ta đều mong ông xã của mình mạnh mẽ, anh mạnh mẽ bền bỉ như vậy mà em còn ghét bỏ.”

“Hạo...” Giản Nhụy Ái cắn môi, ngượng ngùng cúi đầu, “Anh nhanh lên một chút đi! Em không kiên trì nổi.”. Sao anh ấy lại không thấy xấu hổ nói ra những lời nhạy cảm như thế chứ.

Đơn Triết Hạo cười gian, dùng sức vọt vào thân thể của Giản Nhụy Ái, mỗi lần cũng đội lên tận cùng bên trong, tốc độ thật

nhanh chóng.

“A!” Giản Nhụy Ái thét lên, Đơn Triết Hạo Minh đang trêu chọc cô, cố ý hiểu sai ý của cô, anh biết rất rõ cô nói nhanh là có ý gì, “Hạo, không phải nhanh như thế, ưmh...”

Chương 66

ĐI CHƠI

Ban đêm, đây sao sáng chói, không khí nhẹ nhàng khoan khoái, nam nghệ sĩ đang chơi đàn violin. Đơn Triết Hạo mượn ánh đèn, ánh mắt ám áp nhìn Giản Nhụy Ái khẽ cười “Cạn chén!”

“Cạn chén!” Giản Nhụy Ái nhìn chung quanh, trong mắt tràn đầy hạnh phúc không thể tưởng tượng nổi, khẽ uống một hớp rượu đó.

Bọn họ đang ăn cơm tại tầng thượng của nhà hàng chuyên món ăn Tây, phong cảnh thật đẹp, có thể thấy toàn bộ phong cảnh Paris, nơi này rất cao khiến cô có cảm giác có thể chạm tới hái được các vì sao đang lung linh trên trời.

Giản Nhụy Ái vui vẻ cắt thịt bò bít tết, ăn thật ngon lành.

“Ăn ngon không?” Đơn Triết Hạo đem đĩa thịt bò bít tết đã được cắt nhỏ đưa đến trước mặt đối diện cho Giản Nhụy Ái.

“Ăn thật ngon.” Giản Nhụy Ái tiếp tục ăn rất ngon miệng. Đơn Triết Hạo im lặng nhìn Giản Nhụy Ái đang hồn nhiên ăn uống, thầm ước nếu thời gian có thể dừng lại thì hãy dừng lại ở thời khắc này.

Đứng từ trên cao ngắm nhìn phong cảnh Paris các tòa nhà cao tầng rực rỡ ánh đèn lung linh, mê hoặc lòng người.

Đơn Triết Hạo đứng phía sau ôm Giản Nhụy Ái trong vòng tay, tựa cằm vào bả vai của cô, cứ như vậy lảng lặng tận hưởng thời gian thuộc về riêng hai người.

“Tiểu Nhụy, đời này anh đều muốn dắt tay em cùng tận hưởng cuộc sống hạnh phúc, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em chia sẻ vui buồn cho đến lúc già đi, nếu em không còn đi lại được thì anh sẽ cõng em, nếu có chết thì anh cũng sẽ chết sau em bởi anh sẽ không để em cô độc trên thế giới.”

Nhất thời, tâm tình Giản Nhụy Ái buồn bức, vô cùng luống cuống, nhưng cô biết đó là sự yêu thương cung chiều của anh dành cho cô, đó là hạnh phúc.

“Hạo... Cám ơn anh đã cho em nhiều vui vẻ, cảm ơn anh để cho em hiểu hạnh phúc của yêu thương, cũng cảm ơn anh để cho em hưởng thụ những giây phút vui vẻ bên cạnh anh”

Đơn Triết Hạo cúi đầu hôn Giản Nhụy Ái để ngăn cô khỏi suy nghĩ lan man, tham muộn đem cô cùng mình hòa làm một thể.

Ăn xong hai người tiếp tục lên thuyền đi thưởng ngoạn trên sông Seine, đây là con sông tuyệt đẹp trong mát, mỗi kiến trúc bên bờ cũng có thể soi bóng xuống dòng sông, ánh trăng sao lấp lánh, giống như mang cả bầu trời xuống trần gian.

Hai người ôm nhau ngồi trên ghế dài, ngắm nhìn cảnh đẹp lung linh huyền ảo như ở cõi thần tiên. Đơn Triết Hạo yên tĩnh ngồi một bên, ánh trăng mờ ảo chiếu lên gương mặt tuấn tú càng làm nổi bật nét đẹp quyến rũ của anh. Một người đàn ông anh tuấn đẹp trai,

một tổng giám đốc giàu có tài năng lại toàn tâm toàn ý yêu thương cô, rất mực cưng chiều cô. Đó là hạnh phúc

Ở thánh địa tình yêu nhiều lãng mạn và nổi tiếng như Paris, các cặp tình nhân rất tự nhiên ôm hôn trên phố đông người, đó cũng là hình ảnh đầy lãng mạn đáng nhớ đối với cô gái phương Đông như Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái vòng tay dưới nách ôm lấy Đơn Triết Hạo, tựa mặt vào lòng ngực, lắng nghe nhịp tim vững vàng của Đơn Triết Hạo cũng khiến cô dâng trào hạnh phúc.

“Em thật háo sắc” Đơn Triết Hạo mỉm cười.

“Muốn sắc cũng không để cho anh, đại sắc lang!” Giản Nhụy Ái nhìn tay Đơn Triết Hạo không an phận đang ôm eo cô

Đơn Triết Hạo cười gian: “Vậy hãy để cho đại sắc lang dạy cho em biết thế nào mới gọi là sắc chứ?”

Giản Nhụy Ái cười tránh né vòng tay Đơn Triết Hạo đang ôm eo cô, hai người giằng co đuổi theo nhau, cười vui ồn ào một góc đường. Mọi người xung quanh bị chú ý bởi tiếng cười hạnh phúc của đôi tình nhân trai tài gái sắc.

Hôm sau

Giản Nhụy Ái không chịu được nhảm chán, muốn đi ra ngoài chơi. Mặc kệ Đơn Triết Hạo đang ngủ ngon thì cô vẫn phải lay gọi anh dậy chứ nếu không chuyến du lịch sẽ không thăm được

nhiều. “Hạo, không cần ngủ nhiều như thế, nhanh dậy đi để dẫn em đi chơi a!”

Đơn Triết Hạo híp mắt, phiền não nói: “Đừng làm ồn, bị lệch múi giờ nên em để anh ngủ đã”

“Không thể!” Nếu để Đơn Triết Hạo ngủ thì ai sẽ đưa cô đi chơi “Anh nhanh ra khỏi giường. Em muốn đi chơi”. Giản Nhụy Ái mặc kệ Đơn Triết Hạo bị mệt mỏi do chênh lệch múi giờ, đến nước Pháp để du lịch chứ không phải để ngủ.

“Em không cần gấp gáp làm gì, chờ anh tỉnh ngủ thì mình sẽ đi.” Đơn Triết Hạo mắt nhắm mắt mở nhìn Giản Nhụy Ái nài nỉ.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Giản Nhụy Ái dùng sức lôi kéo tay Đơn Triết Hạo, nhưng Đơn Triết Hạo vẫn không có phản ứng gì.

“Anh dậy mau! Em muốn đi chơi!” Cô thật sự mất kiên nhẫn, cắn răng nghiến lợi nói. Ai là người vừa mới ngày hôm qua còn thè son sắt bảo vệ cô, chăm sóc cô tới lúc già mà hôm nay chỉ mải ngủ mặc kệ cô một mình chẳng biết làm gì.

Đơn Triết Hạo mắt nhắm mắt mở, cười rất quỷ dị, mè nheo “Em ôm anh một cái anh sẽ dậy ngay”. Không chờ Giản Nhụy Ái phản ứng liền bị Đơn Triết Hạo ôm vào lòng ngực, chỉ theo quán tính mà kêu lên: “A!”

Với chiêu bài làm nũng và hù doạ của Giản Nhụy Ái rốt cuộc Đơn Triết Hạo chỉ có một lựa chọn là đồng ý với yêu cầu của cô.

Paris là một thành phố vô cùng phồn hoa đón tiếp người từ khắp nơi trên thế giới đến du lịch. Hôm nay rất mát mẻ, đường phố cũng đông vui hơn, nhưng chủ yếu là các cặp tình nhân.

Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái dạo phố, Giản Nhụy Ái không kìm né được hưng phấn, tò mò ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, đi qua cửa hàng nào cô cũng ngạc nhiên thử sờ những món đồ được bày bán.

Trên đường phố đều lưu lại bóng dáng của hai người. Đơn Triết Hạo đang ở bên cạnh Giản Nhụy Ái, vừa làm hướng dẫn viên vừa bảo vệ an toàn cho Giản Nhụy Ái.

Hai người vui vẻ dạo chơi. Qua mỗi cửa hàng cô đều muốn chụp ảnh cùng ma nơ canh được trang trí rất hấp dẫn.

“Hạo, em muốn chụp ảnh cùng cái này.” Giản Nhụy Ái hạnh phúc lôi kéo Đơn Triết Hạo đến bên một ma nơ canh. Nhưng không ngờ đó lại là người thật, khi hai người lại gần định chụp ảnh mới phát hiện ra hơi thở nhè nhẹ của người mẫu đang nghiêm trang diễn tả động tác đứng mẫu. Những người khác cũng tò mò đến xem.

Hai người bịt mũi, bốn mắt nhìn nhau, phì cười, kéo tay bỏ chạy mất.

“Hạo, anh xem bánh ngọt này” Giản Nhụy Ái đứng trước tủ kính nhìn thấy bánh ngọt thật hấp dẫn. Vốn định chỉ nhìn xem một chút nhưng Đơn Triết Hạo lại kéo cô đi vào, mua một cái thật ngon.

Hai người cùng vui vẻ ăn, bốn mắt nhìn nhau, mỉm cười hạnh phúc. Nếu đem toàn bộ của cải trên thế gian để đổi cho bọn họ thì chắc chắn bọn họ cũng sẽ không nguyện ý.

Giản Nhụy Ái giúp Đơn Triết Hạo lau khói miệng bị dính bánh ngọt, mà Đơn Triết Hạo cũng giúp Giản Nhụy Ái lau khói miệng bị dính bánh ngọt.

Bọn họ đi tới suối nước khoáng Cana, cũng rất náo nhiệt, nhiều người không kể là nam hay nữ cũng nghe danh tiếng mà đến muốn uống một hớp nước suối.

Giản Nhụy Ái mắt cũng sáng rực đầy hào hứng khi đứng trước dòng suối khoáng nổi tiếng “Oa! Là suối khoáng Cana rất nổi tiếng đây. Hạo, chúng ta nhanh uống vài ngụm đi”.

Đợi Giản Nhụy Ái đến gần đưa một chai nước vừa lấy từ suối lên cho Đơn Triết Hạo đang thờ ơ nhìn dòng suối “Anh cũng uống vài hớp đi”.

“Mất vệ sinh quá, anh không uống...” Đơn Triết Hạo quay mặt đi không muốn uống nước suối.

“Nước suối tự nhiên mà, em nghe nói nếu cặp đôi nào cùng nhau uống nước suối Cana thì có thể mãi mãi hạnh phúc bên nhau. Nếu anh không muốn uống thì coi như xong, xem về sau ai sẽ nguyện ý bên cạnh anh”.

Giản Nhụy Ái tức giận hất tay Đơn Triết Hạo ra, xoay người bỏ đi.

Chương 67

ANH ĐÃ LÀM 6 LẦN

Giản Nhụy Ái tức giận hất tay Đơn Triết Hạo ra, xoay người bỏ đi.

Bỏ đi một lúc khá lâu mà không thấy Đơn Triết Hạo đuổi theo, định quay lại tìm anh tính sổ thì nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang cúi đầu lấy nước suối uống, bốn mắt nhìn nhau cùng bật cười.

“Tiểu Nhụy, anh sẽ đem hạnh phúc của anh giao cho em” Đơn Triết Hạo đưa cho Giản Nhụy Ái một chùm bóng bay nhưng không cẩn thận bị tuột bay mất.

Giản Nhụy Ái bĩu môi, nuối tiếc nhìn chùm bóng bay bay đi mất.

“Không sao em chờ anh đi mua chùm khác” Đơn Triết Hạo không chờ Giản Nhụy Ái kịp phản ứng đã vội vàng chạy đi tìm mua bóng bay khác. Giản Nhụy Ái muốn nói không cần phải mua mới cũng đã không kịp nữa rồi.

Giản Nhụy Ái nhìn chung quanh thấy rất nhiều thứ hấp dẫn, tính tò mò trỗi dậy khiến cô cứ từ từ rời khỏi chỗ hẹn với Đơn Triết Hạo mà không hay biết. Đợi đến khi giật mình nhận ra thì cô đang đứng ở chỗ hoàn toàn xa lạ, không biết đường quay lại điểm hẹn.

Đầu óc bấn loạn lo lắng, xung quanh đều là người xa lạ, ngôn ngữ bất đồng dù cho cô muốn hỏi người khác cũng không có người hiểu và giúp đỡ cô. Giản Nhụy Ái hoang mang tiếp tục chạy tìm Đơn Triết Hạo mặc kệ không biết đường nhưng cô cứ chạy chỉ mong sớm tìm được Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái hoảng sợ muốn khóc nhưng cô phải cố gắng kìm nén tiếng khóc, không muốn để Đơn Triết Hạo nhìn thấy mình lo sợ.

Đơn Triết Hạo đi mua được bóng bay về đến chỗ hẹn, không nhìn thấy bóng dáng Giản Nhụy Ái đâu cũng cuồng cuồng tìm kiếm gọi to “Tiểu Nhụy... Giản Nhụy Ái...” Nhưng xung quanh chỉ có tiếng ồn ào đông người mà không có tiếng Giản Nhụy Ái đáp lại..

Hai người điên cuồng chạy khắp nơi mong nhanh chóng tìm ra nhau nhưng lại nhiều lần trót đất xui khiến không gặp được nhau.

Bỗng trước mắt Giản Nhụy Ái xuất hiện một người đàn ông to lớn cao ngạo, khuôn mặt anh tuấn nhưng đầy mồ hôi và sợ hãi cùng hơi thở gấp gáp trầm thấp đầy lo sợ “Tiểu Nhụy?”

Giản Nhụy Ái đang vô cùng hoảng sợ bỗng tìm được cảm giác an toàn, oà khóc chạy tới, ôm cổ của Đơn Triết Hạo, giống như đứa trẻ “Hạo, Hạo... Em sợ muộn chết.”

Giản Nhụy Ái ôm chặt lấy Đơn Triết Hạo, mới vừa rồi Giản Nhụy Ái có cảm giác ngày tận thế đang đến với cô, sợ sê không bao giờ được gặp lại anh thì cô không biết mình có sống được nữa hay không.

Đơn Triết Hạo buông Giản Nhụy Ái ra, khẽ vuốt ve khuôn mặt Giản Nhụy Ái, ánh mắt đau lòng, thương tiếc, lo sợ giờ lại ngập tràn vui mừng bởi đã tìm được cô, ở trong mắt của Đơn Triết Hạo không có thứ gì quan trọng hơn Giản Nhụy Ái, cô vừa đi lạc một lúc đã suýt chút nữa dọa chết anh rồi.

“Tiểu Nhụy, thật xin lỗi, thiếu chút nữa làm mất em rồi.”

Giản Nhụy Ái đưa tay lau nước mắt, lắc đầu một cái, nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, “Không phải thế, thật xin lỗi, tại em đi lung tung nên mới bị lạc đường.”

“Đồ ngốc, về sau anh sẽ không để em rời khỏi tầm mắt, vừa rồi làm anh sợ muốn chết.” Đơn Triết Hạo vuốt ve gương mặt Giản Nhụy Ái, nhẹ nhàng hôn lên trán cô mang theo tất cả chân tình dành cho cô gái mình yêu.

Hai người lại tiếp tục hành trình ngồi trên máy bay xuyên qua những đám mây trắng giống như chim nhạn đang bay lượn. Trong buồng máy bay yên tĩnh, vừa trải qua hoảng sợ khiến Giản Nhụy Ái mệt mỏi ngủ say, trên người đắp chăn màu trắng, ánh sáng chiếu vào gương mặt trắng hồng, tinh xảo.

Đơn Triết Hạo im lặng ngồi bên cạnh say sưa ngắm nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ say trong lòng mình, nếu như thời gian có thể dừng lại thì anh hy vọng sẽ dừng lại ở lúc này. Cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi hồng như chuồn chuồn lướt nước chỉ sợ sẽ đánh thức Giản Nhụy Ái.

“Uhm!” Vẫn đang say ngủ nhưng trong tiềng thức Giản Nhụy Ái liếm môi một cái, giống như đang được ăn kẹo, khẽ mỉm cười, chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu tìm tìm vị trí thoải mái rồi lại tiếp tục ngủ.

Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn đưa tay vuốt ve gương mặt Giản Nhụy Ái. Vòng tay ôm chặt thân thể mềm mại vào ngực mình, để cho hai người càng thêm gần sát. Nhưng như thế lại chính anh tự làm khổ mình, Giản Nhụy Ái giống như chú mèo con nằm trong ngực Đơn Triết Hạo khiến ham muốn trong cơ thể của Đơn Triết Hạo rực rịch chộn rộn thức tỉnh thiêu đốt anh.

Đơn Triết Hạo cũng không biết tại sao cứ mỗi lần bên cạnh Giản Nhụy Ái thì dục vọng liền trỗi dậy, khả năng kìm chế và bản tính kiêu ngạo không còn sót lại chút gì.

Hơi thở nóng rực bao phủ vị trí nhạy cảm trên người Giản Nhụy Ái khiến thân thể không khỏi run rẩy, lỗ chân lông dựng đứng lên. Không cần mở mắt, Giản Nhụy Ái cũng biết người nào đang đụng mình, lẩm bẩm nói: “Uhm... Hạo, đừng cử động, em mệt quá a!”

Đơn Triết Hạo bật cười thành tiếng mặc dù thấy Giản Nhụy Ái vẫn ham ngủ, bàn tay Đơn Triết Hạo càng không ngừng vuốt ve khắp thân thể Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái vung tay, muốn đẩy Đơn Triết Hạo ra, nhưng vô ích “Hạo, đừng động vào em nữa, em thật sự rất mệt”

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái vẫn không chịu mở mắt ra thì càng tiếp tục hôn khắp mặt cô, nhưng cô vẫn nhắm chặt không

chịu mở mắt ra.

“Em thật sự mệt mỏi như vậy sao? Ngày hôm qua chúng ta cũng không muốn bao nhiêu lần mà?” Khóe miệng Đơn Triết Hạo cười gian nói.

Giản Nhụy Ái mở trừng mắt, chuyện này rất quan trọng đối với danh dự của cô, coi như đang ngủ say cũng phải tỉnh lại, trừng mắt nói: “Cái gì gọi là không có bao nhiêu lần? Bốn lần, cộng thêm lúc sáng sớm hai lần, tổng cộng sáu lần rồi.”

Ôi trời ơi!, Giản Nhụy Ái bùng bùng tức giận mới giật mình nghĩ đến mấy câu vừa nói. Nói như vậy chẳng khác nào nói với Đơn Triết Hạo biết cả đêm qua cô chỉ chăm chăm đếm xem anh làm mấy lần, “Hạo...” Hai tay nắm thành quả đấm đánh vào ngực Đơn Triết Hạo. Mặc dù muốn đánh Đơn Triết Hạo, nhưng là nàng không dùng lực nhiều, dù sao cô cũng không đành lòng đánh anh. Đơn Triết Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái, cười lớn. Cả máy bay tư nhân đều là tiếng cười hạnh phúc của Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái lười biếng rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ngáp một cái, “Hạo, lúc nào thì đến?”

“Sẽ rất nhanh, sắp đến nơi rồi!” Đơn Triết Hạo trìu mến ôm Giản Nhụy Ái trong vòng tay.

“Tốt quá!” Giản Nhụy Ái vui mừng trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo, chờ đợi điểm du lịch tiếp theo của bọn họ.

Provence tràn đầy ánh mặt trời địa phương, khắp nơi đều có rất nhiều hoa, Provence cũng là nơi đầy lãng mạn cung cấp chế tạo hương liệu nước hoa nổi tiếng.

Mỗi trang trại hoa có một phong cách riêng đầy quyến rũ và xinh đẹp, người dân rất thân thiện được mệnh danh là đại biểu đại diện cho sự thân thiện lịch lãm của nước Pháp, họ hội tụ tất cả ấn tượng nổi bật của con người Pháp.

Lúc này đây cả cánh đồng hoa đang đung đưa trong gió như đang nhảy múa chào đón khách tới tham quan du lịch.

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến nàng sẽ được đến vùng Provence nổi tiếng của nước Pháp lãng mạn, mỉm cười hạnh phúc: “Hạo, chúng ta đã đến Provence, thật là đẹp!”

Đơn Triết Hạo ôm hông Giản Nhụy Ái dịu dàng hỏi “Thích không?”

“Em rất thích, đây là vùng đất xinh đẹp nhất mà em đã đến, em muốn đi xem.”

“Được, anh sẽ dẫn em thăm mọi nơi ở Provence.” Đơn Triết Hạo cung chiều búng mũi Giản Nhụy Ái

Chương 68

TÙ TÚ LIÊN CHÁN NẢN

“Được, anh sẽ dẫn em đi chơi khắp Provence một lần.” Đơn Triết Hạo cung chiều búng mũi Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo đã giữ đúng lời hứa đưa cô đi chơi rất nhiều nơi ở Provence.

Để thăm quan và tận hưởng hết vẻ đẹp của Provence khách du lịch có thể lựa chọn đi bộ hoặc ngồi xe lửa nhỏ. Cũng nhất định không thể bỏ qua chính là các giáo đường theo phong cách Trung Cổ hoặc Phục hưng. Khách du lịch đủ mọi chủng tộc mọi màu da, phong cách khác nhau nhưng đều được người dân địa phương nồng nhiệt chào đón cũng trở thành một nét đặc biệt của vùng đất này.

Nằm ở phía Nam của nước Pháp nhưng đây là nơi đầy lãng mạn thu hút nhiều khách du lịch tới thăm nhất. Nắng vàng trải dài khắp các cánh đồng hoa càng thêm rực rỡ. Các tòa nhà mang phong cách đặc trưng của vùng đất Địa Trung Hải ẩn hiện bao bọc bởi các cánh đồng hoa càng khiến mọi người như lạc vào chốn thần tiên.

Khắp nơi tràn đầy hoa hướng dương, hoa hồng, oải hương... nhìn ngút tầm mắt.

Những cánh đồng hoa oải hương tím ngắt trải dài đến tận chân trời, tựa như muôn nhuộm tím cả bầu trời lung linh trong gió phiêu

lãng, trong không khí thầm đầm mùi thơm.

Giản Nhụy Ái vui mừng nhảy nhót nhót khắp cánh đồng hoa oải hương, hăng hái đi xem và phụ giúp công nhân thu hoạch hoa dù cô càng giúp càng làm rối thêm mà thôi, nhưng cô không thấy mệt mỏi, chơi không chán.

Đơn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái tận hưởng hương hoa lan tỏa khắp nơi, cảm giác thân thể đang được ướp trong mùi thơm của hoa, đầu óc nhẹ nhàng thư thái, những lo toan giống như bị gió lớn cuốn đi.

Kỳ du lịch trăng mật của hai người đã đi khắp châu u, đến nhiều nơi, hưởng thụ quá nhiều điều mới mẻ vô cùng hấp dẫn.

Tận hưởng thế giới hai người ở khắp Châu u cũng đã hơn nửa năm, bọn họ cũng muốn quay về nhà. Giản Nhụy Ái giống như đứa bé đang vô cùng hưng phấn thu dọn rất nhiều đồ đạc, hành lý. Đi đến đâu Giản Nhụy Ái đều mua quà cho mọi người từ Hạo Hạo, bà nội, anh Quyền Hàn, đến cả người giúp việc nhưdì Ngọc cũng có vài món quà.

Bởi vì cô mua quá nhiều thứ nên Đơn Triết Hạo phải cho người đem đồ về trước. Dù đi du lịch hơn nửa năm, mỗi ngày phóng túng dạo chơi nhưng Giản Nhụy Ái vẫn rất nhớ nhà, lo lắng Giản Tử Hạo từ nhỏ không xa cách mẹ lâu như vậy thì không biết con có buồn vì nhớ mẹ không. Cô vô cùng nhớ Giản Tử Hạo, chỉ muốn trở về thật nhanh.

Trải qua chuyến bay dài hai vợ chồng Đơn Triết Hạo đã quay về đến nhà, Giản Nhụy Ái vô cùng ngạc nhiên khi thấy con trai

mình đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Giản Nhụy Ái cùng Giản Tử Hạo đem quà cô đã mua từ Châu u đến thăm hỏi Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi.

Thời gian thật nhanh, đang ngồi trên xe để đến nhà bọn họ thì bỗng nhìn thấy người nhặt ve chai có dáng dấp rất giống Từ Tú Liên. Giản Tử Hạo kích động nói: “Người kia rất giống bà nội kìa mẹ!”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn người nhặt ve chai, kinh ngạc đến ngây người, cũng không dám tin chắc đó là Từ Tú Liên, nhưng sự thật người đó chính là Từ Tú Liên. Giản Nhụy Ái vội vàng nói với tài xế: “Bác tài mau dừng xe”. Xe vừa dừng lại, Giản Nhụy Ái vội vàng cầm đồ, xuống xe, “Bác về nhà trước đi, không cần chờ mẹ con cháu đi tiếp nữa rồi.”

Hai mẹ con Giản Nhụy Ái vội chạy thật nhanh sau lưng người nhặt ve chai, hiển nhiên bà ta không phát hiện ra hai mẹ con cô, vẫn tiếp tục lựa nhặt đồ phế thải, trên người mặc bộ quần áo vô cùng rách nát bẩn thỉu, mái tóc bạc trắng rối bù. Bộ dạng Từ Tú Liên như thế khiến người khác rất đau lòng, Giản Nhụy Ái không biết tại sao Từ Tú Liên trải qua cuộc sống thảm như vậy, đứng ở sau lưng bà ta nghẹn ngào kêu lên: “Dì!”

Giản Tử Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đau lòng cũng rất lẽ phép lên tiếng: “Bà nội, cháu chào bà!”

Từ Tú Liên cứng đờ người, cầm lấy túi đồ bỏ chạy, bà sẽ không để cho Giản Nhụy Ái nhìn thấy bộ dạng người không ra

người quý không ra quý của mình, sẽ không cho Giản Nhụy Ái bắt kỳ cơ hội cười nhạo bà.

Giản Nhụy Ái không biết Từ Tú Liên sẽ bỏ chạy, ngần người mất mấy giây rồi bừng tỉnh lôi kéo Giản Tử Hạo đuổi theo, “Dì, dì đừng chạy, chờ một chút.”

Hai mẹ con Giản Nhụy Ái đuổi theo nhìn thấy Từ Tú Liên muốn đóng cửa, vội vàng lao đến chặn cửa, “Dì người không cần đóng cửa. Hãy nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người lâm vào cuộc sống như vậy.”

Từ Tú Liên nhìn Giản Nhụy Ái đuổi kịp đến tận nhà đang đứng chặn ở cửa, biết mình chẳng thể giấu giếm được nữa đành hờ lạnh buông tay để Giản Nhụy Ái vào nhà.

Từ Tú Liên quát lớn: “Giản Nhụy Ái! Cô đến nơi này làm gì? Có phải muốn xem xem tôi nghèo túng đến mức nào hả? Bây giờ cô nhìn đi! Hài lòng chưa? Nếu xong rồi thì có thể cút khỏi đây chưa?”

“Dì à, con không có ý đó, con chỉ đến để thăm hỏi hai người. Ngoài ra con có mang biếu hai người một ít đồ là quà con đã mua bên châu u về, hi vọng hai người sẽ thích và có thể nhận nó.”

“Choang!” tiếng mảnh thủy tinh vỡ tan tành, “Tôi là người nhặt ve chai, không phải đứa ăn xin, tôi không thèm nhận đồ của cô cho, cô lập tức biến khỏi đây cho tôi, cút càng xa càng tốt.”

Tiếng gào của Từ Tú Liên khiến Đơn Mộ Phi đang ở trong phòng nghe thấy tưởng là mấy kẻ cho vay nặng lãi tìm đến đòi nợ, vội vàng chạy ra “Thế nào?”

“Cháu chào chú!” Giản Nhụy Ái cung kính chào hỏi.

“Cháu chào ông nội!” Giản Tử Hạo cũng lễ phép cúi đầu chào.

Đơn Mộ Phi kinh ngạc nhưng lập tức mỉm cười: “Tiểu Nhụy, Hạo Hạo đã tìm đến đây rồi, nhanh vào nhà ngồi.”

“Không thể, Hạo Hạo có thể vào ngồi còn cô ta không có tư cách vào nhà tôi” Từ Tú Liên chỉ vào mặt Giản Nhụy Ái hung tợn nói.

Đơn Mộ Phi kéo tay Từ Tú Liên “Bà không cần làm như vậy, Tiểu Nhụy không có lỗi.”

“Không có lỗi, nếu như không phải bởi vì cô ta thì Hạo nhi sẽ không đuổi chúng ta ra ngoài, tôi cũng sẽ không ra đi đánh bạc, thiếu nợ mười triệu, ngày ngày phải lẩn trốn bọn cho vay nặng lãi.” Từ Tú Liên hầm hù, đem toàn bộ lỗi lầm của bản thân đổ tại tại Giản Nhụy Ái.

“Mười triệu?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Từ Tú Liên “Hạo đã cho hai người tiền sinh hoạt phí hàng tháng, tại sao hai người không dùng đến mà lại đi vay nặng lãi?”

“Tiểu Nhụy, con không biết rồi. Bọn cho vay nặng lãi thường xuyên đến đây đòi tiền” Đơn Mộ phi tỉ mỉ giải thích, “Thẻ tài

khoản Hao gửi tiền vào hàng tháng đã bị họ lấy đi từ lâu rồi.”

“Đơn Mô Phi mau đưa tiền nợ còn thiếu của tháng này. Nếu không đưa thì nhất định ông phải chết.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn chằm chằm ba người đàn ông cao lớn bầm trợn vừa xuất hiện, thấy bọn họ lưng hùm vai gấu, gương mặt dữ tợn hung ác.

Từ Tú Liên muốn chạy trốn, bị một tên túm tóc kéo lại, đau đớn thét chói tai.Tên đàn ông đang hung hăng nắm tóc Từ Tú Liên quát: “Đáng chết, nợ tiền không trả lại còn muốn chạy trốn, cẩn thận tôi chặt tay bà bây giờ.”

Đơn Mô Phi thì ị hai người tên đàn ông còn lại hung hăng đè xuống sàn nhà không thể động đậy, sắc mặt vô cùng đau đớn khổ sở.

“Thật xin lỗi, tôi không muốn chạy trốn, hơn nữa tôi đã đem tiền trả cho các người rồi. Tại sao giờ lại đến nữa?” Từ Tú Liên rên rỉ.

“Bốp, bốp...” Từ Tú Liên bị vả hai cái lên mặt “Đây mới chỉ là tiền gốc, còn thiếu tiền lãi đâu? Bà cho rằng lão tử đây làm từ thiện không cần trả lãi phải không?”.

“A! Đừng đánh nữa, tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp trả cho các người”. Từ Tú Liên vừa khóc vừa cầu khẩn.

“Đừng đánh bà ấy, có đánh người thì hãy đánh tôi đây này.”
Đơn Mộ Phi gào quát khàn cả giọng.

Hai người đàn ông đang giữ Đơn Mộ Phi nỗi giận quát, “Lão già này còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân nhưng lão cũng không phải nhìn lại mình một chút xem lão có bản lĩnh không đã chứ.”

Ba người cười ha ha.

Giản Nhụy Ái cũng đang sợ hãi nhưng cũng không nhịn được đứng lên quát lớn: “Đợi chút... Các người không cảm thấy mình quá đáng không?, ba đãng thanh niên khoẻ mạnh lại đến đây bắt nạt hai người già”.

“Chắc chắn... Cô từ đâu đến đây? Dáng dấp cũng được đấy, cô có biết chúng tôi là người thế nào không?” Tên đàn ông đang túm tóc Từ Tú Liên liền buông ra từng bước tiến tới gần Giản Nhụy Ái, ánh mắt hung dữ muốn lột trần cô.

“Không biết, anh định làm gì?” Giản Nhụy Ái vội vàng lui về phía sau.

Chương 69

VẾT THƯƠNG GHÊ RỌN

Đơn Mộ Phi căm răng quát: “Mày không thể động đến cô ấy, đó là vợ của Đơn Triết Hạo đấy”.

Tên đang đè giữ Đơn Mộ Phi vung chân đạp lên mặt Đơn Mộ Phi hung tợn nói: “Lão già, tôi ghét nhất bị người khác uy hiếp, lão thật không thức thời, đánh cho ta, đánh chết luôn đi”.

Từ Tú Liên nhìn Đơn Mộ Phi bị đánh, cuồng cuồng nổi điên không cần suy nghĩ nhiều vớ lấy con dao gọt trái cây trên bàn, “Tôi giết chết các người.”

Thời gian như ngừng trôi, Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người nhìn Từ Tú Liên cầm dao xông đến đâm người ta nhưng không trúng lại còn bị tên đàn ông đó đoạt mất dao, còn đẩy Từ Tú Liên ngã lăn ra sàn nhà.

Giản Nhụy Ái vội chạy tới đỡ Từ Tú Liên “Dì có làm sao không?”

Ánh mắt khát máu, âm trầm gằn giọng nói: “Bà già đáng chết lại dám giết tôi, lão tử hôm nay sẽ cho bà chết”

Máu từ bả vai Giản Nhụy Ái phun ra, gương mặt trắng nõn đau đớn trong nháy mắt trở lên trắng bệch, mỉm cười nhìn Từ Tú Liên: “Dì đừng lo, không sao đâu, con sẽ bảo vệ hai người.”

“Tiểu Nhụy.” Từ Tú Liên kinh ngạc đến ngây người không thể tin được Giản Nhụy Ái đã vì bà mà chịu một nhát dao.

“Được, các người muốn biểu hiện thân tình, hôm nay lão tử sẽ cho các ngươi toại nguyện.”

Chân gã thanh niên nhẫn tâm đập mạnh vào lưng Giản Nhụy Ái, mỗi một cái đều rất mạnh giống như muốn đưa cô đi gấp thần chết thật mau. Giản Nhụy Ái cả người đau đớn, vết dao đâm ở bả vai không ngừng chảy máu, khóe miệng cũng đã bị chảy máu.

Từ Tú Liên nhìn thấy Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng nằm ở trên người mình, khóc lóc cầu khẩn nói: “Cầu xin các người, đừng đánh nữa, nếu không sẽ làm chết người đây, đừng đánh nữa mà.”

“Ta còn chưa muốn dừng đánh, hôm nay lão tử muốn xem xem thân thể các người cứng rắn hay là ta tay cứng rắn.” Một tên túm tóc Giản Nhụy Ái hất ra sàn nhà nhằm Từ Tú Liên đánh tới.

Ngay sau đó, trán Giản Nhụy Ái đụng xuống nền nhà lạnh băng, cả đầu đau nhức ong ong giống như mất đi suy nghĩ, máu tươi từ đỉnh đầu chảy xuống, mùi máu tanh tràn ngập cả khoang miệng, cổ họng cảm giác ngứa ngáy, phun ra một cục máu tanh khiến cô bất tỉnh.

“Tiểu Nhụy...”

“Tiểu Nhụy...”

Tù Tú Liên và Đơn Mộ Phi cùng thét lên, Từ Tú Liên khóc lóc cầu xin “cầu xin các người... Các người đừng đánh nữa, đã xảy ra án mạng”

Giản Nhụy Ái cảm giác cả người vô lực, đau đớn bất tỉnh, mí mắt nặng nề khó khăn không mở ra nổi, hô hấp càng lúc càng nặng nề, máu me bê bết đầy người, đã không thể phân biệt chỗ nào đang chảy máu.

Tại sao trước mắt đen tối như vậy ám? Ông xã của cô sao vẫn chưa đến cứu cô?

©DDLQĐ

Một tiếng súng vang lên, bả vai tên đang đứng cạnh Giản Nhụy Ái trúng đạn, máu tươi không ngừng tuôn ra nhuộm đỏ áo của hắn, đau đớn nǎm lấy vết thương gào lên: “Người nào vừa nổ súng...”. Không thể tưởng tượng nổi nhìn người đột nhiên vừa xuất hiện vô cùng cao lớn lạnh lùng, súng trong tay vẫn còn đang toả hơi nóng.

Đơn Triết Hạo chạy tới, ôm lấy Giản Nhụy Ái đang chòng chát vết thương, đau lòng kêu lên: “Tiểu Nhụy...”

Giản Nhụy Ái túm được ống tay áo Đơn Triết Hạo, yếu ớt nói: “Em biết Hạo sẽ đến cứu em.”

“Tiểu Nhụy, em phải cố gắng lên, em không thể xảy ra chuyện gì được”. Đơn Triết Hạo nhìn vết thương Giản Nhụy Ái mà hoảng sợ, vô cùng đau lòng.

“Hạo, đừng lo lắng, em không sao, em có thể chịu đựng được.”
Giản Nhụy Ái thở hổn hển, khó khăn nói.

Trong lúc Đơn Triết Hạo nói chuyện với Giản Nhụy Ái thì ba tên đàn ông cho vay nặng lãi đã bị thủ hạ của Đơn Triết Hạo khống chế trói chặt nằm dưới sàn nhà.

“Em thật hèn hèn, không có năng lực nhưng thích cậy mạnh, may nhờ con trai thông minh đã gọi điện thoại cho anh chứ nếu không...” Đơn Triết Hạo cũng không dám nghĩ tiếp nếu như anh không đến thì Giản Nhụy Ái sẽ bị đánh cho thành hình dáng gì.

Đơn Triết Hạo luôn luôn dịu dàng đối với Giản Nhụy Ái ngay cả sợi tóc của cô anh chẳng dám xoa mạnh thế mà hôm nay cô lại bị người ta đánh nghiêm trọng đầy vết thương, so đánh lên trên người anh, càng thêm khó chịu chỉ muốn lột da mấy kẻ không biết trời cao đất dày kia.

Đơn Mộ Phi đi đến “Hạo nhi...”

“Giúp tôi trông chừng Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo đứng dậy, trước kia anh không thích làm kẻ xã hội đen trước mặt Giản Nhụy Ái để cô không nhìn thấy cảnh máu tanh, nhưng hôm nay anh đã thực sự nổi giận không thể khống chế được mình nhất định phải cho kẻ làm Giản Nhụy Ái bị thương phải trả giá bằng máu.

Tên đàn ông bị Đơn Triết Hạo bắn vẫn chưa biết hồi hận, vừa lấy tay giữ vết thương vừa khinh thường nhìn Đơn Triết Hạo đe doạ: “Đơn Triết Hạo nhanh thả tôi ra, nếu không người của tôi sẽ không bỏ qua cho các người”

Vệ sĩ nghe thấy tên đàn ông cho vay nặng lãi vẫn bất kính đối với Đơn Triết Hạo liền giơ tay đánh mạnh vào đỉnh đầu hắn khiến máu tươi chảy ra đầm đìa.

“Khốn kiếp, mày biết tao là ai không? Nói cho chúng mày biết tao là người của bang Lang Đầu, là đại thiếu gia của bang. Tốt nhất là các người thả bọn tao ra nếu không ba tao sẽ không bỏ qua cho các người đâu”.

Đơn Triết Hạo cười lạnh, bang Lang Đầu chỉ là một bang nhỏ trong giới xã hội đen, muốn chống đối với thế lực của Đơn Triết Hạo anh chẳng khác gì trứng chọi đá.

Khóe mắt Đơn Triết Hạo nheo lại, vệ sĩ đang đứng sau lưng Đơn Triết Hạo hiểu ý biết nên làm cái gì, hung hăng đá mạnh vào bụng tên cầm đầu như muốn bẻ gãy sống lưng của hắn khiến hắn đau đớn lăn lộn trên sàn nhà.

Tên đàn ông bị đá đau đớn không còn hơi sức để mà hung hăng nữa. Ngẩng đầu nhìn lên thấy ánh mắt ngập tràn sát khí của Đơn Triết Hạo đang chàm chàm nhìn ba người bọn hắn khiến trong lòng không khỏi run rẩy, lớn lên trong xã hội đen đã trải qua nhiều cảnh chém giết, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ánh mắt hung ác như vậy.

Đơn Triết Hạo hình như vẫn chưa hết giận, mấy tên này gây ra bao nhiêu vết thương cho Giản Nhụy Ái thì anh sẽ khiến bọn hắn chịu đựng gấp mười lần các vết thương sẽ kinh khủng hơn nhiều. Sau đó hung hăng đá mạnh vào mặt của hắn làm biến dạng hoàn toàn khuôn mặt của hắn. Hắn chỉ có thể thảm thiết cầu khẩn “Van cầu ngài bỏ qua cho tôi. Tôi chỉ đến đòi tiền, lần sau sẽ không dám

đến nữa. Số tiền mà hai ông bà già kia thiếu nợ tôi cũng không đòi nữa. Xin ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu nhân đi!”

“Bây giờ nói những lời này có quá muộn không?” Đơn Triết Hạo mặt không chút thay đổi móc ra khẩu súng lục, lên cò chĩa vào trán hắn “Mới vừa rồi Tiểu Nhụy cầu khẩn mày bỏ qua cho cô ấy thì mày có cho cô ấy một chút cơ hội sao?”

“Đoàng!” Theo tiếng súng nổ, tên thiếu gia chỉ còn biết nắm bắp đùi khỗ sở gào khóc nhìn máu từ bắp đùi của hắn chảy ra. Từ nhỏ đã là đại thiếu gia sống trong nhung lụa, chưa từng chịu bất kỳ khó chịu uất ức gì mà bây giờ còn phải chịu một phát đạn vào đùi, vô cùng đau đớn nước mắt đầy mặt.

Hai tên thuộc hạ đứng ở bên cạnh đều đang run rẩy sợ hãi, tin tưởng không lâu nữa sẽ đến phiên bọn họ. Quả thật đó là khoảng thời gian hành hạ đến nghẹt thở. Cả hai đã không chịu nổi áp lực tinh thần, quỳ xuống cầu xin tha thứ: “Đơn tiên sinh, van xin ngài người bỏ qua cho thiếu gia nhà chúng tôi. Chúng tôi trẻ người non dạ, có mắt như mù đã phạm lỗi với ngài”.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn không nghe thấy lời nói của bọn hắn, trong mắt chỉ có thù hận. Nghĩ tới vết thương làm Giản Nhụy Ái đau đớn, thì có bǎn mấy tên này mười vạn phát đạn vẫn chưa giúp anh xả bót tức giận.

“Mày không chỉ đá cô ấy mà còn dùng hai tay đánh cô ấy nữa”

Vừa nói vừa giơ súng lên bóp cò bǎn vào hai tay của tên thiếu gia. Hắn kêu gào thảm thiết, lần này không phải nước mắt, ngay cả nước mũi cũng chảy ròng ròng.

Không chỉ muốn phế bỏ hai tay hai chân hắn, mà là muốn lấy luôn cả mạng chó của hắn. Đơn Triết Hạo giơ súng chĩa thẳng vào mi tâm hắn định bόp cò mà tên đó quá hoảng sợ ngất xỉu tại chỗ.

Đơn Mộ Phi đang đỡ Giản Nhụy Ái thấy cô hôn mê không rõ, bị doạ sợ chạy đến kêu lên: “Hạo nhi, đừng đánh nữa, Tiểu Nhụy bị hôn mê rồi.”

Đơn Triết Hạo buông súng ra chạy đến ôm lấy Giản Nhụy Ái lo lắng: “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy... Em mau tỉnh lại đi”

Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt, suy yếu nói: “Hạo, không cần đánh nữa, anh đã báo thù cho em rồi, nếu đánh nữa sẽ gây chết người.”

“Không cần nói nhiều, anh đưa em đi bệnh viện.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đi ra cửa, tất cả mọi người đều tự động nhường đường. Tất cả mọi người đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo hung tàn lạnh lùng của xã hội đen, không phải kẻ nào cũng có thể chống lại được thế lực của anh.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái chạy đến bệnh viện, được bác sĩ băng bó lại nên vết thương không chảy máu nữa. Cũng may chỉ là bị thương ngoài da, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không có gì đáng ngại, nếu không Đơn Triết Hạo thật sự sẽ lột da ba kẻ kia.

Chương 70

GIA ĐÌNH HÒA THUẬN

Giản Nhụy Ái bị thương phải nằm viện theo dõi nhưng cũng không quá buồn bực bởi tất cả mọi người thường xuyên quan tâm đến thăm hỏi động viên cô khiến phòng bệnh của cô lúc nào cũng náo nhiệt. Trải qua cả ngày bận rộn, bây giờ Giản Nhụy Ái có thể nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đơn Triết Hạo ngồi thoải mái trên ghế nhìn vị thư ký đa tài đa năng Y Thiếu Thiên đang đứng trước mặt hỏi “Đã điều tra rõ chưa?”

“Đã điều tra rõ, bang Lang Đầu chỉ là bang hội nhỏ. Sản nghiệp bọn họ chủ yếu là quán bar và hộp đêm, gần đây chuyển sang cho vay nặng lãi là chủ yếu, đã đóng cửa một số quán bar, số còn lại vẫn buôn bán bình thường.”

“Dựa một số thông tin cho phía cảnh sát nói bang Lang Đầu gây rối tập đoàn Đơn thị để bọn họ diệt trừ bang Lang Đầu, tôi không muốn thấy bang Lang Đầu còn tồn tại ở thành phố này”.

Bất kể phải dùng phương pháp gì Đơn Triết Hạo cũng muốn hủy diệt bang Lang Đầu. Kẻ nào dám động đến bão bối của anh thì nhất định phải chết.

“Dạ!” Y Thiếu Thiên nhận được lệnh của Đơn Triết Hạo không dám chậm trễ lập tức đi thực hiện.

Tù Tú Liên lúng túng chần chờ đứng nhìn khắp bệnh viện, vô cùng băn khoăn khó xử, không biết có nên đi vào hay không. Cuối cùng lùi bước nói: “Mộ Phi, ông mang những thứ đồ này vào thăm Tiểu Nhụy đi, tôi không vào làm gì cả.”

Đơn Mộ Phi đang cầm hoa tươi và một giỏ trái cây. Ông biết Từ Tú Liên đang bối rối, thực ra khi Giản Nhụy Ái thay Từ Tú Liên chịu nhát dao đó thì bà ấy đã hết căm ghét Giản Nhụy Ái rồi. Nếu không Từ Tú Liên sẽ không vì Giản Nhụy Ái mà cầu xin mấy kẻ cho vay nặng lãi như thế.

“Tú Liên, đừng lo lắng gì cả. Chúng ta cùng nhau đi vào, hãy tin tưởng Tiểu Nhụy rất muốn nhìn thấy bà.”

“Không cần, tôi đã gây ra quá nhiều tổn thương cho Tiểu Nhụy, tôi không còn mặt mũi nào để vào gặp nó”. Từ Tú Liên vẫn không dám đi vào. Nhớ lại những chuyện bà đã hâm hại Giản Nhụy Ái nhưng cô ấy không màng đến nguy hiểm cho bản thân sẵn sàng lẩn xã bảo vệ bà. Một cô gái quá tốt bụng quá lương thiện như Giản Nhụy Ái càng khiến bà hối hận không có can đảm vào gặp cô.

“Tú Liên, chỉ cần bà thành tâm sửa đổi, về sau đối xử tốt với Tiểu Nhụy thì bọn họ nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ thôi”. Đơn Mộ Phi khích lệ Từ Tú Liên vẫn đang đắn đo suy nghĩ, rốt cuộc bà ấy cũng gật đầu một cái cùng đi vào bệnh viện.

Giản Nhụy Ái đang vui vẻ ăn táo do Đơn Triết Hạo đút cho.

“Hạo, đừng để miệng to như thế, miệng em không có lớn như vậy, anh mau cắt nhỏ ra”.

“Biết rồi, em nói nhiều quá” Đơn Triết Hạo cố gắng nhẫn nhịn, nếu không bị thương khắp người thì Giản Nhụy Ái đã bị anh đè xuống dưới người mình để dạy dỗ một trận rồi.

Chẳng lẽ Giản Nhụy Ái không biết nếu cô gặp chuyện không may thì anh sẽ phải sống thế nào?

“Tiểu Nhụy đã khỏe hơn nhiều chưa?” Đơn Mộ Phi đi vào nói.

Đơn Triết Hạo nhận lấy đồ từ tay Đơn Mộ Phi, nhưng nét mặt lạnh lùng mặt không có chút thay đổi.

Giản Nhụy Ái lúng túng cười nói: “Cảm ơn chú đã đến thăm con”

“Thật ra chú không đến đây một mình, còn có một người cũng muốn đến thăm con”. Đơn Mộ Phi kéo Từ Tú Liên đang đứng ngoài cửa đi vào.

Đơn Triết Hạo có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ bình thường, lạnh lùng ngồi trên ghế, muôn nhìn xem Từ Tú Liên lại muốn làm gì?

“Cảm ơndìđãđếnthămcòn,ngàyđódìcóbịthươngkhông?” Giản Nhụy Ái quan tâm hỏi thăm Từ Tú Liên. Ngày hôm đó Giản Nhụy Ái bị thương quá nặng, cũng không có biết Từ Tú Liên có bị thương không.

Từ Tú Liên nghe Giản Nhụy Ái quan tâm hỏi thăm mình, trong lòng cảm thấy xấu hổ không dứt, nước mắt ngân ngắn đi đến bên

cạnh Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, dì xin lỗi con, dì không phải là người, không đáng để con quan tâm.”

“Bốp, bốp...” Từ Tú Liên dùng sức tự đánh lên mặt. Cả gương mặt trắng nõn của Từ Tú Liên hằn rõ dấu tay tự đánh.

Đơn Mộ Phi không ngăn cản, đây là sự hối cải của Từ Tú Liên vì hành động sai trái của bà ấy nên để bà ấy tự đánh vài cái.

“Dì tự đánh mình làm cái gì? Dì mau dừng lại đi” Giản Nhụy Ái thấy cả hai cha con Đơn Triết Hạo đều không ngăn cản Từ Tú Liên nên cô vội vàng ngồi dậy nhưng lại thấy cả người đau đớn, “A!”

Ba người vội vàng lo lắng.

Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái để cho cô nằm xuống “Tiểu Nhụy không được cử động, mạnh kéo đụng phải vết thương.”

“Hạo, anh nói dì đừng tự đánh vào mặt như thế. Chuyện này do em cam tâm tình nguyện, nên dì ấy không có lỗi gì cả.” Giản Nhụy Ái nắm tay Đơn Triết Hạo thúc giục. Thấy Đơn Triết Hạo vẫn thò ơ ơ hờ, Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Hạo, đừng giận dỗi với cha mẹ nữa. Đời người ngắn ngủi, được cha mẹ yêu thương là hạnh phúc nhất nên anh phải biết quý trọng. Coi như em cầu xin anh, hãy sống hoà thuận với cha mẹ được không? “.

Giản Nhụy Ái chịu một nhát dao như vậy chính vì nghĩ đến Đơn Triết Hạo, cô muốn thay anh bảo vệ cha mẹ anh. Giữa cha mẹ

và con cái cần hoà thuận thương yêu nhau chứ không nên có oán thù, cô cũng không muốn Đơn Triết Hạo là người con bất hiếu.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn con đã tha thứ cho mẹ, cũng đừng ép Hạo nhi, mẹ hiểu lúc còn trẻ mẹ đã quá ngu ngốc đã phạm phải quá nhiều tội, không dám cầu xin các con tha thứ, chỉ hy vọng các con khỏe mạnh, yêu thương nhau”. Từ Tú Liên xoay người rời đi, nước mắt như suối chảy ra.

Coi như Từ Tú Liên đang hối hận bởi những chuyện đã gây ra nhưng cũng không có cách nào quay đầu để làm lại.

Đơn Mộ Phi rưng rưng nhìn hai vợ chồng Đơn Triết Hạo, khom người 90 độ, “Chúng ta làm cha mẹ quá thất bại, không xứng làm cha mẹ của các con, về sau chúng ta sẽ không quấy rầy các con nữa. Hãy tự chăm sóc thật tốt bản thân và thay cha chăm sóc tốt cho bà nội.”

“Cha, mẹ!” Đơn Triết Hạo nghẹn ngào lên tiếng..

Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi mặt đầy nước mắt, ngạc nhiên quay người nhìn Đơn Triết Hạo. Cả hai đều sững sờ không thể tin được Đơn Triết Hạo lại gọi bọn họ là cha mẹ.

Cách xa nhau bao nhiêu năm, đối với Đơn Triết Hạo khái niệm về cha mẹ vô cùng xa lạ và mơ hồ nhưng hôm nay anh lại có thể cất tiếng gọi cha mẹ cũng không thấy quá khó khăn, hai mắt nhìn trùng trùng vô định để ngăn dòng nước mắt muôn ra vì xúc động. Từ nhỏ đến lớn Đơn Triết Hạo chỉ có bà nội là người thân nên lần đầu tiên có cảm giác gần bên cha mẹ khiến cho Đơn Triết Hạo có chút lúng túng chưa quen.

Tù Tú Liên khóc òa, run rẩy ôm lấy Đơn Triết Hạo “Hạo nhi, thật xin lỗi, mẹ thực sự xin lỗi con, những năm qua đã để cho con và bà nội chịu khổ.”

“Không đúng, mọi chuyện là do cha không đúng, để cho mọi người chịu khổ mới đúng.” Đơn Mộ Phi cũng vừa khóc vừa nhận lỗi về mình.

Đơn Triết Hạo đứng bất động, tâm trạng trống rỗng không xác định được cảm giác, sự xa cách lạnh lùng với cha mẹ và oán hận nhiều năm chôn giấu trong lòng cũng từ từ biến mất

Giản Nhụy Ái cũng xúc động nước mắt ngân ngắn nhưng ngoài miệng lại cười tươi. Đây là điều cô mong muốn nhất cho tình cảm gia đình Đơn Triết Hạo

Tù Tú Liên và Đơn Mộ Phi rất vui mừng khi rời bệnh viện bởi ông bà biết mình đã nhận được sự cảm thông tha thứ của con trai trước lỗi lầm đã qua.

Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái “Cám ơn Tiêu Nhụy để cho anh biết cảm giác có cha mẹ, em đã giúp mọi người gỡ bỏ mối bất hòa nhiều năm qua.”

Giản Nhụy Ái cũng chia sẻ và hiểu niềm vui của Đơn Triết Hạo, mỉm cười: “Hạo, không cần nói cảm ơn em, chúng ta là vợ chồng cần cùng nhau hiểu thuận với cha mẹ, đừng nói cảm ơn ở đây chứ”

Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng nói ra tâm tư của mình. Đối với Giản Nhụy Ái thì vợ chồng phải cùng nhau thấu hiểu chia sẻ với nhau, người xưa đã nói phụ nữ là một chiếc xương sườn của đàn ông, nên vợ chồng là phải cùng nhau, không cần phân chia rõ ràng như thế.

“Anh hiểu, cô bé ngốc ạ” Đơn Triết Hạo nắm chặt bàn tay Giản Nhụy Ái đầy cưng chiều.

Chương 71

NHÂN VẬT NGUY HIỂM NHẤT XUẤT HIỆN

Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng nói ra tâm tư của mình. Đôi với Giản Nhụy Ái thì vợ chồng phải cùng nhau thấu hiểu chia sẻ với nhau, người xưa đã nói phụ nữ là một chiếc xương sườn của đàn ông, nên vợ chồng là cùng nhau, không cần phân chia rõ ràng như thế.

“Anh hiểu, cô bé ngốc ạ” Đơn Triết Hạo nắm chặt bàn tay Giản Nhụy Ái đầy cưng chiều.

Thời gian trôi qua khá nhanh, thân thể Giản Nhụy Ái đã khỏi hẳn. Sau khi xuất viện, cô và Đơn Triết Hạo đến đón vợ chồng Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi quay về nhà họ Đơn, cả gia đình vui vẻ hòa thuận.

Cả đại gia đình ngồi quây quần cùng ăn cơm. Đơn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái và con trai Hạo Hạo ngồi một phía còn Từ Tú Liên ngồi cạnh Đơn Mộ Phi ở phía đối diện, bà nội ngồi ở giữa.

Bà nội nhìn cả nhà vui vẻ hòa thuận ăn cơm, khoé mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói: “Không nghĩ đến, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay được nhìn con cháu đầy đà quây quần một chỗ cùng nhau ăn cơm, thật là quá tốt.”

Giản Nhụy Ái cầm khăn giấy đưa đến cho bà nội, rồi gấp vào bát bà nội món rau cải mà bà nội thích nhất “Bà nội đừng khóc, con cháu quây quần là chuyện vui nên cười mới đúng, sao bà lại khóc?”

“Đúng a! Cụ nội đừng khóc, để Hạo Hạo gấp thức ăn cho cụ.”

Nghe Giản Tử Hạo nói khiến bà nội vui mừng “Hạo Hạo ngoan quá, con để cụ nội tự lấy đồ ăn là được rồi”.

“Hạo Hạo lớn lên sẽ chăm sóc và bảo vệ cụ nội.” Giản Tử Hạo hùng hồn đứng trên ghế tuyênbố..

Từ Tú Liên rung rung nhìn Giản Tử Hạo, thời gian thật qua thật nhanh, quay người lại bà đã có cháu nội “Hạo Hạo đúng là niềm tự hào của nhà họ Đơn. Cám ơn Tiểu Nhụy đã dạy dỗ Hạo Hạo ngoan ngoãn như vậy, nếu như không phải do ta phá hư...”

“Tú Liên, đừng nhắc lại chuyện trước kia nữa.” Đơn Mộ Phi nhắc nhở Từ Tú Liên.

Giản Nhụy Ái gấp thức ăn vào bát của Từ Tú Liên “Đúng vậy mẹ, chuyện trước kia chúng ta đừng nhắc tới nữa. Cùng nhau chung sống hòa thuận vui vẻ mới là quan trọng nhất.”

“Ừm!” Từ Tú Liên rung rung gật đầu một cái, trong lòng cũng an ủi..

Mọi người lại tiếp tục vui vẻ ăn cơm. Tất cả mọi người đều cười nói vui vẻ, ngay cả Đơn Triết Hạo cũng không còn vẻ mặt lạnh lùng âm trầm.

Ăn xong cơm tối, Giản Tử Hạo hớn hở đầy tự hào mang tranh vẽ ở trường học ra khoe với mọi người, đó là bức tranh vẽ mọi thành viên trong gia đình.

“Bà nội, đây là tranh cháu vẽ mọi người trong gia đình, cô giáo khen cháu vẽ rất đẹp, nhưng cháu thấy vẫn chưa được đẹp lắm. Sau này cháu muốn trở thành họa sĩ nổi tiếng”.

Tù Tú Liên cầm lấy tranh vẽ, bất ngờ khi thấy trong tranh Giản Tử Hạo vẽ cả bà và Đơn Mộ Phi khiến bà xúc động vô cùng “Hạo Hạo thật là ngoan.”

“Bà nội thấy Hạo Hạo vẽ không đẹp sao? Tại sao bà lại khóc?” Giản Tử Hạo cầm khăn giấy đưa đến cho Tù Tú Liên.

“Không phải vậy, Hạo Hạo vẽ đẹp vô cùng, là bà nội bị bụi bay vào mắt rồi.” Tù Tú Liên hít mũi một cái.

Bà nội kéo tay Tù Tú Liên, thấy Tù Tú Liên đã thay đổi hoàn toàn “Được rồi, con đừng khóc nữa kẻo làm Hạo Hạo sợ.”

“Đúng vậy mẹ đừng để ý đến chuyện đã qua.” Giản Nhụy Ái bưng trà đưa đến Tù Tú Liên “Con mời mẹ uống trà!”

“Có thể tại mẹ đã già rồi, không quên được chuyện đã gây ra.” Tù Tú Liên xoa xoa mặt lau đi nước mắt rồi gượng gạo nói

“Con là người già, vậy mẹ đây tóc đã bạc trắng rồi thì phải tính là người gì hả?” Bà nội cười nói.

Giản Tử Hạo nhìn bà nội và Tù Tú Liên cũng góp chuyện “Hai người đều không già, hơn nữa còn xinh đẹp trẻ hơn tuổi.”

Bản tính phụ nữ đều thích nghe người khác khen, tất cả mọi người đều cười ồ vui vẻ.

Bà nội ôm Giản Tử Hạo, quay về phía Giản Nhụy Ái đang ngồi bên cạnh nói: “Hạo hạo thật dẻo miệng nói ngọt, không biết là giống ai? Mọi người nhìn xem mặt Hạo lúc nào cũng lạnh, Tiểu Nhụy thì chẳng thấy khéo miệng thậm chí còn ngốc nghếch một chút, vậy mà làm sao lại sinh ra một đứa con biết ăn nói khéo miệng đến thế?”

“Cụ nội không thích nghe Hạo Hạo nói sao?” Giản Tử Hạo nước mắt lưng tròng nhìn bà nội.

“Thích chứ, cụ nội quá thích nghe con nói chứ.”

“Bà nội đừng nuông chiều Hạo Hạo.” Giản Nhụy Ái ôm lấy Giản Tử Hạo từ tay bà nội, dù sao Giản Tử Hạo cũng đã lớn cô sợ làm bà nội mệt.

“Mẹ đang ghen tỵ vì con được bà nội thương, cụ nội yêu phải không?” Giản Tử Hạo xem thường nói to khiến Giản Nhụy Ái á khẩu không trả lời được, không biết phản bác như thế nào. Tai sao cô lại sinh ra đứa con thông minh nghịch ngợm lại thích gây chuyện với cô như vậy?

Đúng là đứa bé vừa khiến cho người khác vừa ghét lại vừa thích không thể giận nổi nó

Đơn Triết Hạo ngồi cạnh nói chuyện với Đơn Mộ Phi.

Đơn Mộ Phi nói: “Đúng là tre già măng mọc, con đã làm cho tập đoàn Đơn thị phát triển lớn mạnh hơn rất nhiều”

“Không có gì?” Mặc dù Đơn Triết Hạo đã tiếp nhận vợ chồng Đơn Mộ Phi nhưng vẫn chưa thực thoái mái nói chuyện cùng họ, dừng một chút nói: “Nếu ở nhà không thoái mái cha có thể quay về tập đoàn để làm việc”

Nghe Đơn Triết Hạo nói vậy, Đơn Mộ Phi vô cùng cảm động, dù sao công ty là do ông sáng lập và phát triển, công ty giống như một đứa con của ông “Không cần... Cha cũng đã già rồi, rất nhiều chuyện đã không làm được.”

Hai người lâm vào trầm mặc, có lẽ đàn ông nói chuyện với nhau là như vậy, không cần quá nói nhiều cũng có thể biết đối phương đang nghĩ gì.

...

Đơn Triết Hạo ngồi ở phòng làm việc, chuyên chú nhìn tài liệu báo cáo. Bởi vì đi chơi hơn nửa năm, công ty có quá nhiều chuyện phải xử lý, gần đây Đơn Triết Hạo phải tăng ca làm việc liên tục..

Y Thiếu Thiên nặng nề gõ cửa vào, định nói nhưng ấp úng không biết bắt đầu từ đâu..

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đơn Triết Hạo ngẩng đầu hỏi, có thể để cho Y Thiếu Thiên lúng túng như vậy thì nhất định đã xảy ra chuyện rất lớn..

“Vương Hạo đã vượt tù trốn ra, hiện tại không biết đi đâu.” Y Thiếu Thiên nuốt nước bọt nói.

Mọi người biết rõ nếu Vương Hạo trốn ra khỏi ngục giam thì chắc chắn sẽ đi tìm Đơn Triết Hạo báo thù, bởi vì chính Đơn Triết Hạo đã bắt hắn vào ngục giam

Đơn Triết Hạo dừng lại ngẩng đầu “Thế nào? Không tìm được hành tung của hắn à?”

Bình thường nếu biết Vương Hạo chạy ra khỏi ngục giam, Y Thiếu Thiên cũng sẽ truy tìm bắt được người rồi mới tới nói với Đơn Triết Hạo. Nhưng lần này lại chạy đến báo cáo không thấy người tất nhiên là đã tìm không thấy..

“Đúng, chúng tôi đã tìm khắp mọi nơi rồi. Người này rất gian trá không dùng điện thoại di động nên cũng không cách nào dùng GPS tìm được hắn. Hắn đều sử dụng điện thoại công cộng hoặc máy gọi tự động sau đó sẽ phá hủy luôn. Chúng tôi căn bản là không có cách nào tìm được hắn, khi tìm được tín hiệu của hắn và chạy đến thì hắn cũng đã không có ở đây chỗ đó nữa”. Y Thiếu Thiên đã vận dụng tất cả mọi biện pháp tìm kiếm nhưng không hề thu được kết quả..

Phía cảnh sát cũng tích cực truy tìm nhưng một chút tăm hơi cũng không có.

Hiện tại Y Thiếu Thiên chỉ còn biết báo cáo sự tình cho Đơn Triết Hạo xem anh có cách xử lý khác không.

Đơn Triết Hạo nhíu chặt lông mày “Đã điều tra các mối liên quan đến Vương Hạo chưa.”

“Đã điều tra rồi. Không ngờ đến trước kia hắn còn là thành viên của tổ chức Đông Bình Đoàn, những người thuộc tổ chức đó có kỹ năng chạy trốn; có thể đó là nguyên nhân chúng ta không cách nào tìm được hành tung của hắn.” Y Thiếu Thiên lấy ra tư liệu. đã điều tra cẩn thận nhất đưa cho Đơn Triết Hạo

Đơn Triết Hạo cầm lấy tài liệu, tay không tự giác nắm chặt thành nắm đấm “Phái thêm vệ sĩ đến Đan gia, bảo vệ bọn họ toàn bộ 24 giờ, đặc biệt chú ý bảo vệ Tiểu Nhụy, nếu Vương Hạo muôn báo thù thì sẽ rất nhanh động thủ.”

“Đúng vậy.” Y Thiếu Thiên cung kính nói.

Chương 72

NHÓM MÁU KHÁC NHAU

Giản Nhụy Ái ngồi xe muôn đi đón Giản Tử Hạo tan lớp, mỉm cười rực rõ nhìn nhà cao tầng ven đường, nếu có người nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang mỉm cười phía bên trong xe cũng sẽ không thể tự kìm chế mà mỉm cười.

Tâm tình Giản Nhụy Ái đang vô cùng thoái mái lại thấy thời tiết mát mẻ nên muôn mang Giản Tử Hạo đến thăm Trác Đan Tình và anh Quyền Hàn.

Xe từ từ lái về phía đối diện cổng trường học, quay cửa kính xe xuống, nhìn thấy Giản Tử Hạo đang chạy đến: “Mẹ...”

“Hạo Hạo, đứng im bên đó đợi, mẹ sẽ sang đón con.”

Nhưng... Lúc Giản Nhụy Ái vừa bước xuống xe lại xảy ra chuyện.

‘Kết...’ một tiếng, máu đầy đường cái, người đi đường kinh sợ. Thời gian như dừng lại, sự vật giống như cũng dừng lại, mây đen bao phủ ở trên bầu trời.

Kẻ lái xe gây tai nạn thoảng chốc đã chạy thoát, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Giản Nhụy Ái tăm tối mặt mũi, muôn cát tiếng gọi nhưng cô họng giống như bị hóc xương cá, không phát ra được tiếng nào,

nước mắt đầy mặt. Cả người mệt hết sức lập tức té xỉu.

Khi Giản Nhụy Ái giãy giụa mở mắt đã thấy không phải đang ở lối đi bộ, mà đang ở trong gian phòng màu trắng đầy mùi thuốc.

Giản Nhụy Ái vùng dậy, hoảng hốt tìm kiếm “Hạo hạo...” Trong lòng Giản Nhụy Ái vô cùng khủng hoảng, có cảm giác Hạo Hạo đã xảy ra chuyện nên không ở bên cạnh mình.

“Phu nhân đã tỉnh lại rồi.” Tài xế lo lắng nói.

“Hạo Hạo đâu?” Giản Nhụy Ái giống như đang mất hồn hoảng hốt túm được cánh tay tài xế, đê mê cuồng kêu.

Giản Nhụy Ái không cách nào giữ được bình tĩnh khi nhìn thấy Giản Tử Hạo bị xe đụng phải mà mình không hề nồng lực đi cứu chỉ có thể trợ mắt nhìn Hạo Hạo ngã nằm trong vũng máu trên đường. Loại đau đớn này giống như có cỗ xe đang nghiền nát trái tim cô

Tài xế đỡ Giản Nhụy Ái, lo lắng nói: “Tiểu thiếu gia, đang được cấp cứu...”

Giản Nhụy Ái giãy giụa muốn xuống giường, muốn đi tìm Giản Tử Hạo, nó còn nhỏ tuổi như vậy, một mình nằm ở phòng phẫu thuật nhất định khiến nó rất sợ.

“Xin thiếu phu nhân bình tĩnh lại, tiểu thiếu gia sẽ bình an thôi” Tài xế cố gắng an ủi Giản Nhụy Ái, nhìn cô hoảng hốt, đau lòng cũng khiến người khác không đành lòng.

Mặc kệ người khác ngăn cản Giản Nhụy Ái vẫn liều mạng chạy đi tìm phòng phẫu thuật. Trên hành lang mọi người kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái, giống như nhìn kẻ điên.

Giản Nhụy Ái chạy tới phòng phẫu thuật thấy cửa phòng vẫn đang đóng chặt, cô cứ liều mạng gõ cửa liên tục, tâm trạng cực kỳ đau lòng.

Trước kia khi cha mẹ cô bị tai nạn cả người đầy máu cũng được đưa đến phòng phẫu thuật nhưng cuối cùng vẫn không cứu được.

Giản Nhụy Ái không thể để Giản Tử Hạo giống như cha mẹ mình, cô không thể mất đi Giản Tử Hạo, nếu không cô sẽ điên mất. “Hạo Hạo, con ra đây đi đừng hù dọa mẹ, cầu xin con nhanh ra đi.”

Giản Nhụy Ái hoảng sợ giống như ngày tận thế đang đến gần, cô gào khóc đến khàn cả giọng nhưng cũng không có ai có thể giúp cô mang Hạo Hạo ra cho cô.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Giản Nhụy Ái thấy vậy muốn đi vào nhưng lại bị người khác giữ chặt không cho vào “Các người buông tôi ra, buông tôi ra, tôi không cho phép các người bắt con của tôi đi, đó là con trai của tôi, ai cũng không được giành đi khỏi tôi”.

Giản Nhụy Ái đau lòng gào khóc giống như đang giành giật với tử thần. Cô vô cùng lo lắng hoảng loạn sợ Giản Tử Hạo không qua khỏi.

“Tiểu thư bình tĩnh một chút, chúng tôi đang tích cực cấp cứu bệnh nhân. Nếu như còn có người gây náo loạn sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả cấp cứu của bác sĩ”.

Tài xế đỡ Giản Nhụy Ái, “Thiếu phu nhân đừng quá kích động như vậy, tiểu thiếu gia sẽ không có chuyện gì, để tôi đỡ cô về phòng nghỉ ngơi một chút”

“Không được, tôi không thể để cho Hạo Hạo nằm ở bên trong, bọn họ sẽ mang Hạo Hạo đi mất, tôi không thể rời đi” Giản Nhụy Ái khóc lớn.

Tài xế cũng đau lòng, nước mắt đầy mặt “Thiếu phu nhân hãy kiên cường lên, tiểu thiếu gia sẽ không có chuyện gì, bác sĩ sẽ cứu cậu ấy tỉnh lại, chúng ta đi qua bên kia chờ tin tức được không?”

Giản Nhụy Ái vô lực gật đầu để mặc cho tài xế đỡ đến ghế dự ngồi xuống, sắc mặt nhợt nhạt, cảm giác sợ hãi từng giây từng phút càng tăng lên.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái cầm điện thoại di động lên khóc lớn.

Đơn Triết Hạo nghe được Giản Nhụy Ái khóc, cả trái tim nhảy lên, tay cầm điện thoại di động run rẩy, hỏi “Em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giản Nhụy Ái nghẹn ngào nói: “Anh nhanh đến đây đi, Hạo Hạo đã xảy ra chuyện.”

Đơn Triết Hạo cả người cứng ngắc, cau mày, không biết bao lâu mới tìm được giọng nói của mình: “Đừng sợ, anh lập tức sẽ đến đó ngay”. Nói xong, cúp điện thoại, lập tức đến phòng làm việc của Y Thiếu Thiên dặn dò nói: “Cậu điều tra xem chiếc xe gây tai nạn trên đường xx có gì khác thường không”

Y Thiếu Thiên không hiểu nhưng vẫn đứng lên gật đầu đi điều tra.

Thời điểm Đơn Triết Hạo chạy tới bệnh viện, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ôm vai run lẩy bẩy ngồi trên ghế, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng hoảng sợ.

“Tiểu Nhụy!” Đơn Triết Hạo đau lòng ôm lấy Giản Nhụy Ái.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái cảm nhận được cái ôm quen thuộc của Đơn Triết Hạo, vòng tay ôm lấy Đơn Triết Hạo, không kìm néo được khóc lớn “Hạo, làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? Hạo Hạo đã bị xe đâm ngã, liệu con có giống cha mẹ em sẽ không tỉnh lại nữa không?”

Nước mắt không kìm néo chảy ra như suối nenen vào lòng Đơn Triết Hạo. Bàn tay to lớn lau nước mắt giúp Giản Nhụy Ái, đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực, “Đừng khóc, Hạo Hạo sẽ không việc gì đâu, nó là đứa bé kiên cường, nhất định sẽ vượt qua kiếp nạn này”.

“Thật vậy sao?” Giản Nhụy Ái vẫn băn khoăn liệu có thể tin tưởng lời nói của mọi người sao?

“Thật.” Đơn Triết Hạo kiên định nói: “Anh nhất định sẽ tìm cách, sẽ không để Hạo Hạo xảy ra chuyện.”

Đơn Triết Hạo vừa dứt lời thì có ba bốn bác sĩ chạy đến, “Đơn tiên sinh...”

“Đừng nhiều lời nữa, nhanh vào giúp một tay, tôi muốn đứa bé được cứu sống” Đơn Triết Hạo ra lệnh.

“Dạ dạ...” tất cả các bác sĩ không dám chậm trễ, vội vàng đi vào phòng cấp cứu.

Đây là mấy bác sĩ do Đơn Triết Hạo gọi trước khi đến bệnh viện. Họ đều là các chuyên gia đầu ngành, nổi tiếng thế giới. Để họ cấp cứu thì tỷ lệ cứu chữa cho Giản Tử Hạo nhiều hơn sẽ sớm bình phục hơn.

Đơn Mộ Phi cũng mang theo bà nội và Từ Tú Liên chạy đến, vừa nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái, bà nội đã khóc hỏi “Chắt của tôi đâu?”

“Bà nội, Hạo Hạo vẫn còn đang ở trong phòng phẫu thuật cấp cứu.”

Từ Tú Liên vội đỡ bà nội sơ bà nội bị ngã, bà nội vừa khóc vừa hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Chắt của bà thật đáng thương. Ai mà ác thế, đến đúra bé cũng đụng phải, quá là không có lương tâm.”

“Mẹ đừng khóc nhiều kéo mệt, Hạo Hạo nhất định sẽ bình an vô sự.” Từ Tú Liên vỗ lưng bà nội an ủi.

Bà nội xoa xoa nước mắt, “Đúng, Hạo Hạo nhà chúng ta biết điều lại hiểu chuyện thì nhất định sẽ kiên cường vượt qua”

Cửa phòng phẫu thuật lại một lần nữa bị mở ra, bác sĩ bên trong bước ra “Đơn tiên sinh, bệnh nhân mất máu quá nhiều cần phải truyền máu, mọi người trong nhà bàn bạc xem ai sẽ là người truyền máu.”

“Tôi...”

“Tôi...”

...

“Không cần nhiều người như thế, chỉ cần một người là được rồi.”

“Để con đi!” Đơn Triết Hạo đứng lên nói ra quyết định. Xoay người nhìn Giản Nhụy Ái, “Em đừng lo, hãy tin tưởng anh nhất định cứu được Hạo Hạo”

“Vâng!” Giản Nhụy Ái rung rung gật đầu nhìn theo bóng dáng Đơn Triết Hạo đi vào phòng xét nghiệm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người yên lặng chờ kết quả xét nghiệm.

Bác sĩ đi đến hò nghìn mọi người áp úng “Đơn tiên sinh, và bệnh nhân không cùng nhóm máu”

Chương 73

MÁU RH ÂM TÍNH

“Không cùng nhóm máu?” Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, túm lấy cổ áo bác sĩ quát: “Đó là con tôi, tại sao lại không cùng nhóm máu?”

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn chầm chầm bác sĩ, không thể tin được lời vừa nghe được, sắc mặt tái nhợt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bác sĩ cũng kinh hoàng vội giải thích: “Chúng tôi đã xét nghiệm cẩn thận và phát hiện nhóm máu của Đơn tiên sinh và bệnh nhân hoàn toàn không phù hợp, Đơn tiên sinh là nhóm máu O mà bệnh nhân lại là nhóm Rh âm tính!”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái không thể tin được, “Tôi cũng có máu nhóm O, làm sao có thể như thế. Bác sĩ hãy kiểm tra xem có nhầm lẫn chỗ nào không”

Tất cả mọi người cũng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nếu cả hai người đều có nhóm máu O thì không thể nào sinh ra con thuộc nhóm Rh âm tính được. Nếu vậy nói Giản Tử Hạo không phải là con của Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo thì con của bọn họ đi nơi nào?

Không thể nào, Giản Nhụy Ái không dám nghĩ tiếp, cảm giác hô hấp càng lúc càng nặng nề. Đơn Triết Hạo âm trầm mặt, rút

súng chỉ vào đầu bác sĩ “Ông nói lại lần nữa xem có đúng Hao Hao có máu nhóm Rh âm tính không?”

Bác sĩ bị doạ sợ chân run cầm cập, vội vàng gật đầu một cái, “Đúng vậy, nhóm máu Rh âm tính là nhóm vô cùng hiếm gặp. Đa số mọi người biết máu có bốn nhóm gồm các nhóm A, B, O, AB. Đó là phân loại theo hệ thống ABO. Nhưng thật ra thì không chỉ có bốn loại theo hệ ABO đó mà còn có hệ thống Rh gồm Rh dương tính hoặc Rh âm tính.”

“Bác sĩ, các người đã kiểm tra kỹ chưa, lời như thế là không thể nói lung tung, sẽ hại chết người.” Đơn Mộ Phi cũng vô cùng kinh ngạc.

“Trước mắt cứu người quan trọng hơn.” Đơn Triết Hạo thu hồi súng lục, mặc kệ như thế nào cũng phải cứu được đứa bé những chuyện khác chỉ có thể từ từ nói sau.

Bác sĩ thở dài, “Đan tiên sinh, nhóm máu Rh âm tính là máu rất hiếm, kho máu của bệnh viện không có, nếu như điều động từ các bệnh viện khác có thể cần phải thời gian, hơn nữa loại máu này là máu hiếm nên có thể các bệnh viện khác cũng không thể có.”

Giản Nhụy Ái thân thể lập tức mềm nhũn, vô lực dựa vào người Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo quát: “Vậy các người mau nghĩ biện pháp!”

Bác sĩ gật đầu hoảng hốt “Chúng tôi sẽ kịch liệt đi tìm, mọi người yên tâm”. Sau đó vội chạy đi.

Gian phòng yên tĩnh nếu như có một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

“Hạo! Tại sao có thể như vậy? Hạo Hạo không phải là con chúng ta vậy con chúng ta đang ở nơi nào?” Giản Nhụy Ái nước mắt đầy mặt vô cùng hoang mang hỏi Đơn Triết Hạo. Cô biết xét nghiệm ADN là chính xác không lừa được người.

Tù Tú Liên cũng đau lòng “Tiểu Nhụy, trước không cần lo nhiều như vậy, chưa khỏi cho Hạo Hạo mới chính là mấu chốt, dù sao Hạo Hạo cũng là con của hai người nhiều năm như vậy.”

Bà nội đứng ra mà nói: “Đúng a! Mặc kệ như thế nào Hạo Hạo vẫn là cháu của chúng ta. Khi Hạo Hạo tỉnh lại không thể để cho nó biết chuyện này.”

“Đúng rồi anh nhanh đi tìm máu để cứu Hạo Hạo, nhanh lên một chút...” Giản Nhụy Ái vẫn khóc.

Đơn Triết Hạo kiên định gật đầu đồng ý, mặc kệ bỏ ra giá gì sẽ nhất định tìm cách cứu chữa cho Hạo Hạo.

Tiền bạc nhiều sẽ phát huy tác dụng trọng yếu ở thời khắc mấu chốt. Khi tin tức truyền đi tập đoàn Đơn thị treo giải thưởng mười triệu để tìm kiếm loại máu đặc biệt, không tới 10 phút sau đã có rất nhiều người tìm đến xin làm xét nghiệm máu, rốt cuộc cũng tìm được người có nhóm máu phù hợp với Giản Tử Hạo.

Bác sĩ có được máu Rh âm tính đã đem Giản Tử Hạo từ cõi chết cứu về. Hiện tại không có chuyện nguy hiểm nữa chỉ phải chờ

đợi Hạo Hạo tỉnh lại.

Trong phòng nghỉ ngơi sang trọng, mọi người im lặng không nói chuyện, sắc mặt đăm chìm suy tính chờ đợi Giản Tử Hạo tỉnh lại.

Thời gian từng giây từng phút nặng nề trôi qua Từ Tú Liên nắm tay Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, đừng quá lo lắng, Hạo Hạo là một đứa bé ngoan, nhất định sẽ bình an vô sự.”

“Cám ơn mẹ!” Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn Từ Tú Liên cười cười, lòng Giản Nhụy Ái thật sự rất loạn, con của mình đột nhiên lại bị người ta nói không phải là con đẻ, vậy con ruột của cô đang ở nơi nào?

Trong lòng mọi người đều có rất nhiều thắc mắc băn khoăn nhưng đều cố gắng làm như chưa có chuyện gì. Giản Nhụy Ái vừa lo lắng cho an nguy của Hạo Hạo vừa muốn tìm hiểu chuyện đã xảy ra mà không biết bắt đầu từ đâu.

Bỗng cửa bị đẩy ra rồi một y tá đi vào thông báo “Đơn tiên sinh, bệnh nhân đã tỉnh, mọi người có thể vào thăm nhưng không nên quá lâu, bệnh nhân cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi.” Y tá tỉ mỉ nói.

Đơn Triết Hạo nghe Giản Tử Hạo tỉnh lại liền nhanh chóng đi ra khỏi cửa, chạy thẳng tới phòng bệnh của Giản Tử Hạo. Mọi người cũng vội vàng đi theo.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu trên giường bệnh, Giản Tử Hạo nằm trên giường băng gạc băng kín đầu, sắc mặt tái nhợt, vừa nhìn thấy thấy mọi người lập tức oà khóc “Mẹ...”

“Hạo Hạo...” Giản Nhụy Ái đau lòng vội vàng tiến lên ôm lấy Giản Tử Hạo, lau sạch nước mắt cho cậu bé.

“Hạo Hạo nói cho cụ biết con có khó chịu chỗ nào không?” Bà nội lo lắng hỏi, nhìn cả người Giản Tử Hạo nhiều vết thương càng đau lòng không chịu được oán trách không biết người nào lại độc ác như vậy, đến một đứa bé cũng không bỏ qua cho.

“Cụ nội, con thật là đau!” Giản Tử Hạo ngoan ngoãn kêu, nước mắt rơi ra, một đứa bé trên người bị nhiều vết thương như vậy nhất định sẽ khóc, “Mẹ, con sẽ không chết chú”

“Đứa ngốc. Sẽ không sao đâu, mẹ sẽ không để cho con gặp chuyện không may.” Giản Nhụy Ái đau lòng nhìn Giản Tử Hạo. Từ nhỏ Giản Nhụy Ái đã chăm sóc bảo vệ Hạo Hạo vô cùng cẩn thận, cũng không để cho con bị một vết trầy xước nào mà hiện tại Hạo Hạo có thể dũng cảm chịu đựng các vết thương như thế khiến cô thật vui mừng.

“Làm sao mẹ lại khóc? Có phải tại Hạo Hạo khóc nên mới chọc giận làm mẹ khóc. Hạo Hạo không khóc nữa nên mẹ cũng đừng khóc.” Giản Tử Hạo muốn đi lau nước mắt trên mặt, lại phát hiện tay mình đang ghim dây truyền dịch.

“Hạo Hạo đừng lộn xộn, mẹ khóc không phải là bởi vì nguyên nhân này.” Giản Nhụy Ái dừng một chút, ôm thật chặt Giản Tử Hạo, “Mẹ khóc, là bởi vì Hạo Hạo đã tỉnh lại, Hạo Hạo không bỏ

mẹ lại một mình”. Giản Nhụy Ái cố gắng lau nước mắt, mặc kệ nói thế nào cô cũng muốn làm gương tốt cho con.

“Mẹ đừng lo, Hạo Hạo là con trai trong nhà, làm sao có thể không cần mẹ chứ?” Hạo Hạo nín khóc, tươi cười. Trẻ con tâm tình thay đổi thật nhanh, nói khóc liền khóc nói đùa liền cười ngay được.

Lời của Hạo Hạo làm cho mọi người lớn trong phòng rất chua xót, nhưng mọi người lựa chọn né tránh, không nói cho Giản Tử Hạo biết thân thế thật của cậu bé. Có lẽ chờ Hạo Hạo lớn lên rồi nói cho biết cũng không muộn.

“Hạo Hạo thật là ngoan! Vừa dũng cảm vừa biết thương mẹ.” Đơn Triết Hạo đứng bên cạnh Giản Tử Hạo, cúi người nhìn Giản Tử Hạo động viên cậu bé..

“Có thật không? Con rất ngoan sao?” Giản Tử Hạo vô tội nhìn Đơn Triết Hạo muốn được xác định đáp án.

“Đúng, Hạo Hạo là bé ngoan, chờ con khỏi bệnh ba sẽ dẫn con đi Disneyland chơi, có được không?” Đơn Triết Hạo khẳng định với con.

Lời này khiến Giản Tử Hạo vô cùng hưng phấn, ánh mắt vui vẻ nói: “Có thật không ba? Ba không thể gạt con, nếu không con sẽ tức giận không chơi với ba nữa.”

“Sẽ không lừa gạt con đâu, nếu không chúng ta cùng ngoắc tay nha?” Đơn Triết Hạo hỏi.

Giản Tử Hạo ánh mắt sáng rực vui vẻ, gật đầu một cái, “Tốt!
Ngoéo tay ngoéo tay, ai gat người sē là chó nhỏ”

“Hạo Hạo ngoan.” Đơn Triết Hạo đau lòng ôm lấy cậu bé vào
trong lòng, “Đợi thân thể Hạo Hạo bình phục ba sẽ dẫn con và mẹ
đi du lịch vòng quanh thế giới.”

Được Đơn Triết Hạo dỗ dành, Giản Tử Hạo ngủ thiếp đi.

Chương 74

TIN TỨC KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA

Mấy ngày trôi qua, tất cả mọi người thay phiên nhau chăm sóc Hạo Hạo. Giản Nhụy Ái chăm sóc Giản Tử Hạo rất nhiều ngày. Tối hôm nay Đơn Mộ Phi kiên quyết bắt Giản Nhụy Ái phải về nhà nghỉ ngơi mặc cho Giản Nhụy Ái không muốn để người cao tuổi thức đêm, nhưng mà Đơn Mộ Phi một mực kiên trì, nên Giản Nhụy Ái phải bất đắc dĩ trở về.

“Thiếu phu nhân đã trở về rồi, cô có muốn uống chút canh để bồi bổ thân thể không?” Dì Ngọc hỏi khi nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của Giản Nhụy Ái. Ở bệnh viện chăm sóc Giản Tử Hạo, nên Giản Nhụy Ái không quan tâm đến việc ăn uống thất thường của bản thân.

Giản Nhụy Ái cười nói: “Không cần đâu, tôi chỉ muốn đi lên tắm rửa một chút thôi. À dì Ngọc thấy Hạo về chưa?”

“Cậu chủ vừa trở về không lâu, xong lại vào luôn phòng làm việc”. Dì Ngọc đáp lời.

“Vâng, cảm ơn dì Ngọc!” Giản Nhụy Ái cười cười với dì Ngọc, xoay người lên lầu, mấy ngày vội vàng đi bệnh viện chăm sóc Giản Tử Hạo cũng không có thời gian lo lắng cho Đơn Triết Hạo. Vừa đi tới thư phòng, nghe được cuộc nói chuyện trong thư phòng khiến cho Giản Nhụy Ái vô cùng kinh hãi.

“Chuyện Vương Hạo đã điều tra đến đâu rồi?” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo hỏi

Y Thiếu Thiên cầm túi xách trong tay đưa cho Đơn Triết Hạo, nghiêm túc nói qua: “Đây là túi xách của Hạo Hạo, ở trong đó tìm được tờ giấy Vương Hạo để lại. Trên đó viết chuyện xảy ra với Hạo Hạo chỉ là bắt đầu, tiếp sau sẽ có nhiều chuyện lớn hơn nữa. Thêm vào nữa hắn muốn chơi đùa với anh nhưng trò chơi do hắn quyết định.”

Đơn Triết Hạo trên mặt âm trầm lạnh lẽo, cầm túi xách trong tay, hung hăng đấm mạnh xuống bàn, trong suy nghĩ của Đơn Triết Hạo không ai dám uy hiếp anh mà hiện tại Vương Hạo lại ngông cuồng uy hiếp được anh, trong lòng Đơn Triết Hạo có chút hốt hoảng.

Dù sao nếu một thân một mình thì Đơn Triết Hạo không cần lo sợ nhưng hiện tại mọi người trong gia đình đều có nguy hiểm rình rập nên nhất định phải bảo vệ tốt cho người nhà của mình.

Giản Nhụy Ái đứng ở cửa nghe bọn họ thảo luận, sắc mặt tái mét không có nghĩ đến chuyện xảy ra với Hạo Hạo không phải tai nạn giao thông mà là có người cố ý mưu hại. Giản Nhụy Ái hoảng hốt hốt hốt, thân thể run lẩy bẩy, người đàn ông tên Vương Hạo này không phải đang bị giam trong tù, tại sao lại xuất hiện ở bên ngoài. Nhớ tới tội ác kinh khủng của hắn trong dạ dày cô đã cuộn trào như gấp phai đồ ăn thiu thối.

Giản Nhụy Ái đang mệt mỏi vì thiếu ngủ, lại nghe được tin tức vô cùng kinh thiên động địa tinh thần không chịu nổi, trước mắt tối sầm, nặng nề ngã lăn ra bất tỉnh trên mặt đất.

‘Rầm’ một tiếng, Đơn Triết Hạo quay đầu lại nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngã xuống liền vội vàng chạy tới ôm lấy Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, làm sao vậy? Nhanh tinh lại”

Y Thiếu Thiên quan sát Giản Nhụy Ái, biết Đơn Triết Hạo bị tình yêu che mờ mắt, nếu không theo kinh nghiệm có thể nhìn ra Giản Nhụy Ái chỉ bị té xỉu, không chuyện lớn gì, thế nhưng Đơn Triết Hạo lại không nhận ra những chuyện này, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Y Thiếu Thiên nhắc nhở: “Tổng giám đốc Đơn hãy ấn vào nhân trung của Giản tiểu thư”

Đơn Triết Hạo lấy lại bình tĩnh vội làm theo lời Y Thiếu Thiên, rốt cuộc Giản Nhụy Ái có phản ứng, khẽ mở mắt, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang ôm mình cõng vội vàng vong tay níu lấy cổ Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên nhìn hai người bọn họ, thức thời tránh ra ngoài.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

“Hạo Hạo bị Vương Hạo làm hại phải không? Hắn muốn trả thù em mới cho xe gây tai nạn cho Hạo Hạo phải không? Cho nên là em đã hại Hạo Hạo!” Giản Nhụy Ái hốc mắt tràn ngập nước mắt rồi, không nhịn được rơi đầy mặt.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, những giọt nước của cô làm Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng, thở dài một hơi,

không muốn thấy Giản Nhụy Ái luôn nhận lỗi về mình, rõ ràng đó không phải là lỗi của Giản Nhụy Ái..

Giản Nhụy Ái quá thiện lương, là người khiến Đơn Triết Hạo dễ dàng bị mất bình tĩnh, “Tiểu Nhụy, mọi chuyện không phải là lỗi của em. Em cứ yên tâm anh sẽ tìm ra Vương Hạo để hắn chịu trách nhiệm cho những chuyện hắn đã gây ra”

“Hạo...” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, mới mở miệng nói: “Anh phải tự bảo vệ tốt cho bản thân, không cần đối đầu với Vương Hạo, em sợ...”

Đơn Triết Hạo che miệng Giản Nhụy Ái cốc nhẹ lên đầu Giản Nhụy Ái “Em thấy anh là loại người dễ dàng bị đánh bại sao?”

“Không giống!” Giản Nhụy Ái rúc vào lồng ngực cường tráng của Đơn Triết Hạo, chỉ có nơi này mới để cho Giản Nhụy Ái có cảm giác an toàn, không bị hốt hoảng lo lắng.

Giản Nhụy Ái luôn cầu nguyện người thân không xảy ra chuyện gì nếu không cô thật khó mà chịu đựng nổi.

Đơn Triết Hạo mỉm cười ấm áp, xiết chặt vòng tay khiến Giản Nhụy Ái càng dựa sát vào mình, dịu dàng vuốt ve mái tóc Giản Nhụy Ái, trông giống như đang ôm một bảo vật quý nhất. Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác được có người thương yêu che chở.

“Tiểu Nhụy, từ hôm nay anh sẽ phái vệ sĩ bảo vệ em suốt 24h nhé”. Đơn Triết Hạo làm thế vì lo lắng bởi anh không nắm được

hành tung của Vương Hạo, lo lắng Vương Hạo sẽ đối phó gây chuyện cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nghi ngờ nhìn Đơn Triết Hạo “Tại sao?” Giản Nhụy Ái không thích lúc nào cũng luôn có người đi theo.

“Anh sợ Vương Hạo sẽ ra tay với em, hắn tuyệt đối sẽ không lưu tình nhẹ tay đâu.” Đơn Triết Hạo kiên định với suy nghĩ về Vương Hạo.

Đơn Triết Hạo rất đau lòng vì không bảo vệ tốt Giản Tử Hạo để cho Giản Tử Hạo bị thương nên anh sẽ bảo vệ nghiêm ngặt không thể để Giản Nhụy Ái có chuyện xảy ra, nếu không Đơn Triết Hạo sợ rằng mình sẽ bị điên.

“Nhưng... Em chỉ đến bệnh viện chăm sóc Hạo Hạo thôi mà!” Giản Nhụy Ái nghĩ bệnh viện là chỗ rất an toàn, có nhiều người nên Vương Hạo sẽ không dám xuất hiện.

“Tiểu Nhụy không thể ngoan ngoãn nghe anh một lần sao, chẳng lẽ em muốn để anh lo lắng, muốn Hạo Hạo đang phải đối mặt sống chết mà thêm sợ hãi lo lắng vì em nữa” Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái không quan tâm bản thân mình, nhưng lại rất quan tâm người khác, nhìn ánh mắt dao động của Giản Nhụy Ái càng thêm dầu thêm mỡ nói: “Được thôi em thật không quan tâm đến mọi người trong nhà sao?”

“Được rồi! Em đồng ý với anh, anh đừng giống mấy người đàn bà thích một khóc hai doạ ba thắt cổ chứ” Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo tràn đầy cảm động.

Nhin Đơn Triết Hạo đẹp trai tài giỏi lại thận trọng quan tâm bảo vệ, chăm sóc mình, mặc kệ xảy ra chuyện gì chỉ cần Đơn Triết Hạo ở bên cạnh nếu trời sập xuống thì Giản Nhụy Ái cũng sẽ không sợ.

“Tiểu Nhụy, thân thể Hạo Hạo có tốt hơn nhiều chưa?” May mắn nay Đơn Triết Hạo mải lo chuyện truy tìm Vương Hạo cũng không có thời gian đi thăm Giản Tử Hạo nên không biết thân thể Hạo Hạo như thế nào?

“Đã tốt hơn rất nhiều, bây giờ có thể chạy loạn khắp bệnh viện rồi”. Thời điểm Giản Nhụy Ái nói về Giản Tử Hạo mặt mày vui vẻ, nhìn thấy Giản Tử Hạo phục hồi từng ngày cũng giảm bớt áy náy.

Đơn Triết Hạo hiểu rõ tâm tư của Giản Nhụy Ái nên không biết có nên nói cho cô biết toàn bộ sự tình không dù sao hôm nay Giản Nhụy Ái đã chịu đả kích nhiều, nếu như nói cho Giản Nhụy Ái lại sợ cô không chịu đựng nổi mà té xỉu lần nữa..

Giản Nhụy Ái ngược mắt, nụ cười như hoa sen mới nở, ngón tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt tuấn tú của Đơn Triết Hạo nói: “Tại sao anh cứ nhăn mày thế? Chẳng lẽ anh không muốn Hạo Hạo mau bình phục hả”.

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo kiên nhẫn nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái “Mặc kệ Hạo Hạo không phải con ruột của chúng ta nhưng từ lâu nay chúng ta vẫn yêu thương nó như ruột thịt coi nó như con của chúng ta, em đừng suy nghĩ nhiều đến con ruột của chúng ta mà đau lòng nữa”.

Chương 75

TIN TỨC CỦA CON RUỘT

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo kiên nhẫn nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái “Mặc kệ Hạo Hạo không phải con ruột của chúng ta nhưng từ lâu nay chúng ta vẫn yêu thương nó như ruột thịt coi nó như con của chúng ta, em đừng suy nghĩ nhiều đến con ruột của chúng ta mà đau lòng nữa”.

Nghe những lời này của Đơn Triết Hạo khiến cho Giản Nhụy Ái không khỏi áy náy dằn vặt bản thân “Em luôn coi Hạo Hạo là con ruột của mình còn về phần con của chúng ta, mặc kệ phải đến chân trời góc biển em vẫn muốn tìm được con. Hạo, anh hãy đồng ý với em sẽ đi tìm con của chúng ta. Chúng ta tìm Duệ Tường hỏi xem có khi anh ấy biết được tung tích của con chúng ta cũng nên”

Giản Nhụy Ái nói xong liền vội vàng đứng lên muốn đi tìm ngay Cụ Duệ Tường nhưng bị Đơn Triết Hạo kéo lại “Tiểu Nhụy...”

“Thế nào? Chẳng lẽ anh không muốn tìm được con của mình sao? Hạo...” Giản Nhụy Ái hốt hoảng hỏi.

“Tiểu Nhụy hãy bình tĩnh, Duệ Tường đã nói tung tích của con với anh...” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đang sững sờ trọn to hai mắt liền buột miệng nói ra

Giản Nhụy Ái túm lấy tay Đơn Triết Hạo, đó là ruột thịt máu mủ của hai người, mười tháng mang nặng đẻ đau sinh hạ đứa bé, mặc kệ biến thành cái dạng gì, Giản Nhụy Ái sẽ vẫn yêu quý nó.

“Đứa bé đâu? Nó đang ở nơi nào? Anh mau đi dẫn con về cho em. Con của chúng ta là con trai hay con gái?” Giản Nhụy Ái cuống quýt hỏi dồn dập Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo ôm chặt Giản Nhụy Ái đang bị kích động, tìm cách khuyên nhủ cô “Tiểu Nhụy cứ bình tĩnh nghe anh nói đã. Đứa bé là con gái, nhưng là...”

“Nhưng là thế nào? Hạo đừng làm em lo lắng chết mất, anh nói rõ ràng xem nào” Giản Nhụy Ái nhớ tới trên TV đã nói rất nhiều đứa bé không nhận cha mẹ mình bởi vì chúng cảm thấy bị cha mẹ vứt bỏ “Chẳng lẽ đứa bé cho là bị chúng ta vứt bỏ, cho nên không nhận chúng ta”.

“Không phải vậy”. Đơn Triết Hạo kiên định nói, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái sẽ nghĩ đến tình huống về đứa bé như thế.

Giản Nhụy Ái lôi kéo Đơn Triết Hạo đang áp a áp úng, ép cô sấp nối đên rồi, “Hạo...”

“Tiểu Nhụy em kích động như thế thì làm sao anh nói ra được?” Đơn Triết Hạo cau mày thật chặt.

“Được, em sẽ không kích động nữa, anh nói nhanh một chút chứ” Giản Nhụy Ái cố gắng áp chế nhịp tim của mình, để cho mình bình tĩnh lại.

Giản Nhụy Ái không hiểu tại sao mình lại để lạc mất đứa con của mình. Hơn nữa còn nuôi Giản Tử Hạo, chẳng lẽ là có người

trộm đồi đứa bé.

“Chuyện này em nhất định phải chịu đựng đừng quá đau lòng, con không được xem là đã ra đời nên em không được nghĩ ngợi nhiều và ngược đãi bản thân, hơn nữa chúng ta còn có Hạo Hạo”

Giản Nhụy Ái hoàn toàn sững sốt, coi như chưa nghe Đơn Triết Hạo nói chuyện, nhưng từ ánh mắt nghiêm túc của Đơn Triết Hạo có thể thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Giọng nói êm ái mang theo lo lắng, “Anh nói cho em biết đi? Em sẽ chịu đựng, cũng sẽ kiên cường dũng cảm.”

“Em thật biết nghe lời. Thật ra thì thời điểm em sinh con ra thì bác sĩ phát hiện đứa bé đã bị chết, mà Duệ Tường sợ em đau lòng khổ sở không còn muốn sống tiếp cho nên mới phải...” Đơn Triết Hạo lo sợ nhìn Giản Nhụy Ái, thấy bộ dáng im lặng của cô càng khiến anh thêm đau lòng.

“Cho nên mới như thế nào?” Giản Nhụy Ái theo bản năng đưa tay vuốt lên bụng mình, không nghĩ đến mọi chuyện biến thành như vậy. Tại sao đứa bé lại chết từ trong bụng mẹ, mình không phải là người mẹ tốt, không bảo vệ được con mình.

Đơn Triết Hạo lo lắng nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái đang tự trách bản thân: “Cho nên Duệ Tường đã đến cô nhi viện nhận một đứa trẻ bị vứt bỏ đến thay thế con của chúng ta.”

“Tại sao có thể như vậy?” Giản Nhụy Ái òa khóc “Con chúng ta đã chết, chúng ta không có con rồi.”

“Đừng khóc...” Đơn Triết Hạo cũng đau lòng gạt nước mắt “Chúng ta cùng đứa bé vô duyên, đứa bé liền đưa Hạo Hạo đến với chúng ta, người chết thì không thể sống lại nên chúng ta hãy dành tình yêu đây cho Hạo Hạo.”

“Uhm!” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại cầu phúc cho đứa con bạc mệnh của mình.

Đơn Triết Hạo yên lòng thở dài một hơi, giống như trút bỏ được tảng đá nặng trong lòng không còn phải lo giấu giếm Giản Nhụy Ái nữa nên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ cần Giản Nhụy Ái luôn yêu thương ở cạnh bên mình thì không còn chuyện gì quan trọng nữa.

Thời gian trôi qua, Vương Hạo không gây ra bất kỳ chuyện gì khiến Đơn Triết Hạo càng không thể lơ là mất cảnh giác, mà Giản Nhụy Ái vì áy náy bởi đứa con không có cơ hội chào đời nên mọi đau lòng đều chuyển thành tình thương dành cho Giản Tử Hạo.

Cả hai người đều tận tình chăm sóc thương yêu Giản Tử Hạo, hưởng thụ không khí ấm áp của gia đình ba người. Bỗng dung điện thoại di động của Đơn Triết Hạo đổ chuông, nhìn màn hình thấy tên của Y Thiếu Thiên nên anh lập tức hỏi “Alô, có chuyện gì?”

“Tổng giám đốc Đơn, chúng tôi đã tìm được hành tung của Vương Hạo, hiện tại hắn đang đến khu ăn uống đi vào quán cơm chiên ăn cơm.” Y Thiếu Thiên vừa nói chuyện điện thoại vừa chăm sóc vào người ở bên trong quán, không ngờ một tên tội phạm truy nã, lại dám thong thả tự tin vào quán ăn cơm thì có thể thấy một là hắn rất có tự tin hoặc là hắn quá đần.

Y Thiếu Thiên biết rằng người có thể tránh thoát sự truy tìm của cảnh sát và bọn họ sẽ không phải là nhân vật đơn giản..

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, trong lòng hiểu rõ Vương Hạo không tự nhiên lại xuất hiện như thế, rõ ràng là muốn dẫn dụ để anh đi tìm gặp mặt hắn, Đơn Triết Hạo âm trầm cười, cảm thấy cũng không tệ bởi anh cũng thích đấu trí cùng với những kẻ thông minh như thế

“Tiểu Nhụy, chăm sóc thật tốt bản thân và Hạo Hạo, anh đi ra ngoài có chút việc”. Đơn Triết Hạo dặn dò Giản Nhụy Ái, rồi nhanh chóng chạy đi gặp Vương Hạo.

Giản Nhụy Ái lo lắng túm lấy tay Đơn Triết Hạo chăm chú nhắc nhở “Hạo, anh hãy cẩn thận một chút khi giải quyết công việc rồi về ngay nha”.

“Anh biết rồi, em cứ yên tâm ở nhà với Hạo Hạo, đừng lo lắng nói dài dòng như người già thế” Đơn Triết Hạo xoay người rời đi, trên mặt là nụ cười hạnh phúc bởi có người quan tâm chờ đợi ở nhà.

Giản Nhụy Ái không có chấp nhặt câu trách yêu của Đơn Triết Hạo bởi cô thật sự thấp thỏm lo lắng, hơn nữa mí mắt giật liên tục nên có chút vội vàng chứ cô cũng biết đối phó với Vương Hạo không phải là chuyện dễ dàng bởi Vương Hạo không phải nhân vật đơn giản. Nếu hắn không quá tinh ranh xảo quyết thì Đơn Triết Hạo sẽ không đích thân phải đến xử lý, chỉ cần gọi Y Thiếu Thiên giải quyết là được chứ cũng không cần phiền phức như vậy.

Chuyện này nhất định vô cùng nghiêm trọng!

Y Thiếu Thiên ngồi ở quán cơm đối diện, lặng lẽ quan sát Vương Hạo không dám lơ là, nhưng thấy hắn bình thản ung dung ăn cơm thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn lão liên xung quanh, giống như đang chờ đợi ai đó, không biết hắn đang đợi người nào?

Đơn Triết Hạo lái xe Bentley xuất hiện, Y Thiếu Thiên vội vàng chạy đến “Tổng giám đốc Đơn”

“Hắn như thế nào rồi?” Đơn Triết Hạo âm trầm hỏi.

“Chúng tôi ở đây quan sát đã lâu rồi, rõ ràng hắn không phải chỉ đến ăn cơm mà hình như là đang chờ ai đó.” Y Thiếu Thiên vẫn nhìn chằm chằm Vương Hạo phía bên kia.

Đơn Triết Hạo cười khẩy nhìn thấy Vương Hạo quay đầu nhìn về phía bên mình, giơ ly rượu lên như thay cho lời chào hỏi gấp mặt.

“Xem ra hắn đang đợi tôi ở chỗ này rồi. Ta không muốn thấy Vương Hạo chạy thoát chỗ này, hôm nay nhất định phải bắt sống Vương Hạo. Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi sẽ đi vào gặp hắn.” Đơn Triết Hạo giao phó.

“Dạ!” Y Thiếu Thiên kiên định trả lời.

Vương Hạo nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện, khóc miếng mỉm cười hả hê, mọi người đều nói Đơn Triết Hạo thông minh tuyệt đỉnh sao hắn chẳng thấy đúng chút nào thế, chỉ thấy Đơn Triết Hạo cũng tầm thường như thế thôi!

“Tổng giám đốc Đơn là người bận rộn không có nhiều thời gian nên tôi phải đợi khá lâu rồi mới thấy xuất hiện?” Vương Hạo đứng lên nghênh đón Đơn Triết Hạo, âm điệu cao ngạo khiến các khách hàng khác khó chịu quay đầu lại nhìn hai người.

Đơn Triết Hạo trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Hạo, không hiểu hắn muốn làm cái gì?

“Vương Hạo, mày rất giỏi nên có thể tránh thoát được sự truy đuổi của tụi tao.”

Vương Hạo ung dung rót rượu đầy cốc xong mới trả lời: “Tổng giám đốc Đơn quá đề cao tôi rồi. Tôi không biết mình đã đắc tội gì với tập đoàn Đơn thị mà truy đuổi. Nói cho anh biết không phải do khả năng của tôi giỏi trốn chạy mà là do tay chân của anh vô dụng phí cơm nuôi mà thôi”.

Chương 76

TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ ĐỂ CHO HẮN CHẠY TRỐN

Vương Hạo ung dung rót rượu đầy cốc xong mới trả lời: “Tổng giám đốc Đơn quá đề cao tôi rồi. Tôi không biết mình đã đắc tội gì với tập đoàn Đơn thị mà truy đuổi. Nói cho anh biết không phải do khả năng của tôi giỏi trốn chạy mà là do tay chân của anh vô dụng phí cơm nuôi mà thôi”.

“Tao không có thời gian nói dông dài, hãy nói xem mục đích của mày là gì? Cũng nói cho mày biết có tao ở đây thì mày đừng mơ tưởng sẽ gây chuyện với người nhà họ Đơn”. Đơn Triết Hạo muốn mau chóng giải quyết mọi chuyện, không muốn để chuyện này ảnh hưởng đến Giản Nhụy Ái và mọi người trong nhà. Đơn Triết Hạo cũng biết mọi chuyện không dễ dàng giải quyết nhanh chóng, nắm chặt ly rượu trên tay chỉ muốn đập ly rượu vào đầu hắn, ở đây có nhiều người nên cũng không tiện hành động.

Cho nên Đơn Triết Hạo lựa chọn nhẫn nại!

Vương Hạo xích lại ghé sát gương mặt Đơn Triết Hạo, nhỏ giọng nói: “Mày đừng nóng ruột, chuyện xảy ra với Giản Tử Hạo mới chỉ là màn khởi động, sau này sẽ có nhiều chuyện đặc sắc hơn.”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo tràn ngập tức giận, hai tay nắm chặt, không kiềm chế được cơn tức giận đang bùng bùng trong lòng liền vung một đấm vào mặt Vương Hạo. Vương Hạo hứng trọn cú đấm lảo đảo ngã xuống, tay muốn vịn cái bàn lấy lại thăng bằng để đứng

lên nhưng không được, tiếng bát chén loảng xoảng rơi vỡ đầy mặt đất. Mọi người trong quán cơm hoảng sợ kinh ngạc quay lại nhìn hai người..

Ánh mắt Vương Hạo hả hê nhìn Đơn Triết Hạo. Đơn Triết Hạo không nhịn được tiếp tục động thủ, Đơn Triết Hạo muốn buộc hắn phải động thủ. Chỉ có đánh nhau mới dễ khống chế được hắn.

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng cợt nhả của Vương Hạo càng thêm tức giận, hai mắt bộc phát tia máu, túm lấy cổ áo Vương Hạo dồn sức vào nắm đấm đánh tới tấp khiến Vương Hạo choáng váng đầu óc.

Đáng chết, Đơn Triết Hạo tuyệt đối không cho phép người khác gây thương tổn tới những người mà mình quan tâm dù cho kẻ đó có là ai đi chăng nữa. “Vương Hạo, mày không được dụng đến người nhà của tao, nếu mày động đến bất kỳ người nào thì tao nhất định sẽ ném mày đến Châu Phi.”

Đơn Triết Hạo không dọa suông mà thật sự có khả năng đem Vương Hạo ném đi.

Y Thiếu Thiên nhìn thấy bên trong quán cơm xảy ra ẩu đả liền vội vàng chạy vào muốn trợ giúp Đơn Triết Hạo.

Vương Hạo liếc nhìn trợ thủ của Đơn Triết Hạo ào đến vẫn giữ vững điệu cười khinh khỉnh như cũ nhưng khóe miệng đã dính đầy máu thậm chí cả chỗ râu mày ngày không cạo cũng dính đầy máu. Vung tay ném bột hồ tiêu về phía Đơn Triết Hạo

Đơn Triết Hạo đang tức giận định xông lên đánh tiếp nên không phòng bị chút nào bị bột hồ tiêu dính đầy mặt.

Khi Đơn Triết Hạo mở được mắt ra đã không thấy bóng dáng Vương Hạo đâu nữa. Đơn Triết Hạo nổi giận nắm chặt tay, lại một lần nữa để Vương Hạo trốn mất.

Trên cõi đời này có rất ít kẻ có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của anh mà Vương Hạo lại có thể chạy thoát ngay trước mắt anh, xem ra hắn thật xứng đáng là kình địch của Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên cũng lo lắng chạy đến: “Tổng giám đốc!”

“Vương Hạo đâu?” Đơn Triết Hạo khôi phục tinh táo lạnh lùng hỏi.

“Chuyện này...” Y Thiếu Thiên nhìn thấy Đơn Triết Hạo gấp phải guy hiểm mải lo lắng cho Đơn Triết Hạo, mất cảnh giác không để ý canh chừng Vương Hạo, để cho hắn chạy trốn ngay trước mặt nên lập tức nói nhận lỗi: “Thật xin lỗi, tôi lập tức đuổi theo ngay!”

“Hôm nay không thể để cho Vương Hạo chạy trốn.” Nhớ lại ánh mắt của Vương Hạo vẫn khiến Đơn Triết Hạo nổi giận không thể để cho Vương Hạo trốn thoát nếu để hắn ở ngoài sẽ chỉ gieo họa.

Mắt bao nhiêu công sức truy tìm mới phát hiện ra tung tích của Vương Hạo, lần này để xổng mắt thì không biết đến bao giờ mới tìm được hắn.

Đơn Triết Hạo yên lặng ngồi xuống chờ đợi thuộc hạ quay lại. Mọi người trong quán cơm vừa sợ hãi vừa tò mò bàn luận cũng khiến tâm tình Đơn Triết Hạo thêm khó chịu “Đi ra ngoài, toàn bộ tất cả đều đi ra ngoài.”

Nghe Đơn Triết Hạo rống giận, các thực khách trong quán cơm sợ xanh mặt không dám chậm trễ bỏ chạy hết khỏi quán. Chủ quán cũng thấp thỏm tránh ra xa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Y Thiếu Thiên mang người quay, ủ rũ cúi đầu: “Thật xin lỗi tổng giám đốc, Chúng tôi vô dụng đã để Vương Hạo trốn thoát.”

Đơn Triết Hạo đứng lên, không để ý tới Y Thiếu Thiên, nhấc chân liền rời khỏi quán cơm.

Bọn họ vừa đi khỏi, Vương Hạo liền xuất hiện rất thong dong trong quán cơm. Thật ra hắn không chạy ra ngoài mà là trốn trong phòng bếp. Dù cho Đơn Triết Hạo ngàn tính vạn tính cũng không đoán được hắn và chủ quán là người quen biết cũ.

Chủ quán cũng đi ra “Ông mau chóng rời khỏi đây đi kéo Đơn Triết Hạo quay lại”.

Vương Hạo nhìn chủ quán vốn là chỗ quen biết khi ở cùng binh đoàn đánh thuê cho đến khi hắn đào ngũ thì bị mất liên lạc, “Được rồi, rất cảm ơn ông!”

Chủ quán cười cười nhìn Vương Hạo rời đi, dù sao cũng đã ở Dong Bin Đoàn nên cũng biết giữ nghĩa khí giúp đồng đội lúc

nguy nan. Nhưng rồi hắn không biết nghĩa khí của hắn dùng không đúng chỗ sẽ bị hại chết.

Chủ quán vừa xoay người quay vào trong tiệm thì đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, cả quán cơm nổ tan tành. Trước khi rời đi Vương Hạo đã cài thuốc nổ ở phía trên bình gas là muốn làm cho sạch sẽ một tí, mới không thể để lại chút dấu vết nào. Mặc kệ có rất nhiều người phải chết, đó cũng mục đích của hắn để cho hắn có thêm thời gian bày bố các vụ tiếp theo.

Giản Nhụy Ái ở trong phòng khách nhưng thấp thỏm không yên, đổi kênh tivi liên tục... Không có chương trình nào thu hút được Giản Nhụy Ái, cô lẽo tâng tư còn đang mải lo lắng cho an nguy của Đơn Triết Hạo. Thấp thỏm lo lắng cầm ly trà uống một hớp, lại bắt đầu cầm hộp điều khiển tivi đổi kênh.

Bà nội và Từ Tú Liên đi đến, Từ Tú Liên ngạc nhiên nhìn Giản Nhụy Ái đang cau mày đổi kênh tivi liên tục: “Con làm sao thế? Hạo Hạo đã bình phục rất nhiều mà sao con lại không vui thế này?”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn hai người, sống lưng thảng tắp, định mang chuyện ra nói cho mọi người biết nhưng lại không biết bắt đầu như thế nào nên chỉ ngẩng đầu cười cười. Cô không thể nói cho hai người biết chuyện về Vương Hạo chứ nếu biết thì sẽ khiến bà nội và Từ Tú Liên lo lắng. Giản Nhụy Ái giả vờ vui mừng nói: “Không sao đâu ạ, chỉ là con thấy không có chương trình TV nào hấp dẫn nên rất nhảm chán thôi.”

“Tiểu Nhụy, Hạo đâu?” Bà nội ngồi xuống ghế, nhìn bóng đêm ngoài cửa đã rất muộn rồi mà Đơn Triết Hạo vẫn chưa trở về.

“Anh ấy... anh ấy...” Giản Nhụy Ái không dám nhìn vào mắt bà nội, dù sao Giản Nhụy Ái sẽ không nói dối bà nội. Đang lúc Giản Nhụy Ái bối rối lại nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện ở cửa. Ánh mắt Giản Nhụy Ái sáng lên, trực tiếp vội vàng chạy lại ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo “Hạo,rốt cuộc anh đã trở về rồi, làm em lo lắng đến chết”

Đơn Triết Hạo vòng tay đỡ lấy Giản Nhụy Ái, người được mùi thơm nhẹ nhè của cô khiến anh bớt mệt mỏi, mỉm cười ấm áp “Không sao đâu, anh sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu”

Từ Tú Liên nhìn hai người, cười cười “Mẹ có thấy tình cảm của Hạo nhi và Tiểu Nhụy rất tốt không? Mới một ngày không gặp như cách ba thu, đúng là đôi vợ chồng hạnh phúc”

“Đúng vậy, chúng ta nên rời khỏi đây không bọn họ lại cảm thấy lão nhân gia chúng ta phiền toái.” Bà nội kéo tay Từ Tú Liên đứng dậy muốn rời khỏi.

Giản Nhụy Ái bị hai người trêu chọc như thế, đỏ mặt kêu lên: “Bà nội, mẹ... Chúng con không phải...”

“Tốt lắm, cứ để cho mọi người trong nhà nói vợ chồng chúng ta ân ái thật tốt, em xấu hổ làm gì?” Đơn Triết Hạo nhìn cô vợ nhỏ bé của mình đáng yêu như vậy, mọi phiền não trong lòng cũng vơi bớt.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo cũng đang trêu mình, cúi đầu, mặt khẽ ửng hồng, chợt nhớ tới chuyện Vương Hạo “Mọi chuyện sao rồi? Anh có bắt được Vương Hạo không?”

“Không bắt được hắn” Đơn Triết Hạo chán nản ngồi trên ghế sa lon, vốn tình thế bắt buộc phải bắt được Vương Hạo, lại còn để cho hắn chạy mất, xem ra anh không thể coi thường Vương Hạo được.

Chương 77

ĐƠN TRIẾT HẠO BỊ MỜI ĐẾN ĐỒN CẢNH SÁT

Giản Nhụy Ái ngồi ở bên cạnh ôm lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, trấn an nói: “Hạo, đừng lo lắng quá, người làm chuyện xấu sẽ gặp báo ứng. Vương Hạo làm nhiều chuyện thương thiên hại lý sẽ phải chịu trùng phạt.”

“Đồ ngốc!” Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái vào trong lòng ngực mình, chỉ có người thiện lương như Giản Nhụy Ái mới tin chuyện ác giả ác báo, ở hiền gặp lành.

Đơn Triết Hạo vừa ôm Giản Nhụy Ái vừa đưa mắt xem ti vi.

Đột nhiên trên ti vi xuất hiện bản tin đám cháy dữ dội, người dẫn chương trình thông báo: “Một quán cơm chiên vừa bị nổ tung mấy phút trước, cảnh sát đã đến hiện trường điều tra, hiện tại chưa rõ nguyên nhân do tai nạn hay do người ám sát. Theo suy đoán ban đầu của chúng tôi đến hơn 50% dấu vết tại hiện trường nói là do ám sát. Hơn nữa ở bờ sông cách đó không xa phát hiện tay trái...”

Màn ảnh quay đến phía trên tay trái, Giản Nhụy Ái sợ hãi thét chói tai ba hòn bảy vía không thấy đâu, mặt tái mét nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy, không cần phải sợ.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đang hoảng sợ trong lòng xuất hiện dự cảm chẳng lành. Vuốt tóc an ủi Giản Nhụy Ái.

Trên màn hình TV nói: “Khám nghiệm pháp y đã chứng thực cánh tay trái bên bờ sông là của một tội phạm mới vượt ngục tên Vương Hạo. Cảnh sát đang thi hành tìm vớt xác, vẫn chưa tìm được xác người chết”

Giản Nhụy Ái run lẩy bẩy, ánh mắt đầy lo lắng nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy, em có tin tưởng những chuyện này không phải do người của anh làm không?” Đơn Triết Hạo hiểu rõ Vương Hạo sẽ không tự dung lớn mật xuất hiện ở khu đông người, hắn rõ ràng muốn đỗ tội gài thuốc nổ giết người lên đầu Đơn Triết Hạo.

Tại sao ở hiện trường chỉ có cánh tay trái? Thì ra hắn đều đã tính trước mọi chuyện, ánh mắt Đơn Triết Hạo càng thêm âm trầm, sâu không thấy đáy.

Giản Nhụy Ái lục thần vô chủ, bị hình ảnh tay trái dọa sợ, khẽ nhíu đôi mày thanh tú, chỉ chớp mắt khuôn mặt lại tươi cười: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì em đều sẽ tuyệt đối tin tưởng anh.”

Đơn Triết Hạo đau lòng ôm chặt Giản Nhụy Ái cúi đầu hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Quá muộn rồi, chúng ta đi ngủ đã, chuyện gì cứ để ngày mai nói.”

Giản Nhụy Ái gật đầu đi theo Đơn Triết Hạo lên lầu, cô luôn tin tưởng Đơn Triết Hạo sẽ làm chuyện tốt.

Đây là đêm khó ngủ, cả hai đều trần trọc với tâm sự riêng. Thật lâu đợi Giản Nhụy Ái lại ngủ say, Đơn Triết Hạo ngồi dậy

Xoay người rời khỏi phòng ngủ, đến thư phòng gọi điện thoại chi Y Thiếu Thiên “Đã điều tra như thế nào rồi?”

“Chúng tôi đã điều tra người của tiệm cơm. Có người trong số bọn họ nói nhìn thấy Vương Hạo trốn vào phòng bếp, mà căn bản là không chạy đi. Chủ quán là chỗ quen biết với Vương Hạo. Vương Hạo không muốn che giấu âm mưu và hành tung nên đã gài thuốc nổ cho nổ tung quán cơm. Còn về cánh tay trái, hắn đã học tập thủ pháp tay trái giết người của Mĩ, chính là chém đứt tay trái của mình, làm cho người ta tưởng hắn đã chết rồi.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc, không nghĩ đến Vương Hạo làm việc ác độc như thế, rõ ràng chính hắn đang chạy trốn cảnh sát đuổi bắt, lại có thể đem tội đồ lên đầu Đơn Triết Hạo. Đây là kế sách vẹn toàn một mũi tên bắn trúng hai con chim.

Người này đúng là quái nhân!

Những người dám liều mạng như Vương Hạo sẽ rất nguy hiểm và đáng sợ. Lần đầu tiên trong đời Đơn Triết Hạo có cảm giác bị uy hiếp và thấp thỏm như vậy.

“Y Thiếu Thiên, tiếp tục truy tìm tung tích Vương Hạo. Bây giờ hắn sẽ ẩn nấp kín hơn. Để hắn xuất hiện, chỉ có cách duy nhất là làm theo hành động mà hắn vạch ra. Y Thiếu Thiên hãy tăng cường bảo vệ Tiểu Nhụy và bà nội cùng mọi người trong nhà”. Ánh mắt Đơn Triết Hạo thâm thúy kinh khủng.

Hơn nữa Đơn Triết Hạo đã quyết tâm và nghĩ kỹ đối sách. Mặc kệ phải bỏ ra bao nhiêu sức lực và tiền bạc có phải đào đến ba thước đất thì cũng phải tìm ra Vương Hạo. Đơn Triết Hạo anh sẽ

không cho phép bất cứ ai uy hiếp đến Giản Nhụy Ái hoặc người trong nhà.

Y Thiếu Thiên biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì nên gấp gáp nói: “Tổng giám đốc hãy để tôi làm chuyện này”.

“Không được, nếu cậu làm hắn sẽ không để lộ hành động đâu, hãy tuân thủ mệnh lệnh của tôi.” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói.

“Dạ!”

Sáng sớm ngày hôm sau có một đám cảnh sát đến tìm ngoài cửa nhà họ Đơn, bảo vệ nhà họ Đơn đang cố ngăn cản cảnh sát tiến vào..

Dì Ngọc thấy ồn ào vội chạy đến: “Mọi người đang làm gì thế?”

Vừa sáng sớm đã có nhiều cảnh sát đến nhà, bà nội cũng ngạc nhiên đang được Từ Tú Liên đỡ xuống phòng khách.

Đội trưởng cảnh sát vừa trông thấy hai người cũng vội cúi đầu chào “Chắc hẳn hai người là lão phu nhân và phu nhân nhà họ Đơn, xin cảm phiền hai vị phu nhân mời tổng giám đốc Đơn ra đây vì chúng tôi muốn hỏi một vài chuyện”

“Các người tìm Hạo nhi nhà ta làm gì?” Mặc dù bà nội đã cao tuổi nhưng uy danh vẫn khiến người khác nể vài phần. Bà nội không cần quan tâm ai đang đứng trước mắt mình, chỉ cần không có lợi cho cháu đích tôn của mình thì bà sẽ không khách sáo.

Đội trưởng cảnh sát biết là không thể đắc tội với người của tập đoàn Đơn thị nên khi nhìn thấy khí thế bùng bùng của bà nội cũng không dám nói to mà chỉ thêm khùm num nói: “Chúng tôi đang điều tra vụ án một quán cơm chiên bị nổ và một vụ án giết người nên muốn mời tổng giám đốc Đơn về đồn cảnh sát cung cấp một số thông tin phục vụ điều tra”

“Án giết người? Chuyện này không thể liên quan đến Hạo nhà chúng ta, Hạo sẽ không đi cùng cảnh sát các người đâu, các người mau về đi”. Từ Tú Liên cũng không đồng ý.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy dưới lâu có nhiều cảnh sát đến nên hoảng sợ kéo tay Đơn Triết Hạo “Hạo, bây giờ phải làm thế nào?”. Dù sao Giản Nhụy Ái cũng chưa bao giờ phải đối mặt với cảnh sát đến điều tra nên cứ luống cuống, sợ hãi kéo tay Đơn Triết Hạo mà tự trách bản thân không giúp được Đơn Triết Hạo những lúc khó khăn

Đơn Triết Hạo an ủi nắm tay Giản Nhụy Ái đi xuống, tốc độ của cảnh sát quá chậm để cho anh phải chờ thật lâu. Đơn Triết Hạo thong dong chào bà nội và mẹ như chưa trông thấy các cảnh sát đang đứng đầy phòng khách

“Bà nội, mẹ...”

Từ Tú Liên túm tay Đơn Triết Hạo “Hạo nhi, làm sao con lại xuống đây? Nhanh đi lên phòng cho mẹ, nơi này không có chuyện của con.”

Đơn Triết Hạo vỗ vỗ tay Từ Tú Liên “Mẹ, không có chuyện gì đâu” Quay sang phía cảnh sát hỏi: “Các người đến nhà họ Đơn làm gì?”

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy tổng giám đốc Đơn và mọi người trong nhà. Để điều tra làm rõ vụ án giết người nên chúng tôi muốn mời tổng giám đốc đi theo về đồn cảnh sát?”

“Có thể, đi thôi!” Đơn Triết Hạo nhàn nhạt trả lời.

Cảnh sát không ngờ Đơn Triết Hạo lại đồng ý nhanh như vậy, có chút lúng túng cung kính nói: “Tốt quá, cảm ơn sự phối hợp của Tổng giám đốc Đơn.”

Giản Nhụy Ái trợn to mắt, bởi cô cũng không đoán được Đơn Triết Hạo sẽ đáp ứng yêu cầu của cảnh sát, vội vàng kéo tay Đơn Triết Hạo, trong mắt đã ngân ngắn nước mắt “Hạo...”

Giản Nhụy Ái không muốn Đơn Triết Hạo rời đi, khóc mắt đã đầy nước mắt, mím chặt môi, đáng thương nhìn Đơn Triết Hạo. Chỉ cần Đơn Triết Hạo không muốn đi, cũng sẽ không có người dám ép buộc.

“Em cứ yên tâm, anh không sao đâu, em ở nhà chăm sóc bà nội và mẹ thật tốt chờ anh quay về” Đơn Triết Hạo lau nước mắt cho Giản Nhụy Ái cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô.

Đơn Triết Hạo nghĩ phải nhanh chóng tìm ra Vương Hạo nên chỉ có cách duy nhất là để Vương Hạo nghĩ rằng đã đạt được mục

đích sau đó hắn sẽ buông lỏng cảnh giác. Nhìn Giản Nhụy Ái đang cố nén khóc Đơn Triết Hạo rất đau lòng nhưng anh phải cố gắng kìm nén để hành động.

Giản Nhụy Ái lắc đầu, ôm chặt Đơn Triết Hạo chết sống đều không buông ra.

“Tiểu Nhụy hãy ngoan và buông anh ra. Anh chỉ đến đồn cảnh sát nghỉ ngơi thôi, sẽ không có chuyện gì nên em phải tin tưởng anh được không?”

Nước mắt rơi lã chã đầy mặt, Giản Nhụy Ái cắn chặt môi, không để cho mình khóc thành tiếng, gật đầu một cái, “Vâng, em luôn tin tưởng anh nhưng anh cố gắng về sớm được không?”

“Ừm!” Đơn Triết Hạo thương yêu hôn lên trán Giản Nhụy Ái. Đơn Triết Hạo biết làm như vậy có thể sẽ có mấy ngày không được nhìn thấy, không thể ôm Giản Nhụy Ái cùng ngủ, sẽ khiến bản thân mình chuẩn bị mất ngủ vài đêm.

“Ngoan, em hãy tự chăm sóc thật tốt bản thân và chăm sóc bà nội với mẹ giúp anh”.

Giản Nhụy Ái gật đầu “Em sẽ chăm sóc tốt bà nội và mẹ chờ anh trở về”. Giản Nhụy Ái sẽ không nói nhiều lời cũng không biết nói gì nên chỉ có thể lắng lặng nhìn Đơn Triết Hạo. Sau đó ngồi im lắng không để cho Đơn Triết Hạo lo lắng trước khi ra khỏi nhà.

“Hạo nhi...”

“Hạo nhi...”

“Bà nội với mẹ cứ yên tâm, không có việc gì đâu, con chỉ đến đồn cảnh sát một chút rồi con sẽ về ngay thôi”. Đơn Triết Hạo không thích nói nhiều lời ly biệt, xoay người rời đi.

Chương 78

GIẢN NHỤY ÁI BỊ BẮT CÓC

“Bà nội với mẹ cứ yên tâm, không có việc gì đâu, con chỉ đến đồn cảnh sát một chút rồi con sẽ về ngay thôi”. Đơn Triết Hạo không thích nói nhiều lời ly biệt, xoay người rời đi.

Cảnh sát cũng nhanh chóng rời khỏi nhà họ Đơn, phòng khách lại trở về yên tĩnh. Bà nội nhìn Giản Nhụy Ái hỏi “Tiểu Nhụy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giản Nhụy Ái biết mình không giấu giếm nổi, mới đem chuyện Vương Hạo nói ra. Bà nội nghe xong không trách móc mà còn trấn an Giản Nhụy Ái: “Tiểu Nhụy, không sao đâu, con hãy tin tưởng Hạo sẽ giải quyết tốt mọi chuyện”.

“Đúng vậy, Hạo là người rất thông minh và quyết đoán” Từ Tú Liên cũng an ủi.

Giản Nhụy Ái lau nước mắt trên mặt, gật đầu không nói gì, chỉ thầm trách bản thân mình vô dụng, không an ủi được mọi người còn ngược lại để cho bà và mẹ phải an ủi cô.

Cũng không biết Đơn Triết Hạo đến đồn cảnh sát phải ở lại bao lâu mới có thể quay về nhưng Giản Nhụy Ái tuyệt đối tin tưởng Đơn Triết Hạo đã có kế hoạch đối phó với Vương Hạo rồi nên mới làm những chuyện này.

Mấy ngày trôi qua mà không hề có chút tin tức nào về Đơn Triết Hạo khiến Giản Nhụy Ái thấp thỏm sợ hãi, không biết Đơn Triết Hạo đã xảy ra chuyện gì?

“Mẹ, tại sao ba không đến bệnh viện thăm con? Có phải tại con bị bệnh lâu nên ba không thích Hạo Hạo rồi” Giản Tử Hạo ngây thơ hỏi.

Nghe Hạo Hạo hỏi khiến Giản Nhụy Ái đang mơ mơ màng màng giật mình ổn định tâm trạng, cố gắng tươi cười nhìn Giản Tử Hạo: “Không phải đâu, ba phải đi công tác, chờ lúc ba quay về sẽ lập tức đến thăm con”

“Thật vậy sao?” Giản Tử Hạo hồ nghi nhìn Giản Nhụy Ái, thấy Giản Nhụy Ái gật đầu xác nhận mới tươi cười quay ra nhìn phía ngoài cửa sổ “Mẹ, bọn họ đang làm gì thế?”

“Bọn họ là vệ sĩ được bố trí để bảo vệ mẹ con mình không để cho người xấu bắt nạt chúng ta” Giản Nhụy Ái nhìn hai vệ sĩ im lìm đứng ngoài cửa, lo lắng không biết lúc nào mới bắt được Vương Hạo.

Mỗi ngày đều có hai vệ sĩ cao lớn đứng trong bệnh viện dễ dàng khiến người khác chú ý, mọi người sẽ nghĩ rằng mẹ con Giản Nhụy Ái là người của xã hội đen rồi.

Giản Tử Hạo bùi môi “Mẹ hãy chờ con khoẻ lại con sẽ bảo vệ mẹ mà không cần mấy người đó”.

“Được rồi, con đừng nóng nảy cứ để con bình phục xong rồi sẽ để con bảo vệ mẹ được không?” Giản Nhụy Ái nghe Giản Tử Hạo tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất quan tâm yêu thương cha mẹ khiến cô không khỏi chạnh lòng nhớ tới đứa con đã mất.

Nếu như con còn sống, cũng sẽ thông minh như vậy, dũng cảm giống như Hạo Hạo.

“Mẹ đang nhớ ba à?” Giản Tử Hạo gọi mấy tiếng cũng không thấy Giản Nhụy Ái phản ứng gì “Mẹ lấy cho con xin cốc nước uống...”

“Ồ!” Giản Nhụy Ái giật mình tỉnh lại đến cầm lấy bình nước nhưng không còn nước, “Hạo Hạo ở đây chờ một chút mẹ đi mua nước rồi lập tức quay về.”

“Dạ!” Giản Tử Hạo gật đầu đồng ý.

Vệ sĩ thấy Giản Nhụy Ái muốn đi ra ngoài nên một người liền đi theo để bảo đảm an toàn của cô.

Giản Nhụy Ái đến phòng nước sôi, chuẩn bị lấy xong nước để quay về sớm một chút tránh cho Hạo Hạo lo lắng. Đang mải suy nghĩ, ngoài cửa xuất hiện một bóng đen bị ngã xuống mà không kịp có phản ứng gì sau đó cửa phòng nước liền mở ra.

Giản Nhụy Ái hoảng sợ thét lên, nhìn kỹ người đàn ông mặc y phục của bác sĩ đang tiến về phía cô càng khiến Giản Nhụy Ái khiếp đảm bởi vì hắn không phải ai khác mà chính là Vương Hạo đang bị khắp nơi truy tìm.

Trước mắt là một vùng tăm tối!

Sáng sớm Y Thiếu Thiên đã đi đón Đơn Triết Hạo về nhà. Lần này là len lén trở về, không để người ngoài biết để Vương Hạo tưởng Đơn Triết Hạo bị giam ở đồn cảnh sát khiến hắn sẽ nhanh chóng động thủ.

Bà nội nhìn thấy Đơn Triết Hạo trở về, đặc biệt vui mừng, “Hạo nhi rốt cuộc đã trở về, thật là hù chết bà nội rồi.”

“Không sao đâu bà ạ, Tiểu Nhụy đang ở đâu?” Đơn Triết Hạo mấy ngày không nhìn thấy Giản Nhụy Ái, trong lòng đặc biệt nhớ cô đúng như mọi người thường nói một ngày không gặp như cách ba năm.

“Được rồi, có vợ là lập tức quên bà quên mẹ nha... Vừa vào đến cửa đã tìm Tiểu Nhụy. Tiểu Nhụy đi bệnh viện chăm sóc Hạo Hạo rồi.” Bà nội vui mừng nói.

“Y Thiếu Thiên mau chuẩn bị xe đi bệnh viện.” Đơn Triết Hạo hận không được lập tức nhìn thấy Tiểu Nhụy, được ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực cho đỡ nhớ vì đã mấy ngày không được nhìn thấy cô..

Đơn Triết Hạo cũng cảm thấy mình trúng độc quá sâu, Giản Nhụy Ái giống như cốt tủy trên người không cách nào tách ra được.

Đúng vào lúc này, mới vừa ra khỏi cửa nhà, điện thoại di động của Đơn Triết Hạo đổ chuông, sau khi hắn nghe điện thoại di động,

vốn đang tươi cười lập tức biến thành lạnh lẽo.

Bà nội lo lắng hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đơn Triết Hạo đã không còn tâm trạng để giải thích với bà nội, không nói hai lời xông ra xe, sau đó điên cuồng chạy đến bệnh viện..

Y Thiếu Thiên cũng cảm thấy có chuyện nghiêm trọng, cũng lập tức nhảy lên xe đuổi theo sát Đơn Triết Hạo.

Lập tức trên đường xuất hiện hai chiếc xe sang trọng lao đi vun vút đè nát mọi chướng ngại vật, người đi đường bị dọa sợ nép sát lề đường.

Đứng ở phòng bệnh đám vệ sĩ nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện chỉ cúi gầm đầu xuống không dám ngẩng lên bởi họ biết đó là sai lầm nghiêm trọng khi thực thi nhiệm vụ và sẽ phải nhận hình phạt của Đơn Triết Hạo.

“Ba đã đến thăm Hạo Hạo rồi.” Đơn Triết Hạo muốn mở miệng, chỉ nghe thấy tiếng Giản Tử Hạo trong phòng.

Đơn Triết Hạo ra hiệu cho Y Thiếu Thiên kéo một vệ sĩ đang đứng khuất phía sau, lạnh giọng hỏi: “Tiểu Nhụy bị làm sao?”

Vệ sĩ chỉ cúi đầu, “Thật xin lỗi tổng giám đốc, chúng tôi làm việc không cẩn thận nên không bảo vệ được thiếu phu nhân, tôi cam nguyện chịu phạt.”

“Chuyện đó tôi sẽ xử phạt sau.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo phát ra lửa giận, tay nắm thật chặt thành quả đấm, âm thanh khiến mọi người kinh hãi, “Lập tức đi ra ngoài, tìm Tiểu Nhụy về cho tôi.”

Y Thiếu Thiên chạy đến, cầm tờ giấy thủ hạ đưa cho “Tổng giám đốc Đơn, Vương Hạo để lại tin nhắn.”

“Không thấy người thương yêu thì mày thấy cảm giác như thế nào? Nếu như muốn cứu vợ yêu của mày thì phải một mình mày đến kho hàng xxx thì tao sẽ thả vợ mày về với mày còn nếu không thì cứ để cô ta tùy theo số mệnh đi”

Đơn Triết Hạo hung hăng vứt bỏ tờ giấy, xoay người muốn đến kho hàng xx luôn.

Y Thiếu Thiên đứng trước mặt Đơn Triết Hạo lo lắng nói: “Tổng giám đốc không thể đi đến đó, đó là cái bẫy của Vương Hạo nên tôi sợ...”

“Đừng ngăn cản tôi như vậy, tôi không thể để cho Tiểu Nhụy hoảng sợ. Mọi người tránh ra.” Đơn Triết Hạo lạnh giọng nói, đẩy Y Thiếu Thiên ra, xoay người bỏ đi.

Hai tay Đơn Triết Hạo xiết chặt tay lái, mắt không có chút huyết sắc nào, không nghĩ đến mình lại chậm hơn Vương Hạo một bước, xem ra lại thua Vương Hạo một lần nữa.

Y Thiếu Thiên không yên lòng nhìn Đơn Triết Hạo mở cửa bỏ đi. Một Đơn Triết Hạo thành thực chững chạc nhưng khi gấp phải

chuyện có liên quan đến Giản Nhụy Ái sẽ lập tức mất bình tĩnh không màng đến nguy hiểm cho bản thân.

Y Thiếu Thiên biết mình không có gan để ngăn Đơn Triết Hạo, nhưng có thể đi theo để bảo vệ Đơn Triết Hạo nên vội vàng triệu tập vệ sĩ trong nhà. Lần này nhất định phải đuổi bắt được Vương Hạo để sửa chữa sai lầm của lần trước.

Giản Nhụy Ái đau nhức toàn thân hơi hoi hí mắt, không nhịn được rên rỉ, bản năng muốn đứng lên lại phát hiện mình bị trói chặt, cố gắng mở mắt ra nhìn xung quanh mới thấy mình đã không còn ở bệnh viện, mà đang ở một nơi tối đen như mực. Xung quanh bốc lên mùi vị vô cùng khó ngửi. Tại sao mình lại ở chỗ này? Trong đầu Giản Nhụy Ái thoáng qua hình ảnh Vương Hạo mặc áo trắng đứng ở trước mặt mình, trong lòng thấp thỏm lo âu, có lẽ mình đã bị Vương Hạo bắt cóc, không biết mình đang bị giam ở đâu, còn Vương Hạo chạy đâu rồi?

Giản Nhụy Ái giãy giụa tìm cách cắt sợi dây trói, lại nghe thấy âm thanh tích tích của đồng hồ. Giản Nhụy Ái sợ hãi khi cúi đầu nhìn thấy chân mình có đặt bom hẹn giờ, thời gian đang đếm ngược từng giây trôi qua. Thời gian chỉ còn lại mười phút, phải làm sao bây giờ? Giản Nhụy Ái hoảng sợ nhìn sợi dây trói trên người, muốn cố gắng tháo sợi dây trói tay nhưng càng giãy giụa lại càng cảm thấy bị xiết chặt thêm.

Nước mắt Giản Nhụy Ái tuôn không kìm lại được, chẳng lẽ mình phải chết ở đây sao? Giản Nhụy Ái không muốn chết, nếu cô chết thì Đơn Triết Hạo và Hạo Hạo phải làm thế nào? Ông trời có để cho người nào kịp chạy đến cứu cô không?

Giản Nhụy Ái nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn một mảng tối
đen thùi lùi không có bất cứ động tĩnh gì.

Mỗi một giây trôi qua là hi vọng ít đi một chút và càng cận kề
cái chết gần hơn nhưng Giản Nhụy Ái vẫn hi vọng có thêm một
chút thời gian chờ cho Đơn Triết Hạo kịp có thời gian đến cứu
mình.

Chương 79

Ở LÃN RANH SÔNG CHẾT

Nước mắt Giản Nhụy Ái tuôn không kìm lại được, chăng lẽ mình phải chết ở đây sao? Giản Nhụy Ái không muốn chết, nếu cô chết thì Đơn Triết Hạo và Hạo Hạo phải làm thế nào? Ông trời có để cho người nào kịp chạy đến cứu cô không?

Giản Nhụy Ái nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn một mảng tối đen thùi lùi không có bất cứ động tĩnh gì.

Mỗi một giây trôi qua là hi vọng ít đi một chút và càng cận kề cái chết gần hơn nhưng Giản Nhụy Ái vẫn hi vọng có thêm một chút thời gian chờ cho Đơn Triết Hạo kịp có thời gian đến cứu mình.

Dù cố gắng nghĩ đến người thân có thể đến cứu nhưng dần dần Giản Nhụy Ái cũng mất hi vọng. Chỉ còn chờ cho tiếng đồng hồ tích tích báo hiệu cái chết đang cận kề. Nhưng rồi cửa được mở ra, Đơn Triết Hạo đang đứng ở cửa giống như chiến thần trong huyền thoại.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái vừa nhìn thấy Đơn Triết Hạo, mọi sự cố gắng và kiên trì liền tan rã, nước mắt tuôn như nước suối.

Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang bị trói chặt trên ghế, dưới chân còn có một thứ gì đó đang phát ra tiếng động. Đơn Triết Hạo lo lắng đi tới gần “Tiểu

Nhụy...” Cúi đầu nhìn xuống quả bom đã chạy tới năm phút đồng hồ rồi.

“Hạo mau chạy khỏi nơi này, không cần lo cho em” Giản Nhụy Ái cũng lo sợ nhìn thời gian trên đồng hồ, nước mắt chảy xuống, nếu như thật sự phải chết thì hãy để cho một mình cô chết thôi.

Đơn Triết Hạo ngẩng đầu dịu dàng nhìn Giản Nhụy Ái. Giản Nhụy Ái cũng đau lòng đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo tự tay lau nước mắt cho Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, đừng nói như thế, chúng ta là vợ chồng cùng sinh cùng tử, chẳng lẽ em đã quên lời thề trước mặt cha xứ và mọi người rồi sao?”

“Em luôn nhớ, nhưng...” Giản Nhụy Ái kìm néo nước mắt, không muốn Đơn Triết Hạo gấp chuyện gì bất trắc.

“Đồ ngốc, em không muốn anh gấp chuyện không may thì anh cũng vậy không muốn em gấp chuyện gì nguy hiểm”. Đơn Triết Hạo hôn lên trán Giản Nhụy Ái rồi ngồi xuống im lặng nhìn kỹ quả bom.

Có thể Vương Hạo nghi ngờ Đơn Triết Hạo đã trở về nên cố ý chuẩn bị quả bom này hoặc nếu không thì chính là cố ý muốn hại chết Giản Nhụy Ái. Đơn Triết Hạo cười lạnh, mặc kệ là do cố ý hay là thế nào thì anh đều muốn cùng Vương Hạo chơi tiếp trò chơi do hắn bày ra.

“Không cần cố gắng cười như thế, anh nhanh đi khỏi đây đi...” Giản Nhụy Ái nhìn thời gian sắp hết rồi, nếu như cứ loanh quanh ở đây không chạy đi thì sẽ không kịp. Giản Nhụy Ái vừa lo sợ, vừa kích động hầm hù là muốn Đơn Triết Hạo nhanh rời khỏi vùng nguy hiểm.

Mới vừa rồi Giản Nhụy Ái còn hi vọng Đơn Triết Hạo giống như anh hùng xuất hiện sau đó sẽ cứu mình nhưng bây giờ thấy Đơn Triết Hạo gặp nguy hiểm thì cô lại không muốn có ai đến cứu mình, cứ để một mình mình chịu nguy hiểm mà thôi.

“Tiểu Nhụy, anh sẽ không đi, chết cũng sẽ không đi, nếu như anh bỏ em lại một mình thì anh còn sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng khác nào sống không bằng chết.” Đơn Triết Hạo không ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái mà chỉ nhìn kỹ quả bom, dù sao đã lăn lộn nhiều năm đã từng nhìn thấy nhiều loại bom nhưng chưa bao giờ phá bom thôi.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái nhìn khuôn mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo đang đăm chiêu tìm cách khống chế quả bom cũng thấy hấp dẫn mê người.

“Đừng khóc” Đơn Triết Hạo dịu dàng dỗ dành “Thật xin lỗi, tại anh không chăm sóc và bảo vệ em cẩn thận nên đã để cho em phải sợ hãi”

“Không phải, mọi chuyện không liên quan đến anh” Giản Nhụy Ái cắn môi, kìm chế lo lắng trong lòng, kiên cường nói: “Hạo, chúng ta cùng nhau đánh cược với số phận một lần.”

Nhin thời gian chỉ còn lại mấy giây. Cứ như vậy trôi qua thì phải chết là chuyện không thể nghi ngờ, Đơn Triết Hạo ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, hai người bốn mắt nhìn nhau, kiên định nói “Tiểu Nhụy, anh biết em là người dũng cảm, em hãy nguyện ý tin tưởng anh.”

“Em luôn tin tưởng anh mà.” Giản Nhụy Ái liều mạng gật đầu, rất sợ Đơn Triết Hạo không biết ý của nàng.

Thật ra sau lưng Đơn Triết Hạo đã ướt đẫm mồ hôi, lòng bàn tay cũng nhơm nhớp chảy mồ hôi. Trong hai dây női phải cắt bỏ một dây, cơ hội sống sót cho cả hai chỉ có năm mươi phần trăm. Nếu như cắt sai dây thì cả hai đều phải rời khỏi thế giới này.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn em đã tin tưởng anh.”

Đơn Triết Hạo cầm kéo lên nhìn chằm chằm vào dây dẫn màu đen, kéo trong tay nâng lên mà còn chưa dám dứt khoát cắt xuống. Cuối cùng cũng quyết định cắt đứt sợi dây màu đen.

Giản Nhụy Ái không dám mở mắt, tim nhảy thình thịch sợ hãi, chờ mấy giây trôi qua, không có động tĩnh gì xảy ra, Giản Nhụy Ái hé mắt nhìn thấy Đơn Triết Hạo ướt đẫm mồ hôi.

Giản Nhụy Ái không thể tin được bản thân mình còn sống, cả người kích động run rẩy.

Đơn Triết Hạo vừa cởi dây trói cho Giản Nhụy Ái vừa động viên cô “Tiểu Nhụy, chúng ta không chết rồi”.

“Hạo...” Giản Nhụy Ái lao vào ngực Đơn Triết Hạo “Cám ơn anh...”

Giản Nhụy Ái không kìm né được òa khóc, Đơn Triết Hạo không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm chặt Giản Nhụy Ái để cho cô khóc. Đơn Triết Hạo biết hôm nay Giản Nhụy Ái đã trải qua nỗi sợ hãi tột cùng trong cuộc đời cô.

Vốn dĩ Giản Nhụy Ái là cô gái bình thường chưa bao giờ phải trải qua sợ hãi, gian khổ nhưng khi đi cùng với anh thì cô sẽ phải chịu đựng nhiều bất trắc và nỗi sợ kinh hồn bạt vía.

Đơn Triết Hạo càng thấy thương Giản Nhụy Ái nhiều hơn: “Tiểu Nhụy, chúng ta không sao rồi, em đừng khóc nữa”

“Hạo, em yêu anh, em rất yêu anh, mới vừa rồi em thật sợ bị mất anh, em sợ không còn được nhìn thấy anh”

Giản Nhụy Ái cả người cũng run rẩy, sau khi trải qua tột cùng nỗi sợ đối mặt với cái chết đã không còn che giấu tâm tình của bản thân mình, trong đầu chỉ suy nghĩ về Đơn Triết Hạo, không còn thấy xấu hổ bày tỏ toàn bộ tình yêu của mình dành cho Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng thấy Giản Nhụy Ái nước mắt đầy mặt thô lộ tình cảm, giọng nói mang theo nhiều thương yêu: “Đồ ngốc, anh sẽ không để cho em không thấy anh... anh sẽ luôn ở bên cạnh em”

Giản Nhụy Ái nước mắt lại trào ra, vòng tay của Đơn Triết Hạo vô cùng ấm áp, Giản Nhụy Ái thích nhất lòng ngực của Đơn Triết Hạo, mùi vị trên người Đơn Triết Hạo có thể khiến tâm tình của Giản Nhụy Ái bình yên không còn hoảng sợ.

©DĐLQĐ

Bỗng nhiên điện thoại di động đổ chuông, Đơn Triết Hạo mở điện thoại, cảm thấy có chuyện chẳng lành nên lo lắng: “Bà nội!”

“Hạo, Tiểu Nhụy có làm sao không?”

Trong loa nghe rõ hơi thở không bình thường của bà nội khiến Đơn Triết Hạo nhíu chặt lông mày, trong đầu thoáng qua ý nghĩ kinh khủng khiến cả người run rẩy, tóc gáy dựng ngược cả lên.

Đơn Triết Hạo vừa định nói chuyện nhưng đầu dây bên kia bà nội bắt đầu run run lên tiếng “Hạo, bà biết cháu sẽ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Nhụy. Cháu hãy đồng ý với bà nội, nếu như bà nội không còn trên nhân thế nhưng các cháu sẽ sống hạnh phúc, không cần để ý đến bọn người xấu mà bị ảnh hưởng. Bọn họ có làm chuyện gì xấu xa đối với các cháu thì cũng bởi ghen ty với tài hoa của các cháu. Với loại người như vậy thì không nên hận bọn họ làm gì mà nên thương hại và bỏ qua cho bọn họ...”

“Bà nội, đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?” Đơn Triết Hạo vô cùng lo lắng, tay cầm điện thoại di động cũng run lẩy bẩy.

Giản Nhụy Ái bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Đơn Triết Hạo đăm đăm, lo lắng nhìn điện thoại di động, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhất định bà nội gấp chuyện không may mới có thể khiến cho

Đơn Triết Hạo run rẩy lo lắng như thế, nghĩ tới khả năng Vương Hạo gây ra chuyện với bà nội khiến Giản Nhụy Ái sợ hãi tim đập thình thịch.

“Hạo đừng nói gì cả hãy nghe bà nội dặn vài điều. Cháu và Tiểu Nhụy cùng cha mẹ phải cố gắng sống thật hạnh phúc hòa thuận, không nên báo thù thay bà nội nghe không? Cháu hãy đồng ý với bà nhé.”

Điện thoại truyền đến tiếng thở khó nhọc đứt quãng, tay Đơn Triết Hạo run rẩy đánh rơi cả điện thoại, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm, bần thần không phản ứng nổi mắt chùng chùng mở lớn không nhìn thấy tiêu cự.

Giản Nhụy Ái đau lòng nhìn Đơn Triết Hạo đang khiếp sợ, lo lắng nói: “Hạo...”

Đơn Triết Hạo vừa ôm thật chặt Giản Nhụy Ái vào trong ngực vừa run rẩy. Giản Nhụy Ái cũng biết tâm tình của Đơn Triết Hạo đang bị kích động nên cứ để cho anh ôm cô như muốn bẻ gãy xương đợi anh bình tĩnh lại.

Chương 80

TẤT CẢ MỌI NGƯỜI ĐAU LÒNG

Lợi dụng lúc Y Thiếu Thiên điều động vệ sĩ đi cứu viện Đơn Triết Hạo, nhà họ Đơn buông lỏng cảnh giác nên Vương Hạo đến bắt cóc bà nội đem đi. Khi mọi người đã lật tung mọi ngóc ngách trong nhà họ Đơn để tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy bà nội bị thương và hôn mê ở rìa sau nhà.

Mặc dù được đưa đến bệnh viện nhưng do mất máu quá nhiều đến Hoa Đà tái thế cũng chẳng thể cứu được. Bà nội qua đời, cả nhà họ Đơn đều vô cùng thương tiếc nhưng đau lòng nhất chính là Đơn Triết Hạo bởi từ nhỏ đã được bà nội chăm sóc dạy dỗ. Cả ngày đau khổ, giam mình trong phòng không màng đến mọi chuyện xung quanh.

Giản Nhụy Ái lo lắng Đơn Triết Hạo quá đau lòng không chịu ăn uống gì sẽ bị ốm và đói bụng nên đã nấu cháo bưng lên phòng. Đầu cửa phòng mở ra Đơn Triết Hạo đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm phía bên ngoài, dưới sàn nhà đầy tàn thuốc lá. Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng, không nghĩ đến mình vốn là người có thể nắm giữ sinh mạng của nhiều người mà lại không bảo vệ được bà nội.

Cửa phòng mở ra, khói thuốc mù mịt, Giản Nhụy Ái bị sặc khói rất khó chịu nhưng vẫn cố gắng kìm tiếng ho để bước vào nhưng lại bị Đơn Triết Hạo lạnh lẽo gọi lại: “Đừng ai vào đây”

Giản Nhụy Ái đau lòng nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo, đem cháo đặt lên bàn. Vừa đặt xong bát cháo đã lại nghe thấy Đơn Triết Hạo giận dữ gào rống: “Mau ra khỏi đây, hãy để cho tôi được yên tĩnh”

Giản Nhụy Ái dịu dàng bước lại gần: “Hạo, em là Tiếu Nhụy đây. Hãy để em ở cùng anh được không?”

Đơn Triết Hạo không muốn để Giản Nhụy Ái nhìn thấy mình yếu đuối đau lòng nên vẫn khàn khàn hầm hừ: “Đừng đến đây nữa”

Bà nội chết là một đả kích trí mạng với Đơn Triết Hạo khiến cho anh mất hết lý trí. Từ một người vô cùng ngao mạn, tự tôn mà chỉ biết trốn tránh mọi người tự mình đối mặt với nỗi đau. Giản Nhụy Ái chưa từng thấy Đơn Triết Hạo như thế bao giờ nên càng đau lòng, nước mắt rơi đầy mặt, nhẹ nhàng nói: “Hạo, anh hãy cố gắng lên, bà nội đã không còn bên cạnh chúng ta nhưng em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, anh đừng quá bi thương như thế nữa. Em cầu xin anh đấy”

Thân thể Đơn Triết Hạo run lẩy bẩy, tâm tình có chút bi thương, hai mắt đỏ hoe, quay lại nhìn Giản Nhụy Ái đang khóc lại khiến Đơn Triết Hạo vừa đau lòng vừa cảm kích ôm lấy Giản Nhụy Ái, nghẹn ngào nói: “Tiếu Nhụy, cảm ơn em...”

Nghẹn ngào Đơn Triết Hạo vừa ôm vừa gọi tên mình khiến Giản Nhụy Ái cũng ôm chặt lấy Đơn Triết Hạo mà khóc to. Lồng ngực của Đơn triết Hạo vẫn dịu dàng như vậy, toàn thân được bao quanh hơi thở ấm áp, tâm tình của Giản Nhụy Ái từ từ bình tĩnh lại, gương mặt có chút vui mừng bởi Đơn Triết Hạo đã không thể dỗ

dàng gục ngã, đã bước qua một phần nỗi đau mất đi người thân yêu nhất.

Giản Nhụy Ái cũng rất đau lòng trước cái chết của bà nội nhưng vẫn phải cùng Đơn Triết Hạo vượt qua, nhẹ nhàng nói: “Hạo, bà nội luôn mong chúng ta sống thật tốt, cho nên chúng ta không thể để bà nội thất vọng được. Em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh cùng anh vượt qua mọi chuyện trong cuộc sống sau này”.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái thật chặt vào trong lòng. Tiểu Nhụy luôn là người mà anh quan tâm chăm sóc. Cái chết của bà nội là đả kích quá lớn đối với Đơn Triết Hạo. Trước đây anh luôn kiêu ngạo cảm thấy không ai là đối thủ của mình và mình sẽ bảo vệ tốt mọi người trong nhà. Đến lúc này mới thấy năng lực của mình không đủ để bảo vệ chăm sóc mọi chuyện cho mọi người thân yêu.

Cho nên Đơn Triết Hạo không thể tiếp tục chìm đắm trong đau lòng oán trách bản thân mà phải trở lên mạnh mẽ, là chỗ dựa tin cậy cho mọi người trong nhà, Vương Hạo là kẻ thù không đội trời chung.

Suy nghĩ thông suốt, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, giọng nói Đơn triết Hạo cũng dịu dàng hơn: “Có Tiểu Nhụy luôn bên cạnh anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì chúng ta đều luôn sánh vai cùng nhau vượt qua. Anh yêu em, rất yêu em...”. Nhìn Giản Nhụy Ái luôn lo lắng vì mình nên Đơn Triết Hạo không cần che giấu tình cảm của mình dành cho giản Nhụy Ái.

“Với bộ dáng như bây giờ nếu anh chịu ăn ít cháo này mới là yêu em nhiều nhất” Giản Nhụy Ái vội vàng bưng tô cháo đến trước mặt Đơn Triết Hạo, cả ngày không ăn gì nhất định sẽ đói vô cùng.

Đơn Triết Hạo đã nghĩ thông suốt mọi chuyện trong lòng rồi, nhưng vẫn không có khẩu vị ăn cơm, “Anh không muốn ăn, em bụng ra đi.”

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ cự tuyệt, vội để tô cháo xuống chạy đến lôi kéo Đơn Triết Hạo ngồi lên giường: “Anh là người sắt à; đã ba ngày anh không ăn uống gì thì làm sao có thể không đói bụng. Anh phải ăn uống đầy đủ mới hơi sức mà suy nghĩ cách đối phó với Vương Hạo chứ”

Đơn Triết Hạo ngồi ở trên giường, thân thể anh vốn cao lớn hơn Giản Nhụy Ái mà bây giờ giống như đứa nhỏ chịu giáo huấn, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang bùi mê nghĩ cách khiến anh chịu ăn uống trông thật đáng yêu.

Gặp chuyện không vui nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của Giản Nhụy Ái sẽ giống như bị gió cuốn đi trong nháy mắt. Nếu Giản Nhụy Ái biết điều này có khi lại nghĩ anh bị dở hơi.

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo không muốn ăn, khẽ cau mày, cầm muỗng múc một miếng cháo đặt ở khóe miệng thổi mấy cái đưa đến trước mặt Đơn Triết Hạo cao giọng nói: “Há mồm ra!”. Nếu Đơn Triết Hạo không chịu tự giác ăn thì cô sẽ chủ động bắt anh phải ăn uống chút gì đó chứ không thể để anh tiếp tục nhịn đói nữa.

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng Giản Nhụy Ái cũng không biết tại sao liền nghe lời há mồm ăn cháo đang được Giản Nhụy Ái đút cho.

Từ nhỏ lớn lên chưa từng được ai tỉ mỉ đút thức ăn cho ăn, ánh mắt chàm chàm nhìn gương mặt trắng nõn của Giản Nhụy Ái thấy cô vì mình mà lo lắng không ngại tỉ mỉ đút thức ăn cho mình khiến tâm tình của anh cảm thấy thật ấm áp món cháo trở nên vô cùng ngon.

Rốt cuộc Giản Nhụy Ái đã đút xong toàn bộ tô cháo cho Đơn Triết Hạo mới an tâm cầm chén rời đi. Ra cửa lại thấy Y Thiếu Thiên đang buồn bã đứng đó liền cười cười nhìn về phía Y Thiếu Thiên. Y Thiếu Thiên đang tự trách bản thân mình có lỗi với nhà họ Đơn, là do bản thân mình bất cẩn không bảo vệ được nhà họ Đơn, hại chết bà nội.

Ngoài ra còn có cả Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi cũng đứng đó vừa nhìn thấy Giản Nhụy Ái bước ra vội vàng xúm lại kéo tay Giản Nhụy Ái hỏi “Hạo nhi sao rồi con?”

Giản Nhụy Ái giơ chén trong tay lên cho mọi người nhìn, nói: “Không sao rồi, Hạo đã ăn hết tô cháo con mang vào rồi”.

Nghe Giản Nhụy Ái nói như vậy Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi cùng mọi người trong nhà mới thở phào yên tâm.

“Cha mẹ không cần lo lắng, Hạo là người thông minh kiên cường như vậy sẽ nhất định không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái động viên mọi người.

Đơn Mộ Phi nhìn Giản Nhụy Ái, khóc mắt tràn ngập nước mắt “Cám ơn Tiểu Nhụy.”

“Cha đừng nói lời khách sáo, những chuyện này đều là chuyện con phải làm”. Giản Nhụy Ái không có cảm giác mình đang giúp Đơn Mộ Phi bởi Đơn Triết Hạo là người yêu, cũng là chồng của cô nên cô muốn chia sẻ quan tâm mọi chuyện với anh.

Từ Tú Liên vùi đầu vào ngực Đơn Mộ Phi, nước mắt chảy dài, lẩm bẩm nói: “Nếu như tôi đi tía hoa cùng với mẹ thì có lẽ mẹ sẽ không bị Vương Hạo bắt đi, cũng sẽ không xảy chuyện như vậy. Là tôi đã hại chết mẹ...”

Đơn Mộ Phi vỗ nhẹ lưng Từ Tú Liên, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà cố kìm nén nước mắt, nhẹ nhàng trần an nói: “Đừng khóc, đều không phải là lỗi của chúng ta, đó là lỗi của Vương Hạo, chúng ta phải cùng nhau vượt qua nỗi đau mất mẹ không thể để cho mẹ thất vọng.”

Giản Nhụy Ái không biết nên nói cái gì. Bà nội qua đời, khiến rất nhiều người đau lòng, có thể cần phải rất nhiều thời gian mới hàn gắn được vết thương này. Lần này Vương Hạo đã trả thù trên nỗi đau đến xương tủy của nhà họ Đơn.

Giản Nhụy Ái cầm khăn giấy đưa cho Từ Tú Liên lau nước mắt, dịu dàng nói: “Mẹ, chúng ta đừng khóc lóc và tự trách bản thân được không? Để chúng ta đưa bà nội đến với tổ tiên còn chúng ta sẽ kiên cường sống tiếp phần còn lại của cuộc sống, chúng ta luôn luôn thương nhớ bà nội.”

Từ Tú Liên nhìn Giản Nhụy Ái đã từng bị mình hăm hại nhiều lần, đến khi nhà họ Đơn xảy ra chuyện thì Giản Nhụy Ái lại là người thu vén an ủi động viên mọi người nên trong lòng đặc biệt

xấu hổ, ôm lấy Giản Nhụy Ái rung rung nói: “Cám ơn con, cám ơn Tiếu Nhụy...”

“Mẹ đừng khóc nữa, chúng ta phải vui vẻ kéo không sẽ khiến Hạo lo lắng” Giản Nhụy Ái thiện lương nói, “Về sau chúng ta phải cẩn thận một chút, không để cho Vương Hạo có cơ hội bắt được nếu không Hạo sẽ bị nguy hiểm”

“Đúng, Tiếu Nhụy nói rất đúng” Đơn Mộ Phi nhìn Giản Nhụy Ái tuy bề ngoài yếu đuối mềm mại nhưng lại có ý chí kiên cường, dũng cảm.

Chương 81

CHUYỆN VUI MỪNG NHẤT

“Mẹ đừng khóc nữa, chúng ta phải vui vẻ kéo không sẽ khiến Hạo lo lắng.” Giản Nhụy Ái thiện lương nói, “Về sau chúng ta phải cẩn thận một chút, không để cho Vương Hạo có cơ hội bắt được nếu không Hạo sẽ bị nguy hiểm”

“Đúng, Tiểu Nhụy nói rất đúng” Đơn Mộ Phi nhìn Giản Nhụy Ái tuy bề ngoài yếu đuối mềm mại nhưng lại có ý chí kiên cường, dũng cảm.

Đơn Triết Hạo dựa vào ghế, nhắm mắt lại để cho tâm trạng bình tĩnh lại, dưới sự uy hiếp của Giản Nhụy Ái đã ăn uống một tô cháo nên thể lực cũng được khôi phục thật nhiều.

“Tổng giám đốc Đơn...” Y Thiếu Thiên cúi đầu, đều là do bất cẩn mới để cho Vương Hạo có cơ hội hại chết bà nội, là bản thân mình gián tiếp hại chết bà nội. Thế nên Y Thiếu Thiên hắn phải chịu tội, đưa thư từ chức đến trước mặt Đơn triết Hạo. “Thật xin lỗi tổng giám đốc”

Đơn Triết Hạo lạnh lùng nhìn Y Thiếu Thiên, chuyện lần này do Y Thiếu Thiên bất cẩn nhưng đó cũng không hoàn toàn do lỗi của Y Thiếu Thiên bởi Y Thiếu Thiên làm vậy cũng vì lo lắng cho an nguy của anh.

“Hãy giữ lại thư từ chức của cậu, tôi không đồng ý”.

Chuyện lần này Y Thiếu Thiên làm chưa đúng nhưng là cánh tay đắc lực bên cạnh mình, có công lớn hơn tội hơn nữa anh đã hứa với chị của Y Thiếu Thiên sẽ chăm sóc hắn, cho nên Đơn Triết Hạo càng sẽ không để Y Thiếu Thiên từ chức.

“Tổng giám đốc...” Y Thiếu Thiên ngân ngấn nước mắt dù biết người đàn ông không nên để nước mắt rơi, nhưng vẫn không nhịn được.

Đơn Triết Hạo đã cho Y Thiếu Thiên có cảm giác đang được chị gái thương yêu nếu không có chuyện xấu xảy ra chị gái là người sẽ luôn bên cạnh chăm sóc mình. Bây giờ Đơn Triết Hạo là người quan trọng nhất trong lòng mà mình lại không bảo vệ tốt, nên thấy không còn thể diện ở lại tập đoàn Đơn thị.

“Tôi sẽ tiếp tục ở lại tập đoàn chờ bắt được Vương Hạo, tôi sẽ tự động chào từ giã.” Y Thiếu Thiên kiên định nói. Y Thiếu Thiên biết mình nên nhận hình phạt xứng đáng cho việc làm bất cẩn thiếu suy tính của mình.

Đơn Triết Hạo không muốn nói nhiều, ánh mắt lạnh lẽo, gật đầu một cái nheo mắt hỏi: “Ở hiện trường có tìm được manh mối gì không?”

Y Thiếu Thiên lắc đầu “Hiện trường bị xử lý rất sạch sẽ, không có dấu vết gì, Vương Hạo đã xóa sạch mọi chứng cứ rồi.”

“Đi xem camera theo dõi” Đơn Triết Hạo đứng dậy đi tới phòng theo dõi camera quan sát, biệt thự nhà họ Đơn được theo dõi chặt chẽ, chỉ có một số góc chết mới không có camera theo dõi

được. Nếu như Vương Hạo xuất hiện thì chắc chắn camera theo dõi của biệt thự phải ghi nhận được.

Thời điểm hai người bước đến phòng theo dõi, người giám sát camera vội vàng đứng lên, Đơn Triết Hạo ra hiệu cho bọn họ đi ra ngoài.

Đơn Triết Hạo ngồi xuống ghế, nhìn mười màn ảnh hiện ra trước mắt. Y Thiếu Thiên biết biệt thự nhà họ Đơn vô cùng lớn, sẽ không dễ dàng tìm kiếm được thông tin mà hai người đang cần. Rất nhiều hình ảnh được kiểm tra nhưng vẫn chưa có hình ảnh của Vương Hạo trong camera theo dõi.

Y Thiếu Thiên đang xem camera theo dõi ở nhà bếp bỗng thấy có người đang xách đồ ăn, ánh mắt có vẻ quái dị. Nhìn thật kỹ màn ảnh, lại nhìn thấy người đó đội cái mũ lưỡi trai che gần hết gương mặt, dáng người rất giống Vương Hạo.

“Tổng giám đốc, đã nhìn thấy hình ảnh của Vương Hạo”.

Đơn Triết Hạo sắc bén nhìn Vương Hạo giả dạng người đưa đồ ăn lén vào nhà họ Đơn, lông mày càng lúc càng nhíu chặt, khéo miệng mỉm cười châm chọc, không ngờ Vương Hạo dễ dàng lừa gạt đi vào bên trong nhà họ Đơn như vậy.

“Gọi người đưa đưa đồ ăn đến.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo ra lệnh.

Trời cao không phụ người có lòng, rốt cuộc người đưa đồ ăn cũng phải nói ra địa chỉ của Vương Hạo, thì ra Vương Hạo căn bản

là không có đi xa, vẫn ở bên cạnh bọn họ.

Đơn Triết Hạo lông mày cau chặt, mỗi tình huống đối đầu nhau đều bị thu trước mưu kế qui quyết của Vương Hạo. Nhưng lần này nhất định sẽ không thất thủ, nhất định phải chính tay anh tóm được hắn để báo thù.

“Tổng giám đốc, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Y Thiếu Thiên vội hỏi, muốn tự tay bắt được Vương Hạo báo thù cho bà nội.

“Tìm vài người theo dõi thật kỹ Vương Hạo một thời gian, nắm rõ hành tung của hắn rồi tìm cơ hội ra tay. Lần này dù có phải trả giá cao thế nào tôi cũng muốn bắt được Vương Hạo, tuyệt đối không để thất bại cho hắn chạy thoát”. Đơn Triết Hạo lạnh lùng giao phó.

Y Thiếu Thiên nghe Đơn Triết Hạo giao phó, trong lòng bừng bừng khí thế sẵn sàng xông pha, quyết tâm cam kết: “Vâng, chúng ta sẽ bắt được Vương Hạo”. Y Thiếu Thiên đứng thẳng tắp lưng như đang tuyên thệ lời thề. Xoay người rời đi, ánh mắt kiên định, muốn mau chóng có cơ hội được báo thù, cả người tràn đầy khí thế bắn ra bốn phía.

Từ khi bà nội xảy ra chuyện, Đơn Triết Hạo cảm thấy nhà họ Đơn không đủ an toàn nên đã tăng cường số lượng vệ sĩ, hơn nữa toàn là vệ sĩ chuyên nghiệp đẳng cấp cao nhất.

Hôm nay là ngày Giản Tử Hạo xuất viện, ba người vui vẻ ngồi ở phía sau xe.

“Ba, cuối cùng con đã được xuất viện, ba nên thưởng cho Hạo Hạo một phần thưởng gì đó đi” Giản Tử Hạo vừa kiêu ngạo vừa làm nũng đòi hỏi xong, nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn đẹp trai hơn cả diễn viên của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo vui mừng ôm Giản Tử Hạo tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại dẻo miệng, hôn lên trán cậu bé một cái rồi sảng khoái đồng ý “Được thôi, cho con tự chọn quà”.

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo thật là khéo léo, từ khi biết bà nội qua đời, sợ Đơn Triết Hạo sẽ đau lòng khổ sở, mặc dù trong lòng đặc biệt tưởng nhớ bà nội, cũng không nhắc một câu nào liên quan đến bà nội trước mặt Đơn Triết Hạo.

Một đứa bé thật thông minh lại khéo hiểu lòng người, sớm hiểu chuyện khiến cho Giản Nhụy Ái có chút thương tâm.

Nhin hai người vui vẻ nói chuyện, Giản Nhụy Ái mỉm cười, vui mừng nhìn bọn họ, đây là lần vui vẻ đầu tiên của Đơn Triết Hạo sau khi bà nội qua đời. Giản Nhụy Ái lấy ra mô hình xe đua Bentley đưa cho Giản Tử Hạo “Hạo Hạo xem có thích mô hình xe này không?”. Có thể do chịu ảnh hưởng của Đơn Triết Hạo nên Giản Tử Hạo vô cùng thích xe, vừa nhìn thấy mô hình xe số lượng bản hạn chế Giản Tử Hạo sáng mắt, mỉm cười rực rỡ, “Cám ơn mẹ, con thật rất thích nha”. Vừa nói vừa ôm lấy Giản Nhụy Ái hôn lên mặt cô một cái thật kêu.

Đơn Triết Hạo ghen tỵ nói: “Chẳng lẽ Hạo Hạo không yêu ba sao?”

“Có chứ, tại sao lại không thương ba được? Con vô cùng yêu ba” Giản Tử Hạo cũng hôn thật mạnh lên mặt Đơn Triết Hạo một cái, rồi mở miệng nói: “Ba có nhiều tiền hơn mẹ, có thể mua cho con nhiều đồ chơi hơn”

Giản Nhụy Ái nghe Giản Tử Hạo giải thích, quả thật khóc dở khóc dở cười, xem ra Giản Tử Hạo thật là tính toán tỉ mỉ “Tiểu tử, xem ra con chỉ nói ngoài miệng, chờ đến khi về nhà mẹ sẽ lấy hết tiền của ba không cho ba còn tiền đi mua đồ cho con nữa”

“Không được!” Đơn Triết Hạo và Giản Tử Hạo cùng kêu lên nói.

Giản Nhụy Ái xem mình ở nhà càng lúc càng không còn địa vị, ánh mắt nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, giả bộ uất ức nói: “Xem ra Hạo yêu tiền hơn yêu em rồi, có chút tiền cũng không muốn cho.”

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo khẽ cau mày nghe Giản Nhụy Ái ca thán, mặc dù biết Giản Nhụy Ái giả vờ nhưng không thể không quan tâm đến Giản Nhụy Ái. Xem ra Đơn triết Hạo phải chịu thua Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, tiền của anh đều là để dành cho em và Hạo Hạo, nếu như anh có chuyện không may thì số tiền đó vẫn đủ cho hai người sinh sống...”

“Hạo, em không muốn nghe anh nói điềm xấu, phi phi... Đều ném hết đi.” Giản Nhụy Ái ngân ngắn ngược mắt hầm hừ.

Chương 82

SỢ BÓNG SỢ GIÓ

Khi nào Vương Hạo còn chưa bị bắt thì trong lòng Giản Nhụy Ái chưa thể yên tâm lại nghe Đơn Triết Hạo nói như vậy càng thêm không chịu nổi. Dù là nói giỡn cũng không được, nếu Đơn Triết Hạo xảy ra chuyện thì cuộc đời của Giản Nhụy Ái sẽ vô cùng đen tối và đau khổ.

Đơn Triết Hạo kinh ngạc nhìn Giản Nhụy Ái ngân ngấn nước mắt, mỉm cười an ủi “Em yên tâm, anh sẽ không để xảy ra chuyện gì, sẽ luôn luôn bảo vệ em, vừa rồi anh nói chỉ là giả thiết mà thôi.”

“Giả thiết cũng không được, em không muốn nghe những lời này.” Giản Nhụy Ái không đồng ý, tốt nhất là đừng nói gì những lời dự đoán điềm xấu.

“Được rồi...” Đơn Triết Hạo cách Giản Tử Hạo với tay vuốt ve gương mặt Giản Nhụy Ái muốn lau nước mắt trên mặt cô “Về sau anh sẽ không nói điều gì để cho em đau lòng cho nên em đừng khóc nữa nếu không sẽ giống mặt mèo đấy”

Giản Tử Hạo cũng không nhịn được lên tiếng: “Tốt lắm, hai người làm cha mẹ cũng nên suy tính đến cảm thụ của con trai chứ, con đang rất xấu hổ ngồi ở giữa hai người đây.”

Giản Nhụy Ái lập tức cảm thấy choáng váng, giơ tay cốc lên đầu Giản Tử Hạo “Vật nhỏ, không cho nói hươu nói vượn.”

Ba người đang vui vẻ hạnh phúc trò chuyện, điện thoại di động của Đơn Triết Hạo đổ chuông, nhìn điện thoại di động hiển thị số điện thoại của đội trưởng đội vệ sĩ gọi đến khiến lóng máy Đơn Triết Hạo khẽ nhíu chặt cưng vội vàng mở máy.

“Thưa tổng giám đốc đã tìm được chỗ ở của Vương Hạo, cũng xác định rõ xung quanh. Hắn vừa đi vào phòng, chỉ cần có lệnh của tổng giám đốc thì chúng tôi lập tức đi vào bắt người.”

“Được, bắt sống hắn cho tôi” Đơn Triết Hạo nghiêm giọng phát lệnh, rốt cuộc có thể tìm bắt được Vương Hạo rồi.

Giản Nhụy Ái ngồi thẳng lưng nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, hiện tại tên tuổi Vương Hạo đã là từ nhạy cảm trong nhà họ Đơn, ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình mỗi người trong nhà.

“Không sao đâu” Đơn Triết Hạo tắt điện thoại, quay lại dịu dàng nói. Những chuyện này Đơn triết Hạo cũng không muốn cho Giản Nhụy Ái biết, không muốn làm Giản Nhụy Ái lo lắng.

Giản Tử Hạo ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo tò mò hỏi: “Có chuyện gì thế ba?”

“Không sao, trẻ con không cần lo chuyện của người lớn, con cứ tiếp tục chơi đồ chơi của con đi” Đơn Triết Hạo vuốt ve tóc Giản Tử Hạo.

Giản Tử Hạo là đứa bé ngoan, bị mô hình xe đua số lượng hạn chế dụ hoặc nên cũng không thấy có hứng thú nghe chuyện người lớn đang nói, cúi đầu tự lo chơi trò chơi.

Giản Nhụy Ái không dễ bị dụ hoặc như Giản Tử Hạo, cô muốn cùng Đơn Triết Hạo đối mặt với Vương Hạo bất kể hắn có độc ác qui quyết kinh khủng đến đâu cô đều sẽ không sợ.

Mà Đơn Triết Hạo lại chỉ thích giấu giếm không muốn nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra. Đơn Triết Hạo cho là như vậy là suy nghĩ cho Giản Nhụy Ái nhưng không biết đó không phải là điều cô cần nên nghiêm túc nói: “Anh đừng che giấu với em. Em có quyền biết.”

Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt kiên quyết của Giản Nhụy Ái. Anh không muốn nói cho Giản Nhụy Ái biết, chính là sợ Giản Nhụy Ái sẽ suy nghĩ lung tung, nhưng lại thấy cô lo lắng hơn nên cũng nói ra “Y Thiếu Thiên đã tìm được chỗ ẩn náu của Vương Hạo, bây giờ chuẩn bị bắt được Vương Hạo. Em và Hạo Hạo đi về nhà trước, anh sẽ đến chỗ Y Thiếu Thiên xem thế nào.”

Tài xế từ từ lái xe vào ven đường rồi dừng xe, Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo muốn xuống xe, vội vàng túm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Em không muốn trở về một mình, em muốn cùng đi anh”

“Không được!” Đơn Triết Hạo lập tức từ chối, dù sao đó không phải là nơi Giản Nhụy Ái có thể đến, anh không muốn để Giản Nhụy Ái bị bất kỳ kinh sợ nào

Giản Nhụy Ái cũng không chịu buông tay, cái gì đều có thể nghe theo sự sắp đặt của Đơn Triết Hạo duy chỉ có chuyện này là không được, “Để cho em đi cùng anh được không? Em sẽ rất biết điều, tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh và mọi người”.

Khóe mắt Giản Nhụy Ái không nhịn được nóng lên, nghĩ tới chuyện Đơn Triết Hạo phải đối mặt khó khăn nguy hiểm, mà mình chỉ có thể khổ sở chờ đợi ở nhà, không thể đi trợ giúp nên đau lòng.

Nước mắt đã chan chứa đầy mặt, bờ môi run rẩy nghẹn ngào nói: “Để cho em đi theo anh, em không muốn rời xa anh”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái rất dễ khóc, nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, dịu dàng nói: “Được rồi, anh cho em đi cùng nhưng em phải luôn luôn bên cạnh anh không được cách xa tầm nhìn của anh nhé.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy Đơn Triết Hạo đồng ý mới ngừng khóc, mỉm cười, nghẹn ngào nói: “Vâng, em sẽ luôn ở trong tầm mắt của anh”

Hai người mau chóng chuyển sang xe khác chạy đến địa chỉ Y Thiếu Thiên nói.

Tâm trạng Giản Nhụy Ái đang rất thấp thỏm, không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm và có đồ máu nhưng dù có thế nào có Đơn Triết Hạo bên cạnh cô đều sẽ không sợ.

Giản Nhụy Ái đang cố gắng tự động viên tinh thần mình, ánh mắt nhìn chầm chằm đường phố bên ngoài. Bỗng nhiên trên lối đi bộ ở phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc giống ma quỷ dây dưa mãi chưa dứt với bọn họ, Giản Nhụy Ái vô cùng kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Hạo đang ở lối đi bộ, vội vàng kêu lên: “Hạo, đó không phải là Vương Hạo sao?”

Đơn Triết Hạo xoay người nhìn thấy Vương Hạo đang đi ở lối đi bộ, hơn nữa trên tay hắn còn mang theo lon thuốc xịt, dự cảm chẳng lành, hai người ăn ý nhìn chằm chằm phía đối diện. Đơn Triết Hạo cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Y Thiếu Thiên nhưng không được, tức giận mắng: “Đáng chết!”

Giản Nhụy Ái cũng lo lắng nắm tay Đơn Triết Hạo “Bây giờ mình phải làm thế nào?”

“Tiểu Nhụy hãy ngồi thật vững.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái nói.

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, nắm chặt dây an toàn, trong lòng yên lặng cầu nguyện cho Y Thiếu Thiên, cũng không ngờ Vương Hạo quá xảo quyệt và đáng sợ như thế.

Xe chạy rất nhanh đến dưới lầu, nhìn thấy xung quanh có rất nhiều người đang tụ tập bàn tán, khói đen mù mịt cản trở tầm nhìn xung quanh. Cảnh sát phòng cháy chữa cháy đang phong tỏa hiện trường, vội vàng dập lửa, cứu người.

“Đột nhiên lại nổ tung dọa chết người khác...”

“Đúng thế. Cũng không biết có người chết không?”

Mọi người chung quanh đang bàn tán ầm ĩ, nói chuyện càng lúc càng hỗn loạn.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy Đơn Triết Hạo chạy vào toàn nhà cũng vội vàng chạy theo túm lấy sau lưng áo Đơn Triết Hạo.

Khi Giản Nhụy Ái nhìn thấy đám cháy dữ dội, kinh hoàng trợn to hai mắt không hiểu Vương Hạo định làm thế nào mà để nổ cả tòa nhà lớn như thế, trong lòng tràn đầy sợ hãi, không dám nghĩ thêm gì nữa.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo gắt gao nhìn chằm chằm đám cháy, thân thể khẽ run, chẳng lẽ Y Thiếu Thiên đã bị vùi thân biến lửa. Mới nghĩ tới đó đôi tay càng siết chặt, cả người phát ra khí thở vô cùng lạnh lẽo.

Cả hai người bọn họ nhìn hiện trường vụ hỏa hoạn, nghĩ Y Thiếu Thiên đã gặp chuyện bất hạnh, thì sau lưng vang lên tiếng nói quen thuộc, quay người lại nhìn thấy Y Thiếu Thiên không bị làm sao đang đứng ở phía sau.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người chỉ vào Y Thiếu Thiên: “Anh...” muốn nói chuyện cũng không nói được gì nữa.

“Tôi không chết.” Y Thiếu Thiên mỉm cười, muôn để cho Giản Nhụy Ái bình tâm, quay đầu nhìn Đơn Triết Hạo giải thích: “Tổng giám đốc, mới vừa rồi chúng tôi chuẩn bị đi vào lại không nhìn thấy anh đến, liền lấy điện thoại di động định gọi cho anh nhưng lại thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ anh gọi đến. Tôi nghĩ nếu không có chuyện nghiêm trọng thì anh sẽ không gọi nhiều điện thoại như thế, trừ phi có liên quan đến Vương Hạo, cho nên tôi đã cho anh em rút khỏi chỗ này nhưng không ngờ vừa rời khỏi đã thấy tòa nhà này bị nổ tung, chúng tôi vừa mới tránh được một kiếp nạn”.

Thì ra như thế, thật là cảm ơn trời đất, cuối cùng tất cả mọi người không có chuyện, sợ bóng sợ gió một cuộc, Giản Nhụy Ái

võ vỗ mình lồng ngực.

Chỉ cần người sống, so cái gì chuyện đều không quan trọng.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, âm trầm nói: “Về sau đối phó Vương Hạo phải ở cẩn thận một chút, hắn không phải nhân vật đơn giản.”

Đơn Triết Hạo cũng đoán được khi Y Thiếu Thiên phái người theo dõi sẽ gây chú ý cho Vương Hạo nhưng không ngờ hắn có thể điên cuồng như thế.

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo liền cúi đầu nêu như không nhờ Đơn Triết Hạo điện thoại đến có lẽ mọi người đã bị vùi thân giữa đám lửa nên thu hết lấy dũng khí nói: “Cám ơn tổng giám đốc, anh lại cứu tôi một mạng rồi.”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo vẫn lạnh lùng nhìn xung quanh hiện trường đám cháy một lần nữa mới nói: “Hành động lần này của Vương Hạo sẽ khiến cảnh sát chú ý, cho nên hắn sẽ phải ngừng nghỉ thời gian, trong khoảng thời gian này chúng ta phải tăng cường cảnh giác, bảo vệ thật kỹ mọi người, gắt gao tìm kiếm tung tích Vương Hạo rồi tính cách đối phó với hắn.”

Nói xong cũng không quay đầu nhìn Y Thiếu Thiên mà kéo Giản Nhụy Ái ra xe quay về. Xem ra quãng thời gian này Vương Hạo không động thủ, bọn họ có thể có vài ngày bình an.

Chương 83

CHƠI TÉ NƯỚC

Ánh mắt Đơn Triết Hạo vẫn lạnh lùng nhìn xung quanh hiện trường đám cháy một lần nữa mới nói: “Hành động lần này của Vương Hạo sẽ khiến cảnh sát chú ý, cho nên hắn sẽ phải ngừng nghỉ thời gian, trong khoảng thời gian này chúng ta phải tăng cường cảnh giác, bảo vệ thật kỹ mọi người, gắt gao tìm kiếm tung tích Vương Hạo rồi tính cách đối phó với hắn.”

Nói xong cũng không quay đầu nhìn Y Thiếu Thiên mà kéo Giản Nhụy Ái ra xe quay về. Xem ra quãng thời gian này Vương Hạo không động thủ, bọn họ có thể có vài ngày bình an.

Đơn Triết Hạo đưa Giản Nhụy Ái đến nhà hàng chuyên phục vụ món ăn phương Tây, vừa bước vào cửa đã nghe tiếng đàn piano nhẹ nhàng phiêu đãng, giống như xóa đi mọi ưu phiền trong lòng bọn họ.

“Tổng giám đốc Đơn, xin mời tới bên này!” Người phục vụ nhìn thấy Đơn Triết Hạo đến vội chạy lại nhiệt tình dẫn đường.

Nhà hàng này thật trang nhã tốt vô cùng, thoải mái lại vô cùng sang trọng, khách đến dùng cơm đều là người quyền quý, sang trọng.

Mới vừa ngồi xuống Giản Nhụy Ái vô cùng thoải mái hỏi: “Hạo, tại sao muộn đến đây ăn cơm?” Giản Nhụy Ái biết đây là nhà hàng sang trọng vô cùng, nếu để ăn cơm thì có thể đến nơi

khác cũng được mà. Đến nơi này là có chút hơi phô trương lãng phí.

Đơn Triết Hạo khẽ mỉm cười, búng nhẹ lên chóp mũi Giản Nhụy Ái “Em lại keo kiệt rồi, không sao cả, chồng em có đủ tiền, hơn nữa đầu bếp ở đây rất nổi tiếng nấu được rất nhiều món ngon lại sạch sẽ.”

Vừa dứt lời đã thấy đầu bếp đi tới khom người nói: “Hoan nghênh tổng giám đốc Đơn đã đến dùng bữa tại nhà hàng. Xin phép hỏi tôi có thể phục vụ gì cho hai vị đây?”

“Tiểu Nhụy muốn ăn cái gì? Đầu bếp ở đây có thể làm theo yêu cầu của em.” Đơn Triết Hạo đưa thực đơn cho Giản Nhụy Ái. Thật ra thì Đơn Triết Hạo muốn Giản Nhụy Ái được thư giãn một chút. Gần đây trong nhà đã xảy ra quá nhiều chuyện, nếu không có Giản Nhụy Ái ở bên cạnh thì Đơn Triết Hạo không biết làm thế nào vượt qua.

“Đúng vậy thưa tiểu thư!” Đầu bếp nói, “Dù là món ăn gì chúng tôi cũng sẽ tận tâm phục vụ các vị”

Giản Nhụy Ái sáng mắt nhìn Đơn Triết Hạo đang nhìn đầu bếp hỏi lại: “Thật như vậy sao, món gì cũng sẽ được sao?”. Giản Nhụy Ái không muốn ăn mấy món có sẵn trong thực đơn bởi giá trên trời của nó khiến cô thấy không quen

Hơn nữa Giản Nhụy Ái lại chợt nhớ đến một món ăn đã lâu rồi không ăn lại nên rất hoài niệm cùng nhớ nhung lại thấy đầu bếp rất nhẫn nại chờ đợi nên lẽ phép yêu cầu “Muốn ăn Ma Lạt Thang⁽¹⁾. ”

(1) Chẳng hiểu đó là món ăn gì nữa, tra google thì chỉ biết đó là một món ăn vật rất cay thôi.

Đầu bếp nghe món ăn Giản Nhụy Ái yêu cầu, cả khuôn mặt trong nháy mắt suy sụp, chưa từng thấy một ai đến nhà hàng sang trọng mà lại đi ăn Ma Lạt Thang, hơn nữa vừa rồi còn khoe khoang khoác lác nói món gì cũng được nên cũng không thể nói với bọn họ không có.

Đơn Triết Hạo mỉm cười “Vậy thì đi chuẩn bị đi!”

Nhin đầu bếp bối rối, Đơn Triết Hạo cũng phải cười trộm, không ý kiến gì vì anh muốn đưa Tiểu Nhụy ra ngoài ăn cơm chủ yếu chính là muốn Giản Nhụy Ái vui vẻ.

“Vâng, xin Đơn tiên sinh và Giản tiểu thư chờ chốc lát.” Đầu bếp bất đắc dĩ đi ra, cũng chỉ có thể sai người đi ra ngoài mua tài liệu, rồi tự tay làm Ma Lạt Thang cho hai người. Đường đường là một trong số năm đầu bếp nổi tiếng thế giới lại phải đi học hỏi làm món Ma Lạt Thang!

Giản Nhụy Ái khẽ cau mày, nhìn bóng lưng đầu bếp rời đi, hai mắt sáng ngời chẳng cảm thấy xấu hổ, cắn môi hỏi “Hạo, có phải chúng ta đang làm khó người khác không? Nếu thế anh nói với đầu bếp không có cũng không cần làm đâu”

Đơn Triết Hạo kéo tay Giản Nhụy Ái trấn an: “Không sao đâu, đầu bếp ở đây có thể làm được. Trước mắt anh sẽ dẫn em đến một chỗ này”

“Á! Chỗ nào thế?” Giản Nhụy Ái tò mò hỏi, ở nhà hàng còn có chỗ nào để đến sao?

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng mơ hồ của Giản Nhụy Ái, phía dưới thân thể không khỏi nóng lên, trong lòng ngứa ngáy muôn đem Giản Nhụy Ái đẩy tới, nuốt vào trong bụng một phen, lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, rồi khỏi phòng ăn đang ngồi.

Thời điểm bọn họ đi tới phía sau nhà hàng lại bị quang cảnh lung linh mỹ lệ hấp dẫn.

Một bức tượng quan âm được đặt trên núi giả lắp lánh giống như ánh sao, bốn phía đều có nước phun, thật lung linh và đẹp mắt.

Giản Nhụy Ái thích nhất phật quan âm, bởi vì khi còn bé thích đứng trước phật quan âm ước nguyện đều vô cùng linh ứng, đến tối cha mẹ sẽ đến tìm mình.

Chuyện này Giản Nhụy Ái che giấu kỹ trong lòng mình, ngay cả anh Quyền Hàn và trác Đan Tinh cũng không biết. Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo xúc động không nói được nên lời: “Anh...”

Đơn Triết Hạo khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy Giản Nhụy Ái để cho thân thể mềm mại tựa vào trong lòng ngực mình. Đơn Triết Hạo cũng có để ý thấy mỗi lần nhìn thấy tượng quan âm thì Giản Nhụy Ái đều đứng nhìn không chớp mắt. Cho nên Đơn Triết Hạo mới đoán Giản nhụy Ái vô cùng thích tượng quan âm. Hôm nay nhìn thấy biểu cảm trên mặt Giản Nhụy Ái thì cũng xác định được bản thân anh cũng không đoán sai.

Đơn Triết Hạo cúi đầu sát bên tai nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Nhụy có thích không?”

Bên tai là hơi thở đầy nam tính của Đơn Triết Hạo, khuôn mặt Giản Nhụy Ai đỏ ửng, cắn môi cố gắng kìm nén xúc động, kéo tay Đơn Triết Hạo đi đến phía tượng phật “Hạo, em vô cùng thích...”

“Cho em này!” Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái đang muốn tìm tiền xu, nên đưa cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhận lấy tiền xu, đôi tay nắm chặt tiền xu, nhắm mắt thành tâm cầu nguyện cho nhà họ Đơn có thể bình an, mọi người trong nhà đừng gặp chuyện gì không may.

“Bùm” đồng tiền xu bay thẳng vào hồ nước, sóng nước phản chiếu ánh sáng lung linh như vòng hào quang khiến Giản Nhụy Ái nhìn say mê.

“Tiểu Nhụy vừa ước nguyện điều gì?” Đơn Triết Hạo đứng sau lưng Giản Nhụy Ái nhẹ giọng hỏi.

“Em không nói cho anh biết đâu. Ước nguyện mà nói ra lời sẽ không còn linh nghiệm nữa”. Không đợi Giản Nhụy Ái kịp phản ứng đã bị đẩy cả người vào trong hồ.

Bị đẩy vào dưới đài phun nước làm quần áo ướt sũng, trên đầu cũng ướt nhẹp nước, Giản Nhụy Ái tức tối ngẩng đầu nhìn kẻ đầu sỏ gây chuyện nghiến răng nghiến lợi “Đơn... Triết... Hạo...”

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng Giản Nhụy Ái ướt đẫm chật vật, bật cười ha hả thật vui vẻ khi gây khó được Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo đang cười vui vẻ, đã đẩy mình xuống nước thì anh ấy cũng phải bị ướt mới công bằng, nghĩ xong liền ngồi xổm xuống lấy tay ôm chặt lấy bụng mình.

“Tiểu Nhụy...” Đơn Triết Hạo đang cười bỗng nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ngồi ôm bụng cõi vội ngừng cười có chút lo lắng “Tiểu Nhụy đừng giả vờ nữa, nhanh đứng lên.”

“Hạo em không chịu nổi nữa, bụng em rất đau” Giản Nhụy Ái tiếp tục giả vờ đau bụng, hôm nay nhất định phải lừa được Đơn Triết Hạo đi xuống hồ nước.

“Không đúng, vừa mới hết chu kỳ hàng tháng thì làm sao lại bị đau bụng?” Đơn Triết Hạo vẫn chưa tin Giản Nhụy Ái bị đau bụng.

Đáng chết! Đơn Triết Hạo lại nhớ rõ ràng ngày tháng di cả hàng tháng thăm cô như vậy, gương mặt đang cúi khẽ ửng đỏ “A! Thật là đau quá.”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đau đớn rất thương tâm không giống như đang giả vờ cõi vội vàng chạy vào hồ nước, muôn ôm Giản Nhụy Ái đến bệnh viện khám xem thế nào

‘Bùm’ một tiếng, Đơn triết Hạo không có đề phòng bị đẩy ngã nhào trong hồ nước, lông mày nhíu chặt, ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang cười hả hê vì đã thực hiện được gian kế.

“Anh không cần nhìn em như vậy, ha ha... Em chỉ là đệ tử học từ sư phụ nhưng mà giỏi hơn thôi.” Giản Nhụy Ái khoanh tay trước ngực, không hề kiêng dè cười to, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

“A!” Đơn Triết Hạo tạt mạnh nước về phía Giản Nhụy Ái khiến cô cũng tối tăm mặt mũi “Đơn Triết Hạo, tại sao lại tạt nước em, hãy xem đây...”

Hai người cứ thế đứng trong hồ chơi tạt nước, tiếng cười vang vọng không còn ưu phiền.

Chương 84

MUA ĐỒ DÙNG PHỤ NỮ

Khi bốn mắt nhìn nhau, Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái ướt sưng vào lòng mím cười “Cầu mong cho Tiểu Nhụy thật hạnh phúc, cảm ơn em đã nguyện ý ở bên cạnh anh”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, trong lòng vô cùng ám áp, dựa vào lòng ngực Đơn Triết Hạo biết Đơn Triết Hạo muốn mình thả lỏng tâm tình.

“Hạo!” Giản Nhụy Ái cắn môi, cố nén không để cho nước mắt chảy ra, bởi vì không muốn nước mắt làm che giấu tình yêu dành cho Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy, anh yêu em, rất yêu em.” Hai mắt Đơn Triết Hạo nóng rực giống như muôn thiêu đốt Giản Nhụy Ái trong tình yêu của mình, nhìn chăm chăm vào mắt Giản Nhụy Ái.

Nước mắt Giản Nhụy Ái lại chảy dài trên gương mặt xinh đẹp nhưng đó không phải là nước mắt của lo lắng khổ đau mà chính là nước mắt của hạnh phúc...

Đơn Triết Hạo yêu Giản Nhụy Ái, mà Giản Nhụy Ái cũng rất yêu anh.

“Hạo, em yêu anh, vô cùng yêu, ở thế giới trừ cha mẹ, em chưa từng yêu ai nhiều như yêu anh.” Giản Nhụy Ái oà khóc, những ngày gần đây luôn phải thấp thỏm lo sợ và đau lòng nhưng nghe lời

thổ lộ của đối phương thì lại thấy hạnh phúc chẳng còn gì đáng lo nữa.

“Tiểu Nhụy, anh hiểu tình yêu của em dành cho anh. Chúng ta còn có Hạo Hạo và tương lai chúng ta phải sinh nhiều con trai con gái nha.”

Giọng nói của Đơn Triết Hạo rất bá đạo nhưng đó là tình yêu nồng đậm của anh dành cho Giản Nhụy Ái, hai mắt giống như ngọn lửa lớn muôn thiêu đốt Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nước mắt không ngừng, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của người mà mình hết lòng yêu thương gật đầu đồng ý “Vâng, em hi vọng mình có thể sinh rất nhiều Đơn Triết Hạo nhỏ cùng Giản Nhụy Ái nhỏ, đến lúc đó cả nhà chúng ta đi du lịch sẽ rất vui”

Giản Nhụy Ái nhào vào lòng ngực Đơn Triết Hạo, ôm thật chặt. Đây là người đàn ông vô cùng lợi hại, là người mà cô dành toàn bộ tâm ý để yêu.

Đời này cả hai người đều muốn ở chung một chỗ, mặc kệ sóng hay chênh vênh viễn đều muốn không xa rời.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Sáng sớm, ánh mặt trời mát dịu, thời tiết vô cùng dễ chịu thích hợp cho đi Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh đi dạo phố.

Hai người mua rất nhiều đồ nhưng vẫn chưa chịu dừng lại tiếp tục dạo bước tìm mua đồ.

Trác Đan Tinh nhìn vệ sĩ đi theo không chịu rời đi nửa bước, cau mày không vui: “Tiểu Nhụy, mấy người vệ sĩ này cứ phải đi theo chúng ta như vậy thật không thoải mái”

Nói đúng ra, hai cô gái trẻ đi dạo phố mà cứ có hai đấng mày râu đi theo bên cạnh thật là không thoải mái nếu có muôn mua vài thứ nội y thì cũng thật ngại mà không dám chọn lựa.

“A!” Giản Nhụy Ái đang lựa chọn áo lại nghe Trác Đan Tinh phàn nàn cũng ngây người: “Cái đó... Dù sao chuyện này cũng khá dài, để từ từ mình sẽ nói cho cậu biết”

Giản Nhụy Ái kéo Trác Đan Tinh đi xuống tầng dưới, đi dạo phố là bản tính của phụ nữ, có thể thoải mái dạo phố mua sắm sẽ thấy sáng khoái, hơn nữa Giản Nhụy Ái đã ở nhà lâu không ra ngoài nên bây giờ càng tranh thủ đi dạo nhiều nơi một chút mới được.

“A!” Giản Nhụy Ái bị một người đi ngược chiều nghênh ngang đụng phải bả vai, đứng không vững phải lùi lại mấy bước.

Vệ sĩ nhìn thấy chuyện có cái gì không đúng, vội vàng túm lấy người vừa chạm vào Giản Nhụy Ái, đó là một thanh niên ăn mặc theo phong cách hip-hop chưa đến hai mươi.

“Nhụy Ái, cậu có bị làm sao không? Có bị thương chỗ nào không?” Trác Đan Tinh lo lắng hỏi Giản Nhụy Ái nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cậu thanh niên cảm giác ánh mắt của cậu ta không bình thường hơi có chút cổ quái nhưng lại tự cười mình chắc lại

suy nghĩ quá nhiều chứ một cậu thanh niên nhỏ tuổi như thế thì có cái gì cǒ quái.

Giản Nhụy Ái giơ tay kiểm tra chỗ vừa bị đụng rồi lắc đầu nói: “Tôi không bị làm sao cả, các anh buông cậu bé ra đi tôi nghĩ cậu ấy cũng không có tình đâu”

Ở trung tâm mua sắm có quá nhiều người nên việc va chạm là khó tránh khỏi và cũng không có gì đáng để ý. Giản Nhụy Ái cũng không nghĩ tới việc gây khó dễ cho người khác, xung quanh đã có người bàn tán và đứng xem bọn họ

Vệ sĩ nghe theo Giản Nhụy Ái, nhìn lại cậu thanh niên một chút mới thả tay cho rời đi.

Vừa được buông tay ra cậu ta vội co cǎng bỏ chạy, cũng không cho nhóm người Giản Nhụy Ái cơ hội nhìn lại.

Trác Đan Tinh nhìn xung quanh đang xì xầm bàn tán, nhíu mày: “Tiểu Nhụy, cậu không thấy cậu bé đó có gì đó thật kỳ quái sao?”

“Có không?” Giản Nhụy Ái không để tâm hỏi lại “Đan Tinh đừng quá đa nghi như thế, có thể người ta chỉ là vô ý đụng vào tớ, một đứa nhỏ mà lại gặp mấy vệ sĩ mặt lạnh lùng thì sợ hãi là bình thường mà”

“Thật sao?” Trác Đan Tinh vẫn cảm thấy rất không yên tâm “Tiểu Nhụy đừng nghĩ ai cũng thiện lương như vậy, không phải ai

cũng giống ai luôn hiền lành lương thiện đâu, cậu thử kiểm tra lại túi xách xem có bị lấy mất đồ gì không?”

Giản Nhụy Ái nghe Trác Đan Tinh nói cũng giật mình vội lấy túi xách ra kiểm tra nhưng không thấy có phát hiện gì, ví tiền vẫn còn nên cũng thở phào một hơi “Không sao cả, mọi thứ vẫn còn. Đi, mình với cậu đi uống trà sữa.”

Trác Đan Tinh gật đầu đồng ý với Giản Nhụy Ái nhưng ánh mắt nghi vấn vẫn nhìn ra phía cửa ra vào.

Hai người vào tiệm trà sữa, ngồi xuống ghế, nhìn vách tường đá màu trắng chạm trổ khung cảnh thiên nhiên hoa lá muông thú thật yên bình.

Vừa hút ngum trà sữa Trác Đan Tinh không giấu nỗi tò mò: “Cậu đi ra ngoài lâu như vậy, mà lão công của cậu không gọi điện thoại nói gì à?”

Thật ra thì Trác Đan Tinh rất hâm mộ Giản Nhụy Ái, không có gương mặt quá xinh đẹp, không có gia thế, cũng thông minh mà còn rất dễ bị lừa, nhưng lại có số đào hoa, có rất nhiều đàn ông ưu tú quan tâm để ý tới Giản Nhụy Ái khiến nhiều khi Đan Tinh cô dù là bạn thân nhưng vẫn phải ghen tỵ với Giản Nhụy Ái, chẳng lẽ đây chính là người ngốc cũng có phúc của người ngốc.

Giản Nhụy Ái mỉm cười vẻ mặt vô cùng hạnh phúc khi nhắc tới Đơn Triết Hạo “Anh ấy rất bận rộn, có khi đang bận họp nên không có thời gian trông nom tôi đâu.”

Công việc tổng giám đốc của một tập đoàn vô cùng bận rộn phải hội họp liên tục không ngừng chưa tính đến còn phải xã giao tiếp khách. Đơn Triết Hạo cũng đã vì Giản Nhụy Ái mà bỏ qua rất nhiều buổi ra ngoài xã giao, nhưng vẫn còn nhiều vô cùng.

“Cậu không sợ anh ấy ra ngoài lại hư đốn à. Hiện nay có một là các tổng giám đốc thích xã giao bên ngoài và bao nuôi vài cô nhân tình nữa đây” Trác Đan Tinh vô cùng hào hứng nói mấy chuyện bát quái nhằm kích động Giản Nhụy Ái.

“Mình tuyệt đối tin tưởng Hạo sẽ không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với tình yêu của chúng mình.” Giản Nhụy Ái khẳng định sự tin tưởng dành cho Đơn Triết Hạo.

Mặc dù Giản Nhụy Ái cô không mấy tự tin về diện mạo của mình nhưng cô vô cùng tin tưởng vào tình yêu của Đơn Triết Hạo dành cho mình đến chết cũng không thay đổi.

Hai người đã trải qua rất nhiều khó khăn nguy hiểm mới có thể đi tới hôm nay, nếu như Giản Nhụy Ái cô không tin tưởng vào tình yêu của Đơn Triết Hạo thì cô cũng tự cảm thấy thật không xứng đáng có được tình yêu của Đơn Triết Hạo.

“Vậy thì cậu hãy gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo xem anh ấy có thể bỏ dở công việc để đến gặp cậu hay không?” Trác Đan Tinh biết Đơn Triết Hạo sẽ vì Giản Nhụy Ái mà không ngại bất cứ việc gì sẽ chạy đến cạnh Giản Nhụy Ái ngay, cô cố ý nói như vậy là do có chuyện muôn gấp Đơn Triết Hạo. Thật ra Trác Đan Tinh còn muốn Đơn Triết Hạo đến quán cà phê Nhân Ái của bọn họ để Đơn Triết Hạo ra tay giúp đỡ một chút trước nguy cơ bị đóng cửa

Hôm nay, Trác Đan Tinh hẹn Giản Nhụy Ái dạo phố nhưng chủ yếu cũng là muốn gặp Đơn Triết Hạo bởi chỉ có Đơn Triết Hạo mới có thể giúp quán Nhân Ái lớn mạnh, anh Quyền Hàn không muốn nói mà cũng không có gan dám nói nên Trác Đan Tinh phải nghĩ cách tìm đến Giản Nhụy Ái để gặp Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái hoàn toàn không biết mục đích thật của Trác Đan Tinh ngây ngô cho là Trác Đan Tinh thuần túy muốn cùng mình đánh cuộc nên bĩu môi: “Không cần, loại chuyện đó quá nhảm chán.”

“Đây là do cậu không dám gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo. Sợ Đơn Triết Hạo yêu công việc hơn so yêu cậu. Thôi hãy thừa nhận sự thật đó và nhận thua đi, cũng không phải chuyện gì mất mặt đâu?” Trác Đan Tinh nói khích bởi nếu xét về tâm kế thì Giản Nhụy Ái không phải là đối thủ của cô, không đáng để cô phải nhọc lòng phí sức tính kế.

“Được rồi, gọi thì gọi” Giản Nhụy Ái cầm lên túi tìm điện thoại di động của mình, nhưng thật kỳ quái Giản Nhụy Ái nhớ rõ ràng mình để điện thoại ở trong túi làm sao bây giờ lại không thấy. Bây giờ Giản Nhụy Ái mới nhận thấy điện thoại di động của mình không còn trong túi nữa.

Trác Đan Tinh nhìn Giản Nhụy Ái xịu mặt, cho là Giản Nhụy Ái đổi ý không muốn đánh đánh cuộc gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo nữa rồi nên tiếp tục nói khích: “Thế nào? Cậu nhận thua sao?”

“Không phải vậy, mình không tìm thấy điện thoại di động của mình” Giản Nhụy Ái đem bảo túi dốc hết mọi đồ ta trên bàn, có rất nhiều đồ nhưng vẫn không tìm thấy điện thoại di động.

Chương 85

ĐƠN TRIẾT HẠO MẤT TÍCH

“Tại sao lại như vậy? Liệu cậu có để quên điện thoại ở nhà không?” Trác Đan Tinh cũng vội nhìn lên bàn để tìm điện thoại di động, toàn bộ đồ trong túi đã dốc hết ra bàn, điện thoại di động lớn như vậy thì không thể nào không tìm được. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu: “Có phải thằng bé vừa va chạm với cậu đã móc mất điện thoại di động không?”

Giản Nhụy Ái ngồi xuống nhìn đồ trên bàn, sắc mặt ủu xiù có thể điện thoại di động của cô bị trộm mất rồi “Đan Tinh, bây giờ phải làm sao?”

“Còn làm gì nữa? Chúng ta về nhà và đi mua điện thoại mới thôi chứ ở chỗ này tìm làm sao được điện thoại di động của cậu nữa. Có khi thằng oắt con đó ăn trộm điện thoại di động của cậu rồi ném mất sim đi rồi”

“Vậy chúng ta đi về nhà đã rồi tính sau” Giản Nhụy Ái cũng chẳng quá suy tính nhiều, lắc đầu một cái không để cho mình suy nghĩ lung tung.

Cả ngày Đơn Triết Hạo tham dự hội nghị, nhìn nhân viên rời đi, không khỏi thở phào nhẹ một hơi, nói lỏng cỗ áo.

Bỗng dung chuông điện thoại di động vang lên, liếc nhìn màn hình điện thoại thấy tên của Giản Nhụy Ái nên vui vẻ mở điện thoại “Tiểu Nhụy...”

“Tổng giám đốc Đơn Triết Hạo có còn nhớ tôi không?”

Đơn Triết Hạo dừng một chút, cả người cứng đờ, hai mắt không thể tưởng tượng nổi trọn to, cổ họng khô đắng mãi mới cất tiếng “Làm sao mà lại có số điện thoại di động của Tiểu Nhụy?”

“Ha ha ha, mà rất thông minh cơ mà. Đến người còn đang ở trong tay tao thì đương nhiên điện thoại di động cũng ở trong tay tao rồi. Được rồi, chúng ta cùng đấu một trận cuối đi! Tao cũng đã chán chơi mấy trò như vừa rồi, bây giờ cùng nhau chơi một ván cuối xem một chút xem tổng giám đốc Đơn có thể cứu được người mà mà yêu thương không?”

Đơn Triết Hạo vô cùng sợ hãi, phẫn nộ đến cực điểm, sắc mặt âm trầm kinh khủng: “Vương Hạo, tao cảnh cáo cho mà biết, nếu mà dám làm Tiểu Nhụy bị thương nửa sợi lông, tao nhất định sẽ bắt mà xuống địa ngục”

“Tao thật sợ hãi, mà dám uy hiếp tao sao? Chúng ta hãy chờ xem khi trò chơi này kết thúc người thắng sẽ là ai trong chúng ta”.

‘Tút... Tút...’ Vương Hạo nói xong không để cho Đơn Triết Hạo kịp phản ứng gì đã ngắt điện thoại. Đơn Triết Hạo hai mắt phun ra lửa, hai tay nắm chặt điện thoại di động rồi ném mạnh lên tường, điện thoại di động vỡ tan tành

“A! Đáng chết.”

Đơn Triết Hạo nỗi điên không kìm chế được vừa hét lớn vừa điên cuồng ném vỡ đồ đặc trong phòng. Đám nhân viên đứng ở ngoài cửa vừa kinh ngạc vừa run sợ, không biết người nào có thể chọc Đơn Triết Hạo nỗi điên.

Đơn Triết Hạo trong lòng mơ hồ thấy đau, không dám tưởng tượng nếu Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện xấu thì mình phải làm gì?

Những chuyện xui xẻo cho Giản Nhụy Ái là điều không bao giờ Đơn Triết Hạo dám nghĩ đến dù chỉ thoáng qua. Bây giờ nghe Vương Hạo tuyên bố như vậy nên vô cùng đau lòng, hoảng sợ và lo lắng, anh tuyệt đối không thể để cho Giản Nhụy Ái gặp chuyện không may. Vương Hạo muốn cho trò chơi kết thúc thì anh nhất định phải bắt được Vương Hạo, trong trò chơi này phải thắng bằng mọi giá không thể thua được.

“Y Thiếu Thiên, ngay lập tức điều tra tra cho tôi vị trí của số máy vừa gọi đến máy của tôi” Đơn Triết Hạo nghiêm nghị giao phó

“Vâng” Y Thiếu Thiên cũng không dám trễ nửa giây có thể khiến cho Đơn Triết Hạo nỗi điên thì nhất định có liên quan đến Giản Nhụy Ái, không biết Giản Nhụy Ái đã xảy ra chuyện gì rồi.

Y Thiếu Thiên tuyệt nhiên không dám chậm trễ, tay nhanh chóng múa trên bàn phím máy vi tính cuối cùng cũng tìm được vị trí, muốn đứng lên nói cho Đơn Triết Hạo biết thì đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang nỗi điên chạy ra ngoài.

Không cần phải nói Y Thiếu Thiên cũng biết Đơn Triết Hạo muốn đi đâu cũng vội vàng chạy theo. Lần này Y Thiếu Thiên

không điều động vệ sĩ đang bảo vệ ở nhà họ Đơn mà gọi trợ thủ từ trong bang bên xã hội đến cùng.

“oa” Giản Nhụy Ái ngáp dài, cảm giác mình mí mắt giật liên tục cảm giác trong người bồn chồn buồn buồn giống như bị sốt.

Cảm giác trong lòng buồn bức cực kỳ, giống như cảm giác lo lắng, nhưng Giản Nhụy Ái lại không biết có chuyện gì đang xảy ra “Đan Tinh, mình cảm thấy rất khó chịu không thoải mái.”

“Không cần phải bồn chồn nhiều như vậy, chúng ta đang trở về nhà rồi chờ chồng cậu tan làm là được rồi.” Trác Đan Tinh trợn mắt nhìn Giản Nhụy Ái đang lo lắng.

Giản Nhụy Ái cảm giác mình có cái gì không đúng, giống như có chuyện gì nghiêm trọng đang sắp xảy ra, cầm lấy tay Đan Tinh “Cậu về trước đi, mình cảm thấy rất lo lắng, mình đến Tập đoàn tìm Hạo một chút”

“Này, chờ một chút đi! Mình đi với cậu” Trác Đan Tinh bất đắc dĩ đuổi theo Giản Nhụy Ái, lần này không phải vì lợi dụng Giản Nhụy Ái, mà là cảm thấy Giản Nhụy Ái rất ngây ngô dại dột sợ Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện.

“Uh...” Giản Nhụy Ái rưng rưng gật đầu đồng ý cũng biết Trác Đan Tinh quan tâm mình, thích nói năng chua ngoa nhưng tâm tính hiền lành lương thiện.

Hai người đi tới tập đoàn Đơn thị đã nhìn thấy sắc mặt nhân viên đều không bình thường càng làm cho Giản Nhụy Ái lo lắng.

Trác Đan Tinh nắm tay Giản Nhụy Ái trấn an nói: “Đừng lo lắng quá, chúng ta đến phòng làm việc của Đơn Triết Hạo xem một chút.”

Thư ký của Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái xuất hiện, thoảng chút ngỡ ngàng không biết phải làm thế nào nhưng không dám chậm trễ, dù sao người ta là vợ của tổng giám đốc: “Thưa thiếu phu nhân, tổng giám đốc không có ở đây.”

“Không có ở đây sao?” Giản Nhụy Ái trợn to hai mắt, túm lấy thư ký lo lắng “Vậy anh ấy không nói đi đâu và lúc nào quay về sao?”

“Xin lỗi, tôi cũng không biết lắm, Tổng giám đốc gọi thư ký Y điều tra một cuộc điện thoại gọi tới rồi sau đó chạy ra ngoài và thư ký Y cũng đã đuổi theo.” Thư ký thành thật trả lời, dù sao đây là người phụ nữ mà Tổng giám đốc luôn coi như bảo vật.

Trác Đan Tinh cau mày chặt, chuyện này có chút khó hiểu nhỉn Giản Nhụy Ái đang hốt hoảng liền nhắc nhở: “Nhụy Ái, cậu hãy gọi điện thoại cho anh ấy xem sao.”

“Không thể gọi điện thoại cho tổng giám đốc đâu bởi mới vừa rồi sau khi nhận một cuộc điện thoại đến đã khiến tổng giám đốc tức giận ném vỡ điện thoại rồi. Tuy nhiên có thể gọi cho thư ký Y bởi anh ấy đã đuổi theo tổng giám đốc Tổng giám đốc Đơn chạy ra ngoài.” Thư ký vừa giải thích vừa nhanh chóng gọi điện thoại cho Y Thiếu Thiên.

Giản Nhụy Ái cũng không biết mình nghe xong điện thoại lúc nào, thì ra linh cảm của cô không sai, Đơn Triết Hạo chạy đi tìm

Vương Hạo, bắt được tay Trác Đan Tinh lo sợ kêu lên: “Bây giờ phải làm thế nào?”

“Nhụy Ái đừng kích động, Đơn Triết Hạo là người thông minh và lợi hại, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc đâu, cậu đừng dọa mình sợ” Trác Đan Tinh đau lòng ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái đang run sợ để cho Giản Nhụy Ái có thể bình tĩnh lại

Hai người bọn họ chạy tới địa chỉ Y Thiếu Thiên nói đã nhìn thấy Y Thiếu Thiên đang chán chường ngồi trên đồng cát.

Giản Nhụy Ái hốt hoảng bởi cỗ tự động viên minh rằng Đơn Triết Hạo không có chuyện gì, sẽ bình an xuất hiện trước mặt mình nên cố nén không khóc.

Bước chân rất khó khăn đi đến trước mặt Y Thiếu Thiên, muốn nói chuyện hỏi han tình hình Đơn triết Hạo nhưng lại nghẹn ngào không thể nói được bất kỳ tiếng nào.

Y Thiếu Thiên cũng đầy nước mắt ngẩng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái liền quỳ sụp xuống “Thật xin lỗi thiếu phu nhân!”

Y Thiếu Thiên cúi đầu cũng cảm thấy minh thật vô dụng không đuổi kịp Đơn Triết Hạo, khi chạy đến đây đã không thấy bóng dáng Đơn Triết Hạo đâu nữa mặc dù đã lật tung cả bãi rác và xung quanh nhưng đều không tìm được Đơn Triết Hạo.

Những lời kể của Y Thiếu Thiên đã thật sự hù dọa Giản Nhụy Ái khiến cô lảo đảo mấy bước, nước mắt chảy dài trên mặt miệng

lâm bẩm nói: “Sẽ không sao, Hạo sẽ không có chuyện gì, sẽ không xảy ra chuyện.”

Giản Nhụy Ái xoay người kinh hoảng chạy quanh bãi rác, Đơn Triết Hạo nhất định đang trốn ở chỗ nào đó chơi trò trốn tìm với cô rồi.

Giản Nhụy Ái cứ vừa khóc vừa chạy khắp nơi khiến người khác nhìn thấy cũng đau lòng thay cho cô.

Y Thiếu Thiên muốn giữ Giản Nhụy Ái khỏi chạy lung tung nhưng bị đẩy ra, nên cũng chỉ còn biết vừa chạy theo vừa ra sức khuyên nhủ “Thiếu phu nhân đừng chạy đi tìm nữa, tôi đã tìm rất kỹ nhưng không thấy tổng giám đốc ở nơi này.”

“Anh nói dối, Hạo không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái đau khổ ngẩng mặt nhìn trời hét lớn: “Hạo, Đơn Triết Hạo...”

Nhưng chỉ có tiếng Giản Nhụy Ái vọng lại mà không có câu trả lời đáp lại.

Trác Đan Tinh đau lòng lôi kéo Giản Nhụy Ái “Nhụy Ái không nên như vậy, có thể Đơn Triết Hạo không xảy ra chuyện gì và đã về nhà rồi”

Đúng rồi Vương Hạo không phải là đối thủ của Đơn Triết Hạo cho nên có khi Đơn Triết Hạo đã quay về nhà. Giản Nhụy Ái ngó người quay đầu muôn về nhà

Trác Đan Tinh vừa quay lại ra hiệu cho Y Thiếu Thiên đã nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngất xỉu, cả hai vội vã thét to: “Nhụy Ái!”

“Thiếu phu nhân!”

Chương 86

KẾ HOẠCH CỦA CỤ DUỆ TƯỜNG

Giản Nhụy Ái cảm giác mình đã nằm ngủ rất lâu mơ giấc mơ thật dài. Trong mơ đều là hình ảnh Đơn Triết Hạo đang bỏ đi. Giật mình mở mắt bật người ngồi dậy nhìn mọi người đang ngồi xung quanh.

Tử Tú Liên, Đơn Mộ Phi, Quyền Hàn, Y Thiếu Thiên đều đang ở trong phòng nhưng vẫn không có Đơn Triết Hạo.

Nước mắt lại tuôn đầy mặt, cắn môi kìm néo tiếng khóc khẽ hỏi: “Cha mẹ, Hạo đã về đây chưa?”

Tử Tú Liên và Đơn Mộ Phi ngây người, không biết phải trả lời thế nào?

“Thật không phải là mơ, Hạo mất tích rồi” Giản Nhụy Ái nhỏ giọng lầm bầm, sắc mặt tái nhợt giống như giấy, trong lòng vô cùng lo lắng cho Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy!” Tử Tú Liên vô cùng đau đớn nhìn Giản Nhụy Ái, nước mắt cũng chan chúa, thật ra bà cũng lo lắng cho Đơn Triết Hạo nhưng cũng lo lắng không biết Giản Nhụy Ái có thể chịu đựng được chuyện Đơn Triết Hạo bị mất tích hay không?

Quyền Hàn vỗ vỗ lưng Giản Nhụy Ái an ủi: “Mọi người đừng quá đau lòng, Đơn Triết Hạo nhất định sẽ không có chuyện gì, người hiền sẽ có trời phù hộ.”

“Đúng vậy, hơn nữa Đơn Triết Hạo không phải là người yếu mèn hỉ lại vô cùng thông minh tài giỏi, nhất định sẽ bình an trở về.” Trác Đan Tinh cũng phụ họa theo ý của Quyền Hàn nói.

“Thiếu phu nhân phải cố gắng kiên cường chờ đợi kéo khi trở về tổng giám đốc sẽ rất thương tâm.” Y Thiếu Thiên không đành lòng nhìn Giản Nhụy Ái suy sụp tinh thần như bây giờ.

Một phụ nữ yếu đuối lại phải đối mặt với chuyện tàn nhẫn như vậy càng khiến mọi người đau lòng hơn

“Đúng!” Giản Nhụy Ái giơ tay lau nước mắt “Hạo còn chưa tìm được thì tôi không thể ngã bệnh, tôi muốn đi cứu Hạo.”

Đúng vào lúc này, một y tá đi vào cầm theo cái hộp màu trắng hỏi “Xin hỏi các vị ở đây ai là Giản Nhụy Ái?”

Giản Nhụy Ái cau mày thật chặt nhìn khắp mọi người một lượt mới nhìn về phía y tá nói: “Là tôi đây.”

“Cái này là đồ của cô, mới vừa rồi bên ngoài có người đàn ông nhờ tôi chuyển cái hộp này cho cô” Y tá để xuống túi đồ rồi rời đi.

Y Thiếu Thiên âm trầm nhìn thấy Giản Nhụy Ái định mở hộp đồ vừa nhận vội ngăn lại: “Đợi chút...” Y Thiếu Thiên cầm lấy cái hộp “Cái hộp này có thể do Vương Hạo đưa đến, để tôi mở ra.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ngừng thở, chờ đợi Y Thiếu Thiên mở hộp ra, nhưng mà trong hộp lại không có thứ gì kinh

khủng như tưởng tượng của mọi người mà chỉ là một phong bì.

“Có thể trong phong bì có đồ vật gì đó, hãy mở ra xem một chút.” Quyền Hàn nhắc nhở Y Thiếu Thiên.

Phong bì tiếp tục được mở ra mở ra, đồ vật bên trong khiến tất cả mọi người run rẩy, mà Giản Nhụy Ái chết điếng người nhìn chòng chọc vào màn ảnh thấy người mình yêu bị trói trong ngăn tủ, sắc mặt tái nhợt.

Sợ, khủng hoảng... ào đến, nước mắt như suối tuôn không ngừng, nghẹn ngào “Hạo...”

Mọi người nhìn Giản Nhụy Ái mắt không ché muốn ra cửa vội vàng kéo lại.

Đơn Mộ Phi đau lòng nói: “Tiểu Nhụy đừng kích động.”

“Cha, làm thế nào bây giờ? Hạo đang bị trói giam, sẽ gặp nguy hiểm, con muốn đi cứu Hạo.” Giản Nhụy Ái nước mắt đầy mặt diên cuồng lắc tay Đơn Mộ Phi.

Giản Nhụy Ái thật sự rất sợ, nếu như không tìm thấy Đơn Triết Hạo...

“Tiểu Nhụy không nên như vậy, nếu cậu cứ bị kích động và chạy đi, mọi người sẽ lo lắng cho cậu nên không có thời gian nghĩ biện pháp đi cứu Đơn Triết Hạo” Trác Đan Tinh cắn môi, cố nén nước mắt, nghiến răng nghiến lợi nói để ngăn cản Giản Nhụy Ái.

Lời này của Trác Đan Tinh nghe có hiệu quả, Giản Nhụy Ái đang mắt không ché và nỗi điên chợt dừng lại, ánh mắt ảm đạm nhìn xuống.

Mọi người nhìn khuôn mặt trắng nõn của Giản Nhụy Ái đã trắng bệch không còn chút huyết sắc nào, vật vờ vô hồn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, so với tâm trạng nỗi loạn vừa nãy lại càng làm cho mọi người lo lắng hơn.

Giản Nhụy Ái đột nhiên ngẩng đầu, “Chúng ta nên tìm hiểu xem Hạo đang bị giam ở đâu? Y Thiếu Thiên, từ hình ảnh vừa nãy có thể thấy vật gì khả nghi không?”

Đúng rồi, bây giờ không phải là lúc để khóc lóc mà phải kiên cường, khóc không giải quyết được vấn đề, càng không thể cứu Đơn Triết Hạo, phải kìm ché nỗi đau đớn lo lắng trong lòng mình, chỉ có bình tĩnh mới có thể nghĩ biện pháp cứu Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên ngắn người nhưng lập tức khôi phục suy nghĩ, nhìn kỹ hình ảnh hồi lâu nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì, bất đắc dĩ lắc đầu. Trong ảnh chỉ có hộc tủ, không thấy được bất kỳ vật gì khác. Vương Hạo sợ bọn họ tìm được đầu mối, mới đem Đơn Triết Hạo nhốt ở trong ngăn kéo tủ.

Giản Nhụy Ái hồi hộp nắm chặt tay Từ Tú Liên và Trác Đan Tinh, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhìn thấy Y Thiếu Thiên lắc đầu liền hoang mang buồn bã.

“Thiếu phu nhân và mọi người đừng vội thất vọng, để tôi đem mấy hình ảnh này cho chuyên gia thẩm định xem có nhìn ra vấn đề

không.” Y Thiếu Thiên cầm điện thoại di động gọi cho chuyên gia nhiếp ảnh.

“Vâng, anh nói họ kiểm tra xem sao.” Giản Nhụy Ái thì thầm lầm bẩm, ánh mắt thê lương buồn bã.

Mỗi ngày không có Đơn Triết Hạo thì Giản Nhụy Ái sẽ phải làm gì? Làm sao cô có thể sống và giải quyết mọi chuyện trong nhà và tập đoàn đây?

Y Thiếu Thiên thở dài, nắm chắc mấy tấm ảnh đây là đầu mối duy nhất để tìm ra tung tích của Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái kìm nén đau đớn, xoay người nhìn Từ Tú Liên và Đơn Mô Phi: “Cha mẹ chúng ta nên đi về nhà.”

Từ Tú Liên và Đơn Mô Phi nhìn nhau, hít sâu một cái, đau lòng gật đầu, không có bệnh tình gì nghiêm trọng thì cũng không cần nằm viện, có lẽ về nhà sẽ tốt hơn.

Mọi người đã về nhà hai ngày nhưng vẫn không có tin tức gì về Đơn Triết Hạo, mà những hình ảnh Y Thiếu Thiên mang đi thẩm định vẫn không có kết quả gì.

Giản Nhụy Ái ngồi ở phòng khách suy nghĩ miên man không biết mình phải làm cái gì để cứu Đơn Triết Hạo, mới có mấy ngày nay mà đau lòng trông đã già thêm mấy tuổi.

Bỗng, dì Ngọc bước đến thông báo “Thiếu phu nhân xem ai đến nhà này.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn ra cửa vô cùng kinh ngạc thấy Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như xuất hiện liền vội vàng đứng lên: “Thiến Như, Duệ Tường...”

Giản Nhụy Ái đã lâu không gặp bọn họ, từ khi bọn họ đi Mĩ định cư thì không liên lạc gì nhưng không ngờ đến bọn họ lại xuất hiện trước mắt mình.

Vương Thiến Như nhìn Giản Nhụy Ái gầy gò suy sụp mặc dù đã hứa với Cụ Duệ Tường sẽ không khóc, nhưng không nhịn được chạy tới ôm lấy Giản Nhụy Ái mà khóc, “Tiểu Nhụy, làm sao lại có bộ dáng như vậy?”

“Thiến Như, làm sao lại trở về rồi hả?” Hai mắt Giản Nhụy Ái cũng mê man ngân ngấn nước mắt.

“Chúng tôi vô cùng lo lắng cho mọi người trong nhà, nhất là Tiểu Nhụy đây” Vương Thiến Như đàng hoàng nói.

Cụ Duệ Tường đỡ Giản Nhụy Ái quay lại ghế sofa, đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái tiều tụy “Tình hình bây giờ như thế nào?”

Giản Nhụy Ái lắc đầu than khẽ: “Một chút tin tức cũng không có, Vương Hạo như đã biến mất trên thế giới”

Vương Thiến Như lôi kéo Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, chúng tôi trở về liền muốn giúp một tay, hơn nữa Tường ca ca đã nghĩ đến biện pháp tìm ra Vương Hạo, cứu Đơn Triết Hạo”

“Thật sao? Là biện pháp gì?” Giản Nhụy Ái không dám tin vào điều vừa nghe, ngơ ngác hỏi lại.

Hiện tại chỉ cần có biện pháp thì dù có là biện pháp gì cô cũng đều muốn thử, còn một tia hi vọng là còn phải thử, nhất định phải tìm ra Đơn Triết Hạo.

“Không sao, chúng tôi cũng muốn nhanh chóng cứu được Hạo nên mới trở về, cũng không biết biện pháp này có thể dung được hay không. Vì mọi người ở đây hiểu khá rõ Vương Hạo nên chúng tôi vội vàng trở về để cùng mọi người tìm cách cứu Hạo.” Vương Thiến Như nhẹ nhàng giải thích.

Bọn họ ở nước Mĩ nghe bà nội qua đời, Đơn Triết Hạo bị bắt có đang mất tích, Giản Tử Hạo thiều chút nữa không còn sống... Những tin tức này khiến hai người khiếp sợ, không nghĩ đến chỉ một tên tù trốn trại như Vương Hạo đã khiến nhà họ Đơn tang thương, rối loạn như vậy. Hai người không chút do dự quay trở về, muốn giúp đỡ một chút tìm lại bình an cho nhà họ Đơn.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái đang suy sụp đau lòng hét lớn: “Tại sao mọi người không tìm hiểu xem Vương Hạo có nhược điểm gì mà ra tay chứ. Vương Hạo sợ nhất cái gì? Quan tâm nhất cái gì?”

Chương 87

KHÔNG BỊ NGƯỜI THÍCH

Giản Nhụy Ái nghe Cụ Duệ Tường nói mới chợt nhớ đến Lạc Tình Tình. Đúng rồi Lạc Tình Tình là người mà Vương Hạo thích nhất. Nếu như Lạc Tình Tình nguyện ý giúp đỡ có khi sẽ khiến Vương Hạo nghe lời.

Giản Nhụy Ái kích động bật khóc “Cám ơn anh Duệ Tường. Em biết Vương Hạo thích Lạc Tình Tình.”

“Vậy thì nhanh đi tìm Lạc Tình Tình đến đây” Vương Thiến Như không chút nghĩ nhìn Cụ Duệ Tường thúc giục.

Giản Nhụy Ái rưng rưng nước mắt gật đầu một cái, cầm điện thoại di động gọi điện cho Y Thiếu Thiên.

Y Thiếu Thiên nhận được điện thoại của Giản Nhụy Ái, tức tốc chạy đến, trên trán cũng mồ hôi, vừa bước vào cửa phòng khách chưa nhìn thấy người đã cất tiếng “Thiếu phu nhân nói có biện pháp gì cứu tổng giám đốc?”

Hắn nghe mọi người nói đề nghị tìm Lạc Tình Tình, trong nháy mắt liền iu xiù trầm mặc mãi nửa ngày mới mở miệng nói: “Lạc Tình Tình không chịu khổ được nên đã... Đã tự sát.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái lảo đảo muốn ngất xỉu rồi, Lạc Tình Tình qua đời rồi thì lấy gì và làm sao để cứu Đơn Triết Hạo?

Cụ Duệ Tường nháy mắt ra hiệu cho Vương Thiến Như đỡ Giản Nhụy Ái “Ai biết tin Lạc Tình Tình chết?”

“Không một ai biết, ngay cả tổng giám đốc cũng không biết, là tôi chon cát cho lạc Tình Tình” Y Thiếu Thiên đáp lại, nhìn Cụ Duệ Tường chợt bừng tỉnh hiểu ra: “Chẳng lẽ...”

“Đúng, tìm người giả trang Lạc Tình Tình dẫn dụ Vương Hạo xuất hiện, mà tìm ra vị trí của Hạo.” Cụ Duệ Tường phân tích rõ ràng, hơn nữa trước mắt cũng chỉ có thể để Y Thiếu Thiên tìm người giả dạng quyền rũ Vương Hạo còn những chuyện khác cứ từ suy nghĩ.

Y Thiếu Thiên vỗ tay “Phương pháp này thật tốt, tôi lập tức làm ngày, phải tranh thủ thời gian cứu tổng giám đốc ra”

Giản Nhụy Ái gật đầu “Cám ơn, cảm ơn mọi người.”

Vương Thiến Như nhìn Giản Nhụy Ái tiều tụy cũng rất thương tâm, nắm tay trấn an: “Tiểu Nhụy, đừng khóc nữa, mắt đã sưng lên nhiều, chúng ta sẽ giúp Tiểu Nhụy tìm được Hạo. Đừng vội.”

Vương Hạo ngồi trên ván gỗ, trên bàn bày thức ăn thơm phức, khoe miệng cười cười, nhìn về phía học tủ trước mặt nói: “Đơn Triết Hạo, Tổng giám đốc cứ nghỉ ngơi đi ta ăn cơm trước rồi...!”

Đơn Triết Hạo hé mắt, hô hấp càng lúc càng nặng nề bởi vì bị trói giam trong học tủ đã hai ba ngày, một giọt nước cũng không được uống đang lâm vào trạng thái mất nước nghiêm trọng.

Xem ra Vương Hạo muốn bỏ cho Đơn Triết Hạo chết đói chết khát!

Vì Giản Nhụy Ái, vì Giản Tử Hạo nên Đơn Triết hạo phải cố gắng chịu đựng cỗ gắng sống sót..

“Không nghĩ đến đám thuộc hạ của mày thật là châm hay là không có ai nguyện ý đi cứu mày” Vương Hạo lười biếng nói xong lại cười to giễu cợt.

Vương Hạo mở ti vi lên xem nhưng chuyển kênh mãi mà chẳng có thứ gì muốn xem, đang phiền não muốn tắt TV thì trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh Lạc Tình Tình khiến hắn hoàn toàn sơ ngây người. TV đưa tin Lạc Tình Tình nhà quản lý nổi tiếng.

Hai mắt tức đỏ lửa giận, mình phải chui lủi lo chuyện báo thù, mà Lạc Tình Tình lại nhàn nhã bên cạnh Đơn Triết Hạo đang trải qua cuộc sống thảnh thoảng thoái mái.

Chẳng lẽ Vương Hạo hắn lại bị Lạc Tình Tình nói láo lừa gạt. Tốt! Lạc Tình Tình đối với mình bất nhân cũng không được trách người khác bất nghĩa.

...

Y Thiếu Thiên chạy vọt vào biệt thự nhà họ Đơn, sắc mặt nặng nề nói: “Không xong rồi không tìm thấy Lạc Tình Tình chắc là bị Vương Hạo bắt đi rồi.”

Giản Nhụy Ái đứng lên, sắc mặt tái nhợt nắm tay Y Thiếu Thiên, đối mặt tất cả mọi chuyên có liên quan đến Đơn Triết Hạo liền không còn tỉnh táo, “Làm sao lại xảy ra tình huống đó?”

Lạc Tình Tình là hi vọng duy nhất của bọn họ, nếu như đầu mối phía lạc Tình Tình biến mất thì sẽ không biết phải làm gì? Đã bốn ngày rồi vẫn không cứu được Đơn Triết Hạo nên sợ về sau ở cũng không cứu được.

“Tiểu Nhụy không nên gấp gáp, tôi đã hứa sẽ giúp em tìm được Hạo, liền nhất định sẽ tìm bằng được cậu ấy.” Cụ Duệ Tường bình tĩnh nói.

Giản Nhụy Ái gật đầu tin tưởng thực lực của Cụ Duệ Tường bởi anh là người luôn bình tĩnh và tỉnh táo nhất “Có phải anh đã nghĩ ra biện pháp đối phó rồi sao?”

“Đúng thế, tôi đang lo Vương Hạo không bắt cóc Lạc Tình Tình. Bây giờ Vương Hạo làm thế là đúng như kế hoạch của tôi rồi.”

Mọi người vẫn đang ngơ ngác chưa hoàn toàn hiểu ý của Cụ Duệ Tường đã thấy anh ta gọi điện thoại: “Tìm vị trí của Lạc Tình Tình cho tôi”

Phía đầu dây điện thoại bên kia lập tức trả lời: “Đã tìm được vị trí của Lạc Tình Tình đang ở trên chiếc xe tải chạy về hướng ngoại, bây giờ đã dừng lại ở một ngôi nhà hoang ở ngoại ô”

“Từ nhà họ Đơn đến chỗ đó mất thời gian bao lâu?”

“Nhanh nhất cũng phải mất một tiếng.”

“Cám ơn!” Cụ Duệ Tường cúp điện thoại, xoay người nói với Y Thiếu Thiên “Chính tôi đã gắn thiết bị định vị trên người Lạc Tình Tình chờ Vương Hạo động thủ, chúng ta liền có cơ hội bắt được Vương Hạo. Bây giờ có thể bắt đầu hành động được rồi”

“Vâng” Y Thiếu Thiên không khỏi ngạc nhiên với Cụ Duệ Tường, không ngờ được Cụ Duệ Tường luôn luôn kiệm lời lại vô cùng tinh táo bô trí mọi chuyện hoàn hảo không chê vào đâu được, trong lòng phẫn khởi dậy lên hi vọng. “Vậy tôi sẽ sắp xếp người đi cứu tổng giám đốc”

Giản Nhụy Ái thấy Y Thiếu Thiên chuẩn bị rời đi lại vội vàng nài nỉ: “Y Thiếu Thiên cho tôi đi cùng đi, tôi cũng muốn đi cứu Hạo.”

“Nhưng...” Y Thiếu Thiên xoay người nhìn Cụ Duệ Tường, dù sao đây là việc nguy hiểm nên không muốn để Giản Nhụy Ái tham gia, sợ cô gặp chuyện gì bất trắc thì càng khó khăn hơn. Nhưng lại thấy Cụ Duệ Tường gật đầu nên Y Thiếu Thiên đành miễn cưỡng để Giản Nhụy Ái đi cùng.

Vương Thiến Như nhìn bọn họ rời đi vẫn không hiểu phải hỏi lại: “Tường, anh biết rõ chuyện này rất nguy hiểm nhưng tại sao lại đồng ý cho Tiểu Nhụy đi như thế?”

“Em cảm thấy Tiểu Nhụy sẽ ngoan ngoãn ở nhà sao?” Cụ Duệ Tường lảng lảng nói qua.

Để Giản Nhụy Ái ở nhà sẽ càng lo lắng và suy nghĩ lung tung còn không bằng để cho Giản Nhụy Ái đi cứu Đơn Triết Hạo. Dù sao Giản Nhụy Ái cũng là người mà Đơn Triết Hạo luôn muốn bên cạnh bảo vệ nhất.

Rốt cuộc, bọn họ cũng chạy tới chỗ ở của Vương Hạo. Y Thiếu Thiên không phải là người giỏi lập kế hoạch hành động nhưng từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện nghiêm túc nên cũng vô cùng nhạy cảm với những thứ nguy hiểm, quay về phía Giản Nhụy Ái giao phó: “Giản tiểu thư, đợi chút nữa vào bên trong thì hãy luôn đi bên cạnh tôi”

Giản Nhụy Ái đang đăm đăm nhìn ngôi nhà, ngơ ngác gật đầu, mọi suy nghĩ đang đặt vào trong ngôi nhà.

Y Thiếu Thiên đá văng ra cửa phòng nhìn thấy Vương Hạo đang gắt gao đè lên người Lạc Tình Tình, ai nhìn thấy cũng biết bọn họ đang làm chuyện gì.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt nhìn hình ảnh trong phòng vội trốn phía sau lưng Y Thiếu Thiên.

Vương Hạo nhìn nhóm người Y Thiếu Thiên đứng ở cửa. Thật ra lúc hắn đem Lạc Tình Tình đè ở dưới người mình, cũng phát hiện ra đó không phải Lạc Tình Tình.

Bởi vì Vương Hạo hiểu rất rõ người phụ nữ Lạc Tình Tình, cho nên hắn cũng đoán được Y Thiếu Thiên đã sắp đến.

Vương Hạo không dừng lại việc dang dở vẫn hung hăng đâm vào thân thể Lạc Tình Tình, đem toàn bộ tức giận trút lên thanh thể người phụ nữ phía dưới.

Lạc Tình Tình thét lên, muốn đẩy người đàn ông phía trên ra nhưng không cách nào thoát ra được.

“Vương Hạo hãy dừng tay.” Y Thiếu Thiên rống to.

“Ha ha...” Vương Hạo cười lớn. Từ trên người Lạc Tình Tình bò dậy vẫn không thèm lấy quần áo mặc vào, trên mặt không hề có chút nào lo sợ.

Lạc Tình Tình nước mắt đầy mặt, vội kéo bộ quần áo rách tươm che đậy thân thể, cả người run rẩy sợ hãi.

“Đơn Triết Hạo đang bị mày giam nơi nào?” Y Thiếu Thiên không muốn mất thời gian với Vương Hạo nữa, dù sao càng kéo dài thời gian thì tính mạng Đơn Triết Hạo sẽ gặp nguy hiểm hơn.

“Tao làm sao biết? Không nên dùng ánh mắt kia nhìn tao, nó rất đáng sợ đấy” Vương Hạo cà lơ phát phơ nói.

Y Thiếu Thiên đang vô cùng lo lắng cho Đơn Triết Hạo lại nghe Vương Hạo trả lời không biết liền nổi giận đưa tay rút súng, lén cò nhìn Vương Hạo: “Nhanh mang Tổng giám đốc Đơn ra đây.”

Chương 88

SỐNG CHẾT CÒN CHƯA BIẾT

Y Thiếu Thiên đang vô cùng lo lắng cho Đơn Triết Hạo lại nghe Vương Hạo trả lời không biết liền nổi giận đưa tay rút súng, lên cò nhìn Vương Hạo: “Nhanh mang tổng giám đốc Đơn ra đây.”

Giản Nhụy Ái căm ghét nhìn Vương Hạo, nhìn Lạc Tình Tình luống cuồng, từ trước đến nay chưa gặp người đàn ông nào bỉ ổi và đáng ghét như Vương Hạo, đây là con vật lòng lang dạ sói chứ không phải là con người nữa.

“Mày muốn giết tao à, vậy thì vĩnh viễn không thể tìm được Đơn Triết Hạo. Dù sao tao cũng không muốn sống tiếp cuộc sống như thế này nữa lại vừa lúc có người đi cùng xuống địa ngục thì còn gì vui vẻ hơn”

Vương Hạo cười điên cuồng, nếu như đám người bọn Y Thiếu Thiên chết cùng với Đơn Triết Hạo thì sau này sẽ không còn có ai có thể truy đuổi hắn nữa.

Bỗng Lạc Tình Tình mở miệng nói: “Mọi người đừng nghe hắn nói, Đơn Triết hạo đang bị trói giấu trong tủ ở phòng bên cạnh”

“Con đàn bà đáng chết giả...” Còn không chờ Vương Hạo chửi xong, Y Thiếu Thiên đã bắn một phát lên đùi Vương Hạo cho ngã xuống.

Y Thiếu Thiên ra lệnh: “Đem cái đó đồ khốn kiếp này trói chặt và trông chừng cẩn thận cho tôi”

Mọi người xoay người đi tìm Đơn Triết Hạo.

Khi cửa tủ được mở ra, Đơn Triết Hạo giống như khúc gỗ đổ vật xuống may nhờ Y Thiếu Thiên nhanh tay nhanh mắt đỡ kịp.

Chỉ nhìn thấy Đơn Triết Hạo nằm trên sàn không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, đôi môi cũng tím bầm, Giản Nhụy Ái thét lên: “Hạo...”

Giản Nhụy Ái hoảng sợ đỡ lấy Đơn Triết Hạo, đôi tay nhỏ bé vuốt vuốt gò má của Đơn Triết Hạo “Hạo... Hạo... Anh mau tỉnh lại. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh đừng làm em sợ.”

Mặc kệ, nàng Giản Nhụy Ái lau gọi thế nào nhưng Đơn Triết Hạo cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo hôn mê bất tỉnh, nổi giận cầm súng đi ra khỏi cửa, ‘Đoàng đoàng’, vô số tiếng súng vang lên, than thở Vương Hạo có vô số vết thương bị đạn bắn.

“Hạo, cầu xin anh mau tỉnh lại, anh không được có mệnh hệ xấu nào đâu. Anh mau tỉnh lại cho em...” Giản Nhụy Ái khóc đà khan tiếng nhưng Đơn Triết Hạo vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Hoàn toàn khiến Giản Nhụy Ái mắt hết dung cảm, ôm chặt lấy Đơn Triết Hạo, giống như đang giằng giật anh với tử thần, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Hạo, anh tỉnh lại được không? Anh đừng làm

em sợ. Anh đã từng hứa sẽ không bỏ lại em một mình cơ mà. Anh nói sẽ luôn chăm sóc bảo vệ em mà bây giờ anh cứ im lặng mãi là sao? Những lời anh nói khi chúng ta gặp nguy hiểm ở Thiết Đô là giả sao?"

Giọng nói Giản Nhụy Ái vô cùng tức tưởi khổ sở, nước mắt chảy dài trên mặt rơi xuống mặt Đơn Triết Hạo, mí mắt của Đơn Triết Hạo khẽ hắt chớp rồi lại nhấp chật như cũ không có thêm động tĩnh gì.

Cuối cùng Đơn Triết Hạo cũng nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Y Thiếu Thiên túm lấy cổ áo của một bác sĩぎ súng vào đầu đe dọa: "Mau đem tất cả mọi thứ cứu sống tổng giám đốc Đơn nếu không thì ông cũng không cần sống tiếp làm gì nữa."

Bác sĩ run lẩy bẩy, hôm nay thật là xui xẻo tự nhiên gặp phải người nhà bệnh nhân kinh khủng như thế nên cố gắng hít một hơi thật sâu rồi gật đầu một cái: "Vâng, tôi sẽ cố gắng...".

Giản Nhụy Ái nhìn cửa phòng cấp cứu đóng lại, bác sĩ gấp gáp đi lại, cửa đóng lại mở liên tục nên chỉ còn biết dựa vào ghế nhỏ giọng lầm bẩm: "Hạo, anh nhất định phải kiên cường vượt qua nguy hiểm lần này, không được để em lại một mình trên thế giới này đâu. Anh phải sống để thực hiện lời anh đã hứa."

Nói xong, lại ngồi yên lặng, nước mắt chảy dài trên mặt, ánh mắt nhìn chòng chọc ánh đèn của phòng phẫu thuật.

Chờ đợi kéo dài không biết qua bao lâu thời gian, Giản Nhụy Ái mệt mỏi muốn ngất xỉu, nhưng lại cố gắng vượt qua nhất định phải chờ được Đơn Triết Hạo ra khỏi phòng phẫu thuật.

“Giản tiểu thư đừng lo lắng, tổng giám đốc là người hiền sẽ có trời phù hộ, nhất định sẽ không xảy ra chuyện. Hãy để tôi ngồi đây chờ cô hãy đến phòng nghỉ để nghỉ ngơi một chút.” Y Thiếu Thiên không dành lòng nhìn bộ dạng tiêu tụy của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái ngây ngẩn lắc đầu một cái, ánh mắt rất khó chịu tâm tình cũng chưa được buông lỏng “Không, tôi phải chờ Hạo ra khỏi phòng phẫu thuật đã.”

Y Thiếu Thiên bất đắc dĩ thở dài, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, đã đi theo Đơn Triết Hạo nhiều năm cũng chưa từng thấy anh ấy bị bệnh.

“Tiểu Nhụy...” Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi, còn có Cụ Duệ Tường, Vương Thiến Như, thậm chí ngay cả Quyền Hàn, Trác Đan Tinh cũng đến.

“Cha mẹ...” Giản Nhụy Ái yếu ớt thì thào “Mọi người cũng đến sao.”

Vương Thiến Như vội vàng đỡ lấy Giản Nhụy Ái, đau lòng nhìn cô suy yếu: “Tiểu Nhụy không cần đau lòng như vậy, thân thể Đơn Triết Hạo vô cùng khỏe mạnh, nhất định không có việc gì đâu.”

“Đúng vậy Nhụy Ái, hãy đến ghé bên cạnh chúng ta ngồi đi! Nếu không đợi chút nữa Đơn Triết Hạo tỉnh lại, cậu lại té xỉu thì người nào sẽ chăm sóc Đơn Triết Hạo” Trác Đan Tinh nhìn dáng vẻ ngây ngẩn của Giản Nhụy Ái cũng rất đau lòng nước mắt chảy dài dụi đầu trong ngực Quyền Hàn.

“ Ủ!” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, cô phải cố gắng không thể để cho mình ngã bệnh bởi vì cô còn phải chăm sóc Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái vừa muốn ngồi xuống đến, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, bác sĩ đầu đầy mồ hôi đi ra nói: “Ai là người nhà của Đơn Triết Hạo?”

“Có tôi đây” Giản Nhụy Ái vội chạy đến.

Bác sĩ nhìn nhiều người vây quanh cũng vẫn phải thông báo tình hình: “Hiện tại bệnh nhân đang rất nguy kịch, chúng tôi cần có bản cam kết bảo đảm.”

Trái tim Giản Nhụy Ái thắt lại muốn ngừng đập, lảo đảo muốn ngã xuống may mắn được Quyền Hàn nhìn thấy vội đến dùi đỡ.

Tất cả mọi người run rẩy khiếp sợ chỉ còn Cụ Duệ Tường tinh táo hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đơn Triết Hạo tiên sinh đã trải qua bốn ngày không được ăn uống lại bị mất nước nghiêm trọng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Sau khi làm xong giải phẫu cũng có thể sẽ trở thành người sống đời sống thực vật.”

“Hạo...” Nước mắt Giản Nhụy Ái lăn xuông, vùng thoát khỏi sự dùi đõi của Quyền Hàn chạy vọt vào phòng phẫu thuật. “Hạo, em không cho phép anh rời khỏi em. Anh mau tỉnh lại cho em. Anh có nghe gì không?”

“Nhụy Ái đừng kích động, Đơn Triết Hạo sẽ không có chuyện gì, bác sĩ sẽ cứu cậu ấy.” Quyền Hàn vội đuổi theo lôi Giản Nhụy Ái ra ngoài.

Giản Nhụy Ái không còn nghe thấy bất cứ lời nói nào nữa, nước mắt đầy mặt nỉ non “Hạo... Hạo...”.

Đơn Mộ Phi cũng không kìm chế được nước mắt, nhanh chóng ký tên lên bản cam kết của bác sĩ để bác sĩ nhanh chóng cứu lấy Đơn Triết Hạo.

“Không cần đóng cửa, ta muốn đi vào, van xin bác sĩ cho tôi vào đi.” Giản Nhụy Ái lôi kéo bác sĩ đang định đi vào phòng phẫu thuật đau khổ cầu khẩn.

Giản Nhụy Ái không muốn để Đơn Triết Hạo một mình đối mặt khó khăn, cô muốn được ở cùng với anh để vượt qua con nguy kịch này.

“Không được, người thân không thể vào phòng phẫu thuật.” Bác sĩ xoay người tiến vào phòng phẫu thuật.

“Không... không nên...” Giản Nhụy Ái lảo đảo muốn nắm lấy cửa, nhưng cửa đã hoàn toàn đóng.

Giản Nhụy Ái nhìn cái cửa đang ngăn cách cô và Đơn Triết Hạo nghiên răng nghiên lợi hận bản thân mình không có năng lực đẩy cửa ra, nên cứ liều mạng gõ cửa, “Van xin các người hãy cho tôi vào bên trong đó đi, tôi muốn nhìn thấy Đơn Triết Hạo”

“Tiểu Nhụy, không nên náo loạn như vậy. Đơn Triết Hạo nhất định sẽ cố gắng vượt qua nguy hiểm, sẽ bình an về bên cạnh chúng ta” Vương Thiên Như cũng vừa khóc vừa cố gắng khuyên nhủ.

Tất cả mọi người đều đau lòng thương Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo, bọn họ đúng là đôi uyên ương số khổ.

“Đều là sai lầm của tôi, nếu như không phải tôi để di động bị mất, Đơn Triết Hạo cũng sẽ không bị Vương Hạo lừa đi cứu tôi, sẽ không bị thương, tất cả đều là lỗi của tôi.”

Giản Nhụy Ái đau lòng dùng đầu đập vào cửa, giống như hòa thượng gõ chuông, từng phát từng phát dùng sức gõ đến.

Giản Nhụy Ái thật sự rất sợ Đơn Triết Hạo sẽ bỏ đi vĩnh viễn, hoàn toàn mất đi Đơn Triết Hạo như vậy thì Giản Nhụy Ái làm thế nào để sống tiếp tục?

Mọi người vội vàng ngăn cản, lại bị Từ Tú Liên kéo lại “Không cần khuyên ngăn cứ để cho cô ấy phát tiết hết nỗi khổ trong lòng theo cách của cô ấy đi.”

Cả ngày một ngày một đêm, đang lúc Giản Nhụy Ái và mọi người mệt mỏi mất đi hi vọng thì Đơn Triết Hạo được đẩy ra càng

khiến mọi người lo sợ vội vội vàng đứng lên, “Bác sĩ, như thế nào rồi?”

Mọi người vây qua đến.

Chương 89

THOÁT KHỎI THỜI KỲ NGUY HIỂM

Cả ngày một ngày một đêm, đang lúc Giản Nhụy Ái và mọi người dần mất đi hi vọng thì Đơn Triết Hạo được đẩy ra, Giản Nhụy Ái vội sợ đứng lên chạy lại “Bây giờ Hạo thế nào rồi thưa bác sĩ?”

Mọi người cũng vội vàng chạy đến vây quanh.

Bác sĩ tháo khẩu trang che mặt xuống, nhẹ giọng thở dài: “Trước mắt Đơn Triết Hạo tiên sinh đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhưng do Đơn Triết Hạo tiên sinh bị mất nước quá nghiêm trọng, nếu như sau 12 giờ nữa mà không tỉnh lại thì có thể vĩnh viễn sẽ sống thực vật không tỉnh lại.”

Giản Nhụy Ái trợn to hai mắt “Vĩnh viễn sống thực vật.” Giản Nhụy Ái dùng sức giữ chặt ngực mình, trái tim như muốn nhảy vọt ra ngoài, sắc mặt tái mét trong suốt.

Bác sĩ rất thông cảm nhìn Giản Nhụy Ái đang lo lắng nhưng bác sĩ cũng đã hết sức cố gắng và không phải là Hoa Đà tái thế cho nên mọi chuyện chỉ còn biết thuận theo ý trời thôi.

Y Thiếu Thiên nỗi giận túm lấy cổ áo của bác sĩ: “Tôi muốn ông phải cứu được Tổng giám đốc, không được để Tổng giám đốc bị sống thực vật, không được nói những lời xui xẻo như thế”.

“Tiên sinh có giết tôi cũng vậy, chúng tôi đã dốc hết toàn lực để cứu người rồi.” Bác sĩ cũng không có biện pháp.

“Không, không thể, tôi không cho phép Hạo có chuyện, tôi muốn đi xem Hạo.” Giản Nhụy Ái hoàn toàn không bình tĩnh được nữa giống như người điên chạy đến phòng bệnh của Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy...”

“Nhụy Ái...”

Mọi người nhìn Giản Nhụy Ái nỗi điên chạy đi cũng vội vàng đuổi theo túm được tay Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái càng nỗi điên giùng giằng, “Van cầu mọi người người thả tôi ra để tôi đi. Tôi muốn đi nhìn Hạo. Hạo đã từng nói sẽ không bỏ lại tôi một mình, đã hứa trọn đời ở bên cạnh nhau.”

Giản Nhụy Ái nói xong, càng lúc càng mệt mỏi, ánh mắt cũng càng lúc càng mơ hồ, từ từ mất đi ý thức, trước mắt chỉ là một vùng tối tăm.

“Tiểu Nhụy...” Mọi người thét lên.

©ĐĐLQĐ

Sắc trời dần dần tối, Giản Nhụy Ái khẽ giật giật thân thể, chớp chớp mi hé mắt nhìn thấy Quyền Hàn, Trác Đan Tinh, Vương Thiến Như, Cụ Duệ Tường... ngồi bên cạnh.

Thấy Giản Nhụy Ái muốn ngồi dậy, Vương Thiến Như và Trác Đan Tinh vội vàng đến đỡ lấy Giản Nhụy Ái cho cô ngồi dựa vào thành giường..

Vương Thiến Như đau lòng kéo tay Giản Nhụy Ái, nước mắt chảy dài: “Tiểu Nhụy sao lại không để ý đến thân thể mình như thế. Bản thân mình mang thai cũng không biết là sao?”

Giản Nhụy Ái ngơ ngác vội vàng túm lấy tay Vương Thiến Như “Thiến Như vừa nói cái gì? Có phải cô vừa nói tôi mang thai không?”

“Đúng thế!” Trác Đan Tinh ngẩng đầu lên, muốn kìm nén nước mắt cũng đang ngân ngấn khóc mắt.

Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo đều mong muốn con chung nhưng tại sao không phải là lúc khác mà tự nhiên lại có thai vào lúc này? Có phải ông trời đang đùa giỡn thử thách hai người hay không?

Giản Nhụy Ái tung chǎn muốn xuồng giường, để đi nói cho Đơn Triết Hạo biết biết đâu nghe được tin cô có thai Đơn Triết Hạo sẽ mau chóng tỉnh lại.

“Tiểu Nhụy, cậu muốn làm cái gì? Bác sĩ nói thân thể cậu không khỏe phải tĩnh dưỡng nhiều không thể tự tiện xuống giường”. Vương Thiến Như vội vàng kéo Giản Nhụy Ái lại.

“Đừng ngăn mình nữa. Mình muốn đi thăm Hạo. Mọi người hãy để mình đưa mình đến phòng của hạo được không?”

Cụ Duệ Tường đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái tiêu tụy, một lúc thật lâu mới mở miệng nói: “Thiến Như hãy đưa Tiểu Nhụy đến thăm Hạo đi”

Vương Thiến Như cắn môi, thở dài một hơi: “Vậy để tôi đưa cậu đến đó.”

“Không cần đâu, để tự mình cũng có thể đi được mà.” Giản Nhụy Ái nắm chặt tay, cố gắng đứng thẳng người muốn đi nhìn Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái đi một mạch đến phòng Đơn Triết Hạo, Đơn Mộ Phi đứng lên, nhìn Giản Nhụy Ái đang chậm rãi đến gần cẩn thận thương tâm.

“Nhụy...” Từ Tú Liên cố nén nước mắt, nói không ra lời.

Giản Nhụy Ái kéo cái ghế ngồi bên cạnh Đơn Triết Hạo giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Đơn Triết Hạo nhưng Đơn Triết Hạo vẫn như không có phản ứng nào.

Giản Nhụy Ái cố gắng mỉm cười nhưng so với khóc còn khó nhìn hơn rồi quay lại nói với mọi người: “Hạo sẽ hồi tỉnh lại có đúng không?”

“Hạo chỉ là ngủ do quá mệt mỏi mà thôi, chờ ngủ đủ rồi sẽ tỉnh lại có đúng hay không?”

Từ Tú Liên ôm khóc lớn, không muốn nghe Giản Nhụy Ái nói tiếp, xoay người bỏ chạy khỏi phòng, nếu ở lại thêm dù chỉ là một

giây đồng hồ thì nhất định sẽ đau lòng đến chết.

“Tiểu Nhụy hãy dũng cảm lên con đừng quá đau lòng như vậy, hãy bảo trọng mình, nếu không khi Hạo nhi tỉnh lại nhìn thấy con tiều tụy sẽ làm Hạo nhi đau lòng tự trách bản thân, sẽ khiến Hạo nhi lâu bình phục hơn. Con phải mến yêu thân thể của mình để còn chăm sóc Hạo nhi chứ” Đơn Mộ Phi lo lắng nói.

Giản Nhụy Ái yên lặng nghe, ánh mắt nhìn Đơn Triết Hạo không rời “Vâng con biết rồi, chúng ta nhất định phải chịu đựng không để xảy ra chuyện gì, phải đợi Hạo tỉnh lại, sau đó sống tiếp những ngày tháng thật hạnh phúc”

Đơn Mộ Phi đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái, đứa nhỏ này thật là khiến người ta thương mến.

Đơn Mộ Phi không nói lời nào rót cho Giản Nhụy Ái ly nước “Tiểu Nhụy, uống nước đi! Cả ngày con cũng không ăn cơm, nên có khi sẽ đói bụng, đợi cha ra ngoài mua chút đồ ăn.”

“Cha đừng đi, con không muốn uống nước, cũng không muốn ăn cái gì, hiện tại miệng con không có khẩu vị gì.” Giản Nhụy Ái lắc đầu lúc này cô không còn tâm tình nào khác ngoài lo lắng cho Đơn Triết Hạo nên chẳng muốn ăn với cơm.

“Vậy cũng được!” Đơn Mộ Phi cũng không muốn ép buộc Giản Nhụy Ái, “Khi nào đói bụng thì hãy nói với cha, cha sẽ đi mua đồ ăn giúp con”

“Cha hãy đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi đi. Con sẽ ở đây với Hạo, con nhất định sẽ chờ anh ấy tỉnh lại.”

Giản Nhụy Ái tin tưởng Đơn Triết Hạo nhất định sẽ hồi tỉnh.

Đơn Mộ Phi nghe Giản Nhụy Ái nói chuyện, miễn cưỡng gật đầu một cái, dù sao muốn Giản Nhụy Ái rời đi là không thể nào, hơn nữa Giản Nhụy Ái cũng sẽ không nghe lời của bất kỳ ai để rời khỏi bệnh viện.

“Vậy chính con hãy cẩn thận một chút, nếu như có tình huống gì phát sinh thì hãy gọi điện thoại cho cha nhé” Đơn Mộ Phi vẫn lo lắng dặn dò.

Giản Nhụy Ái quay về phía Đơn Mộ Phi gật đầu đồng ý để cho hai người bọn họ yên tâm. Sau khi Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên rời khỏi phòng bệnh cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh, Giản Nhụy Ái ngồi xuống bên cạnh Đơn Triết Hạo nắm lấy bàn tay to của Đơn Triết Hạo áp vào gò má mình như muốn truyền thêm chút hơi ấm cho Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái hơi mỉm cười “Hạo à, anh mau tỉnh lại đi. Anh ngủ đã lâu rồi đấy. Chúng ta sắp được làm cha mẹ rồi, em đã mang thai. Bác sĩ nói bảo bảo rất khỏe mạnh, anh mau tỉnh lại để nhìn một chút, nếu không đứa bé cũng không nhận ra anh đâu”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Đơn Triết Hạo tái nhợt, lông mi nhắm thật chặt không có động tĩnh gì, Giản Nhụy Ái phải cố gắng kìm nén không để nước mắt rơi, nghẹn ngào nói: “Hạo cứ yên tâm, em sẽ kiên cường chờ anh tỉnh lại rồi sau đó chúng ta sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới có được không?”

Không biết đã trôi qua thời gian bao lâu, cũng không biết Giản Nhụy Ái đã nói bao nhiêu chuyện, từ lúc bọn họ biết nhau rồi trải qua bao nhiêu khó khăn mới đi đến hôn nhân rồi cuộc sống hiện tại của hai người... Cứ chuyện nọ nối tiếp chuyện kia đến khi Giản Nhụy Ái mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Giản Nhụy Ái ngủ mê man, cảm giác trong lòng đang đau đớn, thấy Đơn Triết Hạo bỏ mình ra đi, Đơn Triết Hạo đứng lơ lửng trên nóc nhà; muốn kêu Đơn Triết Hạo đừng đi nhưng cổ họng tắc nghẹn không thành tiếng nên chỉ có thể cắn môi, liều mạng lắc đầu, lè rời đầy mặt.

Nhưng Đơn Triết Hạo vẫn không nghe lời của cô..., khi nhìn thấy Đơn Triết Hạo bị ngã xuống phía sau tòa nhà, Giản Nhụy Ái thét chói tai: “A!” giật mình mở mắt thấy mình vẫn còn đang trên nằm trên giường bệnh, mà Đơn Triết Hạo vẫn nhắm chặt mắt, mùi thuốc vẫn thoảng qua mũi.

Chỉ có sự khác biệt duy nhất là trời đã sáng, ‘tích tích...’ máy theo dõi nhịp tim và huyết áp tự động phát tín hiệu cảnh báo.

Giản Nhụy Ái hốt hoảng nhìn Đơn Triết Hạo đang co quắp nằm ở trên giường: “Hạo, Hạo... Anh làm sao rồi hả? Đừng làm em sợ.”

Mặc kệ Giản Nhụy Ái lay gọi thế nào nhưng thân thể Đơn Triết Hạo vẫn co quắp lại. Giản Nhụy Ái hoảng hốt kinh hoàng gào thét “Hạo, anh phải sống, không thể có chuyện, bác sĩ lập tức đến ngay.”

Bác sĩ và y tá nghe tiếng chuông báo hiệu cũng vội vàng chạy đến. Bác sĩ khẽ cau mày nhìn Đơn Triết Hạo “Không được rồi. Lập tức dùng kích điện, nếu chậm trễ nữa sẽ không thể cứu được”

Chương 90

CUỘC SỐNG HẠNH PHÚC

Mặc kệ Giản Nhụy Ái lay gọi thế nào nhưng thân thể Đơn Triết Hạo vẫn co quắp lại. Giản Nhụy Ái hoảng hốt kinh hoàng gào thét “Hạo, anh phải sống, anh không thể có chuyện gì đâu đấy, bác sĩ sẽ lập tức đến ngay.”

Bác sĩ và y tá nghe tiếng chuông báo hiệu cũng vội vàng chạy đến. Bác sĩ khẽ cau mày nhìn Đơn Triết Hạo “Không được rồi. Lập tức dùng kích điện, nếu chậm trễ nữa sẽ không thể cứu được”

Giản Nhụy Ái nghe xong lời nói của bác sĩ thì hoàn toàn suy sụp, nước mắt chảy dài trên mặt, gầm lên: “Hạo, Hạo... Anh không thể có chuyện, anh không thể rời bỏ em đấy.”

Hai y tá kéo bước đến bên cạnh Giản Nhụy Ái “Tiểu thư hãy bình tĩnh một chút, chúng tôi sẽ đem hết toàn lực cứu anh ấy.”

Giản Nhụy Ái quỳ xuống cầu xin: “Van cầu mọi người nhanh lên một chút cứu anh ấy, Hạo không thể bị sống thực vật được, tôi cầu xin các người... Hạo, anh phải cố gắng lên”

Giản Nhụy Ái đã khóc hết nước mắt, cảm giác ngực như bị bóp nghẹt khó thở, hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Bác sĩ thở dài nhìn Giản Nhụy Ái, cắn răng nghiên lợi nói: “Nhanh lên một chút.”

Hiện tại là thời khắc quan trọng nhất, bọn họ đang đấu tranh với thần chết để giành lấy Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái đầu óc trống không, nhìn thấy bác sĩ cầm kích điện đặt lên ngực Đơn Triết Hạo bắt đầu kích thích tim khiến thân thể Đơn Triết Hạo giật nảy lên pháp phòng.

Mà bản thân Giản Nhụy Ái đau lòng ngồi bệt dưới sàn nhà, trái tim cũng pháp phòng theo từng lần bác sĩ kích tim cho Đơn Triết Hạo.

Mấy phút trôi qua mà Giản Nhụy Ái cảm giác giống như qua mấy thế kỷ, thở phào khi nhìn thấy bác sĩ mỉm cười: “Chúc mừng Giản tiểu thư, Đơn Triết Hạo tiên sinh đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm sẽ không có vấn đề gì nữa rồi.”

Bác sĩ cũng mệt mỏi lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán. Cuối cùng đã cứu được Đơn Triết Hạo từ cõi chết trở về rồi.

Giản Nhụy Ái lệ rơi đầy mặt, vui mừng nhìn bác sĩ rồi cúi đầu liên tục cảm ơn “Cám ơn các bác sĩ, cảm ơn rất nhiều...”

Giản Nhụy Ái nhìn bác sĩ rời đi, liền chạy tới túm được tay Đơn Triết Hạo “Hạo, Hạo... Thật đáng sợ, nếu vừa rồi anh bỏ em lại một mình thì em phải làm cái gì? Anh không cần dọa em như thế, Hạo...”

Cả đời này Giản Nhụy Ái chưa từng sợ hãi như hôm nay, giống như đó là ngày tận thế. Nhìn Đơn Triết Hạo tái nhợt và rất ít hy vọng tỉnh lại, tại sao ông trời lại thích đùa giỡn bọn họ như thế?

Nước mắt chảy dài trên cả hai gương mặt, nước mắt Giản Nhụy Ái rơi lên mu bàn tay Đơn Triết Hạo giống như lăn roi quất vào tim anh.

Đơn Triết Hạo khẽ mở mắt, nhìn Giản Nhụy Ái vẫn đang chan chúa nước mắt. Mặc dù bị hôn mê mấy canh giờ nhưng những gì Giản Nhụy Ái nói anh đều nghe được hết. Đơn Triết Hạo nhỏ giọng lầm bẩm: “Tiểu Nhụy...”

Hai tay Đơn Triết Hạo vẫn còn run rẩy yếu đuối nhưng vẫn muốn nắm tay an ủi Giản Nhụy Ái đang khóc thút thít vì lo sợ. May ngày anh bị bắt cóc rồi bị hôn mê đã khiến Giản Nhụy Ái lo lắng, sợ hãi.

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn thấy Đơn Triết Hạo mở mắt nhìn mình chăm chăm lại sợ ngây người, trong nháy mắt, nước mắt chảy xuống đén, “Hạo, anh đã tỉnh, rốt cuộc anh đã tỉnh lại, anh đã dọa em sợ đén chết rồi.”

Giản Nhụy Ái đã khóc lớn một trận để giải tỏa những khó chịu đang chất chứa trong lòng, nhưng nhìn thấy Đơn Triết Hạo tỉnh lại không kìm chế được tâm trạng hưng phấn.

“Đồ ngốc!” Đơn Triết Hạo đặt tay lên đầu xoa nhẹ mái tóc của Giản Nhụy Ái.

“Em cho là anh lâu tỉnh lại là bởi vì muốn bỏ rơi em, không cần mọi người trong nhà chúng ta?” Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa kể lể, nhớ tới quãng thời gian mới vừa rồi quá kích thích khiến mọi người lo sợ, ngay bản thân cô cũng sợ đén nghẹt thở.

Nếu như khi đó Đơn Triết Hạo không tỉnh lại thì có thể hai người sẽ vĩnh viễn phải chịu chia cắt bởi cô sẽ đau lòng đến chết trước.

“Bé ngốc, làm sao anh có thể bỏ em lại một mình, còn có con của chúng ta đang ở trong bụng em nữa, Hạo Hạo... Cho nên anh phải tỉnh lại”

Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa cười, hai người cứ thế ôm nhau không còn phải lo lắng điều gì nữa.

...

Ban đêm, ánh đèn lung linh tỏa sáng, âm nhạc rộn ràng còn một giờ nữa mới đến giờ biểu diễn nhưng khắp nhà hát đã có rất nhiều người có mặt đông vui rồi.

Đơn Triết Hạo ôm cô con gái nhỏ đi cạnh Giản Nhụy Ái, phía sau Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên. Bốn người vui vẻ đi vào phía sau sân khấu để nhìn con mình đã mặc xong trang phục biểu diễn, tràn đầy tự tin ngồi ở bàn hóa trang.

Cô con gái nhỏ vừa nhìn thấy Giản Tử Hạo liền nhảy xuống khỏi tay Đơn Triết Hạo, kéo Giản Tử Hạo, “Anh rất đẹp trai! Khi lớn lên em muốn gả cho anh”

Từ Tú Liên kéo cô gái nhỏ “Tiểu Ninh, anh con chuẩn bị biểu diễn, đừng quấy rầy anh.”

“Tiểu Ninh không có quấy rầy anh, tiểu Ninh đang khích lệ anh mà thôi.” Tiểu Ninh không đồng ý với Từ Tú Liên.

Giản Tử Hạo hết sức quan tâm em gái, nắm lấy tay của Tiểu Ninh rồi nhìn bà nội: “Không sao đâu bà nội, Tiểu Ninh còn nhỏ không hiểu chuyện.”

“Em không nhỏ, năm nay cũng năm tuổi rồi.” Tiểu Ninh bĩu môi phản ứng “Em còn muốn gả cho anh.”

“Tiểu Ninh không nên nói bậy nói bạ, Hạo Hạo là anh trai của con thì làm sao con gả cho anh trai của mình được” Giản Nhụy Ái cau mày nhìn Tiểu Ninh, cô bé này nghịch ngợm gây sự hơn Giản Tử Hạo nhiều.

Tiểu Ninh bĩu môi, chớp chớp mắt đi tới trước mặt Đơn Triết Hạo “Ba, mẹ lại mắng con kia. Xem ra mẹ không yêu thích con”

“Tiểu Ninh...” Giản Nhụy Ái cũng bị Tiểu Ninh làm cho phát điên nhưng thấy bộ dáng phụng phiu của bé làm nũng Đơn Triết Hạo cũng không thể nào tức giận.

“Ba xem một chút đi. Mẹ lại quát con, xem ra con không phải do mẹ sinh ra, nếu như mẹ là mẹ ruột của con thì sẽ không quát mắng con như thế”

Đơn Triết Hạo vuốt tóc Tiểu Ninh, càng ngày càng thêm thích con bé bởi tính tình thật giống như khuôn mẫu của bản thân “Được rồi Tiểu Ninh đừng trêu mẹ nữa, hãy cẩn thận kéo mẹ tức giận.”

“Chỉ có ba tốt nhất, ba hiểu Tiếu Ninh nhất.” Tiếu Ninh ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo bắt đầu làm nũng.

Giản Nhụy Ái dở khóc dở cười nhìn hai bố con nói chuyện, cũng biết Tiếu Ninh giống ai đúng là cha nào con nấy đều bá đạo như nhau.

“Hạo Hạo, mọi thứ đều chuẩn bị xong, mẹ tin con sẽ biểu diễn thành công.” Giản Nhụy Ái tự hào nhìn đứa con xuất sắc của mình chỉ trong vòng năm năm đã trở thành ngôi sao nổi tiếng trong nước được đi rất nhiều trường lưu diễn. Giờ đây Giản Tử Hạo đã trở thành minh tinh Hollywood nhỏ tuổi nhất.

Vợ chồng Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái rất tự hào về Giản Tử Hạo cho tới bây giờ không có chuyện gì khiến cha mẹ phải bận tâm lo lắng.

“Mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng!” Giản Tử Hạo tràn đầy tự tin, trong lòng Giản Tử Hạo cũng muốn trở thành người đàn ông thành công như Đơn Triết Hạo, quay đầu nhìn và gật đầu với Đơn Triết Hạo.

“Hạo Hạo rất lợi hại, rất giống với ba của con khi còn bé, rất có chí khí như vậy, thật là niềm tự hào của nhà họ Đơn.” Đơn Mộ Phi nắm tay Giản Tử Hạo nói.

Người quản lý của Giản Tử Hạo đi đến, “Thật xin lỗi các vị, buổi biểu diễn của Hạo Hạo sắp bắt đầu, tôi muốn dẫn Hạo Hạo đi chuẩn bị.”

“Ù tốt, cảm phiền quản lý rồi.” Đơn Mộ Phi buông Giản Tử Hạo ra để Hạo Hạo đi theo người quản lý..

“Đợi chút...” Giản Nhụy Ái nén nước mắt ngồi xổm người xuống ôm lấy Giản Tử Hạo một lát rồi mới buông ra, nước mắt cũng chảy ra đến, đây là nước mắt của sự vui mừng bởi vì con trai của mình chuẩn bị phải biểu diễn trên khán đài lớn, hơn nữa đây cũng là ước mơ của nó, cuối cùng hôm nay cũng đã thực hiện được “Hạo Hạo cố gắng lên, mẹ tự hào về con”

“Mẹ đừng khóc, con sẽ cố gắng, sẽ không để nhà họ Đơn mất thể diện” Giản Tử Hạo tỉ mỉ lau nước mắt cho Giản Nhụy Ái, sau đó xoay người rời đi.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái trấn an: “Đồ ngốc, con trai của mình sẽ thi đấu tốt đêm về vinh quang cho nó thì làm sao em lại khóc. Hãy nín khóc đi và chúng ta đi ra khán đài xem con biểu diễn chứ”.

“Vâng.” Giản Nhụy Ái gật đầu lau khô nước mắt rồi mỉm cười.

“Thật là giống đứa bé mười tuổi, đã làm mẹ mà còn thích khóc, thật là mít ướt.” Đơn Triết Hạo cưng chiều vỗ vỗ đầu của Giản Nhụy Ái

“Anh... Anh rất đáng ghét.” Giản Nhụy Ái nũng nịu nói, xoay người nắm tay Từ Tú Liên đi tìm chỗ ngồi xuống..

Chỗ người của mọi người nhà họ Đơn đều là vị trí VIP, có thể nhìn thấy Giản Tử Hạo biểu diễn ở khoảng cách gần.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời gian mờ màn chỉ còn vài giây nữa mọi người đang đếm ngược thời gian, Giản Nhụy Ái hồi hộp nắm chặt tay Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái đang hồi hộp cũng nắm thật chặt tay Giản Nhụy Ái để giúp cô bình tâm lại: “Không cần hồi hộp như thế đâu.”

“Uhm!” Giản Nhụy Ái kìm chế lo lắng hồi hộp trong lòng, lại nghe thấy bên cạnh truyền đến âm thanh quen thuộc, ngẩng đầu nhìn thấy Cụ Duệ Tường đang dắt tay Vương Thiến Như đi tới bên cạnh bọn họ.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người cà lăm nói: “Các ngươi...”

“Tiểu Nhụy, đã lâu không gặp, có không có nghĩ tới chúng ta.” Vương Thiến Như nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang thét lên. Từ lúc cứu Đơn Triết Hạo xong rồi đợi đến Đơn Triết Hạo bình phục thì hai người bọn họ liền rời đi, không nghĩ đến mới vừa đó mà đã qua năm năm.

Thời gian năm năm có thể thay đổi lần rất nhiều chuyện.

“Duệ Tường...” Hai người này làm cho Giản Nhụy Ái rất ngạc nhiên.

“Tôi cùng Thiến Như đang ở cùng một chỗ, hơn nữa chân tôi đã chữa lành cách đây ba năm rồi” Cụ Duệ Tường nắm tay Vương Thiến Như kiêu ngạo nói.

Đơn Triết Hạo cũng quay đầu nhìn bọn họ, Vương Thiến Như giống như viên kẹo mè xứng đã phá tan khối băng Cụ Duệ Tường. Thật không xem thường những cô gái như Vương Thiến Như.

Thật lâu sau Đơn Triết hạo cũng nói: “Chúc mừng!”

Khán đài đã vang lên tiếng nhạc, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Trong buổi biểu diễn này Giản Tử Hạo không làm cho người ta tiếc nuối cả nhà hát đều nhiệt liệt vỗ tay ủng hộ Giản Tử Hạo không ngót..

Hôm sau

Người làm của nhà họ Đơn bận rộn khuân đồ, Từ Tú Liên nắm tay Giản Nhụy Ái không muốn buông ra “Tiểu Nhụy, cả nhà các con đi du lịch vòng quanh thế giới rồi nhanh về nhà một chút.”

“Mẹ, chúng con chỉ đi du lịch vòng quanh thế giới, cũng sẽ sớm trở về” khéo mắt Giản Nhụy Ái hồng hồng, mặc dù chỉ là đi chơi nhưng trong lòng vẫn không quên lo nghĩ đến mọi người trong nhà.

Giản Nhụy Ái ôm lấy Từ Tú Liên, sau đó ôm dì Ngọc “Dì Ngọc, chúng tôi đều không ở nhà, giúp tôi chăm sóc cha mẹ.”

“Thiếu phu nhân yên tâm đi! Tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho tiên sinh và phu nhân.” Dì Ngọc nghẹn ngào nói.

“Cha mẹ ở lại, chúng con đi ra ngoài du lịch một thời gian”
Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn Giản Tử Hạo “Con hãy chào ông bà nội đi.”

“Cháu chào ông nội, bà nội, hẹn gặp lại!”

“Cháu chào ông nội, bà nội, hẹn gặp lại!”

Đơn Mộ Phi ôm lấy hai đứa bé “Được rồi, các cháu hãy bảo trọng, phải thật ngoan và tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé.”

Bốn người ngồi lên xe, Giản Nhụy Ái quyến luyến tạm biệt Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi..

Cả nhà ngồi máy bay để đi du lịch.

Quyển 3

CHUYỆN TÌNH CỦA CỤ DUỆ TƯỜNG VÀ VƯƠNG THIẾN NHƯ

Chương 1

LÀM THƯ KÝ CHO CỤ DUỆ TƯỜNG

Los Angeles, Mỹ

Nguyễn vọng lớn nhất cuộc đời này của Vương Thiến Như chính là được gả cho Cụ Duệ Tường, trở thành vợ của anh, nhận được sự yêu thương hết mình của anh, nhưng ông trời không để cho người ta được như mong muốn.

Nếu ai đó cho bạn một viên kẹo, sau đó lại kiên quyết đòi lại sẽ khiến bạn rất đau khổ và khó chịu.

Bản tính của Vương Thiến Như giống như con gián đánh không chết, cỏ dại đạp không ngã, kẹo kéo không đứt, theo lời của Đơn Triết Hạo là kẹo kéo mặt dày mày dạn, cho nên cô không dễ dàng từ bỏ người mình thích.

Vương Thiến Như thè phải theo đuổi Cụ Duệ Tường bằng được. Việc nam theo đuổi nữ giống như phải leo cả dãy núi còn nữ theo đuổi nam giống như vén bức màn mỏng.

Sáng sớm, Vương Thiến Như bảo người giúp việc hầm canh, đúng đùng muốn đi tìm Cụ Duệ Tường. Nếu mỗi sáng thức dậy có thể nhìn thấy người mình thích ở trước mắt thì đó là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Lúc Vương Thiến Như hớn hở chạy tới phòng trọ, mở cửa ra lại nhìn thấy căn phòng trống không, trong phòng không hề có bóng người nào. Vương Thiến Như lật tung mọi ngóc ngách trong nhà nhưng vẫn không tìm thấy Cụ Duệ Tường đâu cả.

Vương Thiến Như tức giận hét to “Chủ nhà...”

Chủ nhà nghe thấy Vương Thiến Như hét to cũng vội vàng chạy tới, chủ nhà là người Mỹ chính gốc, lại là bà mẹ đơn thân nuôi năm đứa con, bị tiếng hét của Vương Thiến Như hù dọa vội hỏi: “Cô Vương, có chuyện gì thế?”

“Người ở đây đâu rồi?” Vương Thiến Như vẫn đang tức giận hét lên không hề chú ý đến hình tượng của mình.

“Cô muốn nói đến anh Cụ à, đêm hôm qua cậu ấy đã chuyển đi rồi.” Chủ nhà giải thích.

“Cái gì?” Vương Thiến Như tức giận không thở nổi, túm lấy cổ áo của chủ nhà, “Bà nói gì? Anh Tường chuyển đi khỏi đây rồi? Có phải bà đuổi anh ấy đi hay không?”

Mặt bà chủ nhà đen lại khi thấy Vương Thiến Như đỗ oan cho mình, “Không có, thật oan quá! Tôi cũng không biết tại sao cậu ta lại chuyển đi nữa.”

“Không biết tại sao? Sao bà lại để cho anh ấy chuyển đi, bà không biết anh ấy là người rất quan trọng của tôi sao?” Vương Thiến Như gào thét.

Chủ nhà thấy cô đang tức giận đến mất lý trí, không muốn nói với cô nữa, lảo liên nhìn xung quanh tìm cách chạy trốn.

Vương Thiến Như vội kéo chủ nhà lại, cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình “Lúc anh ấy chuyển đi, có để lại tin nhắn gì cho tôi không?”

“Không có.” Chủ nhà suy nghĩ một lúc mới chợt nhớ ra “Có có... Cậu ấy bảo tôi nhắn với cô sau này đừng tìm cậu ấy nữa, cậu ấy sẽ đến nơi cô không tìm thấy được.”

“Cái gì?” Vương Thiến Như rống lên, sắc mặt trở nên tái xanh.

Chủ nhà sợ tới mức ngã nghiêng ngã ngửa vội chạy trốn đi, trong lòng nghĩ Vương Thiến Như giống như kẻ điên.

“Cụ Duệ Tường, em nói cho anh biết, cho dù anh có trốn đến chân trời góc bể, em cũng sẽ đào ba thước đất lên để tìm được anh.”

Vương Thiến giận dữ hét lớn, không có việc gì là cô không làm được.

...

Hai năm trôi qua.

Trong một thành phố nào đó, Vương Thiến Như bĩu môi ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc của tập đoàn Cụ thị, ở đây chủ yếu sản xuất các sản phẩm âm nhạc.

Mấu chốt là ông chủ đằng sau của công ty lớn này lại là Cụ Duệ Tường mà Vương Thiến Như tìm hai năm nay. Vương Thiến Như cô đã thè rẳng cho dù phải đào ba thước đất lên cũng phải tìm cho ra Cụ Duệ Tường.

Cuối cùng, trời cao không phụ lòng người, trải qua ngóng thăm dò cô đã tìm được Cụ Duệ Tường, hơn nữa còn dò la được, hai năm này Cụ Duệ Tường liều mạng gây dựng lại công ty, hiện tại mọi hoạt động kinh doanh đã đi vào quỹ đạo.

Cô đến đây không phải là muốn theo đuôi Cụ Duệ Tường, mà là đến xin việc làm. Đúng vậy, cô muốn gần quan được ban lộc.

Đời này Cụ Duệ Tường đừng hòng trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Vương Thiến Như!

Cô đến xin làm thư ký của tổng giám đốc, nghe nói đích thân Cụ Duệ Tường thông báo tuyển người, trong lòng Vương Thiến Như đang vô cùng hồi hộp, không biết sau hai năm không gặp lại thì Cụ Duệ Tường có nhận ra mình hay không.

Cô lo lắng đến mức lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh rồi đi đến bàn tiếp tân.

Công ty lớn đúng là công ty lớn, thái độ làm việc của nhân viên lẽ tân cũng vô cùng chuyên nghiệp “Tiểu thư, xin hỏi cô muốn gì?”

“Chào cô, tôi muốn nộp hồ sơ xin làm thư ký của tổng giám đốc, xin hỏi phải đi đến chỗ nào?” Vương Thiến Như nhẹ nhàng hỏi.

“Cô đến thang máy bên kia lên lâu năm, sau đó đi thang, rồi cuối cùng rẽ trái là tới.”

“Cảm ơn cô, hẹn gặp lại.”

“Tiểu thư, đi thong thả.”

Lúc Vương Thiến Như đến được nơi cô nhân viên lẽ tân kia nói đã thì nhìn thấy rất nhiều ứng cử viên đang đứng xếp thành hàng dài. Trời ạ! Sao cô lại quên mất khi tập đoàn Cụ thị thông báo tuyển dụng sẽ có rất nhiều người đến. Nhưng cũng dành chịu đựng đi đến xếp hàng chờ đợi và phó thác cho ông trời an bài.

Vừa ngồi xuống ghế đợi Vương Thiến Như đã nghe mấy cô gái bên cạnh bàn tán rôm rả: “Nghe nói tổng giám đốc của tập đoàn Cụ thị là một anh chàng đẹp trai, rất tuấn tú đấy.”

“Đúng vậy, chúng tôi bỏ sức ra trang điểm là muốn lên làm thư ký, sau đó quyến rũ tổng giám đốc, về sau sẽ được ăn thơm uống cay⁽¹⁾. ”

(1) Ăn thơm uống cay: ý là về sau được hưởng mọ.

“Ruồi nhặng mà cũng muốn nhận được sự yêu thích của anh Tường, đúng là si tâm vọng tưởng.” Vương Thiến Như đứng sau lưng bọn họ, nhỏ giọng lầm bầm nói.

Hai người phụ nữ ăn mặc và trang điểm xinh đẹp quay đầu nhìn người phụ nữ nhỏ gầy hơn mình, không khỏi “chặc chặc” mấy tiếng, “Con nhóc kia nói ai là ruồi nhặng si tâm vọng tưởng hả?”

“Tôi đang nói mấy người đó” Vương Thiến Như khinh thường nói “Mấy người có bị điếc, hay lãng tai hay không?”

“Con nhóc không có ngực không có mông kia, mà đang nói gì?” Sắc mặt của mấy người phụ nữ kia đen lại, hầm hừ với Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như đã lăn lộn từ nhỏ, loại phụ nữ phô trương tỏ ra có tài này, cô cũng không để vào mắt, “Không có ngực không có mông thì đã sao? dù sao cũng hơn thứ phụ nữ tó vẽ như ma, ban ngày ban mặt ra ngoài hù người khác, các cô đúng là không có đạo đức.”

Những người phụ nữ xung quanh đều che miệng cười, nhưng không ai dám cười ra tiếng.

“Cô có biết tôi là ai không? Dám nói này nói kia với tôi?” Người phụ nữ đó giận dữ nói. Ba của cô ta là Thị trưởng, ai cũng phải cho ông ba phần sắc mặt, vẫn chưa có ai dám nói chuyện với cô ta như thế.

“Tôi không cần biết cô là ai, cho dù cô là Diêm Vương, tôi cũng không sợ cô.” Vương Thiến Như không hề sợ hãi.

Một người đang đứng phía xa nhìn chăm chăm Vương Thiến Như rồi hét lớn “Cô không phải là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Vương thị giàu nhất nước Mỹ sao? Không ngờ vị trí thư ký của tập đoàn Cụ thị được ưa thích như vậy, cả đại tiểu thư cũng đến đây.”

“Đúng, tôi từng nhìn thấy cô ấy trên tạp chí của Mỹ.”

Người phụ nữ đang cãi nhau với Vương Thiến Như nghe thấy thế thì sắc mặt tối sầm lại, khí thế kiêu ngạo cũng mất hết, chán nản xách túi bỏ đi.

Mọi người xung quanh vẫn ồn ào khiếp Vương Thiến Như vô cùng nhức đầu. Bình thường cô rất khiêm tốn, không thích người khác nhắc đến thân thế của cô, cô muốn sống tự do thoải mái. Không ngờ hôm nay lại có người nhận ra mình, khó tránh có chút không được tự nhiên. Cô chỉ có thể cố gắng gượng cười nhưng trong lòng rất không thoải mái với những người đó.

“Vương Thiến Như.” Có người gọi to.

Vương Thiến Như kích động đứng dậy “Tôi ở đây.”

Mọi người đều nhường chỗ cho Vương Thiến Như, không ai dắc tội nổi với tập đoàn Vương thị.

Lúc đi tới cửa, Vương Thiến Nhu không khỏi hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt rồi mới mở cửa đi vào.

Sau khi Vương Thiến Nhu vào cửa, nhìn thấy Cụ Duệ Tường đang ngồi ở phía sau bàn làm việc cúi đầu tập trung xem tài liệu, làm cô không thể dời tầm mắt đi được, khoé mắt tràn ngập nước. Người cô ra sức tìm kiếm hai năm hiện đang ở trước mắt cô, hơn nữa còn xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mắt cô, cô ôm ngực, tim đập ‘thình thịch’ như muôn nhảy ra ngoài.

Ban giám khảo nhìn Vương Thiến Nhu lại thấy cô đang nhìn chằm chằm vào Cụ Duệ Tường. Bọn họ cũng đã quen với cảnh các cô gái đều thích nhìn Cụ Duệ Tường, cũng đúng thôi, đáng dấp của Cụ Duệ Tường xuất sắc như vậy, các cô gái không thích người đàn ông đẹp trai giàu có như vậy mới lạ.

“Khụ khụ... Mời cô ngồi.”

Vương Thiến Nhu lấy lại tinh thần, “Hả!” Ngẩn người ngồi xuống ghế, hai tay nắm chặt.

Chương 2

CỨT RA KHỎI TẦM MẮT CỦA TÔI

Ban giám khảo nhìn Vương Thiến Như, thấy ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào Cụ Duệ Tường, bọn họ cũng đã quen với cảnh các cô gái đều thích nhìn Cụ Duệ Tường, cũng đúng thôi, đáng dấp của Cụ Duệ Tường xuất sắc như vậy, các cô gái không thích người đàn ông đẹp trai giàu có như vậy mới lạ.

“Khuу khuу... Mời cô ngồi.”

Vương Thiến Như lấy lại tinh thần, “Hả!” Ngân người ngồi xuống ghế, hai tay nắm chặt.

Cô mong đợi Cụ Duệ Tường ngẩng đầu nhìn mình, nhưng mà cô lại sợ Cụ Duệ Tường ngẩng đầu lên cho cô thấy sự không vui từ trong mắt anh, khi đó cô sẽ lo lắng không yên.

Cụ Duệ Tường vẫn cúi đầu mở miệng nói: “Tên là gì?”

Thật lâu sau Vương Thiến Như vẫn không nói gì, những lời nói chuẩn bị từ trước đến bây giờ nhìn thấy Cụ Duệ Tường đều đã quên toàn bộ, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Tên là gì?” Cụ Duệ Tường không kiên nhẫn hỏi lại.

Một giám khảo nhắc nhở: “Tiểu thư, Tổng giám đốc đang hỏi cô đây, mau trả lời nhanh lên.”

“Vương Thiến Nhu!” Vương Thiến Nhu chậm chạp trả lời.

Cuối cùng Cụ Duệ Tường cũng ngẩng đầu lên, thời điểm thấy Vương Thiến Nhu, hai tròng mắt hiện lên kinh ngạc nhưng lập tức lại bị che dấu bởi sự lạnh lùng, rất lâu sau mới mở miệng nói: “Vương Thiến Nhu, cô không phù hợp, có thể đi được rồi.”

Lúc trước anh rời khỏi Vương Thiến Nhu chính là không muốn tổn thương cô, anh biết Vương Thiến Nhu tốt bụng, nhưng trong lòng anh đã có Giản Nhụy Ái, không thể chứa thêm bất kỳ ai, cho nên anh chỉ có thể rời khỏi Vương Thiến Nhu.

Không nghĩ đến, hôm nay lại nhìn thấy cô một lần nữa, đã hai năm không gặp, Vương Thiến Nhu càng trở nên xinh đẹp hơn, chỉ một giây nhìn thấy cô đã thu hút sự chú ý của mình.

“Tại sao?” Vương Thiến Nhu nghe thấy lời nói của Cụ Duệ Tường, khó hiểu hỏi lại “Anh Tường, em có chỗ nào không thích hợp làm thư ký của anh?”

Các thành viên khác trong ban giám khảo giật mình lấy lại tinh thần, hóa ra Tổng giám đốc biết cô gái này.

“Cô không phù hợp điểm nào hết, đi ra ngoài “Mặt Cụ Duệ Tường không chút thay đổi, lạnh lùng nói.

“Đừng mà!” Vương Thiến Nhu cắn môi, tự nhủ mặc kệ Cụ Duệ Tường nói bao nhiêu lời khó nghe, cô đều phải kiên trì, đến tập đoàn Cụ thị chính là muốn làm thư ký của Cụ Duệ Tường.

“Cô không có quyền quyết định, đi ra ngoài.” Cụ Duệ Tường đập bàn, nhìn Vương Thiến Như quát lớn.

Tiếng quát của Cụ Duệ Tường khiến ban giám khảo cũng sợ hãi hết nhìn người này lại nhìn người kia. Cụ Duệ Tường mặt mày hầm hầm tức giận không nói gì nữa nhưng lại càng khiến Vương Thiến Như rơi nước mắt.

Bỗng nhiên, nhìn thấy Vương Thiến Như khóc, trái tim Cụ Duệ Tường mơ hồ khó chịu, nhưng anh phải nhịn xuống, tuyệt đối không thể khiến Vương Thiến Như càng lún càng sâu vào tình cảm dành cho anh.

Đây cũng là bảo vệ cô!

“Em không muốn, tại sao anh chán ghét em như vậy? Tại sao thích đuổi em đi?” Vương Thiến Như lòng như dao cắt, cô che ngực mình, nước mắt chảy ra dữ dội, “Anh biết không? Từ sau khi anh không chào mà biệt, em vẫn luôn tìm anh, một giây cũng không ngừng đi tìm anh, em rất nhớ anh, thật sự rất muốn thấy anh, khi em nghe thấy anh làm Tổng giám đốc tập đoàn Cụ thị, thì lập tức chạy tới đây, xuống máy bay thì đến nơi này. Nhưng sao anh vừa mới nhìn thấy em thì đã đuổi em đi rồi? Rốt cuộc trái tim anh làm từ cái gì? Tại sao không nhìn thấy tấm lòng của em đối với anh chứ?”.

Có lẽ, lời nói của Cụ Duệ Tường đã kích động cô, khiến cô nói ra những điều chôn giấu trong lòng, toàn bộ phát tiết hết ra.

Ban giám khảo nhìn hai người rồi len lén rời đi, để lại không gian riêng tư cho bọn họ.

Cụ Duệ Tường nhìn chằm chằm vào ánh mắt đau khổ của Vương Thiên Như, theo bản năng muôn lau nước mắt cho cô nhưng anh phải nhịn xuống, nếu anh đồng tình và nhường nhịn cô trong lúc này thì cô càng bị tổn thương nhiều hơn.

Nếu như anh an ủi cô, sẽ khiến Vương Thiên Như cho là anh quan tâm cô, trong lòng có cô, như vậy cô sẽ càng khó quên anh, lúc trước anh bỏ đi là muốn cô quên mình.

Tại sao đầu óc cô cứ cố chấp như vậy? Yêu một người đàn ông trong lòng có người khác, cô cũng sẽ không có hạnh phúc.

“Bởi vì tôi không thích cô!” Cụ Duệ Tường tàn nhẫn.

Vương Thiên Như lảo đảo mấy bước, nhìn Cụ Duệ Tường, nghĩ rất muốn moi tim anh ra, xem thử xem nó được làm từ cái gì? Mình cố gắng như vậy vẫn không chiếm được một chút tình yêu nào của anh, thật ra chỉ cần một chút thôi cô cũng sẽ rất vui vẻ.

“Được, không quan trọng.” Vương Thiên Như cắn môi, lau nước mắt của mình, kiên cường nói: “Em không cần anh thích, chỉ cần anh đồng ý để em ở lại bên cạnh anh, em sẽ không làm phiền anh, cũng sẽ không chủ động nói chuyện với anh, em chỉ cần nhìn thấy anh là được rồi.”

“Nhìn thấy tôi, vậy cô có chịu được khi nhìn thấy tôi tình chàng ý thiếp với phụ nữ khác không?” Cụ Duệ Tường hít sâu, cũng không biết sao tính tình cô nhóc này lại bướng bỉnh như vậy, thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

“Em...” Vương Thiến Như nhớ lại cảnh anh thân mật với phụ nữ khác, cô đã cảm thấy trái tim tê dại đau đớn.

“Thấy chưa! Rõ ràng cô hoàn toàn không làm được chuyện đó, đi đi! Nơi này không thích hợp với cô, trở về nước Mỹ đi.”

Thật ra, anh cũng rất quý mến Vương Thiến Như, dù sao Vương Thiến Như cũng là một cô gái tốt.

Vương Thiến Như cũng không biết mình bị Cụ Duệ Tường lừa gạt đi ra khỏi phòng xét tuyển như thế nào? Chờ lúc cô tỉnh táo lại thì thấy mình đã ở đại sảnh của tập đoàn.

“Thiến Như, Thiến Như...”

Vương Thiến Như cho rằng Cụ Duệ Tường tìm mình quay lại, kinh ngạc đến ngây người quay đầu nhìn về phía người phụ nữ vừa gọi mình.

Bây giờ đầu óc của cô đang trống rỗng, cho rằng cô ấy nhận lầm người, nên vẫn cứ uể oải xoay người đi, buồn nản vì mọi cố gắng của cô lại nhận lấy một kết thúc thất bại, sao lại nói nữ truy nam cách tầng sa⁽¹⁾, đó hoàn toàn là bịa đặt, cô cảm thấy theo đuổi Cụ Duệ Tường là ngăn cách vạn dặm.

(1) Câu này trong câu ‘Nam truy nữ cách tầng sơn, nữ truy nam cách tầng sa’: nghĩa là nam theo đuổi nữ vô cùng khó khăn như cách biệt dãy núi phải leo qua, nữ theo đuổi nam rất dễ dàng như cách lớp vải mỏng vì đàn ông vốn dẽ dãi.

Xa cách với Cụ Duệ Tường khiến cho cô mất hết tự tin can đảm vốn có!

“Vương Thiến Như.” Khiết Đan Đan đuối theo bắt được cô, “Tại sao chị gọi em cũng không trả lời chị.”

Vương Thiến Như quay người nhìn lại mới nhận ra Khiết Đan Đan, mới bắt đầu có phản ứng lại, kéo tay Khiết Đan Đan “Chị Đan Đan, sao chị lại ở chỗ này?”

Khiết Đan Đan, là một phụ nữ xinh đẹp thành thục, cũng là chị họ của Vương Thiến Như, là người thân duy nhất ở trong nước.

“Chị còn muốn hỏi em tại sao không ở Mỹ mà lại chạy tới công ty bọn chị làm cái gì?”

“Một lời khó nói hết!” Vương Thiến Như nhớ đến chuyện Cụ Duệ Tường, ánh mắt ảm đạm xuống, nhưng cô nghe thấy lời nói của Khiết Đan Đan, ánh mắt khôi phục ánh sáng “Chị Đan Đan, chị nói cái gì? Chị là nhân viên của công ty, vậy chị làm cái gì?”

Khiết Đan Đan nghe nói đến công việc của mình, ánh mắt trở nên kiêu ngạo, “Làm thư ký Tổng giám đốc!”

Công việc này là công việc mọi người tha thiết ước mơ, mọi người suy nghĩ nát óc cũng muốn ngồi lên vị trí này, dù sao Tổng giám đốc của bọn họ đẹp trai như thế, ngay cả trái tim phụ nữ đã kết hôn như mình cũng ngắn ngo khi nhìn thấy anh ấy.

Vương Thiến Như nghe được hai chữ thư ký, vô cùng sùng bái Khiết Đan Đan, túm lấy tay Khiết Đan Đan, “Chị Đan Đan nhất định phải giúp em, em cầu xin chị.”

Khiết Đan Đan nhìn Vương Thiến Như cầu xin, từ nhỏ đến lớn trải qua cuộc sống đại tiểu thư không lo ăn mặc mà cũng có chuyện cầu xin mình khiến Khiết Đan Đan vô cùng hiếu kỳ “Đi thôi. Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện.”

Hai người đi vào tiệm bánh Nhật Bản gọi phục vụ mây khay bánh và trà sữa, tìm vị trí ngồi xuống.

“Em trả tiền những thứ này nhé.” Khiết Đan Đan yêu cầu, cô cũng là một người có gia đình đang nuôi con nhỏ, tiền lương của cô không thấp, nhưng phải để dành tiền cho con đi học, cô thật sự không trả tiền nổi ở những nơi xa hoa như thế này.

Vương Thiến Như liếc mắt xem thường, mình đã phiền muộn chết, Khiết Đan keo kiệt lại để ý chút tiền lẻ này nên gạt đi “Được, em sẽ thanh toán được.”

Nghe thấy Vương Thiến Như muốn trả tiền, Khiết Đan Đan mới yên tâm uống một hớp trà sữa rồi ngẩng đầu nhìn Vương Thiến Như đang uể oải mới nói, “Nói đi!”

Vương Thiến Như lập tức kể cho Khiết Đan Đan đầu đuôi gốc ngọn chuyện của mình với Cụ Duệ Tường.

Khiết Đan Đan mở to hai mắt ngạc nhiên: “Em thích Tổng giám đốc!”

Chương 3

TRAO ĐỔI NGANG GIÁ

“Em trả tiền những thứ này nhé.” Khiết Đan Đan yêu cầu, cô cũng là một người có gia đình đang nuôi con nhỏ, tiền lương của cô không thấp, nhưng phải để dành tiền cho con đi học, cô thật sự không trả tiền nổi ở những nơi xa hoa như thế này.

Vương Thiến Như liếc mắt xem thường, mình đã phiền muộn chết, Khiết Đan Đan keo kiệt lại để ý chút tiền lẻ này nên gạt đi “Được, em sẽ thanh toán được.”

Nghe thấy Vương Thiến Như muốn trả tiền, Khiết Đan Đan mới yên tâm uống một hớp trà sữa rồi ngẩng đầu nhìn Vương Thiến Như đang uể oải mới nói, “Nói đi!”

Vương Thiến Như lập tức kể cho Khiết Đan Đan đầu đuôi gốc ngọn chuyện của mình với Cụ Duệ Tường.

Khiết Đan Đan mở to hai mắt ngạc nhiên: “Em thích Tổng giám đốc!”

“Đúng vậy, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là em muốn chị giúp em!” Trong lòng Vương Thiến Như không thoái mái, nhưng ai bảo năng lực phục hồi của cô cực kỳ tốt chứ.

“Chị sẽ giúp như thế nào đây?” Khiết Đan Đan nhìn kỹ Vương Thiến Như, từ bé đã nổi tiếng là quý tinh ranh đột nhiên cảm thấy

chính mình không thể tùy tiện ham món lợi nhỏ, mà sẽ bị chịu thiệt lúc nào không hay.

“Chính là...” Vương Thiến Như kéo Khiết Đan Đan qua nói nhỏ bên tai cô.

Khiết Đan Đan hét lên: “Cái gì? Em bảo chị giúp em trà trộn vào tập đoàn Cụ thị. Không được, Tổng giám đốc mà biết sẽ giết chị đó, không được đâu.”

Vương Thiến Như thấy Khiết Đan Đan kiên quyết như vậy thì đổi sang dụ dỗ “Chị Đan Đan, nếu như chị đồng ý giúp em thì em giúp cho con gái chị được vào học trường quý tộc của thành phố.”

Khiết Đan Đan nghe thấy điều kiện của Vương Thiến Như rất hấp dẫn, hai mắt sáng long lanh, cô rất muốn con gái mình vào học trường quý tộc, khổ nỗi không có quyền cung chǎng có tiền nên không vào học được.

Khiết Đan Đan lắc lắc đầu, chỉ vì để nhập học mà chặt đứt đi chén cơm của mình thì thật là không đáng giá.

“Tiền học ở trường quý tộc của con gái chị đều do em trả, như vậy có được hay không?” Vương Thiến Như nói bồng nói gió.

“Được, đồng ý, đợi tin tức tốt của chị.”

“Chị Đan Đan, cảm ơn chị.” Trong lòng Vương Thiến Như nhẹ nhõm, có sự giúp đỡ của Khiết Đan Đan, cô nhất định có thể thuận

lợi vào tập đoàn Cụ thị, Cụ Duệ Tường muốn hất mình ra sao, không có cửa đâu.

Hôm sau.

Cụ Duệ Tường đi đến văn phòng của mình, chuẩn bị mở cửa, trong đầu hiện lên bóng dáng của Vương Thiến Như, cũng không biết cô nhóc kia trở về Mỹ hay chưa, nhất định cô nhóc kia sẽ không buông tha dễ dàng như vậy.

Cụ Duệ Tường lắc lắc đầu không biết mình nhớ đến cô ấy để làm gì, cho dù cô ấy như thế nào thì cũng không liên quan đến chuyện của mình, anh đẩy cửa bước vào văn phòng mình.

“Tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành!” Khiết Đan Đan bung ly cà phê vào văn phòng.

Cụ Duệ Tường không nhìn Khiết Đan Đan, thuận miệng nói: “Chào buổi sáng!”

Cụ Duệ Tường làm xong chuyện của mình, ngẩng đầu thấy Khiết Đan Đan vẫn đứng đó chưa đi, khẽ nhíu mày: “Làm sao vậy?”

“Tổng giám đốc, năm nay lượng công việc tăng lên không ít, không đủ nhân viên, hơn nữa hôm qua chưa phỏng vấn xong anh đã đi, vị trí thư ký còn trống, tôi chỉ muốn nói...” Khiết Đan Đan dè dặt nói.

Lông mày của Cụ Duệ Tường càng nhíu chặt hơn, “Nói!”

“Thật đáng tiếc chưa có người làm ở vị trí thư ký còn trống kia. Mấy năm nay kinh tế bên ngoài đình trệ, em họ của tôi không tìm được việc làm, có thể đến làm thư ký vài ngày được không? Nếu như Tổng giám đốc cảm thấy không được thì đuổi cô ấy đi cũng không muộn.” Khiết Đan Đan nói một hơi, đi theo Cụ Duệ Tường nhiều năm, cô rất sợ cảm giác áp bức vô hình trên người anh.

“Được, tôi đồng ý, để cô ấy làm trợ lý cho cô rồi học lên, cô chỉ bảo cho cô ta rồi thông qua xét duyệt nếu đạt sẽ lên làm thư ký.” Cụ Duệ Tường không chút ngợi nói.

Dù sao Khiết Đan Đan đã đi theo Cụ Duệ Tường nhiều năm, cô luôn dốc sức làm tròn bốn phận đối với anh, cho nên việc này anh sẽ đồng ý với cô.

Khiết Đan Đan không ngờ Cụ Duệ Tường lại nhanh chóng đồng ý một cách sảng khoái như vậy, sau vài giây thất thần vui mừng nói: “Cảm ơn Tổng giám đốc, tôi thay em họ tôi cảm ơn anh.”

“Được rồi, không còn chuyện gì thì cô có thể ra ngoài.” Cụ Duệ Tường cúi đầu bắt đầu bận rộn làm việc.

“Dạ vâng!” Khiết Đan Đan xoay người rời đi, trên mặt mỉm cười thắng lợi, điều quan trọng bây giờ là cô phải mau chóng nói tin vui này cho Vương Thiến Nhu.

Khi nghe tiếng cánh cửa đóng lại, Cụ Duệ Tường ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười bất đắc dĩ. Có đôi khi anh cảm thấy Khiết Đan Đan có một số hành động vô ý rất giống như Vương Thiến Như.

Cụ Duệ Tường lắc đầu thật mạnh, từ hôm qua đến giờ, động một tí trong đầu anh lại hiện lên bóng dáng của Vương Thiến Như, phải nghĩ cách đuổi Vương Thiến Như ra khỏi đầu mình, anh tuyệt đối không thể làm như vậy.

Trong quán cà phê, một mình Vương Thiến Như ngồi thở dài, quán cà phê này được cô vô tình phát hiện ra, là một nơi nghỉ ngơi an nhàn. Tuy Vương Thiến Như có rất nhiều tiền, nhưng cô lại thích đến những nơi bình dân, hưởng thụ niềm vui bình dân thuần túy.

Đã rất lâu rồi, mà điện thoại di động vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ nhiệm vụ của Khiết Đan Đan thất bại rồi sao?

Trong lòng Vương Thiến Như chỉ có Cụ Duệ Tường, vì anh mà Vương Thiến Như phải chạy ngược chạy xuôi, chịu bao nhiêu vất vả, vì vậy cô sẽ không thể nào từ bỏ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Vương Thiến Như vội vàng bắt máy: “Alô!”

“Thiến Như, em nói xem nên cảm ơn chị như thế nào đây?” Khiết Đan Đan tranh công trước, dù sao cô đã giúp Vương Thiến Như một việc lớn như vậy.

“Em biết rồi.” Vương Thiến Như không kiên nhẫn nói: “Thế nào? Có thành công hay không?”

“Đương nhiên thành công rồi, chị đã ra tay thì có lúc nào thất bại đâu. Tổng giám đốc không đồng ý cho em làm thư ký mà chỉ cho làm trợ lí của chị thôi!”

“Thật sao?” Vương Thiến Như vui vẻ nhảy cẳng lên, “Không sao, làm trợ lý và thư ký đều giống nhau mà.”

Cô chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy Cụ Duệ Tường là tốt rồi, công việc gì cũng không sao cả, kể cả phải làm cô lao công vệ sinh cũng chẳng sao.

Vương Thiến Như vui mừng hét lên, khiến cho mọi người trong quán cà phê nhìn chăm chú, nhưng cô hoàn toàn không quan tâm, cũng không kiềm chế tình vui sướng của mình: “Cuối cùng tôi cũng vào được tập đoàn Cụ thị rồi, tôi có thể đi làm cùng anh Tường rồi.”

Vương Thiến Như chợt nhớ ra nếu muốn đi làm thì nên mua vài bộ đồ công sở. Trước đây ở công ty nhà mình, cô đều thấy nhân viên ăn mặc chỉnh tề.

Vương Thiến Như nhanh chóng rời đi như gió, chạy đến cửa hàng bách hóa thầm nghĩ mình nên mua một vài bộ quần áo bình dân, dù sao đi làm ở công ty, đều là nhân viên phổ thông. Để hòa hợp với mọi người, cô không nên mặc quần áo quá đắt tiền, như vậy sẽ tạo cho người khác cảm giác xa cách.

Bình thường quần áo ở tầng trên của bách hóa là cao cấp nhất, Vương Thiến Như vừa muốn đi vào thang máy, “Rầm”, cô cảm thấy như đụng vào tảng đá, cả cánh tay đều đau đớn, ôm lấy cánh tay mình, ngẩng đầu lên nhìn hung thủ.

Oa! Dáng dấp hung thủ thật đẹp trai, nhưng vẫn không đẹp trai bằng Cụ Duệ Tường.

Trọng Thiên Kỳ thấy Vương Thiến Như nhìn mình đăm đăm, thấy cô háo sắc nhìn mình như vậy, lại không cảm thấy chán ghét. Lẽ nào sự thường thức của mình lại giảm xuống, “Cô gái xinh đẹp, đụng người khác cũng không xin lỗi, thật không lịch sự chút nào.”

Vương Thiến Như trợn tròn mắt khi nghe Trọng Thiên Kỳ nói, không nói lời nào vẫn là soái ca, vừa nói thật sự là hù chết người mà: “Ai mới không lịch sự đây, rõ ràng là anh đụng tôi.”

“Tôi vốn dĩ đang đứng chứ không đi, là cô xông tới, sao lại nói là tôi đụng cô?” Trọng Thiên Kỳ cảm thấy thú vị nhìn cô gái trước mắt này, không sai, cô gái này thật thú vị, bộ dáng cũng không kém.

“Bệnh thần kinh!” Vương Thiến Như thấy Trọng Thiên Kỳ nhìn chằm chằm mình đến rợn cả tóc gáy: “Tránh ra.”

“Không đánh nhau không quen biết, chúng ta kết bạn được không?” Trọng Thiên Kỳ không bỏ qua chuyện vui như vậy.

Vương Thiến Như nghe thấy Trọng Thiên Kỳ nói, không nói được câu nào, xoay người trừng mắt với Trọng Thiên Kỳ, người

đàn ông này thật kỳ quái, không quen biết thì kết bạn cái gì, sau đó cô xoay người đi lên lâu năm.

“Này! tiếu thư đừng nóng nảy, cô muốn mua quần áo nào để tôi mua tặng cô.”

Chương 4

CÔ GÁI QUÁ TẢI

Trọng Thiên Kỳ đi theo Vương Thiến Như, anh vô cùng tò mò và hiếu kỳ đối với Vương Thiến Như, cảm thấy người phụ nữ này thật là thú vị.

“Tiên sinh, chúng ta không quen biết nhau, anh đừng đi theo tôi nữa. Hơn nữa tôi có tiền, có thể tự mua quần áo cho mình, không cần anh xen vào việc của người khác.” Vương Thiến Như gần như phát điên lên.

Có người nói cô dai như kẹo kéo, còn người đàn ông ở phía sau so với kẹo kéo còn dai hơn.

“Mọi người vốn từ không quen biết đến quen biết, chúng ta nói chuyện phiếm một lúc thì sẽ thành biết nhau thôi” Trọng Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào Vương Thiến Như, muốn dùng sắc đẹp của mình để quyến rũ cô.

Chiêu này vốn được Trọng Thiên Kỳ dùng rất hiệu quả. Vương Thiến Như nhìn kẻ còn dai hơn kẹo kéo, bùi môi thể hiện sự nhảm chán của mình, nhưng mà dù gì thì cô cũng không có ai đi cùng, vậy thì miễn cưỡng đồng ý để Trọng Thiên Kỳ đi cùng cũng được.

“Được! Dù sao thì tôi cũng đang nhảm chán, coi như là quen biết thêm bạn bè đi, tôi tên là Vương Thiến Như!”

“Trọng Thiên Kỳ!” Trọng Thiên Kỳ mỉm cười nhìn Vương Thiến Như, đôi mắt của cô rất trong suốt, thế giới này hiếm người có đôi mắt như vậy, điều này làm cho người khác rất muốn che chở cô.

“Vậy đi thôi!” Vương Thiến Như dẫn đầu đi trước.

Trọng Thiên Kỳ mỉm cười nhìn theo bóng lưng của cô, lại thêm dáng vẻ thẳng thắn đáng yêu, anh cũng không biết bản thân mình đã cười rất nhiều lần với người phụ nữ xa lạ kia, đồng thời cũng vội vàng đuổi theo Vương Thiến Như. “Chúng ta đi đâu?”

“Dĩ nhiên đi mua quần áo” Vương Thiến Như nói đến chuyện này liền vui vẻ không thể che giấu “Ngày mai tôi còn phải đi làm.”

“Đi làm?” Trọng Thiên Kỳ khó hiểu nhìn cô gái nhỏ sức sống tràn đầy đang bắn ra tứ phía.

“Đúng đó!” Vương Thiến Như không chút nghĩ ngợi nói: “Đó là công ty tôi luôn mơ ước được vào làm, ngày mai tôi chính thức bắt đầu đi làm, đến lúc đó tôi sẽ trải qua cuộc sống vô cùng hạnh phúc.”

“Thật sao?” Trọng Thiên Kỳ có chút ghen ghét, nhìn cô nói về công ty mơ ước kia, không khỏi khiến anh cảm thấy tò mò về cái công ty đó?

“Dĩ nhiên, tôi đã phải vắt óc suy nghĩ, rất vất vả mới có thể được nhận vào làm việc, ha ha... Cuộc sống về sau sẽ như cá gặp nước.” Vương Thiến Như vừa chọn quần áo vừa cười to nói.

Nhân viên phục vụ cũng nhìn Vương Thiến Như bằng ánh mắt kỳ lạ.

Trọng Thiên Kỳ lúng túng kéo Vương Thiến Như đi, còn gật đầu chào với nhân viên phục vụ, “Đi nhanh một chút, thật là mất mặt.”

Vương Thiến Như cũng cảm giác được lời nói của mình thật là mất mặt nên cúi đầu đi theo.

Ra khỏi cửa hang quần áo, hai người nhìn nhau rồi bật cười, “Cám ơn anh, không ngờ tôi lại có thể nói chuyện vui vẻ với người xa lạ như anh vậy.”

“Tôi tên là Trọng Thiên Kỳ, không phải là người xa lạ gì đó.” Trọng Thiên Kỳ tốt bụng nhắc nhở cô.

“Biết rồi... Biết rồi...” Vương Thiến Như chỉ qua loa cho xong, ở trong mắt cô chỉ có Cụ Duệ Tường là đàn ông, còn những người đàn ông khác thì không tính là cái gì cả.

Vương Thiến Như nhìn bộ vest nam được trưng bày trong tủ kính tưởng tượng nếu Cụ Duệ Tường mà mặc vào thì nhất định sẽ rất đẹp trai, khuôn mặt của cô lập tức đỏ ửng lên, “A!”

Trọng Thiên Kỳ vỗ một cái vào lưng cô, Vương Thiến Như không hề có chuẩn bị trước nên bị giật mình, kêu lên theo bản năng, đồng thời cũng quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Trọng Thiên Kỳ, “Anh muốn chết à, vô duyên vô cớ vỗ tôi làm cái gì?”

“Cô làm gì mà ngăn người nhìn bộ đồ vest đó thê? Chẳng lẽ cô muốn mua cho tôi à?”

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, mở miệng nói: “Anh còn chưa tỉnh ngủ sao? Suy nghĩ nhiều quá đấy!”

Muốn mua cũng không phải mua cho anh ta!

Không mua thì thôi, cần gì phải dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi thế.” Trọng Thiên Kỳ khó chịu nói.

“Thì sao, nhiều chuyện, nếu mua được thì tôi đã mua cho anh rồi.” Vương Thiến Như nhìn đồ vest Trọng Thiên Kỳ đang mặc, toàn là đồ cao cấp xa xỉ, anh ta sẽ quan tâm quần áo mấy trăm tệ sao?

Vương Thiến Như cũng mặc kệ anh ta, chuyện quan trọng bây giờ là mua quần áo cho chính mình.

Bọn họ lần lượt đi qua từng cửa hàng, tốn cả một buổi chiều, cuối cùng cũng mua đủ trang phục.

Vương Thiến Như đứng ở cửa lớn nói: “Được rồi, tôi muốn về nhà. Hẹn gặp lại.”

“Tôi đưa cô về!” Trọng Thiên Kỳ nghe Vương Thiến Như phải về nhà, trong lòng anh có chút không nỡ, dù sao bọn họ mới biết nhau có một ngày, hơn nữa ánh tượng của anh đối với cô không tệ.

“Không cần, tôi tự về được, anh cũng nên đi đi!” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ nói, dù sao cũng là người xa lạ, tốt nhất là nên có phòng bị.

“Có phải cô không tin tưởng tôi hay không muốn kết bạn với tôi?” Dường như Trọng Thiên Kỳ cảm thấy tức giận khi nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Vương Thiến Như về mình.

Vương Thiến Như nhìn thấy Trọng Thiên Kỳ nổi giận thì trong lòng rất ái ngại, hơn nữa cô là người nói nghĩa khí, nhìn anh ta cùng mình đi dạo cả ngày, không nhìn thấy chùa cũng nên nể mặt phật, “Được được... Anh đưa tôi về nhà đi.”

“Như vậy mới ngoan.” Trọng Thiên Kỳ khôi phục lại vẻ mặt tươi cười.

Vương Thiến Như bối rối, cảm thấy không thú vị tí nào, cô vừa xoay người thì thấy ngay tiệm trà sữa đang chật ních người, ánh mắt của cô đảo một cái, mở miệng nói: “Trọng Thiên Kỳ, tôi cảm thấy hơi khát! Anh mua giúp tôi một ly trà sữa đi!”

Trọng Thiên Kỳ nhìn trời nắng chang chang, suy nghĩ một chút mới đồng ý, “Được, cô đứng ở đây đợi tôi.”

“Được, anh nhanh lên một chút đấy!” Vương Thiến Như nhìn thấy Trọng Thiên Kỳ đang chen chúc trong đám người. Ngu ngốc! Nếu cô mà ngoan ngoãn ở đây chờ anh ta thì cô quá ngu ngốc, liền xoay người rời đi.

Chỉ cần cái gì Vương Thiến Như không muốn thì cho dù có mặt dày đi theo thì cũng không có khả năng có được.

Cô tự nhiên rời đi, không mang theo một chút bận tâm nào về Trọng Thiên Kỳ.

Trọng Thiên Kỳ mua trà sữa trở về, nhưng không nhìn thấy Vương Thiến Như đâu mới biết mình bị lừa. Cô gái nhỏ này thật vô cùng thú vị. Mỗi anh hiện lên một nụ cười, thứ gì mà anh muốn thì anh nhất định sẽ lấy được.

♥ Điễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Vương Thiến Như liều sống liều chết để vào được tập đoàn Cụ thị, cô thở hồn hển không ra hơi, nhìn thấy Khiết Đan Đan đang đứng ở cửa, vỗ tay nói với cô: “Vương Thiến Như, em muốn chết phải không? Ngày đầu tiên đi làm đã bị trễ.”

“Em... Em không có ý.” Vương Thiến Như vừa nói vừa thở gấp, giọng nói đứt quãng.

Đúng là cô không có ý, tối qua mải ngãm nghĩ ngày mình và Cụ Duệ Tường cùng nhau đi làm thì kích động đến ngủ không yên, sang hôm nay lại mệt rã rời không dậy nổi, đợi đến lúc cô tỉnh táo nhớ ra thì đã trễ rồi.

“Được rồi, được rồi...” Khiết Đan Đan nhíu mày nhìn người con gái chẳng thèm để ý tới hình tượng thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Vương Thị, dáng vẻ này mà nói ra thì cũng không ai dám tin. Khiết Đan Đan sút ruột kéo tay Vương Thiến Như: “Nhanh lên

một chút, còn chậm chạp nữa, Tổng giám đốc sẽ mắng chết em đó.”

Khiết Đan Đan không phải nói giỡn, thời gian Cụ Duệ Tường đến công ty, đều luôn đúng giờ hơn các nhân viên, làm hại nhân viên đi làm cũng vô cùng vội vã, rất sợ bất cẩn mà đụng phải Cụ Duệ Tường.

Cửa thang máy gần đóng lại thì Khiết Đan Đan và Vương Thiến Như gấp gáp chạy tới, cố chen vào thang máy. Tất cả mọi người cũng vội vàng đi vào, bởi vì có khả năng thang máy kế tiếp sẽ có thể phải đi cùng Cụ Duệ Tường.

Thang máy đột nhiên phát ra âm thanh báo động, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía các cô.

“Tiểu thư, cô mau đi ra ngoài đi, thang máy quá tải rồi.”

Vương Thiến Như còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Khiết Đan Đan đẩy ra ngoài. Còn đang ngạc nhiên Khiết Đan Đan chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thấy cô ấy quát lên: “Thiến Như, thật xin lỗi, em mau leo cầu thang bộ chứ đừng chờ thang máy nữa, nếu không sẽ đụng phải Tổng giám đốc đấy!”

‘Tịnh’ cửa thang máy đóng lại, Vương Thiến Như mới biết mình bị Khiết Đan đá ra ngoài, trở thành một người quá tải, mà lúc này cô mới phát hiện đó không phải vấn đề, vấn đề là lời Khiết Đan Đan nói, sẽ đụng phải Cụ Duệ Tường?

Chương 5

CÔ GÁI TRONG LÒNG TỔNG GIÁM ĐỐC

Vương Thiến Như còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Khiết Đan Đan đẩy ra ngoài. Còn đang ngạc nhiên Khiết Đan Đan chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thấy cô ấy quát lên: “Thiến Như, thật xin lỗi, em mau leo cầu thang bộ chứ đừng chờ thang máy nữa, nếu không sẽ đụng phải Tổng giám đốc đấy!”

‘Tinh’ cửa thang máy đóng lại, Vương Thiến Như mới biết mình bị Khiết Đan Đan đá ra ngoài, trở thành một người quá tải, mà lúc này cô mới phát hiện đó không phải vấn đề, vấn đề là lời Khiết Đan Đan nói, sẽ đụng phải Cụ Duệ Tường?

Xong đời rồi! Leo thang bộ cũng tốt, nhưng đợi cô leo lên tầng 15 đã thở hồng hộc, đi làm thật không dễ dàng mà!

Rốt cuộc lúc Vương Thiến Như sắp tắt thở cũng đã đến phòng làm việc. Nhìn thấy Khiết Đan Đan đứng ở cửa chờ cô, thấy cô lập tức kinh hô: “Sao em chậm như vậy? Tổng giám đốc cũng đến rồi.”

Vương Thiến Như kìm nén tức giận nói lại: “Chị còn nói? Em bò 15 tầng, tốc độ này là nhanh nhất rồi, em sắp mất nửa cái mạng đây.”

Cô cực kỳ oán trách việc Khiết Đan Đan không muốn bị muộn nên đẩy mình khỏi thang máy, nếu không phải có chuyện cầu xin cô ấy, đã sớm tóm lấy cô ấy đánh cho một trận, từ trước đến nay cô chưa từng chịu khổ thế này.

“Được rồi... Nhanh lên, tổng giám đốc bảo em vào phòng làm việc.” Khiết Đan Đan đẩy Vương Thiến Như vào phòng làm việc, cô ấy do mình đưa đến, nếu có chuyện gì, bản thân cũng phải chịu trách nhiệm.

“A!” Vương Thiến Như nghe phải gấp Cụ Duệ Tường, đầu nhanh chóng hoạt động, đôi mắt to long lanh nhìn Khiết Đan Đan, dừng một lát, mở miệng nói: “Em... em có thể không vào được không?”

“Không được, tổng giám đốc bảo em vào thì em phải vào, nếu như không vào, đừng mơ làm việc ở tập đoàn Cụ thi, mau vào đi...” Khiết Đan Đan đẩy Vương Thiến Như, vì không chú ý lực đẩy nên Vương Thiến Như bị đẩy chui về phía trước đúng lúc có bóng người đi qua.

Cả người Vương Thiến Như đập vào ngực người kia, cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo, hơi thở quen thuộc, lúng túng nói: “Tổng giám đốc, sao anh lại ở đây?”

Khiết Đan Đan cười trù, kéo Vương Thiến Như đang ngắn ra về cạnh mình.

Cụ Duệ Tường thấy Khiết Đan Đan cúi đầu nhìn Vương Thiến Như, hai mắt xuất hiện sự sững sờ, thật ra thì anh cũng đã nghĩ rằng với tính cách của Vương Thiến Như, không thể nào đầu hàng nhanh như vậy, nhưng không nghĩ rằng cô lại làm trò hề này.

Cụ Duệ Tường lạnh lùng nói: “Không phải tôi nói cô không thích hợp làm thư ký sao? Sao lại xuất hiện trước mắt tôi?”

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường, cũng biết anh không bao giờ nói những lời dịu dàng với mình, vĩnh mô, mở miệng nói: “Lần này không phải ý của em, chính anh Tường đã đồng ý với chị Đan Đan cho em đến đây.”

Vương Thiến Như thấy Cụ Duệ Tường không nói gì, trong lòng vui mừng ngất trời, chuyện mà cô muốn làm, dù là cha của ông trời cũng không thể ngăn cản cô.

“Hiện tại tôi đổi ý, không muốn cô làm nữa, cút ra ngoài!” Cụ Duệ Tường nói từng từ rất rõ ràng.

Cụ Duệ Tường ngược mắt nhìn trần nhà bởi không muốn nhìn thấy ánh mắt bi thương của Vương Thiến Như. Anh sợ mình sẽ mềm lòng, sau đó đồng ý với yêu cầu của cô.

“Anh Tường...” Vương Thiến Như nén nước mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ao ước bấy lâu.

Cô căm mô, kìm chế khó chịu trong lòng, nhìn Cụ Duệ Tường chằm chằm: “Em không đi, chính anh đã đồng ý để em làm trợ lý thư ký, không thể lật lọng nói không giữ lời như thế”

“Vương Thiến Như, cây cần vỏ người cần thể diện, mấy năm qua cô mặt dày mày dạn đi theo tôi, bây giờ lại muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn *** sao? Được, tôi cho cô, về sau đừng quần lấy tôi nữa...”

“Chát” Vương Thiến Như phẫn nộ tát Cụ Duệ Tường một cái, cô căm mội, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt rơi xuống, “Cụ Duệ Tường, anh đừng quá đáng, em thích anh, nhưng em cũng có tôn nghiêm, không phải để anh có thể tùy ý chà đạp.”

Tâm trạng vốn vui vẻ đã bị lời nói nhẫn tâm của Cụ Duệ Tường làm tổn thương tới tột cùng, Vương Thiến Như ngẩng đầu nhìn những người trong phòng làm việc, có châm biếm, có cười nhạo... Còn có ánh mắt làm tổn thương người khác của Cụ Duệ Tường.

Cô khó chịu xoay người chạy đi, không muốn đứng trước mặt Cụ Duệ Tường nữa, sợ mình bị lời nói ác độc của anh làm tổn thương.

Khiết Đan Đan không nghĩ mọi chuyện thành ra thế này, nhìn Vương Thiến Như đau lòng chạy đi, gọi với theo: “Thiến Như!” Nhưng Vương Thiến Như vẫn tiếp tục bỏ chạy không quay lại.

Khiết Đan Đan ngẩng đầu nhìn Cụ Duệ Tường thấy được sự thương cảm áy náy trong mắt anh nhưng cũng vẫn cảm thấy tức giận: “Tổng giám đốc, anh làm thế là quá đáng rồi đấy.”

“Khiết Đan Đan, cô giấu giếm tôi đưa Vương Thiến Như đến đây tôi còn chưa tính sổ với cô.” Cụ Duệ Tường hít sâu một hơi, thay đổi ánh mắt. Cho dù khắc chế không thèm nghĩ đến Vương Thiến Như nữa nhưng không khống chế nổi nỗi lo lắng trong lòng.

Cô đau lòng chạy đi như vậy, có phải sẽ gấp chuyện gì không may không?

“Được, muốn đuổi việc thì đuổi việc, làm nhân viên cho một ông chủ máu lạnh như anh, tôi cũng không vui vẻ gì.” Khiết Đan Đan không thèm suy nghĩ cũng bất nói, “Tổng giám đốc, Thiến Như đã làm rất nhiều chuyện vì anh. Anh có biết hôm qua cô ấy nhờ tôi, ánh mắt cô ấy cầu xin tôi giúp cô ấy được vào làm trong tập đoàn Cụ thị làm người ta đau lòng bao nhiêu không? Cô ấy vì anh mà trả giá nhiều như vậy, chẳng lẽ trong lòng anh không có cảm giác gì, không thể cho Thiến Như một cơ hội sao?”

“Tôi không muốn tồn thương cô ấy!” Thật lâu sau Cụ Duệ Tường mới nói.

Khiết Đan Đan ngẩn người nhìn ánh mắt của Cụ Duệ Tường, không hiểu ý anh, “Tại sao? Thiến Như muốn ở cùng anh. Chỉ cần ở bên cạnh cô ấy, làm sao có thể coi là tồn thương cô ấy?”

“Nhưng trong lòng tôi đã có người khác, cô ấy yêu một người đã yêu người khác, sẽ rất khổ sở, vì không để cô ấy bị lún quá sâu, không để cô ấy phải khổ sở, tôi chỉ có thể làm vậy.”

“Cái gì?” Khiết Đan Đan nhìn Cụ Duệ Tường, nhìn anh không giống đang gạt người. Hai năm làm việc với Cụ Duệ Tường, cũng chưa từng thấy có cô gái nào bên cạnh anh, “Tổng giám đốc, tôi có thể lớn mật hỏi anh một câu, cô gái trong lòng anh là ai?”

“Cô ấy là vợ bạn tôi.”

Vợ bạn sao? Đó chính là vợ của người khác, “Tổng giám đốc, thì ra người trong lòng anh đã có được hạnh phúc, sao anh không học cách buông tay, đi tìm hạnh phúc thuộc về mình, cũng cho anh và Thiến Như một cơ hội!?”

Cụ Duệ Tường hoảng hốt, trước đây anh cũng từng cố gắng, mỗi lần Giản Nhụy Ái có chuyện, tim anh cũng sẽ bị treo ngược lên, anh như vậy hoàn toàn không xứng với Vương Thiến Nhu.

Vì Vương Thiến Nhu đáng yêu và rất trong sáng.

Di động của Khiết Đan Đan đổ chuông, cô cười với Cụ Duệ Tường rồi mở điện thoại ra nghe “Cái gì?” Nghe điện thoại xong thì sắc mặt Khiết Đan Đan thay đổi, “Cô nói Thiến Nhu gặp tai nạn xe? Được, tôi lập tức đến.”

Cụ Duệ Tường kinh ngạc nhìn Khiết Đan Đan, hai người không nói gì, rất ăn ý chạy xuống dưới tầng.

Người trong văn phòng rất tò mò, rốt cuộc Vương Thiến Nhu có lai lịch gì, có thể khiến Cụ Duệ Tường luôn bình tĩnh giải quyết mọi chuyện lại lộ ra vẻ mặt hoảng hốt như vậy.

Lúc hai người chạy xuống, đã thấy rất nhiều người đứng vây quanh trước cửa công ty.

Khiết Đan Đan đẩy mọi người ra, sợ hãi kêu lên: “Thiến Nhu...”

Cụ Duệ Tường nắm chặt tay, tim anh cũng hoảng hốt đập nhanh. Nếu Vương Thiến Nhu xảy ra chuyện gì anh sẽ áy náy đến chết. Vương Thiến Nhu không giống những cô gái khác, cô phải biết tự bảo vệ mình mới đúng, sẽ không làm mình bị thương mới đúng.

Đúng vậy! Anh tự an ủi mình!

Nhưng khi họ đẩy mọi người ra lại không nhìn thấy cảnh tượng như họ tưởng tượng là Vương Thiến Như ngã xuống đất bị chảy máu, mà là...

Chương 6

BẠN GÁI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC

Vương Thiến Như chóng tay mắng tài xế: “Là anh lái xe không nhìn đường, anh không thấy đứa nhỏ ở ven đường, nhìn cứ như sắp đụng phải nó, chẳng lẽ anh không biết nghĩ à?”

Mặt Cụ Duệ Tường đầy vạch đen, nhìn chằm chằm Vương Thiến Như giống như cô gái chanh chua đang cãi nhau với tài xế, đứng bên cạnh cô là một phụ nữ và một đứa bé.

Người phụ nữ nhìn Khiết Đan Đan rồi nói: “Cô là bạn của cô gái này? Tôi là mẹ của thằng bé, nó đang chơi trên đường lớn, tài xế không thấy nên thiếu chút nữa đụng phải nó, may nhờ cô gái này cứu nên thằng bé bình an vô sự. Tôi muốn chuyện lớn hoá nhỏ chuyện nhỏ hoá không, nhưng cô ấy không buông tha, kiên quyết cãi nhau với tài xế, hơn nữa còn bảo tôi gọi cho cô.”

“Đủ rồi Vương Thiến Như, cô náo loạn đủ chưa? Cô không thấy trên đường lớn có rất nhiều người đang nhìn cô à, còn ngại chưa đủ mất thể diện sao?” Cụ Duệ Tường tức giận.

Anh biết tâm trạng Vương Thiến Như không tốt, nhưng không cần phát tiết bằng cách này.

Tâm trạng Vương Thiến Như đang không tốt, quay người thấy bọn họ đã đến, nghe những lời trách cứ của Cụ Duệ Tường, lập tức quay sang nhấp thang họng súng vào Cụ Duệ Tường.

“Mặc dù em thích anh, nhưng chuyện của em không cần anh quan tâm, em thích mất thẻ diện thì sao? Nếu anh cảm thấy mất thẻ diện thì đừng đứng cạnh em!” Cô không khống chế được tâm trạng của mình, rống to với Cụ Duệ Tường.

Khiết Đan Đan hiểu tâm trạng Vương Thiến Như không vui, “Không nên nói chuyện với Tổng giám đốc như vậy, anh ấy cũng vì muôn tốt cho em.”

“Còn lâu, anh ấy chỉ muốn đuổi em đi, muốn sỉ nhục em, làm sao có thể vì muôn tốt cho em?” Vương Thiến Như vung tay kêu lên, cúi đầu nhìn vết thương lớn trên tay. Cô bị thương lúc nào? Sao bản thân cô lại không biết?

“Thiến Như, sao tay em lại bị thương thế này?” Khiết Đan Đan cầm mu bàn tay cô lên để xem xét vết thương, con bé này bị ngốc sao? Đang bị thương còn cãi nhau với người khác.

Cụ Duệ Tường bảo tài xế mau lái xe đi khỏi rồi nhíu chặt mày nhìn vết thương của Vương Thiến Như.

“Tài xế đáng chết, anh không được đi...” Vương Thiến Như thấy tài xế ngồi lên xe, muốn chạy theo bắt lấy tên tài xế nhưng lại bị Cụ Duệ Tường nắm lấy cổ áo, không thể động đậy. “Cụ Duệ Tường, anh buông em ra!”

“Vương Thiến Như, cô còn làm mất thẻ diện nữa, tôi sẽ ném cô ra đường lớn.”

“Ném đi! Anh ném đi! Dù sao bị anh làm nhục, em cũng không sống nổi, anh ném em ra đường lớn thì coi như em được giải thoát.” Vương Thiến Như không hề sợ hãi nói với Cụ Duệ Tường, dù sao đi nữa anh cũng vô tình với mình, cô cũng không thể nghĩ được nhiều chuyện như vậy.

Cụ Duệ Tường đưa mắt nhìn Vương Thiến Như rất không nói lý, hai năm không gặp tính tình vẫn bướng bỉnh như thế, mà không, hình như còn bướng hơn. Anh cũng không muốn nói nhảm với cô, ôm lấy hông cô, tay kia luồn qua đầu gối cô, bế cô lên.

“A!” Vương Thiến Như không chuẩn bị đã bị Cụ Duệ Tường nhắc khỏi mặt đất, theo bản năng thét lên, hai chân đá loạn, “Thả em xuống, thả em xuống...”

“Không được động đậy!” Cụ Duệ Tường rống lên đầy giận dữ, hình như rất có hiệu quả, cô thật sự ngậm miệng.

Thật là một đứa bé phiền toái.

Khiết Đan Đan nhìn bóng lưng họ rời đi, ngoài miệng lộ ra ý cười. Cụ Duệ Tường nói trong lòng mình có người khác, nhưng thật ra trong lòng anh đã có Vương Thiến Như, chỉ là anh chưa phát hiện mà thôi.

Lúc bình tĩnh lại, Vương Thiến Như mới kịp phản ứng, mình được Cụ Duệ Tường bế đi. Cô ngửi được mùi hương trên người anh, đây là lần đầu tiên tiếp xúc với anh như vậy, trái tim cô nhảy loạn.

Cụ Duệ Tường bế Vương Thiến Như vào phòng làm việc, nhân viên bên ngoài thấy Cụ Duệ Tường bế phụ nữ, trong lòng đều kinh ngạc nhìn họ đi vào phòng làm việc.

Một trận xôn xao, mọi người kéo Khiết Đan Đan đi ở phía sau lại, “Chị Đan Đan, tổng giám đốc có quan hệ gì với cô gái kia?”

“Đúng vậy, hình như tổng giám đốc rất quan tâm cô ấy, chẳng lẽ tổng giám đốc yêu cô gái kia?”

“Cái gì mà cô gái kia? Cô ấy là em họ tôi, về sau là trợ lý của tôi, cô ấy là bạn gái tổng giám đốc.”

“Cái gì? Bạn gái?”

Khiết Đan Đan vui vẻ đi tới bàn làm việc của mình, để lại đám con gái thầm mến Cụ Duệ Tường đang một mình đau khổ.

Cụ Duệ Tường đặt Vương Thiến Như xuống ghế salon, lấy hộp thuốc từ trong tủ ra, ngẩng đầu nhìn Vương Thiến Như đờ đẫn, bàn tay to của anh cầm lấy tay cô.

“A!” Vương Thiến Như bị đau đớn trên tay làm thức tỉnh, ánh mắt chuyển động bốn phía, tại sao cô lại ở trong phòng làm việc của Cụ Duệ Tường?

“Duỗi tay ra!” Cụ Duệ Tường tức giận nói, cô là đồ ngốc sao? Đúng vậy, cô chính là đồ ngốc, đau đớn cũng không biết.

Vương Thiến Nhu chậm chạp duỗi tay ra, nhìn Cụ Duệ Tường cẩn thận băng bó vết thương cho mình, khoảnh khắc này làm cô thấy vô cùng ám áp. Thật ra cô cũng biết Cụ Duệ Tường hung dữ với cô, nhưng lại cực kỳ quan tâm cô. Cụ Duệ Tường băng bó bao lâu, cô nhìn chằm chằm anh bấy lâu, nếu như đây là một giấc mơ, cô tình nguyện không tỉnh lại, để cô vĩnh viễn đắm chìm trong hạnh phúc này.

Không nghĩ rằng Cụ Duệ Tường băng bó thành thạo như vậy, thắt nơ con bướm nhìn rất xinh đẹp, trên mặt Vương Thiến Nhu mỉm cười rực rỡ, “Cám ơn!”

“Có thể đi được rồi.” Cụ Duệ Tường sắp xếp lại hòm thuốc, không thèm nhìn Vương Thiến Nhu.

Vương Thiến Nhu đang vui mừng lại bị lời nói của Cụ Duệ Tường đẩy xuống mười tám tầng địa ngục. Thật vất vả cô mới vui được một lát, anh không thể nói lời tốt đẹp hơn sao?

Cố tình phá hỏng không khí, Vương Thiến Nhu nhìn Cụ Duệ Tường đang sắp xếp hòm thuốc, le lưỡi một cái, làm mặt quỷ, nhưng đúng lúc anh quay mặt lại, cô lúng túng dừng lại, cười ha ha vài tiếng với anh.

Cụ Duệ Tường ngắn người, rõ ràng vừa rồi còn khóc sướt mướt, bây giờ lại cười hi hi rồi? Anh không biết làm thế nào, nhéch môi cười nhạt, đi tới ngăn tủ sắp xếp lại.

Cô gái khóc lóc àm ĩ không chịu để tâm chính là Vương Thiến Nhu!

“Mới bị thương mà đã muốn không làm việc sao? Nhanh ra ngoài làm việc đi.”

Vương Thiến Như hối hận vì sự lỗ mãng của mình, bĩu môi, nghe Cụ Duệ Tường nói thế, hai mắt không khỏi toả sáng, “Anh nói gì?”

“Không nghe rõ à, vậy coi như tôi chưa nói gì là được.” Cụ Duệ Tường xem thường nói.

“Không có, không có... Em nghe được.” Vương Thiến Như vui sướng không chịu nổi rồi, kích động nhào vào lòng Cụ Duệ Tường, “Cám ơn anh, cám ơn anh Tường.”

Quá mức kích động, chờ bình tĩnh hơn, nhìn bản thân giống như khi ôm lấy người Cụ Duệ Tường, đối diện với ánh mắt của anh, ngượng ngùng trượt xuống.

Nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, “Vậy em không quấy rầy anh, em ra ngoài làm việc, gặp lại sau!”

Cụ Duệ Tường không có cơ hội nói chuyện, nhìn Vương Thiến Như như gió chạy khỏi phòng làm việc, anh nhìn Vương Thiến Như hoạt bát, đáng yêu, thiện lương, thật đúng là hết cách.

Nhưng cô làm không khí trong phòng làm việc của anh sinh động hơn.

Chương 7

CHỜ ANH TAN TẦM

Vương Thiến Như đi vào phòng làm việc, nói với những nhân viên đang miệt mài cố gắng làm việc: “Chào mọi người, tôi tên là Vương Thiến Như, sau này sẽ là trợ lý thư ký, xin mọi người chỉ bảo nhiều hơn.” Cô khom lưng chào hỏi mọi người, rất lâu cũng không thấy người nào đáp lại, mới ngẩng đầu lên, nhìn mọi người cứ cúi đầu làm việc, cũng không ai muốn trả lời cô.

“Ha ha...” Vương Thiến Như chỉ có thể cười gượng hai tiếng, vuốt vuốt tóc, bĩu môi.

Cụ Duệ Tường đứng trước cửa thuỷ tinh nhìn Vương Thiến Như, không khỏi lắc đầu một cái. Vương Thiến Như này làm việc luôn vụng về hấp tấp, lo trước không lo sau, làm chuyện gì cũng không dùng đầu óc. Chỉ có điều, đây mới là nét đặc biệt của Vương Thiến Như.

“Thiến Như, chúc mừng em!” Khiết Đan Đan đi từ phòng photocopy ra, nghe được tin tức tốt, đến chúc mừng, ánh mắt quét qua đám phụ nữ trong phòng làm việc, nhất định là đang ghen tỵ Vương Thiến Như được Tổng giám đốc đối xử đặc biệt.

Vương Thiến Như mỉm cười nhìn Khiết Đan Đan, cô vui mừng ôm Khiết Đan Đan, “Đúng vậy, chị Đan Đan, em thành công rồi.”

“Em đây!” Khiết Đan Đan gõ một cái lên cái trán cô, “Không nên vui mừng quá sớm, Tống giám đốc vô cùng nghiêm khắc trong công việc, nếu như làm không tốt sẽ bị anh ta đuổi việc đó.”

“A!” Niềm vui của Vương Thiến Như bị phá hủy mất một nửa, không tốt, cô là ai? Là siêu nhân có năng lực tự chữa trị siêu cấp, “Em sẽ cố gắng, sẽ không để xảy ra chuyện gì”

Hai chị em tươi cười vui vẻ, nhưng lại bị người khác xem thường.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Thiến Như chăm chỉ làm việc, mỗi lần muốn tìm cơ hội nói chuyện với Cụ Duệ Tường, đều không có cơ hội, giống như Cụ Duệ Tường đang trốn mình. Giờ nghỉ trưa, nói chuyện với anh, cũng chỉ là ‘ừ, à...’ các loại, chỉ nói lấy lệ với cô.

Cô đến tập đoàn nhà họ Cụ chủ yếu muốn kéo gần quan hệ với Cụ Duệ Tường, kết quả Cụ Duệ Tường không nóng không lạnh với mình, làm cô vô cùng sốt ruột.

Không được, Vương Thiến Như quyết định, nhất định phải đợi Cụ Duệ Tường tan tầm, sau đó nói chuyện cùng anh. Đúng, chính là như vậy!

“Thiến Như, tan tầm rồi, về nhà đi!” Khiết Đan Đan cúi đầu thu dọn đồ đạc, thuận miệng nói.

Vương Thiến Như nhìn Khiết Đan Đan, cúi đầu giả bộ đang làm việc, “Chị Đan Đan, em vẫn chưa làm xong, chị về trước đi.”

“Từ khi nào em tận tụy với công việc như vậy?” Khiết Đan Đan không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Thiến Như. Bình thường ở nhà làm đại tiểu thư, mà thường ngày cũng không thấy em ấy cố gắng làm việc như vậy, hôm nay thật là khác thường, chẳng lẽ sinh bệnh rồi?

Cô tiến lên sờ vào trán Vương Thiến Như. Ừ, không có bệnh, “Được rồi, em không cần giả bộ, nhanh về đi!”

“Chị Đan Đan, em thật sự chưa làm xong việc của mình, chị về trước đi!” Vương Thiến Như liều mạng đẩy Khiết Đan Đan, trong lòng mắng cô chị họ này thật sự là phiền phúc!

Khiết Đan Đan nhìn Vương Thiến Như, hoàn toàn không biết cô đang suy nghĩ gì? Có thể nào không phải là Vương Thiến Như không, “Được rồi, em không cần đẩy chị!”

Vương Thiến Như nhìn Khiết Đan Đan rời đi, không khỏi thở phào, cô chị họ này thật sự là phiền phúc!

Cô liếc nhìn phòng làm việc của tổng giám đốc thấy đèn vẫn sáng. Cụ Duệ Tường thật sự là nghiêm cẩn⁽¹⁾ trong công việc, có lần nổi giận trong lúc họp, ngay cả cô cũng bị dọa sợ không nhẹ.

(1) nghiêm túc + cẩn thận.

Cô buồn chán nhìn máy tính, không biết khi nào thì Cụ Duệ Tường mới về? Thời gian từng giây từng phút đi qua, cái bụng cô bắt đầu kêu gào rồi, vì chờ Cụ Duệ Tường, cô không dám đi ra

ngoài ăn cơm, sợ mình vừa ra khỏi công ty, Cụ Duệ Tường liền rời khỏi. Cho nên cô chỉ có thể chịu đói, chờ Cụ Duệ Tường tan tầm.

Đèn phòng làm việc đã tắt, cô vội vàng thu dọn đồ đạc, đứng chờ trước cửa phòng Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường đi ra khỏi cửa đã nhìn thấy Vương Thiến Như, hai mắt tròn trịa kinh ngạc nhưng giọng nói lạo làng lùng hỏi “Cô còn chưa về?”

“Đúng vậy, em có chút chuyện chưa làm xong.” Vương Thiến Như đi theo Cụ Duệ Tường.

Khóe mắt anh liếc nhìn cô gái nhỏ này, nói dối cũng không biết cách, rõ ràng chờ anh, cô là trợ lý thì có việc gì cần phải làm trễ như vậy? Cụ Duệ Tường cũng không muốn vạch trần lời nói dối của cô.

Đợi đến khi thang máy mở cửa, thấy Vương Thiến Như muốn đi vào, dang tay trực tiếp kéo cô lại, “Đây là thang máy riêng của tổng giám đốc, cô... đi thang máy nhân viên.”

Vương Thiến Như ngẩng đầu nhìn vẻ mặt không cho phép của Cụ Duệ Tường, buồn bực chu môi, “Không thể phá lệ một lần sao?”

“Không được!” Cụ Duệ Tường kiên quyết nói.

“Được rồi!” Ngoài miệng Vương Thiến Như không nói gì, nhưng trong lòng đã sớm hỏi thăm cả nhà Cụ Duệ Tường một lần.

Cụ Duệ Tường nhìn Vương Thiến Như uất ức, làm việc cả ngày khiến anh mệt mỏi khó chịu nhưng bắt nạt cô xong thì tâm tình anh cũng tốt hơn nhiều.

Không nghĩ tới Cụ Duệ Tường dễ nổi giận như vậy, nhìn thang máy đóng lại, cô vội vàng chạy vào thang máy nhân viên. Thật phiền phức, tại sao phải phân thang máy của tổng giám đốc và nhân viên, rõ ràng là kỳ thi.

Đợi cô xuống tầng một, cũng không trông thấy bóng dáng Cụ Duệ Tường, hai mắt quan sát bốn phía, rốt cuộc nhìn thấy Cụ Duệ Tường ở cửa chính, cô vội vã chạy tới, “Anh Tường, chờ em một chút!”

“Tôi không phải đã nói không được gọi tôi là anh Tường rồi sao? Gọi tôi là Tổng giám đốc.” Cụ Duệ Tường quay đầu nhìn Vương Thiến Như đang thở hổn hển đuổi theo lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng” Vương Thiến Như uất ức trả lời, ngẩng đầu lên, “Tường... tổng giám đốc chúng ta đi ăn cơm đi!”

Cô cảm thấy tan tầm trễ như vậy, chắc cũng đói bụng, lôi kéo anh muốn đi ăn cơm, nhưng mà cô giống như đang lôi kéo khúc gỗ vậy, vẫn không nhúc nhích. Vương Thiến Như kỳ quái quay đầu nhìn Cụ Duệ Tường.

“Tôi...” Cụ Duệ Tường nhìn hai mắt tràn đầy khát vọng của Vương Thiến Như, chính mình muốn nói ra vài lời ngoan độc,

nhưng trong nháy mắt lại không nói ra được, dừng một chút lại nói: “Tôi không đòi bụng.”

“Sao có thể không đòi bụng? Anh đã làm việc mấy tiếng rồi mà.” Vương Thiến Như cũng không tin Cụ Duệ Tường sẽ không đòi, cho dù người máy làm việc trong thời gian dài, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, huống chi là con người?

Cô lôi kéo Cụ Duệ Tường, “Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm, em biết có một quán cơm ngon lắm.”

Cụ Duệ Tường nhìn Vương Thiến Như liều mạng lôi kéo mình, bỗng nhớ tới lúc ở Mỹ, cô cũng thường mang thức ăn từ nhà tới, anh vẫn không nhúc nhích, hất tay Vương Thiến Như ra, sắc mặt thay đổi quát: “Tôi nói không muốn ăn, cô không nghe thấy sao?”

Vô duyên vô cớ bị quát, Vương Thiến Như uất ức cắn môi, cúi đầu nói: “Em chỉ cảm thấy anh sẽ đòi, muốn rủ anh đi ăn cơm, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi sao?”

Cụ Duệ Tường thở dài một hơi, nhìn ánh mắt ấm đạm của Vương Thiến Như, tức giận trong lòng cũng dịu xuống, “Chuyện của tôi, không cần cô nhúng tay vào.”

Anh xoay người rời đi, không muốn cho Vương Thiến Như có cơ hội nói chuyện, bởi vì anh sợ mình sẽ mềm lòng, đây tuyệt đối không phải lúc anh nghĩ đến người khác, chấp nhận Vương Thiến Như.

Nếu là cô gái khác, có lẽ anh sẽ suy tính, còn là Vương Thiến
Như thì không thể.

Vương Thiến Như nhìn bóng lưng Cụ Duệ Tường rời đi,
không khỏi than thở, thái độ của Cụ Duệ Tường với mình càng lúc
càng không tốt, anh ấy thật sự không thích mình.

Cô vỗ vỗ mặt, không nên suy nghĩ quá nhiều, anh ấy vì công
việc quá mệt mỏi, cho nên giọng điệu mới không tốt như vậy.

“A!” Vương Thiến Như bị người ta chụp bả vai, bị kinh sợ đến
mức thét chói tai, xoay người lại nhìn gương mặt xa lạ, cực kỳ tức
giận hầm hầm, “Anh là ai? Cũng quá không có đạo đức mà, không
biết dọa người cũng sẽ gây chết người à.”

Chương 8

HỘP ĐÊM ĐIỀN CUỒNG

“Vẫn như thế, cô nhóc tính xấu không chịu được.” Trọng Thiên Kỳ thú vị nhìn Vương Thiên Như, anh phải hỏi thăm thật lâu mới biết được Vương Thiên Như đang làm ở tập đoàn nhà họ Cụ.

Vương Thiên Như nhìn Trọng Thiên Kỳ qua một lần, cả kinh kêu lên: “Là anh! Trọng Thiên Kỳ, sao anh lại ở chỗ này?”

“Rốt cuộc cũng nhớ ra rồi, cô nhóc không có lương tâm này.” Trọng Thiên Kỳ nhìn cả người Vương Thiên Như hoạt bát sáng sủa, nói chuyện với cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

“Anh có rảnh không?” Vương Thiên Như hỏi.

“Có chứ!” Ánh mắt Trọng Thiên Kỳ nghi ngờ nhìn Vương Thiên Như, không biết cô nhóc này lại có chủ ý gì.

“Dẫn anh tới một nơi có thể quên đi phiền não, đi thôi!” Vương Thiên Như kéo Trọng Thiên Kỳ đi ra ngoài.

Hộp đêm là nơi náo nhiệt nhất vào ban đêm, tiếng nhạc sôi động vang lên, Vương Thiên Như mỉm cười, cầm ly cocktail, điều chỉnh lại tâm trạng, cả người uốn éo theo tiếng nhạc, vui vẻ nói: “Như thế nào? Chỗ này thoải mái không?”

“Không tệ, cung ly!” Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiên Như, nụ cười trên mặt cô vô cùng cuốn hút, nhưng anh có thể cảm nhận

được đằng sau nụ cười của cô gái nhỏ này là sự buồn bã thấu tận tâm can.

Một cô gái hiền lành như ánh mặt trời như thế mà ai nhẫn tâm tốn thương cô như vậy?

Vương Thiến Như nhìn đám con gái trên sàn nhảy, nhìn Trọng Thiên Kỳ, nói: “Anh chờ một chút...”

Trọng Thiên Kỳ thật tò mò Vương Thiến Như lại định làm trò gì, cứ nhìn cô rời đi, lặng lẽ chờ đợi sự kinh hỉ mà cô mang đến cho mình.

Khi Vương Thiến Như xuất hiện lần nữa ở trước mặt của anh, anh kinh ngạc đến hai mắt muôn rót cả ra, chỉ thấy Vương Thiến Như mặc áo váy hấp dẫn bó sát người, hơn nữa còn là váy cực ngắn, lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn, cổ áo chữ V, mơ hồ có thể nhìn thấy **.

Trọng Thiên Kỳ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn cô em hấp dẫn có sức sống như thế, làm cho mấy tên đàn ông ở đây đều sững sốt, mãi mà anh không kịp phản ứng, không nghĩ tới cô lại cho anh cái kinh hãi lớn như thế.

Thấy cô đứng ở trên sàn, khi tiếng nhạc vang lên, thân thể Vương Thiến Như uốn éo theo vô cùng gợi cảm nóng bỏng làm cho đám đàn ông ở dưới đều chảy máu mũi vì cô rồi.

Vương Thiến Như biểu diễn kỹ thuật nhảy của mình, từ nhỏ đã học vũ đạo, hôm nay tâm trạng cô cực kỳ không tốt, nên cô muốn

nhảy để xoa dịu tâm tình.

Từng động tác sôi động gợi cảm theo tiếng vỗ tay của của những người đàn ông ngồi trên ghế dựa dưới sàn nhảy, làm tăng điểm nhấn của hộp đêm tối nay, có người còn gõ bàn phụ họa tay chơi trống, trong nháy mắt dây lên cảm xúc mạnh mẽ, giống như đánh máu gà ra sức gõ vậy.

Kèm theo tiếng nhạc đên cuồng, vũ điệu gợi cảm cũng khiến Vương Thiến Như có chút thở dốc, dù sao đã lâu rồi chưa nhảy, lại nhảy hết mình, cô nhìn người ở dưới sàn đang vì mình như si như say khiến cô cực kỳ hài lòng.

Cô tự tin đi tới bên cạnh Trọng Thiên Kỳ, cầm lấy ly rượu chưa uống xong, thở dốc nói: “Thế nào? Em nhảy không tệ chứ!”

“Tốt vô cùng, về sau đừng mặc quần áo như thế nhảy ở trước mặt nhiều người nữa”. Trọng Thiên Kỳ có ý tốt nhắc nhở, đàn ông hiểu rõ đàn ông, anh có thể nhìn thấy đám đàn ông thô bỉ dưới sàn kia, ánh mắt ấy giống như muốn ăn tươi nuốt sống Vương Thiến Như vậy, mà anh cũng không biết vì sao mình lại cực kỳ không thích.

“Tại sao?” Vương Thiến Như không cho là đúng, hỏi lại, ở nước Mĩ cô cũng chơi như thế, “Em cảm thấy không có gì là không tốt cả.”

“Nơi này không phải nước Mĩ, không cởi mở như vậy.” Trọng Thiên Kỳ có ý tốt nhắc nhở, thật không hiểu nổi, cô bé này là ngốc, hay là thiếu dây thần kinh nào nữa.

“Tốt lắm, đàn ông lại nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì? Uống rượu!” Vương Thiến Như như phát cáu, thoái mái uống cạn ly rượu đang cầm trên tay.

Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như càng lúc càng có cái gì không đúng, vội vàng ngăn cản nói: “Này, con gái không cần uống nhiều như thế, cẩn thận uống say.”

“Yên tâm đi, em là người “ngàn chén không say”, em còn uống thi với Đơn Triết Hạo mà, đến, cung ly nào.”

Trọng Thiên Kỳ buồn cười nhìn Vương Thiến Như, cô như một món bảo vật, vĩnh viễn không thể khai quật ra, anh chỉ có thể liều mình bồi quân tử, “Được rồi!”

Những người phụ nữ khác, nếu có chuyện đau lòng, không phải khóc lớn thì sẽ ăn thật nhiều, đi dạo phố, vậy mà cô lại chọn quán bar, điên cuồng nhảy, điên cuồng uống rượu, thật đúng là một cô gái khác biệt với người khác.

Nhưng cuối cùng Trọng Thiên Kỳ phải hối hận, Vương Thiến Như không nói dối, cô thật sự là người “ngàn chén không say”, nhìn thấy Vương Thiến Như uống rượu liên tục, mà đầu anh đã bắt đầu choáng váng.

Trọng Thiên Kỳ đầu hàng nói: “Anh không uống nữa, không uống nữa...”

“Anh đúng là đồ vô dụng!” Vương Thiến Như mang theo cảm giác say dùng tay vỗ vỗ mặt Trọng Thiên Kỳ, nhìn Trọng Thiên Kỳ

thật sự mệt mỏi không chịu được, cũng không muốn ép buộc anh nữa, “Này, đi thôi, về nhà.”

Trọng Thiên Kỳ nghe thấy về nhà, theo bản năng đứng lên định đi, Vương Thiến Như gọi anh lại, “Này, cửa đâu có ở hướng đó.”

“Ô! Hóa ra là cửa ở hộp đêm cũng thay đổi vị trí đấy.” Trọng Thiên Kỳ mơ màng lắc lư thân thể, định đi về chỗ cửa.

“Cẩn thận một chút!” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ đi lắc lư, đưa tay vắt tay Trọng Thiên Kỳ qua bả vai mình, “Em đỡ anh đi!”

Trọng Thiên Kỳ cao 1m8, đàn ông cao lớn, mà Vương Thiến Như chỉ cao có 1m6, cả người anh tựa vào Vương Thiến Như, thật đúng là cố hết sức rồi.

Rốt cuộc, lúc Vương Thiến Như sắp tắt thở thì cũng đã nhét được Trọng Thiên Kỳ vào trong xe. Người đàn ông có vóc dáng lớn như vậy mà uống rượu kém như thế, chưa uống được bao nhiêu rượu mà đã say không thể nhúc nhích, về sau không thể uống rượu cùng anh ta nữa.

Cô ngồi ở ghế tài xế, liều mạng hô hấp, thiếu chút nữa thì bị Trọng Thiên Kỳ đè chết rồi.

Vương Thiến Như dùng cảm nhận để lái xe chạy trên đường cái, bởi vì là rạng sáng nên trên đường không có người đi bộ, cô vิต

chặt ga, mạch máu nổi điên bạo động, xe càng lúc càng nhanh liên tục vượt qua rất nhiều đèn đỏ.

Cô thích cảm giác kích thích để gió tạt vào mặt mình, cảm giác hơi đau do bị gió tạt vào mặt cực kỳ tuyệt vời.

Trọng Thiên Kỳ bị lực gió mạnh thổi tỉnh, nhìn Vương Thiến Như lái xe như kiểu không muốn sống, trong lòng lo lắng liên hồi, kêu: “Vương Thiến Như, em không muốn sống nữa à, lái chậm một chút.”

Không phải anh nhát gan, cũng không phải sợ mình gặp chuyện không may mà anh sợ cái kiểu lái xe không muốn sống của Vương Thiến Như sẽ làm cô bé bị thương, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô bị thương.

Rốt cuộc cô nhóc này bị trúng tà gì thế, đua xe liều mạng như vậy, không sợ gặp nguy hiểm ư? Cô ấy cứ như vậy không thương tiếc thân thể mình sao?

Vương Thiến Như hoàn toàn không để ý tới Trọng Thiên Kỳ đang gào thét, lái xe càng nhanh, cô biết rõ, cô thông thạo chuyện đua xe, hơn nữa còn vô cùng xuất sắc.

Cho đến khi tâm trạng của cô thoái mái, cô mới chịu dừng xe lại.

Trọng Thiên Kỳ nghiêng đầu nhìn Vương Thiến Như, lo lắng không yên cũng được hạ xuống, quát: “Vương Thiến Như, em có phải phụ nữ không vậy?”

“Đương nhiên là phải rồi!” Vương Thiến Như không đồng ý nói lại, cô vốn là nữ sinh, chẳng lẽ Trọng Thiên Kỳ bị dọa tới choáng váng rồi.

Đẩy cửa xe ra, đi xuống, đứng ở trên cao nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, cô nhìn biển rộng hít sâu một hơi, nhảm chặt mắt lại, cảm nhận hương vị của biển.

Trọng Thiên Kỳ đứng bên cạnh cô, “Thế nào? Hôm nay em không vui à? Có muốn nói ra không, anh miễn cưỡng nghe một chút.”

Vương Thiến Như mở mắt, nhìn Trọng Thiên Kỳ một chút, thở dài mà nói: “Thôi, có nói anh cũng không giúp được em đâu, cũng chỉ vô ích mà thôi.”

“Nói một chút coi, nói không chừng anh thật sự giúp được em.”

“Thật ư!” Vương Thiến Như không thể tin được, mở miệng nói: “Muốn đàn ông yêu thích em, anh làm được không?”

Chương 9

CỤ DUỆ TƯỜNG GHEN

Vương Thiến Như mở mắt, nhìn Trọng Thiên Kỳ một chút, thở dài mà nói: “Thôi, có nói anh cũng không giúp được em đâu, cũng chỉ vô ích mà thôi.”

“Nói một chút coi, nói không chừng anh thật sự giúp được em.”

“Thật ư!” Vương Thiến Như không thể tin được, mở miệng nói: “Muốn đàn ông yêu thích em, anh làm được không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Giọng Trọng Thiên Kỳ kiên trả lời kiên định.

“Thật à!” Vương Thiến Như vui mừng nhìn Trọng Thiên Kỳ, cô không ngờ nhanh thế đã tìm được người giúp một tay.

“Anh thích em...” Ánh mắt Trọng Thiên Kỳ bình tĩnh nhìn Vương Thiến Như, lảng lặng nói.

Vương Thiến Như nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trọng Thiên Kỳ, cô quệt mồm, quát: “Trọng Thiên Kỳ, tôi không đùa với anh.”

Làm sao cô có thể tin tưởng lớp thế hệ bảo thủ này được, thật sự càng lúc càng thụt lùi.

“Không phải là em nói muốn đàn ông thích sao, anh cũng là đàn ông mà!” Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như không thích mình như vậy, trong lòng thoáng cảm thấy có chút khó chịu, anh cũng không biết là tại sao? Anh và cô mới gặp mặt hai lần, vậy mà anh lại có cảm giác đặc biệt với Vương Thiến Như như vậy.

“Trọng Thiên Kỳ, tôi muốn tiêu diệt anh.” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ đang cợt nhả liền giận dữ lớn tiếng mắng mỏ, cô thật muốn dạy dỗ tên đàn ông kia thật tốt, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Mặt trời sau lưng bọn họ từ từ lên cao, Vương Thiến Như và Trọng Thiên Kỳ nói chuyện cười đùa, cô mới cảm thấy Trọng Thiên kỳ không phải là người có tính cách kém cỏi như thế. Nói chuyện phiếm với Trọng Thiên Kỳ, tâm tình cô cũng tốt hơn.

Dưới lâu công ty, Vương Thiến Như mỉm cười, nói với Trọng Thiên Kỳ: “Cám ơn anh, tôi phải đi làm đây.”

“Được, vậy nhớ gọi điện thoại cho tôi.” Trọng Thiên Kỳ có chút không bỏ được đối với Vương Thiến Như, không nghĩ đến khi đi cùng với cô thời gian lại dễ dàng trôi qua như vậy.

Vương Thiến Như nhảy xuống xe, “Được rồi! Đến lúc đó chó có trách tôi ngày nào cũng gọi điện thoại cho anh.”

©[DDLQĐ](#)

Lúc bọn họ cười nói, có đôi mắt lạnh lẽo âm 30 độ nhìn chằm chằm vào bọn họ, Cụ Duệ Tường nắm chặt cặp công văn, đứng ở cửa lớn nhìn bọn họ.

Trong lòng anh đang thắc mắc không biết người đàn ông trên xe là ai? Tại sao Vương Thiến Như lại cười vui vẻ với anh ta? Chỉ nhìn thấy Vương Thiến Như cười với người đàn ông khác khiến cho anh vô cùng không thoải mái.

Đi vào cửa lại nghe đám nhân viên bàn tán: “Cô nói xem, Vương Thiến Như ngày nào cũng bám lấy Tổng giám đốc, bây giờ lại quá giang thái tử của tập đoàn Trọng Thị.”

“Đúng vậy, ngày hôm qua cũng mặc bộ quần áo kia, rõ ràng ngày hôm qua hai người ở chung một chỗ, hôm nay không kịp trở về thay quần áo, không ngờ Vương Thiến Như lại là người tuỳ tiện, là loại người ăn trong nồi nhìn ngoài nồi.”

Ánh mắt Cụ Duệ Tường lạnh lẽo nhìn hai nhân viên đang bàn tán khiến cả hai nhân viên bị sợ đến xanh mặt vội ngậm miệng, ảo não chạy trốn.

Ánh mắt anh lạnh lùng liếc hai người phía ngoài cửa công ty, một lưu luyến không muốn rời đi còn một người rất hào khí rời đi. Đúng vậy, anh tức giận không phải nhìn thấy Vương Thiến Như nói chuyện với người đàn ông khác, mà là tức vì trong miệng cô nói thích mình nhưng lại đi quyến rũ người đàn ông khác.

Vương Thiến Như không nhịn được hắt hơi liên tục hai cái, cô buồn bực xoa mũi, người nào đang chửi cô, thật là không có đạo đức xã hội.

“Em làm sao vậy?” Trọng Thiên Kỳ khẽ cau mày.

“Không sao, không sao...” Vương Thiến Như ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thét chói tai: “A! Tôi bị muộn rồi, tôi đi trước, lúc rảnh rỗi đừng đến tìm tôi, tôi không rảnh rỗi như anh đâu”

Trọng Thiên Kỳ nhìn cô gái không chút tâm cơ nào, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, lái xe nghênh ngang rời đi.

Sau khi Vương Thiến Như vào cửa, nhìn thấy người trong văn phòng đều vội vàng như vậy, cô tò mò lôi kéo Khiết Đan Đan nói: “Hôm nay, mọi người thế nào vậy?”

“Không biết vì sao? Có phải Tống giám đốc đang trong thời kỳ tiền mãn kinh không, vừa vào cửa liền hầm hù với chúng ta khiến mọi người sợ không dám nói chuyện. Em cũng cẩn thận một chút, không nên chọc đến Tống giám đốc. Anh ta đang đến kia kia, em cẩn thận chị đi trước.” Khiết Đan Đan sợ hãi nhìn Cụ Duệ Tường đi đến vội chạy biến.

“Cô, vào đây với tôi.” Giọng Cụ Duệ Tường âm u.

Vương Thiến Như không thể tưởng tượng nổi nhìn Cụ Duệ Tường, gật đầu một cái, đi theo anh vào phòng làm việc.

Chỉ thấy Cụ Duệ Tường vào cửa thì không nói lời nào, cô cũng không nói lời nào, tránh cho tự mình xúi quẩy, xui xẻo cũng là mình.

Vương Thiến Như im lặng đứng ở đó, đầu đặc biệt cúi thấp, thỉnh thoảng tò mò giương mắt lén nhìn anh.

“Đọn dẹp toàn bộ sàn nhà, bàn ghế một lượt. Lúc tôi họp xong quay lại nhất định phải thấy tất cả mọi thứ đã sạch sẽ.” Cụ Duệ Tường cầm tài liệu, nghiêm túc nói.

Vương Thiến Như nghe mệnh lệnh của anh, bất mãn kêu lên: “Tại sao? Những công việc này đều là việc của dì vệ sinh, tôi không phải phụ trách những công việc này.”

Ánh mắt Cụ Duệ Tường nghiêm nghị gắt gao nhìn chằm chằm Vương Thiến Như, từng bước từng bước đến gần, Vương Thiến Như bị sợ đến không khỏi quay ngược lại, “A!” Cô dẫm lên đồ, thân thể theo quán tính ngã xuống phía sau.

Cánh tay dài của anh từ trên eo cô kéo lên, không để cho cô ngã xuống đất, bàn tay kéo lên, trong nháy mắt hai người chỉ cách nhau 0,1cm, môi đụng phải môi, thời gian giống như ngừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai phản ứng lại, Vương Thiến Như nhìn chằm chằm sống mũi cứng rắn, lông mày rậm, đôi môi hấp dẫn, cô nhắm mắt lại, tưởng tượng Cụ Duệ Tường hôn mình.

Có tiếng gỗ cửa, kéo linh hồn bọn họ trở về, Cụ Duệ Tường lấy lại tinh thần, buông cô ra, anh không biết mình sẽ mất hồn vì Vương Thiến Như, xem ra sống cùng cô lâu, trí thông minh của mình cũng thoái hóa.

Anh dừng một chút để điều hòa hơi thở, rồi cất tiếng: “Vào đi!”

Khiết Đan Đan vào cửa nhìn Vương Thiến Nhu, thấy cô đỏ bừng cả khuôn mặt, trên mặt của tổng giám đốc vĩ đại của bọn họ cũng có chút đỏ ửng, trong lòng thầm suy đoán có chuyện tốt xảy ra, nhưng vẫn cố gắng giữ chuẩn mực của nhân viên thư ký: “Tổng giám đốc, đây là tài liệu đi họp hôm nay, tôi đến nhắc nhở anh sắp bắt đầu họp rồi.”

“Ừ, đã biết!” Cụ Duệ Tường cầm lấy tài liệu liền muộn ra cửa, ánh mắt liếc thấy Vương Thiến Nhu vẫn còn đang ngẩn người: “Nhớ lau sàn nhà và bàn ghế sạch sẽ, tôi trở về sẽ kiểm tra.”

“Cái gì?” Đến lúc Vương Thiến Nhu phản ứng lại, Cụ Duệ Tường đã ra cửa, đâu cô hiện lên tình tiết mới vừa rồi, trên mặt lộ ra mỉm cười rực rỡ, hưng phấn nhảy lên.

Lần đầu tiên tiếp xúc Cụ Duệ Tường ở khoảng cách gần như vậy, cả nhịp tim cũng rất nhanh. Vương Thiến Nhu cao hứng bừng bừng cầm khăn lau và thùng nước lên, vô cùng hưng phấn giống chú ong mật nhỏ cần cù vui vẻ làm công việc vệ sinh.

Qua hồi lâu, Cụ Duệ Tường đi họp về, mở cửa đã nhìn thấy cô gái nhỏ, hết sức chăm chú cố gắng lau sàn nhà, tinh thần nghiêm túc này giống như trong lúc vô hình hấp dẫn ánh mắt của anh, gương mặt âm trầm hiện lên chút mỉm cười.

Không nghĩ đến thiên kim đại tiểu thư bình thường tùy tiện, cũng sẽ dọn dẹp gian phòng sạch sẽ, xem ra mình thật coi thường Vương Thiến Nhu.

“Thoạt nhìn rất có khả năng nhỉ?”

“A!” Vương Thiến Như ngồi xổm dưới gầm bàn lau sàn nhà, nghe giọng nói của Cụ Duệ Tường, vui mừng quá quên mất mình đang núp dưới gầm bàn, đầu liền đụng phải cái bàn, cái loại đau đớn đó không cách nào có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Đau đến nước mắt cũng chảy ra!

Cụ Duệ Tường đóng cửa lại, đỡ Vương Thiến Như dậy, nghiêm túc kiểm tra đầu của cô, người phụ nữ này thật ngu ngốc, làm việc gì cũng đụng chõ nọ chõ kia, chẳng lẽ cô cũng không biết tự bảo vệ mình sao.

Anh bất đắc dĩ nói: “May là không có việc gì!”

Vương Thiến Như xoa xoa nước mắt của mình, ngẩng đầu uất úc nói: “Rất đau.”

Chương 10

999 BÔNG HOA HỒNG

“Em đây! Thật sự không thể khen ngợi được.” Cụ Duệ Tường vỗ vỗ trán cô, nhìn khăn lau, khẽ cau mày nói: “Em, đi ra ngoài trước đi!”

Không phải anh muốn đuổi cô ra ngoài, mà là anh còn rất nhiều việc phải làm, có Vương Thiến Như bên người thì bản thân không thể chuyên tâm làm việc được.

“Ồ! Anh đang bận sao.” Cô lúng túng đi ra ngoài.

Vương Thiến Như đi ra khỏi cửa thì nói cõi lên với mình, người trong phòng nhìn Vương Thiến Như như người hành tinh khác, vô cùng khinh bỉ.

Cô thè lưỡi, cũng biết mọi người trong phòng làm việc không thích mình, hơn nữa còn đầy thái độ thù địch với mình, nhưng mà cô cũng không quan tâm đâu, những người này đối với cô mà nói, đều là những người không liên quan.

Cứ nghĩ rằng bọn họ không được hâm mộ nên ghét đi!

Khiết Đan Đan bất đắc dĩ nhìn Vương Thiến Như, chẳng lẽ cô gái này không biết cây to đón gió sao. Tổng giám đốc vừa đói tốt với cô bé một chút đã không giấu được kích động vui vẻ như thế, cô bé không sợ sê đắc tội với đám phụ nữ trong phòng làm việc cũng muốn bay lên làm Phượng Hoàng sao.

“Vương Thiến Như, em có thể khiêm tốn một chút được không.”

“Khiêm tốn cái gì? Em rất khiêm tốn.” Vương Thiến Như không chút nghĩ ngợi nói.

Cô không hiểu lời Khiết Đan Đan nói, huống chi có lúc nào cô tỏ ra phách phách lối đâu.

Khiết Đan Đan hoàn toàn bị Vương Thiến Như đánh bại, hít thở thật sâu.

...

Hôm sau, Vương Thiến Như vội vàng đi làm, tại sao để đi làm đúng giờ đều khó khăn như vậy?

Trên đường đến phòng làm việc, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, chẳng lẽ hôm nay mình lại trở nên xinh đẹp, tuy nhiên cô cũng không có thời gian suy nghĩ những thứ nhảm chán này.

Cô chạy như bay đến phòng làm việc, đã bị Khiết Đan Đan chặn lại, “Vương cô nương, rất xuất sắc?”

“Cái gì cơ?” Vương Thiến Như đẩy Khiết Đan ra, “Tích” một tiếng, quẹt thẻ xong rồi, nhìn thời gian không bị trễ, đã thành công.

“Em vẫn còn giả bộ ngó ngắn đê lừa chị, em nhìn cái bàn của mình đi.”

Vương Thiến Như kỳ quái nhìn Khiết Đan Đan, hôm nay tất cả mọi người đều uống lộn thuốc sao. Cô đi tới vị trí của mình sau đó cũng bị thứ trên bàn làm cho giật mình, 99 bông hoa hồng, cô giật mình cầm hoa hồng lên.

Mọi người tò mò vây đến đợi Vương Thiến Như giải thích nhưng lời cô nói khiến mọi người càng ngạc nhiên.

“Đây là hoa của ai, tại sao lại ở trên bàn tôi?”

Khiết Đan Đan cầm thiệp cho cô xem, “Hoa này tặng cho em.”

“Tặng cho em!” Vương Thiến Như không thể tin nổi nhìn dòng chữ trên bưu thiếp, thật sự là cho mình, ai lại tặng hoa cho mình? Đây là vấn đề hiện lên trong đầu cô.

Hình như cô không quen biết người nào ở đây, trừ Khiết Đan Đan thì chính là Cụ Duệ Tường, chẳng lẽ là anh ấy?

Mọi người nhìn thấy tổng giám đốc, nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Vương Thiến Như cầm bó hoa nhìn Cụ Duệ Tường, chẳng lẽ là Cụ Duệ Tường tặng cho mình, trên mặt cô nổi lên sắc hồng. Nếu như là anh ấy, thì anh ấy muốn biểu đạt gì?

Cô xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Cụ Duệ Tường, trong lòng tràn ngập hạnh phúc, từ trước đến nay cô cũng không dám mơ ước xa vời là Cụ Duệ Tường sẽ tặng hoa cho mình, không nghĩ tới lại là 99 đóa hoa hồng, cọc gỗ cũng biết lặng lẽ rồi sao.

Cụ Duệ Tường tức giận nhìn Vương Thiến Như, bởi vì anh vô cùng chướng mắt với bó hoa này, là ai tặng hoa cho cô ấy mà cô ấy lại cẩn thận giữ gìn như vậy.

Mặc kệ là ai tặng hoa cho cô thì cũng không liên quan tới anh, nhưng tại sao nhìn thấy vẻ mặt si mê của Vương Thiến Như, thì anh lại cực kỳ tức giận?

Anh xoay người tức giận rời đi, dùng sức đóng sầm cửa lại, mọi người trong phòng làm việc bị lửa giận của Cụ Duệ Tường hù dọa, run sợ bắt đầu làm việc, không dám nói nửa câu.

Cụ Duệ Tường vào phòng làm việc, ném mạnh công văn lên trên ghế salon, anh nhìn thấy Vương Thiến Như quý trọng thứ người khác tặng cô, nhớ tới nét mặt của cô, anh lại muốn nổi giận, thật ra thì anh không biết mình bị làm sao?

Nhưng ngọn lửa này đã cháy, dường như càng nén xuống, lửa lại càng lớn.

Anh nói vào điện thoại: “Đan Đan, mang cho tôi ly cà phê vào đây.”

Khiết Đan Đan nằm cũng trúng đạn, vẻ mặt đau khổ, nhanh chóng đi chuẩn bị cà phê.

Vương Thiến Như nhìn Khiết Đan Đan định bụng cà phê đi vào, vội vàng ngăn cản Khiết Đan Đan, “Chị Đan Đan, để em mang cà phê là được rồi.”

“Thật sao, cảm ơn em!” Khiết Đan Đan biết Cụ Duệ Tường đang tức giận, nếu như Vương Thiến Như mang cà phê vào, vậy thì mình cũng không cần làm vật hy sinh đáng thương, cô nói với Vương Thiến Như: “Cô gắng lên!”

Cô rất sợ Vương Thiến Như sẽ đổi ý, đưa cà phê cho Vương Thiến Như, rồi chạy nhanh giống như một cơn gió, rất nhanh đã không thấy đâu nữa.

Vương Thiến Như ngẩn người, gõ cửa đi vào, ngoài miệng tươi cười nói: “Tường, cà phê của Tổng giám đốc đến.”

Cô vào cửa, Cụ Duệ Tường cũng cảm thấy mùi vị chán ghét, cúi đầu làm việc không muốn để ý tới cô.

Hình ảnh vừa nãy anh vẫn nhớ, cô gái này đang cầm hoa do người đàn ông khác tặng, bộ dạng vui mừng như vậy mà còn biểu hiện si tình trước mặt mình.

Suýt chút nữa thì anh bị cô làm cho cảm động.

Lần này anh không thể mềm lòng, cũng không thể dễ dàng tin tưởng cô như vậy.

Nghĩ tới nụ cười trên mặt cô là vì người đàn ông khác, trong lòng anh vô cùng khó chịu.

Chẳng lẽ lại có liên quan tới người đàn ông đưa cô đi làm!

Vương Thiến Như nhìn Cụ Duệ Tường, cũng biết anh đang tức giận, nhưng không biết anh đang tức cái gì? Rõ ràng anh đã tặng cho mình 99 đóa hoa hồng thì cần phải vui vẻ mới đúng chứ.

Chẳng lẽ anh xấu hổ, “Tổng giám đốc, cà phê đây.”

Cụ Duệ Tường ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói mang theo hòn giận quát: “Tôi kêu em để xuống rồi đi ra ngoài, em điếc sao.”

Con tức giận này hoàn toàn hù dọa Vương Thiến Như, cả người không nhịn được mà run rẩy, tại sao Cụ Duệ Tường lại tức giận như vậy? Vừa rồi mình cũng không làm sai chuyện gì.

Cô lẩm bẩm nói: “Quát cái gì mà quát, có phải anh đang ở tuổi tiền mãn kinh không?”

“Vương Thiến Như!” Cụ Duệ Tường quát rõ từng chữ, “Nếu như cô không muốn làm nữa, thì có thể đóng gói cút ra ngoài, không cần chướng mắt trước mặt tôi.”

Hai mắt Vương Thiến Như mở to kinh ngạc, cô không hiểu tại sao Cụ Duệ Tường lại nỗi giận đối với mình, “Em không làm sai việc gì, tại sao anh lại lớn tiếng với em, em cũng là người, em cũng có tình cảm, không phải mặc cho anh quát tháo trách mắng.”

Cụ Duệ Tường nhìn ánh mắt cô bi thương, trong lòng mơ hồ đau đớn, anh vội nắm chặt nắm đấm khắc chế tâm tình của mình, “Đi ra ngoài, em cút ra ngoài cho tôi.”

“Rốt cuộc anh làm sao vậy? Đối với em lúc tốt lúc xấu, như vậy rất tổn thương người khác.” Vương Thiến Như không khắc chế được nước mắt chảy ra.

“Nếu không muốn bị tổn thương thì em mau biến mất trước mặt tôi, tôi không muốn nhìn thấy em, tôi nhìn thấy em sẽ tức giận.” Cụ Duệ Tường cũng không biết mình sẽ nói những lời tổn thương người.

Có lẽ anh thật sự bị ác ma dẫn dắt, anh bực bội khi thấy dáng vẻ vui mừng của cô cầm hoa hồng của người khác.

“Được, em đi là được.” Vương Thiến Như đau lòng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Khiết Đan Đan nhìn Vương Thiến Như đau lòng khóc, lo lắng kêu lên: “Thiến Như, em muốn đi đâu?”

Vương Thiến Như dường như không có nghe thấy Khiết Đan Đan nói, nhanh chóng chạy ra ngoài, nước mắt không kìm chế được chảy ra, cô không biết cũng không rõ rốt cuộc Cụ Duệ Tường đang nghĩ gì?

Tại sao anh tặng hoa hồng cho cô rồi lại muốn to tiếng với cô, chẳng lẽ những bông hoa hồng kia không phải anh tặng, nhưng mà những việc này đã không còn quan trọng nữa.

Nhìn bên ngoài trời đang mưa to, trong lòng cô vô cùng đau đớn, phóng người vào trong màn mưa.

Để cho những hạt mưa rơi trên người mình thì có lẽ trái tim sẽ được tưới nước, nơi đó cũng sẽ không đau.

Trong thành phố mờ mịt, Vương Thiến Như mới phát hiện ra mình thật cô độc, đi ở trong mưa không biết mình nên đi đâu, vì Cụ Duệ Tường mà một mình cô đến thành phố lạ lẫm này

Chương 11

VƯƠNG THIẾN NHƯ SAY KHUỐT

Trong thành phố mờ mịt, Vương Thiến Như mới phát hiện ra mình thật cô độc, đi ở trong mưa không biết mình nên đi đâu, vì Cụ Duệ Tường mà một mình cô đến thành phố lạ lẫm này.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cũng không biết mình đã dầm mưa bao lâu, bước đi vô định trong màn mưa.

Cả thể xác và tinh thần của Vương Thiến Như đều mệt mỏi, trở về phòng trọ nhỏ của mình, không có ngôn ngữ nào có thể giải thích được sự đau đớn trong lòng cô. Vương Thiến Như tắm rửa sạch sẽ, người cũng thoải mái hơn.

Không biết có phải bởi vì dầm mưa hay do thân thể không thoải mái, Vương Thiến Như cảm giác hơi buồn nôn.

Vương Thiến Như ở trong phòng tắm nôn không biết bao lâu, nôn đến nỗi như muốn khạc cả dạ dày ra, cũng khiến nước mắt chảy ra, thì cả người cũng dễ chịu hơn. Cô mở vòi nước, hắt nước lên trên mặt.

Vương Thiến Như ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt chật vật không chịu nổi của mình, không khỏi cười lạnh, một tên Cụ Duệ Tường nho nhỏ đã khiến mình hoàn toàn tổn thương như thế này.

Tại sao tất cả mọi người đều có thể tìm được hạnh phúc của mình, còn mình, ngay cả muốn có cơ hội ở bên cạnh Cụ Duệ

Tường cũng không có.

Vương Thiến Như nằm trên sàn nhà, khóc ‘oa oa’ thật lớn, khóc tê tâm liệt phé, dường như muốn khóc hết cho tình yêu với Cụ Duệ Tường, cô tự giận chính mình không có tiền đồ, nhưng cô không kiềm chế được trái tim mình.

Vương Thiến Như mở rượu trong nhà ra, muốn mượn rượu giải sầu, trong lòng cũng dễ chịu hơn.

Uống thật nhiều rượu!

Không biết từ lúc nào Vương Thiến Như đã uống hơi nhiều, ánh mắt hình như cũng mơ hồ, trên mặt vẫn là nụ cười thê lương, cô không biết mình cũng sẽ có lúc say.

Vương Thiến Như cầm điện thoại di động, cũng không biết mình gọi cho ai, nhưng mà đối phương nhận điện thoại, “Cụ Duệ Tường, anh có gì đặc biệt hơn người, rốt cuộc là vì sao, tại sao lại to tiếng với tôi, từ nhỏ đến lớn không ai dám nói chuyện với tôi giống như vậy, tôi chính là đại tiểu thư, nói cho anh biết chỉ cần tôi hắt hơi một cái, công ty của anh sẽ đóng cửa, dám bắt nạt tôi đây, anh không muốn sống nữa sao.”

Cụ Duệ Tường cầm điện thoại, gương mặt u ám kinh khủng, ánh mắt quét qua người trong phòng họp, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Cụ Duệ Tường, nhận được ánh mắt của anh, sợ tới mức cúi đầu, không dám nói câu nào.

“Alo...” Anh nghe giọng nói trong điện thoại càng lúc càng có cái gì đó không đúng, cái người nhỏ bé phiền toái đáng chết này sẽ không nghĩ quẩn chứ!

Anh hoảng hốt đứng lên, “Hôm nay đến đây thôi.” Rồi xoay người rời đi.

Mọi người kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường vội vội vàng vội vàng rời đi, anh là ông chủ, cũng không có ai dám ý kiến.

“Đan Đan, địa chỉ nhà Vương Thiến Như ở đâu?” Cụ Duệ Tường âm trầm hỏi.

“Hả!” Khiết Đan Đan đang vùi đầu làm việc, kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường, ngắn ngoèo nói địa chỉ nhà Vương Thiến Như cho Cụ Duệ Tường.

Đợi đến khi cô phản ứng kịp thì đã không nhìn thấy bóng dáng Cụ Duệ Tường đâu nữa, cô bất đắc dĩ lắc đầu, rõ ràng quan tâm đối phương, tại sao lại thích hành hạ nhau như vậy?

Nhà Vương Thiến Như không quá xa, nhưng cũng phải lái xe mới đến được.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Thiến Như tự ôm mình, ôm thật chặt, mơ mơ màng màng ngủ, có thể vì mệt mỏi, hoặc là uống quá nhiều rượu, hình như nghe thấy có người nhấn chuông cửa, chắc là mình nghe lầm, hiện tại sẽ không có ai đến tìm mình.

Nhưng mà, chuông cửa vẫn kêu, cô xoa xoa đầu, đáng chết, ai vậy!

Nếu là người giao hàng, nhất định phải chết nhưng khi cô mở cửa, lại nhìn thấy Trọng Thiên kỳ, thấy nụ cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời trên mặt anh ta, cô bất đắc dĩ nhìn Trọng Thiên kỳ.

“Làm sao không giây phút nào anh không xuất hiện trước mắt tôi? Rốt cuộc anh là ai?”

Trọng Thiên Kỳ né người đi vào trong, nhìn phòng ở lộn xộn như ổ chó, ly rượu đầy đất, anh cau mày, đây là không phải chỗ ở của phụ nữ, “Tôi nói Vương Thiến Như, cô là phụ nữ sao?”

“Tôi có phải phụ nữ hay không cũng không liên quan đến anh.” Cô nói chuyện, cảm giác cả người lạnh run cầm cập, thân thể lảo đảo mấy bước, đầu vô cùng nặng nề.

Vương Thiến Như không kiểm soát được, chậm rãi ngã nhào về phía trước, ngã vào một vòng ôm ấm áp.

Trọng Thiên Kỳ ôm cô gái mềm mại, thấy cô không có bất kỳ phản ứng nào, sờ trán cô, thân thể cô rất nóng, cô bé này phát sốt mà còn uống rượu, cô không muốn sống nữa sao.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, phải ôm cô đến bệnh viện.

“Anh muốn làm gì?” Vương Thiến Như đẩy Trọng Thiên kỳ sang một bên.

“Dẫn cô đi bệnh viện, đã sốt như vậy rồi, cô nên đến gặp bác sĩ sẽ tốt hơn.” Trọng Thiên kỳ mặc kệ cô có đồng ý hay không, vẫn ôm cô đi ra ngoài.

Vương Thiến Như cố gắng đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, “Tôi không muốn gặp bác sĩ gì cả, tôi không ngã bệnh, anh không cần phải lo cho tôi.”

“Làm sao tôi có thể mặc kệ cô? Không được, đã sốt như vậy, phải đi gặp bác sĩ, cô cũng đừng àm ī nữa.”

“Tôi nói không gặp là không gặp, làm sao anh lại phiền phức như vậy? Tại sao các người không tôn trọng tôi? Tại sao không ai hiểu tôi? Chẳng lẽ tôi yêu đàn ông là sai sao, tôi chỉ muốn lǎng lặng quan sát anh ấy, tại sao ngay cả cơ hội như thế cũng không cho tôi? Tại sao các người lại coi thường tôi như vậy?”

Có lẽ do sốt đến hò đò, cô đã nói hết không hề che giấu.

Trọng Thiên Kỳ cũng hiểu, thì ra trong lòng Vương Thiến Như có một người, hơn nữa người đàn ông này lại tồn thương cô, người đàn ông đó là ai?

Trong nháy mắt, hình như anh có chút ghen ty với người đàn ông đó, lại có thể khiến Vương Thiến Như đau lòng như vậy, chứng minh rằng trong lòng Vương Thiến Như anh ta có vị trí quan trọng như thế nào.

Anh mơ hồ đau lòng.

“Không nên như vậy, người khác xem thường cô, nếu như ngay cả chính cô cũng xem thường chính mình, vậy thì cô thật sự không còn cứu được. Nếu như người đàn ông kia không thích cô, cô không cần phải gò ép chính mình, trên thế giới không chỉ có mình anh ta là đàn ông.”

Vương Thiến Như khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Trọng Thiên Kỳ, nhìn vẻ mặt anh nghiêm túc, hì hì cười, “Nhưng mà, trong lòng tôi chỉ có thể tiếp nhận một mình anh ấy, làm thế nào đây?”

“Thứ buông tha anh ta.” Trọng Thiên kỳ kiên định nói ra, ánh mắt không rời khỏi cô một chút nào.

“Buông tha anh ấy?” Vương Thiến Như không biết nói như thế nào, nếu như có thể bỏ được, cô còn phải khổ sở như vậy sao? “Tôi có thể chứ?”

“Cô có thể làm được, tôi tin tưởng cô.” Trọng Thiên Kỳ lấy từ đâu ra một đóa hoa, “Buổi sáng 99 đóa cộng thêm một đóa vừa khéo 100 đóa hoa hồng, Thiến Như, cho anh cơ hội, để cho anh chăm sóc em thật tốt, anh sẽ không làm cho em đau lòng, cũng sẽ không để cho em rơi một giọt nước mắt.”

Vương Thiến Như hoàn toàn bị Trọng Thiên Kỳ làm cho mờ mịt, thì ra hoa tươi buổi sáng không phải Cụ Duệ Tường tặng, cô không khỏi cười lạnh, Cụ Duệ Tường chỉ biết tức giận với cô, làm sao anh có thể tặng hoa hồng cho cô?

Lúc này Cụ Duệ Tường căng thẳng tìm Vương Thiến Như. Sau khi biết địa chỉ nhà cô, anh vội vàng chạy đến, vừa vặn nhìn thấy Vương Thiến Như và người đàn ông khác đang ôm lấy nhau, người

đàn ông kia chính là người đưa cô đi làm, hoa hồng này cũng là anh ta tặng.

Cả người anh âm trầm kinh khủng, thì ra, cô luôn giả bộ đáng thương ở trước mặt anh, sau lưng lại có người đàn ông khác, anh thật sự đã coi thường Vương Thiến Như rồi.

Giọng nói của anh giống như đến từ địa ngục: “Quan hệ không tệ nhỉ?”

Vương Thiến Như nghe thấy giọng nói của Cụ Duệ Tường, đầy Trọng Thiên Kỳ ra theo bản năng, bước chân lại không vững, không cẩn thận ngã vào trong ngực Trọng Thiên Kỳ.

Cụ Duệ Tường bình tĩnh, ánh mắt tràn đầy khinh thường nhìn Vương Thiến Như hồi lâu, anh cảm thấy Vương Thiến Như hình như có cái gì không ổn, chẳng qua sự quan tâm đó đã bị lạnh lùng che giấu, “Muốn ôm cứ ôm, cần gì làm bộ, tôi đến chỉ vì muốn xem cô có chết hay không thôi, cô đã an toàn, tôi cũng có thể đi được rồi.”

Nhin bóng lưng Cụ Duệ Tường rời đi, Vương Thiến Như muốn đẩy Trọng Thiên Kỳ đang đỡ cô sang một bên, bắt lấy tay anh, không để cho anh rời đi, nhưng nếu như làm như vậy thì ngay cả danh dự cuối cùng của cô cũng không còn nữa.

Chương 12

MỤ ĐÀN ÔNG ĐIỀN HÌNH

Nhin bóng lưng Cụ Duệ Tường bỏ đi, Vương Thiến Như rất muốn gạt sự giúp đỡ của Trọng Thiên Kỳ qua một bên, chạy ra kéo tay anh lại, không để anh đi, nếu làm vậy tôn nghiêm cuối cùng của cô cũng chẳng còn nữa.

Cô không muốn khiến mình thảm hại kinh khủng như thế.

Trọng Thiên Kỳ đau lòng nhìn Vương Thiến Như rót nước mắt nhìn theo Cụ Duệ Tường bỏ đi bất chấp tất cả, thì ra người trong lòng cô ấy chính là anh ta.

Thật ra anh nên sớm đoán ra mới phải, cái ngày mà cô ấy vội vã đi làm, lại còn sơ mìn đến muộn nữa chứ.

Cô vô cùng đau lòng khó chịu, đau đớn bên trong còn lớn hơn vết thương ngoài cơ thể, tay cô ôm chặt ngực ngồi xuống, cố gắng kiềm chế thân thể run rẩy của mình.

Vành mắt Vương Thiến Như ngập nước, từng giọt như những viên ngọc trai rơi xuống đất vỡ tan.

Trọng Thiên Kỳ đau lòng ôm lấy thân thể gầy yếu của cô gái vào trong ngực. “Đừng khóc, nước mắt không hợp với em đâu.”

Vương Thiến Như không nghe anh nói, mặc cho nước mắt chảy xuống gò má, cả người run rẩy, dây thần kinh trong tim vô

cùng đau đớn.

Yêu sâu đậm bao nhiêu thì đau đớn cũng đậm sâu bấy nhiêu.

Đã yêu, đã khóc, cũng đã đến lúc tỉnh lại, trong lòng Cụ Duệ Tường không có mình, từ lúc đầu cô đã biết mất đi Cụ Duệ Tường sẽ khiến người ta đau đớn vậy thì việc gì phải khổ sở.

Cô ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn kia rồi rời khỏi ngực anh.

Trọng Thiên Kỳ là người tốt, cũng là người bạn duy nhất của cô ở thành phố xa lạ này.

Cô biết ơn nói với anh. “Cảm ơn anh, Trọng Thiên Kỳ.”

Trọng Thiên Kỳ không muốn nhận lời cảm ơn của Vương Thiến Như, điều anh muốn là cả con người cô nên cười khổ: “Thiến Như, em biết anh không cần cảm ơn, điều anh muốn là...”

“Đừng nói... Trọng Thiên Kỳ, anh biết em không thể, trái tim em đã dành cho Cụ Duệ Tường, vì vậy anh nên thu lại suy nghĩ của anh với em đi, nếu không người tôn thương sẽ chỉ có anh.”

Vương Thiến Như biết mình tàn nhẫn, cũng biết lời mình nói làm tổn thương người khác, cô đã từng bị chính những lời nói đó của Cụ Duệ Tường khiến cho thương tích khắp mình, mà bây giờ cô lại lấy nó ra để làm tổn thương người khác.

Liệu có phải tạo hóa trêu người?

Trọng Thiên Kỳ rất khó chịu trong lòng, nhìn Vương Thiến Như lảo đảo muôn ngã, anh thu lại tâm tư, miễn cưỡng giả bộ cười nói: “Anh cũng đùa thôi, em đừng để trong lòng.”

“À!” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, hiểu ra mình lại bị Trọng Thiên Kỳ lừa, còn mạnh miệng trước mặt anh, quá mất thể diện nên cô hét toáng: “Trọng Thiên Kỳ...”

“Được rồi, em đừng hét, rõ ràng thân thể không tốt, nhanh ngoèi xuống đi, không đi bệnh viện khám cũng phải uống thuốc hạ sốt chút.” Trọng Thiên Kỳ mở hộp thuốc tìm thuốc hạ sốt, nhìn bên trong mới biết anh đoán đúng, trong đó chẳng có thuốc gì cả.

Vương Thiến Như gọi Trọng Thiên Kỳ lại. “Không cần, nhà em không có gì hết, không sao đâu, em ngủ một giấc là khỏe thôi.”

“Cái gì mà không sao, ban đầu đã ngốc giờ sốt còn ngốc hơn, em đợi ở nhà, anh đi mua thuốc, không được đi lung tung.”

Thật ra thì cô muốn nói không cần phiền phức như vậy, nhưng Trọng Thiên Kỳ lại không cho cô cơ hội mở miệng đã chạy đi như bay rồi. Nếu không phải chính miệng Trọng Thiên Kỳ nói không có ý với mình, cô còn lầm tưởng anh ấy thích mình.

Đúng là không có ai hết lòng hết dạ chăm sóc người khác.

Cụ Duệ Tường ra khỏi nhà Vương Thiến Như, trong lòng điên cuồng, phẫn nộ nên lái xe phóng như điên trên đường quốc lộ, có lẽ

bản thân mình ở lâu với Vương Thiến Như và Đan Triết Hạo nên cũng bắt đầu thích đua xe.

Anh cũng biết mục đích bọn họ thích đua xe, lúc tâm trạng khó chịu mà đua xe thì thật sự vô cùng thoải mái.

Cơn gió lạnh sượt qua mặt mang theo đau đớn nhưng đã làm anh bình tĩnh lại rất nhiều.

Không biết chạy bao lâu, chờ đến lúc tâm trạng bình tĩnh lại, anh mới lái xe đến văn phòng, hiện tại sự nghiệp không ổn định, không thể chú ý mấy chuyện không quan trọng được.

Khiết Đan Đan nhìn thấy Cụ Duệ Tường liền tiến lên hỏi: “Tổng giám đốc, Thiến Như thế nào rồi?”

“Đang yêu đương.” Cụ Duệ Tường bước nhanh vào văn phòng.

Khiết Đan Đan ngẩn người, đang yêu đương cái gì? Cô lắc đầu, Vương Thiến Như yêu Cụ Duệ Tường như vậy thì sao có thể yêu người đàn ông khác, nhất định là cô nghe lầm.

Vương Thiến Như rất cảm kích nhận thuốc Trọng Thiên Kỳ mua, uống thuốc xong, cô mới có thể hỏi: “Cạnh đây không có bệnh viện, anh đi đâu mua?”

“Lái xe đi một lúc thì có.” Trọng Thiên Kỳ nhìn cô uống thuốc xong mới lấy ly lại, từ lúc sinh ra đến nay, anh luôn sống trong nhung lụa, chưa bao giờ phải chăm sóc người khác.

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ mới phát hiện Trọng Thiên Kỳ thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng, cô vô cùng cảm động, không có ai thật lòng đối xử tốt với cô như anh, những người bạn chơi với cô khi còn bé đều là vì nhà cô có tiền.

Cô nghẹn ngào: “Cảm ơn anh, anh quan tâm em như vậy, còn đặc biệt chạy đi xa mua thuốc cho em, em thật không biết phải cảm ơn anh thế nào mới phải.”

“Nếu muốn cảm ơn anh thì phải đồng ý với anh, sau này cố gắng bảo vệ bản thân, đừng để mình chịu tổn thương.”

“Em...” Bình thường Vương Thiến Như rất tùy tiện, đối mặt với những câu nói buồn nôn, đại não của cô liền định chỉ, cũng không biết mình nên nói gì để diễn tả tâm tình trong lòng.

“Anh không cần em cảm ơn, nếu có thể thì hãy để anh được chăm sóc em, anh thật lòng thích em.” Trọng Thiên Kỳ đối diện với Vương Thiến Như, trong mắt viết lên những dòng chữ chữ nghiêm túc, thâm tình, trái tim hoa tâm của anh đã tìm được chủ nhân của nó.

Vương Thiến Như kinh ngạc đến ngây người nhìn Trọng Thiên Kỳ, nước mắt phủ đầy khuôn mặt, thận thùng nói: “Em thật sự không muốn làm anh tổn thương!”

Anh gật đầu. “Anh biết, coi như những tổn thương của anh không phải em gây ra thì những chuyện này đều là anh tự nguyện,

nếu quả thật coi anh là bạn thì hãy cho anh cơ hội, để anh có thể chăm sóc em thật tốt.”

“Trọng Thiên Kỳ, anh biết tâm tư của em, cũng biết trong lòng em chỉ có Cụ Duệ Tường, em đã vậy mà anh còn muốn ư?” Vương Thiến Như thật sự không muốn làm tổn thương Trọng Thiên Kỳ.

Anh ấy là người bạn tốt duy nhất của mình.

“Muốn, anh tin mình sẽ đối xử tốt với em, sẽ từ từ xóa đi vị trí của Cụ Duệ Tường trong lòng em, nếu cần thời gian chờ đợi, anh sẽ chờ, dù mất bao nhiêu năm, anh cũng sẽ chờ.”

Vương Thiến Như không nghĩ tới Trọng Thiên Kỳ lại cố chấp như vậy, thật ra cô rất tự biết mình, trên người cô không có ưu điểm gì cả, Trọng Thiên Kỳ thích mình ở điều gì?

Cô thở dài: “Trọng Thiên Kỳ, đừng nói nữa, em coi anh là người bạn tốt nhất, nhưng chưa từng có ý định phát triển mối quan hệ đó với anh, vì vậy anh đừng làm khó em nữa.”

Anh cười khẽ, sương mù phủ đầy trong mắt, trước kia đều là anh từ chối người khác, không ngờ tư vị bị từ chối thật sự rất khó chịu, nó giống như bị trăm ngàn con côn trùng đốt.

Trọng Thiên Kỳ nhìn cô chăm chú, bất đắc dĩ nói: “Nhóc con, anh không cần em đồng ý với anh, anh chỉ nói tiếng lòng mình, em có thể làm bộ như không nghe thấy, chúng ta là anh em bạn bè tốt nhất, ai mà lấy phải mụ đàn ông thì đúng là chuyện bi kịch, anh cũng không muốn trở thành người chịu bi kịch ấy.”

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ đang đắc ý, câu trước thì tỏ tình mà câu sau đã chế nhạo mình, cô không phục hét: “Trọng Thiên Kỳ, anh không muốn sống nữa hả.”

“Mụ đàn ông, cô gái xấu xí...” Trọng Thiên Kỳ trêu chọc bắt nạt Vương Thiến Như, thấy cô trở lại như thường ngày, dù trong lòng bị từ chối có chút khổ sở nhưng chỉ cần cô thông suốt vô ưu vô lỵ là được rồi.

Anh tin nhất định có một ngày, người trong lòng cô sẽ biến thành mình.

Chương 13

TỰ LÀM BỮA SÁNG

Vương Thiến Như cười vui vẻ mà trên mặt toàn nước mắt nước mũi, đuổi theo đánh Trọng Thiên kỳ một cú rõ hiếm. “Trọng Thiên Kỳ, em sẽ đánh cho mồm anh sưng lên thì thôi, anh dám vô lẽ với em hả.”

Anh chạy thì tôi đuổi theo, thật sự cô rất cảm ơn Trọng Thiên Kỳ, sự tồn tại của anh đã mang lại cho cô nhiều niềm vui hơn.

Trọng Thiên Kỳ hối hận vì đã đùa với cô, Vương Thiến Như hoàn toàn không phải phụ nữ, ốm đến thế mà còn đuổi theo anh lâu như vậy thì quả thật không phải người.

Anh thở hổn hển chịu thua: “Anh không chơi, không chơi nữa.”

Vương Thiến Như lau nước mắt, cô cũng chẳng tốt hơn, thở hổn ha hổn hển, có điều là chạy mấy bước đã thật sự thoái mái hơn, không còn đau đầu nhiều nữa.

“Đàn ông mà vô dụng thế, mới chạy có vài bước đã thở gấp như vậy, nếu là...” Cô đứng sững ra.

Trọng Thiên Kỳ dừng lại nhìn cô, anh biết rõ trong đầu cô gái này lại nhớ đến Cụ Duệ Tường, ba từ đó như bùa chú đã ăn sâu vào đầu cô.

“Nhìn cái gì? Thể lực của anh quá kém, về luyện tập thêm đi.”

Cô trở lại làm người phụ nữ không tim không phổi, đúng vậy, cô gái khóc lóc sướt mướt mới vừa rồi, hoàn toàn không phải mình, lại còn không có bánh mì tình yêu⁽¹⁾ để săn sóc nữa.

(1) bánh mỳ tình yêu: tên đầy đủ bánh mỳ tình yêu của tôi hay ổ bánh mì bạc tỷ của tôi hay Love Or Bread - là một bộ phim Đài Loan.

Trọng Thiên Kỳ cảm thấy tôn nghiêm của đàn ông bị Vương Thiên Như dẫm bẹp không còn chút giá trị làm anh xấu hổ vạn phần, bất mãn hét lên: “Có người phụ nữ nào giống em không hả?, Phụ nữ gì mà như đàn ông, đàn ông có gì em cũng có, chẳng trách không ai thèm.”

“Anh nói cái gì?” Vương Thiên Như nghiến răng nghiến lợi trừng mắt lên với Trọng Thiên Kỳ, giơ tay đánh đòn phủ đầu khiến Trọng Thiên Kỳ ngã lăn quay ra đất.

Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ sợ cô bị người xấu bắt cóc nên đã mời thầy giáo dạy võ đặc biệt đến dạy cô kỹ năng phòng thân, đánh nhau với cô chỉ như ăn một bữa sáng.

Trọng Thiên Kỳ không thể tin nổi, anh cao to khoảng 1m8 lại dễ dàng bị một cô gái thấp hơn mình đánh gục, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi anh để đâu được nữa?

Mặt anh tức giận đỏ bừng, cần phải đánh giá lại xem anh coi trọng cô ở điểm nào.

Vương Thiến Như không muốn bỏ qua, nhân lúc tâm trạng đang không tốt lại có ngay cái bao cát để trút giận, mặc cho mình đánh đấm, cô ngồi trên người Trọng Thiên Kỳ bẻ quặt hai chân của anh.

“A!” Trọng Thiên kỳ không ngờ Vương Thiến dùng chiêu này, anh gào lên: “Cô gái điên, em mau bỏ ra.”

“Ai bảo anh nói em là mụ đàn ông, em sẽ trở thành mụ đàn ông chính hiệu cho anh coi, nếu không sẽ không xứng với sự đánh giá của anh dành cho em.”

Cô không muốn bỏ qua cho Trọng Thiên Kỳ chút nào, dù sao có cái bao tốt như thế để xả giận thì tìm ở đâu được chứ?

Có lẽ vui đùa quá hứng khởi, cộng với việc đang bị sốt nên chỉ một lát cô đã cảm thấy mệt mỏi rồi ngủ say.

Trọng Thiên Kỳ nhẹ nhàng ôm Vương Thiến Như về phòng ngủ rồi đặt cô lên giường, cô rất nhẹ nhưng bao giờ cũng tràn đầy năng lượng, thật không biết cô ấy lấy chúng ở đâu ra?

Đôi mắt anh đang ngắm nhìn hai má trắng nõn thì bỗng điện thoại di động rung.

Anh nhận điện thoại, nhíu chặt mày, trong nhà xảy ra chuyện, nhất định phải về một chuyến, tuy anh rất không muốn về, nhưng dưới sự ép buộc của ông cụ trong nhà nên đành phải về trước.

Vương Thiến Như không biết mình đã ngủ mất bao lâu, không còn thấy đau đầu nữa, cô hé mắt nhìn xung quanh mới nhận ra đây là nhà mình.

Mùi thơm tỏa ra từ đâu đó, chảng lẽ Trọng Thiên Kỳ chưa về, cô nhảy dựng lên, không nghĩ nhiều, ngồi dậy đi dép vào rồi chạy bèm bếp ra ngoài.

Trọng Thiên Kỳ trời sinh tính thiếu gia mà lại có thể xuống bếp, nếu thật vậy thì đúng là đáng quý.

“Trọng...” Vương Thiến Như mở to mắt nhìn người trong bếp, dáng người cao lớn đang luồng cuống nấu cơm.

Nằm mơ sao?

Cô không tin véo vào má mình. “A!” đau, vậy tức là không phải đang nằm mơ.

Cụ Duệ Tường, không phải anh túc giận bỏ đi rồi ư, sao có thể xuất hiện trong phòng bếp nhà mình, hơn nữa còn bận biu làm cơm cho mình nữa chứ.

Đây là chuyện mà mình không dám hi vọng.

Ánh mắt lạnh lùng của Cụ Duệ Tường lướt qua Vương Thiến Như đang ngắn tò te: “Còn không nhanh chóng rửa mặt để chuẩn bị ăn sáng, tí nữa mà có đi làm muộn thì đừng có trách ông chủ này không để ý đến tình cảm.”

Sáng sớm anh đã nhìn thấy Trọng Thiên Kỳ ở dưới nhà mình, anh ta từ bỏ tình yêu dành cho Vương Thiến Như để đến giải thích chuyện ngày hôm qua với anh.

Anh không ngờ Vương Thiến Như vì mình mà sinh bệnh, trong lòng áy náy khôn nguôi, không ngăn cản được trái tim mình nên mới sang đây nấu cơm, coi như trả lại áy náy của mình với cô.

Vương Thiến Như còn chưa tỉnh hẳn, đóng cửa nhà vệ sinh, trái tim đập loạn liên hồi. Cô không đoán được suy nghĩ của Cụ Duệ Tường, rõ ràng hôm qua anh vô cùng tức giận, chắc hẳn không dễ dàng nói chuyện với mình, nhưng anh lại làm bữa sáng cho mình.

Không phải anh có vấn đề thì tức là cô hoa mắt.

Khi ngẩng đầu nhìn mình trong gương cô thật lòng muốn chết đi cho xong, mái tóc rối tung, mắt còn rỉ mắt, miệng dính nước miếng, trông cực kỳ lôi thôi.

Có phải lúc nãy Cụ Duệ Tường đã nhìn thấy, hu hu...

Cô động viên bản thân, hít sâu một cái bõ sung năng lượng rồi ra ngoài. Cụ Duệ Tường đã chuẩn bị xong bữa sáng, người đang ốm thì nên ăn những món thanh đạm, cháo trắng với dưa cải, bữa sáng tuy rất đơn giản nhưng rất phong phú, ít nhất trong lòng Vương Thiến Như nghĩ vậy.

Dù sao cũng là do người quan trọng nhất trong lòng chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Mặt anh không lộ ra chút biểu cảm nào, ra lệnh: “Mau ăn đi.”

Vương Thiến Như dùng ánh mắt ngò vực nhìn Cụ Duệ Tường, cô muốn sờ trán Cụ Duệ Tường xem rốt cuộc là cô sốt hay anh sốt. Cô sợ Cụ Duệ Tường tức giận nên đành ngoan ngoãn nghe lời vùi đầu ăn cháo.

“Anh xin lỗi!” Cụ Duệ Tường nhìn Vương Thiến Như, ngoan ngoãn thừa nhận lỗi lầm của mình, hôm qua anh chưa phân rõ phải trái trắng đen đã quát loạn cả lên, còn hại cô ôm nũa.

“Khụ khụ...” Vương Thiến Như không chú ý liền ho khan, không ngờ rằng Cụ Duệ Tường sẽ giải thích nên cô càng sặc hơn.

Anh khẽ nhíu mày, lời giải thích của anh lại làm cô bị sặc như vậy, Cụ Duệ Tường giúp cô vỗ lưng, lấy cốc rót nước. Một hơi uống hết, cô đã thoái mải hơn một chút.

Cụ Duệ Tường không phải đang giải thích với cô, mà là đang dùng hình phạt tra tấn cô!

Cô cười ân hận: “Em xin lỗi, em thật không ngờ anh sẽ giải thích đấy.” Vương Thiến Như nhìn lén Cụ Duệ Tường, thấy trên mặt anh không chút cảm xúc mới thả lỏng hơn, không lộ vẻ gì thì chứng minh đó là chuyện tốt.

Cụ Duệ Tường đen mặt, đứng dậy dặn dò Vương Thiến Như: “Tốt nhất là ăn sạch chỗ đấy rồi mới đi làm, biết không hả?”

Anh vất vả chuẩn bị cả buổi, không cho phép cô lâng phí, thế nên trước khi đi làm mới uy hiếp cô phải ăn hết mới được đi.

Vương Thiến Như thấy lúc Cụ Duệ Tường xoay đi thì trên mặt có hơi đỏ, đến khi muôn nhìn rõ thì Cụ Duệ Tường đã ra khỏi cửa.

Cô vui vẻ nói to: “Em sẽ ăn hết.”

Nhìn bóng lưng anh, cô vẫy vẫy tay, cười hạnh phúc, nhờ có bữa sáng hôm nay mà không vui của ngày hôm qua đã bay sạch.

Thật ra anh không phải quá vô tình với cô, ít nhất anh đã chuẩn bị bữa sáng cho cô, vậy là đủ.

Cụ Duệ Tường lắc đầu buồn cười, chẳng ngờ một bữa sáng đã làm cô vui vẻ, trước đây biết cô là người dễ dàng thỏa mãn, không ngờ lại đơn giản đến thế. Ngay lập tức, tâm trạng anh trở nên cực kỳ tốt.

“Cụ tống, đã tìm được bà ấy rồi.”

Chương 14

CON GÁI THẬT BIẾT GIẢ BỘ

“Cụ tống, đã tìm được bà ấy.”

“Được, tôi lập tức qua đó.” Cụ Duệ Tường cúp điện thoại.

Khi anh đi tới nơi mà thám tử tư nói, lông mày nhăn lại thật sâu, nhìn ngôi nhà tranh với bốn bức vách đã mục nát.

Cụ Duệ Tường đi vào thì thấy người đàn bà nằm trên giường ho sù sụ, cô gái ngồi bên cạnh gầy còm, sắc mặt vàng vọt như thiếu dinh dưỡng.

Bà lão nhìn thấy Cụ Duệ Tường thì vô cùng kích động: “Cụ tống, Cụ tống...”

“Vú Vương, vú không nên cử động.” Cụ Duệ Tường vội vàng tới đỡ bà Vương.

Cha mẹ Cụ Duệ Tường đã mất từ khi anh còn nhỏ, một tay bà Vương nuôi anh khôn lớn, cho nên trong lòng anh đã coi bà Vương chính là mẹ mình.

Không nghĩ tới khi anh mười tám tuổi, bà Vương xin nghỉ, bà muốn cùng con gái đi tìm người chồng đã mất tích.

Sau đó bọn họ mất liên lạc, Cụ Duệ Tường tìm đủ cách cũng không tìm được họ, không đoán được rằng khi tìm được họ thì

bệnh tình của bà Vương đã nguy kịch.

Lý Thấm thấy Cụ Duệ Tường cao to đẹp trai, có một phong độ khác hẳn người khác nên đã xao động: “Anh Duệ Tường!”

Cô ta nhỏ hơn Cụ Duệ Tường năm tuổi, từ bé đã thầm yêu anh nên hay chạy theo sau bám đít anh, cô ta rất băn khoăn lo lắng không biết bây giờ Cụ Duệ Tường có còn nhớ cô ta hay không.

“Thẩm nhi!” Cụ Duệ Tường nhẹ nhàng nói.

Lý Thẩm không ngờ Cụ Duệ Tường biết cả nhữ danh của mình, mắt nóng bừng, nhào vào lòng Cụ Duệ Tường. “Anh Duệ Tường, xin anh hãy cứu mẹ em, bà sắp không trụ nổi rồi.”

Cụ Duệ Tường bị Lý Thẩm ôm nén cảm thấy rất không thoải mái, mùi hương trên người cô ta khiến anh buồn nôn, nó không giống mùi hương nhàn nhạt trên người Vương Thiến Như làm anh không khỏi lắc lắc đầu.

Thấy bà Vương không còn biết gì nữa, anh kéo Lý Thẩm ra: “Yên tâm, anh đã tìm được hai người thì sẽ không để hai người chịu khổ.”

“Vâng!” Lý Thẩm cảm thấy Cụ Duệ Tường đang cố đẩy cô ta sang một bên, nhưng cũng chẳng hề gì, từ quần áo mà Cụ Duệ Tường mặc chắc chắn anh ấy là người có tiền.

Nếu mình theo Cụ Duệ Tường, vậy sau này sẽ không phải phiền não vì vấn đề tiền nong nữa!

“Cụ tống, cậu không phải phiền toái như thế, mẹ con chúng tôi sống rất tốt.” Bà Vương yếu ót nói, cuộc đời này bà chỉ muốn gặp lại Cụ Duệ Tường một lần, còn những chuyện khác bà không dám mong gì.

“Mẹ, mẹ nói mê sảng gì vậy? Anh Duệ Tường có tiền như thế, anh ấy nhất định sẽ mời bác sĩ tốt nhất để chữa bệnh cho mẹ.” Lý Thấm kêu lên.

“Thẩm Nhi, Cụ tống không nợ gì chúng ta cả, chúng ta không nên làm phiền Cụ tống.”

“Vú Vương, con do vú nuôi lớn, vú chính là người thân nhất của con, con sẽ không bỏ mặc vú mà không chăm sóc, hơn nữa con cũng không phiền hà gì cả.”

Bà Vương cảm động, ho sù sụ, Cụ Duệ Tường đối xử với mẹ con bà quá tốt, bà Vương không có mặt mũi nhận lòng tốt của Cụ Duệ Tường. Trước kia mẹ con bà khăng khăng bỏ đi, Cụ Duệ Tường đã cho hai mẹ con một số tiền lớn, làm sao bà có thể làm phiền cậu ấy thêm được?

Lý Thẩm không nghĩ đến Cụ Duệ Tường tìm bọn họ là do anh có tình cảm với bọn họ, tất nhiên cô ta sẽ không bỏ qua cơ hội phát tài này.

Nhớ lại mình đã phải chịu những ánh mắt xem thường khi mặc quần áo rách rưới, cô ta cảm thấy nhục nhã chỉ muốn chết cho xong.

“Mẹ, chúng ta không có tiền chữa bệnh cho mẹ, nếu bệnh của mẹ không khỏi thì sẽ chết, con không muốn mẹ chết, mẹ đồng ý với anh Duệ Tường đi, ân tình này con sẽ dùng mọi cách để trả.”

Cuối cùng bọn họ thuyết phục được bà Vương, anh cũng đồng ý với bà Vương sẽ chăm sóc Lý Thấm thật tốt.

Lý Thấm đứng trong phòng thử đồ, nhìn bộ quần áo lông lẫy đắt tiền trên tay, giá của mỗi cái quần cái áo này cũng đủ để cô ta ăn hết cả đời, cô ta chẳng ngờ mình cũng được mặc chúng. Lòng hờ vinh quấy phá, cô ta thay quần áo, biến mình trở nên thoát tục, so với lúc trước khi vào đây thì quả thật là như hai người khác nhau.

Bản thân Lý Thấm đã là một mỹ nữ, chẳng qua là bị quần áo quê mùa che đậy lại thôi.

Bước ra, ánh mắt người nhân viên dính chặt vào cô ta.

Lý Thấm kiêu ngạo chạy tới trước mặt Cụ Duệ Tường, hớn hở xoay mây vòng: “Anh Duệ Tường, anh thấy đẹp không?”

Cụ Duệ Tường nhìn dáng vẻ xinh tươi và nụ cười rực rỡ của Lý Thấm, trong đầu không khỏi nghĩ đến Giản Nhụy Ái nên đứng ngắn ra.

“Anh Duệ Tường, anh Duệ Tường...” Lý Thấm tò mò quơ quơ tay.

“Ù!” Cụ Duệ Tường hoảng hốt tỉnh lại, anh cũng không ngờ sẽ tìm được bóng dáng của Giản Nhụy Ái trên người Lý Thấm, rõ ràng hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng gương mặt trúng ngỗng lại có mấy phần tương tự.

“Anh Duệ Tường, anh đang nghĩ chuyện gì vậy? Mau nói đi.” Trong lòng Lý Thấm hưng phấn, trước kia cũng chỉ đứng ngoài cửa kính ngắm nhìn quần áo đẹp, bây giờ ước mơ được vào cửa hàng cao sang, mặc những bộ quần lông lẫy đã thành hiện thực.

Cô ta nhất định phải mặc thêm mấy bộ, tránh cho qua thôn này sẽ không có cửa hàng này nữa.

“Đẹp lắm!” Cụ Duệ Tường nói cho có, sau đó nói với người nhân viên: “Gói hết quần áo ở cửa tiệm các cô lại.”

Hai mắt Lý Thấm tỏa sáng, Cụ Duệ Tường ra tay thật hào phóng, cô ta kéo Cụ Duệ Tường lại nói: “Anh Duệ Tường, không cần mua nhiều đồ thế đâu, em không mặc hết được, mua lãng phí lắm.”

“Anh đã đồng ý với mẹ em là sẽ chăm sóc em.” Cụ Duệ Tường đã đồng ý với yêu cầu của bà Vương thì anh nhất định sẽ làm được, cũng không biết sao bản thân lại để tâm đến Lý Thấm như vậy, chẳng lẽ vì quen biết từ nhỏ, hay là do cô ta giống Giản Nhụy Ái!

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Khiết Đan Đan đi vào nhà Vương Thiến Như thử đồ: “Thiến Như, em có nhiều quần áo quá!”

Vương Thiến Như không để ý đến lời nói của Khiết Đan Đan, tâm trí còn đang dạo chơi tại thời điểm lúc ban sáng, nhớ đến việc Cụ Duệ Tường làm bữa sáng cho mình là cô không giấu nổi sự vui vẻ.

Cô hoàn toàn không biết Khiết Đan Đan làm gì ở nhà cô mà vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng của bản thân, không cách nào thoát khỏi.

“Thiến Như, em thấy bộ này đẹp không?” Khiết Đan Đan chờ mãi không thấy có tiếng trả lời, khó hiểu quay đầu nhìn Vương Thiến Như, thấy cô cứ cười khúc khích cả ngày, cô ấy liền bước tới quát Vương Thiến Như: “Vương Thiến Như!”

“A!” Vương Thiến Như vểnh môi nhìn Khiết Đan Đan: “Chị sao vậy? Làm em sợ muốn chết!”

“Em đang nghĩ gì thế hả? Mau chuẩn bị lễ phục đi, hôm nay công ty mở tiệc chúc mừng, chẳng lẽ em muốn mặc quần áo này đi hả, đó chẳng phải tiệc ngủ đâu.”

Khiết Đan Đan chê bai, ngán ngẩm với bộ đồ ngủ hình chú cáo liền toàn thân kèm theo cả mũ của Vương Thiến Như.

“Em không muốn tham gia party!” Vương Thiến Như chán ghét nói, từ nhỏ đến lớn cô phải tham gia liên hoan party tới ngán, hơn nữa nơi đó toàn nói những lời xã giao khách sáo, cô thật sự không thích cuồng sống như thế.

Khiết Đan Đan không dễ dàng gì được tham gia dạ hội nên càng không thể để Vương Thiến Như phá hư: “À mà... Phụ nữ trong công ty chúng ta đều thích tổng giám đốc, hôm nay mọi người đều trang điểm lộng lẫy, coi chừng anh Tường của em bị một người nào đấy trong công ty... Câu mất...”

“Được rồi!” Vương Thiến Như đầu hàng, dù sao Cụ Duệ Tường vô cùng quan trọng với cô, cô không thể để người khác cướp anh ấy đi: “Em đi là được chứ gì!”

“Như vậy là đúng, giúp chị chọn quần áo đi, chị mặc mấy bộ này đẹp hơn, hay là bộ này?” Khiết Đan Đan không biết chọn lựa ra sao, quần áo của Vương Thiến Như quá nhiều.

Cả một căn phòng chỉ chuyên để quần áo, giày dép...

Chương 15

CON DÂU VỪA Ý CÓ MỘT KHÔNG HAI

“Thích không? Chị cứ lấy hết đi!” Vương Thiến Như không quá chú trọng đến chuyện ăn mặc, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề với cô là quá đơn giản.

“Thật sao!” Hai mắt Khiết Đan Đan tỏa sáng lấp lánh, trên giường ít nhất cũng có hơn ba mươi bộ lễ phục, Vương Thiến Như muốn cho cô toàn bộ chỗ này sao? Người có tiền ra tay thật hào phóng.

Cô ấy cũng không khách khí nhận hết: “Thiến Như, em đúng là cô em họ tốt của chị.”

“Chị đó, mới có sữa đã đòi làm mẹ, cẩn thận không một ngày nào đó con chị bị tật xấu tham lam này dạy hu đấy.” Vương Thiến Như nhìn bộ mặt vui mừng của Khiết Đan Đan liền lên tiếng trêu trọc.

“Vương Thiến Như, em muốn ăn đòn có phải không?”

Hai người cười đùa vui vẻ, ôm nhau lăn lộn trên giường.

Sau khi Vương Thiến Như và Khiết Đan Đan mặc lễ phục xong xuôi liền bắt một chiếc taxi đi đến buổi party.

Khiết Đan Đan bất mãn nói: “Vương Thiến Như, sao em không đến đó bằng xe Ferrari hay Bentley mà lại di chuyển bằng

thứ phương tiện rẻ tiền này vậy?" Nhát thời mặt tài xế taxi đen lại.

Vương Thiến Như vội kéo lấy tay của Khiết Đan Đan: “Nhỏ giọng chút đi, chị cũng biết đây là party do công ty tổ chức mà, mọi người trong công ty đều không biết thân phận thực sự của em, nếu đi Bentley hay Ferrari đến dự tiệc thì người ta sẽ nghĩ gì đây?”

“Nói em được bao nuôi.” Khiết Đan Đan thành thật trả lời, cũng không biết mấy nhân viên nữ sẽ nghĩ như thế nào? Có lẽ nào sẽ nghĩ rằng Vương Thiến Như được Trọng Thiên Kỳ bao nuôi.

Đường đường là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Vương Thị, chưa kể tương lai còn có thể là người thừa kế tập đoàn Vương Thị, làm sao lại đi làm nhân tình được?

Tập đoàn Trọng Thị hoàn toàn không thể sánh được với tập đoàn Vương Thị, dù có mười Trọng Thị đi chăng nữa cũng chỉ là chau chấu đá xe.

“Khiết Đan Đan!” Vương Thiến Như lườm Khiết Đan Đan.

Tại buổi party, ánh đèn sáng chói, khung cảnh hoa lệ, mọi cử chỉ của Vương Thiến Như đều rất tự nhiên, trường hợp này cô đã thấy nhiều rồi.

Người đến dự dạ tiệc nhiều vô cùng, không hoàn toàn là nhân viên trong công ty mà còn có cả những gương mặt xa lạ, có lẽ họ là của tập đoàn khác.

Khiết Đan Đan nắm tay Vương Thiến Như, nhìn quang cảnh xung quanh: “Nơi này thật đẹp.”

Vương Thiến Như lễ phép mỉm cười với nhân viên phục vụ, nhận lấy hai ly sâm banh từ tay người đó, cầm một ly đưa cho Khiết Đan Đan.

“Thiến Như, bên kia có rất nhiều đồ ăn, chúng ta mau qua đó đi!”

“Chị đi đi!” Vương Thiến Như lẩm bẩm, không phải cô không muốn ăn mà là không có bụng để ăn.

Khiết Đan Đan không muốn bỏ qua nhiều đồ ăn ngon như vậy, lãng phí đồ ăn là một điều đáng xấu hổ, mấy người ở đây thật kì quái, họ chỉ uống rượu mà không ăn cái gì, bọn họ là người sắt hay sao mà không cảm thấy đói? Dù sao hiện tại cô cũng đang cực kì đói bụng.

Từ xa Trọng Thiên Kỳ đã nhìn thấy Vương Thiến Như, thấy sắc mặt cô đã tốt hơn nhiều nên nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi, xem ra lựa chọn của anh là chính xác, Cụ Duệ Tường chính là liều thuốc hữu dụng nhất có thể chữa được bách bệnh của cô. Trong lòng anh không khỏi cảm thấy chua xót.

Anh quay sang nói với cha mẹ đang đứng bên cạnh: “Cha mẹ, con có một người bạn đang đứng ở bên kia, con xin phép qua đó chào hỏi họ một tiếng.”

Khi ông Trọng nhìn thấy Vương Thiến Như thì hai mắt lập tức tỏa sáng, cô gái mặc bộ lễ phục dạ hội màu hồng nhạt này nhìn qua có vẻ bình thường nhưng bộ lễ phục đó do nhà thiết kế danh tiếng nhất nước Mĩ làm ra, đó là bộ lễ phục có một không hai.

Điều khiến ông kinh ngạc không phải là bộ lễ phục đang mặc trên người Vương Thiến Như, mà là thân phận của cô: “Thiên Kỳ, cô ấy họ Vương sao?”

“Vâng!” Trọng Thiên Kỳ không phủ nhận.

“Thằng ngốc này, chuyện con quen biết thiên kim tiểu thư tập đoàn Vương Thị mà cũng không nói cho cha mẹ biết để còn chào hỏi người ta.” Mắt ông Trọng tỏa ra tia sáng khi nhìn Vương Thiến Như, mặc dù tập đoàn Vương Thị chủ yếu kinh doanh bên Mĩ nhưng sức ảnh hưởng của họ ở thị trường trong nước cũng không phải tầm thường.

Nếu có thể hợp tác với bọn họ thì chẳng phải sau lưng mình sẽ có một tòa núi lớn làm chỗ dựa ư?

Trọng Thiên Kỳ giật mình nhìn về phía Vương Thiến Như, không ngờ cô lại là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Vương Thị, anh không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy: “Ba, có phải ba nhìn nhầm người rồi hay không?”

“Không nhầm, khi ba sang Mĩ công tác, Vương tổng đã giới thiệu con gái của ông ấy với ba, chính là cô gái này đây. Thiên Kỳ, thật không ngờ con lại quen biết cô ấy, đây đúng là chuyện tốt, ba ủng hộ con.”

“Ba! Quan hệ giữa hai người bọn con không giống như ba nghĩ đâu.” Trọng Thiên Kỳ không muốn Vương Thiến Như nghĩ rằng anh thích cô chỉ bởi vì thân thế và bối cảnh của cô.

“Thiên Kỳ, ba con nói rất đúng, mẹ thấy con bé cũng rất xinh xắn.” Bà Trọng là người phụ nữ điển hình trong việc tuân theo đạo “phu xướng phụ tùy”.

Vương Thiến Như nhảm chán quan sát buổi dạ hội, cô nhìn xung quanh một lượt vẫn không thấy bóng dáng Cụ Duệ Tường đâu, anh ấy chưa đến sao?

Đồng nghiệp trong công ty đến gần, cô lễ phép cười đáp lễ.

“Tôi còn tưởng là ai kia? Hóa ra Vương Thiến Như, cô không biết đây là một buổi dạ tiệc sang trọng sao? Mặc lễ phục đơn giản như vậy mà cũng dám xuất hiện ở đây, cô đúng là không biết xem trọng thể diện của tổng giám đốc.”

Người vừa lên tiếng làm cùng văn phòng với Vương Thiến Như, đồng thời cũng làm việc bên cạnh Cụ Duệ Tường.

“Ngải Lợi, cô không nên nói người khác như vậy, có thể do nhà người ta nghèo nên không mua nổi bộ lễ phục thôi.”

Vương Thiến Như cúi đầu nhìn bộ lễ phục của mình, lại ngẩng đầu nhìn lễ phục của hai người kia, khéo miệng mỉm cười lạnh, giọng nói đầy vẻ châm chọc: “Không phải bộ lễ phục của cô chính là dòng sản phẩm mà Louis Vuitton tung ra vào năm ngoái à Ngải Lợi? Chắc là chờ nó hạ giá nên năm nay cô mới mua chứ gì!”

“Cô...” Ngải Lợi thẹn quá hóa giận, lấy tay chỉ thảng vào mặt Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như không chút kiêng kỵ nói: “Không phải chỉ cần khoác lên người bộ lễ phục cao quý thì đã có thể biến thành công chúa. Để đánh giá một người thì phải dựa vào nhân phẩm của họ, nhân phẩm không tốt thì dù có dùng hàng hiệu nổi tiếng đến mấy cũng không thay đổi được vẻ xấu xa ở bên trong!”

Ngải Lợi không ngờ mồm mép Vương Thiến Như lại nhanh nhẹn như thế, bình thường khi cô ở trong văn phòng đều mang dáng vẻ khum núm mà thôi, Ngải Lợi tức giận chỉ vào Vương Thiến Như, đang định mở miệng nói...

“Nói hay lắm.”

Vương Thiến Như xoay người nhìn về nơi phát ra tiếng nói thì thấy một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên đang tiến về phía cô, bên cạnh là Trọng Thiên Kỳ, cô lễ phép cúi người chào, ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn sang Trọng Thiên Kỳ muốn anh lên tiếng giải thích.

“Em đừng nhìn anh như vậy, là cha mẹ muốn anh dẫn bọn họ qua gấp em.” Trọng Thiên Kỳ nhún vai, mắng người không chút thô tục quả đúng là phong cách của cô.

Ngải Lợi thấy cả Tổng giám đốc tập đoàn Trọng Thi cũng đang ở đây mà cô ta chỉ là một nhân viên nhỏ làm sao có thể đấu thăng được tổng giám đốc nên đành ảo não bỏ đi.

“Tổng giám đốc Trọng, bà Trọng, rất vui được gặp hai người.” Vương Thiến Như lễ phép chào hỏi.

Mặc dù không thích mấy phong tục lễ nghi chào hỏi rườm rà này nhưng cô vẫn lễ phép chào hỏi!

“Vương tiểu thư, con không cần khách khí như vậy, con là bạn của Thiên Kỳ nhà chúng ta, con chỉ cần gọi bác là bác trai được rồi.” Ông Trọng tươi cười, trong lòng đầy tính toán, không ngờ Vương Thiến Như ngoài bối cảnh gia thế tốt mà thái độ làm người cũng hết sức khôn khéo.

Thật phù hợp làm con dâu của nhà họ Trọng.

“Đúng vậy, bạn của Thiên Kỳ, cũng giống như là con của chúng ta, con cứ gọi bác là bác gái.” Bà Trọng không tính toán giống ông Trọng, bà thấy cô gái này mi thanh mục tú, rất thích hợp với con trai nhà mình.

Vương Thiến Như không biết nên đối mặt thế nào với sự nhiệt tình của ông bà Trọng, cô cười lúng túng: “Vậy con sẽ gọi hai người là bác trai, bác gái. Hai bác đừng gọi con là Vương tiểu thư, gọi con là Thiến Như thôi.”

“Đứa bé ngoan, con thật thăng thắn!” Bà Trọng cầm tay Vương Thiến Như giống như đang cầm tay con dâu mình.

Trọng Thiên Kỳ bị cha mẹ của anh làm cho không nói lên lời, vội vàng giải thoát Vương Thiến Như từ trong tay bà Trọng: “Cha mẹ, không phải hai người còn có việc cần phải làm sao?”

“Thật thú vị, con trai tôi cũng có lúc đỏ mặt kia đây! Thiên Như, lúc nào rảnh con hãy cùng Thiên Kỳ đến nhà bác chơi nhé” Sau khi nói xong, bà Trọng mỉm cười kéo ông Trọng đi khỏi.

Chương 16

NGƯỜI PHỤ NỮ BÊN CẠNH CỤ DƯỆ TƯỜNG

“Ha ha... Con trai tôi cũng có lúc đỏ mặt! Thiên Như, lúc nào rảnh thì hãy đến nhà ngồi chơi với Thiên Kỳ một chút, biết không?” Mẹ Trọng cười cười, kéo ba Trọng rời khỏi đó.

“Vâng ạ, có thời gian rảnh con sẽ đến.” Vương Thiên Như nhìn hai người rời đi, nhẹ thở ra một hơi, quay đầu nhìn Trọng Thiên Kỳ đang đỏ mặt, không nghĩ cha mẹ anh lại nhiệt tình như vậy.

Cô hất tay Trọng Thiên Kỳ ra, khoanh tay nhìn anh chằm chằm, “Anh đã nói chuyện gì với cha mẹ anh? Hình như bọn họ hiểu lầm gì đó?”

“Không có, em suy nghĩ quá nhiều rồi.” Ánh mắt Trọng Thiên Kỳ lơ đãng, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

“Làm trò, anh mau giải thích rõ ràng với cha mẹ anh, tránh cho danh tiếng của tôi bị hủy trong tay anh. Tâm trạng của bản cô nương khá tốt, sẽ không chấp nhất với anh.”

Ánh mắt Vương Thiên Như liếc nhìn bốn phía, bữa tiệc đã bắt đầu lâu như vậy, tại sao vẫn chưa thấy bóng dáng của Cụ Duệ Tường?

Anh là nhân vật chính, cũng nên xuất hiện rồi.

“Không cần duỗi cổ nữa, đã sắp bị em duỗi đứt rồi.” Trọng Thiên Kỳ nhìn ánh mắt Vương Thiến Như viết hết sức rõ ràng ba chữ Cụ Duệ Tường, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Câm miệng cho tôi!” Vương Thiến Như làm mặt quỷ với Trọng Thiên Kỳ.

Bỗng, ánh đèn tối xuống, ‘Bùm’ một luồng ánh sáng tập trung trên người đôi nam nữ chính.

Lý Thấm mặc dạ phục, tay khoác trên cánh tay Cụ Duệ Tường với thân hình cao lớn rắn rỏi mặc tây trang màu đen. Quần áo đen trắng phối hợp, xem ra vô cùng xứng đôi, ngọt ngào.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú trên người hai bọn họ.

Ánh mắt Vương Thiến Như dừng trên người bọn họ, tươi cười trên mặt lập tức cứng lại, nhìn gương mặt xa lạ mà quen thuộc, rất giống Giản Nhụy Ái.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều câu hỏi.

Bọn họ có quan hệ gì? Người phụ nữ đó là ai?

Trọng Thiên Kỳ thấy vẻ mặt mỉm cười của Vương Thiến Như đang nhìn dáng vẻ của Cụ Duệ Tường, “Đáng chết!”

“Anh muốn làm gì?” Vương Thiến Như kéo Trọng Thiên Kỳ lại, không để cho anh gấp rách rối.

“Dạy dỗ anh ta một trận!” Trọng Thiên Kỳ nói không chút nghĩ ngợi.

“Dạy dỗ cái gì? Anh đừng làm loạn, cũng chẳng nhìn tình hình, ở đây nhiều người như vậy, nếu như anh đánh tổng giám đốc, anh ấy sao có thể đứng trước mặt những người này nữa!”

Vương Thiến Như cũng muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Tại sao đột nhiên lại tìm một cô gái giống Giản Nhụy Ái như vậy?

“Em...” Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như, chưa từng gặp qua cô gái nào ngốc như cô, rõ ràng bị bắt nạt, lại còn đi suy nghĩ cho người khác. Anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nắm tay, gõ lên trán Vương Thiến Như.

“Cô gái ngốc!”

Ánh mắt Cụ Duệ Tường liếc Vương Thiến Như, thấy ánh mắt ảm đạm của cô, cũng biết cô bé này lại đang suy nghĩ lung tung. Anh làm như không nhìn thấy quay đi.

Anh nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Lý Thẩm ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn tú, khi còn bé, cô đã cảm thấy Cụ Duệ Tường cao lớn uy nghiêm, rất có cảm giác an toàn. Hiện tại anh lại mở miệng nói muốn bảo vệ cô, chưa từng có ai nói với cô những lời như vậy.

Những lời này khiến cho trái tim cô đập loạn.

Cô xấu hổ gật gật đầu, trên môi mỉm cười hạnh phúc.

“Cám ơn các vị trong lúc bận rộn vẫn dành ra chút thời gian đến tham dự lễ kỷ niệm thành lập tập đoàn Cụ thi của chúng tôi...”

Giọng nói của Cụ Duệ Tường kéo ý thức của Vương Thiến
Như trở về.

Nhin anh nói chuyện tự nhiên, giống như hoàn toàn không đặt
mình ở trong mắt. Vậy sáng sớm hôm nay, anh nấu cơm cho mình,
là có ý gì?

Hai người xoay tròn giữa sàn nhảy. Cô gái nhảy nhẹ nhàng như
một chú bướm bướm, vô cùng rạng rỡ. Chàng trai thì khí chất bất
phàm, cao quý thanh lịch. Mọi người nhìn bọn họ chăm chú.

Ánh sáng rực rỡ kia như kim châm vào đôi mắt Vương Thiến
Như, càng làm cô đau lòng hơn.

Sau khi bọn họ nhảy điệu đầu tiên, tất cả mọi người cũng vui
vẻ đi vào sàn nhảy. Ánh đèn nhiều màu chiếu lên cơ thể những
người đang khiêu vũ.

Trên người bọn họ lóe sáng, vẻ mặt hồng hào.

“Anh, em cũng muốn khiêu vũ!”

“Vậy thì chúng ta vào thôi!”

Vương Thiến Như không chú ý, bị hai người muốn vào khiêu vũ va phải.

“Cẩn thận!” Trọng Thiên Kỳ đỡ Vương Thiến Như đang mất hồn, “Sao vậy? Em không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì!” Vương Thiến Như khoát khoát tay, cười khố.

Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như đang mất hồn, rõ ràng là có chuyện, mà còn gắng gượng chống đỡ. Anh nắm chặt tay Vương Thiến Như, muốn kéo cô vào sàn nhảy.

“Anh làm gì đây?” Vương Thiến Như hất tay Trọng Thiên Kỳ ra, hốt hoảng nói.

Tiếc rằng Trọng Thiên Kỳ lại không buông tay Vương Thiến Như ra, “Đi, em lại lo lắng cho Cụ Duệ Tường. Vậy thì chờ Cụ Duệ Tường có thời gian rảnh rồi, em hãy đi hỏi anh ta. Hiện tại chúng ta đi khiêu vũ, ngây ngốc chờ ở đợi cũng chỉ lãng phí thời gian thôi.”

“Tôi không muốn khiêu vũ, cũng không có tâm trạng, anh đi nhảy đi! Tôi đi ra ngoài hóng gió một chút.” Vương Thiến Như nhìn đôi nam nữ xứng đôi ở giữa sàn nhảy, trong lòng cô khó chịu vô cùng.

Chưa từng nghĩ tới bên cạnh Cụ Duệ Tường sẽ có người phụ nữ khác, nhớ đến lời nói của Cụ Duệ Tường, anh đã từng nói bên cạnh anh sẽ có rất nhiều phụ nữ. Bây giờ cô mới tin là có thật.

Nhưng mà, tự nhiên xuất hiện một người phụ nữ, khiến cho cô hốt hoảng.

“Này!” Trọng Thiên Kỳ đi theo bên cạnh cô.

“Anh không cần đi theo tôi, không phải anh muốn khiêu vũ sao?” Vương Thiến Như không kiên nhẫn hỏi, cũng không dừng bước chân.

“Đột nhiên, tôi cảm thấy khiêu vũ chẳng thú vị chút nào, ra ngoài hóng gió một chút sẽ thoải mái hơn, không được sao?” Trọng Thiên Kỳ bước vội đi, không để Vương Thiến Như nhìn thấy sắc mặt của mình.

Vương Thiến Như nhìn bóng lưng của anh, không khỏi lắc đầu một cái, đi theo sau lưng anh.

Cụ Duệ Tường khiêu vũ với Lý Thẩm, nhưng ánh mắt vẫn không rời Vương Thiến Như. Không ngờ Vương Thiến Như và Trọng Thiên Kỳ lại đi gần nhau như thế, khiến anh vô cùng khó chịu.

Lý Thẩm nhìn theo ánh mắt của Cụ Duệ Tường, thắc mắc nhìn cô gái mảnh mai kia, “Anh Duệ Tường, anh làm sao vậy?”

“Anh không sao!” Cụ Duệ Tường bừng tỉnh, ngoài cười nhưng trong không cười, nói với Lý Thẩm: “Không có chuyện gì, chúng ta tiếp tục khiêu vũ.”

Lúc này Cụ Duệ Tường không thể khống chế được con tim của mình. Tâm tư, suy nghĩ đã sớm bay đến bên người Vương Thiến Như rồi.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Rõ ràng Lý Thấm nhận thấy Cụ Duệ Tường không yên lòng, hơn nữa, ánh mắt đều tập trung nhìn theo bóng dáng màu hồng kia. Bọn họ có quan hệ gì?

Anh khẽ nhếch môi, mỉm cười hờ hững, “Không có chuyện gì!”

Cô cũng là người thông minh, sẽ không truy hỏi đến cùng. Dù sao hỏi đến cùng cũng không có lợi đối với cô.

“Chỉ cần anh Duệ Tường không có chuyện gì là tốt rồi. Cám ơn anh Duệ Tường đã cho em một giấc mộng công chúa xinh đẹp.” Cô dịu dàng nói, nếu không phải nghe được anh sẽ tham gia bữa tiệc này, hơn nữa còn cầu xin anh mang mình đi theo để mở mang kiến thức, thì cho tới bây giờ, cô vẫn không biết thế giới của người có tiền là như thế nào?

Anh mỉm cười, chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, “Không có gì? Chẳng qua là tiện tay mà thôi.”

Cô cười khẽ, cũng biết Cụ Duệ Tường sẽ nói như vậy, không coi giấc mộng trở thành công chúa của mình vào đâu cả. Nhưng anh lại mà thành tâm thành ý giúp cô đạt được mơ ước như vậy, đã có thể chứng minh trong lòng Cụ Duệ Tường có cô. Cho nên mặc kệ như thế nào, cô sẽ không buông tha Cụ Duệ Tường.

Nhát định không thể để cho bậc thang đi đến thế giới có tiền biến mất. Có chết cô cũng phải nắm thật chặt.

“Um! Nhưng mà vẫn phải cảm ơn anh.”

Chương 17

DÙNG THÂN THỂ ĐỒI LẤY QUẦN ÁO

Cô cười một tiếng, cũng biết Cụ Duệ Tường sẽ nói như vậy, không coi giác mộng trở thành công chúa của mình vào đâu cả. Nhưng anh lại mà thành tâm thành ý giúp cô đạt được mơ ước như vậy, đã có thể chứng minh trong lòng Cụ Duệ Tường có cô. Cho nên mặc kệ như thế nào, cô sẽ không buông tha Cụ Duệ Tường.

Nhất định không thể để cho bậc thang đi đến thế giới có tiền biến mất. Có chết cô cũng phải nắm thật chặt.

“Um! Nhưng mà vẫn phải cảm ơn anh.”

“Đau lòng khổ sở cũng thế thôi! Không nghĩ tới cô dùng trăm phương nghìn kế muốn có được tổng giám đốc, nào ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trình Giáo Kim. Hiện tại tổng giám đốc đã có người trong lòng, còn để ý đến người phụ nữ keo kiệt như cô sao?” Giọng nói chanh chua của Ngải Lợi truyền tới.

Không cần quay đầu lại, Vương Thiên Như cũng biết người nói là Ngải Lợi. Cô nhìn chằm chằm người phụ nữ ngang ngược kiêu ngạo kia, cô cũng không phải người phụ nữ yếu đuối, tất nhiên sẽ không bị Ngải Lợi đàm áp.

Cô mỉm cười lạnh, một người đã không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, “Trọng Thiên Kỳ, anh có ngửi được mùi gì không?”

Trọng Thiên Kỳ bị điểm danh, hơi kinh ngạc, rồi nghi hoặc hỏi: “Mùi gì vậy?”

“Là mùi khai, chặc chặc... Thật sự là mùi hương của trời đất.” Vương Thiến Như liếc nhìn Ngải Lợi một cách chán ghét.

Ánh mắt đó lập tức kích thích sự phẫn nộ của Ngải Lợi. Cô ta chỉ vào Vương Thiến Như, “Cô... Cô nói người nào có mùi khai? Cô đúng là người phụ nữ đê tiện.”

“Tôi đâu có nói cô, cô tức giận làm gì? Chỉ có điều, nếu cô thích tự nhận là mình thì tôi cũng không biết phải làm sao.” Vương Thiến Như đang khó chịu trong lòng, lại có một người phụ nữ ngu ngốc xuất hiện gây sự với cô, vậy cô cũng không cần khách khí nữa.

Trọng Thiên Kỳ không ngờ cuộc chiến giữa phụ nữ với nhau cũng rất kịch liệt. Đột nhiên anh lại thấy sùng bái Cụ Duệ Tường, vì anh ta đã khiến phụ nữ tranh giành làm tình nhân của anh ta.

Ngải Lợi hít sâu vào một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân, “Hừ, xem ra trước kia ở văn phòng đều là giả tạo. Không nghĩ tới một người phụ nữ như cô lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Tôi thật đã coi thường cô. Song, cô cũng không cần nhớ thương tổng giám đốc nữa, anh ta sẽ không là của cô. Chỉ nhìn cách ăn mặc nghèo nàn của cô thì đã biết không ai thích cô rồi.”

Vương Thiến Như cúi đầu, nhìn bộ váy trên người mình. Đêm nay đã bị đùa cợt hai lần, mà đều là phụ nữ đùa cợt. Tuy rằng cô cũng không để tiền bạc ở trong mắt, nhưng hết lần này đến lần khác bị người ta nhục nhã, trong lòng cô rất tức giận.

Cô đáp lại: “Ngải Lợi, nói vậy là cô không theo kịp thời thượng, không theo kịp hàng hiệu rồi. Nếu đã xem qua tạp chí mới nhất của Mỹ, toàn bộ trong đó đều là quần áo của nhà thiết kế danh tiếng thế giới, còn là sản phẩm được sản xuất có giới hạn! Cô không cảm thấy bộ quần áo trên người tôi và bộ quần áo của nhà thiết kế danh tiếng rất giống nhau sao?”

Vừa nghe xong những lời nói này, Ngải Lợi không khỏi nhìn lại một lần nữa. Thật đúng là có vài phần tương tự. Bất chợt, cô ta bừng tỉnh, chỉ là một nhân viên nho nhỏ của tập đoàn, làm sao cô ta lại có một bộ quần áo cao cấp như vậy?

Nhát định là do người phụ nữ chết tiệt kia quần lấy tổng giám đốc, nài ép tổng giám đốc mua quần áo cho cô ta. Thật sự là người phụ nữ không biết xấu hổ! Hừ, cô luôn xem thường những phụ nữ như vậy, “Quần quít làm phiền bên cạnh tổng giám đốc, để cho tổng giám đốc mua quần áo cho cô, dùng thân thể mình đổi lấy quần áo thì có cái gì mà đắc ý?”

Vương Thiến Như nhìn Ngải Lợi một cách hung dữ. Nghe cô ta nói chuyện mà cô thật sự muốn giết người. Cô hít vào một hơi thật sâu, không muốn nói nhiều với cô ta nữa.

Cô xoay người muốn bỏ đi.

“Sao thế? Nói thua thì muốn chạy? Cô cũng chỉ có chút năng lực đó thôi à, trước mặt tổng giám đốc thì lại giả đò yếu ớt, lấy lòng tổng giám đốc sao?”

Trọng Thiên Kỳ ôm Vương Thiến Như, nhìn Ngải Lợi, cười lạnh nói: “Con mắt nào của cô thấy Thiến Như của tôi đi lấy lòng Cụ Duệ Tường? Thiến Như của tôi không phải là người bắt cá hai tay, đúng không?”

Vương Thiến Như hoàn toàn không hiểu Trọng Thiên Kỳ muốn nói cái gì, vội vàng đẩy tay Trọng Thiên Kỳ ra, “Anh đang nói cái gì vậy? Ngậm miệng lại mau!”

“Bà xã, đang sợ đồng nghiệp cười em sao? Không cần phải thẹn thùng, chúng ta đã yêu nhau lâu như thế rồi.”

Ngải Lợi bừng tỉnh hiểu ra, ngón trỏ chỉ chỉ nói: “A...! Hóa ra cô đã có bạn trai, mà vẫn sống chết bám lấy tổng giám đốc không rời. Người phụ nữ này thật sự là kinh khủng!”

“Im miệng!” Vẻ mặt Trọng Thiên Kỳ lạnh lùng. Anh nhịn không nổi Ngải Lợi nữa, mới quát lên. Những lời nói chanh chua này khiến trong lòng anh rất khó chịu, “Thiến Như là bạn gái tôi, có gì không phải cũng không tới phiên cô nhiều lời. Nếu cô còn muốn được ở lại công ty tiếp tục làm việc, tốt nhất nên lập tức biến khỏi tầm nhìn của tôi.”

Ngải Lợi tức giận nhìn hai người bọn họ. Dù tâm tình không thoái mái, nhưng dù sao cô cũng không đắc tội nổi với Trọng Thiên Kỳ, chỉ có thể tức giận mà bỏ đi.

Vương Thiến Như đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, hai hàng lông mày nhíu chặt, không kiên nhẫn nói: “Anh đã làm gì vậy?”

“Em không thấy sao? Là anh muốn cứu em!” Trọng Thiên Kỳ không hiểu sao Vương Thiến Như lại hét lên với mình, rõ ràng chính anh đã giúp cô.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh. Anh cũng không cần ở đây gây thêm phiền phức. Hiện tại đầu óc của tôi đang rối loạn.” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, không khỏi thở dài, không muốn nhìn đến anh nữa.

Đột nhiên, có một ánh mắt nghiêm nghị dán chặt trên người cô. Theo bản năng, cô quay đầu lại thì thấy Cụ Duệ Tường và Lý Thẩm đang đứng sau lưng mình.

“Hình như quan hệ của các người rất tốt?” Cụ Duệ Tường vừa nói xong thì lập tức hối hận. Những lời này nghe qua có phần chua chát, giống như nói cho bọn họ biết, anh không thích bọn họ cùng ở một chỗ.

Cũng có nghĩa rằng, anh đang để ý đến Vương Thiến Như!

Trọng Thiên Kỳ vẫn ôm chặt Vương Thiến Như, nhìn chằm chằm đánh giá Cụ Duệ Tường. Khí chất của người đàn ông này quả thật bất phàm, đúng là mẫu người lý tưởng trong lòng của phụ nữ, “Anh không phát hiện những lời nói này của anh rất kỳ quái sao? Biết rõ Vương Thiến Như thích anh, thì tại sao lại dẫn người phụ nữ khác tới bữa tiệc? Anh muốn làm gì?”

Bị điểm trúng tên, Lý Thẩm lập tức trùng mắt nhìn bọn họ.

“Những việc tôi làm, không cần giải thích với người khác.” Cụ Duệ Tường không thích Vương Thiến Như núp ở bên cạnh người khác nên mới nói câu này.

“Hừ, người khác? Vương Thiến Như vì anh mà chấp nhận làm công việc bận rộn như vậy, chẳng lẽ chỉ đáng nhận được hai chữ ‘người khác’ như vậy thôi sao? Nói cho cùng, anh xem Vương Thiến Như là ai hả?” Trọng Thiên Kỳ lớn tiếng với Cụ Duệ Tường, anh thật không nghĩ tới Cụ Duệ Tường lại có thái độ ngạo mạn như vậy.

Vương Thiến Như chịu không nổi quát: “Không cần nói nữa, Duệ Tường... chính Tổng giám đốc đã nói với tôi, anh ta không thích tôi, là bản thân tôi tự quần lấy anh ấy không rời mà thôi, anh không nên trách tổng giám đốc.”

Trọng Thiên Kỳ ngạc nhiên sững sờ nhìn Vương Thiến Như, cô gái ngốc này bị uất ức như vậy rồi vẫn còn ngoan cố, suy nghĩ dùm Cụ Duệ Tường, “Vương Thiến Như!”

“Thật ra thì tôi...” Lý Thấm nhìn bọn họ nháo lên như thế, cũng biết Vương Thiến Như thích Cụ Duệ Tường, mà Cụ Duệ Tường cũng có ý tứ với Vương Thiến Như, nếu không thì cả đêm sẽ không hướng ánh mắt nhìn Vương Thiến Như. Nhưng tại sao Cụ Duệ Tường lại không chịu thừa nhận?

Chỉ có thể là nói rằng Cụ Duệ Tường vẫn chưa hiểu rõ trái tim của mình.

“Chúng tôi là tình nhân!” Cụ Duệ Tường không ngần ngại kéo tay Lý Thấm. Cô gái nhỏ kia hiểu làm thì hiểu làm đi! Vốn là anh

muốn Vương Thiến Như hết hy vọng, nếu để cho cô hiểu lầm thì có khả năng sẽ hết hy vọng.

Như vậy thì tốt rồi.

Lý Thấm kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường, nhìn mười ngón tay anh nắm chặt tay mình, cảm giác hạnh phúc đến nỗi không nói nên lời. Mặt cô hơi ửng hồng.

Giống như có một nhát dao hung hăn đâm lên người Vương Thiến Như, cô nghe thấy âm thanh vỡ nát trong lòng mình, vang dội như vậy, đau đớn như vậy, cô mở to mắt, nước mắt bắt đầu sấp roi xuống lập tức bị đè ép trở về.

“Em không tin, hôm nay anh còn chuẩn bị bữa sáng cho em, không thể nào thay đổi nhanh như vậy, chắc chắn không thể!” Cô thấp giọng nói lầm bầm.

Chương 18

BỊ BẮT CÓC

Giống như có một nhát dao hung hăn đâm lên người Vương Thiến Như, cô nghe thấy tiếng tim mình tan vỡ, vang dội như vậy, đau đớn như vậy, cô mở to mắt, ép ngược nước mắt vào trong.

“Em không tin, hôm nay anh còn chuẩn bị bùa sáng cho em, không thể nào thay đổi nhanh như vậy, chắc chắn không thể!” Cô khẽ lẩm bẩm.

“Tôi đã nói với em, làm bùa sáng cho em, chỉ là thấy áy náy với em mà thôi. Trái tim của tôi căn bản là không thể thích em. Tôi không thích con gái cả ngày chỉ biết đánh nhau, uống rượu, đua xe, tôi thích con gái dịu dàng hơn...”

Trọng Thiên Kỳ hung hăng đấm vào mặt Cụ Duệ Tường, hai tròng mắt đầy tơ máu nhìn Duệ Tường lảo đảo té xuống.

Lý Thấm vội vàng đỡ Cụ Duệ Tường dậy, lo lắng hỏi: “Anh Duệ Tường, anh có sao không?”

“Anh không sao!” Cụ Duệ Tường lau sạch tơ máu trên khói miệng mình, ánh mắt an ủi nhìn Lý Thấm.

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm từng hành động của bọn họ, lòng cô như chìm vào đáy cốc. Từ sau khi Giản Nhụy Ái bỏ đi, đã lâu không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Cụ Duệ Tường rồi. Thật không ngờ anh lại nhìn Lý Thấm bằng ánh mắt này.

Cô lảo đảo vài bước, đau lòng xoay người chạy trốn.

“Vương Thiến Như!” Trọng Thiên Kỳ đuổi theo Vương Thiến Như.

Lý Thấm thấy bọn họ chạy mất, lo lắng nhìn Cụ Duệ Tường, không yên lòng nói: “Hình như bọn họ đã hiểu lầm!”

Cụ Duệ Tường nhìn theo bóng hình Vương Thiến Như, biết mình sắp mất Vương Thiến Như, trong lòng ngầm khó chịu, nghiên răng nghiến lợi nói: “Hiểu lầm thì để hiểu lầm luôn!”

Trọng Thiên Kỳ đuổi theo ra ngoài lại không thấy bóng dáng Vương Thiến Như đâu nữa, nhíu mày, lo lắng, sao cô gái nhỏ này có thể chạy nhanh đến thế!

Sao không thấy cô ấy đâu nữa? Anh gọi to: “Thiến Như, Vương Thiến Như, em đừng đùa nữa, trả lời anh đi!”

Anh điên cuồng tìm Vương Thiến Như, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Anh lo lắng quay trở lại sảnh tiệc.

Nhin thấy Cụ Duệ Tường, anh chạy tới hỏi: “Anh có thấy Vương Thiến Như không? Lúc tôi đuổi theo, không nhìn thấy bóng dáng cô ấy nữa.”

Sắc mặt Cụ Duệ Tường trầm xuống, “Cô ấy biến mất bao lâu rồi?”

Anh biết tuy Vương Thiến Như có võ công lợi hại, nhưng con gái đi vào buổi tối khuya khoắt thế này cũng rất nguy hiểm. Cụ Duệ Tường không hiểu nổi tại sao mình lại nói mấy lời đó với cô?

Khiết Đan Đan đã chạy tới, vội vàng hỏi: “Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không thấy Vương Thiến Như đâu nữa”. Cụ Duệ Tường lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Khiết Đan Đan sợ hãi kêu lên, rõ ràng vừa rồi còn rất vui vẻ đi với cô, sao lại nói không tìm thấy được. Cô lo lắng nói, “Vậy mọi người còn đứng đây làm gì? Mau đi tìm cô ấy đi!”

Cụ Duệ Tường giống như tượng gỗ mất đi phương hướng, đột nhiên bị người kéo cong, bừng tỉnh chạy ra ngoài.

Còn Trọng Thiên Kỳ cũng lo lắng cho Vương Thiến Như, không thể lãng phí thời gian, cũng nhanh chóng lao ra ngoài.

Sắc mặt hai người đàn ông nặng nề, chỉ vì một cô gái tên Vương Thiến Như kia. Lý Thấm rất tò mò về cô gái kia, thế nhưng, khi cô ta xuất hiện, nhất định sẽ thu hút được ánh mắt của hai người đàn ông này lên người mình.

Lý Thấm đuổi theo ra ngoài, nhưng lại dừng bước, đi đến chỗ khuất, lấy điện thoại ra, “A Khải, tìm giúp tôi địa chỉ của Vương Thiến Như xem đang ở đâu?”

A Khải là người theo đuối trung thành nhất của Lý Thấm, cũng là cao thủ máy tính, giữ chức điều tra viên tại cục cảnh sát.

Nếu di động của cô ấy không tắt, muốn tìm người thì có thể căn cứ vào hệ thống định vị GPS trên điện thoại, sẽ tìm ra vị trí của cô ấy.

Vùng ngoại ô, trong căn nhà bỏ hoang.

Vương Thiến Nhu mở đôi mắt mơ màng, liền thấy mình bị trói trên ghế. Rõ ràng lúc cô chạy đi, đột nhiên có người tấn công, vậy là cô bị bắt cóc rồi.

Vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy dáng vẻ lưu manh của mấy người đàn ông, cô kinh ngạc nhìn bọn hắn chằm chằm, “Các người là ai? Bắt cóc tôi làm gì?”

Ba người đàn ông mỉm cười dâm đãng, ánh mắt háo sắc, nhìn chằm chằm vào dáng người của Vương Thiến Nhu.

“Dáng người con nhỏ này không tệ! Không biết lát nữa ăn được có phải ngon lắm hay không?”

Tên đàn ông mỉm cười dâm đãng nhìn Vương Thiến Nhu.

Vương Thiến Nhu sợ hãi nhìn tên đàn ông kia đang từ từ đến gần mình, cô hoảng sợ giãy dụa.

“Mấy người... Mấy người đừng qua đây, mau thả tôi ra, nếu không nhất định sẽ chết!”

“Ha ha... cô em thật mạnh mẽ! Tôi thích, thật đây đủ hương vị.” Dứt lời, tên đàn ông kia lại vuốt ve đôi má của Vương Thiến Nhu.

Vương Thiến Nhu hất mặt qua một bên, không nghĩ tới mình vừa mới bị từ chối, lại gặp loại chuyện thối nát như vậy. Cô nhất định vùng vẫy thoát khỏi dây thừng, nếu không cô sẽ bị mấy tên đàn ông thối tha này ăn sạch.

Nếu như bị bọn người này ăn, cô tình nguyện lựa chọn cái chết.

“Không cần vùng vẫy! Em cứ đợi phục vụ tốt hai anh em chúng tôi đi, chúng tôi đảm bảo làm cho em thoải mái dễ chịu.”

“Các người đừng qua đây, xin các người thả tôi ra! Tôi có rất nhiều tiền, chỉ cần các người thả ra, tôi lập tức cho các người tiền, bất kể là bao nhiêu tiền!” Vương Thiến Nhu vội vàng nói, nhìn mặt tên đàn ông thối tha, cô muốn ói ra ngay lập tức.

Nếu để cô tháo được dây thừng, cô nhất định đánh cho chúng rãnh roi đầy đất.

“Tiền? Tôi không cần tiền bạc, tôi chỉ muốn cô em thối”. Tên đàn ông dựa sát vào cô, ngửi ngửi trên người Vương Thiến Nhu, đầu lưỡi liếm qua má cô, “Thật sự rất thơm!”

Vương Thiến Nhu vùng vẫy lắc đầu, miệng hét to lên: “Lưu manh, không được đụng vào tôi, nếu không tôi sẽ cho các người

đẹp mặt.”

“Cô em muốn chúng tôi đẹp mặt như thế nào đây?” Tên đàn ông bắt đầu giở trò xấu, vuốt ve trên người Vương Thiến Như, thật sự rất mềm mại.

Tên khác hưng phấn lấy ra một thứ: “Các người xem đây là cái gì?”

“Nó là cái gì?”

“Là thuốc kích thích, ăn xong khiến con người quên đi phiền não, điên cuồng chơi đùa!”

Vương Thiến Như kinh ngạc nhìn thứ trong tay tên đàn ông kia, chỉ thấy tên đó đi về phía mình, cô căm mội, sợ hãi lắc đầu.

Nước mắt úa ra, vì sao ông trời lại bắt cô đối mặt với chuyện này? Cô không thể để mấy tên bỉ ổi này ô nhục mình. Cô lại không thể vùng vẫy thoát khỏi sự ép buộc của tên đàn ông đó, chỉ có thể trợn mắt để tên đó morm thuốc cho cô.

“Khu khu...” Cô cúi đầu ho khan, giống như muốn khạc hết xuân được đó ra. Nhưng dù cố gắng ho bao nhiêu đi nữa, cô cũng không khạc ra được.

“Cô gái nhỏ, em ăn nhiều thuốc kích thích như vậy, đến lúc đó sẽ cực kỳ nóng bức. Anh em tôi sẽ giúp cô em giải nhiệt, ha ha...”

“Ha ha...”

Tiếng cười của đám đàn ông vang vọng khắp căn nhà đổ nát, Vương Thiến Như vô lực bật khóc. Sớm biết chuyện như thế này, cô sẽ không cần tức giận mà bỏ chạy. Mạng sống vẫn quan trọng hơn.

“Lũ khốn nạn các người, thoát được ra ngoài tôi sẽ đánh chết các người.”

Tên đàn ông nắm cầm Vương Thiến Như, “Cô em, đã đến mức này mà vẫn còn lớn tiếng, đợi lát nữa sẽ khiến cho em cầu xin chúng ta.”

“Tôi nhổ vào!” Vương Thiến Như nhổ nước bọt vào bọn họ.

“Con nhổ chết tiệt này!”

Tên đàn ông hung hăng tát một cái vào mặt Vương Thiến Như.

Mặt Vương Thiến Như nghiêng sang một bên, nóng rát đau đớn, khóe miệng chảy ra chất lỏng mặn mặn.

Ngẩng đầu nhìn đám đàn ông bỉ ổi, trong mắt cô tràn đầy tức giận, hận không thể thoát khỏi dây thừng, đánh cho bọn này một trận nhớ đời.

Chương 19

TÁC DỤNG CỦA THUỐC

“Các người làm gì vậy? Mau thả Vương Thiến Như ra, tôi đã gọi cảnh sát rồi.” Lý Thấm đẩy cánh cửa chính cũ kỹ ra.

Thật ra cô ta đã tới đây từ sớm, nhưng không vào ngay mà chờ đến lúc Cụ Duệ Tường chạy đến, sẽ thấy giây phút mình làm anh hùng.

Người đàn ông xoay người nhìn thấy một cô gái đẹp nữa, không khỏi vui vẻ đi tới, “Không ngờ lại là một cô gái xinh xắn như vậy.”

“Các người muốn làm gì? Tôi không cho phép mấy người làm tổn thương đến Vương Thiến Như.” Lý Thấm nắm chặt tay thành quyển, sợ hãi lui về phía sau.

Vương Thiến Như kinh ngạc khi thấy Lý Thấm xuất hiện nhưng cô vẫn không muốn chỉ vì mình mà làm cho người khác bị thương. Cho dù là người có quan hệ với Cụ Duệ Tường!

Cô kêu lên: “Cô mau chạy nhanh đi, không cần lo cho tôi.”

Lý Thấm yếu đuối nhu nhược, bị người đàn ông bắt được, kéo vào trong.

“A!” Lý Thấm bị người đàn ông ném xuống mặt đất, thân thể đụng phải sàn nhà, đau đớn la lên.

Vương Thiến Như lo lắng nhìn Lý Thấm, gào to với tên đàn ông bỉ ổi: “Các người không được làm tổn thương cô ấy!”

“Bản thân mình còn lo chưa xong, lại đi quan tâm người khác. Tự nhiên có được hai cô gái xinh đẹp, anh em sắp được vận động rồi.”

“Các người không nên làm tổn thương cô ấy. Cô ấy là vợ của tổng giám đốc tập đoàn Cụ thị. Cô ấy mắt một sợi lông nào thì nhất định các người sẽ chết rất khó coi.” Vương Thiến Như cắn răng nghiến lợi nói.

Người đàn ông sợ hãi, quay đầu nhìn Vương Thiến Như, “Cô cho rằng tôi sẽ tin chuyện hoang đường của các cô sao?”

“Tôi không có nói láo! Mấy người thử động vào cô ấy xem, nhất định Tổng giám đốc tập đoàn Cụ thị sẽ không bỏ qua cho các người.” Vương Thiến Như cắn răng nghiến lợi nói.

“Cô gái đáng chết!” Bàn tay của người đàn ông kiềm ở cổ của Vương Thiến Như.

Người đàn ông khác khuyên nhủ: “Này, mày không cần làm lớn chuyện.”

Sắc mặt Lý Thấm tái nhợt nhão về phía người đàn ông kia, cắn mạnh bàn tay của anh ta, dùng hết hơi sức mình cắn chặt không buông. Thoáng chốc, máu tươi tràn ra khói miệng.

Người đàn ông bị đau, hất mạnh Lý Thấm ra, túm lấy cổ áo của Lý Thấm kéo cô ta lên tát lên mặt cô một cái, “Đồ thối tha, đúng là không muốn sống rồi.”

“Khốn kiếp, mày buông cô ấy ra, có giỏi thì nhắm vào chí đây!” thấy Lý Thấm bị đánh, Vương Thiến Như áy náy, tình nguyện để bản thân bị đánh.

Như vậy cô sẽ không thiêu nợ Lý Thấm!

Người đàn ông khác kéo người đàn ông đang nổi điên ra, “Này, mày bình tĩnh một chút, cẩn thận chết người bây giờ.”

Vương Thiến Như đau lòng nhìn Lý Thấm, “Cô không sao chứ!”

Lý Thấm nhìn Vương Thiến Như, “Tôi không sao, cô không cần sợ, anh Duệ Tường sắp đến cứu chúng ta rồi.”

“Cám ơn cô!” Vương Thiến Như không ngờ Lý Thấm bị thương mà còn quan tâm đến mình, “Chúng ta vốn không quen biết, cô lại liều mình cứu tôi, thật sự cảm ơn cô.”

“Tôi tên là Lý Thấm, là Cụ Duệ Tường...”

Còn chưa nói xong, Cụ Duệ Tường và Trọng Thiên Kỳ đã xuất hiện. Trên mặt Lý Thấm thoáng qua nụ cười hài lòng, nhưng lại xoay người nhìn Cụ Duệ Tường ra vẻ hoảng sợ: “Anh Duệ Tường, mau cứu chúng em.”

Người đàn ông thô bỉ nhìn thấy Cụ Duệ Tường và Trọng Thiên Kỳ xuất hiện, “Các người là ai?”

Cụ Duệ Tường thấy Vương Thiến Như bị thương, hai mắt nổi lên tia máu đáng sợ. Không cho người đàn ông kia cơ hội mở miệng, anh đấm một cú lên người gã đàn ông kia.

Trọng Thiên Kỳ thừa dịp rối loạn, cởi dây trói Vương Thiến Như ra. Nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Vương Thiến Như, nhìn Cụ Duệ Tường quát: “Đừng đánh nữa mau đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Cụ Duệ Tường lạnh lùng ra lệnh cho người phía sau: “Mang bọn họ về xử lý cho tôi.”

“Dạ!” Người phía sau anh kêu lên một tiếng.

©DDLQĐ

Vương Thiến Như càng lúc càng cảm giác toàn thân nóng ran khó chịu, giống như bị quăng vào lò than, thân thể không còn cảm giác. Bụng dưới ngứa ngáy vô cùng, làm cho ý thức của cô từ từ trở nên mơ hồ.

Trọng Thiên Kỳ cảm thấy cả người Vương Thiến Như nóng rực, sắc mặt hình như có gì đó không đúng, sợ hãi kêu: “Vương Thiến Như, em làm sao vậy?”

Cụ Duệ Tường vội đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, bế ngang Vương Thiến Như chạy ra ngoài. Trong đầu chỉ nghĩ tới Vương Thiến

Như, anh tuyệt đối không thể để Vương Thiến Như xảy ra chuyện gì.

“Anh Duệ Tường!” Lý Thấm gọi Cụ Duệ Tường. Từ đầu đến cuối, Cụ Duệ Tường không hề nhìn cô mà chỉ chăm chú lo lắng cho tình trạng của Vương Thiến Như.

Hai tay cô nắm thật chặt, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Nóng quá...” Vương Thiến Như mồ màng, càng lúc càng không có ý thức, tay lại bắt đầu kéo quần áo của mình xuống.

Cô cũng không biết tại sao mình lại nóng như vậy, có cái gì đó đang thiêu đốt mình. Những người đàn ông kia cho mình uống bao nhiêu viên thuốc mà tác dụng lại lớn như vậy!

Cụ Duệ Tường đang lái xe nhìn thấy Vương Thiến Như muốn cởi bỏ quần áo trên người. Anh dừng xe ở ven đường, muốn ngăn không cho cô cởi quần áo nữa.

Tay anh bị Vương Thiến Như kéo về phía trước ngực, ‘xoạt’, Cụ Duệ Tường khiếp sợ, nhưng mà ngực của cô thật sự rất mềm!

Vương Thiến Như giống như bắt được khói băng, khí nóng trong lòng tan đi một chút. Thế nhưng chỉ một chút mát mẻ thì không thể nào giải quyết được khí nóng đang bùng bùng trong lòng của cô. Vương Thiến Như kéo bàn tay kia xuống bụng dưới của mình. Tự mình ma sát thân dưới để giảm bớt sự ngứa ngáy. Mà lúc này, Vương Thiến Như đã không còn ý thức cũng không biết mình đang làm gì?

Cụ Duệ Tường vội vàng rút tay mình ra, Vương Thiến Như này đang muốn làm gì? Cô không biết nam nữ thụ thụ bất thân hay sao? Trong một khắc kia, tim của anh đập nhanh hơn, thân dưới cũng bị trói chặt khó chịu.

Không ngờ Vương Thiến Như lại chủ động dâng mình, dẫn tới dục vọng bị đè nén bấy lâu nay của anh bị bộc phát.

Anh cũng biết Vương Thiến Như bị người ta bỏ thuốc, trong miệng nguyễn rủa: “Đáng chết!”

Trong đầu hiện lên nơi bí mật mềm mại nào đó, khí huyết lập tức xông lên, cả người nóng rực, quay qua hạ cửa sổ xuống, để mình bình tĩnh một chút.

Anh đưa bình nước cho cô, “Uống chút nước sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Vương Thiến Như mơ màng cầm lấy bình nước uống ừng ực. Ngọn lửa trong lòng giống như càng lúc càng cháy mạnh, mặc kệ mình uống bao nhiêu nước, cũng không thể dập tắt ngọn lửa này. Hình như chúng muốn đốt cháy cô.

Móng tay cô đâm vào trong thịt, đau đớn có thể khiến cho ý thức của cô trở về.

Da thịt bị đâm đến xung đǒ lê̂n kinh khủng, Cụ Duệ Tường kéo tay của cô ra, nhìn những vết thương kia, “Em điên rồi!”

Anh không ngờ Vương Thiến Như sẽ chọn cách như vậy.

“Tổng giám đốc, tôi nóng quá, thật khó chịu, mau cứu tôi nhanh lên.” Ý thức của Vương Thiến Như trở về một chút, ánh mắt sợ hãi nhìn Cụ Duệ Tường cầu cứu.

Hiện tại chỉ có anh ấy mới có thể giúp mình.

“Em không nên cử động, tôi lập tức dẫn em trở về.” Cụ Duệ Tường lái xe thật nhanh, thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô, chỉ sợ Vương Thiến Như lại tự hành hạ mình.

Vừa về tới nhà mình, Vương Thiến Như không hề chờ Cụ Duệ Tường, chạy như bay lên lầu. ‘Rầm’, đẩy tung cửa phòng tắm nhà mình, cô nhảy ngay vào bồn tắm.

Nước lạnh có thể xoa dịu khí nóng trên người của cô.

Nước lạnh lẽo kích thích các tế bào của cô, khiến cho ý thức của cô khôi phục một chút. Nhưng mà thân thể cô vẫn nóng ran, vô cùng mãnh liệt.

“Em đang làm gì ở đây?” Cụ Duệ Tường đuổi theo, nhìn thấy cô nằm trong nước lạnh.

“Tổng giám đốc, tôi không sao, anh không cần phải để ý đến.” Vương Thiến Như yếu ớt nói.

Cụ Duệ Tường nhìn sắc mặt đỏ bừng giống như muốn tuôn máu ra, vậy mà vẫn nói không có chuyện gì, khiến anh tức giận.

Vương Thiến Như tức giận thở hổn hển ngồi trong bồn tắm, trên người lại bắt đầu bốc cháy hùng hực, cô vừa luống cuống vừa sợ hãi, không ngờ được tính lại có thể kinh khủng đến như thế, khiến cho cô không có biện pháp nào hết.

Ôm chặt lấy cơ thể, giấu cả khuôn mặt vào trong đầu gối, khóc thút thít.

Cụ Duệ Tường thở dài một tiếng đi đến, từ từ cởi quần áo của mình xuống.

Chương 20

HAI NGƯỜI PHÁT SINH QUAN HỆ

Vương Thiến Như tức giận thở hổn hển ngồi trong bồn tắm, trên người lại bắt đầu bốc cháy hừng hực, cô vừa luống cuống vừa sợ hãi, không hề biết rằng dược tính lại có thể kinh khủng đến như thế, khiến cho cô không có biện pháp nào hết.

Ôm chặt lấy cơ thể, giấu cả khuôn mặt vào trong đầu gối, khóc thút thít.

Cụ Duệ Tường thở dài một tiếng đi đến, từ từ cởi quần áo của mình xuống.

“Anh muốn làm gì?” Vương Thiến Như ngược mắt nhìn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường không nói gì, chỉ chăm chú cởi bộ quần áo ướt nhẹp trên người cô ra.

Trong chốc lát, cả hai người đều đã trần trụi như nhau.

“Không cần...” mặt Vương Thiến Như đỏ rực, cô biết rõ Cụ Duệ Tường muốn làm gì, nhưng cô lại vô cùng sợ hãi, nghẹn ngào nói.

“Không nên cử động nữa, để tôi giúp em, nếu không em sẽ chết mất.” Cụ Duệ Tường dịu dàng nói.

Vương Thiến Như lo lắng bất an, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một người đàn ông, trong miệng lầm bẩm nói: “Em không cần...”

Lời nói và hành động đã có sự khác biệt, cơ thể Vương Thiến Như không khắc chế được mà tiến đến gần cơ thể của người đàn ông.

Nhin cắp bánh bao trắng tréo đẹp đẽ mê người trên người Vương Thiến Như cổ họng Cụ Duệ Tường khô đắng. cả người căng thẳng, ngay sau đó nửa người dưới cũng trở nên căng cứng.

Đúng là tiểu yêu tinh trêu ngươi mà!

Anh bế ngang người Vương Thiến Như lên, theo bản năng Vương Thiến Như lại áp sát lên người Cụ Duệ Tường, lý trí của cô lại bị thuốc khống chế, chỉ muốn Cụ Duệ Tường cho cô nhiều hơn nữa.

Cụ Duệ Tường như ôm một lò lửa, ngay cả người có lực khắc chế mạnh mẽ nhất, cũng không cách nào bỏ qua cho báu vật trước mắt này được.

Anh đặt Vương Thiến Như lên giường, đã muốn đứng dậy.

Vậy mà Vương Thiến Như không nỡ rời khỏi băng, cơ thể nóng bỏng dán chặt lên, hai mắt mê man, trong miệng lầm bẩm nói: “Đừng, đừng rời khỏi em... Em muốn...”

Cô cũng không biết mình muốn cái gì nữa? Chỉ hy vọng Cụ Duệ Tường không rời khỏi mình.

“Không nên gấp gáp, tôi đi lấy áo mưa đã.” Cụ Duệ Tường biết rõ làm chuyện này chỉ vì muốn cứu Vương Thiến Như, còn những chuyện khác, anh không muốn nghĩ đến, cho nên phải làm một cách an toàn.

“Không cần mặc vào, chúng ta...” Vương Thiến Như xấu hổ nói không ra lời, cô chỉ muốn Cụ Duệ Tường.

Cô đã không quan tâm nhiều như vậy nữa, đưa đôi môi lên dán vào môi anh, học theo động tác của những cô gái trong phim XXX, dụ dỗ anh.

Cụ Duệ Tường cứng đờ người, hưởng thụ cái hôn vụng về của Vương Thiến Như, anh cũng không khống chế cảm xúc của mình thêm nữa liền hôn trả lại Vương Thiến Như, hung hăng đè cô ở trên giường, lúc này cũng không quan tâm đến biện pháp an toàn nữa.

Là tự Vương Thiến Như nói không cần biện pháp an toàn, cũng không phải tại anh.

Cả cơ thể rắn chắc của anh đè lên người cô, đôi môi giống như bình chữa cháy, dập tắt lửa trên người cô.

Hôn lên gương mặt của cô, đôi môi, xương quai xanh trắng như tuyết, xuống bụng, cả nơi non mềm của cô...

Vương Thiến Như thoải mái rên rỉ, dường như cơ thể không còn nóng bỏng, khó chịu như trước nữa.

“Thiến Như, đây là do em tự tìm, chớ có trách tôi.”

Ngay sau đó, cô cảm giác phía dưới có dị vật tiến vào người cô, lấp đầy cô.

Đau đớn từng hồi từng hồi cuốn lấy cô, cô cảm thấy có một hương vị khác, như muốn phóng thích bản thân vậy.

Cụ Duệ Tường cũng không biết, lúc chạm vào người Vương Thiến Như thì không thể dừng lại được, lôi kéo cô trải qua nhiều lần, chính anh cũng quên mất là bao nhiêu, chỉ biết vô tận đòi lấy.

Lúc Vương Thiến Như tỉnh táo lại, đã là trưa ngày hôm sau rồi.

Cô khẽ mở mắt, mùi vị hoan ái xông thăng vào mũi, hình ảnh ngày hôm qua giống như mưa to gió lớn cuốn theo nhau đến, khiến Vương Thiến Như thật sự xấu hổ muốn chết.

Từ trước đến nay không hề biết bản thân mình lại điên cuồng như vậy, nắm lấy Cụ Duệ Tường một lần lại một lần đến đỉnh cao trào.

Rầm rầm!

Nhớ lại ngày hôm qua, toàn thân đau nhức, cô không biết nên đổi mặt Cụ Duệ Tường như thế nào. Xoay người sang bên cạnh đã không có một bóng người, xem ra Cụ Duệ Tường đã rời đi rồi.

Đi rồi cũng tốt, nếu không thì gặp mặt cũng thấy lúng túng mà thôi, tốt hơn hết là không gặp.

‘Tít tí’ Vương Thiến Như đau đầu đưa tay mò mẫm tìm điện thoại di động, mở điện thoại di động lên lại có nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, đều là của Trọng Thiên Kỳ và Khiết Đan Đan.

Cô muốn bấm số gọi lại cho Trọng Thiên Kỳ, trên màn hình điện thoại lại hiện ra ảnh chân dung của Cụ Duệ Tường, tay đang cầm điện thoại di động cũng run rẩy.

“Alo!” Vương Thiến Như áp chế rối loạn trong lòng mới nhận điện thoại.

Có thể đâu bên kia không nghĩ đến Vương Thiến Như lại nhận điện thoại nhanh như vậy, giọng nói hơi kinh ngạc, “Cái đó... Buổi chiều không cần đi làm, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi làm là được.”

“Ồ!” Sắc mặt Vương Thiến Như bỗng trở nên hồng hồng, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên cô cho Cụ Duệ Tường, hơn nữa lại dưới tình huống này mà cho anh.

“...” Điện thoại không có âm thanh, “Chuyện kia tôi sẽ không chịu trách nhiệm với em, tôi chỉ vì cứu em mà thôi!”

“...”

Vương Thiến Như kinh ngạc đến ngây người, nhưng mà cô cũng chưa từng có ý nghĩ muốn Cụ Duệ Tường chịu trách nhiệm, dù sao cũng là Cụ Duệ Tường cứu mình.

“Này, em làm sao vậy?” Điện thoại không có âm thanh, Cụ Duệ Tường cho là Vương Thiến Như gấp chuyện không may, trong lòng lại thấp thỏm lo lắng.

“A! Không sao, tổng giám đốc anh yên tâm tôi rất khỏe, tôi cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm, tôi muốn nghỉ ngơi, tạm biệt!” Vương Thiến Như cúp điện thoại, trong lòng có chút mệt mỏi. Cô sẽ không lấy chuyện này để ép buộc Cụ Duệ Tường ở bên cạnh mình, như vậy cô cũng sẽ xem thường bản thân, coi như bị muỗi chích một cái đi, nữa mình cũng không lỗ vốn, ngày hôm qua cô đã cảm nhận được khoái cảm.

Thả người ngã vào trong chăn, nhắm mắt lại, những hình ảnh ngượng ngùng kia lại hiện lên trước mắt.

Cụ Duệ Tường nhìn điện thoại đã bị ngắt, không biết mình có tư vị gì nữa? Rõ ràng lời nói của Vương Thiến Như là đáp án mà mình muốn nghe, nhưng trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Nên trách Vương Thiến Như lỗ mäng, hay là tự trách bản thân mình đây!

“Anh Duệ Tường!” Lý Thẩm đẩy cửa phòng làm việc ra, “Anh Duệ Tường, đây là canh mẹ em nấu, mẹ em nói hồi bé anh thích ăn

canh bà nấu nhất, nên bảo em mang tới đây.”

Thật ra là tự Lý Thấm đòi vú Vương nấu canh, ngày hôm qua Cụ Duệ Tường đưa Vương Thiến Như đi, sau đó cô không thấy Cụ Duệ Tường, cũng không biết bọn họ xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, cô tinh mắt phát hiện quần áo trên người Cụ Duệ Tường chưa thay, chẳng lẽ hôm qua bọn họ đã ở cùng với nhau?

“Em cứ để đó đi!” Cụ Duệ Tường khẽ cau mày, nhìn gương mặt hơi sưng lên của Lý Thấm, áy náy, “Vết thương trên mặt em đã tốt hơn nhiều chưa?”

“À!” Lý Thấm cố ý che vết thương lại, “Không sao, chỉ cần Vương Thiến Như không có chuyện gì, chút vết thương nhỏ này cũng không tính là gì?”

“Về sau em không nên cậy mạnh như vậy, rõ ràng biết bản thân sẽ bị thương mà luôn nghĩ cho người khác, vẫn cứ ngốc nghếch như hồi bé vậy.” Cụ Duệ Tường đứng lên đưa tay cầm lấy canh trên tay Lý Thấm, ngồi trên ghế sa lon, chuẩn bị ăn canh.

Lý Thấm nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường đang muốn uống canh, hưng phấn ngồi bên cạnh Cụ Duệ Tường, khuôn mặt mỉm cười: “Lúc đó không có nghĩ nhiều như vậy, Vương Thiến Như đã tốt hơn nhiều chưa.”

Cụ Duệ Tường dừng lại, nhớ tới hương thơm trên người Vương Thiến Như, nửa người dưới lại trở nên căng cứng, đã lâu rồi

anh không chạm vào phụ nữ, nên mới ham muốn như vậy, lại còn đói khát thành cái dạng này.

“Anh Duệ Tường...” Lý Thấm nhắc nhở Cụ Duệ Tường đang ngẩn người.

“Ù! Cô ấy không sao.” Anh cúi đầu tiếp tục uống canh, trong lòng lại nghĩ đến Vương Thiến Như.

Chương 21

NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ NGƯỜI KHÁC Ở TRONG LÒNG, CÓ ĐỀ BỤNG KHÔNG?

Cô ta ngoài cười trong không cười mà nói: “Anh Duệ Tường, sau này em có thể thường xuyên đến công ty anh được không?”. Gần quan được ban lộc, cô không thể thua dưới tay Vương Thiến Như.

Đầu Cụ Duệ Tường cũng không thèm ngẩng, “Ừm!” chuyên tâm dọn dẹp đồ ăn, đưa cho Lý Thấm, “Gửi lời cảm ơn đến mẹ em, hôm nào anh đến thăm bà”.

“Dạ dạ...” Lý Thấm cầm đồ ăn, thêm mắm thêm muối nói: “Anh Duệ Tường, anh phải thường đến nhà chơi một chút, mẹ em rất nhớ anh đây”.

Cụ Duệ Tường không quan tâm lắm, khẽ gật đầu, rồi lại bắt đầu bận rộn làm việc.

Lý Thấm nhìn Cụ Duệ Tường nghiêm túc làm việc, bĩu môi không vui đi ra ngoài.

Cụ Duệ Tường ngẩng đầu mỉm cười bất đắc dĩ nhìn Lý Thấm rời đi, kỳ thật, anh biết rõ chủ ý của Lý Thấm nhưng anh không muốn quan tâm, nếu không phải nể mặt vú Vương anh đã không để ý đến Lý Thấm.

Dù sao thì anh cũng không thích phụ nữ lòng dạ quá sâu.

Khiết Đan Đan thấy Lý Thẩm xuất hiện, cũng biết Lý Thẩm không có ý tốt, cầm điện thoại báo cho Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như nói chuyện với Trọng Thiên Kỳ xong, lại xoay đầu nằm xuống giường, dù sao thì buổi chiều cũng không phải đi làm.

“Tít tí” Tiếng điện thoại lại vang lên, cô không kiên nhẫn bắt máy. “Này, nếu như không có chuyện gì, thì tự chặt tay đi cho em”.

“Con nhỏ điên này, sao em không đi làm?”. Khiết Đan Đan rất lo cho Vương Thiến Như, hôm nay Tổng giám đốc nói với cô là cô ấy xin nghỉ, cứ lo là cô ấy gấp phải chuyện không may, nhưng nghe giọng cô ấy thì rất hùng hồn. Chứng tỏ cô ấy không có việc gì đáng ngại.

“Ac... Em xin nghỉ đấy!” Vương Thiến Như nói như không quan tâm.

“Tổng giám đốc của em sắp bị ly tinh câu đi rồi, còn ở đó giả bộ bệnh xin nghỉ nữa”. Trong lời nói của Khiết Đan chất chứa sự không hài lòng vô hạn, rõ ràng em ấy đòi chết đói sống muốn theo đuổi Tổng giám đốc, bây giờ lại để mặc cho Tổng giám đốc ở cùng người phụ nữ khác.

“Cái gì?” nghe Khiết Đan Đan nói, trong lòng Vương Thiến Như mơ hồ chua chua, Lý Thẩm vốn là người phụ nữ của Cụ Duệ Tường, bọn họ đứng cạnh nhau xứng đôi như thế.

Hơn nữa, dáng dấp Lý Thấm cực kỳ giống Giản Nhụy Ái, Giản Nhụy Ái lại là nỗi đau trong lòng Cụ Duệ Tường.

“Người phụ nữ hôm nay đến hình như gọi là Lý Thấm, vừa nói vừa cười với Tổng giám đốc, Tổng giám đốc đối xử với cô ta rất khác biệt”.

“Cô ấy là bạn gái của Tổng giám đốc!” Vương Thiến Như tốt bụng nói.

“Cái gì?” Khiết Đan Đan kinh ngạc hét toáng lên, quên mất mình đang ở trong phòng làm việc, vội ngượng ngùng nói xin lỗi đồng nghiệp, rồi lại nấp ở chỗ không người, nhỏ giọng nói: “Em nói cái gì? Bạn gái Tổng giám đốc, vậy còn em thì sao?”.

Vương Thiến Như đặc biệt khó chịu như bị dao găm cắt. Nếu như là người phụ nữ khác thì có thể cô sẽ không từ thủ đoạn nào để tranh giành, nhưng Lý Thấm là một cô bé hiền lành nên sao cô có thể nhẫn tâm đi tranh giành với Lý Thấm đây? Lý Thấm không để ý đến nguy hiểm của cô, cô có dũng khí lấy oán trả ơn sao?

Cô lắc lắc đầu, không cho nước mắt chảy ra, “Chị Đan Đan, em thất tình rồi, có thuốc gì có thể dùng để trị thất tình không?”.

“Em không kiểm được sao?”

“Không được!”. kể từ khi Lý Thấm xuất hiện cứu mình, Vương Thiến Như thật sự không vượt qua được áy náy trong lòng.

“Được rồi! Người ta nói để trị bệnh thất tình thì cứ đón nhận tình yêu mới, thật ra thì Trọng Thiên Kỳ cũng không tệ, mà anh ta lại còn si tình với em như thế”. Khiết Đan Đan cảm thấy dường như Trọng Thiên Kỳ có vẻ thích hợp với Vương Thiến Như hơn, dù sao trong lòng anh ta cũng chỉ có mỗi Vương Thiến Như còn Tổng giám đốc thì không giống vậy, anh ấy quá u ám, không chừng chỉ hoàn toàn là d่าน vặt.

Vương Thiến Như im lặng, lúc tắt máy, đầu kêu ong ong như muối nổ tung, nằm trên giường không nhúc nhích được.

Điện thoại di động reo lên, cứ ngỡ là Khiết Đan Đan, ai ngờ lại là Trọng Thiên Kỳ lại gọi tới.

Đột nhiên nhớ đến lời Khiết Đan Đan nói, cô không khỏi lắc đầu một cái, làm sao có thể nghĩ đến việc cùng một chỗ với Trọng Thiên Kỳ để cứu bản thân mình. Không được, đối xử với Trọng Thiên Kỳ như vậy chính là tổn thương anh ấy, hơn nữa cô đã trao thân cho Cụ Duệ Tường rồi.

“A lô!” Vương Thiến Như chỉnh đốn lại suy nghĩ của mình, nhận điện thoại.

“Vương Thiến Như, mở cửa nhanh lên.” Trọng Thiên Kỳ kêu àm lên.

“Được!” Vương Thiến Như nghe thấy tiếng gõ cửa, nhảy xuống giường, lúc mở cửa, nhìn thấy đồ đặc lỉnh kỉnh trong tay Trọng Thiên Kỳ.

Cô kinh ngạc đến nỗi ngần người sững sốt, “Anh làm gì vậy? Anh mua cả siêu thị đem về luôn rồi”.

Trọng Thiên Kỳ thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, cũng không muốn đáp lời Vương Thiến Như, lách người bước vào, “Anh đã mệt muốn chết luôn rồi, em đừng có để anh đứng ngoài cửa vây chừ”.

Anh nằm trên ghế salon, không thể động đậy vì thể lực đã bị tiêu hao quá mức

Vương Thiến Như rót cho Trọng Thiên Kỳ ly nước, khinh thường đá đá chân anh. “Anh uống nước đi”.

Bắt đầu kiểm tra xem Trọng Thiên Kỳ mua cái gì về, đúng là nhiều thật đấy, đồ đặc đủ loại kiểu dáng thứ gì cũng có, cô cầm miếng rửa chén, “Đại thiếu gia, anh mua miếng rửa chén làm gì?”.

“Cái đó là người trong siêu thị đưa, anh cũng không biết phải dùng làm gì?” Trọng Thiên Kỳ uống cạn ly nước, trong lòng cũng thoải mái hơn.

Vương Thiến Như trợn mắt, Trọng Thiên Kỳ đúng là đại thiếu gia mười ngón tay không dính bùn, quả thật có thể giải thích tại sao không biết miếng rửa chén dùng để làm gì.

Cô lựa trái lựa phải trong túi đồ, thật sự chịu thua tên công tử bột này rồi, cả một túi đồ lỉnh kỉnh nhưng không có gì ăn được, chỉ tìm được duy nhất hai gói mì ăn liền.

Trọng Thiên Kỳ lúng túng nhìn Vương Thiến Như, từ nhỏ đến lớn chưa từng đi siêu thị, anh cũng không phân biệt rõ cái nào là đồ ăn.

Anh chộp lấy mì ăn liền, “Em không cần ăn, anh đi mua lại là được”.

Vừa dứt lời, liền đứng dậy muốn đi, Vương Thiến Như rất cảm động, có lẽ do ngã bệnh nên dễ bị xúc động hơn!

Cô ôm lấy Trọng Thiên Kỳ từ phía sau, vành mắt đỏ lên, nước mắt cảm động lăn dài trên má. Một đại tiểu thư phải sống ở nơi lạ nước lại cái, không có người thân chăm sóc cô như vậy, ngày ngày phải chịu sự ức hiếp của Cụ Duệ Tường, bỗng nhiên lại có người quan tâm mình như vậy, săn sóc mình như vậy.

Cô có lý do gì mà không cẩn thận cân nhắc Trọng Thiên Kỳ, có lẽ ở cùng anh ấy, mình sẽ thật sự quên được Cụ Duệ Tường.

Trọng Thiên Kỳ ngây ngẩn cả người, anh không biết phải làm gì? Xoay người nhìn Vương Thiến Như đang khóc, cho là Cụ Duệ Tường lại ức hiếp cô, “Có phải Cụ Duệ Tường lại bắt nạt em không, để anh thay em đi dạy dỗ anh ta”.

“Chúng ta ở cùng một chỗ đi!” Vương Thiến Như đỏ mặt, lời như thế mà để nữ sinh mở miệng, quả thật có chút xấu hổ.

“Hả...” Trọng Thiên Kỳ ngẩn người, không thể tưởng tượng nổi, giọng nói lại hơi run rẩy, “Em... em... nói cái gì?”.

Đột nhiên, nhìn bộ dạng ngây ngôc của Trọng Thiên Kỳ khiến Vương Thiến Như nín khóc mà cười, “Em biết là rất không công bằng với anh, anh cũng biết trong lòng em có Cụ Duệ Tường, em sẽ cố gắng quên anh ta, nếu như anh không để ý...”.

“Không để ý, không để ý...” Trọng Thiên Kỳ sướng đến phát điên rồi, anh không ngờ Vương Thiến Như sẽ ưng thuận, kích động đến nỗi không nói nên lời, “Anh giúp em, để em quên đi Cụ Duệ Tường, trong lòng hoàn toàn hoàn toàn chỉ có anh, anh sẽ không làm cho em đau lòng, càng không làm em khóc, sẽ yêu em thật nhiều, bảo vệ em”.

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, không ngờ cũng có người thật lòng với mình đến thế, cô cảm động rúc vào ngực anh, lảng lặng ôm anh, muốn tìm được sự an ủi trong ngực anh.

Cô đã tìm được cảng tránh gió của mình, cho nên muốn nói chào tạm biệt với Cụ Duệ Tường.

Chương 22

NGƯỜI PHỤ NỮ MẬP MẶP

Cô đã tìm được cảng tránh gió của mình, cho nên cô muốn nói lời tạm biệt với Cụ Duệ Tường.

“Cảm ơn anh!” Cô xuất phát từ nội tâm mà cảm ơn Trọng Thiên Kỳ, đều là anh khiến cô cảm thấy áp.

Vương Thiên Như đây Trọng Thiên Kỳ ra: “Chúng ta đi ăn mỳ ăn liền đi!”

Trọng Thiên Kỳ gật đầu một cái, nhìn bóng dáng Vương Thiên Như rời đi, anh mới kịp phản ứng lại, không nghĩ rằng hạnh phúc lại đến dễ dàng như vậy, anh vui mừng đến mức kêu lên: “Ya!”

Vương Thiên Như khó hiểu quay đầu nhìn Trọng Thiên Kỳ nghi ngờ: “Làm sao vậy?”

“Không... Không có chuyện gì!” Trọng Thiên Kỳ xoay xoay đầu: “Nhanh đi nấu mỳ ăn liền.”

“Vâng!” Vương Thiên Như vui vẻ đồng ý, dáng vẻ Trọng Thiên Kỳ rất đáng yêu, hoàn toàn là mẫu người cô thích.

Qua một thời gian ngắn.

“Nấu xong.” Vương Thiên Như chia mỳ ăn liền mình đã nấu xong làm hai tô bung ra, mỉm cười đặt chiến lợi phẩm lên trên bàn.

Cô là thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ đã thích va chạm với bên ngoài, có thể tự làm được những món ăn đơn giản, nếu không sẽ chết đói.

Trọng Thiên Kỳ đưa tay đỡ lấy tô mỳ, không thể chờ đợi mà húp ngay.

“Này này... Anh muốn phỏng chết à, cẩn thận một chút.” Vương Thiên Như vội vàng ngăn lại, cả ngày nay cô không ăn cơm cũng chưa đến mức giống như quỷ chết đói đầu thai như anh.

“Đưa đũa cho anh!” Trọng Thiên Kỳ đoạt lấy chiếc đũa và muỗng canh, ném thử sợi mì, quả thật không tệ.

Vương Thiên Như đứng nhìn Trọng Thiên Kỳ, cứ muốn nghe được lời nói khen ngợi từ trong miệng của anh, nhưng Trọng Thiên Kỳ chỉ cầm cúi ăn mà không có ý kiến gì

“Này.” Cô đá đá bắp đùi Trọng Thiên Kỳ: “Quỷ chết đói nhà anh, đánh giá cho em, mỳ ăn ngon không?”

“Còn cần phải cố gắng thêm nữa.” Trọng Thiên Kỳ miễn cưỡng đánh giá cho cô, nhưng mà chiếc đũa và miệng không hề dừng lại.

Cô đoạt lấy đũa mì trong tay của Trọng Thiên Kỳ, thật là người đàn ông kỳ quặc, muốn nghe được lời nói khen ngợi lại khó khăn như vậy, chính là cùng một dạng với Cụ Duệ Tường. Mắt công làm

đồ ăn cho anh ta ăn mà giọng điệu nói chuyện lại lạnh như băng như thế khiến cô rất khó chịu.

Trọng Thiên Kỳ đoạt lại đũa mỳ trên tay của cô: “Đừng náo loạn, em nấu mì ăn rất ngon, ăn ngon vô cùng.”

“Thật không?” Bây giờ cô mới vui vẻ ngồi xuống, cũng bắt đầu ăn mỳ. Không phải cô khoe khoang, kĩ xảo nấu mỳ ăn liền của cô đã thuộc hàng tốt nhất.

Trước kia, lúc cô thường chạy đến nhà Cụ Duệ Tường, cũng sẽ nấu mỳ ăn liền cho Cụ Duệ Tường ăn, khi đó chân của anh không được tốt.

Cô thường chạy đi chăm sóc anh, từ nhỏ ăn sung mặc sướng chưa từng chăm sóc người khác, nhưng mà vì tình yêu của mình, cô đã bỏ ra rất nhiều, nhưng tại sao mà không có thu hoạch. Kết quả đợi được là nhìn thấy anh ôm người phụ nữ khác vào trong ngực.

Tại sao? Cho dù cô chờ đợi như thế nào, cố gắng ra sao, Cụ Duệ Tường cũng vẫn không yêu mình.

Đột nhiên hốc mắt cay cay, lỗ mũi nghẹn lại rất khó chịu, dường như có chất lỏng muốn rơi xuống từ vành mắt.

Trọng Thiên Kỳ lấy quả trứng từ trong chén của cô: “Cái trứng này không tệ, cho anh ăn đi!”

“Cái gì? Anh trộm trứng người ta, mau trả trứng lại cho em!” Vương Thiến Như thật vất vả mới cứng rắn đầy nước mắt trở lại, muốn gấp trứng, lại bị Trọng Thiên Kỳ cướp mất.

“Em nhường trứng cho anh ăn, dù sao em cũng mập như vậy, ăn quá nhiều thức ăn dinh dưỡng sẽ bị mập hơn.” Trọng Thiên Kỳ muốn quyết tâm lấy thêm quả trứng không chịu buông ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cô khô sờ, cô âm thầm chịu đựng, thật ra thì anh đều biết.

Vương Thiến Như không phải là người dễ nhận thua, hơn nữa phụ nữ ghét nhất bị người khác nói cô ấy mập, thật sự là Trọng Thiên Kỳ giẫm lên ranh giới cuối cùng của cô: “Đáng chết, em mập chồ nào, vóc người đẹp.”

Đúng vậy, vóc người của cô xem như không tệ, con mắt của Trọng Thiên Kỳ mọc ở nơi nào?

“Chính là mập.” Kẻ đầu sỏ Trọng Thiên Kỳ nhất định không chịu thả trứng ra.

“Đĩa bay!” Vương Thiến Như chỉ về phía cửa sổ, thửa dịp lúc Trọng Thiên Kỳ phân tâm, cắn quả trứng một cái, đắc ý nhìn Trọng Thiên Kỳ: “Em đã cắn qua, xem anh có dám ăn hay không.”

Trọng Thiên Kỳ không cam chịu yếu thế đoạt lấy quả trứng đã bị cắn qua, cắn một ngụm lớn: “Anh cứ ăn cho em xem.”

Hai người đối diện cười với nhau, sau khi ăn xong, bọn họ làm tổ trên ghế sa lon xem phim 3D.

Chỉ chốc lát, Vương Thiến Như đã ngủ thiếp đi.

Cô cũng không biết là tại sao? Xem phim lại muôn buồn ngủ.

...

Hôm sau.

Vương Thiến Như kiên quyết đi làm, cô phát hiện mình thích công việc này chứ không phải vì Cụ Duệ Tường mà đi làm, so với cả ngày không có việc gì, đi làm cũng là cách giải trí tốt.

Trọng Thiên Kỳ không thích Vương Thiến Như cứ đi làm ở tập đoàn Cụ thị, dù sao Vương Thiến Như thích Cụ Duệ Tường, hơn nữa anh rất sợ, ngày hôm qua đồng ý ở cùng với mình, chỉ là cảm xúc nhất thời của cô.

“Em có thể không cần đi làm ở công ty của Cụ Duệ Tường, nếu như em muốn đi làm, có thể đến công ty của anh, anh cung cấp tiền lương tốt hơn gấp mấy lần so với Cụ Duệ Tường.”

“Được!” Vương Thiến Như đồng ý: “Nhưng mà làm người phải có trước có sau, em làm xong tháng này, liền từ chức.”

Cô cũng không thích làm việc không có đầu không có cuối. Rõ ràng đã đáp ứng Trọng Thiên Kỳ, cô không thể tiếp xúc quá nhiều với Cụ Duệ Tường, nếu không thật rất có lỗi với Trọng Thiên Kỳ.

Trọng Thiên Kỳ không ngờ Vương Thiên Nhu sẽ đáp ứng nhanh như vậy, vui mừng ôm Vương Thiên Nhu vào trong ngực.

Vương Thiên Nhu đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, trong lòng cô vẫn không có thói quen thân mật với Trọng Thiên Kỳ như vậy, nhìn thấy ánh mắt của Trọng Thiên Kỳ thoảng hụt hẫng, cô vội giải thích: “Em sắp trễ rồi, em đi làm trước.”

“Thiên Nhu, tối ngày hôm qua cha mẹ anh biết em và anh ở chung một chỗ, bảo em đến nhà anh làm khách.” Trọng Thiên Kỳ cẩn thận đề nghị, dù sao anh và Vương Thiên Nhu mới vừa ở cùng nhau, gặp cha mẹ như thế là quá sớm.

Nhưng cha mẹ anh nhẫn mạnh cơm phải ăn lúc còn nóng thì tương đối dễ ăn, anh cũng phải hành động sớm một chút để nắm Vương Thiên Nhu trong tay thì sẽ an toàn hơn.

Vương Thiên Nhu đỏ mặt khó xử, dù sao chuyện gấp gáp gia đình Trọng Thiên Kỳ không thể quá loa: “Chuyện đó... Có thể để cho em suy nghĩ một chút không?”

“Không sao, nếu em cảm thấy quá nhanh, tối nay chúng ta sẽ bàn bạc sau đi! Em nhanh đi làm đi, tan tầm anh đến đón em.” Trọng Thiên Kỳ nhẹ nhàng hôn lên trán một cái.

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Trọng Thiên Kỳ mỉm cười nhìn theo bóng dáng của Vương Thiến Như, có thể ở chung một chỗ với người mình thích, tâm tình thật sự rất thoải mái, còn làm cho người ta hưng phấn hơn cả trúng số độc đắc.

Vương Thiến Như nhìn bốn chữ tập đoàn Cụ thị, không khỏi thở dài, hít một hơi thật sâu để cho bản thân mình hăng hái hơn, cô là ai chứ? Bản thân là người phụ nữ siêu kiên cường, nhất định có thể đổi mới.

Khiết Đan Đan vừa nhìn thấy Vương Thiến Như vào cửa, vội vàng kéo tay của cô: “Vì sao giờ em mới đến hả? Nhìn cái đồ hò ly tinh đó một chút, lại đến phòng làm việc của Tổng giám đốc rồi, cô ta thật sự xem tập đoàn Cụ thị là cái chợ rồi.”

“Được rồi, chị Đan Đan không cần nói Lý Thẩm như vậy, cô ấy đã từng cứu mạng em.” Vương Thiến Như không ngờ Lý Thẩm đã đến phòng làm việc sớm như vậy.

Tình cảm của Lý Thẩm và Cụ Duệ Tường phát triển quá nhanh, có chút mát mát nhẹ nhẹ trong lòng nhưng cô vội che giấu bằng nụ cười.

Khiết Đan Đan nhìn vẻ mặt của Vương Thiến Như, càng lúc càng có cái gì đó không đúng: “Này, các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Thiến Như đành kể cho Khiết Đan Đan nghe chuyện xảy ra giữa họ, rốt cuộc Khiết Đan Đan cũng hiểu nhưng mà cô không cảm thấy Lý Thẩm kia lại tốt bụng như vậy. Trong lúc Khiết

Đan Đan còn buồn bực, đã nhìn thấy Vương Thiên Như đi vào phòng làm việc.

Chương 23

HAI NGƯỜI Ở CHUNG MỘT CHỖ

Đôi mắt sắc bén của Ngải Lợi nhìn bóng dáng Vương Thiến Như ở cửa, nhớ tới sự sỉ nhục trong bữa tiệc ngày hôm đó, “Tiểu thư Lý Thấm, lắc tay của cô thật là đẹp, hình như là số lượng có hạn, không nghĩ đến tổng giám đốc đối với cô thật tốt.”

Lý Thấm nhìn lắc tay của mình, hôm qua phải nài nỉ để Cụ Duệ Tường mua giúp mình, bây giờ nghe người khác khen như thế, nên mỉm cười dối trá, “Đúng vậy, anh Duệ Tường và tôi là thanh mai trúc mã, khi còn bé anh ấy cũng chăm sóc tôi, mua cho tôi lắc tay là chuyện rất bình thường, thấy đẹp không?”

“Hừ, đồ giả tạo!” Khiết Đan Đan nói xong liền bỏ đi.

“Thật đẹp!” Ngải Lợi cầm tay trắng nõn của Lý Thấm, vẫn không quên nịnh hót, “Thật là xinh đẹp, đeo trên tay tiểu thư Lý Thấm xinh đẹp thật là xứng, lắc tay đắt tiền như vậy, cũng chỉ có đại tiểu thư Lý Thấm đeo mới thích hợp, không giống những người khác, rõ ràng chỉ là cô bé lợ lem, còn luôn muốn làm đại tiểu thư, thật là quá buồn cười.”

Vương Thiến Như cúi đầu nhìn trang phục trên người, không khỏi cười lạnh, trang phục trên người nhìn thì như bình thường nhưng đều là hàng xa xỉ, số lượng có hạn, bởi vì cô không thích quá sang trọng, cho nên người không biết hàng thì tự nhiên sẽ không nhìn ra được, giá của mỗi bộ trang phục đều hơn mười vạn đồng.

Cô cũng không để ý tới đám người Ngải Lợi, đều là người dối trá.

Khiết Đan Đan kích động đi đến, “Các người nói gì? Ai là cô bé lọ lem?”

Ngải Lợi đi tới, nhìn Vương Thiến Như, rồi nhìn Khiết Đan Đan, “Phòng làm việc của Tổng giám đốc bị cô ta độc chiếm, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, còn cần tôi nói nữa sao?”

“Cô là chó mắt mù, nếu Vương Thiến Như là cô bé lọ lem, cô cũng không phải là người.” Khiết Đan Đan cũng không phải là người dễ bắt nạt, không có ngày ngốc để cho Ngải Lợi mắng chửi.

“Cô mới không phải người, Vương Thiến Như chính là cô bé lọ lem, ngày ngày mặc quần jean áo trắng, giống như dân chạy nạn, dựa vào cái gì vây quanh tổng giám đốc.” Ngải Lợi khinh thường nhìn Vương Thiến Như, ở văn phòng mọi người ăn mặc trang điểm xinh đẹp, chỉ có Vương Thiến Như thích mặc quần jean.

Vương Thiến Như hoàn toàn im lặng, nhìn cô ta chằm chằm, Khiết Đan Đan nói không sai, thật là chó mắt mù, không muốn nói quá nhiều với người ngu ngốc đó “Chị Đan Đan, chúng ta đi làm!”

“Thế nào? Biết mình thấp kém, cảm thấy ngượng ngùng sao?” Ngải Lợi nhìn thấy Vương Thiến Như như thế lại càng nhân cơ hội đả kích cô.

Lúc ở bữa tiệc không phải là miệng mồm lanh lợi sao, bây giờ lại giả bộ đáng thương, cô gái này có nhiều tính toán thật.

Vương Thiến Như vốn không muốn so đo cùng Ngải Lợi, không nghĩ đến Ngải Lợi lại là người gây sự, muốn nói rõ chuyện.

Khiết Đan Đan giành nói trước: “Ngải Lợi, đúng là cô không có mắt, nhìn cho rõ.” Cô kéo Vương Thiến Như đứng ở trước mặt Ngải Lợi, “Vương Thiến Như là thiên kim của người giàu nhất nước Mỹ, hơn nữa trang phục trên người cô ấy, cho dù chỉ là nút áo cũng có thể để cho cô đi làm chăm chỉ mấy tháng, thật là người có trí nhớ tồi.”

Những lời này khiến cho mọi người trong văn phòng tò mò, Vương Thiến Như không nghĩ đến việc mình cố che giấu thân phận lại bị Khiết Đan Đan làm lộ ra.

Cô bất mãn nhìn chăm chăm Khiết Đan Đan, mà như thế cũng tốt, tránh để Ngải Lợi ngày ngày tìm mình gây phiền toái.

“Ha ha...” Ngải Lợi không tin, nghĩ Khiết Đan Đan thẹn quá hóa giận nên bịa ra chuyện thiên kim của nhà giàu nhất, trang web có thể tra ra được mà “Thật ra là cô đang nói láo phải không?”

Phòng làm việc có người đã nhanh tay truy cập vào mạng internet, trợn to hai mắt, nhìn máy vi tính một chút rồi nhìn về Vương Thiến Như, “Cô... chính là đại tiểu thư tập đoàn Vương thị.”

Mọi người khiếp sợ nhìn Vương Thiến Như, đường đường là thiên kim nhà giàu nhất, cũng là người thừa kế tập đoàn lớn nhất - Vương thị, lại đến tập đoàn Cụ thi làm một nhân viên nhỏ.

Khiết Đan Đan nhìn khuôn mặt biến sắc của Ngải Lợi khiến tâm tình vô cùng thoái mái, chính vì cô muốn ra oai phủ đầu Ngải Lợi.

Vương Thiến Như biết thân phận của mình bị vạch trần, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không có quan hệ gì, dù sao hơn nửa tháng nữa cô sẽ phải rời khỏi tập đoàn Cụ thi.

Lý Thấm khiếp sợ không thôi, lại có thể không nhìn ra Vương Thiến Như nhiều tiền như vậy, tiền của tập đoàn Vương thị, tùy tiện rơi ra một chút là có thể tạo thành một vùng biển.

Cô lấy lại tinh thần, nhiệt tình chào hỏi, “Tiểu thư Thiến Như!”

Vương Thiến Như nhìn thấy Lý Thấm, đang nhìn vết sẹo trên mặt cô, trong lòng rất áy náy, “Lý Thấm, ngày đó, thực sự cảm ơn cô.”

“Không có gì, tôi có thể gọi Thiến Như sao?” Lý Thấm vui vẻ nói chuyện.

“Đã nhiên có thể”, Vương Thiến Như lúng túng cười, tên gọi là gì cô cũng không quan tâm.

Ngải Lợi nhìn Vương Thiến Như, không thể nào tin nổi Vương Thiến Như là đại tiểu thư, nhưng trên người cô không nhìn ra một

chút bóng dáng của đại thiên kim, cô vô lực ngồi trên đất tự trách bản thân tự bê đá đập chân mình.

Cửa được mở ra, Cụ Duệ Tường âm trầm đứng ở cửa, không nóng không lạnh nói: “Các người đến đây để làm việc hay là nói chuyện phiếm.”

Người trong văn phòng đều bị hù sợ vội vàng trở lại công việc của mình.

Lý Thấm nhìn thấy Cụ Duệ Tường, vui mừng gọi, “Anh Duệ Tường.” Đi theo Cụ Duệ Tường vào phòng làm việc.

Ánh mắt Cụ Duệ Tường liếc nhìn Vương Thiến Như, không nói gì, xoay người đóng cửa lại.

Ánh mắt Vương Thiến Như ảm đạm, trong lòng cô đang chờ mong cái gì, cô có thể mong đợi cái gì? Dù sao ở đây cũng không bao lâu nữa, cô sẽ phải rời khỏi đây, sẽ cố gắng quên Cụ Duệ Tường, quên tình yêu đối với Cụ Duệ Tường.

...

Mấy ngày trôi qua, cô đều không nói chuyện với Cụ Duệ Tường, bởi vì Lý Thấm vây quanh Cụ Duệ Tường, muốn nói chuyện cũng không có cơ hội.

Như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể để cho tâm mình bình tĩnh một chút, đợi đến lúc muốn rời khỏi, cũng sẽ không quá đau khổ.

Buổi trưa, Trọng Thiên Kỳ muốn cùng ăn cơm ở chỗ gần công ty.

“Thật ra anh không cần chạy đến, em ở lại công ty tùy tiện ăn chút gì là được rồi.” Vương Thiến Như nhìn ánh mặt trời chói chang giữa trưa, hơn nữa Trọng Thiên Kỳ không có việc gì làm thật sao?

Cô nhìn thấy Cụ Duệ Tường mỗi ngày đều nhiều việc.

“Đồ ăn ở công ty làm gì có dinh dưỡng, mau ném thử một chút, đây là thức ăn mẹ anh làm.” Hai mắt Trọng Thiên Kỳ mong đợi, nhìn chăm chăm Vương Thiến Như.

Thật sự không chịu nổi Trọng Thiên Kỳ trước mắt, gấp trưng sốt cà chua lên, “Thật sự rất tuyệt, ăn ngon lắm.”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Trọng Thiên Kỳ mỉm cười, cúi đầu ăn thức ăn của mình.

Hai người cùng ăn, Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như nghiêm túc ăn cơm, không nhịn được muốn trêu chọc cô nên nén gấp cắn tây cho cô.

Vương Thiến Như nhìn thấy trong chén có thêm cắn tây, nhìn chăm chăm Trọng Thiên Kỳ.

Anh thật là ngây thơ!

Cô lấy hết cần tây ra, cúi đầu ăn cơm, bỗng ở giữa chén cơm lại thêm cần tây, cũng không chịu nổi hành động ngây thơ của Trọng Thiên Kỳ, “Trọng Thiên Kỳ, không muốn sống sao?”

Trọng Thiên Kỳ thú vị nhún vai một cái, đôi mắt không ngừng phóng điện nhìn Vương Thiến Như.

“Anh không cần bỏ cần tây vào trong chén của em.” Vương Thiến Như lạnh nhạt nói, chẳng thèm ngó tới đôi mắt đang phóng điện về phía mình.

Lúc hai người liếc mắt, Cụ Duệ Tường và Lý Thẩm xuất hiện phía sau bọn họ.

Cụ Duệ Tường nhìn chằm chằm hai người bọn họ, trong mắt anh thấy bọn họ đang có tình yêu cuồng nhiệt, tan việc cũng không thấy bóng dáng Vương Thiến Như đâu, thì ra là đến gấp Trọng Thiên Kỳ.

Trong lòng mơ hồ bất mãn, cô ấy và mình đã phát sinh quan hệ, sao lại không chút kiêng kỵ ở chung một chỗ với người đàn ông khác như vậy, đến cùng thì Vương Thiến Như nghĩ như thế nào.

Lý Thẩm thu hết ánh mắt của Cụ Duệ Tường vào mắt, làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tươi cười như cũ, “Thiến Như!”

Chương 24

ĐI GẶP CHA MẸ TƯƠNG LAI

Vương Thiến Như xoay người thấy vẻ mặt âm trầm của Cụ Duệ Tường và vẻ mặt đầy tươi cười của Lý Thẩm, cô chưa chuẩn bị tốt, bị nghẹn thức ăn, cổ họng khó chịu phát ra tiếng “Khụ khụ...”

Trọng Thiên Kỳ lo lắng nhìn Vương Thiến Như, thấy cô ho kịch liệt như thế, vội vàng hỏi: “Sao thế? Tại sao em lại không cẩn thận như thế?”

“Khụ khụ...” Vương Thiến Như khó chịu, ho đến nước mắt cũng chảy ra: “Em không sao.”

Cô cầm lấy cốc nước uống hết mới thoái mái hơn.

Lý Thẩm lo lắng hỏi: “Thiến Như, thật xin lỗi, tôi nhìn thấy cô rất vui nên mới gọi, làm cô bị nghẹn sao?”

Vương Thiến Như chỉ có thể xấu hổ lắc đầu: “Không liên quan đến cô, là do bản thân tôi quá ngu ngốc thôi.”

“Thẩm Nhi, chúng ta đi thôi! Anh đói bụng rồi.” Cụ Duệ Tường cố ý đưa tay ôm lấy Lý Thẩm, anh ta cũng không biết việc mình làm có ý gì, chỉ là không khống chế được bản thân thôi.

Lý Thẩm ngăn người rồi lập tức khôi phục lại, như chim nhỏ nép vào người Cụ Duệ Tường: “Vâng, Thiến Như, bọn tôi đi ăn

cơm nhé.”

Vương Thiến Như giả bộ mỉm cười, cô ảm đạm nhìn bóng bọn họ rời đi, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Trọng Thiên Kỳ đau lòng nhìn Vương Thiến Như, người sáng suốt đều biết Cụ Duệ Tường đang có ý, anh thật muốn thu thập Cụ Duệ Tường một trận, nhưng vẫn nhịn xuống.

“Thiến Như...”

Bỗng nhiên Vương Thiến Như ngẩng mạnh đầu lên. “Thiên Kỳ, bác trai và bác gái bảo em đến nhà anh sao? Được rồi, buổi tối em sẽ đến gặp bác trai và bác gái.”

Cô có ý nói lớn muôn để Cụ Duệ Tường nghe được, có điều cô lại tự giễu, từ trước đến nay Cụ Duệ Tường chưa từng để ý đến việc của mình, anh ta sẽ để ý đến chuyện mình gặp cha mẹ người khác sao?

Trọng Thiên Kỳ ngẩn người, nghe thấy Vương Thiến Như chấp nhận, trên mặt tràn ngập vui vẻ: “Được thôi! Cha mẹ anh biết em tới, nhất định sẽ rất vui!”

Vương Thiến Như cười khổ: “Anh đợi em với!”

Trọng Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn Vương Thiến Thư chạy đến bên cạnh Cụ Duệ Tường.

“Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ buổi chiều, tôi muốn đi chào cha mẹ tương lai.”

Mấy ngày trôi qua, Vương Thiến Như mới nói chuyện với Cụ Duệ Tường, lại là những lời này, ngày đó vẫn còn vướng mắc trong tâm trí của bọn họ.

Cụ Duệ Tường ngẩng đầu nhìn Vương Thiến Như, vẻ mặt u ám khủng bố, làm như vậy là muốn ra oai với mình sao?

Cô ấy đang trả thù mình sao? Được, cô thành công rồi, cũng thành công chọc giận anh rồi.

Anh cầm chiếc đũa, rắc một tiếng gãy thành hai nửa, Lý Thấm nắm tay của Cụ Duệ Tường, giải vây nói: “Anh Duệ Tường, Thiến Như muốn đi gặp cha mẹ bạn trai, lần đầu tiên vô cùng quan trọng, anh cho cô ấy nghỉ nửa ngày đi.”

Lý Thấm cố ý đặc biệt nhấn mạnh đoạn ‘gặp cha mẹ bạn trai’, nhìn khuôn mặt tức giận của Cụ Duệ Tường, ngầm sảng khoái trong lòng. “Thiến Như, tổng giám đốc của cô đã ngầm cho phép rồi, còn không mau cảm ơn tổng giám đốc đi!”

“À..!” Vương Thiến Như nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường. “Cảm ơn tổng giám đốc.”

Cô xoay người rời đi, đúng vậy, bọn họ càng đi càng xa, sẽ không cùng xuất hiện nữa, bọn họ vốn đã là hai người thảng song song, thời điểm rung động kia chỉ là chạm mặt khi cùng xuất phát thôi.

Khi đến lúc, bọn họ vẫn cần phải trở về khu vực riêng của mình.

Tại sao? Trái tim vẫn đau như thế, khuấy đảo khiến cô sống không bằng chết!

Trọng Thiên Kỳ nhìn dáng vẻ đau lòng của Vương Thiến Như, thầm thè anh nhất định sẽ chăm sóc cô thật tốt: “Chúng ta đi thôi!”

Vương Thiến Như cắn môi, khẽ gật đầu.

Ánh mắt của Cụ Duệ Tường nhìn theo Vương Thiến Như, nói với cô những lời này, sau khi tức giận sẽ đau lòng, lúc nghĩ đến anh có khả năng mất đi Vương Thiến Như thì vô cùng đau đớn. Còn đau hơn khi mất đi Giản Nhụy Ái.

Có lẽ anh thật sự yêu cô bé không cẩn thận này rồi, chỉ là anh chưa phát hiện ra thôi.

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Vương Thiến Như theo Trọng Thiên Kỳ về nhà, nhà của Trọng Thiên Kỳ không nhỏ, cũng không tính là lớn, nhưng trang trí lại vô cùng ấm áp, vô cùng có cảm giác gia đình.

Không giống như nhà của cô, vô cùng lớn, nhưng mỗi ngày cha mẹ đều bận kiếm tiền, trong nhà vô cùng lạnh lẽo, cho nên từ nhỏ cô đã ở cùng với bà nội.

Giúp việc nhắc nhở: “Cậu chủ, ông chủ và bà chủ đã trở lại rồi.”

Vương Thiến Như nghe thấy cha mẹ Trọng trở về, trong lòng giống như đánh giặc, thấp thỏm lo lắng, lần đầu tiên đi gặp cha mẹ người khác, mặc dù đã từng gặp mặt họ, nhưng đây lại là lần đầu tiên chính thức gặp mặt nên có chút căng thẳng.

Trọng Thiên Kỳ nắm tay Vương Thiến Như: “Không cần sợ, có anh ở đây.”

“Vâng!” Vương Thiến Như khẽ gật đầu.

“Cha mẹ, không phải con đã nói với hai người rằng Thiến Như muốn tới nhà mình sao? Hai người đi đâu vậy?” Vừa xuống tầng Trọng Thiên Kỳ lập tức chất vấn.

Vương Thiến Như giữ chặt Trọng Thiên Kỳ, thấy ba Trọng mẹ Trọng vẫn còn trẻ như thế, lấy lòng gọi: “Con chào bác trai, bác gái!”

Mẹ Trọng không trả lời Trọng Thiên Kỳ, kéo Vương Thiến Như qua: “Thiến Như, con đã đến rồi, càng xinh hơn mấy hôm trước rồi, có rảnh thì thường xuyên đến tìm bác gái chơi, bác gái thường xuyên phải ở nhà một mình, vô cùng nhảm chán.”

“Vâng, được ạ!” Vương Thiến Như bị mẹ Trọng dắt đến ngồi xuống ghế sô pha.

Ba Trọng cười ha ha: “Bác gái con hơi nhiệt tình, không làm con sợ chứ!”

“Không a.” Vương Thiến Như cũng không biết nên nói chuyện với cha mẹ Trọng như thế nào, tóm lại, bọn họ nói, mình sẽ nói được, nói ít sai ít.

Trọng Thiên Kỳ nhìn cha mẹ nhiệt tình, ôm Vương Thiến Như vào trong lòng mình: “Được rồi, còn chưa qua cửa, hai người như đang thẩm vấn phạm nhân vậy, cẩn thận dọa vợ con chạy mất.”

“Phi phi... Thằng bé này thích nói điềm xấu, không phải chúng ta nhìn thấy Thiến Như, con gái nhà người ta nên rất vui sao. Thiến Như, con không biết đâu, lúc ta mang thai, đã cầu trời sẽ sinh được con gái, kết quả lại sinh con trai, đúng rồi, con muốn xem ảnh trước đây của Thiên Kỳ không?”

Mẹ Trọng nhiệt tình nói, lại nhớ tới dáng vẻ trước kia của Trọng Thiên Kỳ, lập tức mỉm cười hạnh phúc.

Vương Thiến Như vô cùng hiếu kỳ: “Bác gái, là ảnh gì vậy?”

“Đúng, vú Đồng, mang ảnh của Thiên Kỳ ra đây.”

Trọng Thiên Kỳ trực tiếp nhảy dựng lên: “Mẹ, làm sao mẹ có thể mang ảnh chụp của con ra cho Thiến Như xem, không được, vú Đồng không được đi.”

Vương Thiến Như tò mò, ảnh chụp có thể khiến Trọng Thiên Kỳ che giấu như thế, nhất định là rất được: “Em muốn xem.”

Vú Đồng đi lấy ảnh chụp ra, giao cho mẹ Trọng.

Trọng Thiên Kỳ thấy hình tượng của mình sắp bị hủy, anh không ngờ mẹ lại bán đứng con trai mình: “Vương Thiến Như, anh khuyên em không nên nhìn, bên trong có ảnh anh khỏa thân, cẩn thận đau mắt hột.”

“Thiến Như, đừng nghe nó nói linh tinh, bác cho con xem ảnh, nhất định con chưa bao giờ thấy Thiên Kỳ đáng yêu như vậy.

“Mẹ!” Trọng Thiên Kỳ không kiêng nhẫn nói.

Vương Thiến Như thấy mẹ Trọng bày ảnh chụp ra, hình như lúc đó Trọng Thiên Kỳ năm tuổi, mặc quần áo con gái, biểu tình vô cùng khôi hài như thế, không nhịn được mà cười ra tiếng: “Trọng Thiên Kỳ, nhìn anh buồn cười quá.”

Mặt Trọng Thiên Kỳ bắt đầu tái xanh, vội vàng cầm lấy tấm ảnh: “Mẹ!”

“Ha ha, ta không cho Thiến Như xem nữa là được, Thiến Như có cảm thấy trước đây Thiên Kỳ vô cùng đáng yêu không?” Mẹ Trọng xem ảnh chụp một lần sẽ cười một lần.

“Xì” Vương Thiến Như không nhịn được lại cười ra tiếng, không quan tâm đến vấn đề lễ phép, trước đây Trọng Thiên Kỳ rất đáng yêu, nhưng mà đáng yêu quá mức, làm cô cười đến đau cả miệng, nước mắt cũng chảy ra rồi.

Chương 25

BỊ NGƯỜI LỢI DỤNG

“Thiên Kỳ, thực ra lúc anh mặc quần áo con gái rất xinh đẹp.”

“Vương Thiên Như, em câm miệng cho anh.”

Mẹ Trọng cười nói: “Đúng vậy, Thiên Như nói rất đúng, Thiên Kỳ nhà chúng ta mặc quần áo con gái thật sự rất đẹp, chỉ tiếc lúc sinh ra lại là con trai, thật sự là lãng phí tài nguyên.”

Vương Thiên Như không ngờ cha mẹ Trọng Thiên Kỳ lại dễ nói chuyện như vậy, lúc đầu mất tự nhiên, từ từ cũng không còn nữa.

Cơm nước xong xuôi thì cũng đã trễ rồi, trời cũng bắt đầu mưa.

Mẹ Trọng nhìn đồng hồ rồi nói: “Thiên Như, con đừng về, trời mưa lớn như vậy cũng không thể về được, ở đây ngủ sẽ tốt hơn.”

“Đúng đấy, trong nhà nhiều phòng, bác trai bảo vú Đồng thu xếp phòng cho con.”

Vương Thiên Như cảm thấy rất ngại nhưng cũng không từ chối được nên chỉ có thể gật gật đầu.

Trọng Thiên Kỳ vui mừng ôm cô, cô có thể ở lại thì người vui vẻ nhất chính là anh rồi.

Mẹ Trọng mỉm cười nhìn Trọng Thiên Kỳ, thực ra là cô ý muốn tạo không gian cho thanh niên bọn họ, bà cũng không phải thiên binh không hiểu chuyện gì.

Lúc nửa đêm, Vương Thiên Như cảm thấy cô đã quen giường nhưng lại ngủ không được, cô đứng dậy muốn đi ra ngoài, lúc đến chỗ rẽ thì bỗng nhiên nghe giọng phụ nữ.

“Ông nói xem mình giữ Thiên Như lại nhà mình thì có thể tăng tình cảm của nó với Thiên Kỳ không.”

“Dù sao, ngày mai bà thêm chút sức để giữ Thiên Như lại nhà mình, hai đứa trẻ phải ở cùng một chỗ thì tình cảm mới thêm sâu sắc, tập đoàn Vương thị đồng ý cho Thiên Như kết hôn cùng Thiên Kỳ, đến lúc đó công ty chúng ta phát triển càng tốt.”

Ba Trọng mang theo tính toán, ông ta đã muốn lợi dụng thế lực trong nhà Vương Thiên Như để mở rộng thực lực bản thân.

“Ông đấy, cả ngày nghĩ đến công ty, ngay cả hạnh phúc của con trai cũng dùng để lợi dụng.”

“Tôi muốn kinh doanh công ty thật tốt, nếu không thì bà cùng Thiên Kỳ ăn cái gì, nhanh đi ngủ đi, ngày mai bà phải chăm sóc thiên kim tiểu thư thật tốt đấy.”

Vương Thiến Như nghe đồi thoại của bọn họ xong thì kinh ngạc đến ngây người, hóa ra bọn họ giữ cô lại nhà là muốn lợi dụng cô, từ nhỏ đến lớn có quá nhiều người nhìn trúng tiền bạc trong nhà cô nên mới muốn làm bạn với cô.

Cha cô đã từng nói, thân là con của Vương thi, từ nhỏ đến lớn phải biết nhìn người, người kia là thành tâm thành ý làm bạn với con hay lại ham tiền tài của con.

Đây đúng là vấn đề khó phân biệt nhất, cũng là vấn đề cô muốn học nhất.

Từ trước đến nay vốn không có ai thành tâm thành ý đồi với cô, không ngờ Trọng Thiên Kỳ cũng như vậy, cô cho rằng Trọng Thiên Kỳ thiệt tình muốn làm bạn với cô.

Thật sự là cô quá u mê, từ trước đến nay không có người muốn làm bạn với mình, tại sao lại vẫn không hiểu chuyện như vậy?

Cô không muốn ở nơi này, cảm thấy ở chỗ này thêm một giây thì lòng sẽ đau thêm một chút.

Vương Thiến Như lén lút chạy trở về phòng, bắt đầu thay áo ngủ ra, cầm lấy điện thoại di động xong thì lập tức chạy về nhà, buổi tối khuya nên người hầu nhà họ Trọng đều đang ngủ, không chú ý đến cô.

Cô không dám thả lỏng, co cẳng chạy thẳng tới cổng...

Chạy ra ngoài vô cùng thuận lợi, dù sao người trong cửa biết Vương Thiến Như là khách của nhà họ Trọng nên cũng không dám chặc lại.

Vương Thiến Như gọi xe trở về, không chào mà đi như vậy thì Trọng Thiên Kỳ có thể lo lắng hay không nhưng khi nghĩ đến nhà bọn họ đều đang lợi dụng cô, chỉ nhìn vào tiền bạc của cô thì một chút xấu hổ ân hận trong lòng cũng phiêu tán theo gió.

Lúc xe đến cửa nhà, xuyên qua ngoài cửa xe thì thấy có bóng dáng liêu xiêu đang dựa vào cạnh cửa.

Cô đi đến thì nhìn thấy người Cụ Duệ Tường đầy mùi rượu, đứng dưới ánh đèn.

Cụ Duệ Tường, sao anh lại ở chỗ này?

Không phải là nêđi theo Lý Thấm ung dung vui vẻ, chẳng lẽ anh biết thái độ của nhà họ Trọng đối với cô nêđi muốn tới chế giễu.

Vương Thiến Như nghĩ đến Cụ Duệ Tường lạnh lùng với mình, trong lòng cảm thấy tức giận, xoay người muôn rời đi.

Cụ Duệ Tường nổi giận trùng mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt mười phần không vui. Mình đang đợi cô đến tối muộn, cô gặp mình lại coi như không thấy, lại muôn rời đi.

Chẳng lẽ lòng Vương Thiến Như thật sự thay đổi, có điều đây không phải là kết quả anh muôn, lại cảm thấy khó chịu.

Xem ra anh thật sự trúng độc, trúng độc của Vương Thiến Nhu.

“Không được đi!” Cụ Duệ Tường trầm giọng ra lệnh, “Vì sao lại về trễ như vậy?”

Nói xong thì tiến lên bắt lấy Vương Thiến Nhu, không cho cô cơ hội chạy trốn.

Vương Thiến Nhu ngửi thấy người anh đầy mùi rượu, rốt cuộc người đàn ông này uống bao nhiêu rượu đây?

“Hình như việc tôi trở về lúc nào không liên quan tới anh thì phải.” Cô muốn tránh sự trói buộc của Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường kinh ngạc, Vương Thiến Nhu thật sự thay đổi, trước kia đi theo sau mông anh, sẽ không cãi lời anh, bây giờ có thể chống đối anh như thế

Anh tức giận gào thét lớn: “Vương Thiến Nhu, em nói chuyện phải có gai như vậy sao.”

“Nếu anh không muốn nghe thì đừng tới tìm tôi nữa.” Vương Thiến Nhu lạnh lùng nói, rõ ràng là người đó có bạn gái, uống rượu lại tìm cô, anh có ý gì.

“Vương Thiến Nhu!”

“Anh vẫn nên trở về đi! Tôi mệt, muốn đi ngủ.”

Cụ Duệ Tường giữ chặt Vương Thiến Như đang muốn rời đi, kéo cô vào lòng ngực mình: “Vương Thiến Như, em không thể ở cùng một chỗ với Trọng Thiên Kỳ, nghe rõ chưa!”

Vương Thiến Như bị anh hét lên như vậy thì cả khuôn mặt mỉm cười lạnh lùng, ánh mắt đầy bất đắc dĩ, “Tại sao tôi phải nghe anh nói, tôi ở cùng một chỗ với ai là tự do của tôi, anh cũng không phải là người nào của tôi thì dựa vào cái gì mà quản tôi chứ?”

Cụ Duệ Tường gắt gao nhìn cô chằm chằm, Vương Thiến Như thật sự là muốn đập gãy lên anh: “Tôi là bạn của Đơn Triết Hạo, em là người nhà của Đơn Triết Hạo, tôi không có lý do gì mặc kệ em cả.”

“Ha ha... Cụ Duệ Tường, anh không phát hiện lý do của anh quá vớ vẩn sao? Không phải anh muốn đuổi tôi đi, không cho tôi ở lại bên cạnh anh sao, bây giờ tôi như anh mong muốn, không đến phiền anh nữa, không phải anh nên vui vẻ sao? Có phải anh nên đốt pháo chúc mừng rồi hay không.”

Vương Thiến Như biết Cụ Duệ Tường nói không thích cô làm phiền, cô đều rõ ràng, bây giờ cô rời đi thì Cụ Duệ Tường nên vui mừng mới đúng, anh uống say lại tìm đến cô là có ý gì?

“Vương... Thiến... Như...” Cụ Duệ Tường nắm chặt nắm đấm, ánh mắt tuôn ra tia máu.

“Hét cái gì mà hét, tôi nói sai sao?” Vương Thiến Như hờ lạnh, liều mạng cắn môi, không cho nước mắt của cô rơi xuống, bởi vì cô biết nước mắt rơi xuống thì trận chiến này sẽ thua.

Đôi mắt Cụ Duệ Tường trọn to, mạnh mẽ ôm cô từ phía sau, hạ cằm xuống bờ vai đep.

Vương Thiến Như dừng lại vài giây, muốn tránh cái ôm của anh, thực ra cô đã ra sức kiềm chế bản thân đừng nhớ cái ôm này.

Tại sao đột nhiên Cụ Duệ Tường phải làm như thế?

“Buông tay, anh mau buông tôi ra.”

“Thiến Như, anh yêu em, trước kia anh tưởng rằng mình thích Giản Nhụy Ái, nhưng thấy em ở cùng một chỗ với Trọng Thiên Kỳ thì anh mới hiểu được, thật ra anh yêu em, chỉ là anh không dám thừa nhận thôi.”

Lời Cụ Duệ Tường vừa nói, thấy Vương Thiến Như đồng ý đi đến nhà Trọng Thiên Kỳ thì trong lòng anh vô cùng khó chịu nên mới lựa chọn uống rượu, để mượn rượu tiêu sầu.

Không ngờ chưa tiêu được sầu mà bóng dáng Vương Thiến Như càng ngày càng rõ ràng.

Vương Thiến Như chợt ngẩn ra, nước mắt rơi xuống, vì muốn nghe những lời này, cô phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực và cố gắng, bao nhiêu vất vả.

Chờ lâu như vậy, lúc cô đồng ý ở cùng một chỗ với người khác thì Cụ Duệ Tường mới nói với cô như vậy, anh chơi đùa cô sao?

Chương 26

GỎ CHO ANH

Năm đâm mềm mại của cô đánh vào lồng ngực cường tráng của Cụ Duệ Tường, “Làm sao anh có thể như thế? Thích cũng là anh nói, không thích cũng là anh nói, tôi chỉ là một món đồ chơi của anh thôi sao? Mặc cho anh định đoạt à?”

Vương Thiến Như mang hết những đau đớn và không hài lòng trong trái tim hét ra ngoài một cách thoái mái.

Cụ Duệ Tường để mặc cho Vương Thiến Như đánh, dứt khoát siết chặt cánh tay mình, dung nạp thân thể gầy gò của Vương Thiến Như vào lòng mình: “Thật xin lỗi, trước kia là lỗi của anh, là anh không nghĩ đến cảm nhận của em, anh sửa, anh nhất định sẽ sửa, cho nên đừng rời khỏi anh, có được không?”

Thân thể Vương Thiến Như chấn động, nếu như trước kia anh nói những lời này, cô sẽ cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Trái tim đã bị anh đả thương rất nặng, còn có thể khép lại sao?

Cô chỉ có thể ngơ ngác núp ở trong ngực Cụ Duệ Tường, nước mắt rơi vào lồng ngực anh, thấm ướt quần áo của anh, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tổng giám đốc, anh say rồi nên nói xằng nói bậy, anh cứ về nhà trước đi, chờ anh tỉnh rượu chúng ta lại nói chuyện.”

“Anh không uống rượu, anh rất tỉnh.” Cụ Duệ Tường ôm cô càng chặt hơn, chính là không muốn buông cô ra.

“Được, lúc trước anh hùng hồn nói với tôi là anh sẽ không thích tôi, hiện tại anh lại nói là anh thích tôi, Cụ Duệ Tường, anh muốn tôi tin anh như thế nào đây? Có phải là anh uống rượu nói xằng nói bậy hay không.” Bây giờ Vương Thiến Như cũng không có hơi sức để Cụ Duệ Tường làm cô bị thương, nếu như lại bị thương, cô thật không có dũng khí mà tiếp tục kiên cường nữa.

“Anh đã nói xin lỗi, cũng biết mình có lỗi, tại sao em không cho anh cơ hội? Chẳng lẽ em thật sự thích Trọng Thiên Kỳ?” Cụ Duệ Tường nắm tay Vương Thiến Như rống to.

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường, trên mặt xuất hiện nụ cười thê lương: “Thì ra là anh quan tâm cái này, có phải cảm giác món đồ chơi của mình bị cướp đi, cho nên trong lòng cảm thấy không thoải mái hay không.”

Cụ Duệ Tường sợ hãi, anh thật sự không nghĩ đến Vương Thiến Như sẽ nghĩ như thế, “Anh...”

“Anh không cần nói nữa, tôi sẽ không tin anh đâu, mặc kệ trước kia hay là bây giờ, tôi đều biết trong lòng anh chỉ có Giản Nhụy Ái, anh không quên được cô ấy, cho nên tìm bạn gái, tất cả đều phải giống như cô ấy vậy.”

Vương Thiến Như nhìn Cụ Duệ Tường xoay người rời đi, nước mắt rơi xuống đầy mặt, thì ra trái tim vẫn còn đau như vậy!

Cô cũng biết Cụ Duệ Tường không thể nào vứt bỏ Giản Nhụy Ái, coi như mình cố gắng cũng không có tác dụng gì.

Vĩnh viễn không có cách nào chiến thắng người trong lòng anh.

Cụ Duệ Tường nhìn theo bóng dáng Vương Thiến Như rời đi, thét to: “Vương Thiến Như, em đứng lại đó cho anh.”

Cô trực tiếp đóng cửa lại, chia cách cô và Cụ Duệ Tường ở hai bên cánh cửa.

Không nghĩ đến Vương Thiến Như sẽ làm như vậy, chặn mình ở ngoài cửa, anh dùng giọng điệu chuyên chế ra lệnh: “Vương Thiến Như, em mở cửa ra.”

Vương Thiến Như chạy đến ngồi ở cạnh cửa, “Cụ Duệ Tường, đừng dây dưa với tôi... tôi đã nghe lời của anh, thử quên tình cảm tôi dành cho anh đi, tôi đang cố gắng thực hiện, tại sao anh lại đến quầy rầy tôi? Anh mau đi đi.”

Cụ Duệ Tường tự mình gieo quả xấu, sẽ phải tự gánh chịu, sớm biết đã không nói những lời tuyệt tình như vậy, ít nhất hôm nay sẽ ít đau một chút.

Anh dùng lực gõ cửa, “Vương Thiến Như, anh biết rõ sai lầm của mình rồi, em cho anh cơ hội đèn bù, để cho anh ở bên cạnh em.”

“Đi đi, tôi không tin tưởng anh, nếu như anh muốn tốt cho tôi, thì rời khỏi đây đi.” Vương Thiến Như lạnh lùng nói xong, nước mắt giống như thác lũ, từng giọt chảy dài trên mặt.

Cô nắm ngực thật chặt, thì ra đau làm cho người ta không thể hô hấp được.

Nửa đêm, giọng nói của Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như quấy rầy người cách vách, bọn họ ra quát: “Người trẻ tuổi, nếu như cãi nhau về chuyện tình cảm thì vào trong nhà nói chuyện, đừng ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi.”

Cụ Duệ Tường lạnh lùng nhìn người vừa nói khiến người đó sợ đến không biết phải làm sao đành đóng cửa lại, không dám có ý kiến với bọn họ nữa.

Ôn ào như thế, anh cũng đã tinh không ít, ổn định tâm trạng rồi nói: “Thiến Như, điều anh nói đều từ tận đáy lòng, nếu như em tha thứ cho anh, trưa mai anh sẽ chờ em ở sân thượng công ty, cho đến khi em đến gặp anh mới thôi.”

Anh xoay người rời đi, xem ra cần phải có thời gian để cho bọn họ bình tĩnh lại.

Vương Thiến Như nghe tiếng bước chân, lúc mở cửa, Cụ Duệ Tường đã không còn ở đây, cô ảm đạm đóng cửa lại.

Rốt cuộc cô có nên tin Cụ Duệ Tường hay không đây, có phải anh lại đang gạt người lần nữa không, hơn nữa mình đã đồng ý với Trọng Thiên Kỳ.

Vương Thiến Nhu, mày thật sự điên rồi!

Hôm sau

Trọng Thiên Kỳ đang ở dưới lầu chờ Vương Thiến Nhu, nhìn thấy Vương Thiến Nhu đi xuống, bắt lấy tay của cô, lo lắng hỏi: “Thiến Nhu, sao em không nói một tiếng nào đã chạy về rồi? Em có biết anh và cha mẹ anh lo lắng cho em không.”

Nhớ tới cuộc đối thoại giữa cha Trọng và mẹ Trọng ngày hôm qua, cô lập tức nổi giận, hung hăng hất tay Trọng Thiên Kỳ ra, “Là lo lắng cho tôi, hay là lo lắng không thể mò được chỗ tốt trên người tôi.”

“Em nói nhảm gì vậy?” Sắc mặt Trọng Thiên Kỳ trầm xuống, kỳ quái nhìn Vương Thiến Nhu, hoàn toàn không hiểu ý tú trong lời cô nói.

“Hừ!” Vương Thiến Nhu cười lạnh, “Trọng Thiên Kỳ, anh không cần gạt tôi, ba anh đồng ý để anh theo đuổi tôi, không phải vì muốn hợp tác với tập đoàn Vương Thị của nhà tôi sao, tôi hôm qua cha mẹ anh nói chuyện, tôi đều nghe được, anh còn lừa tôi đến lúc nào đây?”

Trọng Thiên Kỳ biết Vương Thiến Nhu hiểu lầm mình, thật là trãm miệng cũng không thể bào chữa được: “Thiến Nhu, em nghe anh giải thích, anh thật sự không có suy nghĩ kia, cho dù ba anh có suy nghĩ đó, anh cũng sẽ không đồng ý làm như vậy.”

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm vào Trọng Thiên Kỳ, cô cũng biết rõ chuyện là ý của cha Trọng và mẹ Trọng, không phải ý của Trọng Thiên Kỳ, nếu không sao anh có thể toàn tâm toàn ý trả giá vì mình.

Lời nói của cha mẹ Trọng vẫn còn vang vọng bên tai cô, chẳng lẽ mình thật sự phải phụ lòng Trọng Thiên Kỳ.

Không được, Vương Thiến Như, sao mà có thể vô lương tâm như vậy?

Bỗng dung, Trọng Thiên Kỳ dắt tay cô, chạy một mạch.

“Trọng Thiên Kỳ, anh muốn làm cái gì vậy? Tôi sẽ đi làm trễ mất.” Vương Thiến Như đang không biết làm sao thì đã bị Trọng Thiên Kỳ lôi kéo đi.

Khi bọn họ chạy tới căn nhà ở bên cạnh trường thì đúng lúc đó đèn sáng lên, nhìn thấy sàn sân thể dục phủ kính cánh hoa, phía trên viết: ‘Vương Thiến Như xin em hãy gả cho anh.’

Lúc còn đang ngây ngẩn hoài nghi, trên bầu trời xuất hiện thật nhiều máy bay trực thăng, khí cầu từ trên máy bay trực thăng bay xuống, phía trên tờ giấy cũng viết: ‘Vương Thiến Như, xin em gả cho anh’.

Cầu hôn thật lãng mạn, cô cảm động nước mắt rơi vì vui mừng, cúi đầu nhìn người tạo ra lãng mạn, thấy anh quỳ một chân, tay cầm một chiếc nhẫn kim cương, chiếc chân kim cương kia thật rất đẹp, hơn nữa còn rất chói mắt.

Vương Thiến Như khiếp sợ, không biết phải làm sao, chuyện đến quá đột ngột khiến cô không có cách nào tiếp thu được.

Nhin chiếc nhẫn, chưa từng có ai tặng cho cô một chiếc nhẫn như thế.

“Thiến Như, gả cho anh, được không?” Trọng Thiên Kỳ chăm chú nhìn cô, vẻ mặt nghiêm chỉnh như vậy, có lẽ đây là chuyện nghiêm chỉnh nhất anh làm từ trước đến nay.

Anh giống như hoàng tử đang cầu hôn, nếu như người cầu hôn là Cụ Duệ Tường thì sẽ như thế nào? Lúc nhìn xuống trong đôi mắt cô mang theo rất nhiều mong đợi.

Vương Thiến Như đứng lặng ở đó rất lâu, giống như cô không nghe được tiếng cỗ vũ của người xung quanh, chỉ nghe nhịp đập trái tim mình.

Trọng Thiên Kỳ chăm chú nhìn cô, chuyên tâm nói: “Từ khi ra đời đến nay, cho đến bây giờ chưa có cô gái nào khiến cho anh động lòng, từ khi gặp em đến nay, anh đã không còn giống mình nữa.”

“Anh hiểu rõ lời nói của ba anh mang đến cho em sự bối rối, xin em cứ tin tưởng vào anh, từ đầu tới cuối người anh yêu vẫn là em, hoàn toàn không liên quan đến những thứ khác, em nhất định phải tin tưởng anh.”

“Đồng ý với anh, gả cho anh đi.”

Chương 27

CỤ DUỆ TƯỜNG QUA ĐỜI

Trọng Thiên Kỳ chăm chú nhìn cô, chuyên tâm nói: “Từ khi ra đời đến nay, cho đến bây giờ chưa có cô gái nào khiến cho anh động tâm, cho đến khi gặp em, anh đã trở nên không còn giống mình nữa.”

“Anh hiểu rõ lời nói của cha anh mang đến cho em sự bối rối, nhưng xin em phải tin tưởng anh, từ đầu tới cuối người anh yêu vẫn là em, hoàn toàn không liên quan đến những chuyện khác, em nhất định phải tin tưởng anh.”

“Đồng ý với anh, gả cho anh!”

Hốc mắt Vương Thiến Như ẩm ướt, không thể không nói, lời nói của Trọng Thiên Kỳ làm cô cảm động, nhưng lời nói cảm động không đến mức muốn kết hôn.

Tại sao khi anh một lòng một dạ thô lộ với mình, trong lòng của cô vẫn có Cụ Duệ Tường? Cô đúng không phải là cô gái tốt, vì không phụ lòng Trọng Thiên Kỳ, cô không có cách nào đồng ý lời cầu hôn của anh.

“Thiến Như?” Trọng Thiên Kỳ thấy cô không phản ứng, trong lòng có chút lo lắng, chỉ có thể khẽ gọi cô.

“Em...” Vương Thiến Như muốn nói chuyện, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

“Thật xin lỗi!” Cô nhận điện thoại, nghe được tiếng Khiết Đan Đan gấp gáp nói: “Thiến Như, cô nhanh đến bệnh viện đi, tổng giám đốc ngất xỉu, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện.”

“Âm âm...” Vương Thiến Như hoàn toàn hiểu rõ, nhó tới những lời Cụ Duệ Tường nói với mình.

Cô biết mình không thể không lo lắng cho Cụ Duệ Tường, xem ra đời này thật sự là không thoát được Cụ Duệ Tường, rốt cuộc anh đã hạ thần chú gì cho cô chứ.

“Thật xin lỗi!” Cô chỉ có thể nói lời này với Trọng Thiên Kỳ.

Vương Thiến Như biết mình thật có lỗi với Trọng Thiên Kỳ, cũng biết mình phụ lòng anh, nhưng tình yêu không thể cưỡng cầu, nếu không thương thì cũng không cần dây dưa, nếu dây dưa sẽ chỉ tốn thương lẫn nhau mà thôi.

Hốc mắt Trọng Thiên Kỳ tràn ngập nước mắt, hít một hơi sâu, không để cho nước mắt chảy ra, đây là tôn nghiêm duy nhất của đàn ông.

Anh cũng biết trong lòng cô chỉ có Cụ Duệ Tường.

Đau lòng hỏi: “Nếu như anh gặp em sớm hơn Cụ Duệ Tường... em có thể thích anh hay không?”

“Em không biết, đây là chuyện không thể xảy ra, em cũng không có câu trả lời.” Vương Thiến Như cúi đầu, hổ thẹn trả lời.

Cô không cách nào trả lời vấn đề không biết, càng không muốn lừa gạt Trọng Thiên Kỳ.

“Đồng ý với anh, nếu kiếp sau chúng ta là động vật, là cây cối, dù là không khí cũng được, hãy để cho anh tìm được em trước, làm bạn trai của em có được hay không?” Đây là thỉnh cầu cuối cùng của Trọng Thiên Kỳ.

Nếu như có kiếp sau, anh sẽ không biết Vương Thiến Như muộn như thế, sẽ biết cô sớm hơn một chút, sau đó cột chặt cô vào bên cạnh mình, để cho trong lòng, trong mắt cô đều chỉ nhìn anh.

“Được, nếu như thật sự có kiếp sau, em đồng ý với anh.” Nước mắt kìm nén không được chảy ra, trong lòng áy náy vì thiếu nợ với Trọng Thiên Kỳ mà cô không cách nào trả được.

Cô thật sự không cách nào buông Cụ Duệ Tường được cho dù đã cố gắng.

“Đi thôi, anh đưa em tới bệnh viện.” Trọng Thiên Kỳ dùng thời gian ngắn nhất khôi phục lại.

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm Trọng Thiên Kỳ, bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Hai người ở trên xe, không ai nói chuyện, cứ im lặng lái xe như vậy.

Cho đến khi đến bệnh viện, Trọng Thiên Kỳ mới phá vỡ yên tĩnh: “Anh không đi lên, tự em đi đi!”

Khiết Đan Đan không thể chờ đợi đứng ở trước cổng, nhìn thấy Vương Thiến Như, vội vàng lo lắng chạy qua: “Em làm gì vậy? Mau vào đi, tổng giám đốc cũng sắp hấp hối.”

“Cái gì?” Vương Thiến Như kinh sợ, không chờ đợi Khiết Đan lập tức chạy đi.

Ngày hôm qua Cụ Duệ Tường rất tốt, đột nhiên lại nghiêm trọng như vậy, không phải là hôm qua anh muốn thồ lộ với mình sao, tại sao anh lại lật lọng?

Trọng Thiên Kỳ nhìn bóng lưng Vương Thiến Như, cười bất đắc dĩ, gấp chuyện của Cụ Duệ Tường, Vương Thiến Như vẫn vội vàng như vậy, lấy mu bàn tay xoa xoa chớp mũi mình, lái xe rời đi.

Khiết Đan Đan đuổi theo Vương Thiến Như: “Em không cần chạy nhanh như vậy.”

Bây giờ làm sao cô có thể nghe người khác nói, trong đầu đều là Cụ Duệ Tường, không thể nào, anh sẽ không bỏ cô mà rời đi, anh nói anh yêu cô mà.

Ngải Lợi đứng khóc ở bên giường, mà người nằm bên cạnh cô, đang chùm vải trắng lạnh lẽo, mùi nước khử trùng ngập tràn cả phòng.

Vương Thiến Nhu ngây呆, nước mắt cứ lăn xuống, cô không thể tin được nắm chặt tay, đi lên phía trước, bước đi bình thường mà cảm giác gian nan đến thế, mỗi một bước đi, trái tim giống như bị cắt đi một mảng, đau đến nỗi cô không thể thở được.

“Vương Thiến Nhu!” Ngải Lợi mở miệng kêu lên.

“Không thể nào, không thể nào...” Vương Thiến Nhu làm bầm trong miệng, tay run rẩy về phía vải trắng.

Làm sao có thể, làm sao có thể, rõ ràng tối hôm qua rất tốt, bọn họ mới không gặp mấy giờ, sao Cụ Duệ Tường lại bỏ cô đi.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc... Tối hôm qua lúc lái xe, xảy ra tai nạn xe cộ.” Ngải Lợi nói không thành lời, che miệng, khóc hu hu.

Vương Thiến Nhu khiếp sợ ngồi bệt trên sàn nhà, khóc tâm tê liệt phế, tai nạn xe cộ, vậy có phải là khi mình đuổi anh đi, sau đó mới xảy ra tai nạn xe cộ không.

Vương Thiến Nhu khóc lớn lên, ôm thân thể Cụ Duệ Tường: “Em sai rồi, em biết lỗi rồi, em không nên đuổi anh đi, anh cũng sẽ không gặp phải tai nạn xe cộ, em biết em sai rồi, van cầu anh nhanh tinh lại. Cụ Duệ Tường, anh không thể có chuyện gì, không phải đã đồng ý với em rồi sao, trưa nay phải gặp nhau trên sân thượng, bây giờ lại nằm ở trên giường là có ý gì? Làm sao anh có thể tàn nhẫn với em như vậy, mỗi lần đều cho em hi vọng, rồi lại tàn nhẫn cướp hi vọng đi như vậy, chẳng lẽ anh không biết như thế khiến người khác rất đau đớn sao? Anh ngồi dậy cho em, dậy cho em...”

Vương Thiến Như khóc nức nở trước giường Cụ Duệ Tường, cô thật không hi vọng Cụ Duệ Tường gặp chuyện không may.

Khiết Đan Đan đỡ Vương Thiến Như: “Không cần phải đau lòng, người chết không thể sống lại, khóc chỉ làm hại cơ thể thôi.”

“Sẽ không, không thể...” Vương Thiến Như gầm lên: “Làm sao anh ấy có thể chết được? Đã hẹn với em buổi trưa phải gặp nhau trên sân thượng, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Cô kích động gào thét, nước miếng bắn tứ tung.

Người chung quanh nhìn thấy Vương Thiến Như kêu trời trách đất, đều có chút không đành lòng.

Khiết Đan Đan lo lắng Vương Thiến Như không chịu nổi kích thích, lại ngất xỉu đi: “Thiến Như, em không cần kích động như vậy...”

Vương Thiến Như giãy giụa thoát khỏi Khiết Đan Đan, nằm ở trên người Cụ Duệ Tường, nắm đấm mềm mại gõ lồng ngực anh.

Cô hoàn toàn hỏng mắt rồi, Cụ Duệ Tường xảy ra chuyện, còn đau lòng hơn chuyện bên cạnh anh có người phụ nữ khác.

Cô lớn tiếng khóc, khóc tâm té liệt phế: “Cụ Duệ Tường, em không cần anh chết, em không muốn anh phải chết đi, anh đừng tàn nhẫn đổi với em như vậy, biết rõ là em yêu anh, nhiều năm như vậy cũng không thay đổi, vì có thể thấy anh em vượt qua nửa vòng trái đất đến đây. Em không cho phép có chuyện, anh dậy cho em.”

Khiết Đan Đan bị lây nhiễm bởi nước mắt Vương Thiến Như, kích động nói: “Lúc xảy ra chuyện Tống giám đốc, đều gọi tên em, anh ấy nói mình có lỗi với em, trước kia làm nhiều chuyện tổn thương em như vậy, anh ấy cảm thấy rất xấu hổ, hơn nữa anh ấy cũng hối hận vì bản thân không còn cơ hội bảo vệ em nữa.”

“Tống giám đốc hi vọng em đừng trách anh ấy.”

“Em không trách anh ấy, thật sự không trách anh ấy, em chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy thật tốt, chuyện trước kia đều đi qua rồi, Cụ Duệ Tường, van cầu anh đừng bỏ em lại.”

Vương Thiến Như thật sự không thể không có Cụ Duệ Tường, anh là cột trụ tinh thần của cô, nếu như cột trụ đổ xuống, nhất định cô cũng sẽ ngã xuống.

Cô vùi người ở trong ngực Cụ Duệ Tường, đôi tay vỗ vào lồng ngực cường tráng của anh, nước mắt rơi lên vị trí trái tim anh, giống như nước mắt xuyên qua lớp quần áo, rơi xuống trái tim anh vậy.

Chương 28

ÂN ÁI Ở NƠI LÀM VIỆC

“Không cần đánh nữa, anh sẽ bị em đánh chết.” Cụ Duệ Tường mở mảnh vải trắng, ánh mắt dịu dàng nhìn Vương Thiến Như.

Thời điểm Cụ Duệ Tường giả chết đã nghe Vương Thiến Như thốt lộ mọi tâm tư trong lòng cũng biết Vương Thiến Như không quên mình, trong lòng tự nhiên rất vui.

Vương Thiến Như đang đau lòng khóc lóc, nước mắt nhạt nhòa khắp gương mặt, kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường rồi quay sang nhìn những người bên cạnh, thấy bọn họ không nhịn cười, mới bừng tỉnh hiểu ra bọn họ đang đùa mình.

Đúng là quá đáng, loại chuyện xui xéo như vậy mà mang ra đùa giỡn, cũng quá không có đạo đức.

Vương Thiến Như nổi giận dùng đòn đầy Cụ Duệ Tường ra rồi xoay người muốn ra khỏi phòng bệnh quái quỷ này

Cụ Duệ Tường nhìn thấy Vương Thiến Như muốn rời khỏi, lo lắng túm được tay của cô kéo cô áp chặt tới trong lồng ngực mình, “Anh đều nghe hết những lời trong lòng của em.”

Mọi người xem thấy bọn họ có lời muốn nói, cũng biết ý lui ra ngoài, trong mắt có chút ghen tỵ với Vương Thiến Như.

“Buông tay!”

“Vương Thiến Nhu, em không cần tránh, anh hiểu rõ em rất yêu anh và vĩnh viễn đều không lựa chọn sai, anh cũng yêu em.”

“Buông tay!” Vương Thiến Nhu kịch liệt giãy giụa, bị Cụ Duệ Tường nắm rõ tâm tư của mình như vậy khiến cô không thoái mái.

Vương Thiến Nhu cô không cần là thứ đồ để cho đàn ông trói buộc, cũng không cần giống đồ ngốc đợi đàn ông mà không có thể giới riêng của mình.

Cụ Duệ Tường ôm Vương Thiến Nhu thật chặt, “Anh biết rõ em sẽ không đến ban công, cho nên chỉ có lựa chọn phương pháp này để cho em biết anh cũng yêu em, chẳng lẽ thì không thể cho anh một cơ hội sao?”

Vương Thiến Nhu toàn thân chấn động, từ trước đến nay chưa từng thấy Cụ Duệ Tường cầu khẩn. Kể cả lúc Giản Nhụy Ái vì Đơn Triết Hạo cố ý rời đi cũng không thấy anh ấy cầu xin Giản Nhụy Ái.

Cho anh ấy cơ hội bù đắp, mình thật cho nỗi sao?

Mình thật có thể đang đánh cuộc một lần sao?

Vương Thiến Nhu lảng lăng nhìn ánh mắt của Cụ Duệ Tường, cực kỳ lâu mới tìm lại được bình tâm nằm trong ngực Cụ Duệ Tường “Anh biết không em đã chờ đợi những lời này thật nhiều năm, anh là người xấu, Đại Phôi Đản...”

“Dạ dạ, anh là người xấu, là bại hoại, về sau ở cũng sẽ không để em thương tâm, anh sẽ vĩnh viễn đều hồn ở bên cạnh em.” Cụ Duệ Tường khép chặt cánh tay, tựa cằm lên đầu Vương Thiến Nhu.

Nếu như mình còn xấu hổ không có thô lộ thì thật sự sẽ bỏ lỡ người mà mình yêu thích nhất.

Cụ Duệ Tường sẽ không hối hận, ngược lại rất may mắn!

“Anh nhất định phải làm bạn với em. Em tìm anh bốn năm, nếu như anh còn muốn chạy trốn thì em vẫn sẽ đi tìm bằng được anh... Ủm...”

Cụ Duệ Tường dùng đôi môi để ngăn những lời trách cứ của Vương Thiến Nhu. Đôi môi áp sát vào một khói, không có bất kỳ khe hở, mềm mại đầu lưỡi lẫn nhau khuấy đều, vào giờ phút này linh hồn của bọn họ là ở cùng nhau, thật chặt tương liên.

Vương Thiến Nhu bị hôn trời đất u ám, đôi tay tự nhiên vòng lên cổ Cụ Duệ Tường không có nửa điểm muốn buông ra. Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã được như ý nguyện là đuổi kịp mình bạch mã hoàng tử, mặc dù rất thua thiệt, nhưng lại sẽ không hối hận.

Vương Thiến Nhu học hôn trả, hai người đầu lưỡi đại chiến, cho đến đối phương sắp không có hô hấp, mới thả mở đối phương ra.

Cụ Duệ Tường dịu dàng nhìn Vương Thiến Nhu “anh yêu em, thật rất thích em...” rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt của nàng, hôn

lên khắp mặt Vương Thiến Như rồi ra sức găm cái cỗ trăng muốt.

Tiếng hít thở lần lượt thay đổi, Vương Thiến Như leo lên cỗ của hắn, không để cho mình thiếu oxy mà ngã xuống.

Cụ Duệ Tường đầy cô nǎm trên giường, mê mải tận hưởng mùi vị của riêng Vương Thiến Như.

Bọn họ quần lấy nhau, trong lòng yêu đẻ cho bọn họ thân thể trùng hợp, bây giờ trong lòng chỉ có lẫn nhau.

Vương Thiến Như rúc vào trong ngực Cụ Duệ Tường, cười hưng phấn “Tổng giám đốc...”

“Gọi anh là Duệ Tường!” Cụ Duệ Tường khẽ cau mày ra lệnh.

“Ai đã bắt em phải gọi anh là tổng giám đốc nhỉ?” Vương Thiến Như không quên nhạo báng.

“Anh đã nói cái gì hay sao?” Cụ Duệ Tường ngẩng đầu nhìn lại Vương Thiến Như đang nhìn chăm chăm mình, mỉm cười, bàn tay không ngừng vuốt ve da thịt cô. Từ trước đến giờ cũng không biết da dẻ Vương Thiến Như lại mềm mại như vậy, thật là vô cùng thoái mái.

“Không nên đụng em, nhột quá a!” Vương Thiến Như bị Cụ Duệ Tường trêu chọc cười ha ha, bởi vì thật sự là quá nhột.

Cụ Duệ Tường vuốt ve thân thể Vương Thiến Như mò lên trên đôi bánh bao trắng tréo, cái bánh bao kia ở trong tay biến thành ngàn vạn hình dáng.

“Buông ra, thật là đau a!”

“Em nói có còn dám nhạo báng anh nữa không?” Cụ Duệ Tường đe dọa.

Vương Thiến Như biết Cụ Duệ Tường căn bản là ác ma, vội nói xin lỗi: “Không dám, không dám...”

“Vậy chúng ta tiếp tục” Cụ Duệ Tường cùi người đè ở trên người Vương Thiến Như.

“Cái gì?” Vương Thiến Như ngăn cản Cụ Duệ Tường, mới vừa rồi mơ mơ màng màng mới có thể bị ăn đậu hũ, hiện tại không cần, “Không nên nháo, nơi này là bệnh viện.”

“Không sao, đây là phòng bệnh cao cấp nhất căn bản cũng sẽ không có người qua lại, hơn nữa Đan Đan lúc đi đã khóa cửa cho nên chúng ta làm chuyện gì, cũng sẽ không bị người khác biết”

Cụ Duệ Tường còn bổ túc một câu nói, “Chúng ta đã lâu cũng không có quan hệ.”

Nghe Cụ Duệ Tường nói, khiến Vương Thiến Như đỏ mặt xấu hổ không chịu nổi, trong lòng hung hăng mắng Khiết Đan Đan, là người bán em cầu vinh.

“Không sợ thì không sợ” Vương Thiến Như đỏ mặt, đáp lại động tác của Cụ Duệ Tường.

Thật ra không chỉ đàn ông thích nói chuyện trên giường, Vương Thiến Như cũng phát hiện mình rất ưa thích chuyện trên giường, cảm giác rất thoải mái.

Thật chẳng lẽ chính là kỹ thuật của Cụ Duệ Tường phục vụ rất được phải không?

“A!” Vương Thiến Như không chịu được Cụ Duệ Tường đang vô cùng hưng phấn đòi hỏi liên tục trên thân thể “Duệ Tường, sắp kết thúc được chưa, em mệt lắm rồi.”

Vương Thiến Như đã sắp muốn thở không nổi, cũng không biết chuyện này còn kéo dài bao lâu.

“Thật là không biết đang có may mắn, người đàn ông của em làm được kéo dài mà còn không hiểu để quý trọng, những người phụ nữ khác muốn như thế cũng không có nên em nên cảm thấy may mắn.” Cụ Duệ Tường không cảm thấy xấu hổ mà nói chuyện.

Vương Thiến Như mặt đỏ bừng, không muốn nói gì thêm nữa với Cụ Duệ Tường chỉ liều mạng hít thở.

Cũng không biết bọn họ làm bao lâu, cho đến Vương Thiến Như chống đỡ không nổi, mí mắt nặng vô cùng ngủ thiếp đi mà trên mặt vẫn là nụ cười.

Trở lại phòng làm việc.

Vương Thiến Như đỏ bừng mặt đi theo Cụ Duệ Tường vào phòng làm việc, có thể cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Vương Thiến Như ngượng ngùng cúi thấp đầu, ở chung một chỗ cùng Cụ Duệ Tường muôn khiêm tốn cũng không được.

Mọi người trong phòng làm việc nhìn thấy hai người tay trong tay vào đến, cũng biết quan hệ của bọn họ thay đổi.

Rất nhiều cô gái chỉ có thể ăn núp khóc thút thít, bởi vì gia cảnh nhà các cô không giàu có như nhà Vương Thiến Như lại không có được sự quan tâm của Tổng giám đốc.

Cụ Duệ Tường đã nhờ nhân viên trong tập đoàn giúp một tay mới đạt được tình yêu của Vương Thiến Như quay về bên cạnh nên thấy không có gì phải giấu giếm họ, cũng có thể không chút kiêng kỵ thể hiện tình cảm của hai người đang yêu.

“Buổi tối, chờ anh cùng ăn cơm!” Cụ Duệ Tường kéo Vương Thiến Như lại gần rồi hôn nhẹ lên trán.

Cụ Duệ Tường thật không muốn thả Vương Thiến Như ra nhưng công việc của anh cần giải quyết vô cùng nhiều nên phải miễn cưỡng buông cô ra, dù thế nào đi nữa thời gian còn dài, những lúc có thời gian rảnh rỗi là có thể thoải mái ném mùi vị Vương Thiến Như vĩnh viễn đều không chán chỉ ham muốn nhiều hơn.

Vương Thiến Như lớn lên ở Mĩ nên cũng rất cởi mở không ngại ngùng nhón chân hôn nhẹ lên mặt Cụ Duệ Tường “Vâng!
Buổi tối em muốn ăn bữa tiệc lớn”

Cụ Duệ Tường cưng chiều vuốt đầu Vương Thiến Như trên mặt là nụ cười mà mọi người chưa từng được nhìn thấy “Tốt!”

Chương 29

CHÚNG TÔI Ở CHUNG MỘT CHỖ

Cụ Duệ Tường vào phòng làm việc, tất cả mọi người vội xúm lại, hâm mộ nhìn Vương Thiến Như, mọi người không ngờ chỉ cần tổng giám đốc khẽ cười lại sẽ đẹp mắt như vậy.

Khiết Đan Dan vỗ vỗ bả vai Vương Thiến Như “Không tệ lắm! Có muôn mời khách hay không?”

Vương Thiến Như cười cười quay đầu nhìn Khiết Đan Đan “Mời khách? Chị muốn làm khách mời sao?”

“Em định làm gì? Không cần... Ta không cần.” Khiết Đan Đan cũng biết Vương Thiến Như trả thù chuyện mình cấu kết với Cụ Duệ Tường lừa cô ấy “Vương Thiến Như, chị suy nghĩ cho em mới lừa gạt em cho nên em không thể tìm chị tính sổ.”

Vương Thiến Như nhảy lên, “Khiết Đan Đan đừng nói nhiều lời như vậy, đều là bao biện thôi”

Vương Thiến Như vừa muốn ra tay đã nhìn thấy Lý Thẩm đứng ở trước mặt mình liền vội vàng dừng lại.

“Thiến Như, tổng giám đốc các cô có ở đây không?” Lý Thẩm tươi cười nhìn Vương Thiến Như, hoàn toàn không để ý đến chuyện của bọn họ.

Vương Thiến Như dừng lại mấy giây, thấy Lý Thấm đơn thuần mà trong lòng cảm thấy thêm áy náy nên nhỏ giọng trả lời: “Tổng giám đốc đang ở bên trong.”

Lý Thấm nắm chặt cặp lồng canh, trong lòng vui mừng vô cùng, tin tưởng Cụ Duệ Tường sẽ thích canh mà mẹ mình nấu “Cám ơn cô, tôi mang cho anh Duệ Tường loại canh mà anh ấy thích nhất, cô cũng biết anh Duệ Tường thích uống canh mẹ tôi nấu, vậy tôi đi vào trước.”

Lý Thấm không quên khoe khoang sự tốt bụng của Cụ Duệ Tường đối với mình, chính là khiến muôn Vương Thiến Như biết khó mà lui.

Nhưng Lý Thấm không thể ngờ đến Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như đã ở chung với nhau một chỗ.

Mọi người trong văn phòng che miệng len lén cười Lý Thấm ngu ngốc.

Cụ Duệ Tường đã thể hiện cho cả phòng làm việc biết người trong lòng anh thích là Vương Thiến Như, Lý Thấm tự mình đa tình, thật là buồn cười nhưng cũng không có người dám nói ra.

Càng nhiều người không muốn xen vào việc của người khác, dù sao đó là chuyện riêng tư của tổng giám đốc.

Vương Thiến Như không muốn tổn thương Lý Thấm, bởi cô ấy đã không để ý tính mạng mình để cứu cô, chứng tỏ cô ấy vô

cùng thiện lương, nếu như bắt nạt người thiện lương có thể bị trời phạt.

Khiết Đan Đan huých nhẹ Vương Thiến Như đang mất hồn, cốc nhẹ lên đầu mà vẫn không có phản ứng, “Em ngu ngốc thế, bên trong là người đàn ông của mình mà dễ dàng để cho cô ta vào phòng không sợ cô ta thành hò ly tinh cướp mất tổng giám đốc à”

“Đan Đan, chị đừng nói Lý Thấm như vậy, là em có lỗi với cô ấy” Vương Thiến Như áy náy nói.

“Em không cần loạn phát thiện tâm, Lý Thấm chính là giả vờ yếu ớt mà thôi.” Khiết Đan Đan đã gặp nhiều người lòng dạ khác biệt lời nói. Xem ra Lý Thấm chính là cô gái có tâm cơ, bề ngoài tỏ ra nhu nhược yếu ớt nhưng thật ra thì nội tâm cực kỳ ác liệt.

©DDLQĐ

‘Cốc cốc...’

Cụ Duệ Tường đang vùi đầu vào công việc, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Thấm, tùy ý nói: “Có chuyện gì?”

Lý Thấm nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường cảm thấy anh ấy có chút khác thường nhưng không biết khác thường chỗ nào, có thể do mình quá lo ngại.

“Anh Duệ Tường, mẹ em nấu canh gà bảo em mang đến cho anh bồi dưỡng, anh uống thử xem sao.” Nói xong, cô ta lại bận rộn sửa sang lại bát đũa.

Cụ Duệ Tường ngược mắt nhìn người mặc quần cực ngắn, lúc khom người loáng thoảng có thể nhìn thấy gió xuân bên trong, Cụ Duệ Tường cau mày quay mặt liếc qua bóng dáng người bên ngoài cửa thủy tinh.

Thấy Vương Thiến Như đang chống nạnh, trợn mắt giận dữ nhìn mình khiến anh thiếu chút nữa phì cười.

Lý Thấm kỳ quái nhìn Cụ Duệ Tường, “Thế nào? Anh Duệ Tường sao thế?”

Lý Thấm không hiểu sao Cụ Duệ Tường chợt mỉm cười. Trước kia Cụ Duệ Tường đều lạnh lùng, không cười, chẳng lẽ tại mình mang canh đến khiến anh ấy cảm động.

“Ồ! Không sao” Cụ Duệ Tường cầm điện thoại lên, “Đan Đan, gọi Thiến Như vào đây.”

Khiết Đan Đan nhận được điện thoại của Cụ Duệ Tường rất tuân lệnh liền túm lấy Vương Thiến Như đẩy vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Anh Duệ Tường gọi người tên là Thiến Như vào phòng làm việc làm cái gì?” Lý Thấm khó hiểu sao tự nhiên lại cho gọi Vương Thiến Như vào là muốn làm cái gì.

Vương Thiến Như vừa bị đẩy vào phòng tổng giám đốc liền bị Cụ Duệ Tường sải bước đi đến đẩy lên ghế sa lon “Lý Thấm mang theo rất nhiều canh gà đến, một mình anh ăn không hết được nên em ăn cùng đi!”

Nghe Cụ Duệ Tường nói Vương Thiến Như kinh ngạc nhìn anh, không hiểu anh đang đùa gì thế? Người sáng suốt đều biết rõ Lý Thấm mang canh đến căn bản có dụng ý khác. Cụ Duệ Tường làm như vậy rõ ràng là lấy mình làm bia đỡ đạn, khi cùng Lý Thấm bốn mắt nhìn nhau Vương Thiến Như cảm giác ánh mắt Lý Thấm chứa đầy sát ý, nhưng vội gạt đi cho là mình suy nghĩ nhiều.

Lý Thấm lấy lại bình tĩnh, thầm hỏi Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như quan hệ tốt lên từ khi nào?

Trên mặt Lý Thấm giả bộ cười, “Đúng thế! Mẹ tôi phần nhiều canh gà quá, ăn không hết cũng là lãng phí, vừa lúc cô cũng uống một chút đi”

Tuy ngoài mặt nói thế nhưng trong lòng đang hung hăng nguyễn rủa Vương Thiến Như, càng lúc càng ghét không muốn đội trời chung.

Vương Thiến Như nghe được Lý Thấm nói cũng bót ngai ý tứ, cười cười “Cám ơn cô.”

Vương Thiến Như ngồi cạnh Cụ Duệ Tường ngửi mùi thơm của canh gà, đã lâu không được ăn mùi vị canh gà này

Cụ Duệ Tường tỉ mỉ múc chén canh gà đưa cho Vương Thiến Như “Mau thura dịp còn nóng em uống đi”

“Vâng” Vương Thiến Như vui vẻ cười uống hớp canh gà, “Oa! Ngon quá...!!!”

“Rất ngon đi! Đây là canh do mẹ tôi nấu, tài nghệ nấu ăn của mẹ tôi đặc biệt tốt, hôm nào mời cô đến thưởng thức món ăn do mẹ tôi nấu.” Lý Thấm nắm chặt đôi tay, dù đang vô cùng tức giận nhưng vẫn đưa đầy tốn hơi thùa lời. Trên mặt vẫn tươi cười như cũ không nhìn ra cô ta đang tức giận, Lý Thấm có khả năng ẩn nhẫn vô cùng lợi hại.

“Thật, cảm ơn Lý Thấm, cô thật tốt.” Vương Thiến Như thấy có đồ ăn ngon, mắt sáng lên vui vẻ. Ra ngoài đã lâu không được ăn món ăn do người nhà nấu.

Cụ Duệ Tường nhìn thấy Vương Thiến Như mím môi nuốt khan liền gõ đầu cô “Em mau ăn đi! Không cần được tiện nghi còn ra vẻ.”

Vương Thiến Như che đầu mình, nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường bất mãn hét lên: “Này, anh đừng dùng đũa đánh đầu em, rất bẩn đấy!”

Bẩn, Cụ Duệ Tường cúi đầu nhìn mình chiếc đũa, dừng lại nửa ngày, “Ai bảo em ăn canh gà còn không chịu cứ lải nhải mãi, ăn mau đi”

Lý Thấm ẩn nhẫn nhìn hai người liếc mắt đưa tình, biết Cụ Duệ Tường nhiều năm như vậy, cũng không biết Cụ Duệ Tường lại có bộ dáng trẻ con thật đáng yêu.

Lý Thấm thật sự là không chịu được thêm nữa “Quan hệ của anh Duệ Tường và Thiến Như dường như rất tốt.”

“Cô ấy là người phụ nữ của anh” Cụ Duệ Tường không nhanh không chậm nói xong, cúi đầu uống canh,

Vương Thiến Như dùng chân đá đá Cụ Duệ Tường, anh ấy có thể nói thẳng ra miệng như vậy khiến cô xấu hổ không dám nhìn vào mắt Lý Thấm bởi cô sợ phải nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Lý Thấm.

Bây giờ Lý Thấm mới biết thì ra bọn họ ở cùng nhau, vậy còn mình phải làm sao đây?

Không thể giống như đứa ngốc, làm trò cười cho người ta. Không trách được lúc nãy khi cô chuẩn bị mở cửa vào phòng Cụ Duệ Tường thì mọi người trong văn phòng cứ cười cười nhìn mình, thì ra bọn họ là đang cười nhạo mình.

Cô tuyệt đối không thể quay về làm người không có tiền cho người ta xem thường, cho nên tuyệt đối không thể rời khỏi Cụ Duệ Tường.

“Anh Duệ Tường, Thiến Như, đột nhiên nhớ ra còn có chút việc, tôi đi trước.”

Vương Thiến Như áy náy nhìn chằm chằm bóng dáng Lý Thấm, hiện tại cô ấy rất đau lòng, quay đầu nhìn thấy Cụ Duệ Tường vẫn thản nhiên uống canh “Này, làm sao anh có thể nói ra những lời đả thương người khác như vậy”

“Nếu không thích thì phải phũi sạch quan hệ, tránh cho ngày sau phiền toái.” Cụ Duệ Tường xem thường nói qua.

Ngày sau làm khó, trước đây cô mặt dày mày dạn theo đuổi Cụ Duệ Tường không tha, anh ấy cũng dùng thái độ lạnh khốc như vậy đối với mình, khi đó anh ấy cũng nói những lời máu lạnh vô tình như thế.

Chương 30

ĐẠI KẾT CỤC HOÀN MỸ

Vương Thiến Như đang trầm tư suy nghĩ miên man nên không để ý miếng thịt gà to lại rót vào bát canh, nước canh bắn vào tay của cô khiến cô vội vàng vứt bỏ muỗng canh.

“Em làm sao vậy?” Cụ Duệ Tường cau mày cầm lấy tay Vương Thiến Như muốn quan sát xem có bị thương không.

“Em không sao đâu!” Vương Thiến Như rút tay về, ánh mắt ấm đạm xuống.

Cụ Duệ Tường quan sát Vương Thiến Như vội hỏi “Có phải em tức giận lời nói của anh lúc nãy phải không?”

“Không có!” Vương Thiến Như không muốn suy diễn.

Cụ Duệ Tường cắn cắn răng nhìn cô “Thật không có sao? Vậy sao em trầm tư như thế?”

Vương Thiến Như bức bách nhìn Cụ Duệ Tường, khống chế nói: “Đúng, lúc trước anh cũng máu lạnh như vậy vứt bỏ em, có phải hay không cũng là sợ cho mình thêm phiền toái.”

Cụ Duệ Tường khiếp sợ nhìn Vương Thiến Như, một tay ôm lấy cô, “Từ trước đến giờ không cảm thấy em phiền toái chút nào. Trước đây trong lòng của anh có Giản Nhụy Ái, nếu như cùng với em chính là không công bằng đối với em. Anh hi vọng mình có thể

buông bỏ đoạn tình cảm cũ rồi mới đi cùng với em mới đem lại hạnh phúc cho em được”

“Có thật không?” hốc mắt Vương Thiến Như hồng lên, nếu như mọi chuyện là như thế cô liền cảm thấy được an ủi.

“Em không tin tưởng anh...”

“Không có, em tin tưởng anh, từ đầu tới đuôi em đều tin tưởng anh”

Cụ Duệ Tường cúi đầu hôn lên miệng Vương Thiến Như đang ngâm canh gà, đem lấy canh gà hút qua hết rồi say đắm hôn môi cô.

Vương Thiến Như muốn đẩy ra Cụ Duệ Tường, “Đừng, bây giờ là thời gian làm việc, sẽ có người vào đến.”

“Nơi này phòng làm việc tổng giám đốc, không có anh cho phép không ai dám vào đâu” Cụ Duệ Tường bàn tay không thể chờ đợi cởi nút cài áo của cô.

Thời khắc mấu chốt, cắm ở trên quần bò, khẽ đề nghị “Về sau không cần ở mặc quần jean, thật rất khó cởi.”

“Cụ Duệ Tường, đừng náo loạn, chúng ta cũng đã làm nhiều lần như vậy, tốt nhất là anh làm công việc.” Vương Thiến Như nũng nịu nói qua.

“Thiến Như, em ở đây hoài nghi năng lực của anh sao?” Cụ Duệ Tường cười tà nhìn cô.

Động tác không dừng lại, hôn lên da thịt của cô, muốn để lại dấu hiệu của riêng mình, để cho cô hoàn toàn thuộc về mình.

“Uhm...” Vương Thiến Như muốn đẩy ra Cụ Duệ Tường, nhưng đã vô lực, nụ hôn của Cụ Duệ Tường vô cùng ma lực.

Thân thể Vương Thiến Như mềm đi, chỉ có thể dựa vào Cụ Duệ Tường giống như bạch tuộc dán chặt vào anh, lửa nóng khí thế như vậy để cho đầu óc cô choáng váng, đã không biết mình đang làm gì.

“Thiến Như, em thật sự rất thơm anh muốn dừng cũng không được!”

Cụ Duệ Tường nhìn thân thể cô, rốt cuộc cô có lực hút gì mà có thể khiến mình mê phải thần hồn điên đảo. Bây giờ thì anh hiểu được đạo lý tại sao nhiều hoàng đế nguyện ý vứt bỏ giang sơn để được ôm mỹ nhân.

Cụ Duệ Tường đem bộ dáng mềm mại khắc vào trong đầu, bàn tay nắm chặt hông của cô, vật khổng lồ phía trước xông tới đoạt lấy cô thật sâu

“A!” Không kịp phản ứng, Cụ Duệ Tường mạnh mẽ vào thân thể của cô.

Không biết từ lúc nào, hai chân của Vương Thiến Như đã quắp lên hông của Cụ Duệ Tường, hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì mà chỉ là bản năng phối hợp với động tác của Cụ Duệ Tường.

Để cho hai người dính vào nhau càng thêm sâu.

Cụ Duệ Tường lấy được khích lệ, động tác càng lúc càng điên cuồng, điên cuồng say mê.

Hôm sau

Vương Thiến Như nhận được điện thoại của Lý Thẩm mời đi leo núi.

Vốn muốn từ chối vì đang lúc làm việc cũng không thể đi leo núi nhưng Lý Thẩm qua cầu khẩn để cho cô không cách nào không đồng ý.

“Thiến Như, tôi ở nơi này” Lý Thẩm nhìn thấy Vương Thiến Như, trên mặt là nụ cười nhưng trong mắt đều là âm lãnh.

Hôm nay, Lý Thẩm muốn giải quyết cho xong chuyện theo phương pháp riêng của mình.

“Lý Thẩm, tại sao hôm nay lại muốn đi leo núi!” Vương Thiến Như cười nói, hoàn toàn không có phòng bị, thật lòng coi Lý Thẩm là bạn bè.

Hai người đồng tâm hiệp lực leo đến đỉnh núi.

Vương Thiến Như dang rộng hai cánh tay, hưởng thụ tiếng gió, “A!” Đứng ở đỉnh núi khiến tâm tình thật sảng khoái.

Lý Thấm đi đến, “Thiến Như, cô thật hạnh phúc có thể lấy được tình yêu của anh Duệ Tường. Có người rất cố gắng nhưng anh Duệ Tường từ đầu đến cuối cũng không có quan tâm.”

Vương Thiến Như kinh ngạc quay đầu nhìn chằm chằm Lý Thấm, thấy sắc mặt không đúng “Lý Thấm, cô làm sao vậy?”

Lý Thấm quỳ xuống trước mặt Vương Thiến Như: “Thiến Như, tôi biết rõ anh Duệ Tường thích cô nhưng cô có thể nói với anh ấy là cô không thích anh ấy được không? Cô hãy nhường anh Duệ Tường cho tôi, tôi thật sự không thể không có anh Duệ Tường”

Vương Thiến Như ngơ ngẩn, không có nghĩ đến Lý Thấm quì trước mặt mình yêu cầu như thế, cô thật vất vả mới có được tình yêu của Cụ Duệ Tường làm sao có thể nhường anh ấy cho người khác?

“Duệ Tường không phải món đồ, nói nhường là có thể nhường. Chúng ta nên tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy”

“Cô không nhường anh Duệ Tường cho tôi, cô muốn chiếm lấy anh Duệ Tường, tôi trăm phương ngàn kế đến gần anh Duệ Tường mà kết quả vẫn để cho cô nhanh chân đến trước.

Tôi chán ghét cô, tôi ghét tất cả tất cả mọi người giành anh Duệ Tường với tôi.”

Lý Thấm nói xong rút lấy con dao muốn giết chết Vương Thiến Như để không có ai tranh giành Cụ Duệ Tường với mình. Vương Thiến Như chết đi thì Cụ Duệ Tường sẽ thích cô ta.

Vương Thiến Như ngó ngắn, nhìn chằm chằm con dao trên tay Lý Thấm, không ngờ Lý Thấm hiền lành mà cũng muốn giết người.

“Lý Thấm không cần kích động, nếu cô giết chết tôi thì Duệ Tường sẽ thích cô không? Đến lúc có cô gái giống tôi xuất hiện thì có bảo đảm Duệ Tường sẽ không thích cô gái ấy không?”

Vương Thiến Như cảm thấy Lý Thấm quá cực đoan.

“Tôi mặc kệ, dù ai chống đối tôi ở cạnh anh Duệ Tường tôi liền sẽ không bỏ qua. Cô cho rằng tôi đối xử tốt với cô, cứu cô là thật sao?”

Vương Thiến Như không thể tưởng tượng nổi nhìn Lý Thấm, thì ra cô ta đều đang giả bộ, trong lòng đầy sợ hãi, có người sẽ kinh khủng như vậy.

Vương Thiến Như không nói chuyện, chờ đợi Lý Thấm nói tiếp lời nói.

“Tôi chỉ là muốn ở trước mặt các ngươi làm người tốt thôi, tôi cố gắng đem mình ngụy trang thành người dũng cảm nhưng trong

lòng anh Duệ Tường chỉ có cô thì thật rất không công bằng. Cô không có chút cố gắng nào mà lại được anh Duệ Tường yêu, mà tôi lại chỉ có thể nhìn các người hạnh phúc, tôi không cam lòng!”

Vương Thiến Nhu khiếp sợ nhìn Lý Thấm, thấy cô ta đã muốn nỗi điên, đôi tay nắm chặt đè phòng Lý Thấm tấn công.

Vương Thiến Nhu khuyên nhủ: “Lý Thấm, cô căn bản cũng không yêu Duệ Tường, nếu cô thật lòng đối với anh ấy thì không nhất định phải lấy được tình yêu của anh ấy”

“Cô im miệng, đều là do cô là hờ ly tinh, là cô cướp đi anh Duệ Tường, hôm nay tôi muốn cô chết.”

Lý Thấm xông tới cầm dao trong tay đâm thẳng về phía Vương Thiến Nhu.

Cụ Duệ Tường cùng Khiết Đan Đan chạy đến vừa lúc chứng kiến một màn chấn động lòng người.

Khiết Đan Đan cả kinh kêu lên: “Thiến Nhu!”

Vương Thiến Nhu đã luyện võ thuật nên với đối thủ có sức trói gà không chặt như Lý Thấm còn chưa đủ để tổn thương Vương Thiến Nhu.

Vương Thiến Nhu nghiêng người tránh thoát đòn công kích của Lý Thấm.

Ai cũng không có ngờ tới Lý Thấm không cẩn thận dẫm lên tảng đá, cả thân thể theo quán tính nghiêng tới trước, rồi bay lên không, rơi xuống vách đá.

Vương Thiến Như phản ứng kịp thời tóm lấy tay Lý Thấm dùng sức lôi kéo, “Lý Thấm, nắm chặt lấy.”

Lý Thấm không ngờ người mình muốn giết lại có thể cứu mình, trong mắt tràn ngập nước mắt cảm động.

Cụ Duệ Tường cùng Khiết Đan Đan chạy đến, ba người hợp lực mới kéo được Lý Thấm lên.

Ngay sau đó, ba người ngồi trên đất thở hổn hển.

Khiết Đan Đan chỉ vào Lý Thấm mắng: “Cô điên rồi a! Tại sao vô duyên vô cớ muốn giết Thiến Như? Tôi có thể kiện cô.”

Vương Thiến Như nhìn Lý Thấm cúi đầu không nói lời nào, “Đan Đan, không cần nói nữa, em vẫn không sao mà”

Cụ Duệ Tường ôm Vương Thiến Như ôm vào trong ngực, thời điểm nhìn dao găm vung về phía cô khiến anh cũng hoảng sợ, cảm giác tim mình đều muốn dừng lại.

Anh lo sợ đem Vương Thiến Như ôm chặt hơn, “Cám ơn trời đất”

“Em không có chuyện gì, anh cũng phải nhớ em là cao thủ võ thuật.” Vương Thiến Như ấm áp tựa vào trong ngực Cụ Duệ

Tường.

Cám ơn tình yêu của Cụ Duệ Tường, cô đã thành công bắt được trái tim của Cụ Duệ Tường.

Mấy năm trôi qua, Vương Thiến Như vẫn bên cạnh Cụ Duệ Tường không buông. Lý Thấm thấy xấu hổ và áy náy với hành vi của mình cho nên ra nước ngoài sinh sống.

HẾT

Table of Contents

Quyết 1

001

002

003

004

005

006

007

008

009

010

011

012

013

014

015

016

017

018

019

020

021

022

023

024

025

026

027

028

029

030

031

032

033

034

035

036

037

038

039

040

041

042

043

044

045

046

047

048

049

Table of Contents

Quyết định

- 001
- 002
- 003
- 004
- 005
- 006
- 007
- 008
- 009
- 010
- 011
- 012
- 013
- 014
- 015
- 016
- 017
- 018
- 019
- 020
- 021
- 022
- 023
- 024
- 025
- 026
- 027
- 028
- 029
- 030
- 031
- 032
- 033

034

035

036

037

038

039

040

041

042

043

044

045

046

047

048

049